

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 2 OCTOBER 1931

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^U. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

Robbedoes.

ROETMOPJE.

II.

Jelui hebt nog niet lang geleden in je krantje kunnen lezen van Roetmopje met haar vier precies eendere kindertjes. En je weet uit dat verhaal dat we één van deze grijsgestreepte kindertjes bij haar lieten, toen we de anderen een goed tehuis hadden gegeven. Nu is 't al meer dan een jaar geleden dat ik deze geschiedenis opschreef, en in dat jaar is er weer zooveel meer gebeurd in Roetmopje's kattenleventje, dat ik jelui er nog heel wat van kan vertellen.

In October van het vorige jaar lagen er op een morgen wéér vier kindertjes in Roetmop's mand. Het broertje was toen zoo wat een half jaar oud, en het zwarte moedertje had zich al een maand of drie lang weinig om hem bekommerd. Hij kon alleen eten en drinken en allerlei wat je van een halfjarig katje nog meer verwachten mag, hij likte zijn eigen velletje schoon en wandelde op eigen gelegenheid door den tuin. Soms speelde hij nog wel eens uitgelaten dol met zijn moeder, maar verder was Hannes, zoo doopten wij hem, een zelfstandige, gróóte zoon geworden. Nu was het wel heel ongelukkig voor het poesmoedertje, maar na twee dagen waren alle vier nieuwe kindertjes gestorven, en toen gebeurde er iets dat wij geen van allen nog ooit gezien hadden, en ook andere kattenliefhebbers wien wij ernaar vroegen, beschouwden het als eene zeldzaamheid.

Nu moet je weten, die twee dagen dat de kleine poesjes er waren, was Roetmopje allernaarst tegen Hannes, ze blies en bromde zoodra hij maar bij 't mandje kwam waarin de baby-posesjes lagen. Zoodra echter waren deze van haar weg, of de moederliefde van ons Roetmopje keerde zich tot haar grooten zoon, en wat denk je dat er gebeurde? Daar vonden we Hannes weer heerlijk bij zijn moedertje in 't mandje, en hij dronk weer fijn zijn buikje vol, net als toen hij nog een klein, klein katekind was! En met roerende teederheid likte ze ons Hannesje schoon, al was hij ook zes maal zoo groot als een gewoon kleintje, en ze maakte van die lieve, teedere knorgeluidjes tegen hem, en verwende hem op een geweldige manier. 't Gekke was dat Hannes al lang niet meer de gewoonten van een klein poesje had! Hij sprong lustig in en uit het mandje, draafde

den tuin in als 't hem goeddacht, sprong op tafel en jaagde de afvallende kastanjebladeren na over het plein. En achter hem aan draafde luid miauwend het arme moedertje! 't Was of ze wilde roepen: „Ach, kindje, kindje, dat kàn je immers toch nog niet, kom toch hier bij je moedertje, in 't veilige mandje, waar je thuishoort!”

Maar Hannes begreep volstrekt niet waarom hij nu ineens weer tot een babytje moest worden dat niet anders doet dan drinken, slapen en door Moeder schoongemaakt worden! En zoo stond Roetmopje doodsangsten uit om haar voorspoedige kind, dat alleen als hij dorst had bij haar kwam; en om een dutje te doen als hij moe van 't spelen was! En je had haar bezorgdheid eens moeten zien als Hannes mee at van 't schoteltje met vleesch of kattedbrood, of het melkbakje leeglikte. Dan liep ze luidmiauwend rond, alsof ze geen raad meer wist met dat vreemde kind van haar! Als we Hannes opnamen om met hem te sullen, dan was 't al precies eender! Ze schreeuwde letterlijk van boosheid en angst dat we zoo met haar kindje dolden; in kringen liep ze àl maar om ons heen, de oogen geen tel van ons afgewend, en wat een verlichting was het voor haar om eindelijk Hannes weer veilig en wel bij zich in het mandje te krijgen! Dan likte zij hem zonder ophouden, als wilde ze zeggen: „Arm kleintje, hebben die domme groote menschen net met jou willen doen als ze mij behandelen? Je bent nog veel te teer en te klein om zoo beetgepakt en geknuffeld te worden, laten ze toch wachten tot je grooter bent! Kom maar hier, arm beestje, en laat moeder je weer schoonlikken!”

En Hannes liet het zich welgevallen, maar als hij eens extra lief voor Roetmopje wilde zijn, dan likte hij haar terug, tot haar groote verbijstering. Terwijl ze aan zijn rug bezig was, begon hij plotseling met zijn scherpe tongetje aan den hare, en dan moest je dat verbaasde gezicht van het moedertje zien!

Naderhand werd Roetmopje's moederliefde weer wat rustiger en kalmer. Hannes kwam niet meer bij haar drinken en ze wende zich aan zijn groote-katten-manieren. Maar zoolang het duurde was het een vermakelijk en tegelijk roerend gezicht om Roetmopje te zien moederen over gróóten Hannes!

TANTE NEL.

VOOR LEKKERBEKJES.

I.

Er zijn meisjes die „keukentje" spelen als ze er maar even gelegenheid toe hebben. Dat zijn de geboren kooksters, gewoonlijk, en ze beginnen al hée! vroeg aan moeder te vragen hoe de pudding gemaakt wordt, en of ze die óók eens mogen roeren, en hoe lang aardappelen moeten koken. Ze vinden het heerlijk als moeder ze wijst hoe alles wordt klaargemaakt, en als ze er nog geen hebben, dan vragen ze op haar verlanglijstje met verjaardag of St. Nicolaas een „gróót écht fornuis."

Nu hebben moeders wel eens een beetje hekel aan die héél vroege kookneigingen van haar meisje, want denk eens aan den rommel die er gewoonlijk gemaakt wordt, en aan het „geknoei" om nog niet eens te spreken van het brandgevaar. Dit laatste vind ikzelf eigenlijk wel het gróóste bezwaar, want ééngemaal blijft er toch altijd bij het gebruik van spiritus- of olielichtjes in speelfornuisjes, laat staan dan nog het gevaar als de kinderen op het échte fornuis hun kookkunst willen beproeven. Als een grootere toezicht houdt is het natuurlijk wat anders: maar 't is veel échter om alléén te koken, nietwaar? zonder dat er iemand bij is, en dan moeder te verrassen met wat je gewrocht hebt!

Nu zal ik je vertellen van Elly en Go, die kookten zonder vuur en wat ze op een vrijen Woensdagmiddag gemaakt hebben, 't Was fijn, hoor!

Nu dan, de beide meisjes hadden zoo'n lust in koken, en moeder was zoo bang dat ze door onvoorzichtigheid nog eens brand zouden maken. Daarom vroeg moeder aan iedereen, en ze zocht in alle tijdschriften, naar kookrecepten die niet gevaarlijk waren. Van tijd tot tijd vond zij er zoo een, en als het niet te moeilijk of kostbaar was dan leerde zij het aan haar kleine kooklustigen. Die vonden het heerlijk om zoo'n recept klaar te maken en heerlijk om het op te eten als 't goed gelukt was.

Luister nu hoe Elly en Go een heerlijke chocolade saus maakten om bij rijst, griesmeel of maizena te eten.

Eerst gingen ze samen bij den kruidenier zes gewone reepen chocolade koopen. Die zijn niet zoo heel duur, nietwaar, en je kunt ze overal vinden. Toen gaf moeder ze drie eieren, die waren van de kippen en kwamen dus óók niet zoo duur. En toen begon het werk. Uit de keukenkast kregen de meisjes twee gewone witte kommen van aardewerk. In een daarvan werden de chocoladereepen toen aan kleine stukjes gebrokkeld. Go mocht toen uit den keukenketel een vol koffiekopje kokend water schenken en over de chocolade gieten. Met een lepel roerde zij toen de stukjes fijn, want die smolten in 't heete water, begrijp je?

Intusschen deed Moeder Elly voor hoe je een ei kapot breekt en voorzichtig het wit in een kom laat afloopen, terwijl je tenslotte het geel alleen in den halven dop overhoudt. Dat is een kunstje dat je eerst eens probeeren moet. 't lijkt veel erger dan het in werkelijkheid is. Eerst stoot je het ei tegen iets hard. zóó dat er geen gat in komt, maar toch dat de schaal op een plekje, zoo groot als een dubbeltje bijv. gekneusd is. Daarna neem je het tusschen de vingers van beide handen, houdt het boven een kom (die niet te klein mag zijn, dat bemerk je

dadelijk wel!), maakt met de duimnagels het gat grooter en breekt het ei zoo ongeveer middendoor, je houdt gauw de helft waarin de dooier ligt récht op en het eiwit plonst voor 't grootste deel in de kom. Het overblijvende giet je voorzichtig af door den dooier over te storten in de andere leege helft van den eierschaal.

Nu, Go had juist haar papje glad geroerd toen Elly met den eersten eierdooier klaar stond, ze liet dezen in de gesmolten chocolade glijden en Go roerde flink met haar lepel chocolade en ei dooreen. Toen brak Elly de beide andere eieren op dezelfde wijze en zoo werden de eierdooiers alle drie door het papje geroerd dat mooi glad en glimmend werd. Het eiwit was in de tweede kom verzameld en dat moest nu geklopt worden tot schuim. Daarvoor moest de kom wat ruim zijn, begrijp je, want daarvoor is wat beweging noodig. Go mocht dat werkje doen, met den eiwitklopper. Er ging een klein snufje zout door, en 't werd zoo'n echt fijn, stijf wit schuim, al na een heel kort poosje. Elly had intusschen het chocoladepapje steeds geroerd, en nu stortte Go het eiwit erbij en Elly deed extra haar best om alles nu goed met elkaar te vermengen. Even proeven of het zoet genoeg was, hm, nog een beetje suiker er door geroerd, en toen weggezet tot het etenstijd was. De eiwitkom, de klopper en de lepel waren zóó afgewasschen. En over de rijst, 's middags, smulden de huisgenooten van de heerlijke dikke chocoladesaus die Go en Elly zonder vuur zelf hadden gemaakt!

KORTE INHOUD.

Naar het land waar de peper groeit.

(Zie volgende pagina's).

Schipper Schootzeil moet een motorjacht naar Indië brengen. Hij heeft een man of zes equipage aan boord en een paar jongens, Brammetje Brom en Pietje Poot, benevens een juffrouw voor de keuken, juffrouw Slotter. Na veel wederwaardigheden heeft de motorboot op de kust van Afrika schipbreuk geleden en is het gezelschap in handen gevallen van den kannibalenkoning Oekeleke, waar men het betrekkelijk goed heeft, omdat de schipper den koning belangrijke diensten bewijst. Nu moet echter schipper Schootzeil Koning Oekeleke, die ziek is, genezen. Hij zal daarom naar een nabijgelegen eiland gaan om medicijnen te halen, maar om tevens pogingen tot ontvluchting te beramen.

„Er kunnen toch krijgers van den koning meegaan en mij bewaken?”

De minister dacht na.

„Ja, meende Schootzeil, het is het eenige, wat er op zit; als ik er niet op uit mag om den koning te helpen en jullie niet zorgen, dat het voor elkaar komt, dan is het jullie eigen schuld als de baas dood gaat.”

„Niet, dat er zooveel aan verloren zou gaan”, fluisterde hij er nog achteraan, maar dat hoorde de minister niet.

„En wanneer zal de blanke man weer terug zijn?”

„Nou, laat er-is kijken, een dag of vier zal ik wel noodig hebben.”

„En zal de medicijn den koning helpen?”

„Beslist.... hij wordt zoo gezond als hij ooit geweest is.”

De eerste minister dacht een oogenblik na. „Goed”, zei hij toen: „ik zal er met den koning en de andere raadgevers over spreken, maar er zal een groote bewaking mee moeten.”

„Hoeveel man wel?”

„Twintig man.”

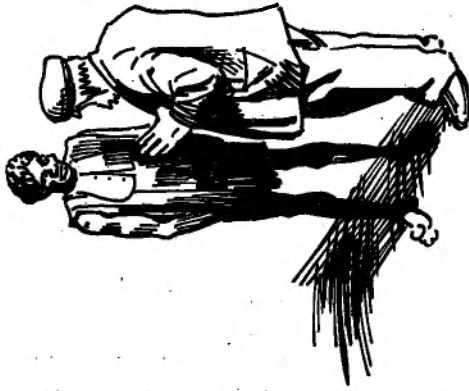
„Kunnen niet in de motorboot.”

„Hoeveel dan?”

„Twaalf man op z'n hoogst.”

„De blanke man moet zich gereed houden om morgen zoo vroeg mogelijk te vertrekken.”

Schootzeil begon nu zijn gezelschap te vertellen, wat zijn plan was. De zeelui keken hem eerst verwonderd aan, want ze waren bang, dat Schootzeil er op uit was in z'n eentje

de plaat te poetsen en dat hadden ze toch werkelijk niet van hem geloofd. Maar Schootzeil verklaarde, dat hij daar aan heelemaal niet dacht. Zijn plan was het volgende.... Het kwam er maar op aan, alleen de beschikking over de motorboot te hebben. Schootzeils plan was, wel degelijk met de inlanders naar het eilandje Otapa te varen, waar een kleine vestiging van Europeanen was. En beslist zou hij trachten een middel tegen Koning Oekelekoë's ziekte te krijgen. Maar hij zou ook de autoriteiten op dat eiland vertellen hoe hij en zijn gezelschap door koning Oekelekoë

gevangen gehouden werden en zou maatregelen voor hulp bij ontvluchting zoeken. Maar het voor-naamste was dat de inlanders en koning Oekelekoë vrouwen in hem kregen. Als hij maar eerst zoover was, dat hij een klein beetje zelfstandig, zonder veel toezicht met de motorboot zou kunnen omgaan, zou er wel een oogenblik aanbreken, dat hij er met zijn gezelschap stilletjes tusschenuit kon trekken.

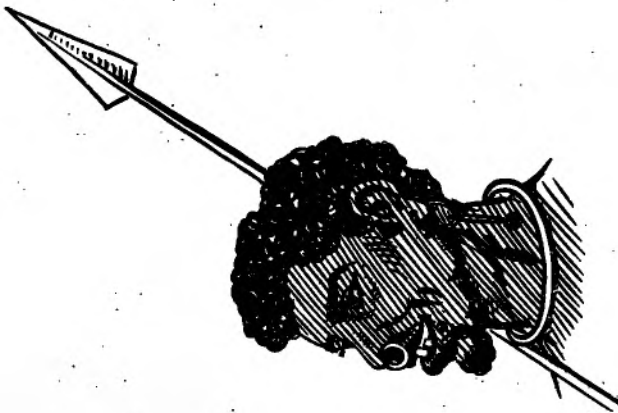
Juffrouw Slotter vond het wel een beetje griezelig, dat de zeeman, in wien zij een groot vertrouwen had, er tusschenuit zou gaan, maar ze voelde wel, dat er iets gebeuren moest, om uit deze schrikkelijke gevangenschap te worden verlost. In zijn afwezigheid zou Vin-de-ferre het commando der schipbreukelingen op zich nemen.

Den volgenden morgen, toen de zon nog nauwelijks was opgegaan, stond de eerste minister al voor Schootzeil's neus en had een uitgelezen gezelschap bewakingsmannen meegebracht.

„Zoo, jongelui“, zei Schootzeil, toen hij de mannen eens rustig opgenomen had, waren we daar.... nou, ik moet zeggen, dat je flinke knapen hebt uitgezocht, om me te begeleiden.... hoe is het met die knappe koning van je?”

„Nog evenveel pijn.... en de koning heeft een dure eed gezworen, bij de nagedachtenis van zijn voorouders, dat

alle blanken er voor zullen boeten als hij niet beter wordt of indien mijn blanke broeder zou wagen te onvluchten.”

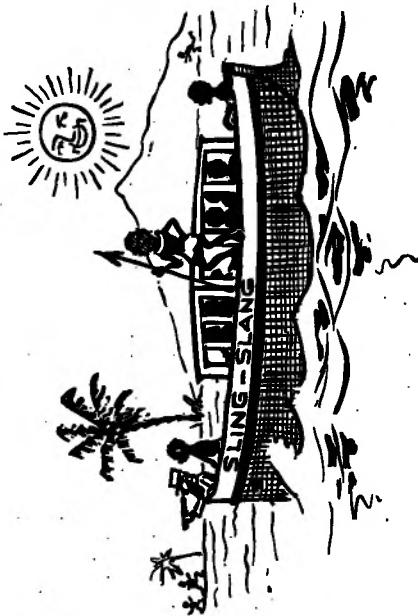
„Niet graag oude heer, we hebben het hier veel te best... nou, dan moesten we maar eens naar de kust wandelen en vertrekken.”

„Wanneer, is de blanke man terug?”

„Als de zon voor de vierde maal uit zee opkomt, kan de boot aan den horizon zijn.”

„Wij zullen mijn blanke broeder aan de kust opwach-
ten.”

„Heel graag“, zei Schootzeil, maar hij voegde er zachtjes aan toe — en dat zekerheidshalve in zuiver Hollandsch: „en nog blijer zal ik zijn als ik je voor het laatst op je rug kijk.”

„Had de blanke man nog iets!“ vroeg de zwarte, die wel hoorde, dat Schootzeil wat mopperde.

„Niks hoor, broer.”

Zoo trok Schootzeil dan, begeleid door meerdere zwartjes naar de kust, om de gevaarlijke reis aan te vangen. Want hij begreep, dat er aan het welslagen van deze poging, om het vertrouwen te winnen veel vast zat.

De machinist was meegegaan om de motor na te kijken, hij had aangeboden, de reis naar Otapa mee te maken, maar Schootzeil had het hem ontraden. Toen de bewa-
kings-negers in de motorboot zaten, klom de lijfwachts-
commandant, een uit een afgelegen gedeelte van Afrika
geroofd neger, Oekelpati, een man van groote wreedheid
maar evenzeer van onverschrokkenheid op de kajuit

DOOR DIK EN DUN

18)

door.

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

„Vieren? Hoe bedoel je? O, naar de kerk gaan en zoo? Dat doen ze bij ons nooit, ik weet niet waarom, eigenlijk heb ik daar nooit naar gevraagd.”

„Wij vieren Kerstmis wel. Zoo heerlijk, Gon, met een boom, en cadeautjes voor arme menschen, en dan zingen we, en 's morgens gaan we met ons drieën naar de kerk.”

„Hè, dat zou ik best eens willen meemaken, als ik kon. Zeg, Mia, als ik mag van Ma, zou jou moe het dan goedvinden als ik bij jullie kwam?”

„Natuurlijk zou moe 't goedvinden! Maar jou Ma wil het vast niet!”

„Ik zal het vragen, vanmiddag, als Pa erbij is”, beloofde Gonda.

Aan tafel begon Gonda dien middag er een balletje over op te gooien. Ma keek ontevreden op toen haar dochttertje er alwéér over begon, over dat „burgerkind”.

„Hè, Ma”, zei Gonda, „voor één keertje mag ik toch wel eens bij Mia komen! 't Is

immers Kerstmis, dus de lunchroom is vanzelf gesloten en ik behoef daar heelemaal geen vreemden te zien, als u daar dan zooveel op tegen hebt.”

„Je wéét nu eenmaal dat ik het verboden heb”, zei Ma kortaf. „Als we daar ééns aan beginnen, dan kan ik er nooit meer een einde aan maken.”

„Maar luistert u nu eens, Ma, 't is toch alleen maar voor dézen keer! Op zoo'n bijzonderen dag mag er toch ook wel eens iets bijzonders! Pa, zegt u nu eens tegen Ma dat het niet zoo erg is voor dezen keer.”

„Kind”, zei de notaris bedenkelijk, „je wéét het, waarom Ma erop tegen heeft, en daar moet je je maar in schikken.”

„Maar 't is toch niets verkeerds!” hield Gonda koppig vol, „'t is alleen maar omdat ze dáár Kerstmis viëren, echt viëren, met een kerstboom en zoo, en dat wilde ik zoo graag eens meemaken! Laat me nu maar, Ma!”

„Nee, Gonda, je gaat nièt, zeg ik! Ik begrijp niet wat je er aan hebt, om bij die menschen te willen komen, ik...”

Vóór Ma kon uitspreken was Gonda al in tranen uitgebarsten. Woest snikkend verborg zij het hoofd op haar armen, tot groot gevaar van bordjes, kopjes en schaaltes die op de tafel stonden.

„'t Is ook ùw schuld!” stiet zij uit. „U gaat ook maar weg, met Pa, naar Parijs, en U vraagt er niet naar of wij 't hier saai en vervelend hebben!”

„Gonda, wil je wel eens direct zwijgen, is dat een toon om tegen je Ma aan te slaan!” riep Mevrouw de Mooy verbolgen.

En de notaris zeide bedarend: „Maar kindje!”

„'t Kan me niet schelen, ik zeg het tòch!” snikte Gonda, door 't dolle heen. „Altijd zijn we hier maar alleen, met de juffrouw, en u laat ons aan ons lot over. Waarom mogen we dan ook niet doen wat we zèlf het liefst willen! Wat geeft ù er om, wat we doen.”

„Gonda, je gaat onmiddellijk van tafel, hoor je. Is me dat een scène maken.” Ma was vuutrood van boosheid.

„Gonda, bedwing je, meisie. Je vergeet, geloof ik, tegen wie je spreekt!” voegde de notaris er streng aan toe.

„Maar 't is toch wáár, Pa!” snikte Gonda.

Mijnheer de Mooy keek zijn vrouw even ernstig en veelbeteekenend aan. Die blik herinnerde haar aan een gesprek dat zij

met hem had, op den dag toen zij het Parijsche plannetje te berde bracht. Toen had de notaris gezegd: „Hè, dan moeten we de kinderen alwéér alleen laten, 't is voor hen zoo saai!” en Mevrouw had er tòch op aangedrongen dat ze zouden gaan; Juf was immers zoo vertrouwd, en ze mochten naar bioscopen en comedies gaan zooveel ze wilden; uit Parijs zouden zij den kinderen wel een mooi cadeau meebrengen als Kerstgeschenk!

En de notaris, dikwijls heel zwak tegenover zijn vrouw, had ten slotte toegestemd. Zijn blikken zeiden haar nu met stomme welsprekendheid hetzelfde wat zijn mond haar toèn had toegevoegd.

„Ik begrijp niet,” ging Mevrouw gejaagd voort, „je mag toch immers van alles, als wij weg zijn! Ik heb het keukenmeisje al gezegd dat ze 's morgens moet vragen wat je eten wilt, en je mag gaan taartjes eten in de stad, en...”

„Wat gééf ik daarom!” huilde Gonda. „Toe, Ma, laat me nu met Kerstmis naar Mia gaan, toe, vindt het nu maar één keertje goed!”

Over haar gebogen hoofdje heen wierp de notaris zijn vrouw een blik van verstandhouding toe, en knikte beslist met het hoofd.

Zwijgend haalde Gonda's moeder de schouders op, en keerde zich onwillig af. „Toe, vrouw!” zeide hij zacht.

Even streed mevrouw de Mooy nog met zichzelf. Toen, plotseling, zeide zij onvriendelijk en kort:

„Nu, dan moet het maar. Als ik hier zóó weinig te zeggen heb....”

„Stil, vrouw”, waarschuwde de notaris. „Als je vader het dan goedvindt, dan kan je voor één keer gaan met Kerstmis.”

„O, Ma!” was al wat Gonda zeide. Ze droogde haar tranen af en een klein lachje begon alweer door te breken.

(Wordt vervolgd).

VOETEN VEGEN!

„Zeg, denk je dat dat zóó maar gaat?

„Wou jij zóó binnenstappen,

„En op de nieuwe witte verf

„En op den looper trappen?

„Je zoudt wat hooren van Marie!

„Ziet die één druppel regen

„Dan roept ze tien keer op een dag:

„Zeg, jongens! Voeten vegen!”

„Nu kom je uit dien natten tuin

„En wilt maar zóó naar binnen?

„Nee, hondje! Jij moet bij Marie

„Die grapjes niet beginnen!

„Hier ligt een groote, dikke mat

„Voor je vier modderbeenen.

„Veeg eerst je pootjes netjes af!

„Je nagels en je teenen!

„Als je weer schoon en helder bent

„Dan mag je pas naar boven

„Maar maak jij gang en trappen vuil

„Dan moet j'er aan gelooven!

„Dan zegt Marie: „Nù is het uit!

„Ik kan niet blijven sjuwen!

„Als 't nat is zal ik jou voortaan

„Maar in de keuken houën!”

WAT TANTE KOOSJE TE VERTELLEN HEEFT.

Hebben jullie deze week erg in spanning gezeten?

Wie de opvolger van Oom Koos zou zijn?

Wel natuurlijk Tante Koosje, dat kon je toch wel begrijpen?

Oom Koos heeft afscheid van jullie genomen en dat was natuurlijk niet prettig; maar hebben jullie hem nu allemaal een langen brief gestuurd om hem nog eens voor 't laatst te bedanken voor alle briefjes die hij jullie geschreven heeft en voor alle raadsels die hij zoo fijn wist te bedenken?

In 't vervolg ga ik jullie briefjes beantwoorden. Ik hoop dat je me even trouw zult schrijven als je het aan Oom Koos hebt gedaan. Want jullie bent nieuwsgierig geweest wie er nu zou schrijven, maar ik ben ook erg nieuwsgierig en ik verlang naar een heeleboel briefjes waar jullie me van alles in vertelt.

Hebben jullie den laatsten brief van Oom Koos goed gelezen? Dan heb je ook begrepen dat de medewerkers aan ons blad overal in het land kunnen wonen. Dat is al net als de jongens en meisjes, die wonen ook in het heele land verspreid. Juist leuk vindt je niet? Dan hooren we wat uit Friesland en Groningen, en Zeeland en Limburg. Zorgen jullie er voor dat ik in elke provincie veel vriendjes of vriendinnetjes krijg?

Schrijf me ook over de raadsels of je ze gemakkelijk of moeilijk vindt, en of je ze heelemaal alleen hebt gevonden of ze met een ander samen hebt opgelost. Doe je het? Dan zul je eens zien hoe gauw we dikke vrienden zijn.

Nu is het woord aan jullie.

Veel groeten van Tante Koosje.

Raadsels.

Voor Ouderen.

1. Het geheel bestaat uit drie lettergrepen en is een bekende persoon uit den Bijbel.

De eerste bestaat alleen uit een klinker.

De tweede bestaat uit dezelfde klinker met twee medeklinkers er voor.

De derde bestaat uit denzelfden klinker met een medeklinker er voor en een er achter en smaakt fijn op het brood.

2. Zoek uit de volgende zinnen de verborgen plaatsnamen.

Hier zijn zeven losse blaadjes, schrijf die nu eens netjes vol.

Om te jagen gebruikte men vroeger wel een valk maar nu schieten de jagers zelf hun buit.

Vlug haal emmers vol water, er is hier een brandje.

3. Het geheel bestaat uit dertien letters en is een ambacht.

5, 4, 6, 7 is een meisjesnaam.

11, 12, 13, 10 gebruiken kampeeders om in te slapen.

10, 9, 8 is niet wild.

5, 4, 1 is om te leeren.

2, 4, 6, 7 is een lichaamsdeel.

5, 3, 1 is niet vast.

5, 9, 1, 2 is zwaar.

Voor Jongeren.

1. Ik drink uit een k..

Ik speel met een p..

Ik wasch in een s..

Ik lach om een m..

In alle vier regeltjes moeten dezelfde twee letters worden ingevuld. Welke zijn het?

2. Mijn eerste is een lichaamsdeel. Op mijn tweede loop je. Mijn geheel dient om mijn eerste te bekleeden.

3. Ik ben een viervoetig dier, maar keer je me om dan ben ik een deel van een boom.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 9 OCTOBER 1931

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CÉNTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MU. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

In de natuur.

ROETMOPJE (III).

Vóór ik nu weer aan 't vertellen ga moet je mij eerst wat beloven! En dat is dat je gelóóven zult wat ik nu weer van Roetmop ga vertellen. Ik wil graag bekennen dat ik ook wel eens verhaaltjes voor jelui schrijf die niet gebeurd, en dus verzonnen zijn. Dat beteekent niets, daarvoor zijn het verhaáltjes, hoor! Maar wat ik over Roetmopje verteld heb en nog vertellen ga is werkelijk en echt wáár en ik schrijf er alleen maar over omdat ik meen dat jelui er graag over wilt hooren. Toen ikzelf klein was hoorde ik dólgraag verhalen over dieren, en bij ons thuis hadden we altijd eenige viervoetige lievelingen waarvan we veel hielden. En nu ik zelf een huishouden en kinderen heb zijn er óók altijd dieren om ons heen, en niet alleen houd ik er nog evenveel van, maar veel meer dan vroeger bestudeer ik ze en sla hen gade in hun eigen leventje, en, kinderen, hierbij gaan mijne oogen steeds wijder open voor de Wijsheid en de Liefde van den Schepper, die mij zoowel als hèn heeft gemaakt! Als ik je dus van die kleine bijzonderheden vertel uit het dierenleven, dan berust mijn kennis daarvan geheel op eigen waarneming, en ik wilde jelui wel allemaal toeroepen: „Zie toch toe op het leven van de dieren om je heen en léér van hen. Heusch, er zijn in àlle landen en in àlle tijden (denk maar eens aan de Spreuken uit den Bijbel!) wijze mannen geweest die hetzelfde gedaan hebben, en een deel van hun kennis geput hebben uit het bestudeeren van hún leven! Nu, en nu over Roetmopje. Ja, ze heeft met Paschen van dit jaar wéér kindertjes gehad, twee! Een ervan is óók een Roetmopje, maar een met vier witte sokjes aan en een wit halskraagje, en dan nog een allerkoddigst klein wit puntje aan haar zwarte staartje. Het andere kind is lichtgrijs, met een wit gezichtje, borstje en buikje, en met lange witte kousen. Je zoudt ook kunnen zeggen: ze is wit, met een grijs jasje aan zonder mouwen, en een grijs petje op haar kopje.

Roetmopje is wát trots op haar tweelingen, en Hannes, tegen wien ze den laatsten tijd heelemaal niet lief was geweest, mocht in de eerste dagen de mand niet naderen of hij kreeg een felle veeg over zijn neus met moeders scherpe nagels. Arme Hannes! Hij wist niet hoe hij 't had! Weet je wat hij deed om tòch te zien wat er daar bij moeder in 't mandje krioelde?

Hij ging parmantig op 't puntje van den schoorsteenmantel zitten en keek zoo van boven neer op 't tweetal. En of moeder al fel tegen hem blies, hij zat daar veilig en stoorde zich niet aan haar boos humeur!

Maar nu is alles weer anders geworden! Heeft Roetmopje zich weer herinnerd, dat Hannes toch eigenlijk óók een kindje van haar is? Heeft ze er spijt van dat ze hem zoo heeft verwaarloosd? Wie zal 't ons zeggen? Maar dit is zeker, ze is sedert een paar dagen weer begonnen haar grooten zoon te verzorgen. Als hij rondloopt in de kamer roept ze hem met kleine geluidjes tot zich, en eerst wat aarzelend (hij herinnert zich moeders nagels nog best) maar dan wat moediger, is hij de mand genaderd, en nu is het zoover dat hij weer uren lang bij moeder en de kleine zusjes op het zachte kussentje ligt. Eten doet hij gelukkig op eigen gelegenheid, gelukkig, zeg ik, want ik ben bang dat er voor de kleintjes niet genoeg zou overblijven als hij zijn moedertje weer op die manier voor hem liet zorgen! Maar één ding is weer net als vroeger. Moeder spaart hem geen enkele schoonmaakbeurt, ze kent geen genade! Evenals de zusjes moet ook Hannes verscheidene malen per dag afgewassen worden. Arme Roetmopje! Dat is hard werken, hoor, ik verzeker het je. Hannes is nu een jaar oud en grooter dan zijn moeder. En héél zijn oppervlakte moet gelikt worden, moeder slaat geen plekje over! Ze is dan ook afgemat als Hannes eindelijk klaar is, maar telkens weer begint ze met denzelfden moed en dezelfde vlijt aan zijn toilet als zij vindt dat het weer noodig is. Wil je gelooven dat we soms medelijden met haar hebben? Wel likt Hannes moeder op haar beurt ook weer schoon, maar we wilden toch liever dat Roetmop nu eens inzag dat Hannes best voor zichzelf kan zorgen, vooral nu ze het zoo druk heeft met de kleintjes. Zou 't in echte mènshenhuishoudens óók wel eens niet zoo gaan, dat de grooten moeders tijd en hulp in beslag nemen, die eigenlijk meer voor de kleintjes diende gebruikt te worden?

Maar ondanks alles, het is een allerliefst gezicht om ons Roetmopje te zien liggen in haar mand, de zusjes dicht tegen zich aan, en daarnaast in zijn volle lengte onze Hannes, terwijl het moedertje beschermend één poot uitstrekt over àlle drie haar kindertjes!

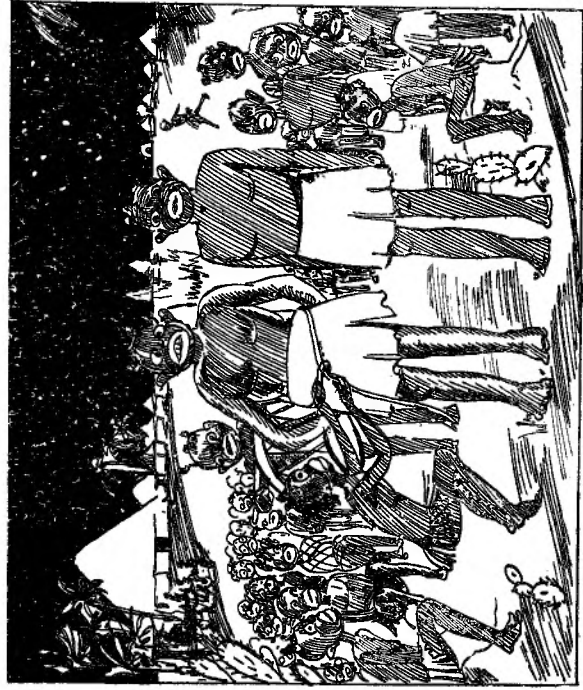
TANTE NEL.

Maar er zat niets anders op!

Ondertusschen bleef Schootzeil's reisgezelschap in bange afwachting bij koning Oekeleke. Als Schootzeil nu maar gauw en goed terug kwam! De matroos IJzerwijn, die de leiding had tijdens Schootzeil's afwezigheid en hoe langer hoe beter met het Hollandsch overweg kon, had er aardig den slag van zijn menschen bezig te houden.

Voor al Brammetje Brom en Pietje Poot, luisterden graag naar hem: hij kon zoo smakelijk vertellen.

Den tweeden dag, dat Schootzeil weg was, haalde hij een oude herinnering op, welke hij den jongens mededeelde.

Zoo goed en zoo kwaad als het gaat vertel ik jelui dit verhaal over. Het heet: de nieuwe koning.

In een negerland, een heel eind van de plaats waar wij nu zitten, woonde een heel oude negerkoning. De koning, was zoo oud, dat hij al geruimen tijd naar een opvolger uitzag, zijn krachten namen af en hij kon niet meer regeeren. zooals het moest.

Nu moet een negerkoning altijd dik en groot zijn, zij moeten steken boven alle andere negers, anders kunnen zij niet goed zien, wat er gebeurt.

Nu wilde het toeval, dat er in zijn stam twee even grootte negers waren, heel dik, die dus voor de grootte eer in aanmerking kwamen. De koning wist bijna geen raad met het geval, want welke neger moest nu koning worden?

Eindelijk besliste hij, dat men de maat moest nemen van beide negers, diegene, die dan het dikste was, werd tot koning gekozen.

(Brammetje Brom, die dikzak had ook goede kansen gemaakt!)

Het maatnemen moest echter eerlijk gaan en daarom zou de geheele negerbevolking erbij tegenwoordig zijn, om toe te zien, dat een en ander eerlijk geschiedde.

Het was de avond, dat de beslissing zou plaats hebben.

Overal brandden groote vreugde-vuren, en de negers uit den omtrek, vrouwen, mannen en kinderen zaten erom heen. Ginder, omringd door een schaar bedenden, zat de oude koning op een draagstoel, onder wuivende palm-boomen.

In het midden stond een neger met een groote trom. Toen hij begon te roffelen, traden twee reusachtige negers in den kring. Een gemompel en een gesis ontstond, één der twee negers, de meest glimmende, was onder de bevolking niet geliefd, en iedereen was bang voor hem, terwijl men den anderen neger graag tot koning zou willen hebben, wat zou het worden?

Daar kwam een neger met een touw, waarmede gemeten zou worden. Bij het meten van den glimmenden neger, liet het volk een gehuil hooren, ten teeken, dat het touw niet sterk genoeg werd aangehaald. Toen men de maten onder-

ling ging vergelijken, was die van den glimmenden neger iets grooter, en hij werd dus aangewezen tot koning. De neger met de trom, ging naast den diksten neger staan, en begon hard op de trom te roffelen, ten teeken, dat de man aan zijn zijde gekozen was. De andere neger zonk ontmoedigd ineen, en dacht aan de twintig kokosnoten, welke zijn tegenstander nog dien zelfden dag opgegeten had, om nog dikker te zijn.

De onderdanen, die langzaam van den schrik bekomen karen, hieven een vreugdezang aan, ter eere van den nieuwen koning.

De meeste onder hen hadden liever den anderen tot koning gehad, doch hun oude koning had zelf de bepaling gesteld, het was eerlijk gegaan, en een ieder moest er dus tevreden mede zijn. De oude koning liet de beide dikke negers bij zich komen, en hij gaf den gekozenen al zijn sieraden, zijn ketting gemaakt van olifants-tand, ketens en armbanden van schelpen, zijn oor- en neusringen, en nog veel meer, ten teeken, dat de heerschappij van den nieuwen koning begonnen was. De tranen liepen hem hierbij over de wangen, want het was heel was voor den ouden grijsen koning, om de heerschappij van zijn volk aan een ander

over te laten. Hij keek den anderen neger vriendelijk aan en sprak:

„Jou benoem ik tot hoofd-dienaar van den nieuwen koning, en voordat de dikke neger weigeren kon, gaf hij zijn bedienden een teeken, de nieuwe koning werd op een draagstoel geheven en met groot gevolg werd hij naar de groote hut, zijn nieuw verblijf gedragen.

De hoofd-dienaar moest naast den draagstoel loopen, en de nieuwe koning grijnsachte steeds naar hem, terwijl hij het wit van zijn oogen liet zien. De dienaar begreep best, dat dit leedvermaak was.

Al spoedig begon de nieuwe koning te regeeren, en wel zoo, dat de oude koning er bang van werd, en spijt kreeg over zijn gestelde bepaling. De nieuwe koning was zeer streng voor zijn onderdanen, en vooral voor den hoofd-dienaar, deze moest het ontgelden. De slechste baantjes moest hij opknappen, aan alle grillen gehoorzamen, de lekkerste dranken en spijzen moest hij voor den koning klaar maken, want steeds wilde de koning dikker worden, zoodat hij nimmer van den troon afstand behoefde te doen.

Op zekeren dag, hield er een schip stil in de baai voor het eiland, een groot wit schip met witte zeilen, alle negers stormden de kraal uit, naar het strand, om het schip dichtbij te aanschouwen. De koning, die vanuit zijn hut ook de witte zeilen had gezien, beval zijn dienaar er heen te pagaaïen, en iets van het schip mede te nemen, iets wat niemand hier nog had gezien. De dienaar gehoorzaamde, en toen hij het schip bereikte, werden hem reeds vele handen behulpzaam toegestoken, om hem op de boot te helpen klauteren. De blanke kapitein, die wel wist hoe verzot de negers waren op allerlei dingen, liet hem veel zien. De kapitein rookte een pijp, en groote rookwolken blies hij de lucht in. De neger-dienaar beduidde hem, dat hij de pijp graag zou willen hebben, om aan zijn koning te brengen, de kapitein glimlachte, en nam hem mede naar zijn hut, haalde uit een rekje een prachtige witte pijp, met een heel langen steel eraan, en gaf deze aan den neger.

RAADSELS.

Voor Ouderen:

1. Ruwe, ruwe, ruwe,
dank, dank, dank,
geen, geen, geen,
raam, raam, raam,
eind, eind, eind,
Jans, Jans, Jans,
neen, neen, neen,
viel, viel, viel,
geen, geen, geen,
lans, lans, lans,
Kees, Kees, Kees,
schans, schans, schans, schans,
dauw, dauw, dauw, dauw,
heen, heen, heen, heen,

Neem uit elk der bovenstaande woorden achter-eenvolgens één letter, dan krijgt ge twee regels van een welbekend vers.

't Laatste woord van de opgave is ook het laatste woord van den tweeden regel en 't geheel heeft betrekking op iets, dat snel voorbijgaat.

2. In Genesis komt een naam voor, die ook is gedragen door een der grootste onderdrukkers, waarvan onze Vaderlandsche geschiedenis gewaagt. Waar komt die naam in Genesis voor? Welken onderdrukker bedoel ik?

3. Met Mozes trek ik niet
Door Schelf- of Roode Zee;
Ik ben in Farao,
Aaron draagt mij mee;
'k Houd niets van Sem en Seth,
Maar Cham dat is mijn man,
'k Ga Henoch uit den weg,
En blijf in Kanaan.

Voor Jongeren:

1. Welken eenaam van twee lettergrepen kun je maken uit de volgende letters?

E. E. R. D. O. M.

2. Ik zwom in het water, toen ving men mij en sloeg mij met een Dit werd mijn eerste lettergreep en mijn tweede lettergreep is wat ik vroeger was toen ik nog in het water zwom. Wie ben ik?

3. Wie doodde het vierde deel der menschheid?

DE VLIEGENIER.

Wat is het toch fijn, om vrij te zijn
En hoog in de lucht te zweven
Ik wou dat die vogel daarginds in de lucht
Mij even zijn vleugels wou geven.
Of krijg ik misschien,
Een vliegmachien?

Wat is het toch fijn, om vrij te zijn
En hoog in de lucht te zweven
Ik zou er graag, al ben ik nog klein,
Mijn heele spaarpot voor geven
Of krijg ik misschien,
Een vliegmachien?

Ja 'k weet het nu zeker, ik word vliegenier
Ik ben nu al negen jaren
En al blijf ik voorloopig nog wel hier,
Ik ben al lang aan 't sparen.
Want zeker over een jaar of tien
Krijg ik een echte vliegmachien.

HARMINA.

DOOR DIK EN DUN

19) door

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

„En nu vraag je eerst vergiffenis aan Ma, voor dien toon van daarnet”, zeide haar vader plotseling gestreng. „En vergeet niet meer dat zulke woorden tegen je ouders niet passen. Ma heeft het grootste recht om héél boos op je te zijn.”

Verbaasd keek Gonda haar vader aan. Ze kon haast niet gelooven dat hij 't was die zoo streng gesproken had. Maar toen zij hem diep in de ernstige oogen had gezien, begreep zij eensklaps dat vader gelijk had, en dat zij héél brutaal van geweest. Ze stond op en trad op haar moeder toe.

„Ma, het spijt me, van daarnet. Ik zal 't niet weer doen. En dank u dat ik mag, naar Mia.”

Met een half onwillige beweging hield Ma haar de wang toe, voor een kus. Toen eerst vloog Gonda op vader toe, pakte hem

stevig om den hals, en dankte hem met lieve woordjes en hartelijke kussen voor zijn hulp van daareven.

Wat een triomf, toen zij 's middags aan Mia kon vertellen, dat zij bij háár mocht komen, eindelijk. En Mia danste door de

klasse van plezier, en haalde zich bijna eene slechte aantekening op den hals om al het leven dat ze maakte.

Den volgenden dag werd er per post een brief bezorgd aan het adres van den heer en mevrouw De Mooy, waarin Mia's moeder de twee meisjes, Mary en Gonda, en ook Hans bij zich noodigde voor den eersten Kerstdag na de koffie, of voor den avond vóór Kerstmis.

„Bespottelijk!” vond mevrouw De Mooy, „dat is toch heelemaal niet nodig, dat dat mensch dat zoo plechtstatig per brief vraagt! 't Lijkt wel een formeele invitatie, zooals onze vrienden die altijd doen!”

„Ik vind het juist uiterst beleefd van ze”, sprak de notaris tegen, „zij wist dat jij niet wilde dat onze kinderen daar aan huis komen, en ik denk dat zij, toen Mia met Gonda's boodschap thuiskwam, voor alle zekerheid deze uitnoodiging zond, om toch maar niets achter ons om te doen.”

Mevrouw haalde de schouders op. In haar hart vond ze wel dat mevrouw Verheul het eenige juiste gedaan had, maar het toegeven in 't openbaar wilde ze niet.

Schamper lachend zeide zij tegen Mary, die op dit oogenblik de kamer binnentrad: „Kind, ik heb een invitatie voor je, voor Kerstavond of voor den middag van den Kerstdag. Bij de familie Verheul, in de lunchroom.”

„Gunst, Ma, bespottelijk! Dat Gonda zoiets aanneemt, die is nog een kind, maar ik! Ik bedank er vriendelijk voor. Moet ik het soms schriftelijk doen?” vroeg zij spottend.

„Ja, Mary”, antwoordde vader streng, vóór Ma gelegenheid had iets te zeggen. „Je bent behoorlijk per brief gevraagd, en ik verwacht dat jij de regelen der beleefdheid toch zeker even goed kent als die menschen uit de lunchroom, zooals jelui ze noemen.”

„Hemeltje, Pa!” zei Mary verschrikt, „als u het nóódig vindt zal ik wel even schrijven.”

„Ja, ik vind het nodig. Begrepen?”

Mary liep boos de kamer uit. Wat vervelend, nu begon Pa óók al met die Verheuls! Maar zij ging er niet heen! Eigenlijk brutaal van zulke menschen, om háár, Mary de Mooy, volwassen meisje als ze was, bij hèn te vragen!

Hans dacht er héél anders over.

„Met Kerstmis naar die Mia toe, dat aardige kind waar Gon vriendin mee is?

Leuk, Pa, ik ga graag. 't Is hier anders zoo saai, als u met Ma op reis bent, en als Gon erheen gaat dan ben ik hier heele-máál alleen, want op het gezelschap van Mary behoef ik niet te rekenen."

"Zal ik het dan maar voor jou en Gon aannemen?" vroeg de notaris vriendelijk. "Ik zal zelf wel antwoorden, Ma heeft het misschien zoo druk, nu. En Mary bedankt zelf."

Nu moest de tijd van het bezoek nog vastgesteld worden. Gon vond beter dat nog maar eens met Mia te overleggen, dan zou zij het wel thuis vertellen wat er besloten was.

Zoo werd er dan afgesproken dat Gonda en Hans met Kerstavond, dus den avond vóór Kerstmis, zouden komen, om een uur of half acht. De auto zou hen dan om tien uur komen afhalen. Eerst had Mevrouw de Mooy zich wat gegeneerd voor Henk, den chauffeur, dat die zou zien wáár haar kinderen den Kerstavond doorbrachten. Maar haar man zette door, op dien drukken avond wilde hij de kinderen niet alleen over straat laten gaan, hoewel Hans pochend beweerde dat hij mans genoeg was om zijn zusje veilig thuis te brengen. Mary kreeg een invitatie van haar vriendin Ella Brinkhorst, om op een groot Kerst-souper te komen en dan 's nachts bij haar te blijven logeeren. Ella voegde erbij dat zij 't héérlijk zou vinden als Mary ook de beide Kerstdagen maar bij haar bleef, en het oudste zusje De Mooy nam zich voor dit aanbod maar aan te nemen, zoo gauw Pa en Ma weg waren naar Parijs. Want het zou in het huis De Mooy veel saaijer zijn, zoo met Juf en de „kinderen" alleen, dan bij Ella, waar het eene feest het andere volgde. En als de kinderen nu toch naar die „mensen" gingen, dan zouden ze haar niet missen.

Op zekeren avond verraste mevrouw De Mooy haar man en Gonda, door zonder merkbare aanleiding te zeggen:

"Ja, laten we er om denken dat we dien menschen wat sturen."

"Die menschen? Wat bedoel je, vrouw?"

"Nu ja, die lui van Verheul. En dat kind. We kunnen Gonda en Hans er toch niet heensturen zonder dat wij van onzen kant wat terugdoen?"

Aangenaam verrast keek Gonda op van haar boek. Dat was toch lief van Ma, vond ze.

"Bedoelt u dat ik ze allemaal een

cadeautje mag geven, Ma?" vroeg ze blij.

"Eigenlijk dacht ik maar wat te koopen en het dan van den winkel uit te laten sturen", meende mevrouw.

"Hè, neen, Ma, laat ik het nu liever gèven, dat is toch veel aardiger. En ik had het wel van mijn eigen zakgeld willen doen, als ik maar zeker wist dat u 't goedvondt."

"Neen, dat is niet noodig, ik zal 't wel betalen. Wat denk je dat geschikt zou zijn?"

"Och, ik weet niet... misschien voor Mia een mooi boek? En voor mevrouw Verheul een vaas of zoo?"

"Een vaas? Wat heeft ze dáár nu aan!" vond mevrouw De Mooy. "Geef zoo'n mensch liever een paar warme handschoenen of zoo, die zal ze 't best kunnen gebruiken."

Wat jammer dat Ma dat nu weer zoo akelig zegt, vond Gonda. Ook de notaris was wat ontstemd door het gezegde van zijn vrouw.

"Neen, dat moet je nu juist nièt doen", zei hij. "Je moet ze niet laten voelen dat wij hun wèldaden willen bewijzen, omdat we weten dat ze arm zijn. Wat zou je nu bijvoorbeeld aan mevrouw Veldhoven, of aan mevrouw Lindemeyer geven, als je diè nu eens een Kerstgeschenk moest geven?"

Genoemde dames waren vriendinnen van de notarisvrouw.

"Wel, dat is héél wat anders. Een doos heel mooie zakdoeken, of fijne zeep, of een flesch eau de cologne, of zoo iets."

(Wordt vervolgd).

HET SPROOKJE VAN DE GOUDEN KOETS.

Alle scholen hebben 's zomers vakantie. Als je ook zoo lang en zooveel hebt moeten leeren dan is dat wel noodig.

Maar niet alleen kinderen, ook groote menschen hebben vakantie noodig. Daarom kun je wel begrijpen dat de menschen die ons land regeeren des zomers ook een poosje rust nemen, want regeeren is een moeilijk werk.

In September beginnen ze dan weer met nieuwen moed. En dan komt de Koningin zelf om in deze vergadering voor te lezen wat er allemaal weer gedaan moet worden.

Daar gaat de Koningin dan heen als hoofd van ons heele land en je begrijpt wel dat alles dan heel prachtig moet zijn. De stoet, waarin de Koningin dan rijdt, is heel lang en heel mooi. Voorop rijden mannen te paard en rijtuigen met menschen, die met de Koningin mee mogen, maar dan, midden in der stoet, komt de Koningin zelf. Zoo prachtig! Dan rijdt ze in de gouden koets, met Prins Hendrik en Prinses Juliana. De koets is wel niet van echt goud, maar mooi verguld en heel groot. Veel grooter dan een gewoon rijtuig. Voor en achter zijn groote banken voor de koetsiers en palfreniers en op iederen hoek van de koets zit een lantaarn, ook al zoo mooi. Van binnen is de koets heelemaal bekleed met roode stof, dat steekt zoo schitterend af tegen het goud aan den buitenkant. Die koets hoort getrokken te worden door acht paarden, en omdat een koetsier die nooit kan besturen vanaf den bok, zitten er nog mannen op de paarden om er bij te helpen. Een gouden koets met acht paarden, een Koningin, een Prins en een Prinses als dat geen sprookje is in den tegenwoordigen tijd, dan weet ik het niet meer.

Ook dit jaar is onze Koningin weer op den denden Dinsdag in September zoo naar die vergadering gereden.

Wie zou niet in Den Haag willen wonen om dat sprookje te kunnen zien?

GA TOCH NOOIT MET VREEMDEN MEE.

Verleden week liep een jongen alleen op den weg. Nu dat gebeurt wel vaker, 't was ook geen kleine jongen; hij was al twaalf jaar.

Daar stapt een mijnheer uit zijn auto en vraagt „wel vent wil je niet liever rijden dan loopen? kom maar gauw in mijn auto”.

Een vriendelijke mijnheer, zou je zoo zeggen, niet? Mis hoor! Want de jongen, die wel wist dat hij nooit met vreemden mee mocht gaan, sloeg op de vlucht met den vriendelijken mijnheer achter zich aan. Die pakte hem beet en gaf hem met een hard voorwerp een slag op zijn hoofd. Gelukkig kon de jongen nog zoo luid schreeuwen, dat de

man hem wel los moest laten en niet beter wist te doen dan zoo gauw hij kon in zijn auto wegrijden.

De vriendelijke mijnheer was een booswicht.

Pas toch op en ga nooit met vreemden mee!

EEN MOEILIK WERK.

Wie in een groote stad woont, weet wat het zegen wil om door een drukke straat te loopen of te rijden. Dan is uitkijken de boodschap. De straat moet ook goed in orde zijn, want anders gebeuren er heel gemakkelijk ongelukken.

Ook de wegen, die van buiten naar de stad voeren, zijn vaak heel druk. En, als opeens het verkeer wordt stop gezet, dan komt er een lange lange rij van auto's, fietsen en andere voertuigen achter elkaar.

Dat gebeurde elken dag een paar keer vlak bij Amsterdam op den Muiderstraatweg. Dan gingen de spoorboomen dicht en stond de eene wagen na de andere te wachten. Niets prettig voor de menschen in de auto's, want die hebben meestal haast. Wat zal er vaak gezocht zijn, als ze weer zoo lang moesten wachten en misschien werd er ook wel gemopperd.

Als ze dan eindelijk weer door konden rijden, moesten ze het nog heel voorzichtig doen, want dan waren er zooveel tegelijk die haast hadden.

En nu is kort geleden die spoorbaan zoo gemaakt dat de auto's er onder door kunnen.

Dat was nog eens een moeilijk werk. Eerst werd er op die plaats een viaduct gebouwd, dat is een hooge brug, waar de trein over heen kan rijden en de auto's onder door. Op het viaduct lagen ook rails. Daar liepen den heelen dag nog treinen over. En toen moest het stuk van het oude spoor naast het viaduct er uit en het nieuwe er tussehen gezet. Dat kon nooit overdag. Dus is er gewacht tot des avonds de laatste trein over het oude spoor was gereden en toen zijn er gauw een heeleboel werklieden begonnen met de oude rails los te maken en aan te sluiten op het nieuwe gedeelte dat over het viaduct liep. Nu was de nieuwe baan klaar. Maar, voordat de eerste trein er over mocht, werd er eerst met een zware locomotief over gereden om te zien of alles goed aan elkaar zat. Voorzichtig stoomde de locomotief over het nieuwe gedeelte, het ging prachtig, dus nu was de baan in orde. De vlag werd geheschen als teeken, dat de eerste trein er over mocht. Daar kwam hij al aan, de trein, die half zeven van het Amsterdamsche C. S. vertrok. „D'r uit” riep de voorman en alle arbeiders die nog met het laatste werk bezig waren sprongen uit de baan en zagen hoe puffend de trein er over reed, als bewijs dat het werk van dien nacht in orde was.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 16 OCTOBER 1931

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MIJ. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

Het poesekind.

HANNES IN NOOD!

Vanmiddag is er toch zóó iets geks gebeurd. Als je 't gezien had dan zou je geláchen hebben! Hoewel het voor Hannes, zoon van Roetmop, heelemaal niet om te lachen was! Maar we kónden het niet helpen, we móesten het uitschateren, zóó mal was het! Wat dan toch? Nu, 'k zal het je vertellen, en zeg dan maar eens of jelui er ook geen pret om zou hebben gehad!

Als onze Marie om vier uur uit school komt neemt zij de heele huiskamertafel in beslag met haar schriften en boeken, en gaat vlijtig haar werk maken voor den volgenden dag. Nu wonen wij op een plekje waar we erg veel last van vliegen hebben en dus van alles moeten doen om ze te weren. Gaasdeuren en horren helpen wel, maar altijd snappen er nog wel eens wat naar binnen. Nu hebben we een hekel aan vliegenvangers, maar we moeten er wel gebruik van maken, en dus zijn er altijd eenige in huis te vinden. Die hangen we niet op, maar we hebben een paar houten voetstukjes gemaakt waarop een lang stevig ijzerdraad staat dat bovenaan tot een dwarsliggend haakje is omgebogen; daaraan bevestigen wij nu zoo'n uitgerolden vliegenvanger en zetten onze stellage nu eens in deze, dan in die kamer, al naar er vliegen zijn. We behoeven dus nooit dagen lang zoo'n kleverig gedoe aan 't plafond of aan de lamp te hangen. Nu komt het verhaal van Hannes! Marie had de heele tafel noodig, zooals ik al zei, en de vliegenvanger die toevallig in de huiskamer noodig was, stond heelemaal op het uithoekje van de tafel. Hannes zat in een lekker zonneplekje op het kleed, vlak naast de tafelpoot en soesde zoo wat voor zich heen. Daar opeens stootte Marie met haar elleboog tegen een boek, dit gleed weg, schoof tegen den vliegenvanger en daar duikelde het wankele ding om en de klevende strook pardoes op Hannes! Deze sprong verschrikt op, draaide zich een paar maal om, het lusje boven aan 't haakje glipte los en . . . Hannes vloog in galop door de kamer en de open deur door en de buitendeur uit den tuin in, gewikkeld in den meterlangen vliegenvanger! Zijn staart was in een groote lus gebogen omdat die óók al op een paar plaatsjes vastkleefde, en de rest van den vliegenvanger plakte aan zijn rug en buik en oor vast! Hannes was radeloos! Hij kon dat ding maar niet los krijgen van zijn fijne vachtje! En wij? We

liepen allen den tuin in, zaten op ons knieën onder de heg en achter de bloemperken en probeerden ieder op zijn beurt Hannes in zijn vaart te stuiten. We vonden het heusch erg akelig voor hem, en deden al ons best om hem te bevrijden van zijn kleefplaag, maar telkens als hij weer kwam aanvliegen met allerlei bokkesprongen, ja, dan móesten we weer schateren, want het was tè gek. En 't ergste kwam nog! Hannes vloog weer 't huis in, de kamers door, de trap op, onder de bedden op de slaapkamer door, over de bedden heen, en telkens plakte hij aan 't een of ander vast en maakte dat óók weer kleverig. Natuurlijk probeerden we hem ook nu weer te pakken te krijgen! De deuren werden dicht geslagen, trappen op- en afgestormd, en 't was een gejoel en geschreeuw door 't heele huis. Ten slotte lukte het Marie om Hannes te pakken; hij was op van 't rennen en den angst! Maar een plezierig werkje was het niet om het arme poesje op te pakken! Alles aan hem kleefde, en de vliegenvanger was om hem heengedraaid, met vliegen en al! Maar Marie is flink! Ze zette haar tanden op elkaar en zei: „Vooruit maar, later zal ik me wel goed wasschen, maar zóó kan ik dien stumper toch niet laten!” En ze trok, wel met een vies gezicht, maar vastberaden den vliegenvanger van Hannes' lijfje en staart los. Heele vlokken haar bleven er aanhangen, en aan Hannes bleven heele plekken lijm zitten, en doode vliegen óók. Marie plukte ze een voor een van zijn lijf en probeerde hem toen met een spons met warm water wat te reinigen. Merkwaardig lief en zoet liet Hannes haar begaan en 't leek wel of hij van harte blij was dat iemand zich over hem ontfermd had en hem van dat ellendige ding bevrijdde! Na heel veel moeite was Hannes weer zoo'n beetje toonbaar, en kon Marie zichzelf gaan reinigen van al die vieze kleverigheid. En we liepen allen met natte doeken rond om al de viezigheid af te vegen van muren en trappen en bedspreien, die Hannes op zijn wilden tocht had aangeraakt. Alles kleefde.

Maar zoodra kwam Roetmopje niet thuis (ze was aan den wandel geweest!) of ze riep Hannes dringend bij zich in 't mandje, en daar deed ze Marie's werk nog eens grondig over, dat verzeker ik je! Want Hannes is nog steeds Roetmop's zoon en zij moet zorgen dat hij netjes voor den dag komt, hè?

TANTE NEL.

DOOR DIK EN DUN

20)

door

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

„Geef mevrouw Verheul dan óók zoo iets. Warme handschoenen kan ze heusch nog wel zèlf koopen, denk ik. Geef ze juist iets wat ze voor zichzelf niet kàn nemen, en wat toch zoo'n welkom geschenk zou zijn.”

„Goed, als jij dat beter vindt. En die mijnheer Verheul, moet die óók niet wat hebben? Sigaren maar?”

„Mijnheer róókt niet, Ma. Hij is zoo erg ziek geweest, en nu mag hij niet meer rooken.”

„Is er dan niet wat anders? Wat wijn soms?”

„Hij mag zoo iets óók niet gebruiken, Ma.”

„Is er dan soms iets anders, Gonda, dat je denkt dat hem welkom zou zijn? Heeft hij niet de een of andere liefhebberij waarvan je weet?”

„Nee, Pa. Maar . . . weet u, mijnheer heeft sigarenkisten vol postzegels, van toen hij nog dat hôtel en dat restaurant in A. had. Daar kwamen allerlei vreemdelingen logeeren, die ook dikwijls post ontvingen uit alle landen der wereld. Hij heeft die postzegels van de enveloppes gesneden, omdat men hem wel eens gezegd had, dat daarbij wel eens waren die véél geld waard zijn. Maar hij had nooit tijd om ze eens te ordenen, en hij had ook geen albums ervoor. Nu staan ze daar nog altijd in die kistjes, en hij zou er nu zoo'n plezier in hebben ze eens te sorteeren. Want om acht uur 's avonds sluiten ze de lunchroom en dan heeft hij tijd genoeg. Mag ik hem niet een mooien postzegelalbum geven?”

Opmerkzaam had de notaris toegelisterd. Postzegels! Daarbij ging zijn verzamelaarshart open. Want als de notaris één zwak had, dan was het voor postzegels. Hij was lid van verschillende Clubs en Bonden, die zich voornamelijk met het verzamelen van vreemde zegels bezighielden, en al héél wat geld had hij gestoken in die nietige stukjes gekleurd papier.

„Postzegels zeg je, Gonda? Dat is óók toevallig! Wie weet wat een mooie exemplaren die man heeft! Maar . . . een postzegelalbum zou ik hem toch niet geven.

Een prul moet je niet koopen, en een èchte goède is een héél duur cadeau, en daartoe is geen aanleiding. Verzin liever eens over wat anders. Maar op die postzegels komen we later nog wel eens terug!”

Wie weet, dacht de notaris, wat een vondsten we daar nog kunnen doen. Want hij had bij zichzelf reeds het plan gemaakt Verheul langs dezen weg te helpen, als 't de moeite loonde. Misschien had de man, zonder het zelf te weten, méér waarde in die sigarenkistjes dan hij kon begrijpen.

Gonda verzon nog een poosje. Toen klaarde haar nadenkend gezicht eensklaps op.

„Weet u wat we kunnen geven, Ma? Een mand, mooi opgemaakt met fruit! Hij moet van den dokter véél fruit gebruiken, maar 't is zoo duur in den winter. Verleden had Mia vijf en twintig cent gespaard, en daarvoor heeft ze toen twee van die groote sinaasappels gekocht voor hem, Jafa-appelen. Daardoor wéét ik het, ziet u?”

„Dat is een goed idéé. Dan bestel ik wel wat in den fruitwinkel, voor we op reis gaan. En dan zullen we morgen maar ineens die andere dingen gaan koopen, Gonda. Dan kom ik je om vier uur met de auto van school halen.”

„Goed, Ma”, zei Gonda blij. Ma kòn toch wel lief zijn, overdacht ze.

Twee dagen vóór Kerstmis vertrokken de heer en mevrouw de Mooy naar Parijs, en den volgenden dag zou het Kerstavond

zijn. Mary vertrok met een valies vol kleeren naar haar vriendin, die maar een paar straten verder woonde, en vol verwachting begaven Hans en Gonda zich op weg naar de lunchroom, om eens een Kerstmis te gaan vieren zooals zij in hun rijk, en toch o, zoo arm leven nog nóóit hadden gevierd.

HOOFDSTUK X.

Kerstmis.

In de achterkamer der familie Verheul was geen plaats voor breede canapé's en groote armstoelen. De tafel was tegen het glazen, met gordijntjes bespannen beschot geschoven, dat de lunchroom van de kamer scheidde. De centrale verwarming nam geen plaats in, die was tegen den muur, onder het venster, aangebracht. In een der hoeken stond een boekenkastje, in een anderen een klein buffet. De verdere ruimte werd ingenomen door vijf of zes eenvoudige stoelen, die smal en klein genoeg waren om niet te veel in den weg te staan. Die stoelen waren nu om de tafel geschaard, en ingenomen door mijnheer en mevrouw Verheul, Mia, Gonda en Hans. Na de eerste begroeting waren vlug de kleeren afgelegd, en in het goedverwarmde vertrek, waar het elektrische licht met een roode kap versierd een gezellig schijnsel verspreidde, voelden de vreemden zich al heel gauw op hun gemak. Gonda had gevraagd om naast mevrouw Verheul te mogen zitten, Mia zat naast haar vader, en aan de derde zijde der tafel, deftig aan het hoofd, zat Hans.

„Eerst een lekker kopje thee?” vroeg Mia's moe, en stond op om aan het buffet het aangeboden klaar te maken. Anders stond het theeblad meestal op tafel, maar nu was de laatste gedekt, met een helder wit, met rood geborduurd kleed, en vóór mevrouw's plaats lag de veelgelezen zwarte bijbel, die een huwelijksge Geschenk was geweest, vóór vijftien jaar, toen Anton Verheul trouwde met Marie Hakman. Hans en Gonda hadden er eens even schuin en een beetje bedeesd naar gekeken. Een bijbel op tafel was voor hen iets ongewoons. Er stond er wel een op vader's studeerkamer in een der boekenkasten, maar de kinderen kenden daarvan alleen den breeden rug, waarop met gouden letters stond: „Bijbel”. Ze veronderstelden wel dat er straks uit dit boek zou worden verteld, of voorgelezen, en voelden zich niet heele-

maal op hun gemak, zooals kinderen zoo vaak hebben tegenover wat hun vreemd is.

Het kopje thee was lekker, en de speculaasjes die erbij gepresenteerd werden, smaakten uitstekend, ook al werden ze uit een gewoon blikken trommeltje genomen, en niet uit een zilveren, zooals de kinderen de Mooy dat gewend waren.

„Ziezoo”, zei Moe, en het gesprek verstomde opeens, „nu willen we den Kerstavond vieren zooals we dat onder ons gewend zijn. Jelui vinden toch zeker wel goed dat we nu maar heelemaal niet doen of jelui vreemden bent? Vader, kom je dan nu?”

De heer Verheul knikte, stond op en volgde zijn vrouw naar buiten.

„Wat gaat er nu gebeuren?” vroeg Gonda nieuwsgierig.

„St!” was al wat Mia zeide. In afwachting bleven de kinderen nu zitten en zagen vol spanning naar de gesloten kamerdeur. Daarachter weerklonk plotseling een zachte muziek. De zuivere tonen van een viool zongen teeder het oude: „Stille nacht, heilige nacht”.

Toen de liefelijke melodie ten einde was gespeeld zette zij opnieuw in, als begeleiding van een volle heldere vrouwestem, die van Mia's moeder, de prachtige bas van den heer Verheul, en de frissche kinderstem van Mia.

„Meezingen”, fluisterde deze nog snel tot de twee anderen.

Verlegen keken die elkaar een oogenblik aan. De melodie kenden ze heel goed, die hadden ze dikwijls genoeg gehoord, op grammofoonplaten, of in pianostukjes, en ook de beginwoorden kenden ze wel, maar verder dan deze konden ze het toch niet brengen. Haperend voegden zij hun stemmen bij de anderen, en probeerden van Mia's lippen de woorden tijdig op te vangen. Maar ze bemerkten al heel gauw dat zij eigenlijk het schoone gezang bedierven, inplaats van het te versterken, en zwegen dus verlegen.

Daar ging Mia de deur opendoen, en binnen trad moe, met het kleine, brandende boompje in beide handen, en daar achter kwam Anton Verheul, met de viool onder de kin.

De kinderen de Mooy voelden iets vreemds in hun keel, en iets brandends in de oogen, toen de kleine stoet binnentrad, zingend het oude Kerstlied van 't Kindje dat in den stal geboren werd.

Midden op de tafel zette mevrouw Verheul het boompje neer. Ach, 't was zoo klein, er was maar plaats geweest voor twaalf witte kaarsjes op de takken, en

slechts enkele zilveren ballen en slingers versierden het. Maar vroolijk en helder schitterden de kleine vlammen in het eenvoudige vertrek, waar Mia het licht had

uitgedraaid, en wonderlijk teer klonk nu het nieuw ingezette couplet: „Hulp'loos Kind, Heilig Kind!”.

Toen het lied uit was, en het naspel der viool verklonken was, zetten allen zich weer op hun plaatsen aan tafel, nadat moe het licht weer had aangedraaid. Daarop schoof zij den Bijbel wat dichtër naar zich toe en opende die bij het leesteecken dat tusschen de bladen lag. Rustig en duidelijk las zij het Kerstverhaal voor, en Hans en Gonda luisterden met ingehouden adem. Zij kenden het reeds lang, uit kinderverhalen, en van een hunner kindermeisjes die het placht te vertellen toen de kinderen de Mooy nog véél jonger waren. Maar de schoonheid ervan en de diepe waarheid, waren hun altijd voorbijgegaan. Nu het hun werd voorgelezen door eene die niet alleen met de lippen las maar ook met het hart en de ziel, werd het hun duidelijker dan ooit te voren, en kregen zij het beklemmend gevoel dat ze tot nu toe iets héél moois in hun leven gemist hadden. Een zucht ontsnapte hun borst toen het verhaal uit was, en met glanzende oogen keken zij Mia's moeder in het lieve gelaat.

(Wordt vervolgd).

TIMMI OF HET STOUTE POESJE.

Timmi was een heel klein poesje
Met een héél brutalen snuit
En of Jan al sprak: „neen Timmi”,
Toch liep Tim de deur maar uit.

Van drie trappen moest zij loopen
Eer dat zij beneden was;
Soms viel Timmi van de stoep af
Zoo maar in een waterplas.

Maar dat klein brutale poesje
Was voor niemendal vervaard.
't Ging heel vroolijk dan aan 't likken
Van haar kop tot aan haar staart.

Eens zag Tim een heel klein muisje
Spelend aan een grooten boom;
Stil verrukt sluit Tim haar oogjes
Als was zij in zoeten droom.

Loerend glurend door de kiertjes
Sluipst het poesje naderbij,
Overlegend bij zichzelf
Strakjes is de muis van mij.

Maar juist als ze 't wil bespringen
Heeft het muisje zich verstopt;
Timmi zet heel groote oogen,
Is een oogenblik gefopt.

Plotseling ziet ze 't muisje klimmen,
Nu begint een ware jacht.
Dra heeft Timmi 't kleine muisje
Uit den boom op straat gebracht.

Smullend van haar morgenhapje
Dat ze grommende verslindt,
Zit ons poesje in het zonlicht
Waar straks kleine Jan haar vindt.

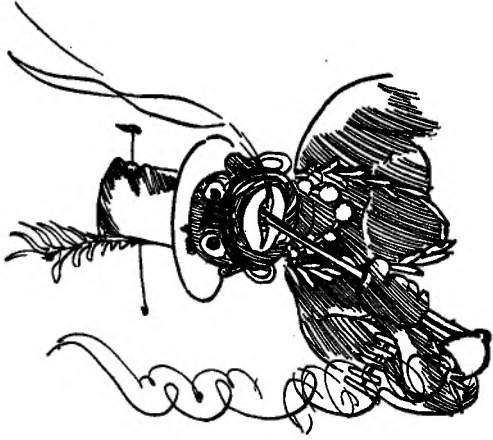
„Zóó”, zegt Jan, heel ontevreden,
„Tim je bent een heel stout beest
Om zoo vroeg reeds weg te loopen,
Neen wees maar niet zoo bevreesd.

'k Zal je vlug naar boven dragen
Maar beloof mij dan ook gauw,
Dat je niet weer weg zult loopen”;
Timmi riep... Miauw Miauw.

HARMINA.

De neger bedankte, en draaide zich om. Plotseling, mischienen had de kapitein het expres zoo gedaan, stond hij tegenover zijn eigen beeld, alleen was het heel lang uitgerekte en dun, zijn hoofd was twee maal zoo lang en heel smal, zijn beenen waren heel lang en dun. Hij schrok geweldig en zich naar den kapitein omkeerend, zag hij deze staan proesten van het lachen.

De kapitein had hem tegenover een specialen spiegel geplaatst, welke het beeld heel lang en uitgerekte weergaf. De neger, die alleen nog maar in een klein gewoon spiegelijtje gekeken had, 't welk de koning eens had gekregen, begreep, dat deze spiegel iets bijzonders was, en toen de kapitein hem voor geruststelling weer in een gewone spiegel had laten kijken, bedacht hij opeens een plannetje, hij wilde de spiegel hebben. Doch de kapitein wilde daarvan zoo gauw geen afstand doen, en na lang beraadslagen kreeg de die-

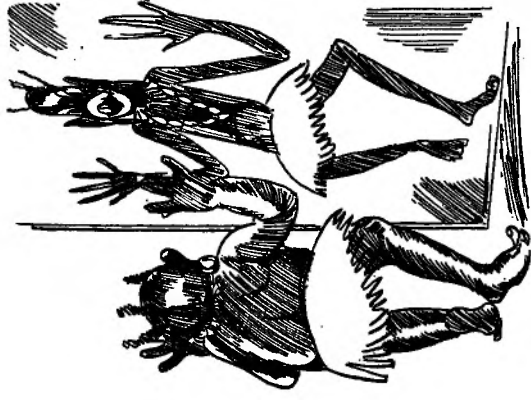

naar den spiegel in ruil voor een paarlen ketting, welke de kapitein al lang met bewondering had bekeken. Men kwam

overeen, dat de dienaar 's nachts dan spiegel zou halen van het schip.

Bij zijn terugkomst was de glimmende koning toornig, over het lange uitbliven van zijn dienaar, doch bij het zien van de pijp, werd hij beter gestemd, en toen de dienaar wat droge kokosbladeren er in deed, en er vuur in maakte met een vuursteentje, en hij den koning voordeed, hoe men den pijp gebruiken moest, toen werd de koning heel vroolijk, en hij danste van plezier, terwijl hij dikke rookwolken uitblazend, zoo nu en dan een vies gezicht zette.

Toen de koning 's avonds al lang sliep, en het geheele eiland in diepe rust was, sloop de dienaar naar het strand,

en pagaaide naar het witte schip, wat daar nog altijd lag. Hij nam den spiegel in ontvangst, en keerde daarmede weer naar de hut van den koning terug. Daar aangekomen, sloop hij in de groote ruimte, waarin de koning gedurende den dag verbijf hield, nam het kleine spiegelijtje van den

RAADSELS.

Voor Ouderen:

1. Wie weet wat de volgende afkortingen beteekenen?

b.v.	z.a.	enz.	a.s.	j.l.
v.g.g.v.	z.o.z.	z.b.b.h.	p.f.	

2. Ik ben zoo zwart als roet
 Van 't hoofd tot aan mijn voet
 Maar keer je me nu om
 En ben je ook niet dom
 Dan lees je hoe ik val
 In zee, op 't land, op berg en dal.

3. Met b heb ik een lichaam
 Met g heb ik geen lichaam.

Voor Jongeren:

1	2	3
4	5	6
7	8	9

1. 1, 2, 3 is een meisjesnaam.
 4, 5, 6 is een deel van een boom.
 7, 8, 9 is is grootvader.
 2, 5, 8 wordt gebruikt om een jurk of een pak te maken.
2. Met r ben ik van glas.
 Met g ben ik een grappenmaker.
3. Mijn eerste is een orgaan in je lichaam.
 Mijn tweede komt te voorschijn als je huilt.
 Mijn geheel moet je innemen als je flink sterk wilt worden.
 Wie ben ik?

NIET VERGETEN.

De oplossingen van de geheele maand tegelijk vóór den twaalfden der volgende maand inzenden. Oplossingen en briefje elk op een afzonderlijk blaadje. Op 't briefje alleen schuilnaam en woonplaats. Op 't blaadje met de oplossingen schuilnaam, naam, leeftijd en adres.

KLEINE JAN.

Een, twee, drie, vier, vijf, zes
 Zóó telt kleine Jan
 Hij telt het op zijn vingertjes
 Zoo vlug als hij maar kan.

Maar eensklaps gaat hij schreien
 Hij heeft zoo'n groot verdriet
 Want telkens telt hij er maar vijf
 De zesde vindt hij niet.

Maar Moeder telt heel netjes
 Een-twee-drie-vier-vijf-zes.
 De duim van 't andre handje
 Behoort ook bij de les.

Nu doen we 't sàmen over
 Moe tilt Jan van den grond
 En zwaait hem lachend héél hoog
 Zes keeren in het rond.

HARMINA.

ONZE COURANT

UIT ONS LAND.

VERVROEGDE ZOMERVACANTIE.

Nauwelijks zijn we aan het werk, of er worden alweer besprekingen gevoerd over de volgende vacantie. Nu moet dat wel, want sommige menschen willen de zomervacantie vervroegen. De meeste scholen hebben in Juli en Augustus vacantie. Dat is prachtig zoo midden in het jaar een poos te kunnen uitrusten. Alleen, het weer is in die maanden en vooral in Augustus, meestal niet prachtig. Dat is jammer, want je kunt veel meer van je vacantie genieten, als het mooi weer is. Wat dat betreft is de maand Juni vaak veel mooier dan bijvoorbeeld Augustus. Daarom zijn er plannen de zomervacantie te vervroegen. Alleen nog maar plannen, want alle voor- en nadeelen moeten eerst goed overwogen worden voor er tot zoo iets besloten kan worden.

EEN VERBORGEN SCHAT.

In Glanerbrug stond een bouwvallig huisje al drie jaar leeg. Het was door den burgemeester onbewoonbaar verklaard en toen was de eigenares naar Enschedé vertrokken, met achterlating van wat huisraad.

Een dezer dagen waren een paar jongens eens binnen in het huisje gaan kijken. Ze klommen door de ramen die allang stuk waren en snuffelden het huisje door. En daar vonden ze van alles en nog wat, overal geld, wel f 350.— bij elkaar. Ook gouden ringen en andere voorwerpen van waarde. Drie jaar lang had dat daar zoo maar gelegen. Nu werd het door spelende jongens gevonden. Al heel gauw kwam de politie er achter en die heeft toen alles bij elkaar gezocht en bewaart het nu tot het vrouwtje erom terug komt.

UIT HET BUITENLAND.

In München heeft de directie van vier verschillende groote brouwerijen aangeboden om samen, gedurende de volgende maanden tot en met Februari, elken dag aan tweeduizend personen een warm maal eten te verschaffen.

Er zijn dus in die stad minstens tweeduizend menschen die daar zelf niet voor kunnen zorgen. Wat een armoede. Gelukkig dat er nog menschen gevonden worden, die bereid zijn te helpen.

GOUD, GOUD, ALLEMAAL GOUD.

Overal in de wereld wordt op het oogenblik geklaagd over gebrek aan geld. Er is geen land, geen stad en geen dorp, of het heeft schulden. Waar is toch al het geld gebleven of liever het goud waar geld van gemaakt moet worden? Twee staten zijn er die bijna al het goud van de wereld hebben opgeslokt. Het zijn Amerika en Frankrijk.

In Frankrijk ligt al dat goud bij elkaar op één plaats. In groote staven ligt het goud daar opgestapeld. Wat zou dat voor een dief een buitenskansje zijn als hij daarbij kon. Maar ik denk niet dat daar een dief bij zal kunnen, want al dat goud ligt dertig meters diep onder een rotsigen grond in een goudvesting. De wanden van de vesting zijn van staal en beton en maar eventjes vijf meters dik. Meet eens na hoe dik dat wel is. Ik denk dat jullie huiskamer geeneens vijf Meter lang is. Zulke dikke muren kunnen zelfs niet door een zware bom uit een vliegtuig worden stuk gemaakt. En om bij die onderaardsche schatten te komen, moet je door een gang met wel tien geweldige deuren. Een electrisch wagentje voert langs al die schatten, wel vijfduizendmillioen gulden. Weten jullie hoeveel of dat is? Ik niet hoor. Maar wat ik wel weet is, dat Frankrijk met al dat goud toch niet gelukkig is.

Het lijkt heel fijn ook voor een land, om zoo rijk te zijn, maar ze weten niet wat ze met al die schatten doen moeten en zoo krijgt Frankrijk er schade in plaats van voordeel van. Hieruit zie je duidelijk dat het bezit van aardsche schatten lang niet altijd een voordeel is. Gelukkig is die mensch of dat kind, die een schat in den hemel heeft, die brengt nooit schade.

Wie vertelt me eens precies wat het zeggen wil een schat in den hemel te hebben?

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 23 OCTOBER 1931

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^{ij}. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

De Zuiderling.

KEES EN HET NEST.

Kees keek even om, een beetje schuw, als iemand, die iets wil gaan doen, wat niet een ander zien mag. Hij zag niemand. Geen wonder, de meeste menschen zaten nu geschaard om den avonddich. Ook op het erf van de boerderij „Zonnehoeve”, iets verderop, was niemand te bemerken, noch de boer, noch de knecht. Dus dan maar vlug... dacht Kees, en behendig als een kat kroop hij over het hek en kwam zonder kleerscheuren op het land van den boer van „Zonnehoeve”.

Nog even om zich heen kijken... neen, niemand had hem gezien. Haastig liep hij het land over naar de greppel. Naast die greppel liep een smal paadje, dat lager lag dan het land. Als hij dat smalle paadje volgde, zou iemand, die misschien nog op het land werkte, hem niet zoo gauw zien. Hij moest nog een heel eind doorloopen en dan zou hij over de greppel heenspringen. Nog een klein eindje over den akker loopen en dan zou hij bij de volgende greppel zijn en dan... Kees lachte al! Hij voelde in zijn zakken. Die waren groot genoeg. Even omkijken. Kees zag niemand.

* * *

Kees was bij zijn grootmoe geweest. Hij had daar een boodschap gedaan voor zijn moeder. Hij moest een mandje met zachte, rijpe peren bij zijn grootmoe gaan brengen en kon daarna nog wel wat spelen.

Moeder had zich er over verwonderd, dat Kees zoo graag de boodschap deed. „Ja, moe, ik zal 't wel even gaan brengen,” had hij dadelijk gezegd. Dat was moeder niet van hem gewend.

Grootmoe woonde in een klein huisje, heel alleen, aan de andere zijde van het dorp. En dicht bij grootmoe's huisje was de hoeve van boer Genderen. De boerderij „Zonnehoeve” was een van de grootste van het dorp. Daar achter „Zonnehoeve”, ergens ver het land in, daar was iets, dat Kees buitengewoon aantrok. Verleden week had hij dat mooie, geheimzinnige gezien, toen hij er met vader, iets verderop, langs geloopt was. Vader werkte dikwijls bij den boer, die zijn land vlak naast het land van „Zonnehoeve” had.

Juist verleden week had vader daar ook in de avonduren gewerkt. Kees' vader was arm. Ze woonden niet in een groote boerderij, maar in een klein arbeidershuisje. Vader werkte bij een ander, en ging 's avonds, na 't eten, meestal nog eens er op uit, om wat te verdienen.

Kees had zijn vader 's avonds van 't land mogen halen, vlak voordat het geheel donker zou worden. Toen waren ze beiden daarlangs gekomen, op korten afstand van de greppel. Ze hadden aan den kant iets zien bewegen.

Vader had gezegd: „Kijk, Kees! Daar is een eendennest. 't Ligt vol met eieren. De eend zit er op te broeden. Laten we maar gauw doorloopen, want 't beest wordt onrustig.”

Kees had er niet veel van gezegd. Maar in zijn geest was een stout plan opgekomen. Hij zou probeeren, om die prachtige, groote eendeneieren in zijn bezit te krijgen. Wel meer jongens hadden zulke eieren, eerst uitgeblazen en dan aan een draadje geregen. Kees wist thuis wel een mooi plekje aan een balk in 't schuurtje om ze er aan te hangen.

Nu, vanavond, had hij zijn kans schoon gezien. Hij zou 't probeeren. De eieren lagen op het land van boer Genderen. En omdat boer Genderen geen vreemde jongens op zijn land duldde, moest en zou hij dubbel oppassen, door niemand gezien te worden.

Tot nu toe was 't goed gegaan. Het leege mandje had hij, vóór hij over het hek geklauterd was, maar zoolang in een kuil gezet, vlak langs den slootkant. Kees was er niet bang voor, dat het door iemand zou weggehaald kunnen worden.

Daar was hij bij de eerste greppel. Een klein aanloopje... en Kees was er overheen. Maar ongelukkig verloor hij tijdens den sprong zijn rechter klomp. De klomp plonsde in 't water en kwam juist nog net dicht bij den kant terecht. Kees kon er, door van den kant een beetje naar beneden te glijden, gemakkelijk bij, hoewel zijn rechterkous door de klei vuil geworden was. De klomp was kletsnat. Gauw stopte hij de natte klomp vol gras en liep toen maar weer vlug door. Nog een klein eindje en Kees was bij het zoo vurig beeerde.

* * *

Kees had echter niet gemerkt, dat iemand door den plons van zijn klomp in het water opgeschrikt was. Het was boer Genderen zelf, die tusschen de elzenstruiken rustig in het gras zijn pijp zat te rooken. Die elzenstruiken waren aan denzelfden kant van de greppel als het nest van de wilde eend, en bovendien waren ze verder. Boer Genderen had zich juist achter een struik verscholen om eens kalm het gedoe van de eend-op-het-nest gade te slaan. Hij dacht, toen hij Kees gezien had: ik zal hier eens stil op mijn plaats blijven en zien, wat die jongen hier uitvoert. O, wee, als die jongen hier de rust van die eend wil verstoren.

* * *

Kees kwam nader. Zijn hart begon reeds te kloppen van ingespannen verwachting. Hij keek nog eens om. Neen, niemand zag hem. Nu maar vlug zijn plan ten uitvoer brengen. Die eend, die zou hem toch niet, als hij dicht bij 't nest kwam...? Wel neen, hoe kon hij zoo dwaas en kinderachtig zijn. Eenden zijn zoo bang; hoogstens kunnen ze op een afstand wat leven maken. Kees dacht niet aan het verdriet, dat hij daarmee de oude eend zou aandoen. Kees dacht alleen aan zichzelf.

Nu was hij er vlak bij. Daar, tusschen hooge riethalmen, lag het nest. Even schrok Kees, het was toch een flink beest, daar op dat nest.

„Kst! kst!“ begon hij en meteen vloog het arme dier verschrikt op. Ah, daar blonken de groenige eieren hem tegen. Van blijdschap en bangheid tegelijk kon hij ze niet tellen. Van te voren had hij al beslist, dat hij zijn buit in zijn kiel zou opbergen. Daar lag hij al voorover, maar nog kon zijn hand er niet bij. O, wat klopte zijn hart, hoe dichter zijn hand bij de eieren kwam, des te sneller klopte het. Nog meer reikte hij voorover, terwijl hij uitgestrekt vlak langs den greppelkant lag.

„Leelijke kwajongen, wat mot jij daar“, bulderde eensklaps de zware stem van boer Genderen over het eendennest, terwijl Kees ruw bij den schouder werd gegrepen. Blijf jij eens gauw van dat nest af.“

Kees was door den plotseligen schrik uit zijn evenwicht geraakt, zoodat zijn

beenen tot zijn knieën in het water hingen. Gelukkig had boer Genderen hem stevig beet bij den schouder, waardoor hij niet verder wegzakte.

Het nest was juist nog ongedeed gebleven.

Boer Genderen trok Kees omhoog. „Zeg, weet jij wel, dat jij op verboden land loopt. En dan nog wel, om nesten te komen uithalen!“

„Ik.. ik.. wist.. niet..“ hakkelde Kees.

„Wat weet jij niet, ondeugende kwajongen, nu ik zeg je, kom hier nooit meer onder mijn oogen, want dan zal ik je leeren en maak gauw dat je uit de voeten komt, anders zal ik je laten opsluiten.“

Kees zei geen woord meer, maar zette het op een loopen. Hij liep, dat de stukken klei hem om de ooren vlogen; gelijk was hij over de eerste greppel heen. Verder vloog hij als een pijl uit den boog, tot hij eindelijk het hek aan den kant van den weg bereikte. Als een kat, zoo vlug; was hij er over en ging daarna, wat minder snel, den weg verder op. Halverwege bemerkte hij tot zijn grooten schrik, het mandje vergeten te zijn....

Het was bijna donker, toen Kees van zijn boodschap naar Grootmoe thuis kwam.

Kees zal thuis wel niets van zijn avonturen verteld hebben.

Kees zal wel niet meer naar eendenieren gezocht hebben.

L. KUIPERS.

Wie werkt er mee?

Doen nu alle jonge lezers en lezeressen van ons blad wel hun best voor „ons eigen“ blaadje? Er moeten steeds nieuwe kinderen bijkomen, die ons blad lezen! Bij een groote-menschen krant blijven de meeste lezers hun heele leven abonné, maar, als onze jongens en meisjes groot zijn, dan hebben ze natuurlijk een ander blad om te lezen. Zorgen jelui er dus steeds voor, dat weer nieuwe kinderen uit je klas of uit den kring van je familie ons blad, *neen jelui* blad, gaan lezen?

RAADSELS.

Voor Jongeren:

1. Hoe moet het?

Acht en drie is twee
 Reken maar eens mee.
 Zet nu eerst een acht,
 Drie er onder; wacht,
 Ook een flinke streep.
 Tel het nu eens op.
 Acht en drie is. . . . top!
 Twee is 't, vriendje, kijk!
 Had ik geen gelijk?

2. Met vijf letters kan ik heel hard rijden. Onthoofd je me, dan ben ik schoon en helder.

3. Waarom draagt een pastoor zwarte kousen?

Voor Ouderen:

1. Schrijf twee jongens- en twee meisjesnamen onder elkaar. Eerst een jongensnaam van drie letters, dan een meisjesnaam van drie letters, dan een meisjesnaam van vier letters en ten slotte een jongensnaam van zeven letters. De namen moeten van achteren naar voren gelezen denzelfden naam geven, net als b.v. pop. De beginletters zijn dan natuurlijk ook dezelfde, als de laatste letters en vormen van boven naar beneden een woord dat hetzelfde betekent als golf (der zee).

2. Schrijf onder elkaar:

1. een herfstvrucht.
2. een zwemvogel.
3. een bloem.
4. een visch.
5. een vloeistof waar je mee schrijft.
6. een vrucht die we eind Mei begin Juni eten.

Ieder woord mag maar vier letters hebben en de beginletters vormen van boven naar beneden weer den naam van een zomervrucht.

3. Mijn geheel bestaat uit elf letters en kan draaien.

1, 2, 3 is een dier, dat onder den grond leeft.

6, 7, 8, 3 is een rad van een wagen.

6, 4, 10, 9 duurt zeven dagen.

3, 4, 10, 11 is een meisjesnaam.

6, 2, 3, 9 drijft in de lucht.

NIET VERGETEN.

De oplossingen van de geheele maand tegelijk vóór den twaalfden der volgende maand inzenden. Oplossingen en briefje elk op een afzonderlijk blaadje. Op 't briefje alleen schuilnaam en woonplaats. Op 't blaadje met de oplossingen schuilnaam, naam, leeftijd en adres.

DE HERFST.

Nu worden al korter en kouder de dagen,
 En kan je je 's avonds op straat niet meer wagen
 Dan warm in de kleeren en flink in de pas.
 O kind'ren, ik wou dat het zomerweer was. . . .
 Of . . . dat er de sneeuw lag in bosch en op velden
 Ik wed, dat we allen naar buiten toe snelden!

K.

wand, en hing er den grooten spiegel voor in de plaats. Dit alles kostte hem veel inspanning, en toen hij er mede gereed was, ging hij naar zijn hut, welke aan die van den koning grensde, en trachtte eenige uren te slapen. Opeens schrok hij wakker door een harden gil. Het was reeds morgen, en de gil, welken hij gehoord had, kwam uit de kamer van den koning, het gegil werd gevolgd door een hevige krieschen. Behoedzaam stond de dienaar op, en kijkende door een spleet van het voorhang der hut, zag hij den dikken koning, al razende voor den spiegel staan, zich wringende in allerlei bochten, plukkende en duwende aan zijn beenen, hoofd en armen; in één nacht was hij geworden van een dikke, tot een mageren, afzichtelijk, langen koning, zoo dacht hij, en angst blonk uit zijn oogen, als hij dacht, wat zijn onderdanen wel met hem zouden doen. Ten einde raad, na nog eens lang naar zijn sprieterig spiegelbeeld te hebben gekeken, deed hij zijn ketting van schelpen, zijn ooren- en neusringen, en alle andere sieraden af, en gleed tusschen een opening aan den anderen kant der hut door.

Enkele der onderdanen, welke op het gegil verschrinkt kwamen toelopen, zagen hun strengen koning, ontdaan van al zijn sieraden, en huilend als een klein negertje, hard het bosch in loopen.

De koning, welke dacht, dat hij in één nacht zoo afzieteljik dun geworden was, verborg zich in een groot hol in het bosch en hilde daar nog vele jaren van verdriet, over het plotselinge einde van zijn koningsschap.

De spiegel, welke zijn werk had gedaan, werd door den dienaar in fijne stukjes gestampt, en in het water gegooid. Geen enkele der onderdanen behoefde ooit te weten, wie hen van den strengen koning had ontslagen. En hoewel men de plotselinge verdwijning van den koning niet kon verklaren, dacht men er niet lang over na, en den zelfden avond was het weer feest. De vreugdevuren werden weer ontstoken, en de hoofd-dienaar, de vroege mededinger, van den verdwenen koning, werd met algemeene stemmen tot koning uitgeroepen.

En de heel oude grijze koning, die dit nog beleven mocht, hilde nu van blijdschap, daar hij wist, dat zijn volk voortaan een goeden koning zou hebben.

De schipbreukelingen vonden het verhaal van deze koningsverkiezing nu wel heel mooi, maar ze verlangden er toch erg naar, dat Schootzeil maar weer behouden en wel terug was. Want met de ziekte van koning Oekeleloe ging het lang niet best. Of liever, met de ziekte wel, maar met den koning niet. De koning voelde zich met den dag zieker worden, en de lijfwachts van Zijne Majesteit grijpsden steeds leelijker tegen de arme schipbreukelingen. Vooral Brammetje Brom, die niettegenstaande de voeding maar geregeld dikker werd, mocht zich in de belangstelling der zwarte onderdanen van koning Oekeleloe verheugen.

Ondertusschen kwam Schootzeil behouden in Otapa aan. Natuurlijk zou het hem, temidden van de Europeesche nederzetting, weinig moeite gekost hebben zich van zijn zwarte bewakers te ontdoen. Maar dat wilde de brave man tot geen enkelen prijs. Dan zou hij wel zelf vrij en gered zijn, maar wat zou er dan van zijn mede-schipbreukelingen terecht komen? "Samen uit, samen thuis", dacht Schootzeil. Hij ging dus deftig onder geleide van Oekelpati en zijn mannen naar den Europeeschen dokter en vertelde hoe de volk in den steel zat. Deze begreep ook heel spoedig wat koning Oekeleloe scheelde en hij gaf medicijnen. Nu kwam het er maar op aan de autoriteiten van het eiland van zijn toestand op de hoogte te stellen. Om geen argwaan te wekken, liet hij den gouverneur van het eiland bij den dokter, in diens apotheek komen. Den negers vertelde hij, dat de medicijnen werden klaargeemaakt en ondertusschen sprak hij met den gouverneur van het eiland, welke vol belangstelling naar de avonturen van Schootzeil luisterde.

Er werd besloten, dat Schootzeil gewoon met zijn bewakers zou vertrekken, maar dat een gewapende motorboot twee dagen later hem achterna zou gaan. Deze boot

DOOR DIK EN DUN

21) door

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

„Vonden jelui 't zóó mooi?" vroeg deze zacht.

Zwijgend knikten de kinderen. Ze vertrouwden hun eigen stem niet geheel, maar hun oogen zeiden genoeg. En Gonda legde even haar wang tegen mevrouw's bovenarm, in eene behoefte om haar door een lief gebaar te danken.

„Nu willen we nog eens wat zingen", zeide Moe na een oogenblik van stilte. „Vader, de „Herdertjes!" "

En de drie stemmen, begeleid door de viool zongen weer van „De herdertjes lagen bij nachte", en „Daar buiten is het donker", en het prachtige „Als een kindje, klein en teer".

„Nóg wat", vroegen Hans en Gonda telkens weer. En zoo volgde het eene lied op het andere, stemmig of opgewekt naar gelang van melodie en tekst. Mia kende ze alle van buiten en zong dapper mee. Haar vriendinnetje zag haar maar met groote oogen aan. Was dat Mia, die altijd even stil en bedaard was op school? Wie had gedacht dat ze zóó, uit volle borst, zingen kon, met een stem, helder en ontroerend als klokgelui. En ook Hans was diep onder den indruk van dezen avond. Met zijn luchtige jongensopvattingen schaamde hij zich eerst wel een beetje over de vreemde ontroering die zich van hem meester wilde maken, en die hij als „meisjesnonsens" betitelde. Maar al heel gauw voelde hij zich meedragen op de stemming van een stil geluk en eenvoudig geloof die hier heerschte in dit kleine achterkamertje, het kamertje achter de „lunchroom".

„Ma moest er eens bij zijn", kwam hem onwillekeurig in de gedachten. En er vloog even een bittere trek over zijn gezicht. Maar toen hij dacht aan de royale geschenken, die zij had gekocht voor de familie Verheul, kwam er toch hetzelfde in hem op wat Gonda onlangs gedacht had: „Ma kon toch ook wel eens lief zijn!"

„Nu", verbrak Moe's stem zijn gemijmer, „nu zullen we toch na al dat zingen weer eens wat drinken, anders worden onze kelen te droog, nietwaar, Hans?"

„O, mevrouw, wat mij betreft, ik zou den heelen avond wel naar dat zingen willen luisteren, zonder aan eten of drinken te denken!" zei Hans oprecht.

„Ja, maar jij hebt ook niet méégezongen, jij kunt gemakkelijk praten!", plaagde mevrouw hem. „Wij hebben wel wat verdiend, hè, wat zeggen jelui, vader en Mia?"

„Hoe kènt u al die liederen!" verbaasde Gonda zich, terwijl Mia den chocoladeketel uit het keukentje haalde, en mevrouw schoone kopjes, bordjes en mesjes op tafel schikte, om den kleinen kerstboom, wiens kaarsjes al merkbaar begonnen te krimpen.

„Wij doen dit al zóóveel jaren, kind!" antwoordde deze. „Dan léér je ze wel, hè? Eerst waren mijn man en ik, o, al lang vóór we getrouwd waren, op een zangkoor, en daar zongen we er verscheidene van. Later hebben we veel 's avonds met elkaar gezongen, we hadden toen een piano en een huisorgel, weet je. Nu moeten we het alleen doen met mijnheer's vioolspel, maar we hebben er den laatsten tijd toch nog een nieuw kostbaar instrument bijgekregen."

Gonda en Hans keken haar verbaasd in het lachend gelaat, en daarna speurden ze in de kamer rond wat mevrouw toch wel voor een instrument bedoelde.

„Jelui raden het niet!" zeide zij vrolijk. „Ik zal je zeggen wat ik bedoel. Mia's keeltje! Ja, hadden jelui gedacht dat er zóó'n klokje in dat meiske verborgen was? Sedert een poosje hebben vader en ik bemerkte wat een volle, heldere stem ons dochterke krijgt. Vroeger zong ik altijd de eerste stem en mijn man tweede. Mia zong dan met mij mee. Maar nu haar stem zoo vol en krachtig en hoog wordt, hebben wij het eens met drie verschillende stemmen geprobeerd. Mia sopraan, ik alt, en vader bas, en jelui hoorden hoe goed het klinkt. Wij behoeven ons maar een klein beetje in te houden, dan klinkt Mia's stem er ferm boven uit."

„Ik wou dat onze Mary zoo zingen kon!" flapte Hans eruit. „Die neemt zanglessen, maar ze miauwt en gilt maar zoo wat!"

Allen schoten in den lach om zijn woorden.

„Maar jongen, jij vleit je zuster óók niet!" zei de stille mijnheer Verheul. En mevrouw troostte: „Het wordt misschien later wel mooier!"

Intusschen was er op tafel een groot kerstbrood verschenen, met krenten, rozijnen en succade doorspikkeld en bestrooid met fijne witte suiker. Het glazen schaalpje met de tot kleine balletjes gedraaide boter deed de ronde en ieder bediende zich van een flinke snede van moeder Verheul's eigen baksel, terwijl de chocoladekopjes gretig geleedigd werden.

„Smaakt het?” vroeg mevrouw gul, en geestdriftig knikten de gasten van ja!

Mia fluisterde wat met haar vader, en op haar aandringen nam die nog eens zijn

viool ter hand en speelde nog een paar van de oude mooie kerstgezangen. Toen waren de kaarsjes uitgebrand, en het groote licht werd weer aangestoken.

„Mevrouw, we hebben een pakje op de gang staan, mogen we dat even krijgen?” vroeg Gonda wat verlegen.

„Ja, zèker, kind!” zei Mia's moeder. „Wil ik even licht maken op de gang?”

„O, neen, dank u!” Gonda en Hans waren al opgesprongen en uit de kamer verdwenen. Vol verwachting keek Mia hen na, maar moeder, die wel iets vermoedde, kon even een zucht niet onderdrukken. Als de gasten nu maar niet met tèn veel aankwamen. Ze hield niet van dat „terugbetalen”. Doch toen ze in de blijde gezichten van Gonda en Hans niet anders las dan de vreugde om te gèven, en den hartelijken wensch om vreugde te berei-

den, was haar hart weer gerust, en met een dankbaren blik nam zij de twee pakjes in ontvangst, die haar in de handen werden gelegd. Ook Mia ontving van de beide kinderen een geschenk, en daarna verdween Hans weer en kwam terug met een groot, zwaar pak in wit vloeipapier gehuld, dat hij voor mijnheer Verheul op den grond zette, daar er op tafel geen plaats was.

„Maar kinderen, wat zijn jelui nù begonnen!” riep deze verbaasd.

„Kijk u nu maar eerst!” juichten de kinderen, Mia óók, en met behulp van schaar en mesje werden de touwtjes losgemaakt, die de verschillende geschenken in hun papieren omhulsels verborgen hielden.

Uit moeder Verheul's pakje kwam een flinke flesch heerlijke eau de cologne te voorschijn, en een fijne doos fondantborstplaat.

Mia was bedacht met een mooi leeren étui voor de school, vol potlooden, penhouder, zakmesje, vlakgom en zoo verder. Het tweede pak bevatte een prachtig boek, een mooi meisjesverhaal in prachtband, en voorin stond geschreven: „Voor Mia Verheul, mijn vriendin „door dik en dun”, van Gonda de Mooy op Kerstmis 19. . .”

Wat een gejuich, en wat een blijde gezichten. Mijnheer was intusschen ook klaar gekomen met het uitpakken van zijn cadeau.

„Neen, kinderen, dat is hèusch te veel!” stamelde hij verrast.

In een mooi vergulde mand, die den vorm had van een boot, lagen daar keurig gerangschikt de mooiste exemplaren van al het fruit dat in dit jaargetijde te koop was: groote sinaasappels, geweldige blozende appels, mandarijnen, fijne peren, flinke noten, een rijke tros blauwe druiven, en sierlijke doosjes met vijgen, dadels en rozijnen.

„Neen, mijnheer, nièts te veel. We wisten dat u zoo van fruit houdt en dat het zoo goed voor u is en we dachten dat u dit het liefste zoudt hebben.”

„Ja, maar . . . zóó veel!”

„Ik hoop dat het u lekker zal smaken”, zei Gonda hartelijk, om een einde te maken aan zijn aarzeling. „En u, mevrouw? Houdt u van eau de cologne?”

„Heel veel, kind, als ik wel eens moeb en hoofdpijn heb. Maar jelui hebt zóóveel gedaan, dat mocht toch eigenlijk niet!”

(Wordt vervolgd).

EDISON OVERLEDEN.

Even vóór het afdrucken van ons blad krijgen wij uit Amerika bericht dat de groote uitvinder Edison in den leeftijd van 84 jaar is overleden. De meesten van jelui herinneren zich nog wel de vele lichtweken, die de laatste paar jaar in verschillende plaatsen van ons land werden gehouden. Bij deze lichtweken werd de naam van Edison geregeld genoemd en dat is ook wel begrijpelijk, want Thomas Alva Edison heeft door middel van een kooldraadgloeilamp de electriciteit gebruikt om ons het mooie licht te brengen, waarvoor we maar een knopje behoeven om te draaien en weg is de duisternis.

Jelui, en heel veel volwassen menschen, die nog geen vijftig jaar oud zijn evenmin, kunnen zich niet voorstellen, wat die uitvinding van Edison eigenlijk voor de wereld heeft beteekend. Wie nu door de mooi verlichte straten van onze grootere en kleinere steden, ja zelfs van onze dorpen wandelt, heeft er geen voorstelling van hoe het er een jaar of vijftig geleden met de straat- en huisverlichting vooral in de woningen der eenvoudige menschen voorstond.

Maar niet alleen op dit gebied heeft Edison zich onderscheiden. Er is bijna geen uitvinding van de laatste vijftig jaar of Edison heeft er aan medegewerkt of met zijn helpers de zaak zelf voor elkaar gebracht. Wil ik jelui eens wat opnoemen, wat Edison allemaal uitvond? In 1862 de zelfwerkende seininrichting voor de spoorwegen, in 1879 de elektrische gloeilamp met kooldraad, in 1888 de fonograaf of gramofoon, tevens bracht hij in dat jaar belangrijke verbeteringen aan in de toepassing der fotografie, in 1891 kwam hij met de kinematograaf die in de bioscoop hare belangrijke toepassing vond. Dan vond hij nog uit een dicteer-machine, waar je maar in behoeft te spreken, en je kan het gesprokene later als een gramfoonplaat laten afdraaien. En nu noem ik alleen nog maar de allerbelangrijkste dingen. Zooals ik zeide bijna geen gebied der uitvindingen of Edison bemoeide zich er mede. Van huis uit was hij niet voor een zoo belangrijke plaats in de maatschappij bestemd. Als jelui eens wisten, wat Edison allemaal heeft moeten medemaken en doormaken eer hij zoover was. Nu, daar praten we nog wel eens over, misschien.

Edison is nu overleden en met hem is een der grootste figuren van de vorige en deze eeuw heengegaan!

VOORZICHTIG ZIJN.

De 13-jarige A. v. d. S., uit de Schotstraat te Rotterdam, is op den Parallelweg van een melk-wagen gesprongen en heeft een der wielen over zijn borst gekregen. Met inwendige kneuzingen en een ribfractuur is de jongen in vrij ernstigen toestand in het ziekenhuis aan den Coolsingel opgenomen. Het is ook heel gevaarlijk om op een wagen te klimmen. Je moet al genoeg uitkijken, als je gewoon op den weg loopt. Stond daar verleden week niet in de krant, dat zelfs een Tweede Kamerlid

slachtoffer van het drukke verkeer was geworden? De Roomsche Mr. A. baron van Wijnbergen is door een motorfiets aangereden en leelijk gewond. Gelukkig wordt hij weer beter, maar het is toch een waarschuwing voor jong en oud om op straat goed uit de oogen te kijken en voorzichtig te zijn.

BLINDE KINDEREN.

Wat zijn jullie blij, als iedere week je eigen weekblad komt. Eerst gauw de plaatjes kijken en dan de verhalen lezen. Fijn hé? En je denkt er heelemaal niet bij, dat er ook kinderen zijn, die het niet kunnen. Wat missen zulke kinderen veel! Toch kunnen ook blinde kinderen gelukkige kinderen zijn, en om ze dat te leeren begrijpen hebben we onze vereeniging Bartimeus.

Bartimeus beteekent zoon van Timeus. Het was de blinde, die aan den weg bij Jericho zat en net zoo lang riep, tot Jezus hem antwoordde en ziende maakte. Het is dus een prachtige naam voor een blinden-vereeniging. En je begrijpt nu ook wel, dat het eerste werk van Bartimeus is om de kinderen van den Heere Jezus te vertellen. De Eenige, Die ons echt gelukkig kan maken en Die ons leert dat ieder kind een taak heeft in het leven, ook het blinde kind. Voor onze taak heeft God ons alles gegeven, wat ze noodig hebben. En nu moeten we ons best doen om in het leven zoo flink mogelijk te worden. Het blinde kind ook. Daar helpt de vereeniging Bartimeus het bij. Op de Christelijke blinden school leeren de kinderen van alles. Zelfs lezen en schrijven. Natuurlijk kunnen ze nooit met hun oogen lezen maar ze leeren het met hun vingers. De letters zijn dan van een bijzonder soort. Kleine bobbeltjes op het papier, die ze voelen kunnen. De letters en cijfers worden voorgesteld door allerlei figuurtjes van punten. Zoo leeren ze lezen. Schrijven kunnen ze op de schrijfmachine leeren. Flink niet? Dat er blinden zijn, die heel mooi kunnen orgelspelen, hebben jullie zeker ook wel eens gehoord? Maar wist je dat er blinde meisjes zijn die als ze van school komen hun brood kunnen verdienen als hulp in de huishouding? Nog wel niet in een gewoon gezin maar wel in een groote inrichting waar ze b.v. keurig netjes alle bedden kunnen opmaken. In de stad, waar ik woon zijn een blinde man en vrouw samen getrouwd. Hij kan keurig stoelen matten en gaat bij de huizen langs met borstelwerk door blinden gemaakt. Zoo verdient hij den kost. En de vrouw doet haar huishouding heelemaal alleen. Je kunt er gerust op visite gaan, want het is er altijd keurig netjes. Dat moet ook wel, anders zouden ze over de rommel vallen. Beide, de man en de vrouw zijn oud-leerlingen van Bartimeus en je moet eens hooren, hoe blij ze zijn, dat ze op die school zijn geweest.

Ik heb jullie wat van Bartimeus verteld, omdat juist het jaarverslag is rondgezonden. Zoo'n jaarverslag zullen jullie allicht niet lezen en toch is het prettig om wat van het werk voor de blinden te weten. Je kunt ook wel wat voor ze doen. Als je zelf veel speelgoed hebt, zou je b.v. de blinde kindertjes wel eens blij kunnen maken met wat moois

Denk daar eens over.

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^U. E. J. BOSCH Jbz., PRINSEGRACHT 493, AMSTERDAM

Karo de hond.

KEES HEEFT HET GEDAAN.

Ze woonden naast elkaar.
 Jan, Wim en Kees.
 En ze waren dikke vrienden.
 Dat wil niet zeggen, dat ze ook dik waren.
 Wel, nee!
 Jan en Wim waren heel gewone jongens, hoor.
 Niet te dik en niet te dun.
 Net van pas.
 Alleen Kees was een dikzak. Je moest lachen, als je hem zag. Want hij was ook de kleinste van de drie. En de dikste. Hij was haast een tonnetje.
 Toch waren ze alle drie dikke vrienden. Ze hielden veel van elkaar.
 Je zag ze altijd samen in de straat.
 Dat mocht wel, want het was er meestal heel stil. Er kwam haast nooit een auto of een groote wagen. De drie heertjes speelden van den morgen tot ze 's avonds naar hun bedjes moesten.
 Ze hadden ook wel eens ruzie.
 O ja, elken dag wel een keertje.
 Maar lang boos bleven ze niet.
 En nu moet je maar eens hooren, wat er gebeurde, toen Keesje jarig was.
 Dat was een groot feest.
 Kees was jarig. Vijf jaar werd hij.
 Jan was ook al vijf. Wim nog maar pas vier.
 Kees kreeg van zijn vriendjes een zakje vol zuurtjes.
 Gelukkig maar, dat Moeder het lekkers in de kast heeft gelegd, anders was het in een half uurtje op geweest.
 Je kon wel aan Kees zien, dat hij jarig was.
 Hij liep den geheelen dag met een vlag in de hand. Wim had een tak, waar hij mee liep te zwaaien. En Jan sloeg twee deksels tegen elkaar.
 Boem — Boem!
 Wat een optocht. Wat een pret.
 Van den groenteboer kregen de lawaai-makers drie appels. De grootste was voor Kees.
 Zoo hadden de jongens een fijnen morgen.
 En weet je wat ook leuk was?
 Jan en Wim mochten dien dag bij hun jarige vriendje komen eten.
 En ze aten...? Dat raadt je nooit.
 Oliebollen!

O, wat hebben ze gesmuld.
 Ze aten hun buikjes meer dan vol.
 Vooral Keesje. Hij had zoo veel gegeten, dat hij bijna niet meer kon loopen. Toen hij buiten kwam, liet hij zich zoo maar op het gras in den tuin neervallen. Zijn beide vriendjes lagen al gauw naast hem.
 Nu, daar hebben ze toen een tijdje gespeeld.
 Maar lang duurde de pret niet.
 Na een poosje liepen ze weer op straat en zongen: Keesje is jarig, hoezee.
 En de kleine dikzak zong zelf nog harder dan de anderen.
 En dien middag is er wat gebeurd.
 Er kwam... er kwam...?
 De jongens schrokken er van.
 Toet — Toet — Toet.
 Dat hoorden ze.
 En ze zagen?
 Een auto!
 Dat gebeurde niet vaak, dat er een auto in hun straat kwam.
 Maar nu was er heusch eentje.
 En nog wel voor Keesje.
 Opoe, opoe, oom Hein!
 O, wat schreeuwde dat dikke kereltje.
 Daar stond de auto stil. Voor Keesjes huis.
 Opoe en oom Hein stapten uit. En Kees rende natuurlijk mee naar binnen.
 Zijn vriendjes liet hij maar buiten staan.
 Och, och, wat een blijdschap.
 Opoe lachte en kuste haar kleinzontje.
 En oom Hein had een pret. En vader en moeder waren ook heel blij, toen opoe binnenkwam.
 Dat was nog eens aardig.
 Opoe kon niet meer zoo heel best loopen, en nu had oom Hein haar met de auto gebracht.
 Wel, wel.
 Ja, zei opoe, en ik heb ook wat voor Keesje meegebracht. Kijk maar eens hier.
 En uit een groot stuk papier kwam een mooie matrozenmuts.
 Wat was Kees blij. Een prachtige muts was het, met gouden letters en lange linten.
 Kees wou er al dadelijk mee naar buiten. Hij zette de muts al op. Wat paste die goed. Maar toen zei Moeder:
 Nou Kees, geef opoe maar een kusje er voor. Dan zal ik je mooie muts wel bewaren voor den Zondag.
 Ja, dat begreep de kleine baas ook wel.

Vandaag moest het oude petje nog op.
Maar Zondag! Wat zou hij er dan fijn uit-
zien!

Opoe, oom Hein, vader en moeder gin-
gen wat zitten praten.

Ga jij nu maar naar Jan en Wim, zei
vader tegen zijn zoontje.

Zoo duurde het niet lang, of Kees was
weer bij zijn vriendjes.

Ze stonden heel voornaam bij die fijne
auto.

Wat mooi, hè, zei Kees. Hij keek net,
alsof die wagen van hem was.

Met hun vingertjes streken ze de heele
auto langs.

Wim ging op de treeplank staan.

O, riep hij, hier is de toeter.

In de auto komen, konden ze niet. Want
om Hein had de deuren goed dicht
gedaan.

Jan had op de straat een dikken steen
gevonden. In zijn kleinen knuist hield hij
hem omhoog, en deed, alsof hij wilde
gooien.

Durf es, pachte Kees.

Pas op de ruit, schreeuwde Wim.

Kan toch niet stuk, zei Jan.

En toen begonnen die drie kereltjes een
erg lawaai te maken.

Kees zei, dat een autoruit nooit stuk
ging.

Wel, riep Wim.

Niet!

Wel!

Niet!

O, wat werd Kees kwaad. Het was toch
de auto van zijn oom Hein.

Aap, aap! schreeuwde hij tegen Wim.
Zoo boos was Kees.

Kees liep op Jan toe, nam hem zijn
steen uit de hand en riep:

Zal ik eens gooien? Dan kun je het zien!

Ja! gilden Jan en Wim tegelijk!

Pang!

Kees had gegooid. De dikke steen was
tegen de voor-ruit aangekomen.

O, o! Dat was erg, hoor!

De heele ruit was stuk.

Wat stonden de jongens te kijken.

En Kees had een kleur, zoo rood!

Jan en Wim liepen op een draf naar
huis.

Daar stond Kees, heelemaal alleen.

Hij begon te huilen.

Heel zachtjes liep hij naar den tuin, en
ging daar stilletjes in een hoekje zitten.

Na een poosje kwam oom Hein buiten.
O, wat een schrik.

Kleine Wim, die om een hoekje stond
te kijken, schreeuwde:

Kees heeft het gedaan!

Ja, ja, dat was waar ook.

Wat is die verjaardag van Kees verdrie-
tig afgelopen.

Kees heeft nog wat van vader gekregen.

Maar dat was niet zoo heel fijn.

Vader was boos. Moe ook. En opoe ook.

Wat Kees gekregen heeft, begrijp je wel.

Dom Keesje!

Th. E.

DOOR DEN REGEN.

Dapper door den regen,
In een jas van leer,
Met haar kraag hóóg opgezet,
En haar hoedrand neer,
Stapt ons kleine Lottekind
Haastig over straat,
Weet je, ze moet „binnen” zijn
Vóór de schoolbel gaat!

Trap! trap! in de plassen,
Modder spat omhoog!
Maar, met hooge laarzen aan
Blijf je lekker droog!
Water druppelt van haar hoed
Op haar kleinen neus,
Maar die kan er tegen, hoor,
Diè bederft niet, heusch!

Zoo, daar is de school alweer.
Lotje stapt wat door.
„Kinders”, zegt de juffrouw streng,
„Voeten vegen, hoor!”
Lotje doet haar mantel uit,
Hangt haar hoed erbij,
Lot gééft om geen regenbui,
Zij is droog, . . . en jij?

N. v. S.—H.

NOG EENS VOOR LEKKERBEKJES.

II.

Ik wil wedden, dat jelui die heerlijke chocolade-saus eens geprobeerd hebt, en hij moet goed gelukt zijn en moet goed gesmaakt hebben, dat kan niet anders. Nu had ik bij de beschrijving van 't recept geen plaats meer om jelui nog allerlei variaties erbij op te geven, maar mij dunkt, je zult er nog wel iets meer van willen weten. Kijk, koken en wat lekkers klaarmaken is een kunst, maar die kunst is niet zoo heel moeilijk als je allerlei boeken hebt met volledige en duidelijke recepten, en volop boter en suiker en eieren en wat er nog meer noodig mocht zijn. De werkelijke kunst is pas als je van één recept er vijf of tien of misschien nog meer kunt maken, al naar gelang van je beurs of van je tijd of van hulpmiddelen. En met een beetje je hoofd te gebruiken even zoo goed als je handen, kan je die kunst allemaal leeren, meisjes!

Kijk nu eens naar Elly en Go, onze kleine huisvrouwjes. Ze hadden de saus leeren maken zooals ik je een vorigen keer beschreven heb. Maar toen ze een volgende maal nog eens hetzelfde recept mochten klaar maken was er toevallig juist geen kokend water in de keuken. Daarentegen was er een kan vol pas gekookte melk, en daarvan namen ze toen een kop vol. Dacht je dat de saus daarom minder goed uitviel? Heelemaal niet, hoor, éven lekker! En als ze nu eens vier of vijf reepen chocolade hadden genomen inplaats van zes, nu, dan zou 't óók nog heerlijk zijn geweest! En als moe eens niet drie eieren had kunnen missen, dan waren twee genoeg geweest, ja, met één zou 't óók nog wel gaan. Als de meisjes nu eens tweemaal zoo veel saus hadden moeten maken, denk je dan dat ze twaalf reepen en zes eieren gebruikt zouden hebben? Wel neen, ze hadden natuurlijk wel iets meer genomen, maar er mag gerust wat meer melk of water op dan de hoeveelheid uit het opgegeven recept. Kijk, je moet zóó denken, die chocolade-reepen waren vóór ze gegoten werden in vormen óók een warm papje, en de hoeveelheid vocht erin was net groot genoeg om te maken dat de chocolade hard werd bij het afkoelen. Nu, als je nu een papje of een saus wilt houden, dan doe je er wat meer vocht, melk of water, bij, dat spreekt immers van zelf. Zoo maak je dikke of dunne saus al naar de omstandigheden eischen. En nu deden Go en Elly eens een aardige uitvinding! Ze gebruikten op een keer te *weinig* vocht, en toen de saus gebruikt moest worden was het geen saus, maar een dik bruin zalfje, zooals boter bijvoorbeeld. Over pudding gieten liet zich dat niet, maar voor een ander heerlijk toetje was het wel te gebruiken.

Moe gaf de meisjes wat gewone ronde Maria-kaakjes, en de chocoladeboter werd op één kaakje uitgestreken, dan een tweede kaakje erop geplakt, de dubbele lekkernijtjes metjes op een bord gestapeld, en 't smaakte héérlijk. Nu moet je weer niet denken: „O, voor dit nieuwe recept hebben we Mariakaakjes noodig!” Want op de beschuiten, kleine of groote, smaakt het even heerlijk, en op cream-crackers, je weet wel, die droge vierkaante kaakjes, gaat het óók goed. Ja, zelfs op een boterham gesmeerd bijt je er graag in en 't is gezond en voedzaam ook. Toen het kleine broertje van de meisjes ziek was, kleine Bob, die geen eieren wilde eten, hoeveel moeite moeder ook deed, toen ging er toch ongemerkt menig eitje naar binnen op de bovenbeschreven manier, begrijp je?

Nu is er nog iets waarvoor ik je moet waarschuwen! Maak zulke sausjes en smeerseltjes nooit te zoet! Beter nog wat extra suiker erbij gestrooid als je 't op je bord hebt dan dat het iedereen tegenstaat vanwege de té groote zoetheid. Daarmee neem je ook vaak den lekkeren chocoladesmaak gedeeltelijk weg! Dus, wie wat goeds wil klaarmaken moet leeren próeven! Je begrijpt immers wel, de eene chocoladereep is zoeter dan de andere, het eene kaakje waarop je het zalfje smeert bevat meer suiker dan het andere, en een griesmeelschoteltje bijvoorbeeld bevat wél suiker, en droge gekookte rijst niet. Daarom moet je denken bij het klaarmaken en próeven, niet vergeten, hoor! Ik weet niet of je 't prettig vindt in je krantje van tijd tot tijd eens zoo'n kookrecept te krijgen. 't Is, dunkt me, weer eens wat anders dan een handwerkje. Als je van moeder mag, meisjes, en je doet het graag, dan wil ik je nog wel eens meer van deze ongevaarlijke kunstjes leeren. En de jongens moeten maar tevreden zijn, want als zusje het lekker klaarmaakt, nu, dan eet broertje het wel lekker op!

N. v. S.—H.

*Aan alle kleine
lezers en lezeressen!*

*Wie heeft er z'n best
(of haar best) reeds
gedaan een abonné aan
te brengen?*

zou des nachts op de kust komen van koning Oekeleke's gebied en op een bepaalde plaats, bij een landtong, wachten. Het kwam er nu naar opaan, dat Schootzeil met zijn gezelschap op de afgesproken plaats was. Mocht dit niet het geval zijn, dan zou de motorboot iedere tien dagen terugkomen. Een kortere tuschenpoos scheen gevaarlijk, omdat de negers wel eens argwaan zouden kunnen krijgen.

Uiterlijk heel welgemoed ging Schootzeil met zijn medicijnen en andere dingen, die hij en de zijnen zouden kunnen noodig hebben, weer op weg naar zijn gevangenschap. De negers toonden door luide kreten hun bijval dat alles zoo goed van stapel was geloopen. Ja, Oekelpati was zoo in zijn humeur, dat hij Schootzeil hartelijk op den schouder klopte. Maar met die hartelijkheid was Schootzeil niets in zijn humeur.

„Hoor eens, vadertje, handen thuis hoor, niet zoo familiaar voor zoo weinig kennis.”

Bij zijn aankomst op het gebied van Koning Oekeleke werd hij door een prachtige eerewacht begroet!

Daar stonden verschillende autoriteiten opgesteld, o.a. de kok met zijn geweldig mes, een stelletje soldaten van de lijfwacht, en de eerste minister van koning Oekeleke. Met een oorverdoovend lawaai werd Schootzeil begroet, en de eerste vraag van den Minister was, of de schipper de medicijnen werkelijk gekregen had.

„Ja, mannetje”, antwoordde Schootzeil, „die zijn d'r.”

„Geef hier dan”, vroeg de minister.

Maar Schootzeil schudde heftig het hoofd.

„Denk er niet aan!”

„Waarom niet, blanke man?”

„Waarom niet? Wel, jelui kunnen met dat goedje niet omgaan.... eigenlijk is het jammer die kostelijke medicijnen aan een roetnop van een koning te verkwisten....”

„Wat zei de blanke man?”

„Niets.”

Zoo trok de karavaan dan op weg, om naar de kraal van koning Oekeleke te gaan.

Toen ze in de kraal aankwamen, klonk er een ontzettend gehuil en gekrijsch.

„Wa's dat nou?” vroeg Schootzeil.

Het antwoord kwam spoedig.... „de koning gaat sterven. Vlwg, blanke man, misschien is het nog niet te laat.”

Schootzeil mocht bij den koning binnenkomen.

Deze lag met gesloten oogen en kreunde hevig.

Om hem heen zaten de klaagvrouwen, en aan zijn hoofd-ende de zwarte medicijnman, die met allerlei dansen en toverspreuken den koning wilde genezen.

Een hulp van den medicijnman zat bovenop den koning, om den zieke overal waar hij maar pijn had te masseren.

Het was in het „palets”, van den vorst geweldig benauwd.

„Nou, jongelui”, zei Schootzeil, „nu moesten jelui allemaal maar eens verdwijnen.... het is hier zoo verschrikkelijk benauwd, dat een gezond mensch er al ziek van zou worden.”

De eerste minister bracht het bevel over, allen verdwenen, alleen de medicijnman, die een monsterachtig masker voor had — om de booze geesten bang te maken — wilde niet zoo gauw weg gaan. Hij was bang, dat de blanke man hem „concurrentie” zou aandoen.

Maar Schootzeil wilde hem weg hebben.

„Vooruit.... opschieten!”

„Mag ik blijven”, smeekte de medicijnman.

„Neen hoor.... niets er van.”

De minister onderstreepte Schootzeil's woorden door een goed gemikten schop!

Nu maakte Schootzeil wat lucht, ging naar de houten brits, waarop de koning lag, en gaf met moeite wat van de kostbare medicijn in.

Gespannen keek de eerste minister toe.

Maar het duurde lang eer de medicijn ging werken. Wel een uur stonden Schootzeil en de minister bij het bed.

Eindelijk.... eindelijk....

De koning zuchtte diep.... en sloeg de oogen op.

„Dorst.... dorst”, klaagde hij.

DOOR DIK EN DUN

22)

door

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

„Hè, zegt u dat nu niet! We vonden het juist zoo héerlijk om u wat te mogen geven! Ma is zelf meegegaan om alles te koopen.”

Verrast keek mevrouw Verheul op. „Je Ma?” vroeg ze verbaasd.

„Ja!” haastte Gonda zich te zeggen, blij dat ze nu ook eens iets liefs van háár moeder kon vertellen, „en Ma had het zèlf verzonnen!”

„Dat is allerliefst van je moeder, kind, en we zijn érg blij met al deze heerlijkheden, hoor! En Mia, wat zeg jij wel?”

Maar deze zeide niets op 't oogenblik. Ze pakte Gonda om den hals en kustte haar hartelijk, en daarna stak ze Hans de hand toe.

„Kom, kom!” zeide deze wat verlegen blozend, „daarvoor behoef je mij niet te bedanken! Ik wist niets anders voor je dan zoo'n étui, zie je?”

„Maar daarmee ben ik juist zoo blij!” riep Mia. „Ik heb er wel een, maar dat is zóó'n oudje! En deze is zoo mooi, er zit van alles in!”

Nadat alle geschenken nog eens goed bekeken en betast waren, kwam Mia met twee kleine pakjes, in wit papier gewikkeld, te voorschijn.

„Zie je”, zeide ze, „voor Vader en Moeder heb ik dit kleedje geborduurd, dat op de tafel ligt, vanavond. Ik gaf het vast vooruit, omdat Moe het hier wat feestelijk wilde maken. Maar voor jelui heb ik óók

nog een kleinigheidje, o, 't is maar iets héél gewoons.”

Verrast namen Gonda en Hans hun geschenkje in ontvangst. Uit Gonda's pakje kwam een fijn wit zakdoekje met een eigengehaakt kantje eromheen. Hans vond in het zijne een bladwijzer, gesneden uit een reep lichtbruin leer, met aangeknippte franje en een kleine versiering in gekleurd borduursel.

„Heb je dat zèlf gemaakt?” riepen beiden tegelijk uit.

„Ja, maar heusch, 't is niets bijzonders, ik kon jelui geen gróóte dingen geven, zie je?”

„Maar dit is juist veel leuker dan iets groots en duurs!” riep Hans. „Je hebt er toch moeite en arbeid aan gehad, dat is veel aardiger dan dat je met een dikke beurs naar den winkel was gegaan en van allerlei had gekocht!”

„Ja, zoo doen wij het altijd”, zuchtte Gonda. „Wij denken er nooit over om eens wat te maken voor eene feestelijke gelegenheid!”

„Dat komt, kindje”, zeide mevrouw Verheul, „omdat je nooit hebt behoeven te rekenen en te zorgen. Als je niet veel geld kunt besteden en je wil toch graag iets voor een ander geven, dan kom je er veel gauwer toe om door eigen arbeid en vindingrijkheid aan te vullen wat je geschenk aan geldswaarde te kort komt. Heb je daarentegen geld in overvloed, ach, dan is het zooveel gemakkelijker om te koopen wat je mooi vindt, en daarmee uit!”

„Nu”, antwoordde Gonda peinzend, „maar ik vind uw manier van geven toch de mooiste!”

„Ik ook!” zei Hans.

Mevrouw Verheul glimlachte over het vuur waarmee haar gasten dit zeiden. „Maar waarom zouden jelui het nu óók niet eens op onze manier kunnen doen?” vroeg ze. „Veel geld is immers geen beletsel om zelf je handen eens te gebruiken?”

„Nee, natuurlijk niet! Weet u wát, Pa en Ma komen pas den dag na Nieuwjaar thuis, dan heb ik nog tijd genoeg om wat voor hen te maken als Kerstcadeautje, al komt het dan wat laat. Als ik het maar kón zou ik voor Ma graag óók zoo'n fijn zakdoekje omhaken, en voor Pa zoo'n bladwijzer maken”, zeide Gonda ijverig.

(Wordt vervolgd).

O, ZOO!

„Vader, 'k moet u eens wat vragen.”
 „Laat maar hooren, kleine Koos!”
 „Ja... 't is zoo vervelend, ziet u...
 „Moes is weer een beetje boos!
 „Niët omdat ik stout geweest ben,
 „Maar... omdat... ach, weet u, Pa,
 „'t Is... omdat ik zoo lang wegblijf
 „Als ik om een boodschap ga.”

„Altijd moet ze op mij wachten,
 „Oók al heeft ze weinig tijd.
 „Moes zegt: „Als ik jou eens uitstuur
 „Heb ik later áltijd spijt!”
 „Zoo!” zegt Vader, „en, wát is 't nu
 „Dat je aan mij vragen moet?
 „'t Is voor Moeder heusch niet prettig
 „Dat je 't niet wat vlugger doet!”

„Ziet u, Vader”, zegt klein Koosje,
 „Weet u nu wat 'k heb gedacht?
 „Moeder klaagde al zóó dikwijls
 „Als ze op mij had gewacht,
 „En ik haaste mij toch áltijd,
 „Ziet u, maar dat helpt mij niëts!
 „Als u nu eens... toe... zeg, Vader,
 „Koopt u nu voor mij een... fiets!”

N. v. S.—H.

BRIEFWISSELING

Aan allen,

Dit wordt de eerste keer dat ik jullie briefjes mag beantwoorden. Wat gezellig, 't Leek wel of ik jarig was zooveel brieven heb ik gekregen. Maar ik zou er graag nog veel meer hebben. Uit alle provincies! Hebben jullie geen vriendjes en vriendinnetjes die ook mee willen doen? Hoe meer hoe liever. Je zult wel zien dat ik ook de brieven voor Oom Koos ga beantwoorden. Dat kon nu niet anders. En je wilt toch zeker graag een antwoord hebben? Dat volgt dan nu.

Aarlanderveen, Theeroos. Wat ben jij rijk aan zusjes. Lena zou ik graag eens willen zien. Ik houd zooveel van zulke kleine ondeugden. Heb je je broertje nog gekend? Je was toen drie en een half jaar, niet? Fijn zeg, dat je moeder zooveel spreekwoorden kent.

Alkmaar, Bruintje. Wat heeft je gescheeld, Bruintje? Hoor ik dat nog eens? 't Is dan wel al lang geleden, maar schrijf het me toch maar. Nog wel gefeliciteerd met je verjaardag. Ik heb den datum opgeschreven. Zullen we eens zien of ik er 't volgend jaar om denk? Als we dan tenminste nog in 't leven zijn gespaard.

— **Blondje.** Hebben jullie vroeger in Drachten gewoond? Ben je dan soms een Friezinnetje? Anders ben ik bang dat je niets van het Friesch hebt kunnen verstaan. Leuk zoo'n klein poesje. Zelf heb ik een grijze kater. Zoo'n leuk beest. Als hij een van ons op straat aan ziet komen loopt hij er op een drafje heen en wandelt netjes als een hondje mee naar huis.

Anjum, Jongste Zusje. Ik verlang erg naar een briefje van je. Ik hoor dat je zoo gezellig kunt schrijven. Nog wel gefeliciteerd met je verjaardag. Ik heb den datum opgeschreven. Ik zal eens met de redactie gaan praten of de naam van de jarigen

ook in de courant mogen. Dan kunnen alle neven en en nichtjes elkaar feliciteeren. Binnen kort krijg ik zeker een getypt briefje van je.

— **Koekoek.** Je vraagt hoe raadsel no. 3 moet uit het nummer van 2 Oct. Heb je nooit eerder raadsels opgelost? Het geheel bestaat uit dertien letters. Nu zet je op een stuk papier de cijfers van 1—13. En nu ga je weer invullen. 5, 4, 6, 7 is een meisjesnaam. Bedenk er maar een. De eerste letter schrijf je onder de 5, de tweede onder de 4, de derde onder de 6 en de vierde onder de 7. Zoo doe je met alle andere cijfers ook. Sommige heb ik tweemaal gebruikt, dat is het wat makkelijker te raden. Ik reken er nu op dat ik den volgenden keer een fijne oplossing van je krijg.

— **Leesgraag.** Schrijf me eens wat je graag leest? En heb je er veel tijd voor?

— **Noorsch Sijsje.** Wat heb jij je schuilnaam leuk bedacht. Schrijf je me eens gauw? Lees het antwoord eens aan Huismoedertje, Jcure.

— **Robbedoes.** Je was de eenige die alle raadsels zonder fouten had opgelost, maar... je deed je schuilnaam eer aan, want het werk zag er niet erg netjes uit. Je kunt het zoo keurig want ik heb je briefjes aan Ook Koos gezien. Zullen we afspreken dat de raadsels er een volgenden keer ook zoo uit-zien?

Enkhuizen, Babbelaar. Welkom als raadselneef. Hoe vind je het dat je meteen een prijs krijgt? Dat komt omdat niet alleen de oplossingen goed waren maar je briefje er verder ook zoo keurig uitzag. Daar let een tante ook op weet je. Je doet zeker erg je best op school dat je nu al in de vijfde klasse zit. Of worden jullie misschien ieder half jaar verhoogd? Vertel je me dat nog eens? En waarmee heeft Knutselaar het zoo druk gehad? Schrijf hij me dat eens? Natuurlijk mag je meedoen aan het raadseloplossen. Graag zelfs.

Joure. Huismoedertje, Leesgraag en Zus. Ja ik wist wel dat je nieuwsgierig zou zijn. Nu maak ik je nog een beetje nieuwsgieriger, want je had zeker niet gedacht dat Tante Koosje dicht bij Joure woonde, hè? Wie van jullie is 1 October jarig?

De Lier, Roódwang. Wat fijn dat je de gouden koets gezien hebt. Zag hij er net zoo uit als ik er van vertelde? Groeien er veel druiven bij jullie?

Nieuw Vennep, Meibloem. Ja dat is leuk een nieuwe tante en een nieuwe nicht. En dan een nicht van elf jaar die een vriend in Indië heeft. Vertel me eens waar So Swie Hie over schrijft. Je moet de raadsels van de heele maand inzenden om voor een prijs in aanmerking te komen. Stuur de volgende dus ook nog maar gauw.

Nieuwerkerk a. d. IJssel, Poppenmoedertje. Je raadseloplossingen waren niet heelemaal goed. Heb je het gezien? Komt dat van 't vele huiswerk? Ben je op de M.U.L.O.? Dan blijft er voor de meeste meisjes weinig tijd over. Schrijf me eens of je het jammer vindt dat je zoo weinig tijd hebt? Help je ook graag eens wat in het huishouden? Spijt het je dat er nooit iets van handwerken komt? Of weet je daar nog oogenblikjes voor te vinden? Heb je de chocoladesaus ook ge-

maakt die laatst in ons blad stond opgegeven. Er is niets zoo leuk als de huisgenooten te vergasten op iets, wat je zelf hebt klaargemaakt. Je schuilnaam laat me vermoeden, dat je het prettig werk vindt voor anderen te zorgen. Zie maar gauw door de stapels huiswerk heen te komen.

Soestdijk, Teekenaar. Je had wel alle raadsels goed opgelost. En ook zag je werk er netjes uit. Toch heb je geen prijs. Zie maar bij de oplossingen waarom je er geen hebt. Doe je een volgende keer met de ouderen mee? Dat kun je best.

Tzummarum, Blaauwtje. Alweer een Friesch nichtje. Welkom hoor. Lees je het antwoord aan Meibloem even? En dan zou ik maar met de grooten meerraden want het blijkt dat je dat best kunt. Denk er om dat je de raadsels op een afzonderlijk blaadje moet schrijven. Ik zet dat er in 't vervolg bij. Krijg ik dus de raadsels uit de nummers van 9, 16 en 23 October ook nog van je? Je ziet dat ik je schuilnaam opgeschreven heb. Zelf vind ik het niet noodig, maar alle neven en nichtjes schrijven me onder een schuilnaam dus de nieuwe dan ook maar.

Allen hartelijk gegroet van
TANTE KOOSJE.

OPLOSSINGEN DER SEPTEMBER-RAADSELS.

Ouderen:

1. Semarang.
2. Wie zal de kat de bel aanbinden?
3. Vliegtuig.
4. Twentsche katoenspinnerijen.
5. Alsum — Balsum.
6. Offerande van Izaak.
7. Ondergrondsche elektrische spoorweg.
8. Rezint eer gij begint.
9. Met geen van beide maar met een naald.

Jongeren:

1. Krib.
2. Loon op zand.
3. Brood — breed — bruid.
4. Waar een wil is is een weg.
5. Band, hand, land, zand, tand, rand.
6. VI
7. AI
8. Sprinkhanen.
9. Haan.

UITSLAG SEPTEMBER-WEDSTRIJD.

Ouderen:

1. Robbedoes, Anjum.
2. Huismoedertje, Joure.
3. Theeroos, Aarlanderveen.

Jongeren:

1. Sinneblom, Heerenveen.
2. Leesgraag, Anjum.
3. Babbelgraag, Enkhuizen.

Hier vind jullie de oplossing van de September-raadsels. Nooit had ik kunnen denken dat het zoo moeilijk was om uit te zoeken wie prijswinnaar of winnares moest zijn. Voor de jongeren viel het nogal mee, want daar heb ik uit de goede oplossingen eenvoudig de jongsten een prijs gegeven. Dat is toch eerlijk niet? Als je twaalf jaar bent zijn de raadsels voor jongeren eigenlijk te makkelijk voor je, en moet je de moeilijker raadsels gaan probeeren. Maar die ouderen die maakten het me moeilijk. Daar was maar één bij waar niets op aan viel te merken, n.l. Robbedoes. Aan alle andere oplossingen mankeerde iets. Maar nu wou ik niet den eersten den besten keer maar 1 prijs geven. Dus heb ik ook Huismoedertje, Joure, een prijs gegeven die alleen de en vergeten had achter katoenspinnerij. En Theeroos krijgt den derden prijs omdat ze pas 11 jaar is en toch al met de ouderen meedoet. Schrijf nu maar gauw een briefkaart, met je naam en adres en den titel van het boek dat je uit het lijstje kiest, aan de administratie in Amsterdam. Dan wordt je daarvandaan het boek toegezonden.

BOEKENLIJST.

Voor „Premieboeken“ kan uit de volgende boekenlijst een keus worden gedaan.

Voor de leeuwen.
Oog om oog.
Afwaarts.
Jan van Diemen.
Geheim v. d. Geus.
Verovering van Mejico.
Naar de Elken.
Ver over zee.
Om een likje stroop.
Nederland Wonderwiel
Europa Wonderwiel.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 6 NOVEMBER 1931

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MIJ. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

„Kinderkopje”.

DAT WAS NIET GOED VAN WIES.

Voor het hek van de groote school stond klein Toosje.

Haar blonde haar viel met leuke krulletjes op het roode jurkje.

De menschen, die haar zagen staan, werden even vroolijk, als ze naar dat lieve meisje keken.

Het was ook zoo aardig om aan te zien.

Moeder had tegen Toosje gezegd:

Ja, Toos, je mag wel naar school gaan om Wiesje op te wachten, maar bij het hek blijven, hoor.

Moeder was bang, dat Toosje midden op den weg zou staan. En dan... O, o, die wagens en die auto's. Ze was ook nog maar drie jaar.

Gelukkig, dat Toos een lief meisje was. Heel stil bleef ze bij het schoolhek wachten.

* * *

Ting-ting-ting.

Dat was de bel van de school.

Ting-ting-ting.

Wat duurde dat bellen lang.

Toosje wist wel, nu zouden de kinderen gauw komen. Wiesje ook.

Die zat al in de tweede klas.

Daar kwamen ze al.

Groote jongens renden vooruit. Ze gooiden met petten en mutsen. Ze draafden Toosje heel hard voorbij.

De kleine meid werd er haast bang van. Ze bleef maar muistil op haar plaatsje.

Wat een drukte opeens. Jongens en meisjes schreeuwden en lachten.

Toosje keek naar de deur.

O, daar was Wies ook. Ze liep met nog andere meisjes. Ze lachten en praatten.

Daag! riep Toosje. En ze huppelde haar zusje tegemoet. Haar blonde krulletjes wipten op en neer.

Maar Wies keek niet erg vroolijk toen ze Toos zag.

Zoo, ben je daar, zei ze, je moet maar even op me wachten, hoor. Ik ga met Annie mee. Die is jarig. Ik kom zoo terug. Blijf hier maar staan.

Meteen was Wies doorgelopen, met de andere meisjes.

Ze hadden een schik! Ze rolden bijna tegen elkaar aan van de pret.

Toosje was een klein eindje meegelopen. Maar Wies en haar vriendinnetjes

draafden het kleine kindje al gauw ver vooruit.

Nu stond Toosje midden op den grooten weg.

O, o, dat mocht niet van Moeder.

Daar was ook al een fiets.

Een met een bang gezichtje zag ze naar het schoolhek, aan den kant van den weg.

Daar moest ze blijven, had Moeder gezegd.

En zoo hard ze konden stapten Toosjes dikke beentjes weer terug naar het veilige plekje.

Och, die kleine Toos.

Ze was zoo in de war, dat ze niet eens die twee groote jongens zag knikkeren.

En met haar voetje stootte ze een knikker een heel eind weg.

Pas toch op, vervelende meid! Ga uit den weg!

Wat schreeuwden die jongens.

Dat was te erg voor Toosje.

Dikke tranen rolden uit haar oogjes. Over haar wangen, en op die mooie roode jurk. Met haar knuistjes stond ze in haar oogten te wrijven.

En huilen!

Moeder! Moeder!

Zoo riep ze met een bang huil-stemmetje.

Ze was zoo alleen. De school was allang uit. En die jongens waren zoo boos geweest.

Moeder!

Klein Toosje snikte maar.

* * *

Een juffrouw stapte op Toosje toe.

Een juffrouw van de school.

Ze kreeg medelijden met dat huilende meisje.

En ze zei:

Wat is er toch kindje? Waarom huil je zoo erg?

O, ben jij niet de kleine zus van Wies de Wit?

Ja, nu zie ik het wel.

Toosje deed niets dan maar huilen.

Gelukkig wist de juffrouw, waar Toosje woonde.

Het was niet erg ver.

De juffrouw nam Toosjes hand, en samen stapten ze weg.

Zoo is de kleine meid op dien dag thuis gekomen.

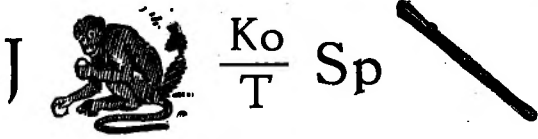
Moeder heeft die aardige juffrouw heel vriendelijk bedankt.

* * *

RAADSELS.

Voor Ouderen.

1. Rebus.

2. Ik wou toch wel eens weten
Hoe of het kleed mag heeten
Waarmee geen vrouw of man
Geen kind zich kleeden kan.

3. Mijn eerste vind je aan een geweer.
Mijn tweede is een titel die je niet door
studie maar door geboorte kunt krijgen.
Mijn geheel wordt in den oorlog gebruikt.

Voor Jongeren.

1. Rebus.

2. Appelen, die niet groeien aan boomen
Waar zouden die vandaan kunnen komen?

3. Met *m* sta ik op een schip
Met *k* dien ik op iets op te bergen
Met *v* ben ik niet los.

NIET VERGETEN.

*De oplossingen van de geheele maand
tegelijk vóór den twaalfden der volgende
maand inzenden. Oplossingen en briefje
elk op een afzonderlijk blaadje. Op 't
briefje alleen schuilnaam en woonplaats.
Op 't blaadje met de oplossingen schuil-
naam, naam, leeftijd en adres.*

Dat was niet goed van Wies.

Een poosje later kwam Wies ook thuis.
In de gang riep ze al:
Moe, is Toos al thuis? Ik ben even met
Annie meegegaan. Wat heeft die veel ge-
kregen op haar verjaardag.
Maar toen Wies in de kamer kwam,
werd ze stil.
Ze zag wel, dat Moe boos was. En Moe
was verdrietig ook.

Dat spijt me, Wiesje, zei ze. Ik had ge-
dacht, dat ik je beter vertrouwen kon. Je
hebt alleen aan je eigen pret gedacht. En

daar heb je zelfs kleine Toos voor verge-
ten. Dat is niet goed van je, meisje.

Heel kalmpjes is Wiesje aan tafel
gegaan.

Ze durfde niets te zeggen.

Ze was ook wat bang geworden, toen ze
Toosje niet meer bij het schoolhek had zien
staan.

Ze hield toch wel veel van Toosje, hoor.
En Wies bedacht dien dag, dat ze
voortaan beter op haar kleine zus zou
passen.

Th. E.

De minister schoot toe, met drinken.
 De koning dronk en ging op zijn andere zij liggen.
 Weer kreeg hij medicijn, en toen....
 Toen zuchtte hij nog eens en.... sliep in.
 Hij had nachten lang niet geslapen.
 Maar nu sliep hij drie dagen achter elkaar.

Eindelijk, eindelijk werd koning Oekelekoewakker, en het eerste wat hij zei was: „honger.... eten.“
 De kok van den koning wachtte niet lang en met behulp

van de vrouw van Oekelekoewerd er een heerlijk maal bereid.

Schootzeil waarschuwde den koning nu niet in eens te veel te eten, „want“, zei de schipper: „zachies aan, dan breekt het lijntje niet.“

Het zag er voor den lijfarts treurig genoeg uit! Hoewel de koning, omdat hij zich weer beter voelde nogal goed gemutst was, en de lijfarts dus in het leven mocht blijven, werd de arme man op staanden voet ontslagen. Schootzeil daarentegen kon geen kwaad meer doen. De koning ver-eerde hem een klomp goud en een paar prachtige olifants-tanden. Bovendien werd hij tot opper-lijfarts van den vorst benoemd. Dit alles was nu wel heel mooi en goed maar... maar het was niet bevorderlijk aan de plannen die Schootzeil had! Want het baantje van opper-lijfarts bracht mee, dat hij steeds bij koning Oekelekoewerd moest zijn. En z'n gezelschap wachtte met verlangen, om te weten te komen of hij al een stapje nader gekomen was bij het doel: van dit eiland te kunnen vluchten!

Schootzeil trok de stoute schoenen aan, en besloot er met den koning over te spreken.

„Ben je niet tevreden met m'n geschenken?“ vroeg Oekelekoewerd.

„Prachtig zijn ze, maar je kunt ze gerust houden.“

„Is het niet genoeg? Wil je meer hebben?“

Schootzeil schudde het hoofd.

„Mijn vrijheid, dat is het eenige waarnaar ik verlang.“

„Je kunt het hier zoo best hebben, als je wilt!“

„Ja, maar mijn menschen en ik willen naar huis.“

Een oogenblik dacht de koning na. Toen zei hij met

breed gebaar: „goed, alle menschen krijgen de vrijheid..“

„Wel bedankt dan, oude heer.“

„....maar mijn lijfarts moet blijven.“

Dat viel Schootzeil tegen, maar hij begreep, dat, als hij weigerde, zijn gangen nog scherper bewaakt zouden worden en hij geen gelegenheid zou krijgen met z'n gezelschap verder te onderhandelen.

De Violist.

DOOR DIK EN DUN

23) door

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

„Wel, Mia kan je immers ermee helpen!" moedigde mevrouw Verheul aan. „Zóó moeilijk is het toch niet!"

„En wat zou ik kunnen doen?" vroeg Hans, „weet je voor mij niets, Mia?"

„Nu, van leer kan je nog zooveel aardige dingen maken, een lorgnet-étui, of een sigarenkoker, of een postzegelboekje."

„Ja, als je mij maar helpt ermee, hoor. Maar je zegt daar: postzegelboekje. Weet u, mijnheer Verheul, Gonda heeft aan vader verteld dat u zooveel vreemde postzegels bezit, en vader is zelf zóó'n verzamelaar! Zijn hart ging open toen hij dat hoorde, en ik geloof dat hij eens bij u wil komen en vragen of hij eens neuzen mag in uwe verzameling."

„Met genoeg, jongen! Als Mijnheer De Mooy de moeite wil nemen ze eens te komen zien..."

„O, dat is voor Pa geen moeite!" viel Hans hem in de rede, „dat is een plezier voor hem, weet u?"

„Nu, zeg dan maar dat ik altijd tot zijne beschikking ben, na acht uur tenminste."

„Ik zal het hem zeggen", verzekerde Hans.

„Werd daar niet gebeld?" vroeg Mia eensklaps.

„Hè, wat jammer, dat zal de auto zijn!" Gonda keek heelemaal niet vriendelijk.

„Ja, 't is de auto voor onze gasten", zei mijnheer Verheul, die was wezen zien wie er gebeld kon hebben.

„En 't is nog vijf minuten vóór tien!" mopperde Hans.

„Dat is een compliment voor ons, hoor, dat jelui spijt ervan hebt dat de avond al om is!" lachte Mia's moeder.

„Natuurlijk, mevrouw, we zouden nog veel langer willen blijven!" verzekerden de kinderen De Mooy.

„Nu, we willen hopen dat je nog eens meer hier moogt komen. Mia, haal jij even het goed hier, dan kunnen ze zich in de warme kamer aankleeden. En wat spreken jelui nu verder af?"

„Wat doe je morgen, Mia?" vroeg Gonda.

„Ik ga 's morgens met vader en moeder

naar de kerk, en 's middags gaan we op bezoek bij kennissen."

„Hè, wat jammer! Kan je morgenochtend niet bij hij komen, dan kan ik vast een kantje gaan probeeren?"

„Neen, Gonda, dat gaat niet. Den dag na Kerstmis wel, als Moe 't goed vindt."

Moeder had goedkeurend geknikt toen Mia zoo standvastig bleef.

„Mia kan je nog de heele week tusschen Kerstmis en Nieuwjaar helpen, Gon", zeide zij. „Je komt best met je werkje klaar, hoor!"

„Goed dan, mevrouw. En wèl bedankt voor den héerlijken avond. Mag ik u een zoen geven?" En meteen sloeg zij de armen om mevrouws hals en pakte haar hartelijk.

„Je bent een liëve meid, hoor!" fluis-

terde deze haar in 't oor. „En zal je nu morgen nog eens denken over wat ik daarstraks voorlas?"

„Ja, dat belooft ik u!" En Gonda begreep zelf niet waarom haar even de tranen in de oogen sprongen. Ook Hans nam hartelijk afscheid van de familie Verheul en vroeg of hij nog eens terug mocht komen.

In de auto gezeten, die geruischloos voortgleed over de besneeuwde straten, spraken broer en zus eerst maar weinig.

Maar na een poosje zuchtte Hans eens en zei: „Wat een heerlijke avond, hé? En als je nou vraagt „waaróm“, dan kan je 't eigenlijk niet eens zeggen!”

„Ja, want je ziet nu zelf, 't was er dóódeenvoudig!”

„En benauwd klein. En wat hebben we er gehad? Een kopje thee, een kopje chocolade, een snee krentenbrood!”

„En tóch voelen we ons of we op een groot féést zijn geweest! Gek, hé?”

„Ja, als je nou denkt, bij óns, of bij al die kennissen en familie van ons! Daar is alles in overvloed, wijn en taart en weet ik veel, en schitterende verlichting en groote mooie zalen, en heb jij daar nou óóit zoo'n prettig gevoel gehad als hier bij de Verheuls?”

„Ja, Hans, ik weet óók niet hoe 't komt. Maar vind jij Mia's moeder nou ook niet een schat?”

„O, ja, allerliefst. En mijnheer is ook een goeie baas, hoor. Hij is wat stil, hé? Hij zei niet veel, maar 't was hem misschien ook wat druk, vanavond.”

„Ach, dat hoop ik maar niet! Zeg, Hans”, zei Gonda, en schoof haar handje in haar broers groote jongensknuist, „vond jij 't gek, toen mevrouw uit die Bijbel ging voorlezen?”

„Nou, eerst... een beetje wel,... jij óók? Maar toen ze zoo mooi las, neen, toen vond ik het heelemaal niet vreemd meer. Weet je wat ik dacht?”

„Neen, Hans”.

„Ik dacht, wat zou dat bij óns gezellig zijn, als we óók zou Kerstmis vierden”.

„Ja,” zuchtte Gonda, „maar dat is nu eenmaal niet zoo.”

„Enfin, we hebben het nu toch gehad!” zei Hans troostend bij het uitstappen.

„Ja, en 't was héérlijk!” zei Gonda nog eens.

noodig om naar huis eens even op te bel-len en te informeeren hoe „de kinderen” het wel gemaakt hadden.

„Heerlijk!” klonk Gonda's antwoord, maar er was toch ook een tikje boosheid in te hooren om Mary's spottenden toon.

„Zoo, en heb je chocolademelk gedronken?”

„Ja, en krentenbrood gegeten”, klonk het kort.

„Wat kan je toch een kleine kat zijn!” zei Mary wrevelig. „Nu, amuseer je vandaag maar, jelui gaan vanmiddag met Juf naar de bioscoop, hé?”

„Weet nog niet. Dag!” En Gonda hing den hoorn aan den haak. Wat behoefde Mary nu weer zoo drakerig te doen. Ze lachte haar tóch maar uit.

„Wie was er aan de telephoon?” vroeg Hans, die met een boek bij den haard in de eetkamer zat.

„Mary,” zei Gonda kortaf.

„Wat had ze?”

„Och, ze vroeg naar gisteren”.

„Zeker weer hatelijk, hé?”

„Natuurlijk!”

Gonda zette zich over Hans, ook met een boek, maar ze opende het niet.

„Wat gek toch, Hans, dat wij hier altijd zoo met elkaar kibbelen, hé?”

„Nou ja, maar Mary verbeeldt zich ook, dat ze al een heele dame is”.

„Ja, maar we doen 't niet alleen met Mary! we doen 't ook met elkaar, en tegen Ma, en tegen Juf”.

„Nièt tegen Pa!” zei Hans beslist.

„Neen, nièt tegen Pa, dat is waar. Maar die is ook héél anders dan wij”.

„Zouden ze bij de Verheuls wel eens kibbelen?” zei Hans peinzend.

„Ik weet het niet. Maar ik kan het mij niet voorstellen, jij? Ze zijn altijd zoo zacht en lief tegen elkaar”.

„Ja, eigenlijk veel fijner dan hier. Die vervelende Mary ook altijd!”

„Ja maar, Hans”, zei Gonda eerlijk, „ik was daarnet óók kribbig tegen haar. Ik had óók wel wat vriendelijker kunnen zijn.”

„Nou ja, dat zal ook wel. Hè 't kan hier een vervelende boel zijn, hoor!”

„Ja, en als je nu denkt, wat een akeligheid die Verheuls allemaal hebben, en hoe wij 't hier hebben, dan zou je juist zeggen, 't moest net andersom zijn, wij tevreden en gelukkig, en zij niet”.

(Wordt vervolgd).

HOOFDSTUK XI.

1e Kerstdag.

„En hoe hadden jelui het gisteren op de partij in de lunchroom?” Mary's stem klonk spottend door de telephoon. 't Was al tegen twaalven, en na de vermoeyens van het groote feest bij de familie van haar vriendin Ella, waar ze ook logeerde met de Kerstdagen, had ze eens lekker uitgeslapen. Toen ze eindelijk tegen koffietijd beneden kwam, vond ze het toch wel

ONZE COURANT

BINNENLAND

DE POSTVLUCHTEN NAAR INDIË.

De K.L.M. is van plan om gedurende de wintermaanden de route van de vliegtuigen boven Europa te veranderen. Er werd gevlogen over Neurenberg-Boedapest en Belgrado naar Athene. De nieuwe weg zal over Marseille-Rome en Brindisi zijn. Deze weg is 500 K.M. langer dan de oude, dat is een nadeel. Het voordeel is dat er boven den nieuwen weg in de wintermaanden beter weer te verwachten is. Verleden jaer is het meer dan eens voorgekomen dat de Indië-vliegers in Boedapest, Praag of Neurenberg bleven steken, omdat zij door den dichten mist niet verder konden. De post werd dan per trein doorgestuurd naar Amsterdam. Dat is natuurlijk niet de bedoeling van vliegpost. Daarom heeft de K.L.M. niet gerust voor zij de moeilijkheid had opgelost Van Amsterdam wordt direct naar Marseille gevlogen. Dien weg kennen de vliegers wel. En na Marseille vliegen ze recht over zee naar Rome. Dat lijkt wel heel griezelig, want op zee kunnen zij geen noodlanding maken, maar in de eerste plaats kunnen ze nog over de eilanden Corsica en Elba vliegen en in de tweede plaats hebben de Holland-Indië vliegtuigen drie motoren, zoodat ze, wanneer één motor weigert, nog wel met twee het land kunnen bereiken. Na Athene volgen ze weer den ouden weg. De vliegvelden, die nu bezocht worden, zijn van te voren gekeurd, en de Italiaansche zoowel als de Fransche regeering hebben beloofd, zoo noodig, alle hulp te verlenen, die voor een geregelden dienst gewenscht is.

DE BESTRATING VAN AMSTERDAM.

Het onderhoud van de straten in een groote stad kost enorm veel geld. Nu is er besloten om in de Amsterdamsche winkelstraten een wegbedekking te maken van asphalt. Dat heeft verschillende voordeelen. De weg is dan effen en stroef. Het slijt niet zoo gauw en het dempt het lawaai, dat veroorzaakt wordt door het drukke verkeer. Er is nu een plan gemaakt om in de komende 7 ad 8 jaren na 1931 een straatoppervlak van ongeveer 400.000 vierk. K.M. van een nieuwe wegbedekking te voorzien. Dat moet dan 5 miljoen gulden kosten. Je zoudt er van schrikken.

BUITENLAND

EEN KNAPPE DOKTER.

In Engeland heeft een jongetje van zes jaar een merkwaardige operatie ondergaan. Hij had een stalen kogeltje ingeslikt, dat in zijn long terecht was gekomen. Het gevolg was longontsteking. Hierdoor was hij zoo verzwakt, dat de dokters hem niet meer durfden opereeren. Toen kwam een keelspecialist op het idee het kogeltje er door een magneet uit te halen.

Aan het ooglijdershospitaal werd een magneet te leen gevraagd, zoo een, die ze daar gebruiken om stalen splinters te verwijderen, die in een oog zijn terecht gekomen. Deze „electromagneet” werd boven het lichaam van den kleinen patiënt gebracht en de

electriche stroom ingeschakeld. Een nauwe buis met een electriche lampje craan werd in zijn keelgat gestoken om de plaats van het kogeltje te vinden. Toen het kogeltje gevonden was, werd door de buis een stalen staafje gestoken, dat apart voor deze gelegenheid gemaakt was. Door de magneet werd het staafje ook magnetiseerend en trok het kogeltje aan. Nu moest de dokter alleen nog maar heel voorzichtig het buisje uit het keelgat halen en de zaak was klaar. Als de dokter even met het kogeltje ergens tegenaan had gestooten, was het er misschien weer afgerold; het was dus heel gevaarlijk werk. Gelukkig is het goed afgelopen en is de dokter er op deze buitengewone wijze in geslaagd het kogeltje uit de long te krijgen. Het leven van den kleinen jongen was gered, en ik denk, dat hij voortaan geen kogeltjes meer in zijn mond neemt.

ZWALUWEN IN EEN VLEGMACHINE.

Uit Weenen heeft de vereeniging voor dierenbescherming vier duizend zwaluwen per vliegmachine naar Constantinopel gezonden. De vrees bestond, dat de diertjes de reis niet op eigen kracht zouden kunnen maken. Sommige zijn onderweg toch dood gegaan, maar de meeste zijn levend overgekomen. Bij warm weer werden ze vrij gelaten en fladderden lustig weg. Een tweede transport is gevolgd, dit keer met 5000 zwaluwen. Wie er tegenwoordig al niet per vliegmachine reizen!

VAN ALLES WAT

EEN POES, DIE VAN BOXUM NAAR WIJCKEL WANDELDE.

Een vrachtrijder had voor iemand in Boxum uit Wijckel een mooie, groote poes meegenomen. Poes kon in de nieuwe omgeving evenwel niet aarden en zoodra ze de kans schoon zag, ging ze op weg naar haar oude woonplaats, waar ze acht dagen later mager en vuil aankwam. Poes, die zoo'n verre reis had afgelegd, werd hartelijk ingehaald, en men denkt er niet aan om haar weer naar Boxum terug te brengen. Wijckel ligt in Gaasterland en Boxum is het laatste stationnetje voor Leeuwarden aan de lijn Stavoren—Leeuwarden.

DAT WAS VIUG.

Een firma te Sydney in Australië heeft in den tijd van 1 uur, 52 minuten en 18½ seconden een pak gemaakt van wol. Toen ze begonnen, moest het schaaap nog geschoren worden, de wol gewasschen en waarschijnlijk toch ook geverfd. Dan nog de draad spinnen, de stof weven, en dan pas het pak naaien en toch was in den tijd, die hierboven genoemd is, de wol van het schaaap omgewerkt tot een pak, dat ook al door den drager was aangetrokken. Hiermee hebben ze het een firma in Engeland verbeterd, die het al eerder gedaan had in den tijd van 2 uur, 9 minuten en 46 seconden. En daarvoor had een Amerikaan het in zes uur gedaan.

Wie tegenwoordig het vlugste kan, rekent zich als de flinkste.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 13 NOVEMBER 1931

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MU. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

Aan de waschtobbe.

P I M .

door JOHANNA.

(Voor de kleintjes).

Pim was een allerliefst klein poesje, met een mooi velletje. 't Was een aardig beestje.

Hij speelde graag met een klosje of een ander dingetje, dat rollen kon. Dan speelde hij langen tijd in zijn eentje met het rollende voorwerpje.

Als hij honger had, liep hij net zoo lang om je heen te miauwen, tot hij een beetje melk kreeg. Als hij zijn buikje weer vol had, ging hij zich wasschen en likken tot hij heel helder en glanzend wit was.

Wanneer hij niet speelde, dan lag hij het liefst achter de lekker snorrende kachel en spinde dat het een aard had. Zoo ging het tenminste als het buiten niet erg mooi was. Als het regende of sneeuwde. Dan was Pimmetje maar 't liefst binnen, in de gezellige kamer, waar hij een lekker plaatsje had ingenomen bij de kachel.

Maar als het mooi, droog weer was, snapte het poesje vaak weg. Dan ging het wandelen. Nu is dat niet erg, als het diertje in de nabijheid van zijn huis bleef.

Hij had echter 't groote gebrek, dat hij op zijn wandeling te ver ging. Dan kwam hij niet terug. Dikwijls gebeurde het, dat hij wel een halven dag, soms nog langer, uitbleef. Dan werd aan den bakker, melkboer of slager gevraagd, of ze de poes soms ergens hadden gezien. Meestal was het diertje dan met iemand meegeloopen en was dan bij andere menschen terecht gekomen.

Dan werd Pim weer opgehaald en kwam weer in zijn eigen huis terug.

't Duurde niet erg lang, of bijna alle menschen in het dorpje wisten, waar die witte Poes thuis hoorde. Zoo nu en dan kwam er eens een meisje, die de poes thuisbracht.

Pim hield van alle menschen.

Het was erg dom van hem, om maar met iedereen mee te loopen. Maar Pim was geen kind. Je kon het niet aan zijn poeseverstand brengen, dat hij niet met iedereen mee mocht loopen.

Op een keer is hij er leelijk ingeloopen.

't Was nog vroeg in den morgen.

Het witte poesje liep buiten en ging den weg op.

Daar kwam een man voorbij geloopt. Pim stapte er op af.

De man liep door en Pim liep hem achterna.

Zoo ging het wel een kwartier ver.

Net zoo lang, tot de man bij zijn boerderij kwam. De boer deed de deur van zijn woning open en stapte naar binnen. En Pimmetje dacht met zijn poesenverstand: 'k zal ook maar binnenloopen.

De bewoners keken vreemd op, toen daar zoo'n kleine witte poes kwam binnestappen. Ze wilden hem eerst het huis uitjagen, maar omdat het zoo'n lief beestje is, vonden ze dat toch eigenlijk jammer. Wie weet, waar hij dan terecht kwam. Nu is bij een boerderij meestal een groote schuur. Dat was ook bij die menschen zoo. In die schuur borgen ze hun koren en dat trekt altijd de muizen en ratten aan. Iedere boer heeft dan wel enkele katten, om dat dievengespuis te verdelgen. In die schuur leefden tevreden drie groote katten. Daar moest de kleine, witte zwerveling nu maar bij, vonden ze. En zoo gebeurde het.

Nieuwsgierig liep hij eerst overal rond te snuffelen. In alle hoekjes ging hij kijken. De drie groote katten waren niet vriendelijk voor hem. Pim wilde wel met ze spelen. Maar ze bromden en bliezen tegen hem, als hij bij ze kwam.

Pim wilde wegloopen, maar hij kon niet uit de schuur. Dat was een soort gevangenis voor hem, waar hij nu voor straf in was gekomen.

Hij was opgesloten. Dat had hij nog nooit meegemaakt. Het diertje was zoo gewend, om maar overal vrij heen te kunnen loopen.

Hij loerde wel eens op een muis — en ving er ook wel eens eentje, maar die groote katten vingen er veel meer. Hij kreeg zijn buikje niet vol. Er stonden wel een paar bordjes, waar wat eten voor de katten op geweest was, maar . . . die waren leeg. Klagelijk liep hij te miauwen, maar dat hielp hem ook niets.

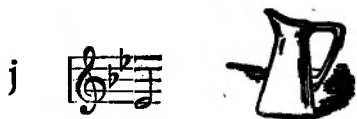
Gelukkig bracht de boerin wat eten in de schuur, en ook een beetje melk. Ons Pimmetje had er veel trek in. Maar, o weel! toen hij ook wilde drinken, werd hij door de andere katten gekrabt en gebeten. Hij weerde zich wel, maar moest voor de drie grooten toch wijken. Van angst kroop hij in een hoek.

Och, wat had Pim het slecht. Dat duurde zoo twee dagen. Die groote katten wil-

RAADSELS.

Voor ouderen:

4.

5. Ik ben een kous maar je kunt me niet dragen.
In vroolijk gezelschap zou je me liefst weggagen.

6. Ik ben een helper in den nood
En in 't geheel zes letters groot
Of men mij van links naar rechts
Of juist omgekeerd
'k Blijf steeds dezelfde. Zeg mij slechts
Van welk woord kan dat beweerd?

Voor jongeren.

4. Welke plaats lees je uit:

5. Toe vertel me eens zonder foppen
Wanneer moet een Keizer sokken stoppen?
6. Welke viervoetige dieren lees je uit:
pendaar?

NIET VERGETEN.

De oplossingen van de geheele maand tegelijk vóór den twaalfden der volgende maand inzenden. Oplossingen en briefje elk op een afzonderlijk blaadje. Op 't briefje alleen schuilnaam en woonplaats. Op 't blaadje met de oplossingen schuilnaam, naam, leeftijd en adres.

Vervolg „Pim”.

den maar iets van hem weten. Soms bleef er een klein beetje eten voor hem over, als de anderen 't niet meer wilden hebben.

Maar gelukkig kwam de verlossing uit zijn gevangenis.

't Kwam uit, waar die witte poes heen-gelooopen was. Die menschen, waar Pim

thuishoorde, wilden hem er eerst maar laten blijven, omdat hij toch altijd wegliep. 't Was echter zoo'n aardig dier, dat ze eindelijk maar besloten hem weer terug te halen. Ze hielden toch wel veel van hem.

Nu is hij weer thuis en spint van plezier achter de warme kachel zijn poeselied. Zal hij nu voortaan wijzer zijn en niet meer wegloopen?

Dus hield hij zich goed en zei: „nou, ik zal er in ieder geval eens over praten... geef me een paar dagen tijd." Hij begreep wel, dat z'n gezelschap niet zonder hem zou willen vertrekken, en hij-zelf voelde er ook niets voor, want als hij alleen achterbleef zou hij wel nooit uit koning Oekelekoë's gebied kunnen ontvluchten!

Toen de beterschap van den koning een paar dagen aanhield, ging Schootzeil, die met alle eerbewijzen bejegend werd, eens met zijn menschen praten. Juffrouw Slotter was verontwaardigd.

„Waar blijf je zoolang, schipper.... We zitten al dagen naar je te darren."

„Nou, je hebt hier toch niet zooveel omhanden, juffer, dan had je tenminste wat te doen."

„Schipper, wees nou eens ernstig, en vertel ons hoe je gevaren bent."

„Recht over zee, moeder."

„Ik bedoel hoe het er voor staat om hier van die zwarte mikkers weg te komen."

„Nou, mensch, ik heb een langdurig onderhoud gehad met den gouverneur. Natuurlijk willen ze ons wel weg komen halen, maar liefst op een vredelievende en geheime-zinnige manier. Als die zwartjes er de lucht van krijgen, dat het er zóó voor staat, zijn we opgegeten, voor we in de reddingsboot kunnen stappen. Er komt met een paar dagen op een nacht een boot. Als de negers nou maar niet op de loer liggen, kunnen we probeeren te ontvluchten.... maar", bedacht de schipper zich, „jelui kunnen wel vrij komen.... de koning wil jelui allemaal laten gaan, als hij mij maar houden kan."

„Houden, waarvoor?"

„Ben je jaloesch, moeder, nou, jij kan ook wel blijven voor de keuken, hoor. Mij wil hij houden als lijfarts."

„En wij mogen vertrekken?" vroeg IJzerwijn.

„Ja", zei de schipper langzaam, terwijl hij den kring van zijn menschen rondkeek, „jelui moogt vertrekken."
„Dat nooit", zei IJzerwijn, „samen uit, samen thuis."

„Bravo", zei juffrouw Slotter, „ik vind het hier een enge bedoening, maar als de schipper niet weg mag, blijven wij ook."

„Ik had niet anders verwacht", zei Schootzeil eenvoudig. „Maar met dat al kunnen we toch over drie dagen, als de reddingboot op de kust komt wel eens een poging doen uit de buurt te komen. Ik zal den koning een fijn slaap-middelje ingeven, dat hij slaapt als een roos, en dan gaan wij stilletje, mannetje voor mannetje naar de kust. Het zal wel een moeilijke geschiedenis zijn, maar wie niet waagt, die niet wint."

„Maar hoe spreken we nou precies af?"

„Wie zorgt voor het eten en drinken", vroeg Brammetje Brom, die, al hadden de schipbreukelingen het betrekkelijk goed bij koning Oekelekoë, een hoop magerder geworden was.

„Da's van geen belang", zei de schipper, „als we ontvluchten zullen ze aan boord wel wat te bikken voor ons hebben.... zaak is alleen, dat het vertrek naar de kust zoo onopvallend mogelijk gaat."

„Mannetje voor mannetje, nietwaar schipper?" vroeg juffrouw Slotter.

„Ja juffer, maar jij hoeft niet in je eendje te gaan. De jongens gaan met ze beiden en jij gaat met mij mee. We vertrekken met een kwartier tusschenruimte, en wachten op elkaar een paar honderd meter ten zuiden van de visschersbooten, die aan het eind van het negerpad op het strand liggen. De reddingboot zou dan langs de kust kruisen.... ik zal een vuurtje maken als ik de boot zie. Nou, goed afgesproken zoo?"

„Ja, maar hoe laat vertrekken we?"

„De eerste man gaat zeven uur."

„Is het dan al donker genoeg?"

„Ja hoor, dat gaat best.... Juffrouw Slotter wandelt vijf minuten het negerpad op en wacht dan op mij.... Zoolang we niet allemaal bijeen zijn, wordt er geen poging gedaan, de aandacht te trekken van de reddingboot. Als

er iemand ontbreekt, wordt de poging gewoon uitgesteld. We mogen niets in de waagschaal stellen. Als er maar iets bemerkt wordt, zijn we zóó verloren en hoeven we het geen tweede maal te probeeren."

"Afgesproken... tot over drie dagen."

De dagen, die nu volgden, waren voor de arme schipbreukelingen al heel zenuwachtige dagen. Ze moesten heel gewoon doen en mochten door niets laten blijken, welke plannen ze hadden. Schipper Schootzeil besteedde al zijn aandacht aan koning Oekeleke... hij gaf hem trouw wonderolie en verschillende andere medicijnen in. De koning knapte met het uur op en het eenige waar Schootzeil bang voor was, was dat de koning al zoo goed zou zijn, dat hij hem met goed fatsoen geen slaappoedertje kon ingeven. Maar dat viel nogal aardig mee. De koning had den middag van den dag, dien de schipbreukelingen voor hun vertrek hadden vastgesteld, nogal veel gegeten.

Toen het tijd van slapen was, voelde hij zich werkelijk wat benauwd. Schootzeil nam de gelegenheid te baat en gaf den koning, zooals hij het noemde, een flinke lik slaappoeder. Hij wachtte tot een uur of elf, tot de koning rustig sloep en wandelde toen kalm de richting van zijn hut uit. Alles was rustig en stil. Zooals overal in de tropen, hoorde men ook in de koningskraal van koning Oekeleke de wonderlijke geluiden van den nacht. Maar er scheen geen menscheijk wezen meer op de been te zijn. Schipper Schootzeil wandelde kalmpjes het negerpad op en toen hij vijf minuten gelooopen had, vond hij, stijf tegen een boom gedrukt, juffrouw Slotter op hem wachten.

"Zoo ben je daar? Alles in orde?"

"Ik ben d'r wel", zei de juffrouw, "maar of het in orde is, weet ik niet."

"Weet je dat niet?"

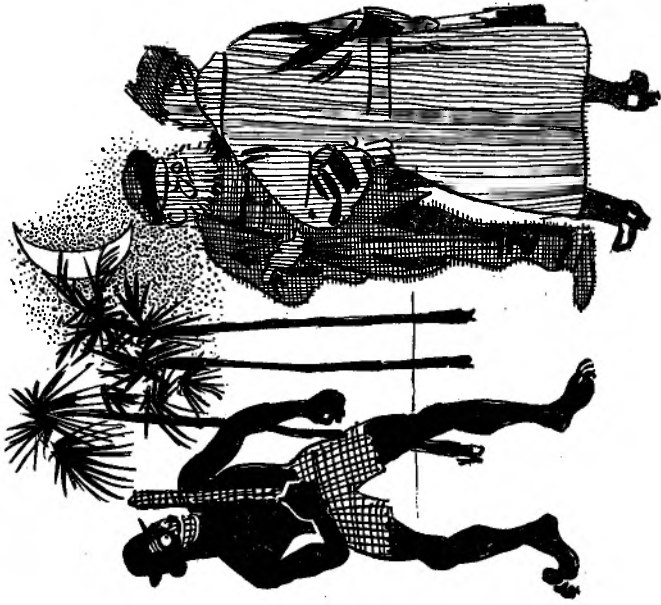
"Nee, ze zijn wel allemaal op tijd naar de afgesproken plaats gegaan en d'r is er geen een terug gekomen... maar ik geloof, dat er negers in de buurt zijn."

"Negers... heb je die dan gezien?"

"Gezien heb ik ze niet, maar geroken..."

"Geroken... hoe kan dat nou?"

"Weet je schipper, die nikkers hebben allemaal, wij zelden in Holland, zoo'n klapperlucht, zoo'n lucht van kokosvet bij zich."

"En kan jij dat ruiken?"

"Ja, ik heb een scherpe neus... als ik in een keuken kom en m'n neus ophaal, kan ik altijd ruiken wat voor vet ze gebruiken."

"Wat je zegt, juffer, maar ik wou nou, dat je zoo'n goeden neus had, dat je wist waar we die nikkers moeten zoeken... maar ik denk wel, dat je je vergist."

"k Mag het lijden."

DOOR DIK EN DUN

door

24)

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

„Weet je wat, Hans, willen wij eens probeeren om niet meer zoo te kibbelen met elkaar? We weten eigenlijk zelf niet waaróm we het doen. We zouden het best kunnen volhouden, denk ik.”

„Dan zouden er tenminste twee hier in huis zijn die 't elkander een beetje prettiger maakten.”

„En Pa. Pa hoort er óók bij, dat weet je wel!”

„Mooi! Pa óók erbij. Dat kan goed worden. Dát zullen we doen, Gonneke!”

En Hans sprong van zijn stoel, greep zijn zusje bij de handen en voerde een wilden dans met haar uit om de tafel.

„Heil! Heil!” riep Juf bedarend, die juist binnenkwam om te dekken en die bijna omver werd gedanst.

„Meedansen, Juffie, vooruit!” En voor het goede menschje het wist, werd zij door vier armen gepakt en mee in 't rond gedraaid tot zij duizelde.

„Houd op! Wat mankeer je toch!” verzetten zij zich. „Ik word duizelig! Hans, toe, laat nu los, en jij ook, Gon, toe nu!”

„Eerst „as-je-blijft” zeggen!” gebod Hans.

„Asje-blijft, as-je-blijft! Is het nu goed?” piepte Juf benauwd.

„Vrij!” riep Hans en ondersteunde het wankelende dametje.

„Eigenlijk moesten we ze nu weer teruggedraaien tegen de duizeligheid!” meende Gonda, die nog niet genoeg had van de pret.

„O, toe! Alsjeblieft niet!” smeekte Juffie.

„Nu, vooruit dan maar. Dan laten we u wel vrij, Juf!”

„Wat zijn jelui vroolijk!” prees Juf. „Zoo heelemaal geen kibbelpartijen vandaag, dat is een bijzonderheid.”

„Precies, Juffie. Je zult eens zien hoe we je nog meer verbazen zullen!” pochte Hans.

„Als je maar niet meer met me danst, dan vind ik alles goed!”

De juffrouw begon nu te dekken, en tot haar verwondering trok Gonda het tafelkleed aan den kant waar zij toevallig stond, glad en netjes over de tafel. Gonda, die nooit een hand uitstak!

„Dank je, kind,” knikte de juffrouw.

Even kleurde Gonda. En toen ze juffie telkens diep onder in het buffet zag duiken om van allerlei op de tafel te zetten, bood ze gediensig aan: „Laat mij nou bukken, Juffie, en pak het dan van me aan.”

Heel wijs zweeg de juffrouw, maar verbaasd was ze! Aan de koffietafel viel het haar op hoe vriendelijk de kinderen waren tegen elkaar en tegen háár ook, en even zuchtte zij in zichzelf: „Hè, was 't maar altijd zoo, hier!”

„Wat willen jelui nu vanmiddag?” vroeg ze toen het eten was afgelopen. „Om twee uur is er een mooie film in het bioscooptheater, en om half drie is er een concert in het Nut. Waar wil je heen? Ma zei, je mocht kiezen.”

„Wat wou U graag, juf?” zei Hans.

„Ik? O, dat komt er niet op aan. Jelui moogt het zeggen.”

„Neen, zeg U 't nu!” drong ook Gonda aan. „Naar de bioscoop? Of naar 't concert?”

„Nu... de bioscoop... eigenlijk, zie je... ik vind de bioscoop nu niet bepaald iets voor Kerstmiddag, 't is zoo'n soort Indianenfilm, net iets voor Hans, maar ik voor mij zou liever wat anders doen!”

„Best, juffie!” De juffrouw vertrouwde haar ooren niet. Was dat Hans, die daar sprak?

„Wilt U dan liever naar 't concert?"

„Dat is tenminste gewijde muziek, een heel Kerstprogramma."

„Juffie, je zegt dat net of je 't eigenlijk óók niet eens zoo héél prettig vindt. Zeg nou eens, wát zou je nu wél prettig vinden?"

De juffrouw aarzelde even. Ze sprak in dezen kring nooit over datgene wat haar hart en ziel betrof. Ze was nu eenmaal gedwongen haar brood onder vreemden te verdienen, en ze werd betaald om te wèrken, niet om haar denkbeelden en gedachten uit te spreken. Maar de kinderen keken haar zóó open en eerlijk aan, ze meenden het toch goed, die twee!

„Eigenlijk vind ik, nu je 't mij tòch vraagt, dat men den Kerstdag anders behoorde te vieren dan door zooveel mogelijk amusement te zoeken."

„Wou je naar de kerk vanmiddag, Juf? Zeg het maar eerlijk!" drong Gonda.

„Ja," zeide de juffrouw, „dat doe ik honderdmaal liever dan naar de bioscoop te gaan."

„Dan gaan we met je mee! Hè, Gon? Jij vindt het toch óók goed?" Gonda knikte van ja.

„Maar kinderen, dat was nu toch heelemaál niet de bedoeling. Wat zouden jelui in de kerk? Daar zou je niets van begrijpen, dat is immers heelemaal vreemd voor je?"

„Nietwaar, juffie. Gisterenavond heeft mevrouw Verheul het Kerstverhaal voorgelezen uit den Bijbel, en ze hebben zoo prachtig gezongen. En omdat U nu liever naar de kerk gaat daarom gaan wij met U mee! Afgesproken!"

„Ik vind het héél lief van jelui!" zei de juffrouw dankbaar. „Laten we dan wat later eten, en vóór we er heen gaan een kopje thee drinken, dan duurt de middag niet zoo lang voor jelui."

Toen de kinderen de Mooy dien schemerigen namiddag samen met Juf het kerkgebouw binnentraden, dat zij alleen van aanzien kenden maar nooit bezocht hadden, overviel hen plotseling hetzelfde gevoel van vredige stilte en van weldoende rust, dat hen ook bij de familie Verheul een oogenblik had aangegrepen. Onder woorden konden Hans noch Gonda dit gevoel brengen, daarvoor was het voor hen te nieuw en te vreemd, maar het wás er, en het hield hen gevangen, den heelen duur van den dienst. Slechts een enkel oogen-

blik dreigde deze plechtige stemming verloren te gaan, toen Gonda plotseling vóór Juffie heen, Hans aanstootte, die aan de andere zijde van de juffrouw zat.

„Dáár, Hans, dáár aan den overkant, daar zitten de Verheuls, kijk maar, daar naast die juffrouw met dat paarse hoedje!"

„Nee, 'k zie ze nog niet, wáár dan?"

„Dáár! Kijk dan toch! Zie je dien mijnheer met dat kale hoofd, en dien gouden bril? En dan schuin daarachter..."

„St. st." poogde intusschen Juffie een einde te maken aan het gesprek dat, vrij luid gevoerd, de aandacht der omzittenden begon te trekken.

„Ik zal eens zwaaien!" zei Gonda ongestoord, „dan zien ze me well!"

Snel greep Juf het handje dat al opgeheven werd.

„Gonda, niet doen! In de kèrk! Je bent hier niet in de biscoop, dat vergeet je! En zwijgen, anders gaan we direct weer weg!"

(Wordt vervolgd).

DOMME POES!

Kees! je bent een stoude jongen!

Dacht je dat ik het niet zag?

Foei, om 't poesje zoo te plagen

Dat zoo zoet op 't kleedje lag!

Waarom trok je 't lieve diertje

Zoo verschrik'lijk aan zijn staart?

Denk je dat het geen gevoel heeft?

Foei! jij bent geen beestje waard!

Och, maar moesje, Luister toch eens!

Heusch! ik heb poes nièts gedaan!

'k Hèb niet aan zijn staart getrokken,

'k Pakte die maar even aan,

En toen is de poès gaan trekken,

Ja, die deed zich zèlf zoo'n pijn!

Kan U nu begrijpen, moeder,

Hoe zoo'n poes zóó dom kan zijn?

N. v. S.—H.

ONZE COURANT

BINNENLAND

WAT ER AL PER RADIO KAN.

Vorige maand kreeg een Nederlandsche schipper een wond aan zijn been, toen hij op zee was. 't Zag er leelijk uit. Hij was wel dicht bij de Engelsche kust, maar hij wou toch liever den raad van een Nederlandschen dokter hebben. Gelukkig had hij radio aan boord. Hij kon berichten opvangen en versturen. Hij seinde naar Holland en de rijks-radio-telefoon dienst ving zijn bericht op. Den volgende morgen heeft men een dokter van het Roode Kruis ziekenhuis te Den Haag met hem in draadlooze verbinding gebracht. De dokter vroeg precies wat er gebeurd was en hoe de wond er uitzag. De zeeman antwoordde, en toen kon de dokter zeggen hoe hij zijn been moest behandelen tot hij weer aan wal was. Zoo kun je dus tegenwoordig ook al den dokter per radio op visite krijgen.

NA 100 JAAR NOG BESMET.

Jutrijp is een dorpje dat in Friesland ligt, aan den straatweg die van Lemmer naar Sneek voert. Hier woonde een veehouder die op zijn erf een diepe put liet graven. Op ongeveer 2 M. diepte vond men beenderen van vee dat er waarschijnlijk 100 jaar geleden begraven was. Niemand dacht aan ziektegevaar en daarom werd de uitgegraven grond gebruikt om de dammen in het land wat steviger te maken. Het schoonste zand werd in den koestal gestrooid. Na een paar dagen werden verschillende koeien ziek. Ook een koe die al door een slager gekocht was. Het beest werd geslacht en moest toen natuurlijk gekeurd worden door de keurmeesters. Die ontdekten dadelijk dat het beest aan miltvuur leed. Miltvuur is een zeer gevreesde ziekte die snel voortwoekert zoodat een ziek beest in heel korte tijd kan sterven. Bovendien kan de ziekte ook op menschen worden overgebracht. De ziekte is kenbaar aan een vergrooting van de milt en bloederig vocht onder de huid en in de slijmvliezen. Het eigenaardige is dat de smetstof zoo moeilijk te vernietigen is. Dat blijkt ook nu weer duidelijk uit het geval te Jutrijp. Want toen men ging onderzoeken hoe de beesten besmet konden zijn, kwam met tot de ontdekking dat de grond rondom de uitgegraven beenderen de smetstof 100 jaar lang had bewaard. De schrik was groot, want niet alleen vee, ook een slager die bij het slachten van het zieke beest geholpen had werd heel erg ziek. Gelukkig heeft men tegenwoordig een serum waarmee een miltvuurziekte kan worden ingespoten. Dat heeft ook dezen slager geholpen, hij wordt al weer beter. De ziekte breidt zich ook niet verder uit, zoodat de menschen in Jutrijp weer wat gerustgesteld zijn, ook omdat met man en macht gewerkt wordt om de boerderij en het land te ontsmetten.

BUITENLAND

EEN SCHITTERENDE OVERWINNING.

In Engeland is iets gebeurd, waar jullie toch ook iets van moet weten. Men had tot voor kort in Engeland een regeering, die geheel uit socialisten

bestond. Die regeering kostte veel geld, omdat de ministers meer geld gebruikten dan er eigenlijk in de schatkist was. Ze gebruikten dat niet voor zichzelf natuurlijk, maar voor hun land. Allerlei ambtenaren bijvoorbeeld verdienden veel meer dan noodig was voor hen om in hun stand te kunnen leven. Ook aan de werkloozen werd meer uitgekeerd dan noodig was. Nu is daartegen natuurlijk geen bezwaar, als er geld in overvloed is. Maar dit was juist niet het geval. De schatkist was haast leeg. De minister-president, Mac Donald en ook de minister van financiën, Philip Snowden, zagen dat in en wilden bezuinigen. Maar toen kregen ze verschil van meening met de andere ministers, die liever de ambtenaren en arbeiders te vriend hielden en die vonden, dat er aan de loonen en uitkeeringen niet mocht worden getornd. De minister-president heeft toch doorgezet en is daarbij tegen zijn eigen partij ingegaan. Die heeft hem dan ook uit haar midden weggejaagd. Mac Donald is met de andere partijen gaan praten en met behulp van dezen heeft hij toch zijn plannen weten uit te voeren. Natuurlijk is hij toen door de socialisten uitgescholden voor verrader en wat vroeger zijn vrienden waren zijn nu zijn bitterste vijanden. Maar hij heeft zich niet van zijn pad laten afbrengen. Het belang van zijn vaderland in zijn geheel woog hem zwaarder dan dat van zijn partij.

En hij heeft het aangedurfd deze zaak door het geheele volk te laten beslissen. Een groote verkiezingsstrijd is er pas geweest, waarbij de menschen moesten stemmen wóór of tegen de regeering van Mac Donald. Het Engelsche volk heeft met overweldigende meerderheid gekozen vóór Mac Donald. Een schitterende overwinning dus voor hem.

Wij mogen er blij om zijn dat de socialisten het niet hebben gewonnen daar in Engeland. Wel kan het zijn, dat er thans maatregelen komen, die voor Nederland schadelijk kunnen zijn, maar daartegen kan onze Regeering wel iets doen. Het was veel erger geweest, als Engeland maar doorgegaan was met hooge schulden maken.

VAN ALLES WAT

GOED AFGELOOPEN.

In Amsterdam is een pontje, waarop zich tien personen bevonden, gezonken. Juist, toen het pontje af wou varen, sprong er nog een jonge man op, waardoor het pontje begon te schommelen. Er liep water op, en van schrik vlogen alle passagiers naar één kant. De pontbaas riep nog: „niet allemaal naar één kant”, doch het was al te laat. Het water sloeg over het pontje en het zonk. Gelukkig was het nog dicht bij den wal. Een paar menschen sprongen te water en wisten alle drenkelingen te redden. Na door omwonenden van droge kleeren te zijn voorzien, konden allen naar huis gaan.

In den tuin van iemand in Warns zijn in de laatste week van October nog mooie rijpe aardbeien geplukt. Zoo zie je wat je door goede zorg kunt bereiken. De planten zaten nog vol vruchten. Jammer genoeg vielen nu juist deze maand zoo vroeg de nachtvorsten in, zoodat er wel niet veel meer zullen rijpen.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 20 NOVEMBER 1931

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MU. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

Schimmenspel.

NICO'S AVONTUUR.

Woensdagmiddag! Was er wel één middag dat je zoo fijn en lang kon spelen als op Woensdagmiddag? Nico en z'n vriendjes spraken dan ook altijd met elkaar af; op den dijk vanmiddag, meer hoefden ze niet te zeggen. Wat hadden ze al dikwijls schik gehad op den dijk! De dijk met z'n weilanden, wijd en uitgestrekt, de slooten met z'n spartelende vischjes, en het opgespoten land daarbij. Uren waren ze er, uren lang! Vanmiddag gingen ze ook; volgens afspraak zouden ze elkaar bij de kerk zien, Nico kwam nog een beetje laat aansukkelen, hij was nogal kort en dik, daardoor kon hij niet zoo hard loopen.

Toen ze er allemaal waren, slenterden ze verder, ze zouden naar het land gaan, het lag nog al ver weg.

„Weet je wat we doen?” zei Maarten Koster.

„Nou?”

„Lesje, dan zijn we er gauwer!”

„Ja jô, dat doen we, jij bent hem”, zei Jan tegen Piet de Laat.

„Nou da's goed”, antwoordde Piet, „loopen jullie maar!”

Daar holden ze dan, Piet gaf ze een beetje voorsprong, hij kon immers toch het hardste loopen; toen ze een goede honderd meter vooruit waren, ging hij ze als een pijl uit den boog na. O wat liepen ze! Zoc waren ze al spoedig waar ze wezen wilden. Moê vielen ze in het gras neer, uitpuffend van het harde loopen, vooral Nico, de korte dikke, die het nogal eens ontgeldden moest.

Toen ze een poosje gelegen hadden, stonden ze op. „Nou gaan we spelen”, zei Maarten, „je weet wat we afgesproken hebben, we spelen, „roovertje”!”

„Hè nee”, antwoordde Jan, „dat hebben we verleden week ook gespeeld, laten we „Indiaantje” doen!”

Dat voorstel vond bijval, vol vuur begonnen ze zich toe te takelen, er lag hooi, dat bonden ze om hun hoofd met een touwtje, ze deden hun kousen en schoenen uit, en liepen op hun bloote beenen rond.

„Dat doen de Indianen ook”, zei Jan.

„Gaan we nou op de tijgerjacht?” vroeg Nico.

„Ja en we spelen krijgertje ook!” riep Maarten.

Nou allemaal nog een stok, en al spoedig waren ze in wild gevecht. Hun verwardelijk brullen was ver in den omtrek te hooren, maar zij zelf merkten er niets van, verdiept als ze waren in hun spel.

„Zeg”, zei Piet ineens stilstaand, „we moeten nog een vuur hebben, een kampvuur!”

„Ja, ja”, gilden ze, en ze begonnen alles wat brandbaar was aan te slepen, hooi, houtjes, papier, het was al gauw een heele hoop. Maarten had lucifers bij zich, voorzichtig stak hij wat papier aan, maar de eerste keeren ging het uit door den wind.

„We gaan er vóór zitten, kom jongens”, zei Nico.

Allemaal zaten ze gehurkt aan den windkant, en al spoedig begon het droge hooi en hout vlam te vatten. Toen steeg hun spel en fantasie ten top! Als razende dansten ze om het vuur, alles om zich heen vergetend; er waren nog wat jongens bij gekomen, sommigen deden mee, anderen bleven lachend staan kijken. Het was fijn! Als het vuur ging minderen, gooiden ze weer nieuw voedsel er op, en hooger gingen de vlammen, knetterend en sissend! Ze hadden nog nooit zoo heerlijk gespeeld, als vanmiddag! Anders letten ze wel eens op of er geen agent kwam, maar daar dachten ze nu niet aan, ze zagen dan ook niet dat er in de verte een agent op de fiets naderde, pas toen hij heel dicht bij was, werden ze gewaarschuwd door de jongens, die om hen heen stonden en haastig de vlucht namen. Sommige volgden alles om hen heen vergetend, alleen bedacht om te ontkomen. Maar Jan, Piet, Maarten en Nico wilden hun kousen en schoenen nog pakken. Inmiddels was de agent bij hen.

„Zoo brandstichters”, zei hij barsch, en vlug pakte hij Maarten bij z'n mouw, die geen kans meer zag te ontkomen, evenals Nico, die dikkert, die nog heftig tegenpartelde. Jan en Piet hadden intusschen het hazenpad gekozen, de agent had ook maar twee handen!

„Doe je kousen en schoenen aan, dan kun je mee naar het bureau”, commandeerde de agent.

Bibberend voldeden zij aan het bevel, hoe dom ook om een vuur te maken, dachten ze, we wisten toch dat het niet mocht!

De agent hield hen stevig in de kraag, zoodat ze niet weg konden, en zoo gingen ze naar het bureau. Een vreemde jongen

liep achter hen met de fiets. O wat waren ze bang, bang iemand tegen te komen, de meester of een broer of zuster. Het angstzweet brak hen uit van schaamte en berouw. Wat zou er nu met hen gebeuren? . . . hoelang moesten ze er blijven? Allerlei dingen vroegen ze zich af, maar de agent zei niets. Eindelijk waren ze op het bureau, ze werden in een cel gebracht, en de deur werd achter hen gesloten.

Angstig zaten ze tegenover elkaar, zonder iets te zeggen, hoe lang wel, ze wisten het niet, in hun gedachten duurde het uren. . . .

„Waar Nico toch blijft”, zei moeder al voor den derden keer, „t is al over vijwen, ik begrijp het niet!”

„Zeker weer op den diik spelen met z'n vriendjes”, veronderstelde Dirk, Nico's oudere broer.

„Ja”, zuchtte moe, „maar hij weet toch dat hij half zes thuis moet zijn, want dan heeft hij orgelles, en daar houdt hij zoo van!”

„Ja”, beaamde Dirk, zonder veel aandacht te schenken, die bengel zou wel komen, dacht hij.

Kort daarop ging de huisbel, moeder deed open.

„Goedenavond, juffrouw! Hier is je zoon, hij heeft een poosje op het politiebureau gezeten, waarvóór zal hij u wel vertellen”, bromde de agent.

„Wat zegt u meneer”, stotterde moeder, „heeft die ondeugd. . . .?”

„Ja, een poosje bij ons geweest, hij zal den schrik wel beet hebben”, antwoordde de agent, „hij is nu thuis, laat hij zorgen dat het niet meer gebeurt.” De agent duwde Nico, die stond te beven van angst, de gang in. „Goedenavond”, zei hij toen weer, en ging verder.

„Wel heb je ooit”, viel moeder uit, „daar wordt me zoo'n rakkert van een jongen door een politieagent thuisgebracht! Wat heb je uitgevoerd?”

„Indiaantje gespeeld. . . .” antwoordde Nico verslagen.

„Daar zal je niet voor naar 't bureau hoeven, wat deed je nog meer?”

Nico, bleek van narigheid en schrik, vertelde haperend de heele geschiedenis van dien middag. Moeder was heel boos. „Je kunt wel naar bed gaan”, zei ze.

Nico ging zonder tegenstribbelen, hij was moe en koud, ook had hij wel honger, maar hij durfde niet om een boterham te vragen.

Langzaam kleeedde hij zich uit, en kroop toen diep onder de dekens. Als een akelige droom leek hem deze middag; wat een angst hadden ze gehad in het bureau, en wat had het lang geduurd eer ze weg mochten. 't Was eerst wel leuk geweest vanmiddag, maar wat leek dat veraf, 't was alles naar en donker nu.

Ineens dacht hij aan z'n orgelles, half zes was dat, hij draaide zich om, zes uur wees het klokje! Ook dat misgelopen, en hij ging zoo graag! Nou kon hij wel huilen, maar hij deed het niet, jongens huilen nooit, 't staat zoo kinderachtig. . . . diep duwde hij z'n gezicht in het kussen, om z'n branderige oogen niet te voelen. . . . Zoo lag hij dan om zes uur op bed; nooit zou het meer gebeuren, nooit! Geen vuurtjes meer maken op het land! De inspecteur had gezegd hoe gevaarlijk dat was, en ook van de vernieling, die ze er mee te weeg brachten, hij had vriendelijk gesproken tot hen, en ze hadden beloofd het niet weer te doen. . . .

„Nico”, riep moeder aan de trap, „kom maar even beneden eten!”

Moeder kon niet hebben dat haar hongeriige jongen niets kreeg vanavond, 't waren kinderen, en hij was al zwaar genoeg gestrafd, hij had al genoeg te pakken.

Heel stil zat Nico dan te eten, af en toe keek hij dankbaar naar moeder, ze was zoo goed voor hen, wat hield hij van haar! Ze had hem geen klappen gegeven, ook niet zoo erg te keer gegaan, maar haar zachte oogen zeiden: „Je doet het niet meer, dat weer ik”. . . . En hij beloofde het zonder het te zeggen. . . .

v. d. B.—A.

EEN GRAPJE.

Hoeveel geeft 1 agent + 2 × 2 ?

Wel: 1 agent geeft acht = 8
en 2 × 2 = 4

dus tezamen 12

Hoeveel geven 2 agenten + 2 × 2 ?

Antwoord: 4. Immers 2 agenten staan te praten, geven dus niets, en 2 × 2 blijft 4. Uitkomst dus 4.

Een poosje liepen de schipper en de juffrouw voorzichtig vooruit, en daar juffrouw Slotter nogal eens struikelde over de vele boomwortels, bood de schipper haar heel galant een arm aan.

Schipper Schootzeil was juist van plan de juffrouw een beetje te gaan plagen, met haar ruiken van negers, toen uit het donkere woud een gestalte naar voren trad en beleefd groette. De schipper schrok, want hij herkende in de reusachtige gestalte een der lijfwachts van den koning. Schootzeil was zichzelf spoedig weer meester en zei heel vriendelijk goedendag.

"Is de blanke man op de wandeling?" vroeg de neger grijnzend.

"Ja, ja, zoo'n ommetje hè."

"Gaat de blanke man dezelfde wandeling doen, als de anderen, die vanavond langs dezen weg gekomen zijn?"

"Hoe bedoel je?" vroeg Schootzeil, die wel direct begreep, dat er van het heele ontvluchtingsplan nu niets kwam.

De neger grijsde zoo mogelijk nog erger als even te voren.

"Ik dacht, dat de blanke man ook een wandeling naar de kust ging doen. Als hij en de blanke vrouw, die hij bij zich heeft aan de kust zijn, ontbreekt er niemand."

"Ja en wat wil je eigenlijk?" vroeg Schootzeil, die het nu eens met brutaliteit wilde probeeren.

"Niets", lachte de neger. "De blanke vrouw kan gerust haaz' vrienden opzoeken alleen de medicijnman moet hier blijven."

"Wat zegt de neger?" vroeg juffrouw Slotter.

"Niets meer of minder, dan dat het heele plannetje in elkaar ligt... hoe vervelend die heele geschiedenis ook is, het lijkt mij toch het beste, dat we maar een goed gezicht bij een kwaad spel zetten... en al ben je ook een beetje bang voor de wandeling, ga maar door en waar schuw de anderen, dat ze zoo vlug mogelijk terugkomen... durf je?"

"Zal wel moeten...."

"Nou, dan maken we er maar weinig woorden over vuil en ga ik met dien snijboom mee terug".... en zich tot den neger wendend zei hij: "nou jongetje, als je d'r bezwaar tegen hebt, dat ik een stukje met de juffrouw opwandel, dan zal ze d'r weg alleen wel vinden en kuieren wij saampjes terug." Later vertelde Schootzeil, dat z'n handen jeukten om den nikker een "opdoffer" te geven, maar hij was er niet zeker van, dat er niet meerdere kleurgenoeten van den lijfwacht-soldaat in de buurt waren en omdat de veiligste weg altijd de beste is, ging Schootzeil rustig mee terug, terwijl juffrouw Slotter het negerpad naar het strand afwandelde.

Ondertusschen had de gouverneur van Otapa woord gehouden, en een schip, een kanonneerboot, naar het rijk van koning Oekeletoe gezonden om Schootzeil en z'n gezelschap af te halen. Tegen den nacht verscheen de boot bij de kust.

RAADSELS.

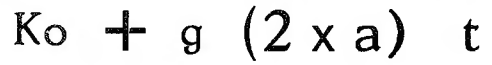
Voor Ouderen:
7. Rebus.

8. In welke plaats woont mijnheer: W. R. Veeerrom, als je uit de letters van zijn naam de plaats kunt lezen?
9. Mijn eerste vaart op zee; En als je mijn tweede bent valt het werken niet mee; Mijn derde is een boom die groeit op het zand;

Mijn geheel is een plaats in Nederland.

Voor Jongeren:
7. Rebus.

8. Zeg, wie zou er voeruit kunnen gaan En toch op dezelfde plaats blijven staan?
9. Hoe heet het zusje van Jantje? Haar naam vind je in het volgende zinnenetje:
Jantje kan niet loopen.

NIET VERGETEN.

De oplossingen van de geheele maand tegelijk vóór den twaalfden der volgende maand inzenden. Oplossingen en briefje elk op een afzonderlijk blaadje. Op 't briefje alleen schuilnaam en woonplaats. Op 't blaadje met de oplossingen schuilnaam, naam, leeftijd en adres.

IN DEN REGEN.

Juffrouw Kip en meester Haan
Zouden 's middags wand'len gaan
Wand'len in den zonneshijn:
Hè, wat zou dat lekker zijn.

Meester Haan en juffrouw Kip
Keken 's middags wel heel sip!
Want het weer was lang niet plus
Liever bleven ze maar thuis.

Kijk: het regent dat het giet
Dat doet beiden veel verdriet
Maar een parapluie brengt raad.
Kijk hoe deftig of dat staat!

OOM TIEN.

DOOR DIK EN DUN

25) door

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

Verschrikt keken de kinderen Juf aan! Ze was heusch boos, die Juf, die anders zoo goedig en zacht was en alles maar langs zich heen liet gaan! Beiden zwegden als muisjes, en al heel spoedig keerde de rust van het kerkgebouw, de vrede van het stille samenzijn van zoovelen, weer terug in hun hartjes. Vol belangstelling volgden zij den dienst, zongen ijverig mee uit het boek van Juffie, lazen met haar mee uit den Bijbel, waarin zij zoo wonderlijk goed den weg wist als er iets moest worden opgezocht, en hoorden aandachtig naar de woorden van den predikant, die vertelde over hetzelfde onderwerp dat de kinderen gisteren reeds van de lippen van Mia's Moeder gehoord hadden.

Toen de kerk uitging, durfden zij den mond niet openen vóór ze tezamen op het kerkplein stonden. Toen zei Gonda snel tegen de juffrouw: „Dank u wel, Juffie, 't was èrg prettig, maar mogen we nu niet even uitkijken of we de Verheuls nog zien, dan kunnen we ze even goedendag zeggen.”

„Ja, dat mag wel,” zei Juf vriendelijk. „Kijk dan maar goed uit of je ze ziet, tusschen al die menschen. 't Is al heelemaal donker.”

„Dáár!” riep Hans blijde, en hij sprong vooruit om de aandacht te trekken van zijn nieuwe vrienden. Mia zag hem het eerst en trok aan Moe's arm.

„Kijk! Hans de Mooy, moe! En daar heb je Gonda ook, en nõg een dame!”

„Dag Mia, dag mijnheer en mevrouw!” groette Hans. „We zijn in de kerk geweest, en we hebben u zien zitten!”

Intusschen hadden de begroetingen der anderen plaats en werden enkele woorden gewisseld tusschen Juf en de ouders van Mia. Een groote vijf-armige straatlantaren verlichtte de plek waar het groepje stond, en bij dit verschijnsel bezagen Mevrouw Verheul en Juf elkaar met scherpe blikken.

„Bent u niet... wacht eens... ik weet het direct”, zei Juffie, tot groote verwondering der kinderen.

„En u... u bent...” bezon zich mevrouw Verheul.

„Marie! Gunst! Marie de Boer! Ben jij het?” riep de juffrouw plotseling met blijde stem.

„Lotje! Lotje Verkooy!” riep mevrouw even blij.

„Neen maar, Marie! Dat ik je nu hiër moet ontmoeten! Je bent wel veranderd, maar ik zag toch direct dat ik je kennen moest!”

„En jij, Lot! Jij kwam me óók heelemaal niet vreemd voor!”

„Ben jij nu mevrouw Verheul?” vroeg juf.

„Ja, en jij bent de juffrouw bij onze Gonda?”

„Kinderen, hoe vindt jelui dat nu?” wendde zij zich tot de anderen, „daar ontmoet ik nu een kennis, ja, al vanaf het bewaarschooltje, weet je nog, Lotje, bij juffrouw de Goey?”

„Ja, en later gingen we samen school! Dat was vóór ik met vader en moeder naar Zeeland verhuisde. Ik was toen een jaar of veertien, vijftien, en jij ook.”

„Ja, we raakten mekaar heelemaal kwijt. Maar nu vernieuwen wij de vriend-

schap weer, hè, Lotje? Je moet eens gauw bij ons komen, als je 's avonds vrij bent, doe je dat?"

"Graag, Donderdag ben ik altijd vrij na achten."

"Dan reken ik op je, deze week al, hoor."

Intusschen waren de kinderen met mijnheer Verheul een eind vooruitgelopen en Hans had verteld hoe het kwam dat ze, in plaats van naar bioscoop of concert, naar de kerk waren gegaan met juffie.

Op den hoek van het plein bleven ze de anderen opwachten. Druk pratend kwamen de twee oude vriendinnen zich bij hen voegen. Na nog eenige hartelijke afscheidswaarden ging ieder zijns weegs en Gon en Hans babbelden onderweg honderd uit over het toeval dat juffrouw Verkooy haar vroeger schoolkennisje weer deed ontmoeten. Ook over den kerkdienst werd veel nagepraat. Gonda moest bekennen dat ze de

preek wel een beetje moeilijk had gevonden om heelemaal te begrijpen.

"Dat komt omdat je nog zoo jong bent", deed Hans heel wijs. "Ik begreep wel alles, maar ik vond dat lange stilzitten wel een beetje vervelend. U niet, Juf?"

"Och, jongen, als je geboeid wordt door den dienst, dan valt je dat stilzitten niet lang. En dan, ik wil jelui eens wat zeggen waarover je eens goed moet nadenken. Je bent nu zoo lief geweest voor me, vanmiddag, dat ik het wel waag eens wat met je te bespreken, wat ik anders wel niet zou aanroeren. Als je nu eens bedenkt dat iedere week zeven maal vier-en-twintig uren telt, en dat je nu nog geen volle twee uren in de kerk hebt gezeten, vinden jelui dan niet dat je die paar uurtjes toch wel rustig kunt blijven zitten?"

(Wordt vervolgd).

HUISHOUDSTERTJE.

Moe had weer zoo'n erge hoofdpijn!

Vader zei: „Blijf maar in bed!

Onze Mien heeft al zoo dikwijls

Héél alleen de thee gezet,

En ze kan goed tafeldekken.

En ze snijdt zoo netjes brood!

Mientje kan je best eens helpen,

Ze wordt immers al zoo gróótl

Mientje, trotsch, belooft aan Vader

Dat ze erg haar best zal doen.

„Nu, dan ga ik maar!” zegt vader

En geeft Moes en Mien een zoen.

Moes sluit eventjes weer d'oogen,

Hè, het is zoo goed in bed!

Ondertusschen heeft ons Mientje

Gauw een kopje thee gezet.

„Wilt u soms,” vraagt ze aan Moeder,

„Bij de thee een stukje brood?”

„Ja,” zegt Moes, „dat zou wel goed zijn,

„Maar vooral dan niet te groot!”

„Zal ik ook een eitje koken?

„Vier minuten, dat 's genoeg?

„'k Hoef nog niet naar school gelukkig,

„Want het is nog héérlijk vroeg.”

Na een poos komt Mien bij Moeder

Met een bot'ram en een ei.

„Dankje, kind, ik zal eens proeven!

„Nee maar . . . zeg . . . hard als een keil

„Wat ter wereld, lieve meiske,

„Heb je met dat ei gedaan?

„Heb je 't heusch maar vier minuten

„In het water laten staan?”

Hè, wat valt dat Mientje tegen!

En ze had nog wel gedacht

Dat het zóó wel goed zou wezen,

Niet te hard en niet te zacht!

„'t Was niet vier, veertien minuten

„Zoolang heeft 't gekookt, Moes ja!

„Maar de klok, U weet wel, Moeder,

„Die gaat tien minuten na.”

N. v. S.—H.

— ONZE COURANT —

BINNENLAND

VECHTEN.

Meermalen komt het voor dat bij het uitgaan van de school gevochten wordt. 't Is zoo'n heerlijk gevoel hè, als je een ander eens flink op zijn gezicht getimmerd hebt. Een bloedneus, of een paar tanden er uit, of minstens een paar blauwe bulten op zijn hoofd. Fijn man, Wat kreeg ie er van langs. Vind je het werkelijk zoo mooi een jongen zoo toe te nemen? Ik kan het niet gelooven, en ik denk dat je als je hem den volgenden dag weer ziet er al spijt van hebt. Zoo'n overwinning geeft nooit echt plezier. Dat heb je pas als je iets voor een ander gedaan hebt. Als je een zwakke geholpen hebt, ook al lachten alle anderen je uit. Vechten van jongens met jongens is dus al afschuwelijk, maar vechten van jongens tegen meisjes is het allerleelijkste wat ik bedenken kan. In Rotterdam is dat laatst heel droevig afgelopen. Er waren een paar meisjes samen aan 't spelen tot er een troepje jongens kwam, dat ze begon te plagen. Die jongens wisten zelf zeker niets te spelen, en daarom verstoorden ze het spel van een ander maar. Leuk niet? Een ander te plagen is toch zoo mooi. Er zijn kinderen die bijna niet anders kunnen dan plagen. O, dat zijn zulke helden. Je moet ze eens zien als ze zelf geplaagd worden, dan roepen ze Jan en alleman te hulp voor al het onrecht, dat ze wordt aangedaan.

Van plagen komt ruzie en van ruzie komt vechten. Daar in Rotterdam ook. Hoor maar hoe ze vochten. Eén van de meisjes, die elf jaar was, liet zich niet plagen. Ze sloeg er op. Maar de jongens waren ook niet bang. O nee, plagers zijn nooit bang. Het meisje was elf, daar kunnen drie jongens van twaalf jaar toch wel tegenop. Als je met z'n drieën bent kun je best één meisje aan. Vooral wanneer het ook nog een jaar jonger is. Ze schopten en stompten dan ook dapper, die drie jongens tegen dat ene meisje. Het meisje was leelijk bezeerd, maar ze huilde niet, ze wilde niet aan die gemeene jongens laten zien hoe erg ze haar hadden geslagen. Maar toen ze thuis was zakte ze voor de deur in elkaar en was dood.

De jongens moesten met hun vaders op het politiebureau komen. Ze zullen wel een erge straf krijgen, maar daarmee is het meisje niet meer levend te maken.

Belooft me nu allemaal dat je nooit een ander meer plaagt. En als je merkt dat je toch wilt plagen, bedenk dan dat het komt omdat je te dom bent om wat prettig te gaan doen. Dan schaamt je je vast en laat het plagen en dan is er veel vechten en ruzie voorkomen. Dan ben je veel blijer dan na een vechtpartij.

BUITENLAND

VAN EEN DIEF DIE BELASTING MOEST BETALEN.

Dat gebeurde natuurlijk in Amerika. Daar werd een dief door de rechtbank veroordeeld, niet omdat hij gestolen had, maar omdat hij geen inkomstenbelasting betaald had. Iemand die wat van een dief

koopt of in bewaring neemt wordt een heler genoemd en is net zoo slecht als de steler. Is de Amerikaansche overheid nu heler of niet? Ik zou het je niet kunnen zeggen.

EEN JOODSCH GELEERDE AAN HET VATICHAAN.

Julie weten toch, dat de Paus te Rome een eigen gebied heeft? Dat is het Vaticaan.

Daar is een heel groote bibliotheek aan verbonden o.a. een Hebreeuwsche afdeling. Allerlei Hebreeuwsche boeken en handschriften zijn daar verzameld. Zooals jullie weet is het Oude Testament in het Hebreeuwsch geschreven en het is dus van groot belang, dat de geleerden die taal goed kennen. De beste kenners van het Hebreeuwsch zijn de Joden, die zelf nog veel handschriften in het Hebreeuwsch bewaard hebben.

Toen nu aan de Hebreeuwsche afdeling van het Vaticaan een leider benoemd moest worden, was de beste, die er te vinden was, ook een Joodsch geleerde uit Frankfurt a. Main. Hij werd benoemd en nam de benoeming ook aan. Maar Naftali Fried, zoo heette hij, steldt als voorwaarde dat er nog negen Joden met hem mee mochten verhuizen om een synagoge te kunnen stichten en dat hij vrij zou zijn dagelijks zijn Joodsche Godsdienst oefeningen te houden en den Sabbath te vieren.

Zoo is nu een Jood, die den Heere Jezus verwerpt, in dienst van 't hoofd eener kerk, die belijdt, dat de Messias al op aarde verschenen is en door de Joden verworpen is.

NOG EENS VAN BLINDEN!

In Londen stapte een blinde man uit het blindeninstituut in de Groote Portland-straat. Hij greep iemand bij den arm, denkende, dat die hem even over den rijweg heen zou helpen. Maar na een paar stappen kreeg hij al een hevige stoot van een auto. Verschrikte voorbijgangers hielpen den man op de been en nu bleek het, dat ook de man, dien de blinde had beetgepakt, blind was. Elk had gedacht, dat de ander hem helpen wou. Gelukkig liep het goed af.

VAN ALLES WAT

EEN KOUDE NACHT.

Deze maand October heeft het zoo hard gevoren als het in jaren niet gedaan heeft. De thermometer daalde tot bijna acht graden onder nul. Zoo hard heeft het deze eeuw nog niet gevoren in October. Want in de Octobermaand van 1922 toen het ook erg koud was vroer het nog maar zeven graden. Om zoo'n kouden Octobernacht weer te vinden moeten we naar de vorige eeuw teruggaan. Het is dus wel zeldzaam.

EEN RATTENPLAAG.

Te Heusden heerscht een rattenplaag. Zelfs heeft een rat een vierjarig kindje dat te bed lag in zijn gezichtje gebeten.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 27 NOVEMBER 1931

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MUJ. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

„Het boeiende boek”.

KLKSPAAN

door
OOM TIEN.

„Nooit liegen, Jan”, had moeder gezegd, „dat is zonde”.

„Nooit klikken, Jan”, had meester gezegd, „flinke jongens klikken niet.”

En nu had Jan er mee gezeten.

Want meester had gevraagd, wie een speld in den stoel gestoken had, waardoor meester zich bezeerd had.

Jan wist wel wie het gedaan had.

Piet van den bakker. Maar Jan zei niets. Meester had eerst in het algemeen gevraagd wie het gedaan had.

Maar niemand had antwoord gegeven.

Toen vroeg meester, of iemand wist wie het gedaan had. En nog had Jan gezwegen.

„Nooit liegen, Jan.”

„Nooit klikken, Jan.”

Maar toen had de meester ieder van de jongens en de meisjes persoonlijk gevraagd of ze het gedaan hadden, of wisten wie het deed.

„Deed jij het Frits?”

„Neen, meester.”

„Weet jij wie het deed?”

„Neen, meester.”

Piet van den bakker had ook beide keeren „neen” gezegd.

Nu kwam de beurt aan Jan!

„Deed jij het Jan?”

„Neen, meester.”

„Weet jij wie het deed?”

Niet klikken Jan... niet liegen Jan.

Een oogenblik wachtte hij: toen antwoordde hij: „ja meester: Piet”. En onze Jan huilde toen hij het gezegd had.

„Klikspaan... klikspaan...” riepen de jongens en meisjes, toen Piet op straat liep.

„Klikspaan...” zei Piet, die had moeten schoolblijven, toen hij 's middags Jan weer zag.

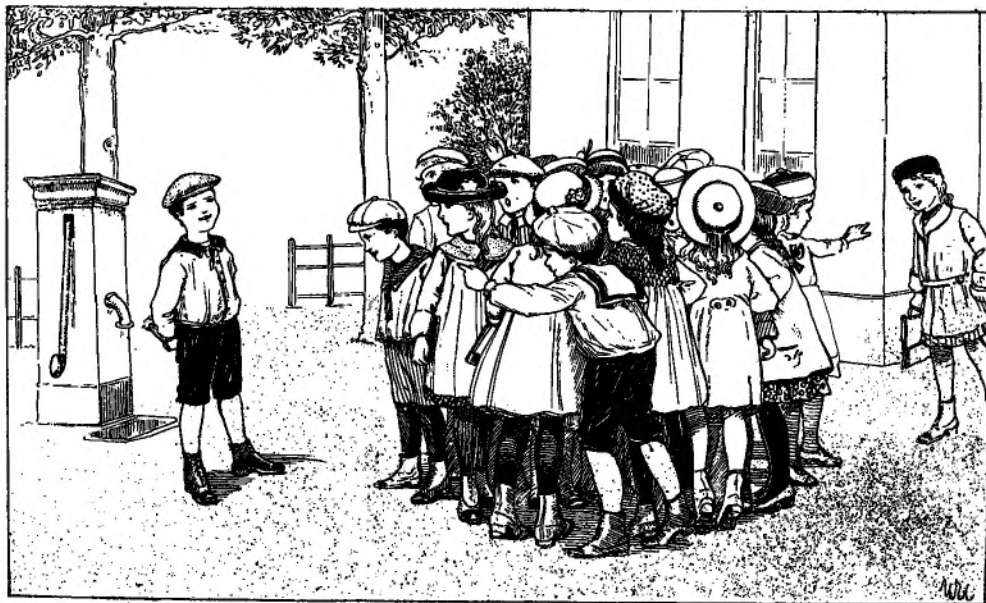
O, o, wat had die Jan een onplezierigen middag.

Moeder merkte wel, dat er wat aan scheelde, en Jan vertelde snikkend wat er gebeurd was... hij vond het zoo vreeslijk dat hij nu een klikspaan was.

Maar moeder stelde hem gerust: „een klikspaan zou je alleen zijn, als je uit je zelf Piet verraden had, hoewel het héél leelijk was wat hij deed en hij straf verdiend heeft! Maar nu meester je vroeg, mocht je het gerust zeggen, moest je het zeggen, anders was je een leugenaar geweest.

Jan vond het nu niet zoo erg meer als de jongens en meisjes klikspaan riepen.

Maar een beetje vervelend bleef het!

„Klikspaan! Klikspaan!”

EEN WANDELING IN DEN HERFST.

Langoor Piet en Vader Lampe,
Loopen door de wei te stampen.
Vader Lampe rookt heel fijn
Zoonlief is daarvoor te klein.

Op een herfstdag in de velden
Zie je hazen lang niet zelden:
Maar met zulke kleeren aan:
Jongens, dat zal lastig gaan.

Weet je wat ik denk m'n vrienden?
Zulke hazen kan je vinden
Enkel in een prenteboek;
Ergens anders zijn ze zoek!

A.

De arme vluchtelingen zaten angstig bijeengehurkt te wachten op de komst van schipper Schootzeil en Juffrouw Slotter en tuurden ondertusschen naar zee of de door den gouverneur van Otapa te zenden boot nog niet in zicht kwam. Maar hoe ze ook keken en wachtten, noch de schipper en de juffrouw noch het schip lieten zich zien. IJzerwijn had het koud, hij dacht dat hij een beetje koorts had en de jongens hadden na de wandeling langs het negerpad een verschrikkelijken honger.

"Ik heb een stuk vleesch van den kok van den koning meegenomen," fluisterde Brammetje, die gewoonlijk nogal eens kans vond op een ongedachte wijze aan eten te komen.

"En ik heb een tros bananen weten mee te kapen," zei Pietje.

"Dan kunnen wij het tenminste een nachtje uithouden," vond de eerste machinist, "vooral, omdat ik nog een paar maiskoeken op den kop getikt heb; het eenigste wat jammer is, vind ik, dat we niets te drinken hebben."

"Is voor gezorgd," zei IJzerwijn kort, "denk jelui, dat een oude Afrika-reiziger als ik op zoo'n gevaarlijken tocht gaat, zonder drinken mee te nemen? Niets er van hoor, voor drinken is gezorgd."

"Dan maar afwachten," zei een der anderen, "stil, ik meen, dat ik wat hoor!"

"Verbeelding," zei een ander.... "ja, ik hoor toch ook wat."

Er werden uit den kant van het negerpad voetstappen vernomen. De vluchtelingen scholen weg, achter het boschje, waarbij ze zaten, en tot hun groote verwondering zagen ze juffrouw Slotter te voorschijn komen, die duchtig in haar eenje liep te mopperen.

"Een schandaal," zei ze. "Waar zitten ze nou, ze zouden toch bij het strand wachten. Al schijnt de maan een beetje, je kunt toch geen hand voor oogen zien. D'r is heelemaal geen straatverlichting hier."

"Ze is alleen," fluisterde Brammetje, "hé, juffrouw Slotter."

"Ja, ja, hè, is dat schrikken, wat is er, waar zitten jelui?"

"Hier.... waar is Schootzeil?"

"Aangehouden?"

"Ja, door een nikker."

"En liet die u ongemoeid?"

"Gelukkig wel, maar ik had mijn parapluie al klaar, om hem een opdoffer te geven."

"Vertel nu eens rustig, wat er gebeurd is."

"Nou, het is zóó gegaan: wij liepen rustig op het negerpad, Schootzeil en ik, en toen sprong er ineens een nikker uit het bosch te voorschijn en vertelde, dat ik wel door mocht loopen, maar dat Schootzeil bij den koning blijven moest."

"Bij den koning blijven, waarom?"

"Ik geloof als lijfarts.... die kerels schijnen er de lucht van te hebben gekregen, dat we een ontvluchttingsplannetje op touw hadden gezet."

"Mooie geschiedenis."

"Maar Schootzeil heeft zich toch niet door één zoo'n neger laten dwingen?"

"We zagen er maar een, doch er zullen wel een heel stelletje op de loer gelegen hebben."

"Wat nu te doen?"

"Hier blijven natuurlijk, we kunnen onzen goeden vriend hier niet achterlaten.... als ze althans komen om ons te helpen, wat ik nog zoo zeker niet weet.... maar stil.... ik geloof, dat ik wat op zee zie.... een licht.... de vorm van een schip, ja werkelijk, het is de boot.... maar we kunnen er geen gebruik van maken", eindigde IJzerwijn droevig. "Ja, maar we zullen er toch op eenige manier wat van moeten laten merken, dat we niet meegaan."

"Met de motorboot er naar toe gaan, die ligt hier toch in de buurt?"

DOOR DIK EN DUN

26) door

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

„Ja, Juffie, natuurlijk. Maar... dat is toch niet goèd, denk ik, om alleen maar twee uur in de kerk God te dienen. en dan de rest van den tijd maar heel gewoon te doen of Hij er niet is?"

„Zeker, Gonda, dat is ook niet goed. Goed is het pas als je alle zeven maal vier-en-twintig uren aan God geeft, in je dagelijksche werk, in al wat je zegt of doet of denkt. Maar weinigen zijn er die dat kunnen, kindje. En daarom moeten we probeeren in die paar uren dat wij in de kerk komen, ook héélemaal voor God te zijn, niet aan allerlei beuzelingen of zorgen uit ons dagelijksch leven te denken, begrijp je? In de kerk tenminste moeten wij dat kunnen. En in de kerk leeren we hoe wij ook de overige uren voor Hem kunnen zijn."

„Dank u, Juffie", zeiden Hans en Gonda zacht.

Maar toen ze 's avonds naar bed gingen en Juf goedennacht wenschten, fluisterde Gonda haar in 't oor: „Mag ik nòg eens mee naar de kerk Juffie?" En Hans voegde erbij: „Stilzitten zal ik wel leeren."

HOOFDSTUK XII.

Wat er uit de sigarenkistjes kwam.

De Kerstvacantie behoorde alweer tot het verledene. Op school was het de eerste dagen vrij rumoerig geweest, en menige bladzijde strafwerk was er uitgedeeld voor babbelen. De meisjes hadden het allen even druk over de verschillende manieren waarop ze haar vacantie hadden doorgebracht. Het ging al maar over feesten en partijen, bioscoop en schouwburg, logeerpattijtjes en logéetjes! Ook Gonda en Mia hadden heel wat nà te praten! Wat was dat een heerlijke Kerstvacantie geweest! Voor beiden! Want Mia had met Gonda méégenoten van een uitgaansmiddagje, onder geleide van Juffie, en Gonda was mèt Juf een avondje wezen doorbrengen bij de familie Verheul. Verder hadden de vriendinnen 's morgens of 's middags gewandeld als het weer mooi was, en ook had

Mia, die héél knap in rekenen was, met Gonda vijftig vraagstukken doorgewerkt uit het nieuwe rekenboek dat Gon zoo moeilijk vond.

„Jij legt véél beter uit dan Hans!" zeide Gonda eens op een middag, toen de meisjes samen aan de speelkamertafel zaten te werken. Hans was toevallig ook in de kamer en wilde al opstuiven over de woorden van zijn zusje.

„Net of ik niet..." begon hij schamper. Maar, tot Mia's groote verwondering sloeg hij zich de handen voor den mond en voltooide zijn zin niet.

„Neen", zeide hij daarna half lachend, „ik wist niet dat het zoo moeilijk was iets vol te houden waaraan je niet gewoon bent. Daar wilde ik nu al een kibbelpartij beginnen met Gon, en we hebben ons zoo vast voorgenomen niet meer over alles te hakketakken."

Mia schoot in den lach over dat woord, maar toen Gonda haar had uitgelegd welk besluit de kinderen de Mooy genomen hadden op den Kerstdag, werd zij ernstig en verwonderde zich in stilte erover of dat nu het gevolg zou zijn geweest van het avondje bij haar thuis! Ze vroeg er haar moeder naar, en de oogen van mevrouw Verheul glansden nog dieper en vriendelijker dan gewoonlijk.

„Kindje", sprak zij toen, „je weet toch wel wat de Kerstboodschap van de engelen was? „Vrede op aarde." En als God het wil, dan is er iets van die boodschap blijven hangen in de ooren van je vriendinnetje en haar broer. Wie weet hoe groot de

gevolgen zullen zijn van dat ééne bezoek bij ons. Je moet Gonda probeeren te helpen, zal je? Misschien valt het haar gemakkelijker te blijven volhouden als zij ziet dat anderen met haar hetzelfde probeeren."

Zoo sloot Mia zich aan bij het verbond dat tusschen Hans en Gonda tot stand was gekomen, en Juffie, bij wie de kinderen zich den laatsten tijd veel meer hadden thuisgevoeld, werd óók lid van het clubje, zoodra zij begrepen had wat het doel ervan was.

Toen de notaris met mevrouw dan ook thuis kwamen na hun reisje, bemerkten zij duidelijk dat er in hun afwezigheid iets bijzonders gebeurd was. Aan tafel was er niet meer het heftige geschermtsel dat gewoonlijk het eten tot het onaangenaamste uurtje van den dag maakte. De jongste twee waren de beste maatjes met Juffie, óók al een ongekende toestand. Alleen Mary was zich er niet van bewust dat er iets vreemds was gebeurd met de andere huisgenooten. Wel bemerkte zij dat Gon niet zoo snibbig meer antwoordde op de

wijze aanmerkingen van groote zus, ook verdroeg Hans zonder tegenspreken de plagerijen die hij zich vroeger niet liet welgevallen, maar Mary's hoofdje was te vol van alle partijen en pretjes die ze genoten had en die er dezen winter nog te genieten zouden zijn, dan dat zij er verder veel acht op zou hebben geslagen.

Ma had haar een beeldige roze baljurk meegebracht uit Parijs, met kousen, schoentjes en zijden sjaal, alles compleet. Wat een genot om die aan te passen en om ze aan de vriendinnen te laten zien! Gonda had een mooien bontkraag met bijpassende manchetten gekregen om op haar nieuwen mantel te dragen, en Hans was gelukkig met een paar mooie Fransche boeken die hij direct begon te verslinden. Toen alle cadeaux uitgepakt waren kwam Gonda met stralend gezicht naar haar moeder toe en stopte haar een pakje in de hand. „Dat is voor u, Ma!" juichte zij, en toen sprong ze op vader toe en reikte ook hem een cadeautje toe.

(Wordt vervolgd).

DE SUIKERPOT.

Ja, kleintje, jij kijkt naar den suikerpot,
 En je denkt, dat zie ik je aan,
 „O, mocht ik toch, voor een enk'len keer,
 „Eens mijn eigen gangetje gaan!"
 Maar éerst moet je groot zijn, net als Mams,
 Dan kan je er báás over zijn,
 Dan heb je een éigen suikerpot
 Vol héérlijke klontjes, o, fijn!
 Dan hoef je aan niémand te vragen, nóóit,
 „Toe, mág ik er eentje, zeg?"
 En niémand telt er de klontjes na
 Of sluit den suikerpot weg!
 Wat zeg je? Dúúrt dat nog zoo lang?
 Dan weet ik wel raad, kleine baas!
 Vraag jij dan een vóllen suikerpot
 Op je lijstje voor Sint Niklaas!

N. v. S.—H.

OPLOSSINGEN DER OCTOBER-RAADSELS.

Ouderen:

1. Abraham.
2. Ze[ven lo]sse.
Een v[alk maar] nu.
Haa[l emmer]s vol.
3. Stoelenmatter.
4. Uren, dagen, maanden, jaren, vliegen als een schaduw heen.
5. Genesis 36 : 40 Alva.
6. De letter A.
7. Bijvoorbeeld; zooals; enzoovooft; aanstaande; jongstleden; van goede getuigen voorzien; zie ommezijde; zijn bezigheden buitenshuis hebbende; per felicitatie.
8. Neger-regen.
9. Beest-geest.
10. Bob Ada Anna Reinier.

11. Perzik.
12. Molenvieken.

Jongeren:

1. Kop, pop, sop, mop.	7. Els tak opa.
2. Handschoen.	8. Ruit, gait.
3. Kat tak.	9. Levertraan.
4. Moeder.	10. 11
5. Stokvisch.	11. Trein, rein.
6. Kain.	12. Om zijn beenen.

UITSLAG OCTOBER-WEDSTRIJD.

Ouderen:

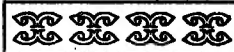
Zonnestraaltje, Delft.	Theeroosje, Slikkerveer.
Bromvlieg, Delft.	Herfstroosje, Gouderak.
Teekenaar, Soestdijk.	Praatgraag, Groningen.

Jongeren:

De prijswinnaars schrijven een briefkaartje met hun naam en adres en den titel van het boek dat ze graag willen hebben, aan de administratie in Amsterdam.

BRIEFWISSELING

AAN DE LAATKOMERS!

Van de twee Noten en Moeders hulp, Pijnacker, Moeke's Pop en Kwikstaart, Aarlanderveen, Zwierhol en Moeders Zwartoog, Schoonhoven ontving ik nog raadsels uit de September-nummers. Alle briefjes worden mij door de redactie tegelijk toegestuurd. Als je dus even te laat bent blijven ze een heele maand liggen en kun je niet meer meedoen aan den wedstrijd. Dat is jammer. Zorg er dus voor dat alle oplossingen voor den twaalfden van iedere maand bij de redactie zijn.

Nieuwerkerk, Poppenmoedertje. Dat was een gezellige brief van je. Nu weet ik meteen van alles. Ik feliciteer je met je huiswerkloozen tijd. Dat moet beslist zoo af en toe eens. Als je huishoudelijk werk niet zoo prettig vindt, houd je dan wel van huiswerk? De rebussen zijn er al, dus haal je hart er dan maar aan op.

Anjum, Robbedoes. Goed zoo, keurig werk hoor! Is Moeder nu nog ziek? Wat zullen haar dochttertjes op haar passen. Jullie zijn nu al bekenden van me, want dit is de tweede keer dat ik je een briefje schrijf, maar zie de correspondentie eens na. Er zijn 22 neven en nichten bij die den vorigen keer niet geschreven hebben. Je kunt dus begrijpen hoe hard ik op 't oogenblik aan het werk ben om mijn dankbaarheid voor al die gezellige brieven en briefjes te toonen. Want al heb ik jullie nooit gezien, daarom kunnen we toch wel vertrouwelijk babbelen met elkaar. Onze courant is de band die ons bindt.

Anjum, Leesgraag. Een groote broer die meester is, daar zou ik maar zuinig op zijn. En wat heb jij een leventje zeg! Zoo maar naar Groningen om een nieuwe hoed en mantel te koopen. Wat een feest. Vind je Groningen geen mooie stad? De pleinen en straten zijn zoo ruim en de Groote Markt heeft nog verschillende mooie geveltjes. Heb je er wel eens op gelet? De Martini mag er ook wezen. Ik denk dat je ook wel in Groningen zoudt willen wonen.

Slikkerveer, Theeroosje. Keurig werk heb je geleverd hoor. Ik hoop nog veel briefjes van je te krijgen.

Heereveen, Sinnebloem. Heb je het boek nu al gekregen? Ik denk het wel. Anders schrijf je

nog maar eens een vriendelijk briefje naar de redactie, dan komt het vast. Je kunt best met de ouderen meeraden heb ik gemerkt. Had je al eens eender een prijs gewonnen? Op je laatste vraag blijf ik het antwoord schuldig. Ik mag geen geheimen verklappen.

Amsterdam, Remnant. Welkom als raadselneef. Wat een moeilijk Fransch woord heb je als schuilnaam gekozen. Ben je knap in Fransch? 't Is heerlijk om een vreemde taal goed te kennen. Maar... nu zet ik je nog eens aan het moeilijke werk om een schuilnaam te bedenken. Het Fransch is heel mooi, maar ons Hollandsch niet minder. En zou er in onze mooie, rijke Hollandsche taal niet een fijne schuilnaam voor je te vinden zijn? Kom nu! Tot volgende maand dus, onder een „fijne" schuilnaam.

Delft, Moeders Jongen. Zoo in Rotterdam op het gymnasium, dat is een heel gereis. Kun je in den trein leeren? Op het kantongerechtsgebouw tegenover mijn huis staat „Jus suum cuique". Vertaal dat eens voor me als een knappe neef, dan kan ik meteen eens zien hoe ver je bent met latijn.

Aarlanderveen, Hazewind. Gefeliciteerd met je beterschap. Doe maar steeds mee met het raadseloplossen, dan krijg je vast wel eens een prijs. Je moet er aan denken, dat ik bij het prijzen geven ook let op het netste werk.

Aarlanderveen, Moeke's Pop. Hoe zit dat, zijn jullie allemaal ziek? Wat zal je moeder het dan druk hebben. Zijn je oudere zusters thuis of nog op school. En wat ga jij doen als het Mei is?

Aarlanderveen, Kwikstaart. Lees maar eens het briefje aan de laatkomers. En nu het schrift met de raadsels zoek. Je bent een domoor. Is het je groote broer van negentien die al zoo lang ziek is? Wees dan dan heel lief voor hem, want het is moeilijk als je negentien jaar bent en je moet dan op bed liggen. 21 Augustus heb ik aangeteekend hoor. Ik hoop er volgend jaar om te denken.

Almkerk, Blondje. Ga je op de fiets naar Werkendam of met een bus? Schrijf je me dat nog eens? Je hebt me ook niet geantwoord op mijn vraag in het vorig nummer. Je hebt mijn briefje toch wel gelezen? Krijg ik dan nog antwoord? Hebt je gezien, dat je de laatste raadsels van de jongeren hebt genomen?

Lutjegast, Blondje. Gelukkig dat je nu tijd had om de raadsels op te lossen. Vind je het erg, dat je nog geen prijs hebt? Het komt wel als je geregeld meedoet heb je de meeste kans. Wat een schat is zoo'n kleine zus. Geef haar maar een kusje van me. En je tweelingbroer waarom schrijft die me niet? Ik dacht dat tweelingen altijd samen deden.

Schoonhoven, Moeders Zwartoog. Zit jij in de tweede klas van de U.L.O.? Wil je me dan wel eens als een haas een fijnen brief met inkt schrijven? Je bent een heer die een brief aan een dame schrijft. Dan mag je alleen maar potlood gebruiken als je ziek bent of in de eerste klasse van de lagere school zit. Als je nu een trouwe neef van me bent, krijg je geen hekel aan me, maar schrijf je me een tip top brief. Je brief over de muis is zeker van den vorigen keer. Dien kan ik nu niet meer beantwoorden.

Schoonhoven, Zwierbol. Je schrijft dat jullie al vele jaren hebben meegepraat. Jij toch zeker nog niet zoo lang? Of ben je al heel jong begonnen? Probeer je ook eens met inkt te schrijven of mag je dat nog niet? Borstbeen is fout, maar daar is wel een raadsel van te maken. Probeer het maar eens. Wanneer het goed is zet ik het in onze courrant. Na het schrijven van dit briefje kwam je vorige brief in mijn handen. Je kunt dus wel met inkt schrijven. Wat vind ik het aardig dat jullie je kameraad niet in den steek hebt gelaten, en met elkaar de ruit zult betalen.

Groningen, Praatgraag. Welkom nichtje. Wat schrijf je netjes en bijna zonder fouten. In welke klas zit je op school? Schrijf je me dat eens? Je hebt een prijs omdat ik de oplossing van raadsel 6 niet fout kan noemen. Wie heeft je erbij geholpen?

Groningen, Robinson. Weer een nieuwe neef. Goed zoo, hoe meer hoe liever. Je zus heeft meteen al een prijs. Mooier kan het niet. Lees maar eens wat ik aan Leesgraag in Anjum over Groningen hebt geschreven. Je hoeft me niet zulke deftige brieven te schrijven. Doe maar net of ik een echte tante van je ben. Natuurlijk verwacht ik wel het werk van je zonder fouten, want ik zie aan je brief dat je ook je best zult doen als je aan een echte Tante schrijft.

Gouderak, Gouderakker. Je hebt gelijk. Er zat een fout in raadsel no. 4. Gelukkig zijn de oplossingen goed. Je nad ook een prijs verdiend voor je raadsels maar dit keer heb ik die aan je kleine zus gegeven, dat mocht wel hè?

Gouderak, Herfstroosje. Jij bent vast mijn jongste nichtje. Keurig, keurig was je briefje. Schrijf me maar veel, dan gaat het hoe langer hoe beter. Ben je thuis de jongste?

Gouderak, Kwikstaartje. De raadsels waren heelemaal goed. 't Is jammer dat ik jullie niet allemaal een prijs kan geven. Maar 't oplossen van raadsels is leuk werk vind je niet? En dan is een prijs een meevallertje. Wat een veranderingen krijgen jullie op school. 't Lijkt me leuk als de schooljuffrouw een kopje thee komt drinken bij je thuis.

Joure, Zus, Huismoedertje, Leesgraag. Drie nichtjes tegelijk, dat is gemakkelijk. Ik begin met te brommen, want ik heb jullie wat gevraagd en daar heb je me niet op geantwoord. Hoor ik dat nog? Friesch spreken wil me niet lukken. De Friezen lachen me uit als ik het probeer. Kan je kleine broer al lopen? Er zijn in Joure zulke mooie rustige weggetjes, daar kon hij dan best eens stappen.

Nieuw Vennep, Meibloem. Lees eens goed

wat er onder alle raadsels staat. Je moet ze allemaal tegelijk inzien. Alle raadsels van een maand. Nu had je ze niet allemaal, dus kon ik je niet voor een prijs in aanmerking laten komen. Groot So Swie Hie eens van me.

Almkerk, Bruintje. Je brief is nog op tijd gekomen. Ik kreeg hem gelijk met de andere van de redactie. Ja het valt niet mee om een brief te schrijven aan een nieuwe tante. Ik vind jullie knap dat je het zoo goed kunt. 't Is zoo'n goede oefening voor je. Je leert je eigen gedachten neer te schrijven en netjes te werken. Dat komt je in je latere leven altijd te pas. Schrijf me maar veel. Ik hoor graag wat van jullie.

Aarlanderveen, Theeroos. Wat troffen jullie het met den brand. 't Is meestal een mooi gezicht. Een brandende schuur is ook het ergste niet, die is gemakkelijk te vernieuwen. Erger is het als je huiskamer uitbrandt met portretten van vrienden of familie die je nooit weer kunt krijgen. Dan zie je maar liever geen brand hè?

Wassenaar, Brilletje. Wat ben jij een rijke jongen, ik kreeg waarlijk zin om eens even om een hoekje te kijken hoe gezellig jullie daar samen aan 't werk waren. In zoo'n huishouding is natuurlijk plaats voor een pleegzusje. Is het een Hongaarsche? Ik zou het wel zeggen, als ik haar naam zie. Je raadsels waren in de puntjes wat betreft het uiterlijk. Jammer dat er één fout in zat.

Krommenie, Herfstroosje. Je zult wel geschrokken zijn toen je zag dat Herfstroosje een prijs had, maar niet het roosje uit Krommenie. Vind je het erg? 't Is ook pas de eerste keer dat je mee doet. Dan zou het ook een heele treffer zijn als je dadelijk een prijs had hè? Ik ben blij dat je nu niet meer alleen de verhaaltjes leest want ik krijg er graag een raadselnicht bij.

Soestdijk, Teekenaar. Dan heb ik ook niet veel te vertellen hoor. Je prijs heb je. Ben je blij?

Soestdijk, Erica. Ja het lijkt me leuk om op een avondschool te zijn. Ben jij ook zoo, dat je ophoudt met raadseloplossen als je een prijs krijgt? Want dán zal ik wel oppassen dat je er geen krijgt. Ik vind het veel te leuk als er veel meedoen aan den wedstrijd.

Delft, Zonnestraaltje. Jij durft hoor, correspondeeren in het Engelsch. Je hebt zeker een heel aardige leeraar of leerares die je daaraan geholpen heeft? Het oefent flink en je leert er veel vlugger door. Reken-repetities zijn nare dingen. Maar wanneer je er een mooi cijfer voor hebt is al het leed weer vergeten.

IJsselmonde, Moeders rechterhand. Fijn dat je eens doorgezet hebt en ik nu een nieuwe raadselnicht heb. Ben jij nu de oudste dochter thuis? 't Is zoo heerlijk om in een groote huishouding op te groeien. Je leert elkaar te helpen en flink je handen te gebruiken. Dat komt je in 't leven altijd te pas. Wat zal moeder trots zijn op haar dochter.

Delft, Bromvlieg. Dat is een goed begin. De eerste keer dat je de raadsels voor ouderen oplost meteen een prijs. Heerlijk om zooveel van de zending te hooren. En er zelf ook iets voor te mogen doen. Uit je briefje meen ik te kunnen opmaken dat de zending de liefde van je hart heeft en daar ben ik blij om, want alles wat we niet uit liefde doen heeft voor den Heere Jezus geen waarde.

Allen hartelijk gegroet

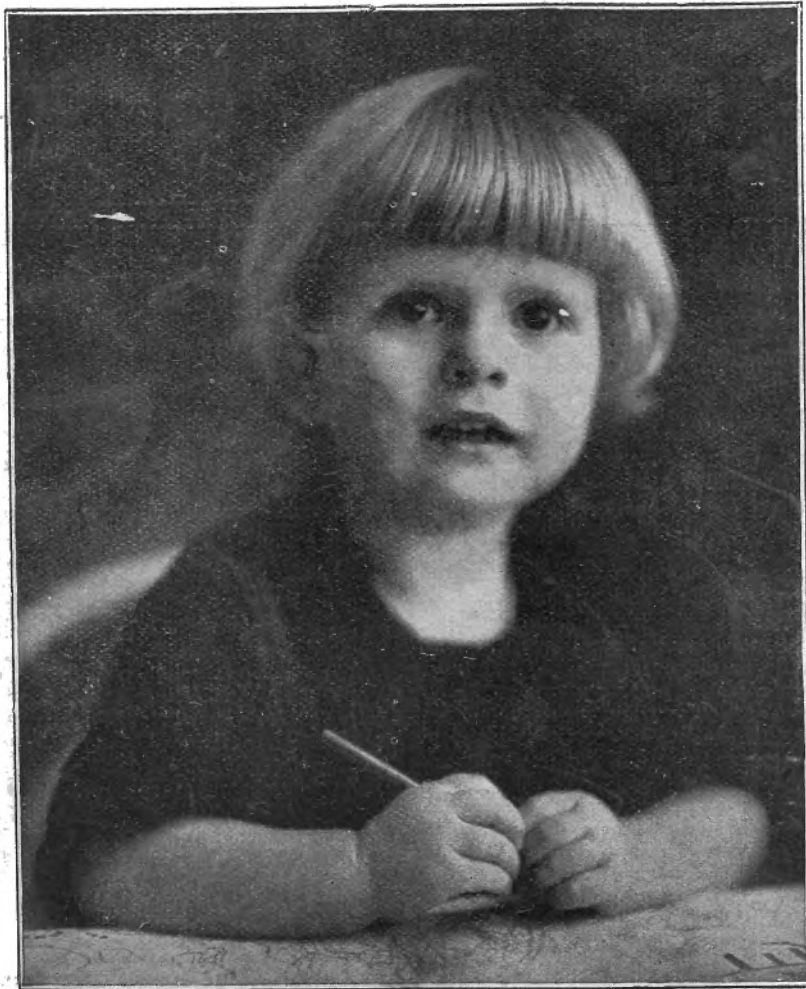
TANTE KOOSJE.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 4 DECEMBER 1931

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^U. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSEGRACHT 493, AMSTERDAM

„Pas op school”.

ELSJES ST. NICOLAAS VIERING.

„Moes zou ik met St. Nicolaas weer beter zijn?” vraagt Elsje.

Moes kijkt bedenkelijk. „Zou ik op school het feest mee mogen vieren”, vraagt ze verder.

„Nee kindje, dat zal niet gaan, denk ik”, zegt Moeder. „Je hoest nog veel te veel, dat zal de dokter niet goedvinden.

Elsje trekt een pruillipje, ze ligt nu al een paar weken, eerst in bed, nu op den divan. En aldoor heeft ze gehoopt het St. Nicolaasfeest op school mee te mogen vieren.

‘t Volgend jaar zit ze in de derde klas en daar komt Sinterklaas niet meer.

Ze weet nog van verleden jaar hoe leuk het was en ze heeft er zich dit jaar ook zoo op verheugd en nu komt er niets van.

‘t Is even heel stil in de kamer. Moes zit rustig te naaien. Dan klinkt er opeens een snik van den divan en nog een en nog een.

Moeder legt haar naaiwerk neer en gaat naar haar meisje toe dat zoo'n verdriet heeft. Ze gaat op den kant van den divan zitten en slaat de armen om haar meisje heen. „Kom kindje, zoo erg is het toch niet, je zal eens zien hoe gezellig we dat feest zullen vieren. Wees nu maar blij dat je niet meer in bed behoeft te liggen en zoo fijn hier op den divan ligt met al je poppen om je heen.”

Elsje droogt haar traantjes en lacht weer maar als Moeder op wil staan houdt ze haar vast „blijf nog even zitten Moesje en vertel me een verhaaltje”, vraagt ze smeekend.

„Nu niet”, zegt Moeder, „morgen als het Zondag is, misschien, ik moet nu aan 't werk, ga jij maar wat met je poppen spelen. Zal ik je wieg naast je neerzetten?”

„Graag, Moes.” Elsje is alweer getroost. Moeder zet de wieg neer en raapt een paar poppen op, die gevallen zijn. „Je mag ze wel eens flink opknappen voor den Zondag”, zegt Moes, „hier heb je de kleerrenkist.”

Moes gaat naar de keuken om voor het eten van Zondag te zorgen en Elsje bekijkt de poppen.

Moes heeft gelijk, ze zien er slordig uit. De laatste dagen heeft Elsje er niet zooveel mee gespeeld. „Wat zien jullie er uit”, zegt ze. „Ik zal jullie eerst eens op een rij zetten en dan eens zien wat er gedaan moet worden.” Daar zitten ze, de poppen!

Eerst kreeg je Lize, de mooie groote pop, met echt haar, maar dat haar zag er uit of het in geen week gedaan was.

En haar jurk zat scheef en ze had bloote beenen. Dan had je Miesje die had ook mooi haar, maar dat zat in zulke stijve krulletjes, daar kon je nooit aan kammen want dan ging al de krul er uit.

Dan was er nog een jongenspop, een baby zonder haar en een kleine negerpop, die Sambo heette.

„Met wie zal ik nu beginnen?” vroeg Elsje. „Van de grootste af maar, dus eerst Lize.” Ze pakte Lize beet en begon; nu dat knapte op!

Ze kreeg een schoon flanellen jurk aan, kousjes en schoentjes en tot slot een mooie strik in haar keurig uitgekamd haar.

„Ziezoo”, zei Elsje, „jij bent tenminste netjes, nu Mies.” Nu dat ging nogal, die haar schort zat alleen maar scheef en haar haar zat slordig.

Zoo ging Elsje de rij van haar poppen langs en

toen Moeder na een poosje binnenkwam zaten ze weer op een rijtje, maar nu keurig netjes.

Alleen de Baby ontbrak, die lag met een nachtpon aan heerlijk in de wieg te slapen. „Ze zijn weer keurig hoor”, zei Moes, „maar dat mag ook wel, als jij vanavond je schoen al wilt zetten, dan komt Sinterklaas natuurlijk kijken of alles er wel netjes uitziet.”

„Dan zal ik de poppendoos ook nog opruimen”, zei Elsje ijverig.

Nu, Sint Nicolaas vond alles zeker nogal netjes, want den volgenden morgen lag er in haar schoen een badkuip van chocolade met een suikeren popie er in.

‘t Begon al aardig tegen St. Nicolaas te loopen en Elsje zong alle dagen met de poppen al de liedjes die ze kende.

Twee dagen voor St. Nicolaas kreeg Moes een grooten brief. „Is die van St. Nicolaas Moes?” vroeg Elsje nieuwsgierig.

„Nee”, zei Moes, „die is van tante Bets en oom Joop. Tante vraagt of kleine Jopie hier een weekje mag logeeren, want tante moet naar haar zuster die ziek is, hoe vind je dat?”

Elsjes gezichtje was betrokken, „k vind het niets aardig, Moes, Joop is zoo wild en hij maakt zooveel stuk, laat hij maar liever wegblijven.”

„Is dat nu lief Elsje? denk eens, dan moet die kleine jongen alleen blijven met de dienstbode; zijn vader is den heelen dag naar kantoor en zijn Moesje is uit. Zou jij dat prettig vinden? En 't is alweer een heele poos geleden dat hij hier was, misschien is hij wel niet meer zoo wild.”

Elsje keek nog altijd ernstig. „Ik zal mijn best doen om lief tegen hem te zijn Moes”, zei ze eindelijk.

„Je bent mijn lieve Elsekind”, zei Moes en gaf haar een kus.

4 December kwam Oom Joop 's avonds met een heel slaperig jongetje bij zich. 't Was al laat, Elsje was al naar bed en Moeder stopte kleine Joop ook maar gauw onder de wol.

Toen Elsje den volgenden morgen wakker werd hoorde ze dadelijk dat de kleine logé aangekomen was, want uit het kamertje waar Jopie sliep kwam een luid gezang.

„Als hij maar niet zoo erg druk is”, dacht Elsje; maar dat viel mee!

Toen Elsje na het ontbijt beneden kwam zat Jopie zoet aan tafel te spelen met legkaarten. „Ik kan ze niet vinden, tante”, riep hij.

„Zal ik je helpen?” vroeg Elsje, „ik mag nu wel weer een poosje opzitten.”

Ze schoof een stoel naast Jopie en even later waren ze druk bezig.

De legkaarten waren niet zoo heel moeilijk, maar Joop kende ze natuurlijk niet.

Nadat ze alle platen gemaakt en toen weer in de doos gepakt hadden moest Elsje op den divan gaan liggen.

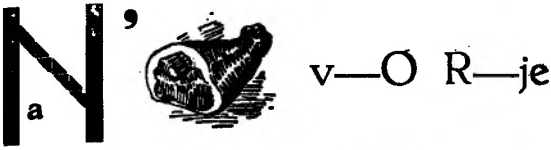
Maar hier kon ze toch ook wel met Joop spelen. Ze speelden Vader en Moedertje met de poppen en keken Elsjes prentboeken. Zoo ging de morgen gauw om. Nu, dat vond Elsje wel fijn, zooveel te gauwer was het avond en de avond van 5 December is altijd anders dan alle andere avonden.

's Middags moesten Elsje en Joop allebei rusten. Maar om half vier waren ze al weer uitgerust. „Moesje, wat zullen we nu gaan doen?” vroeg

RAADSELS.

Voor Ouderen:

10. Rebus.

11. Het geheel bestaat uit elf letters en is een ander woord voor fabrikant.

3, 7, 8, 9 is een getal.

2, 9, 10, 11 is een meisjesnaam.

7, 4, 5, 6 is het tegengestelde van beweging.

3, 4, 2 is niet dik.

6, 1, 2 is een metaal.

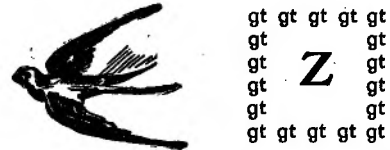
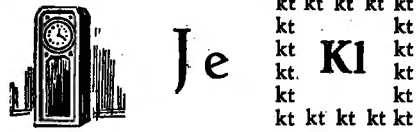
7, 4, 8, 6 kun je doorheen zien.

11, 1, 10, 3 kun je zingen.

12. Wit kunt gij mij eten,
Zwart kunt gij mij zingen.
Nu zult gij wel weten,
Hoe ze heeten, die dingen.

Voor Jongeren:

10. Van welk bekend kinderversje is deze Rebus de eerste regel?

11.

Ik ken een gieter die heel goed praat
En met twee beenen uit wandelen gaat.
Wie zegt me wat dat voor een gieter is?
Denk maar goed na dan raadt je nooit mis.

12. Op mijn bord eet ik . . .
Met een flinke groote . . .
Als je 't raadt ben je . . .

NIET VERGETEN.

De oplossingen van de geheele maand tegelijk vóór den twaalfden der volgende maand inzenden. Oplossingen en briefje elk op een afzonderlijk blaadje. Op 't briefje alleen schuilnaam en woonplaats. Op 't blaadje met de oplossingen schuilnaam, naam, leeftijd en adres.

Elsjes St. Nicolaasviering.

Elsje, „'t duurt nog zoo lang voordat Vader er is en St. Nicolaas komt.”

„Komt Sinterklaas nu gauw”, zeunde Jopie.

Moes keek even ernstig. Toen klaarde haar gezicht weer op, „we gaan met elkaar een spelletje doen kinderen, wat denk je van ganzebord, Elsje?”

„Ja, ja, dol”, juichte Elsje „maar kan dat wel op den divan of mag ik op”? „Nee, blijf nu maar rustig liggen, ik zal het wel zoo maken dat je het op den divan kan doen.”

Moes hielp eerst Elsje overeind, en zette veel kussens in haar rug om haar te steunen. Toen haalde ze vaders dambord en het spel. Het bord werd op Elsjes schoot gezet, „nu stil zitten hoor”, zei Moes, „anders gooi je alles in de war.”

Moes en Jopie gingen nu om de divan heen zitten en het spel kon beginnen. Nu vloog de tijd om, wat was dat spelen leuk, en wat zat je vaak in den put!

Elsje won den eersten pot en Jopie den tweeden: toen ze aan het derde spelletje bezig waren kwam Vader thuis.

„Is 't al zóó laat?” vroeg Elsje verbaasd, „wat is dat gauw gegaan.”

Moeder moest opstaan om thee voor vader te schenken en in dien tijd stootte Jopie tegen het bord zoodat de opzettertjes met de dobbelsteenen krijgertje speelden.

„Ik zal het nu maar opbergen”, zei Moes. Net had Moes het spel opgeborgen of er werd hard gebeld; tingelingelingeling deed de bel.

(Slot in het volgend nummer).

de gaten krijgen hebben we misschien een volgende maal geen kans."

"Zwaaien met een licht?"

"Als we maar een licht hadden."

"Schootzeil heeft verteld, dat, als we niet mee konden, de boot wel weer terugkomt over een paar dagen. Is het dus niet het beste maar kalm hier te blijven en het schip weer te doen vertrekken", stelde juffrouw Slotter voor.

"Dat zal inderdaad het beste zijn", vond IJzerwijn. En zoo zagen de arme schipbreukelingen tegen het aanbreken van den morgen, de reddingsboot weer koers zetten naar Otapa, en bleven ze zelf achter.

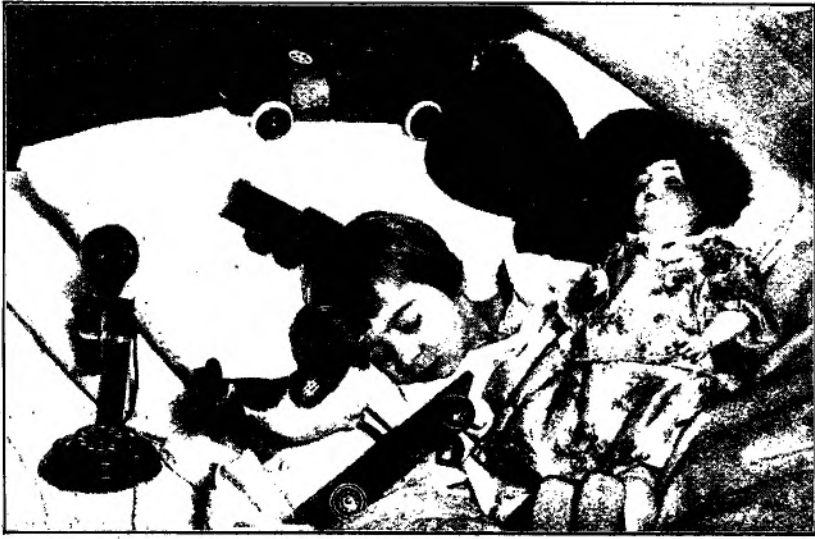
XII. Groote gebeurtenissen.

Zoo was dan de eerste poging der schipbreukelingen, het land van koning Oekelekoë den rug toe te keeren, jammerlijk mislukt. Ze waren heel erg ter neer geslagen, vooral juffrouw Slotter, die bij den nachtelijken tocht een zware verkoudheid opgedaan had. Ze was niet gewend laat in de buitenlucht te zijn en ook in een warm land, kan de afkoeling in den avond en den nacht iemand, die er gevoelig voor is, soms leelijke parten spelen. Zoo begon voor onze vrienden weer het gewone, saaië leven van elken dag. Slecht werden ze niet behandeld, zelfs met een zekere onderscheiding, welke onderscheiding wel alleen te danken was aan de groote gunst, waarin Schootzeil bij koning Oekelekoë stond. Er was er natuurlijk eentje, die heel weinig van het gezelschap vreemdelingen moest hebben, dat was de lijfarts van den koning, die nu tot sabelpoetser verlaagd was. Als hij het zwaard van den koning stond op te poetsen — met de poetspomade, die in de motorboot was gevonden — kon hij er zich in verlustigen, dat het oogeblik wel eens zou aanbreken, dat Schoolzeil bij den koning in ongenade zou vallen. De vroegere lijfarts zou niets liever willen, dan bij die gelegenheid zelf het mooie koningszwaard te mogen zwaaien, dat Schootzeils hoofd

voor zijn voeten zou doen rollen. Maar daar was voorloopig nog geen kans toe. Hoe terneergeslagen de schipbreukelingen ook waren, ze begrepen, dat ze voorloopig weinig narigheid te verwachten hadden van de onderdanen van koning Oekelekoë en den eenige, dien ze een beetje uit de buurt bleven — vooral Brammetje Brom — was de kok. Die keek nog wel eens met een bijzonderen blik naar Brammetje, alsof hij berekende, hoeveel malsche karbonaadjes hij van dat jonge mensch wel zou kunnen bereiden voor de koninklijke tafel en hij schudde het hoofd over den gewijzigden smaak van den koning, die anders zoo gek was op menschenvleesch en er den laatsten tijd niet naar scheen te talen.

"De koning wordt oud", dacht hij, "zijn maag is zeker niet zoo goed meer. Als er maar eerst een jonge krachtige koning komt, dan zal dat alles wel beter gaan, en zal mijn kokkunst wel weer meer gewaardeerd worden."

Zooals de kok, dachten er velen. Het was inderdaad waar, dat de koning oud begon te worden, en het werd tijd, dat er een opvolger werd aangewezen. Zoo was de gewoonte in het land van Oekelekoë: als de koning oud werd, en voelde, dat hij sterven ging, dan liet hij den ouden neger-notaris komen, en die maakte een stuk op waarin de koning verklaarde, wie zijn opvolger moest zijn. In dien tijd deden alle mogelijke menschen hun best om bij den koning in de gratie te komen en gaven ze groote giften, opdat de koning hen maar tot zijn opvolger zou benoemen. Het eigenaardige was, dat, als de koning deze verklaring had opgemaakt, men er zich na zijn dood aan hield. Het koningschap was niet erfelijk, ja het kwam zelden voor, dat een oude koning zijn zoon tot opvolger benoemde. Voor de rust en vrede in het land, was het goed, als de verklaring van opvolging er was. Want hoe goed men er zich aan hield, was die verklaring er niet, dan kwam het tot een hevigen strijd tusschen de verschillende pretendentes. Het gebeurde soms wel, dat het land jaren lang een prooi bleef van oorlog en brandschatting. Het was

EEN FOPSTERTJE!

(Op een avond na St. Nicolaas).

Kleine Gonnie is ondeugend,
Ja, dat had je niet gedacht!
Jelui denkt bepaald: „Hoe snoezig!
„Ach, wat slaapt ze lief en zacht!”
Maar het is niet waar, hoor, kinders,
Gonnie drukt haar oogen toe,
Want ze hoorde onder 't spelen
Plotseling den stap van Moe!
Om half zeven was het bedtijd,
Moesje zei: „Kan 'k er op aan,
Zal je niet meer liggen spelen,
Zal je dadelijk slapen gaan?”
„Ja”, zei Gonnie, en gehoorzaam
Deed ze stijf haar oogjes dicht.
Maar ze kon zoo gauw niet slapen,
Buiten was 't nog helder licht.
„Weet je wat”, dacht kleine Gonnie,
„k Haal wat speelgoed hier in bed.
En dan maak ik, o, zoo zachtjes

Toch nog fijn een beetje pret!”
Eerst de pop, en toen het beertje,
Dan het haantje, en den trein
Gonnie dacht niet meer aan slapen,
En ze speelde o, zoo fijn!
Toen, op eens, wat moest ze schrikken
Hoorde zij de trapdeur gaan!
Wie zou daar naar boven komen.
O, kwam Moeder daar niet aan?
Tijd om 't speelgoed weg te bergen
Had het stoute kindje niet!
En als Moeder bij haar bed komt
Raad eens wat ze vóór zich ziet:
Gonnie in de wol gekropen
Die zich rustig slapend houdt!
Maar Moe laat niet met zich spotten.
„Foei!” zegt ze, „wat ben je stout!”

N. v. S.—H.

DOOR DIK EN DUN

27)

door

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

„Wat is dat nu!" deed ma verrast, toen zij een fijn wit zakdoekje te voorschijn haalde, omhaakt met een breede mooie kant.

„Dat heb ik zelf gedaan, ma!" juichte Gonda. „Welneen, Gon, dacht je dat ik dat geloofde?" zeide ma ongeloovig. „Dat zou jij gemaakt hebben?"

„Hèusch, Ma, en ik zal u vertellen wie het mij geleerd heeft, Mia!"

„'t Is bééldig!" bewonderde Ma, „ik zou het nóóit van je gedacht hebben dat je dat kon! En jij, man, heb jij daar óók niet wat?"

„Kijk maar eens!" zeide deze lachend, „een bladwijzer van leer, mooi geborduurd met mijn naamletters! Kom eens hier, Gondeke, dat ik je eens pak voor je mooie cadeau. Want je hebt dit zeker óók zelf gemaakt, hè?"

„Ja, Pa, en Hans heeft ook wat, kijk maar."

„Wat is dat? Een lorgnetétui? Dat heb ik juist nodig, 't mijne werd wat slecht. Hans, heb jij dat gesneden en dat figuur erop gebrand? Alleraardigst! Dank je wel, jongen!"

„En voor Ma heb ik een kaart-étuitje gemaakt", zei Hans, gelukkig lachend. „Ik heb er een kaartje van u ingepast, Ma, het is precies groot genoeg."

Ook mevrouw De Mooy was heel blij met haar geschenkjes en wilde precies weten hoe de kinderen ertoe gekomen waren dit jaar voor 't eerst van hun leven eens zelf een Kerstcadeautje te maken. Gonda deed natuurlijk het heele verhaal, hoe Mia hun beiden geleerd had hoe ze die maken moesten, en dat ze nog allerlei plannen hadden voor nog véél aardiger en moeilijker dingen.

„Zie je nu wel", zei de notaris 's avonds tegen zijn vrouw, toen hij met haar alleen was. „De kinderen leeren daar niets dan goeds bij die Verheuls. Ik bedoel niet alleen die handwerkjes, hoewel ik het een allerliefst idee van hen vond. Maar heb je wel gemerkt hoe veel beter Gon en Hans met elkaar en met de juffrouw kunnen opschieten? Daar zie ik geloof ik, óók den invloed van die mevrouw Verheul. Ik weet zeker, dat je ze óók zou waardeeren, als je ze leerde kennen."

Maar dáárvóór voelde mevrouw voorloopig nog niets. De afstand van háár tot de lunchroom was nog tè groot in haar oogen.

De notaris zelf dacht er echter anders over. Den volgenden avond stapte hij na achten bij de familie Verheul binnen en bedankte, Mevrouw vooral, voor al het plezier dat zijn kinderen dáár gevonden hadden. Toen hij een oogenblikje gezeten had in de kleine achterkamer en het een en ander over de reis had verteld, begon hij te spreken over datgene wat Hans hem verteld had van de postzegelverzameling van zijn gastheer.

„Het zou me zoo'n genoeg doen als ik eens mocht grabbelen in uw voorraad", zeide hij, „als het u tenminste niet te veel moeite is!"

„O, volstrèkt niet!" zeide de heer Verheul, „waar staan die kistjes ook weer, vrouw? Bij de verhuizing naar hier heb je ze opgeborgen, meen ik."

„Ja, ik zal je zeggen waar je ze vinden kunt. Achter in het schuurtje staat die groote kist. Je weet wel? Nu, daarin zijn ze, onderin. Vijf of zes kistjes, meen ik."

„O, mijnheer, maar als u ze van zóó ver moet zoeken dan doe ik u véél te veel last aan!" riep de notaris verschrikt.

„Volstrekt niet. Het is immers een kleine moeite!”

Na een paar minuten kwam Verheul binnen met eenige, schijnbaar zware kistjes onder beide armen.

„Kon je zien, man?” vroeg mevrouw.

„Ik had mijn electriche zaklantaarn”, zei mijnheer, „en ik vond ze direct.”

Mevrouw maakte de tafel leeg, zoodat er ruimte genoeg was om de kistjes, stuk voor stuk, erop leeg te schudden.

De notaris zette zijn lofgnet op en was direct vol aandacht. Hij greep hier en daar een postzegel uit den hoop, bezag die nauwkeurig en legde een enkele terzijde.

„Jongen, jongen! U hebt er héél wat!” zeide hij verrukt. „Hier is wel werk voor den heelen winter.”

„Ja, maar hoe moet ik er nu mee aan?” vroeg de heer Verheul hulpeloos.

„Laat ik u nu eens een goeden raad geven. Eerst moet er zoo'n beetje in 't gróóte gesorteerd worden, land bij land. Er zijn er natuurlijk honderden bij die niets waard zijn en die kunt u evengoed ineens opzij leggen. Kijk, het is met postzegels zóó: waarde hebben ze betrekkelijk geen van alle, alleen, er zijn soms zeldzame exemplaren die duur genoeg betaald worden. Maar om die te kennen moet men er heel wat meer van weten! En nu is het zóó, we zouden dit heele vrachtje bij een kener of een handelaar kunnen geven om te laten uitzoeken, maar u weet zelf, de menschen zijn nu eenmaal niet altijd te vertrouwen! Dan bestaat de kans dat de mooiste eruit gehouden worden en de rest u als waardeloos wordt thuisgestuurd. Daar kraait immers geen haan naar!”

De heer Verheul moest toegeven, dat de menschen, helaas, niet altijd even eerlijk waren.

„Ziet u”, vervolgde de notaris, „dikwijls zit de groote waarde van een postzegel maar in eene kleinigheid. Bijvoorbeeld, er is één vel gedrukt waarop één letter een beetje anders is uitgevallen dan op de duizenden andere vellen, of er is één hoekje dat wat verschilt van de andere, of de kleur wijkt een beetje af. Al die dingen moet men weten, anders werpt men de goede weg met de waardeloze. Ja, hoe zullen we dat nu doen?”

Mijnheer Verheul wist er heelemáál geen raad op en verwachtte slechts hulp van den postzegelkenner vóór hem.

„Weet je wat”, begon de notaris weer, „we zullen zóó beginnen. Ik zoek nu een paar stuks uit die héél eenvoudig zijn en waarbij geen afwijkingen voorkomen. Dan kunt u eerst al de kistjes nazoeken en die eruit halen. Daarvan weten we dan zeker dat er geen kostbare bij zijn. Als u dat gedaan hebt dan kom ik wèer en zal er weer een paar apart nemen. Zoo ziften we net zoo lang tot we kunnen weten dat als er goede exemplaren bij zijn, we die bij het overschotje moeten kunnen vinden.

Het is wel een heel werk, zoo, maar het lijkt mij toch het beste toe het zoo te doen, in deze omstandigheden.”

„Vader, dan heb je een mooi werkje voor de winteravonden!” zei mevrouw. „Het zal je toch niet te veel vermoeien?”

„Welneen, ik doe het immers zoo vlug of langzaam als ik zelf wil!”

„En vergeet niet, mevrouw, dat Uw man tegelijkertijd bezig is zijn spaarduitjes te tellen! Wie weet wat voor verrassingen er nog uit deze kistjes komen. Laat ik nu beginnen met er een paar uit te zoeken die u gemakkelijk soorteeren kunt. Kijk eens, déze, en déze, en diè en diè. Hiermee is nooit iets bijzonders gebeurd, dus kostbare zeldzaamheden kunnen er niet bij zijn. Zoekt u nu uit alle kistjes deze vier soorten uit en doe ze weer apart in vier verschillende doosjes. Maar niet weggooien, hoor. Ze kunnen nog wel eens dienen om series vol te maken, of om ze met andere samen te verkoopen. U weet wel, zooals de jongens ze soms koopen in zoo'n enveloppe, vijftig voor een gulden of zoo. Op die manier is er toch óók nog wel wat waarde in uw kistjes.”

(Wordt vervolgd).

ONZE COURANT

BUITENLAND

DE GOUDEN KOETS VAN DE LONDENAARS.

Negen November is voor de Londenaars een groote dag, „Lord Mayor's day" dat beteekent „burgemeestersdag" noemen ze het. Op dien datum wordt elk jaar de nieuw gekozen burgemeester ingewijd. Met groote pracht rijdt hij dan door de straten van Londen en ieder die even kan zorgt dat hij den stoet te zien krijgt. Het is heusch de moeite waard. Want alle hoogwaardigheidsbekleeders loopen of rijden dan in ambtsgewaad. Er dat is in Engeland lang niet mis, want nog altijd dragen die heeren dat naar ouderwetschen trant kleurig en rijk versierd. Bij sommige ambten worden zelfs nog priuken gedragen. De nieuwe burgemeester rijdt in een statiekaros want een rijtuig kun je het niet noemen, getrokken door acht paarden. De koetsiers en palfreniers zijn alle even prachtig uitgedost. Militairen in groot tenue begeleiden den stoet, en een schitterend muziekcorps zorgt voor meerderen luister. Dit jaar reden er verschillende praalwagens mee die de ontwikkeling van de gas- en elektrische nijverheid en het verkeerswezen voorstelden.

Het was dus heel jammer dat het juist dien dag zoo hard regende, dat alle mooie pakjes door lange witte regen capes bedekt moesten worden.

DAT NOEM IK EEN HELD.

In een ziekenhuis te Hamilton in Ontario werd door een heel beroemden chirurg een operatie verricht. Ik wil jullie zijn naam noemen want ik heb heel wat meer respect voor hem dan b.v. voor een beroemden voetballer of bokser Hij heette Dr. Mowbray. Terwijl hij aan het opereeren was kreeg hij een hartaanval. Ondanks hevige pijn en benauwdheid voltooide hij de operatie, om het leven van zijn patiënt die zich aan hem toevertrouwd had te redden. Zelf zakte hij daarna in elkaar en stierf enkele oogenblikken later.

BINNENLAND

KURKEN OM DE ANTENNEDRADEN.

Er zijn tegenwoordig bijna geen huizen meer, waar geen antenne op te vinden is. Nu is uitgemaakt dat al die antennedraden heel gevaarlijk zijn voor onze vogels. Wanneer ze snel vliegen bemerken zij die draden te laat, ze vliegen er tegen aan en het gebeurt vaak dat ze dan dood neervallen. Nu heeft de vereeniging voor dierenbescherming aanbevolen om kurken aan de draden te bevestigen, dan kunnen de vogels de draden beter zien.

In Ginneken (N.Br.) is zelfs een gemeenteverordening die het verplichtend heeft gesteld de antennedraden van kurken te voorzien. Daar was nl. een vereeniging van postduivenhouders, die klaagde over de schade van hun postduiven door die draden.

Laten dus alle vogelvrienden er aan denken dat ze op deze manier het leven van menigen vogel kunnen redden.

POKKEN.

Te Beetsterzwaag is een geval van pokken geconstateerd. Vermoedelijk was de ziekte overgebracht door iemand die uit Italië kwam. Gelukkig merkte de dokter dadelijk met welke ziekte hij te doen had. Hij kon toen nagaan, wie er allemaal bij den patiënt waren geweest. Die menschen moesten te Leeuwarden in quarantaine d.w.z. ze werden in een barak voor besmettelijke ziekten een poos apart gehouden om te zien of ze de ziekte hadden overgekregen. Er waren zelfs rechters onder van de Leeuwarder rechtbank. De stukken, die ze in handen hadden gehad moesten ook ontsmet worden, zoodat er heel wat werk bleef liggen. Het is bij dat eene geval gebeven en nu mag ieder zich weer vrij bewegen.

EEN VEELBELOVEND JONGMENSCH.

Te Washington (Vereen. Staten) wordt ieder jaar een wedstrijd gehouden in welsprekendheid voor H. B. scholieren.

Er namen dit jaar uit 19 verschillende landen jongelui aan dezen wedstrijd deel. De eerste prijs is gewonnen door een landgenoot van ons, den 17-jarigen A. van Hooff, leerling van het R.K. lyceum te Haarlem.

Hij hield een rede over het Nederlandsche koninklijk huis en sprak voor den vuist weg over „Het Nederland van de toekomst". De toehoorders kwamen onder den indruk van zijn ernst. Nederland heeft dus zeker wel de liefde van zijn hart.

DE BEZUINIGING IN HET KONINKLIJK HUIS.

Onze Koningin en Prinses Juliana hebben een groot inkomen. Maar dat hebben ze ook noodig, want ze moeten ons heele land vertegenwoordigen. En we zouden ons, als Nederlanders schamen, als onze Koningin dat niet naar behooren kon doen.

Maar nu er overal bezuinigd moet worden, wilde het Koninklijk Huis het voorbeeld geven. Daarom hebben de Koningin-Moeder en Prinses Juliana aan de Tweede Kamer bericht dat ze 10 % van haar inkomen niet wenschen te ontvangen.

De Koningin heeft op een andere manier een offer gebracht dat veel meer dan 10 % van haar inkomen wordt. Ze heeft nl. in een groot deel van de kroondomeinen ontheffing van pacht verleend.

KONINKLIJKE BELANGSTELLING.

H. M. de Koningin en H. M. de Koningin-Moeder hebben belangrijke aankopen laten doen op den jaarlijkschen bazar van de Vereeniging Tessel-schade, terwijl het bestuur dezer vereeniging van H. K. H. Prinses Juliana een gift heeft ontvangen.

HOE KOMT DE KOOL ZOO DUUR?

Een landbouwer te Bovenkarspel, die voor 2 cent per stuk zijn eerste soort bloemkool aan de veiling verkocht, deed in één bloemkool een briefje, waarin hij degene, die deze bloemkool kocht, verzocht hem te willen berichten, hoeveel er voor betaald was. Eenige dagen later ontving de landbouwer uit Den Haag bericht, dat deze bloemkool, waarvoor door hem 2 cent was ontvangen, door den koper 35 cent was betaald.

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MJJ. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

Een begerlijke buit....

ELSJES ST. NICOLAAS VIERING.

II.

„Hè” zei Elsje, ze schrok er van. Vader ging kijken en kwam even later terug met een heel groot pak.

Nee maar, wat was dat een pak, Els en Joop keken hun oogen uit. Vader zette het op den grond vlak bij den divan. 't Was in bruin papier gepakt, met een dik touw er omheen en aan dat touw zat een papier vast waar met groote letters op stond „van St. Nicolaas!”

Elsje klapte in haar handen van de pret, „laten we 't gauw open maken Vader”. Vader begon met het touw er af te halen en daarna het papier, daar konden Elsje en Jopie ook aan helpen, toen kwam er?.. Weer touw en weer papier en toen kwam er een groote kist te voorschijn.

Elsje wilde even gauw het deksel oplichten maar dat was mis hoor, dat deksel zat er opgespijkerd, zoo vast dat Vader een hamer en nijptang moest gaan halen om hem open te maken.

Eindelijk was ook de deksel er af en de nieuwsgierige kinderen zagen een heeleboel houtwol en daartusschenin staken allemaal pakjes.

Kleine Joop wilde dadelijk gaan grabbelen maar Moes hield zijn handje vast.

„Eerst mag Elsje grijpen en straks Joop”. Met een kleur als vuur stak Elsje er haar hand in en haalde er een pakje uit, waar gerust nog haar eigen naam op stond.

Haastig begon ze het uit te pakken, maar wat zaten die touwtjes in de knoop, „Moes mag ik een schaar?”, riep ze al gauw.

„Eigenlijk mag dat niet met Sinterklaas” plaagde Vader, „dan moet je netjes alle touwtjes lospeuteren”.

Maar Moeder had wel een beetje medelijden met haar meiske en gaf haar een schaar. Nu ging het gauw, rits het touw er af, weer een touw en een papier en nog een, „zit er wel wat in?”, vroeg Vader.

Maar uit het laatste papier kwam een doosje en uit dat doosje kwam een beeldig poppenhaarborsteltje, waar Elsje erg blij mee was.

„Nou ikke, nou ikke”, riep kleine Joop, die stond te trappelen van ongeduld om ook iets te mogen uitpakken.

Nu mocht hij in de kist grabbelen. Moes hielp hem een beetje, en heusch op het pakje dat hij er uithaalde stond zijn naam!

Vader hielp hem met uitpakken want er zaten ook weer heel wat papieren omheen, maar eindelijk hield Jopie toch een mooie blokkendoos in zijn handjes. Hij was er zoo blij mee, dat hij er dadelijk mee ging zitten spelen.

„Mag ik nu weer?”, vroeg Elsje.

„Ga je gang”, zei Vader, „maar nu moet het wat voor mij zijn hoor”.

„k Zal mijn best doen”, beloofde Elsje, maar op 't pakje dat uit de kist kwam stond..? Moeder! „U de volgende keer”. lachte ze tegen Vader, die heel sip keek.

Moeder haalde er papier en touw af en daar „U de volgende keer”, lachte ze tegen Vader, die Vader, „toch voor mij”.

Maar hij keek laelijk op zijn neus want toen hij er een heeleboel touw en twee papieren afgehaald had stond er op „Voor Elsje”.

Nu kon die weer gaan uitpakken maar ze was er ook nog niet want na ieder papier kwam er weer een.

Eindelijk was het pakje niet grooter dan een gulden en wat kwam er uit?.. Twee borstplaatjes!

Elsje keek wel eventjes op haar neus maar lachte toch maar gauw met Vader en Moeder mee.

Er zaten nog heel wat pakjes in de kist. Vader kreeg een mooie das en een pijp.

Moeder zakdoekjes en een flesch heerlijke eau de cologne.

Elsje vond in een pakje een keurig kammetje en tandborsteltje dat bij de haarschuijer hoorde.

Ook zat er nog lekkers voor haar en Jopie in. Een E. en J. van chocolade, een marsepeinen kaasje, een chocolade sigaar en nog meer. Maar 't leukste zat, vond Elsje heel onder in de kist. Eerst leek het maar een gewoon pakje. Toen er een paar papieren af waren leek 't net een pop maar heelmaal met katoen omwoeld.

Dat was een werkje, al die katoen er af te winden! Moes hielp haar door de afgewonden katoen tot een klut te maken. En wat kwam er te voorschijn toen het garen er af was? Een wortel!

Een gewone wortel met een lintje er om gebonden. Elsje haalde het lintje er af en de wortel viel open. En wat vond ze er nu in? Een briefje!

En daar stond op, „ga maar eens in de piano kijken”. Gauw sprong Elsje van den divan en lichtte het pianodeksel op.

Dat viel tegen, weer een brief, nu werd ze naar de kast gestuurd!

En daar werd haar moeite beloond en vond ze een pak.

Gelukkig zat hier niet zooveel papier om. „Sinterklaas zijn papier was zeker er op” meende vader.

Elsje zei niets; vol spanning zat ze uit te pakken.

Daar was het laatste papier er af en daar kwam te voorschijn? een heel dik sprookjesboek met veel mooie platen.

Elsje kreeg een kleur van blijdschap, zoo'n boek te hebben was al lang haar wensch geweest.

„Mag ik even aan de tafel zitten om er in te kijken Moes”? Dat mocht.

„Ikke ook kijken” riep Joop.

Vader nam hem op zijn knie en zoo mocht hij ook kijken. Moeder ruimde onderwijl den rommel van papier en touw op en schonk een kopje chocolade in. Daarna gingen ze boterham eten en na het eten bedelde Elsje bij Vader of hij een verhaaltje voorlas uit 't mooie boek.

Juist wilde Vader beginnen toen er weer gebeld werd.

't Was nu de post die een pak bracht voor de heele familie.

Er zat een groote doos in en nu kon het uitpakken weer gaan beginnen, gelukkig zat hier om ieder pak maar één papier anders hadden ze vast tot twaalf uur werk gehad met uitpakken.

Vader kreeg een mooi boek, Moes handschoenen, Elsje een letter en een spel.

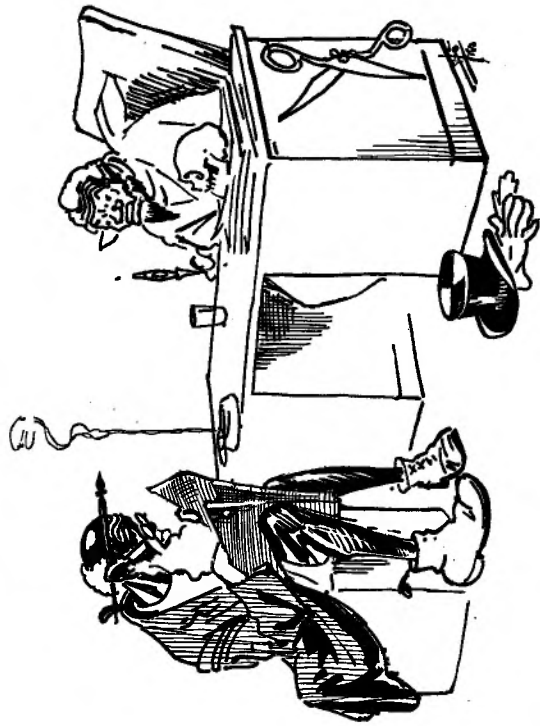
Voor Joop zat er een heeleboel in, twee prentenboeken, een houten spoor en dan nog lekkers.

Joop stond te springen van plezier en riep „allemaal van Sinterklaas”.

't Was nu te laat geworden om voor te lezen, maar Vader beloofde dat het morgen zou gebeuren.

(Vervolg onder Raadsels.)

voor een koning altijd een zeker bewijs, dat men hem oud begon te vinden, als de liefhebbers begonnen met het zenden van geschenken. Koning Oekelekoë had na zijn laatste ziekte heel veel geschenken gestuurd gekregen en hij had wel begrepen, dat het ook voor hem tijd werd aan de verklaring te denken. Dus had hij op een goeden morgen den neger-notaris bij zich laten komen, en hem opgegeven en op een officieel stuk, uit boomschors, laten opschrijven, dat tot opvolger benoemd was.... ja, wie zou er tot opvolger benoemd zijn? De eenige, die het zou kunnen vertellen, was de neger-notaris en die zou zich wel honderdmaal hebben bedacht eer hij tegen de etiquette zou zondigen en een geheim openbaren, dat niet bekend mocht worden, dan twee dagen na den dag waarop de koning was gestorven. Hoewel, het geheim lag hem zwaar op het geweten. Toen hij de koningskraal verlaten had, nadat het stuk was opgemaakt, schudde hij onophoudelijk het

hoofd en wankelde naar zijn bamboe-hut. En vele dagen daarna sloep hij niet en at hij heel weinig, zoodat zijn familie er angstig van werd en dacht, dat hij ziek werd. Maar de arme man schudde het hoofd en zei alleen, dat hij het niet zeggen kon. De notaris was een trouw dienaar van den koning en hij had heel vriendschappelijk menig mensche-boutje met hem verorberd, maar nu wilde hij toch wel, dat de koning niet zoolang meer in het land van Oekelekoë bleef regeeren. Dat geheim was werkelijk te zwaar om lang te bewaren.

Nu, ongelukkig voor koning Oekelekoë, maar gelukkig voor den armen neger-notaris, op een nacht nam het leven van den koning plotseling een einde. Hij was gezond naar bed gegaan om niet meer op te staan. De ex-lifjarts van den koning werd geroepen en zei, dat de blanke man den koning behekt had. Maar gelukkig geloofde men van den ex-lifjarts niet veel. Schootzeil, die nog zoo'n beetje lag na te dommelen in bed, werd er bij gehaald, maar kon er natuurlijk ook niets meer aan doen. Toen men den eersten schrik weer wat te boven was, werd de notaris er bij gehaald, doch deze herinnerde er aan, dat er twee dagen moesten verlopen eer het „testament“ mocht worden geopend. Deze twee dagen gingen op de gebruikelijke wijze met rouwbetoon voorbij, uit alle deelen van het rijk van koning Oekelekoë kwamen stamhoofden de rivier afzakken in hun eenvoudige vaartuigen. Nu zal men vragen, ja maar hoe was het sterven van den koning dan zoo spoedig bekend? Kijk, dat ging door op een bepaalde wijze op grootte-trommels te slaan. Dat trommelen begon bij de koningskraal, en enkele uren later was het overal, tot in de verste hoeken des lands overgenomen. Dat ging bijna even vlug als een telegraaf.

Zoo kwam er een geweldige massa stamhoofden bij elkander, om koning Oekelekoë de laatste eer te bewijzen en... omdat men brandde van nieuwsgierigheid, wie in de plaats van koning Oekelekoë tot koning zou worden benoemd.

DOOR DIK EN DUN

28)

door

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

„Vrouw, wat heerlijk zou het toch zijn, als we hier zoo onverhoopt een voordeeltje konden hebben!”

„Ja, voor Mia zou ik het heerlijk vinden met het oog op haar leeren, later. We willen haar immers zoo graag zoo ver mogelijk brengen, en dat kost veel, dat weet je wel.”

„Nu, mevrouw”, zeide de notaris, terwijl hij opstond om afscheid te nemen, „ik hoop maar dat het nog bóven uwe verwachtingen uitkomt. Ik gun het u zoo graag, om alles wat u mijn kinderen hebt gedaan!”

En de notaris nam zich, later, op zijn rustige studeerkamer, vóór om alles wat in zijn vermogen was te doen om die Verheuls te helpen met hun postzegels. „Ze verdienen het, daarvan ben ik zeker!” zeide hij met overtuiging.

HOOFDSTUK VIII.

Eene vondst.

Nu was de winter al een heel eind opgeschoten. 't Liep al tegen Maart, en de dagen begonnen zichtbaar te lengen. 't Was zoo'n echte kwakkelwinter geweest, véél regen en storm, wat natte sneeuw nu en dan, een enkel dagje vorst, maar niet genoeg om het ijsvermaak te kunnen verzekeren. Ongezond weer! De moeders riepen 's morgens haar kinderen na om toch vooral hun kraag hoog op te zetten als ze naar school gingen, en als ze hen na vier uur thuis zagen komen moest er eerst bezorgd aan al die verschillende voetjes en beentjes gevoeld worden of ze niet nat geworden waren. De klassen op school waren bijna nooit geheel compleet; altijd waren er drie, vier leerlingen absent met verkoudheid, keelpijn, of de zoo gevreesde griep! En de juffrouwen en onderwijzers bleven er óók niet van verschoond. Sommige scholen hadden dikwijls genoeg moeite om met weinig personeel toch geregeld de lessen te kunnen geven. Ja, het gebeurde wel dat er klassen naar huis gestuurd moesten wor-

den, omdat er leerkrachten te kort schoten. Nu, de kinderen zelf vonden dat niet altijd naar, dat begrijp je! Zoo'n vrij middagje was altijd welkom, vooral als het zoo onverwacht kwam!

Mia en Gonda hadden deze vrije uren zooveel mogelijk samen doorgebracht, want mevrouw De Mooy was langzaam aan wat teruggekomen van haar bezwaren tegen de Verheuls. Zij zag immers tè goed dat de omgang van Gonda met Mia en haar bezoeken in de lunchroom een héél goeden invloed hadden op het karakter van haar dochttertje. En onwillekeurig ook op dat van Hans. Want de kinderen hielden dapper vol om niét met elkaar en anderen over allerlei nietigheden te kibbelen. Dat maakte den heelen toestand in huis veel rustiger en gezelliger dan vroeger. Pa liep nooit meer wanhopig van tafel als het geplaag en gekrakeel der jongeren hem te erg werd. Ma behoefde nooit meer wanhopig het hoofd te schudden met de woorden: „Jelui kùnt nu ook nooit eens vrede met elkaar houden!” En Juffie vond bij Gonda en Hans de waardeering en voorkomendheid die zij in het huis De Mooy tot nu toe gemist had. Neen, alles bij elkaar genomen waren die Verheuls misschien nog zoo kwaad niet, vond mevrouw. En ze liet haar dochttertje dan ook van tijd tot tijd haar nieuwe vriendinnetje bezoeken, en Mia werd een telkens weer geziene gast bij Gonda.

Zoo waren de vrije middagen een dubbele vreugde voor onze twee meisjes. Het liefst ging Gonda met Mia mee naar huis, om daar in de achterkamer aan de tafel

tegen het glazen beschot te helpen postzegels sorteeren. Beide meisjes vonden dat een allerleukst werkje, en haar jonge oogen zagen veel vlugger en scherper dan die van Mia's vader. 't Was verwonderlijk hoeveel

werk de meisjes op deze manier verzetten! Allerlei doosjes dienden om de uitgezochte postzegels te bergen. Mia schreef op etiketten de waarde, de kleur en de nationaliteit en plakte die erop. Als er niet zóóveel van één soort waren dat er een doosje voor noodig was, dan werd een flinke enveloppe de bergplaats ervoor, en ook dáárop schreef Mia al het noodige. Zoo ontstond een keurige sorteering van doosjes en pakjes, en het was al heel wat gemakkelijker om te overzien wat er zóoal in de kistjes van vader verborgen was geweest. Notaris De Mooy volgde met belangstelling den loop van zaken. Dikwijls was hij 's avonds een uurtje komen aanloopen bij de Verheuls en zoo nu en dan had hij al eens de hand kunnen leggen op een zegel van eenige waarde.

„Ieder beetje helpt!” zeide hij dan. „Al is de waarde nu niet zoo héél groot, er is hier zóó'n massa postzegels dat de hoevéélheid alleen al haast een waarborg is voor een aardig duitje!” Maar in zijn hart hoopte hij dat er nog eens iets voor den dag mocht komen dat iets vetegevoerdigde dat de moeite wáárd was!

Begin Maart kwam de notaris hoestende en proestende thuis uit kantoor, had weinig eetlust, kroop vroeg in de wol, en kon den anderen morgen niet opstaan. „'t Is 't gewone liedje!” zei de dokter, die in den loop van den dag eens even kwam zien. „Verkoudheid, 'n beetje griepiger; nu, we hopen maar dat we er gauw afkomen, hè? In bed blijven maar, en úitzielen.”

't Was een ongekende rust voor den notaris, hij, die altijd druk in het werk zat en zichzelf buiten de vacaties om maar weinig ontspanning kon gunnen. Op kantoor werd hij natuurlijk wel gemist, maar zijn candidaat, dat wil zeggen, de man, die al zijn examens voor notaris gedaan heeft, maar nog niet zelf gevestigd is, en een aantal jaren op een notariskantoor den notaris terzijde staat, was een flinke werkkracht en de heer De Mooy was ervan overtuigd dat alles geregeld en goed werd afgedaan.

Toen hij na eenige dagen begon te beteren verlangde zijn rusteloze geest alweer naar bezigheden en hij drong er dan ook bij den dokter op aan om hem weer gauw toestemming tot opstaan en uitgaan te geven.

„Geen denken aan!” besliste deze. „Met zúlk weer! 't Is zoo guur en ongezond als

't maar kan! Neen, u blijft nog een weekje in huis, en dan kijken we wel weer eens verder.”

't Was voor den notaris een héél ding zoo werkeloos thuis te zitten. Maar opeens kreeg hij een inval.

„Vrouw”, zeide hij op een morgen, „ik wilde Henk, den chauffeur, even met een briefje wegsturen naar Verheul. Ik heb zóóveel tijd, nu, ik kon best zèlf eens aan 't sorteeren gaan van die postzegels waarvan ik je verteld heb.”

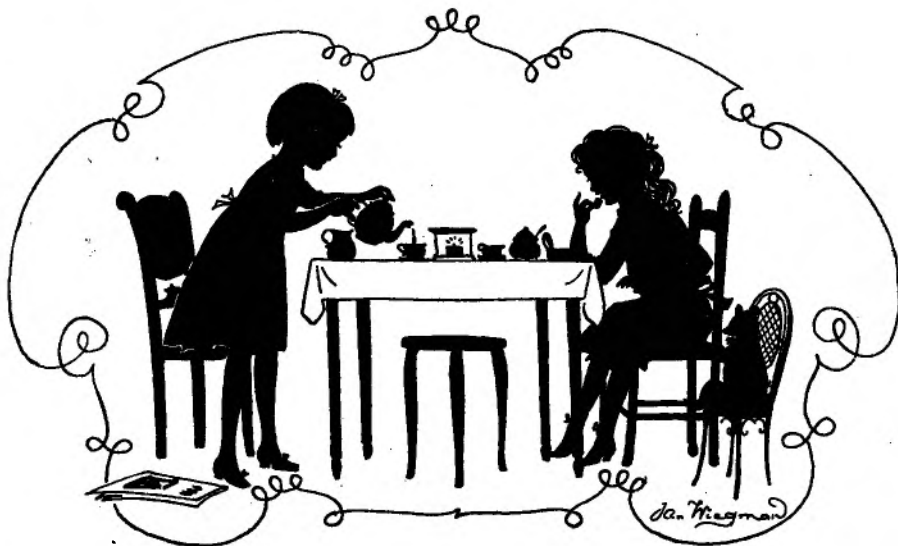
„Als 't je niet te moè maakt”, zei mevrouw, innerlijk blij dat haar man weer plezier had in bezigheid, want het was een teeken dat hij weer mooi aan 't opknappen was, „schrijf dan even, dan kan Henk direct wel gaan.”

Toen de heer Verheul in 't briefje van den notaris las dat deze graag zelf wat postzegels thuis wilde hebben om die uit te zoeken, gaf hij direct aan Henk het kistje mee waarin het allegaartje was dat nog niet aan de beurt gekomen was. De uitgezochte doosjes en pakjes behield hij thuis, daaraan was geen werk meer te doen.

Nu kwamen er voor den heer De Mooy heerlijke uren! Zijn verzamelaarshart genoot van de mooie exemplaren die zijn geoefend oog wist te ontdekken. Wel is waar was er niet veel meer overgebleven van de ontzaglijke massa postzegels, nu ze eenmaal bijeengezocht en gesorteerd waren. Maar nu was 't veel gemakkelijker te overzien wát er nog voor goeds kon schuilen in die paar handenvol, die hij stuk voor stuk onderzocht met het bloote oog en met een heel sterk vergrootglas. Dikwijls zuchtte hij mismoedig, als hij er weer tientallen terzijde moest leggen zonder groote ontdekkingen gedaan te hebben. Maar hij gaf den moed niet op. Hoe dikwijls was 't niet voorgekomen bij anderen, dat ze onder duizenden postzegels één enkel stuk van groote waarde vonden. Waarom zou hij zich dan laten terneer drukken?

Zoo gingen eenige dagen voorbij. Toen, op een middag, werd mevrouw De Mooy, die in haar salon eenige vriendinnen op de thee had, opgeschrikt door een heftig luiden van de bel, die op de kamer van haar man was aangebracht om hem in de gelegenheid te stellen te waarschuwen als hij iets noodig mocht hebben.

(Wordt vervolgd).

De Thee-visite.

Wat een dag van blij genieten:
Wat een dag van pret en feest:
Lientje mag haar jaardag vieren
Z' is nu zeven jaar geweest.

De vriendinnen zullen komen
Brenge aardigheidjes mee
En ons Lientje zal ze fuiven
Op een lekker kopje thee.

Keurig zal ze ze bedienen,
Melk en suiker, niet te veel?
Nou, u hebt het maar te zeggen
'k Volg uw lust en smaak geheel!

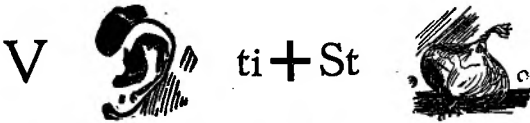
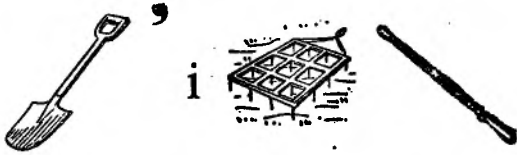
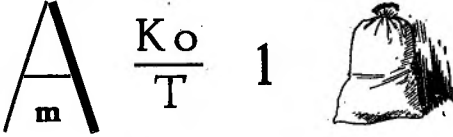
En ze komen en ze blijven
De vriendinnen al te gaar
Als ze weggaan denken allen:
Hopelijk tot volgend jaar.

M.

RAADSELS.

Voor Ouderen:

4. Rebus.

5. Mijn geheel bestaat uit acht letters en is een plaats in Zuid-Holland. De laatste vier letters vormen den naam van een plaats in Noord-Holland aan de Zuiderzee. Welke plaatsen worden hier bedoeld?

6. Ik ben een vrucht van vijf letters. Neem mijn eerste letter weg dan vind je me in een paardenstal.

Voor Jongeren:

4. Rebus.

5. Mijn vader had eens op een keer
Zijn laatste pijp gebroken
Toch had hij er toen nog wel twee
Maar daar kon hij niet uit rooken.
Waarom niet?

6. Ik ben een kruipend dier, onthoofd
je me dan kun je me gebruiken om brieven
te verzegelen.

NIET VERGETEN.

De oplossingen van de geheele maand tegelijk vóór den twaalfden der volgende maand inzenden. Oplossingen en briefje elk op een afzonderlijk blaadje. Op 't briefje alleen schuilnaam en woonplaats. Op 't blaadje met de oplossingen schuilnaam, naam, leeftijd en adres.

Elsjes St. Nicolaasviering.

Elsje was moe en Jopie knikkebolde van den slaap, zoodat Vader hem maar gauw naar boven droeg.

Moes kwam met Elsje achter aan. „Nu”, vroeg Moes, toen ze Elsje hielp met uitkleeden, „was het nu prettig of niet, al kon je niet naar school?”

„'t Was dol”, verklaarde Elsje en gaf Moes nog eens een extra dikke zoen.

Toen kroop ze gauw onder de dekens en sliep spoedig als een roos.

ANS VAN DER SLUYS.

Het volgend nummer van dit blad is het mooie **KERSTNUMMER** dat ongeveer 22 dezer verschijnt en bij de abonné's is vóór de Kerstdagen.

Het nummer van 18 December verschijnt dus niet!

BINNENLAND

POSTZEGELVERZAMELINGEN.

Onder de jongenslezers van onze courant zijn er vast wel die postzegels verzamelen. Wie daar vroeg mee begint en er zijn best voor doet, kan langzamerhand een waardevolle verzameling krijgen. Sommige zeldzame exemplaren van postzegels zijn zelfs veel geld waard. Zoo zijn er postzegelverzamelingen, die een vermogen vertegenwoordigen. Maar van een vermogen dat een bepaalde grens heeft bereikt, moet je belasting betalen. Dus ook van die postzegels? Dat was een heel vraagstuk. Een mijnheer in Hilversum heeft dat met den Staat uitgevochten. Eerst voor de Rechtbank, toen in hooger beroep bij het Hof van Justitie en ten slotte bij den Hoogen Raad. Deze heeft nu beslist, dat postzegelverzamelingen niet als geldbelegging maar als wetenschappelijk moeten worden beschouwd zoodat ze dus vrij zijn van belasting. Je hoeft nu dus niet meer angstig te zijn als je een kostbaren postzegel bemachtigt, dat je er misschien belasting van zal moeten betalen, maar je kunt je rustig in het bezit ervan verheugen.

HET GEHEIM VAN DEN NACHTELIJKEN ZENDER

Er is tegenwoordig geen gezin of er is een radio. Een toestel waarmee je uitgezonden berichten kunt ontvangen. Die berichten worden uitgezonden door een zender. Nu mag wel iedereen een ontvangstestel hebben maar niet iedereen mag berichten uitzenden want dan zou je een rare warboel krijgen. De zendtijd is verdeeld, en wel zoo dat allerlei menschen om de beurt kunnen zenden. Je leest dan in de gids op welken tijd het gedaan wordt, en dan zoek je maar uit wat je hooren wilt. Nu kon je al een paar jaar lang, 's Zaterdagavond na twaalf uur, wanneer de officieele zendtijd was afgelopen, toch nog berichten uit Holland opvangen. Meestal grammofoonplaten, maar ook wel eens grapjes. Soms ook werd er gevraagd of er luisteraars waren die deze berichten opvingen. Dan werden zij verzocht daar verslag van te sturen aan een bepaald adres. Nooit kon de politie er achter komen, waar die zender zich bevond. Tot eindelijk de vorige maand twee ambtenaren van den dienst der portierijen en telegrafie er in geslaagd zijn. Ze hadden daarvoor een peilinstrument en zoo hebben ze den zender ontdekt in de woning van iemand te Gouda. De politie omsingelde het huis. Ze konden hooren, hoe de omroeper in vroolijke stemming bezig was. Maar opeens was het uit. De politie trad binnen. Het was toen 's nachts half drie. Je kunt begrijpen dat de drie mannen die daar aan het zenden waren, niet prettig verrast werden. Toch zagen ze nog kans om een en ander weg te moffelen, o.a. de zendlamp en de microfoon. De rest tot een waarde van ongeveer f 350.— werd door de politie in beslag genomen. Het geheim van den nachtelijken zender is nu opgelost.

VAN ONZE PRINSES.

In Den Haag is een Nationaal Crisis-Comité opgericht. Dit comité heeft tot taak menschen die door de slechte tijdsomstandigheden zonder werk zijn, te

helpen. Eerevoorzitster is Prinses Juliana. Ze heeft de leden van het comité benoemd en de eerste vergadering geopend met een rede die per radio is uitgezonden. Zoo zijn velen in de gelegenheid geweest Prinses Juliana te hooren spreken. Ze vertelde dat het comité niet alleen met geld wilde helpen maar ook door het geven van lessen en cursussen de menschen in de gelegenheid wilde stellen hun leegentijd nuttig te gebruiken. We zijn trots op onze Prinses. Nederland en Oranje, ze hooren bij elkaar. De nood heeft ze bij elkaar gebracht en telkens wanneer ons land in nood is wordt de band nauwer aangehaald.

DE PRINSES OP SCHOOLBEZOEK.

Op een mooien Donderdagmorgen kregen de leerlingen van de Koningsschool, te Apeldoorn, bezoek van de Prinses.

De school is door Koning Willem III gesticht, daarom wilde de Prinses eens gaan kijken hoe of de kinderen op die school leerden. Alle onderwijzers en onderwijzeressen werden aan de Prinses voorgesteld en door haar gevraagd naar het werk van de leerlingen. Vooral het schriftelijk werk bekeek de Prinses met belangstelling. Wat zullen de slordige leerlingen zich geschaamd hebben. Maar misschien was er geen slordig werk of heeft de juffrouw alleen maar het nette werk laten zien.

BUITENLAND

UIT EEN Vliegtuig GEVALLEN EN TOCH GERED.

Julie weet, dat er soms fotografische opnamen gedaan worden uit vliegtuigen. Die foto's hebben waarde voor menschen die een bepaald terrein goed willen kennen. In Stockholm zou de militair Palander meevliegen om te fotografeeren. Toen het vliegtuig op 500 M. hoogte gekomen was boog Palander zich uit het toestel om een ruim uitzicht voor zijn lens te krijgen. Of het vliegtuig nu geschoot heeft of dat hij te ver voorover boog is niet zeker, maar wel dat Palander uit het vliegtuig viel. De schrik van de overige inzittenden. Ze verwachtten niet anders dan hun kameraad verpletterd terug te zullen vinden. Zoo snel mogelijk daalden zij en gingen naar hem zoeken. Ze vonden hem volkomen ongedeerd in een boomkruin hangen. Hij had nl. voor hij ging vliegen een valschermscherm omgespeet. Dat is een soort groote paraplu die open gaat onder het vallen, en zoo den val breekt. Het was een geluk voor hem dat ze zoo hoog vlogen want de eerste honderd meter was hij met een vaart naar beneden geploft, toen pas ging het valschermscherm open en dadelijk werd zijn vaart geremd en kwam hij niet al te hard in een boom terecht.

VON HINDENBURG ALS PEETVADER.

De President van de Duitsche republiek krijgt elk jaar gemiddeld 14000 verzoeken om peetvader te zijn over jonggeborenen.

Geen wonder als je weet dat hij ieder petekind een cadeautje geeft van 20 mark.

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MU. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

„Eere zij God”.

JANTJES WENSCH.

't Is buiten koud en guur. De wind huilt om het huis en de sneeuw slaat tegen de ruiten.

Zoo is het buiten, maar binnen is het juist fijn. Vader heeft nog wat op den haard gegooid en deze snort nu van tevredenheid.

De schemerlamp is aangestoken en 't is een goed oogenblik om een verhaaltje te vertellen.

De kinderen bedelen al „toe Moes, vertelt U nu eens een verhaaltje.”

Moes legt haar werk weg en neemt kleine Pim op schoot (dat is zoo zijn vaste plaatsje als Moes vertelt en dan merkt ook niemand het als hij in slaap valt) en begint: „Er was eens.”

Dan houdt ze op, „ik weet niet verder”, zegt ze. „Ja, jawel”, roepen de kinderen. „U weet nog een heeleboel verhalen, kom Moes 't begon al zoo echt met dat „er was eens.”

„Vraag 't maar aan Vader”, zegt Moes dan.

Maar Vader legt de krant neer, knip-oogt eens en zegt dan „vraag 't maar aan Moes, die weet nog een prachtig verhaal, ik zie het aan haar oogen.”

Moes lacht en begint opnieuw: „Er was een... een klein jongetje dat met zijn Vader en zijn Moeder in een klein huisje woonde, midden in een groot bosch.

Zijn vader was houthakker en als hij aan 't werk was, waren Moeder en 't jongetje, dat Jantje heette, alleen thuis.

En als Moes dan werkte, was hij alleen, dat vond hij natuurlijk niet zoo prettig; 't was vervelend om altijd alleen te moeten spelen!

Op zekeren dag, hij was toen ongeveer vijf jaar, mocht hij met z'n Vader mee naar den boschwachter.

Dat vond hij fijn. De boschwachter had zes kinderen waar hij heerlijk mee kon spelen.

Toen hij met zijn vader naar huis wandelde zei hij opeens, „vader, waarom zijn er in dat huis zooveel kindertjes en bij ons niet?”

Vader zei eerst niets, maar toen Jantje zijn vraag herhaalde, zei hij zacht: „omdat de Lieve Heer het zoo beter vindt, m'n jongen.”

Jantje praatte er verder niet over. Vader dacht dat hij 't wel weer vergeten zou.

't Liep tegen Kerstmis en Moeder begon met Jantje Kerstversjes te zingen die wij ook altijd zingen, „Stille Nacht”, „In Bethlehem's stal”, en nog veel meer.

„Moeder”, vroeg hij een paar dagen voor 't Kerstfeest, „hoort de Lieve Heer het altijd als we bidden?”

„Ja Jantje.”

„En mag je Hem alles vragen en krijg je het dan ook?”

„Als het goed voor je is, ja”, zei Moeder. Jantje keek naar buiten, naar de sneeuw, die aldoor maar neerviel.

Hij had een plannetje, dat hij aan niemand vertelde, zelfs aan Moes of Vader niet.

Hij was van plan in den kerstnacht stilletjes uit huis te gaan, en dan... maar dat vertel ik je straks wel.

Den avond voor Kerstmis werd Jantje op den gewonen tijd naar bed gebracht.

Een heele poos bleef hij zitten, hij was bang dat als hij ging liggen, hij in slaap zou vallen.

En dat mocht niet, want hij moest er immers straks uit!

Eindelijk werd hij zoo koud, dat hij onder de dekens kroop en om wakker te blijven een beetje tegen zijn aapje ging praten.

„Nu moet je goed luisteren, aapje, straks ga ik weer mijn broekje aantrekken en mijn truitje en mijn kousjes en schoentjes en dan mijn jasje en mijn muts op. Mijn mooie Zondagsche jas en muts, hoor aapje. Mijn andere hangt beneden en als ik naar beneden ga, hoort Moeder me.”

Aapje zei niets, maar keek Jantje met zijn kraalooogjes strak aan.

„Zouden Vader en Moeder nu al naar bed zijn, aapje?” begon Jantje even later weer. „'t Zal nu wel laat zijn denk ik.”

Even wachtte hij nog, toen sloeg hij de dekens van zich af en kroop heel voorzichtig uit bed.

't Duurde nog een heelen tijd voor hij aangekleed was en hij zag er ook niet zoo netjes uit als wanneer Moeder hem aangekleed had.

Eindelijk was hij klaar, de mooie matrozenjekkertje aan en de matrozen-muts op.

Schoentjes had hij niet boven, wel zijn roode pantoffeltjes; nu daar zou het ook wel op gaan, dacht hij.

Toen hij klaar was sloop hij heel zacht naar de deur, bang dat iemand hem zou hooren.

Bij de deur keek hij even om en zag toen z'n kleine aap, op bed liggen met de pootjes in de hoogte net of hij vroeg „neem me toch mee”.

Op zijn teentjes liep Jantje naar het bed en nam klein aapje mee.

Voorzichtig opende hij de deur en luisterde, neen hij hoorde niets. Vader en Moeder sliepen zeker al.

Hij wist niet dat het nog lang geen bedtijd voor z'n ouders was. En dat Vader even naar den boschwachter was, terwijl Moeder het eten voor den volgenden dag klaarmaakte.

Juist toen Jantje de trap afkwam, was Moeder bezig het konijn te braden, dat ze van den boschwachter gekregen hadden.

Door het leven dat dat braden maakte, hoorde ze haar jongetje niet.

Hij deed de voordeur open en liet die toen op een kier staan, bang dat moeder het dichttrekken zou hooren.

Even bleef hij nog op het stoepje staan, toen stapte hij moedig in de sneeuw.

Gelukkig dat het hard gevroren had, zoodat hij niet diep in de sneeuw zakte.

En daar ging hij, 't boschpad op, een klein, klein manneke, in zijn blauw matrozenjasje met de roode pantoffeltjes aan en de aap onder zijn arm.

De maan kwam achter een wolk vandaan gluren, net alsof ze vroeg „waar gaat dat jongetje zoo alleen naar toe?”

Jantje was blij dat hij iets had waar hij nog eens tegen praten kon.

Hij ging hem nu vertellen waarom hij eigenlijk uitging, want daar wist aapje ook nog niets van. „Weet je wat we gaan doen, aapje? nee hè? Nu dan, we gaan het kindje in de kribbe zoeken en als we het gevonden hebben ga ik vragen of ik een zusje krijg. Moeder zegt dat dat kindje in dezen nacht op aarde komt.”

Hij praatte heel stellig, net of aapje tegensprak; dat kwam misschien omdat hij zich niet zoo erg gerust voelde.

Was het wel goed dat hij zoo stil was weggelopen? Als Moes het maar niet merkte!

Maar wat zouden Vader en Moes straks blij zijn als hij met een zusje thuiskwam.

Hij wist precies waar hij heen wilde. Naar den grooten stal van boer Hermans, daar stonden ook kribben in en daar waren ook schaapjes in 't veld.

Dat was nu 't mooie geheim dat hij bedacht had.

Al verder en verder liep hij en opeens kwam hij op een open plek waar vier wegen op uit kwamen. Even bleef hij staan. Waar moest hij nu heen?

In den zomer wist hij het wel.

Bij den wilden rozenboom moest je het pad in.

Maar waar was nu die wilde rozenboom? Alle boomen waren zwaar beladen met sneeuw en alle paden leken op elkaar.

„Weet jij het niet, aapje?” vroeg Jantje. Maar aapje zei niets.

Jantje besloot om dan maar den middelsten weg te nemen, die zou het wel zijn.

Nu moest hij gauw bij de weide komen waar de schaapjes waren. Als er nu maar geen hond was die blafte, want daar was Jantje vreeselijk bang voor.

Wat duurde het lang voordat de schaapjes kwamen. Hij stond even stil en keek rond, maar hij zag niets anders dan boomen, witte boomen en struiken.

Zou dit wel de goede weg zijn? Jantje werd bang. Als hij eens verdwaald was?

En wat was 't donker. Hij keek eens naar boven en zag toen net boven zijn hoofd de maan om het hoekje van de wolken kijken.

Nu werd het weer licht en moedig stapte Jantje verder. Daar zag hij aan 't eind van den weg een lichtje. Nu begon hij weer wat harder te loopen, waar licht was waren ook men-

schen en als hij verdwaald was wilden die hem misschien wel weer op den goeden weg brengen.

Jantje was nu gauw het bosch uit, en kijk daar was een open veld; zou hij nu toch op den goeden weg zijn?

Maar waar waren dan de schapjes?

Jantje wist niet dat in den winter de schapjes binnen bleven.

Toen hij even geloopt had, zag hij ook wel dat hij op den goeden weg was. Daar was die groote witte steen, die lag vlak bij den stal. Als nu de hond maar stil bleef!

Zachtjes sloop Jantje het hek door, aapje stijf tegen zich aangedrukt. Stel je voor dat aapje viel en de hond hem beet?

Daar was de stal en aan den anderen kant was een klein deurtje, misschien was dat wel open.

't Deurtje was niet zoo makkelijk te vinden, maar eindelijk had hij 't toch.

't Stond op een kier en zachtjes glipte Jantje naar binnen. In den stal was het heel donker en als de maan niet door een klein raampje naar binnen had geschenen, had hij niets kunnen zien.

Verbaasd keek hij rond, 't was alles zoo heel anders dan hij gedacht had.

Waar was nu 't kindje in de kribbe? En Maria en Jozef?

Opeens begon hij te snikken, „ze zijn er niet, aapje, o, wat moet ik nu doen?”

Boer Hermans ging altijd 's avonds nog eens naar zijn vee kijken en dan meteen den stal sluiten. Ook dezen avond!

Met een lantaarn in de hand liep hij de stallen rond. Opeens bleef hij staan, wat hoorde hij daar?

Dat was geen geluid dat een koe of schaaap maakte. 't Leek wel of er een kind huilde.

Hij liet het licht van de lantaarn door den heelen stal schijnen en toen ontdekte hij bij de kleine deur iets donkers.

Hij liep den stal door en stond even later voor Jantje. „Wat kom je hier in den stal doen ventje?” vroeg de boer.

Maar door het snikken kon hij het antwoord niet verstaan. Even dacht hij na. Toen tilde hij Jantje op zijn arm en stapte met hem naar huis.

In de keuken zette hij hem op de tafel. „Kom nu eens kijken, vrouw, wat ik in den stal gevonden heb?” riep hij.

De vrouw kwam haastig uit de bijkeuken aanloopen en keek niet weinig verbaasd naar Jantje op de tafel.

„Hoe kom je daar nu aan, man?”

„In den stal gevonden”, antwoordde de boer.

„Probeer hem eens tot bedaren te bren-

gen, want hij doet niets dan huilen.” De boerin zette Jantje op haar schoot en nam zijn muts af.

„Maar man”, riep ze toen uit, „dat is kleine Jan van den houthakker, wat kom je hier doen ventje?”

Jantjes snikken was nu wat bedaard en hij vertelde wat hij in den stal kwam zoeken.

De boerin schudde het hoofd. „Je weet toch wel lieve kind, dat de Heer Jezus lang geleden in de kribbe geboren werd, dat heeft Moeder toch wel verteld?”

Jantje keek haar met groote oogen aan en zei: „ik dacht dat het nu pas gebeurde.” Toen kwam zijn verdriet weer boven, „en nu kan ik ook niet om een zusje vragen”, snikte hij. „Dat kan je toch wel”, troostte de boerin, „je mag altijd tot den Heer Jezus bidden.”

„En nu zal ik je eens gauw naar huis brengen”, zei de boer, die binnenkwam met een dikke jas aan en een warme muts op.

Jantje kreeg nog een lekker koekje van de vrouw en toen nam de boer hem op zijn arm.

„Ik kan best loopen”, zei Jantje.

„Als je nog langer op die pantoffeltjes loopt worden ze zoo nat, dat je er ziek van zou worden”, zei de boer.

En zoo stapten ze heen. De boer met Jantje op zijn arm, die nog altijd stijf klein aapje vasthield.

Dat Vader en Moeder verbaasd opkeken kan je begrijpen.

Ze hadden nog niet gemerkt, dat Jantje weg was. Boos waren ze niet op hem, omdat ze wisten dat hij niet stout had willen zijn. Jantje had te veel slaap om dien zelfden avond nog met hem te praten, maar den volgenden morgen zei zijn moeder heel ernstig, dat hij nu nooit en nooit meer alleen weg mocht loopen.

's Middags, toen het kleine kerstboompje brandde, vertelde Moeder nog eens heel duidelijk het Kerstverhaal en nu begreep Jantje het ook veel beter.

En voortaan bad hij iederen avond als hij naar bed ging om een zusje.

En toen het weer Kerstmis was, stond er een wieg in de kamer waarin een klein fijn kindje lag.

Zoo was Jantjes wensch toch vervuld.”

De kinderen zuchtten, „wat een mooi verhaal, Moes.” „En nu gaan jullie gauw naar bed, Pimmetje slaapt al. Welterusten!”

ANS v. d. SLUIJS.

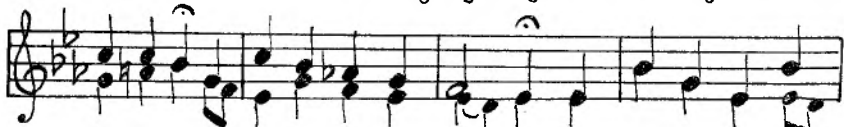
O Morgens ter vol hemelpraecht!

Gedicht van Dr. P. Nicolai. Vertaling: J. J. L. en K. K. e. P. bewerking: F. P. L. m. m.

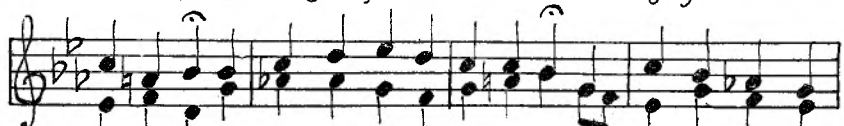
Stadig

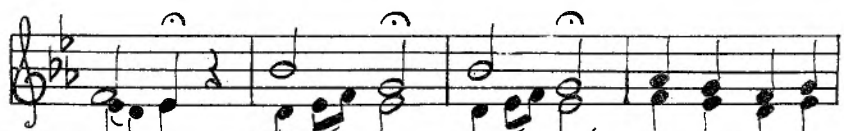
1 O Morgenster vol hemelpraecht! Uw heerlijkheid ver-
2 'k Ben s' U-we, Heer! en Gij zijt mijn, Stort in mijn ziel Uw

1 drijft den nacht, Den middernacht van 't kwade. Hoe al vernieuwend
2 zonneshijn En wil mij liefde—leeren! Maak mij getrouw in

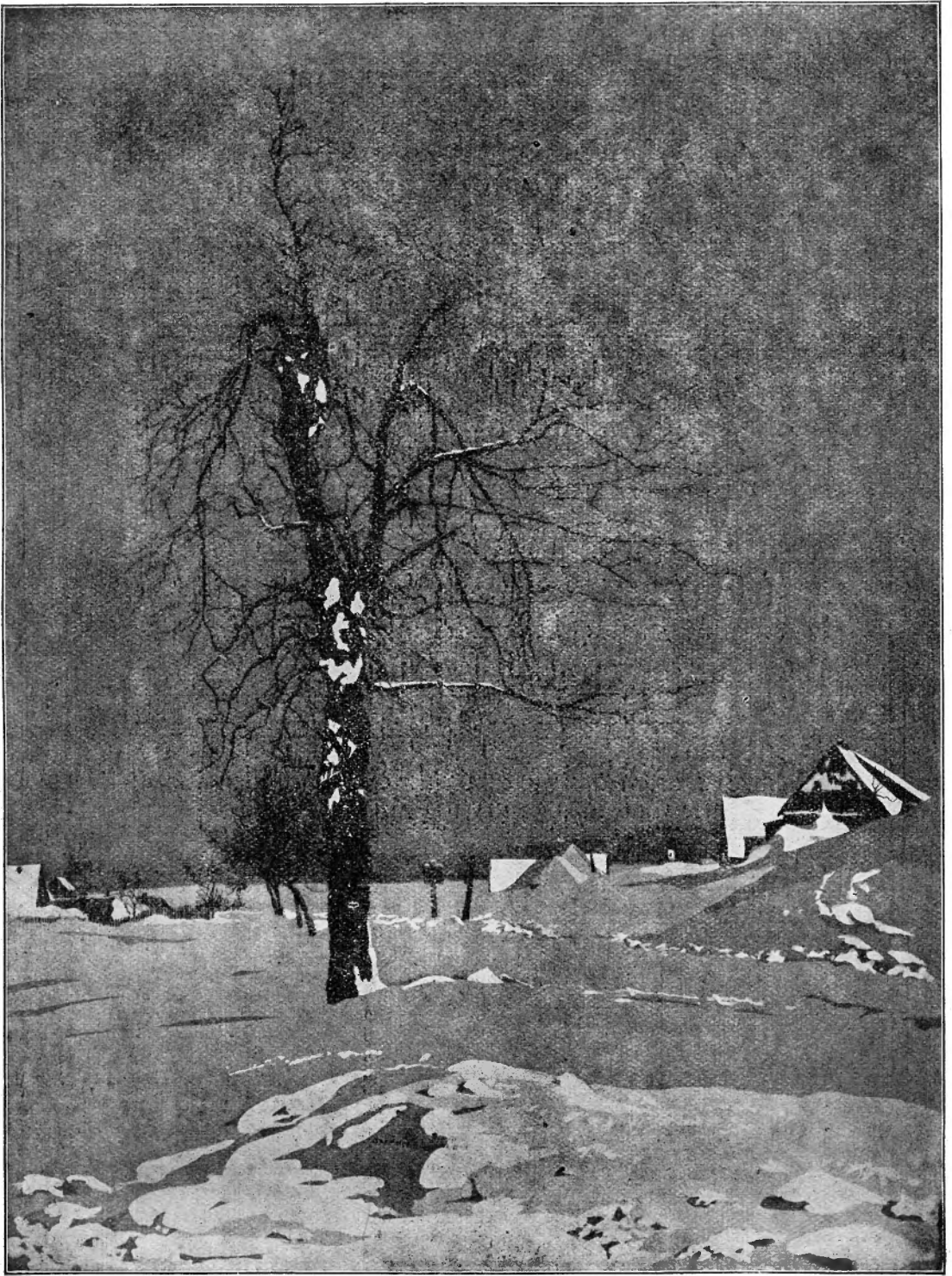
1 dringt Uw gloor In 't diepst van onze zielen door Met stralen van ge-
2 nood en dood! Ach, als ik ooit Uw licht ontvlod, Waarheen zou ik mij

1 na-de! Vrij---heid, lij---heid, Eeuwge zegen
2 keeren? Bloei---en, Groei---en, Vruchten dragen,

1 Straalt ons tegen Waar Uw blikken Ons versmachtend hart ver-kwikken.
2 God behagen Heilig le---ven, 't wordt alleen door U ge---ge---ven!

Een Kerstdag met sneeuw.

DOOR DIK EN DUN

27)

door

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

Verbaasd sprong zij op. „Eén oogenblikje!” verontschuldigde zij zich tegenover haar gasten, en verliet snel het vertrek. Op de gang zag zij Trina, het keukenmeisje, dat even haastig als zij was komen toelopen op het ongeduldig gelui. „Wat zou mijnheer willen!” riep Trina verbaasd. „Hooft hem eens bellen.”

„Ik kòm, man!” riep mevrouw naar boven, en snelde de trappen op naar mijnheers studeerkamer. Haastig trad ze bij hem binnen.

„Wat is er toch, man! Je laat ons schrikken met dat geweldige lawaai! Is er iets? Voel je je minder goed?”

„Nee”, riep de notaris, en hij pakte haar bij de armen en sprong met haar in 't rond.

„Man! Man dan toch!” stamelde mevrouw verschrikt. „Wat heb je dan! Zal ik den dokter . . .”

„Welneen!” juichte de herstellende, terwijl hij buiten adem in zijn grooten stoel zonk, „laat me maar even uitblazen, ik moèst even dansen, zóó blij ben ik!”

Mevrouws oogen dwaalden naar de tafel, waarop uitgespreid de postzegels van Verheul lagen.

„Ja!” knikte de notaris, die haar blik volgde. En toen hij weer op adem was gekomen sprong hij op, greep een stukje papier op, ooh, zóo'n nietig stukje! 't Was maar een centimeter of acht lang en eenige centimeters breed en er waren twee postzegels op geplakt. 't Was zeker een stuk, afgeknipt van een oude enveloppe.

„Hier! Daar heb je ze nul!” riep hij, terwijl hij 't papiertje rondzwaaide, „daar heb je nu 't spaarduitje van de familie Verheul! Wat ben ik blij voor hen! En wat zullen ze kijken! Mevrouw werd aangestoken door de blijdschap van haar man. Ze had nu al zóóveel over die Verheuls en hun postzegels gehoord, en ze was hen heimelijk zóó gaan waardeeren om wat ze voor háár kinderen hadden gedaan, dat ze nu ook wèrkelijk kon meeleven in hun geluk.

„Heerlijk, man!” zeide zij vriendelijk. „Ik kan bèst begrijpen dat je blij bent met je vondst! Wil je dat ik Henk met een briefje stuur?”

„Nee . . .”, zeide de notaris aarzelend, „. . . zou je 't niet aardiger vinden als ik — als ik hem vroeg om hier te komen? Dan kon ik het zelf vertellen, zie je?”

Even gleed een schaduw over mevrouw's gezicht. Verheul bij hen in huis, de man uit de lunchroom? Maar toen overmande zij haar tegenzin; waarom zou ze er ook op tegen hebben, als 't een beschaafd, fatsoenlijk mensch was!

„Als je dat bétér vindt!” zeide zij vriendelijk.

„Dat is lief van je, vrouw! En laat mij nu nog een stapje verder gaan, toe! Die twee behoren zoo echt en innig bij elkaar, die vrouw heeft zich zoo trouw en moedig getoond in allen tegenspoed, vind je niet dat zij er óók bij hoort als er wat prettigs te vertellen valt?”

„Ja”, zei mevrouw eerlijk. „Doe maar zooals jij 't beste vindt, man. Ik geef toe dat ik misschien een beetje tè kieskeurig was tegenover hen.”

„Kieskeurig móét je zijn met de menschen met wie je zoudt willen omgaan, vrouw. Dat is het recht en de plicht tegelijk, van ieder mensch. Maar dan niet kieskeurig op stand of geboorte of geld, maar op beschaving en eerlijkheid, oprechtheid en onberispelijken levenswandel. Dat heb je niet begrepen, nietwaar? Maar ik ben je zóó dankbaar dat je nu zoo ruitelrijk je

vergissing bekent! Geef me een kus, zóó! Ik ben hiermee haast nog gelukkiger dan met mijn vondst van daarstraks. We begrijpen elkaar van nu af aan beter, niet-waar?"

„Ja", knikte mevrouw, die even haar oogen moest drogen, waarin een paar tranen van èchte ontroering waren opgeweld.

„En, vrouwtje, wil nu ook eens begrijpen, dat ook dit, tusschen ons, onwillekeurig het gevolg is van den goeden invloed, die ons huis is binnengekomen door de kennismaking van onze Gonda met de Verheuls. Van dien tijd af zijn de jongste kinderen éérst veranderd ten goede, onze Mary is óók al veel minder humeurig nu de anderen haar geen aanleiding meer geven tot gekibbel, Juffie voelt zich veel prettiger hier nu ze samen met de kinderen kan spreken zooals vroeger nooit, en wijzelf, wij ouderen, zijn elkaar nader ge-

komen dan ooit tevoren. Nu kunnen we óók wel lid worden van den Bond!"

„Wát voor Bond?" vroeg mevrouw verbaasd.

„Wel, Gonda heeft het mij laatst verteld. Na dien Kerstavond bij de Verheuls hebben de kinderen een bond gesticht om niet meer eeuwig en altijd met elkaar te kibbelen. Hans is er aan en Gonda en Mia, en Juffie ook. En als wij er nu óók aan gaan dan hebben we alleen Mary nog noodig erbij om een volmaakt vredig gezin te worden. Ben je 't niet met mij eens, vrouwtje?"

„Héélemaal, man. Maar nu moet ik naar beneden, ik heb heelemaal mijn gasten vergeten, die zullen óók wel denken dat er hier iets vreeselijks aan de hand is, na al dat gelui van jou!"

(Wordt vervolgd).

ZIJN PLAATS.

Een Kerstvertelling.

„Wat kibbelen jelui toch!" Moeder zei het wat wrevelig, want ze had dezelfde woorden al een paar malen moeten herhalen, dezen middag! Het was nat, triestig Decemberweer, donker en mistig, niet koud, maar onaangenaam. Geen weer voor de kinderen om hun vrije dagen door te brengen met ferme lange wandelingen door het besneeuwde bosch, of schaatsenrijdend op de bevroren vijvers en singel. De Kerstdagen naderden snel, maar een „witte" Kerstmis zou het ditmaal wel niet worden! 't Was elken dag maar weer regen of mist, daarbij zoo zacht dat de kachel al gauw te veel warmte gaf in de kamers, waarin de kinderen bijeenzaten, heele morgens en middagen als het weer hen belette er eens op uit te gaan.

Cor en Huib, de twee oudste jongens uit het gezin Louwers, hadden het nu weer aan den stok over de ruimte op de tafel. Huib wilde zijn postzegels uitzoeken, en Cor had heel wat plaats noodig voor zijn bouwcarton, dat een groot kasteel met wallen en torens moest worden.

„Moe, ik heb geen plááts!" klaagde Cor.

„Moe, laat hij nu eens wat ruimte voor mij maken!" zeurde Huib. En kleine Lenie

klaagde er tusschendoor dat er geen plaats was voor háár poppenkindje, dat op tafel moest worden aangekleed. En van tijd tot tijd huilde Fritsje, het jongste ventje, een deuntje, omdat de anderen zoo onvoorzichtig en onverschillig zijn legplaat opzij schoven, als ze zelf een grootere plek op tafel wilden hebben.

„Kibbel toch zoo niet!" vermaande moeder, die bij 't raam zat te naaien, telkens weer. Want ze hoorde stil toe naar wat de kinderen zóal bespraken met elkaar, en ze knoopte sommige gezegden vast in haar ooren. Moeder was nog bezig te denken over een Kerstverhaal, dat zij aan haar kinders wilde vertellen, overmorgen, en ze begon zoo langzaam aan een vast plan te vormen.

Aan tafel, dien middag, bij 't eten, hoorde ze óók van tijd tot tijd: „Toe, zeg, ga wat opzij, dit is je plaats niet!" Of een der jongens voegde den kleintjes bits toe: „Jij mag niet zooveel plaats hebben, je bent nog veel te klein."

En 's avonds, bij 't slapen gaan, moest Moe er nog even bij te pas komen, omdat Huib jammerde dat Cor te veel plaats in 't ledikant innam, en dat er voor hèm, Huib, heel geen plaats overschoot!

Den volgenden morgen klaagde Lenie dat ze op de gang heelemaal geen plaats had om te tollen, en Fritsje huilde weer omdat er voor hem geen plaats was bij

het raam, waarvoor Huib was gaan zitten. Al deze gezegden hoorde Moe aan en verborg ze in haar binnenste, maar toen het Kerstavond was en de kinderen om het gebruikelijke Kerstverhaal bedelden, begon zij te vertellen. Wat hier volgt zijn Moeder's eigen woorden.

„'t Is nu bijna tweeduizend jaar geleden dat er een Kindje op de aarde geboren werd, dat nergens plaats kon vinden. Zijn ouders waren op reis, en moesten elken nacht een onderdak zoeken in de een of andere herberg of bij vriendelijke lieden die hun een slaappleats verschaffen wilden. Dit ging goed, totdat de ouders kwamen in het kleine stadje Bethlehem, en hoeveel moeite ze ook deden, hiër gelukte het hun niet een veilig onderkomen te vinden. Er waren daar veel reizigers bijeen uit allerlei plaatsen in Judea, en deze allen hadden zich een slaapgelegenheid gezocht, zoodat herbergen en rusthuizen gevuld waren. Van deur tot deur gingen de ouders, maar overal waar ze aanklopten en een nachtverblijf vroegen, kregen ze ten antwoord dat er geen plaats voor hen was. De een had alle slaapkamers afgestaan aan bloedverwanten die op bezoek waren, dus... geen plaats. Een ander zag de armelijk gekleede reizigers eens aan, en bedacht dat hij van rijker gasten zeker méér bedingen kon dan van hen, dus: geen plaats. En er waren die te klein behuisd waren, dus geen plaats. Of ze wilden den last en de moeite niet hebben van het herbergen van vreemden en dus geen plaats. En er waren er, die uit angst voor roovers en dieven geen vreemden in huis durfden halen. Alweer geen plaats. Of ze waren zóó rijk dat ze van hun groote ruimte niets voor geld behoefden af te staan, en dus ook hier: geen plaats. Allen hadden zij een reden om de arme reizenden nachtverblijf te weigeren, en zoo dwaalden Jozef en Maria, zoo heetten onze twee vermoede vreemdelingen, rond door het geheele stadje, maar nergens was plaats.

Eindelijk, in een stal, tusschen het vee en stroo, konden ze hun uitgeputte leden uitstrekken en nog dankten zij den Heer, dat Hij hun tenminste een dak boven het hoofd had gegeven.

Dien nacht werd het Kindje geboren, dat nergens plaats had kunnen vinden.

Na een paar dagen bereikte Herodes,

den bestuurder van het land, de tijding dat er in zijn rijk een nieuwe Koning was geboren. Dat was het Kindje, begrijp je, dat in overoude tijden reeds aan het volk van Israël als Bevrijder was beloofd door God zelf. Herodes was niet gesticht over dit bericht. Er was immers geen plaats voor een tweeden koning over het verdrukte Joodsche volk! Hij was de heerscher, en naast zich zou hij nooit iemand kunnen dulden. Dus, waar er geen plaats was voor den Koning, evenmin als er plaats was voor het Kindje, daar moest kort recht geschieden. En in zijn wreedheid beval Herodes dat alle jonge kinderen in Bethlehem gedood zouden worden, dan behoefde hij niet meer bezorgd te zijn voor een toekomst waarin hij zijn plaats zou moeten afstaan aan een ander. Van de vreeselijke tooneelen die zich na dat wreed bevel in Bethlehem afspeelden, wil ik niet spreken. De ouders van den beloofden Koning werden door God zelf beschermd en gewaarschuwd voor het dreigend gevaar. Maar zij moesten vluchten met het Kindje, vluchten uit het land dat hun zoo lief was, waar zij geboren waren en welks taal zij spraken, vluchten naar een vreemd land onder een vreemd volk, want in Zijn land en onder Zijn volk was geen plaats voor Hem.

Het Kindje groeide op, het werd jongeling en man. Toen keerde Hij terug naar Zijn land, want Hij had een groote taak te vervullen onder het volk van Israël. Hij trok van dorp tot dorp, van stad tot stad, maar eene woning, een vaste plaats onder hen, bezat Hij niet. De Blijde Boodschap van vrede en rust en vergeving der zonden predikte Hij, maar zelf kende Hij geen rust, en eenmaal zeide Hij van zichzelf: „De Zoon des Menschen heeft geen plaats waar Hij Zijn hoofd ter ruste kan leggen, terwijl zelfs de vogelen des hemels hun nestjes hebben.”

Toen kwam de droevige dag dat er voor Hem zelfs geen plaats meer op de aarde zou zijn. Hij werd aangeklaagd door de priesters en het volk, voor Hem was geen plaats in hun midden. Hij hinderde de priesters en schriftgeleerden met Zijn grootere wijsheid. Hij hinderde het volk doordat Hij het wilde doen afzien van zonde en vermaak en Hij hinderde den Romeinschen overheerscher doordat Hij naar zijn meening het Joodsche volk tot opstand aanhitste. Dus: weg met Hem!

De Oostersche Wijzen.

Weg met Hem! *Geen plaats* voor Hem op deze aarde!

Toen doodden zij Hem, het Kindje, voor welks wiegje geen plaats was geweest, het Knaapje, voor Wien geen plaats mocht zijn op den Koningstroon, den Man voor Wien geen plaats was onder Zijn medemenschen.

Maar nog altijd zoekt Hij Zijn plaats, die Hem toekomt als een recht, en Hij klopt aan, nu niet meer aan de deuren, maar aan de harten der menschen. Van Zijn plaats aan de rechterhand des Vaders in den hemel, komt Hij voortdurend tot ons en vraagt ons met liefderijke woorden om de plaats die wij Hem weigerden toen Hij nog op deze aarde wandelde. En hoe vaak hebben wij Hem sedert dien tijd zelfs dat plaatsje in ons hart af te staan! Denk eens aan, sedert twee duizend jaren poogt Hij Zijn plaats in de harten te vinden, en hoe zelden, ach, hoe héél zelden is Hem dit inge-ruimd! Want in 't hart van den een is slechts plaats voor eerzucht, de ander laat alleen de zucht naar rijkdom binnen. Of naar vermaak, naar beuzelingen, naar avonturen, naar roem! En als Hij aanklopt en tot hen spreekt, dan hebben zij allen hunne verontschuldgingen bij de hand, ze hebben geen tijd, of geen plaats, of zelfs geen behoefte aan Zijn tegenwoordigheid!

En heeft Hij bij jelui óók niet vaak

aangeklopt zonder gehoor te krijgen? Zijn jelui niet vaak véél te bezorgd voor je eigen plaats, om voor Hem een plaatsje in je hart te bewaren? Denk toch eens, ons gehééle hart komt Hem toe, en we laten Hem niet eens binnen!

En elk jaar weer vierden wij het Kerstfeest, elk jaar opnieuw worden wij er duidelijk aan herinnerd dat er voor het Heilig Kind geen plaats was. Heeft dat alles jelui nog niet doen besluiten Hem nu tenminste niet buiten te sluiten? Ik hoop maar dat je na deze vertelling eens heel ernstig zult nadenken, en dat je zult inzien, dat je wijd, héél wijd, de deur van je hart moet open zetten om Hem binnen te laten. Soms komt Hij in de gestalte van een die je hulp, je medelijden behoeft. Soms komt Hij als een Helper voor jezelf, een troost en een steun, soms komt Hij ook als een Koning, die het recht heeft te beschikken over ál wat van je is. Weest waakzaam, zoodat Hij, hoe Hij ook moge komen, Zijn plaats niet ingenomen vindt door iets of iemand anders!

Hier zweeg moeder, en het duurde langen tijd voor een der kinderen zich bewoog of iets zeide. En in dat stille oogenblik bad moeder innig tot het Kind van Bethlehem, dat het in de harten harer kinderen mocht vinden

Zijn Plaats.

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

De Oostersche Wijzen.

Starren blonken in pralende pracht
Boven de velden, den langen nacht.
Eén flonkerde fel — en scheen niet zoo ver —
Als schitt'rend kristal; wis een nieuwe ster.

Wijzen uit het Oosten, getroffen door den glans
Van die eene sterre, aan 's hemels sterrentrans
Spraken er saam over en lieten zich hooren:
„Er is gewis een groot Koning geboren!”

Een Koning geboren! Dien moeten wij zien,
Dien willen wij saam onze hulde gaan biën;
Komt, maken w' ons op en vertrekken met spoed
Naar 't paleis, waar die Koning geboren zijn moet.

Zoo trokken zij heen, de ster in het oog,
Die veilig hen leidde en gansch niet bedroog,
Zoo kwamen ze eindelijk in Jeruzalem,
En vroegen: „Waar is Hij?” met kracht en met klem.

Maar niemand, die daar van geboorte iets wist.
„Een Koning? Wel neen, zeker hebt g' u vergist.”
„Wij hadden toch stellig Zijn ster in 't vizier,
En zijn die gevolgd, en zoo kwamen wij hier.”

Nu werden gepolst de kenners der Schrift,
Die wisten, dat menig profetisch geschrift
Sprak van den Messias, Gods Zoon; — maar tevrêe
Bemoeiden ze zich er niet verder mee.

Ze zeiden nog, dat Hij te Bethlehem
Geboren zou worden — zoek daar dus naar Hem.
Maar niemand ging mee — aan de Wijzen verscheen
Weer spoedig de ster, die den weg wees als geen.

Zoo vonden ze Hem, den Heer van 't Heelal,
In doeken gewonden, in Bethlehems stal.
En knielden devoot, in aanbidding ternêr,
Voor 't Kindeke Jezus — der schepselen Heer.

Geschenken schonken z' aan 't kleine Wicht,
Dat stil lag, met glans op het god'lijk gezicht;
Zoo eerden ze Hem, Wiens ster hun verscheen.
En trokken toen weg, naar het Oosten weer heen.

J. J. BAS.

Waarom Loesje en Liesje in 't vervolg samen Kerstfeest vierden.

Er waren eens twee meisjes; het eene heette Loesje en het andere Liesje, die samen Kerstfeest vierden.

Ze kenden elkaar heelemaal niet, tenminste vóór dien tijd niet.

Dat kwam zoo, Loesje was heel rijk. Ze woonde in Amsterdam, in een mooi groot huis. Haar vader en moeder hadden maar één kindje en dat was Loesje. Dus je begrijpt dat ze al hun zorgen aan dat eene meisje besteedden.

Ze had een heele mooie kamer voor zich alleen. Daar stonden een leuk klein tafeltje en aardige stoeltjes. Er hing o zoo'n gezellige lamp en er stond een kast vol met de mooiste boeken, want Loesje hield veel van lezen.

En dan had ze nog een aparte kamer om in te slapen. Daar was ook alles even leuk. Een wit geschilderd ledikant, een witte waschtafel, witte stoelen, alles wit, een linnenkast heel alleen voor Loes met een grooten spiegel in de deur. Nu denken jullie zeker dat Loes een heele dame was? Dat is mis, ze was pas elf jaar. Dan denk je misschien het is vast een vervelend kind, dat zooveel voor zich zelf heeft en nooit met iemand hoeft te deelen. Maar dat is ook mis. Ze was lief en vriendelijk en gedienschtig. Ze had ook zoo'n lieve moeder, die had haar meisje nooit verward, en haar geleerd dat het wel prettig is om zooveel te hebben maar ook heel gevaarlijk. Want meestal wil je dan steeds meer hebben en dan word je ontevreden en dat is niet prettig.

Kijk en nu was het heusch geen wonder dat Loesje Liesje heelemaal niet kende, want Liesje was juist heel arm, en Loesje kwam nooit in de buurt waar Liesje woonde.

Hoe of die twee dan samen Kerstfeest gingen vieren vraag je nu natuurlijk. Zeker gingen ze naar dezelfde kerk of naar dezelfde Zondagsschool of zoo iets. Allemaal mis, ik laat het jullie van avond allemaal verkeerd raden. Hoor maar.

Op een keer toen Loes met een vaart uit school kwam hollen om nog gauw een paar vriendinnen in te halen, betste ze niet een vaart tegen Liesje aan, die net langs liep.

„Au“, riep Lies en ach! Want Loes had haar bijna omgegooid en door het struikelen had ze haar been pijn gedaan en was haar mand scheef gegaan. Die Loes was toch zoo wild. Ze keek het meisje eens aan en lachte tegen haar. De vriendinnen waren al verdwenen. Loes liep nu maar een eindje met dit meisje mee.

„Waarom loop je met me mee“, vroeg ze, „je hoort niet bij me.“

„Waarom niet“, vroeg Loes, „ben ik te klein?“

Het meisje keek haar eens aan en vond het een heel grappig kind. Ja, ze was wel klein, vast niet ouder dan elf en Lies was al dertien, bijna veertien, maar dat was 't m toch niet. Ze lachte en zei, „jij bent rijk.“

„Rijk“, ja dat had ze moeder wel eens hooren zeggen, „kind ik ben zoo rijk!“ En Loes wist wel wat moeder daar mee bedoelde. Moeder was zoo blij dat ze allemaal zooveel van elkaar hielden, vader, moeder en Loes. Hoe kon dat meisje dat nu zien? En daarom vroeg ze, „hoe weet je dat?“

Het meisje lachte weer, o wat een grappig kind was dat. „Jij hebt een lekkeren, warmen mantel met bont“, zei ze, „en ik heb een bont schort, jij hebt wollen handschoenen en ik heb niks.“

„Heb je 't koud?“ vroeg Loesje.

„Welnee kind, maar als je rijk bent kun je van die mooie kleeren aan trekken.“

„Nee“, zei Loesje, „dat komt niet omdat ik rijk ben, die heeft de Heer mij gegeven.“ Zoo had haar moeder het altijd aan Loesje gezegd, en daarom zei ze het net zoo na tegen het meisje.

Nu begon het meisje heel hard te lachen.

„Waarom lach je?“

„Ja“, zei ze, „dat heeft mijn moeder me ook altijd geleerd. Rijke menschen hebben altijd alles van God gekregen maar waarom krijgen wij niks?“

Dat wist Loesje niet en bovendien moest ze noodig naar huis. Moeder zou niet weten waar ze bleef. Moeder! bedacht ze op eens. Die weet alles.

„Ga je even mee naar moeder“, vroeg ze.

„Waarom?“ zei het meisje, „en ik kan ook niet, ik moet naar huis.“

„Om vier uur dan?“ vroeg Loesje.

„Dan kan ik heelemaal niet, want ik moet boodschappen doen voor mijn juffrouw.“

„Nu dan Zondag“, vroeg Loesje weer.

„Dan kan 't heelemaal niet, want dan moet ik mijn moeder helpen het huis schoon maken.“

„Op Zondag?, doen jullie dat op Zondag?“

„Natuurlijk, wanneer moet dat anders? In de week is mijn moeder uit werken.“

„En gaan jullie dan nooit naar de kerk?“

„Ach mal kind ga maar gauw door.“

Maar Loesje liep niet door, een meisje dat nooit vrij had, altijd moest werken, nooit naar de kerk ging, dat vond ze verschrikkelijk.

„En Kerstmis dan“, vroeg ze, „heb je dan geen vrij? Dan zijn er twee Zondagen.“

„Ja, Kerstmis misschien wel.“

„Nu dan kom je met Kerstmis bij ons.“

„Vindt je moeder dat dan goed?“ vroeg het meisje.

„Natuurlijk wel, zal je echt komen?“

„k Weet 't nog niet, hoor, waar woon je?“

„Op de Keizersgracht. Echt doen hoor, dag!“

Zoo kwam het dat Lies en Loes samen Kerstfeest vierden. Wel zat Loes nog een week in angst, want toen ze thuis alles aan moeder verteld had, vroeg moeder:

„En hoe heet dat meisje en waar woont ze?“

Dat wist Loes niet. Als ze nu maar kwam. Loes hoopte zoo. Want moeder kon zoo fijn vertellen, dat zou het meisje vast mooi vinden en dan zou ze niet meer zoo om Loesje lachen, als ze dien eersten keer gedaan had.

Eindelijk was het Kerstfeest, maar den eersten Kerstdag kwam het meisje niet. Loes werd ongerust, al zei ze niets. En den tweeden Kerstdag keek ze aldoor voor 't raam of ze nog niets aan zag komen.

Drie uur; „ja daar is ze“, riep ze ineens, en ze vloog naar de deur. „Gelukkig, ik was zoo bang dat je niet zou komen.“

„k Wou ook eigenlijk niet, ik vond het zoo gek.“

Nu jokte het meisje een klein beetje. Ze had het wel gek gevonden maar was toch wel nieuwsgierig geweest hoe het bij Loesje zijn zou.

Ze had haar mantel afgedaan. Ze had dus wel een mantel. En nu stapte ze nieuwsgierig naar binnen.

't Eerste wat ze zag was mevrouw, die lachend op haar af stapte.

„Zoo meisje, ben jij die vriendin van mijn dochter, die ze niet eens van naam kende.”

„Ja”, zei Loesje, „hoe heet je, dat had ik heelemaal vergeten te vragen.”

Nu lachten ze alle twee.

„Ik heet Lies.”

„Dat is leuk”, zei moeder, „Lies en Loes. Wat hebben jullie grappig kennis gemaakt, en wat treft het goed dat je alleen op Kerstfeest kon, nu gaan we samen fijn Kerstfeest vieren.”

„Waar is jullie Kerstboom dan?”

Gelukkig dat moeder er nu was om alles te vertellen. Loes vond het fijn.

„We hebben er geen”, zei ze, „dat hoeft niet.”

„Nee, dat hoeft niet”, zei moeder, „want weet je wel waarom het feest is vandaag, Lies?”

„Jawel”, zei Lies, „'t is Kerstfeest.”

„Goed, en zal ik je nu eens vertellen waarom we zoo blij zijn op het Kerstfeest? en waarom een kerstboom daar niets mee te maken heeft? Komen jullie dan eens fijn bij den haard zitten en drink een kopje thee.”

Toen begon moeder te vertellen, zoo mooi, dat ze alle twee luisterden of ze wilden of niet.

Loes kende de geschiedenis al lang en Lies had er ook wel eens van gehoord maar zooals moeder nu vertelde was 't wel heel bijzonder. 't Leek wel of ze alles voor Lies vertelde.

Toen las moeder: „En er waren herders in die zelfde landstreek zich houdende in 't veld, en hielden de nachtwacht over hun kudde. En zie, een engel des Heeren stond bij hen en de heerlijkheid des Heeren omscheen hen en zij vreesden met groote vreesze.”

En de engel zeide tot hen: „Vreest niet, want ziet ik verkondig u groote blijdschap, die al den volke wezen zal; namelijk, dat u heden geboren is de Zaligmaker welke is Christus de Heere in de stad Davids. En dit zal u het teeken zijn gij zult het Kindje vinden in doeken gewonden en liggende in de kribbe.”

En zij kwamen met haast, en vonden Maria en Jozef en het Kindje liggende in de kribbe.

En de herders keerden weerom, verheerlijkende en prijzende God over alles wat zij gehoord en gezien hadden.”

„Kijk, dat was echt Kerstfeest vieren, ze hoorden de boodschap en ze wilden het gaan zien net zooals de engelen gezegd hadden. Ze kwamen terug verheerlijkende en prijzende God. Als we iets heel moois gekregen hebben dan zijn we blij en dankbaar en dan zeggen we: o wat lief van vader en moeder, wat houd ik toch veel van ze. Zoo is het ook met Kerstfeest vieren. We moeten ook naar de kribbe gaan en als we dan in gedachten het Kindje daar in zien liggen, moeten we denken, heeft God de wereld zoo lief gehad, dat Hij Zijn eenig geboren Zoon als een klein Kindje op de aarde liet komen? En dat voor menschen die Hem niet eens wilden liefhebben; o wat moet God de wereld lief hebben. Dan kun je niet anders of je moet net als die herders God prijzen en danken.”

„En weet je wat we nu gaan doen? Nu gaan we samen den Heere vragen of we zoo Kerstfeest mogen vieren, want dat kan niemand zóó maar. Daar moet God ons bij helpen.”

En vóór Liesje goed begreep wat er gebeurde had Moeder haar handen gevouwen en haar oogen gesloten en bad ze. Loesje had ook de oogen dicht en Lies wist eigenlijk niet wat ze doen moest. Ze hoorde dat die Moeder bad voor zich zelf en voor

Loes maar het meest voor Lies, die het zoo moeilijk had en die thuis nooit van den Heere Jezus hoorde. Of God toch wou maken dat Lies den Heere Jezus liefkreeg, dan zou ze ook begrijpen wat het zeggen wilde „Vrede op aarde”, dan zou ze haar werk met blijdschap doen omdat God er haar bij wou helpen en zoo bad moeder maar, nog veel meer, ze scheen haast te vergeten, dat Lies en Loes erbij zaten. Maar Lies en Loes baden mee, want terwijl moeder zoo bad, was er een groot wonder gebeurd. Lies was mee gaan bidden, je ze wilde ook Kerstfeest vieren net als deze menschen, dat was echt, wat hielden ze hier veel van elkaar, en toen moeder amen zei, wist ze zeker, dat ze ook wou probeeren den Heere Jezus lief te hebben, maar ze durfde niets te zeggen en moeder zei ook niets.

Ze dronken nog een kopje thee en toen kwam de vader van Loes ook binnen. Toen wou Lies heelemaal niets meer zeggen, die meneer maakte allemaal grapjes en lachte om zijn domme dochter, die een vriendin op visite vroeg, waarvan ze niet eens den naam wist en het werd al zoo laat, ze moest eigenlijk weg, dacht ze.

Moeder zag het. „Wou je weg?” vroeg ze.

„Ja”, zei Lies, „het is tijd.”

„Nu dat is goed”, zei moeder, „maar eerst wil ik nog van je weten, of je nog denkt, dat God alleen voor rijke menschen zorgt, was dat niet heel dom van je? Weet je wel, dat er in den Bijbel staat, dat de Heere Jezus juist gekomen is om de armen het evangelie te prediken, om zondaren zalig te maken?”

„Nee”, zei Lies, „maar ik wil voortaan ook zoo'n Kerstfeest vieren als u.”

„Nu”, zei moeder, „dan weet ik een juffrouw, die elke week uit den Bijbel vertelt en in dien Bijbel leert God ons hoe wij Hem moeten liefhebben en wat Hij voor ons gedaan heeft. En dat God geen onderscheid maakt tusschen arm en rijk, maar in menschen die Hem wel en die Hem niet liefhebben. Wil je daar ook wel van hooren?”

Ja, dat wou Lies wel. Maar ze had geen tijd.

„Nu”, zei moeder, „dan wil ik toch eens probeeren of ik niet een avond voor je vrij kan krijgen.”

En dat gebeurde. Lies ging voortaan elke week naar de Bijbelvertelling. Dit was het Kerstfeest van Lies en Loes. Ze zagen elkaar het heele jaar niet meer, want ze hadden alle twee heel ander werk. Maar toen 't weer Kerstfeest was dacht Loes terug aan 't vorige jaar. „Moeder weet U nog wel van Lies?”

„Jawel”, zei moeder, „en ze komt nog iedere week trouw op 't vertellen. Ik heb laatst die juffrouw gesproken.”

„Zou ze wel weer hier Kerstfeest willen vieren, Moeder?”

„Ga 't haar maar eens vragen Woensdagmiddag. Ik weet nog wel waar ze woont.”

Zoo stapte Loesje nu naar het huis van Lies. 't Was ver weg in een nauw straatje en ze moest een heeleboel trappen opklimmen, maar ze vond het toch. Lies was niet thuis, dat was jammer. Haar moeder wilde de boodschap wel overbrengen. Eigenlijk vond Loes dat wel prettig want het was daar zoo anders dan bij haar thuis. Ze durfde bijna niets te zeggen, en 't was er benauwd en warm. Ze was blij dat ze weer op straat was en kijk daar kwam Lies net aan. Precies als verleden jaar toen ze zoo tegen elkaar botsten, maar nu kenden

(Zie vervolg op pag. 102).

RAADSELS.

Voor Ouderen:

7. Rebus.

De B AAA z h l HHHHet St X

8.

Mijn eerste vier letters zijn een vrucht.
Mijn volgende vier letters vormen van
links naar rechts een ander woord voor
geldstuk.

Mijn laatste drie letters vormen ook van
links naar rechts iets dat dient om snel-
heid te verminderen.

Mijn geheel is dit blad.

9.

Waar zijn toch alle zeeën droog?
Waar zijn de bergen nimmer hoog?
Waar zijn er steden zonder huis?
Waar hoort toch al dat vreemde thuis?

Voor Jongeren:

7. Rebus.

H D |
E

L

8. Welk feest lees je uit onderstaande?
SMITSREK.

9.

Mijn eerste is een deel van je lichaam.
Mijn tweede vind je in een prentenboek.
Mijn geheel is van suiker en krijg je
vaak van Sint Nicolaas.

Dit raadsel doet niet mee in den wed-
strijd. Want ik kreeg het gestuurd van St.
Nicolaas.

Die mag ook alles, zelfs Tante Koojsje
voor den mal houden. Het raadsel stond
geschreven op 'een heele groote doos. Ik
was toch zoo nieuwsgierig wat er in zou
zitten, maar eerst moest ik het raadsel
oplossen. Hier volgt het:

Lieve kindren, hier is tante Koojsje,
Die keuvelt nu met allen een poosje,
Maar vooraf een raadsel, wie raadt er mee
Van de kindren tusschen de een en twee.
„Ik ben een stoel, prachtig gemaakt,
Toch heeft geen mensch mij aangeraakt,
Niemand die wil zitten, denkt aan mij,
Men vleit zich wel naast me of vlak er bij
Komt men op me, dan heeft men verdriet,
Want voor zitten bestemd ben ik niet.
Ik begin met een p., en eindig met een l.
Lieve kindertjes nu weet ge het wel.

Tot zoover het gedicht van Sint Nicolaas.
Raadt jullie nu eens wat er in die heele
groote doos zat.

.....
(Vervolg Loesje en Liesje).

ze elkaar. Lies vroeg verbaasd wat Loes hier kwam
doen.

„Kerstfeest vieren bij jullie? Dat is erg vrien-
delijk van je, maar nu vieren we Kerstfeest met
de juffrouw van 't vertellen en ik heb beloofd te
zullen helpen bij het chocolade schenken. Kom jij
bij ons. We mogen allemaal een vriendinnetje mee-
brengen.”

Zoo spraken ze samen alles af.

„Tenminste, als ik mag”, zei Loes.

En Loes mocht. Nu vierden ze weer samen Kerst-
feest. En zoo hebben ze het later nog heel veel
keeren samen gedaan. Want deze juffrouw zei tegen
de kinderen dat we zoo een blijde boodschap niet
alleen voor onszelf mochten houden, dat was niet
mooi. Nee, iedereen moeten we het vertellen. Vader,
Moeder, broertjes en zusjes. En toch denk er goed
om de Kerstgeschiedenis is maar niet een gewoon
verhaaltje, daarom moet je altijd vóór dat
je gaat vertellen voor je zelf bidden en vragen of
je het niet verkeerd zal vertellen en of God je wil
leeren hoe je moet vertellen. Toen Lies en Loes dat
gehoord hadden namen ze zich alle twee voor om
het te probeeren. Ze hebben het gedaan ook. Later
gingen ze samen naar dezelfde Zondagsschool om
daar aan jongens en meisjes die er nooit van ge-
hoord hadden ook die blijde boodschap te brengen.
Ze waren er zelf zoo blij mee, dat ze het wel moes-
ten vertellen, die twee meisjes.

Zoo kwam het dat Lies en Loes nog zoo vaak
samen Kerstfeest vierden.

WERKEN.

IX.

Moeder's hulp.

Heb jelui wel eens gehoord van dat mooie verhaal dat heet „De kleine Florentynsche schrijver”? Het is vertaald uit het Italiaansch en geschreven door een bekend Italiaansch schrijver, Edmondo De Amicio. Die heeft een boek samengesteld voor jongens, vol van allerlei boeiende kleine verhalen, en een daarvan is het bovengenoemde. Ik ga je dat niet vertellen in deze bladzyden, want waarschijnlijk zal je het wel eens tegenkomen in een schoolboek of bloemlezing, als je het tenminste nog niet kent. Voor hen die er nog nooit van hoorden wil ik er alleen dit van zeggen. Een kleine schooljongen, wiens vader in de avonduren adressen schrijft voor een tijdschrift, je weet wel, op die papieren strookjes die bij verzending om zoo'n krant worden geplakt, bemerkt dat vader nachtrust te kort komt, dat zijn oogden van het late werken gaan minderen, en dat hij de grootste moeite heeft om wekelijks met het juiste aantal adressen klaar te komen. Daarom vat het knaapje het plan op vader te helpen, door 's nachts, als iedereen in huis slaapt, op te staan en bij de heimelijk aangestoken lamp een stapel van vader's werk af te maken. De adressen worden in pakjes van een zeker aantal oopen gelegd, en het valt hem niet moeilijk de door hem geschreven strookjes tusschen die van vader te verbergen. Vader is 's morgens vaak verwonderd dat hij den vorigen avond zooveel werk heeft klaargemaakt, meer dan hij eigenlijk vermoedde. Maar hij denkt niet aan Giulio, die bleek en zwak wordt door het nachtwerk en op school slecht werk levert omdat hij slaperig en dof wordt. Maar zelfs als vader hem verwijt dat hij lui is, terwijl hij toch zien moet dat hij zoo gauw mogelijk zal moeten meeverdienen, zwijgt hij dapper en gaat voort met zijn, zichzelf opgelegde taak, te vervullen. Dan, op een nacht, meent vader geruisch te hooren, staat op, ziet het licht schijnen in de kamer waarin zijn schrijfwerk ligt, en vindt zijn jongen, bleek en moe, maar ijverig pennend om vader's werk af te maken. Dan pas begrijpt hij wat de kleine held heeft moeten doorstaan, alles terwille van den vader dien hij zoo lief had!

Dat is een mooi verhaal, nietwaar? Ik weet niet of het écht gebeurd is. Misschien heeft de schrijver het verzonnen, of ook wel, hij heeft van een dergelijk geval werkelijk gehoord! Want dat kan, kinderen, dat zoo iets gebeurt! Hoe ik dat weet? Wel, ik wil je nu gaan vertellen wat ik eigenlijk van plan was toen ik dit schetsje begon, namelijk dat ikzelf een jonge vrouw ken die voor haar moeder iets dergelijks deed, als de kleine Italiaan voor zijn vader. En het zal je toonen dat er wel degelijk kinderen zijn die, hoè jong ook, reeds ten volle beseffen hoe zwaar de taak hunner ouders dikwijls is, en die, met een hartje vol liefde, probeeren die wat te verlichten. Luister maar naar het verhaal van „Moeder's hulp”.

Moeder was weduwe, ze bleef onverzorgd achter met Maartje en kleine Koentje, toen Vader aan een gevatte koude en na een langdurig ziekbed stierf. Maar ze was flink, en ze liet zich niet door haar verdriet terneerdrukken. Aanpakken moest ze, want de kinderen zouden nog jaren lang hare zorgen noodig hebben voor ze op eigen beenen konden staan. De meubeltjes waren netjes en goed onderhouden, dus een kostganger voor de voorkamer was

gauw gevonden. Maar het geld dat moeder daarmee verdiende was niet voldoende voor 't vele noodige. De achterkamer, tegelijk keuken, kon ze niet verhuren, natuurlijk, maar 't zolderkamertje, ja, dat kon nog wel voor slaapgelegenheden dienen, en dat verhuurde ze aan een juffrouw die overdag in een banketwinkel hielp. Als moeder vlug opschoot met het werk dat natuurlijk altijd stipt in orde moest zijn voor de beide huurders, dan bleef er nogal wat tijd over, en dien wilde ze óók graag gebruiken om nog wat bij te verdienen. Van een fabriek in gemaakte ondergoederen kreeg ze werk. Grootte manden met wit goed werden 's Maandags aan huis bezorgd. Alles wat de machine daaraan doen kon was gedaan. Alleen de kleinigheden die beter met de hand gedaan konden worden moesten nog gebeuren, zooals draden afhechten, knoopen en banden aanzetten en meer van die werkjes. Wel zijn er fabrieken die ook dit machinaal laten doen, maar daar dit nooit zoo heel sterk kan zijn, wordt het alleen maar gedaan bij het héél goedkoope goed. De betere soorten laat men liever met de hand afwerken, en Maartje's moeder was een der velen die dit thuis als bijverdienste mochten doen. Tallooze stukken, alle precies eender, moesten gewerkt worden. Dozijnen onderjurken, stapels hemden en broeken, vruchten nachtgoed kwamen uit de manden. En nu was het met de betaling zóó, elk stuk werd apart gerekend, dus wie vlug was en veel tijd had kon veel verdienen, en wie langzaam was maar weinig, maar beneden een zeker aantal mocht men tóch niet afleveren. Daarin had de fabrikant van zijn standpunt gezien ook gelijk, wat heeft men aan werksters die maar héél weinig werk kunnen doen. En dus was er een voorschrift dat, wie onder het aantal afgewerkte stukken bleef, ook bijna zeker ontslagen werd.

Nu zorgde Maartje's moeder wel dat ze, wanneer Zaterdag de mand met goed teruggehaald werd, zóóveel afhad dat de fabrikant niets aan te merken had, en dikwijls was ze ook een heel eind bóven het vastgestelde aantal. Maar 't kan in een huishouding wel eens gebeuren dat er met het werk van allerlei tegenslag is, dat heb je zeker thuis ook wel eens gemerkt, hè? Er valt per ongeluk eens een emmer water om, zoodat er heel wat tijd heengaat met opdweilen en afdrogen, of het eten is eens wat meer bewerkelijk, of zoo iets. Vraag maar eens aan moeder, die weet er alles van!

(Wordt vervolgd.)

.....

NIET VERGETEN.

De oplossingen der raadsels van de geheele maand tegelijk vóór den twaalfden der volgende maand inzenden. Oplossingen en briefje elk op een afzonderlijk blaadje. Op 't briefje alleen schuilnaam en woonplaats. Op 't blaadje met de oplossingen schuilnaam, naam, leeftijd en adres.

Na dit Kerstnummer verschijnt het nummer van 1 Januari.

Dit nummer zal echter reeds vóór 1 Januari bij onze abonne's zijn.

WAT TANTE KOOSJE TE VERTELLEN HEEFT.

Lieve Neetjes en Nichtjes.

Wat is de Decembermaand toch een heerlijke maand, vinden jullie niet? Al vroeg is 's avonds de lamp op en zit je gezellig bij de tafel te lezen of te werken. In December wenkt ook de eerste vacantie in het nieuwe schooljaar. De Kerstvacantie met voor de meesten een kerstrapport: Wat zou ik graag eens zien of jullie je best hebt gedaan.

Heerlijk, die kerstvacantie met de fijne Kerstdagen. De groote broers en zusters komen thuis, het huis is vol gezelligheid. Hoe vieren jullie Kerstfeest? Schrijf je me dat eens? En vertel me dan ook, wat je het mooiste vindt op het Kerstfeest. Maar dan moet je met me mee gaan naar Bethlehem. Daar moet je zijn, weet je. We willen er gaan luisteren naar de boodschap, die de Engel bracht. Daar zijn de herders. Ze houden in den donkeren nacht de wacht bij hun kudde. Ze zijn geschrokken, want een Engel is hun verschenen en de Heerlijkheid des Heeren omscheen ze. Wonderlijk Goddelijk licht omstraalt ze. Maar hoor nu, wat de Engel zegt: „Vreest niet, want ziet, ik verkondig U groote blijdschap, die al den volke wezen zal; namelijk, dat U heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus de Heere, in de stad Davids. O, dat is de groote blijdschap van het Kerstfeest, namelijk, dat U heden geboren is de Zaligmaker. Daarom klinkt straks heerlijk 't lied der Engelen,

In het veld van Efratha.
Eere zij God in den Hooge,
Loof den Heer, Halleluja.
Vrede zal op aarde dagen,
God heeft in den mensch behagen.

God heeft in den mensch behagen. Zoo lief heeft God de wereld, dat Hij Zijn Zoon geeft als Zaligmaker. Dat Zijn groote Zoon als hulpeloos kind in de kribbe ligt. Want, o jongens en meisjes, dien Zaligmaker hebben we nodig. Wij wisten het niet, maar God wel. En niemand vroeg naar Hem en toch heeft God Hem gegeven, zoo lief had God ons. Daar denken we nu op het Kerstfeest aan. En dat kan ons Kerstfeest zoo mooi maken. Want als we den Heere Jezus niet hadden, zouden we nooit prettig feest kunnen vieren. Geen Kerstfeest, maar ook geen ander feest. En toch worden er wel feesten gevierd, zelfs wel Kerstfeesten, waar de Heere Jezus niet is en waar de menschen toch veel pret hebben. Hoe kan dat dan? Dat komt, omdat de menschen er dan niet aan denken, dat ze bezig zijn God te hoonen en te bespotten. Zie je wel; we kunnen ook pret hebben zonder God. Dat is vreeselijk. Als ze er even aan dachten, wat ze deden, zouden ze geen pret meer hebben. God hoonen en bespotten, dat is feestvieren zonder Hem. Is er grooter kwaad te bedenken? Maar jongens

en meisjes, dat is het kwaad, de zonde van ons allemaal.

We zijn immers kinderen van Adam? En toen Adam in het Paradijs de verboden vrucht nam en er van at, toen liet Adam daarmee zien: Ik doe op de wereld wat ik zelf wil, waar ik zelf plezier in heb, daar heb ik God niet bij moedig. Van dien slechten Adam zijn wij kinderen, slechte kinderen, want het kwaad, dat Adam deed, kunnen we nooit meer goed maken, wel grooter. En elken dag stapelen we weer meer op onze schuld. Begrijp je nu, dat we nooit feest kunnen vieren zonder den Heere Jezus? Dat we Hem noodig hebben, want Hij alleen kan ons van die schuld verlossen. Daarom is Hij op aarde gekomen, als een kindje, klein en teer. Om de wereld te verlossen. De wereld, die meende God niet noodig te hebben. De wereld, die daarom den Heere Jezus aan het kruis sloeg. Daar hing Hij toen van allen verlaten. Jezus, Die de wereld zoo lief had, dat Hij den hemel er voor verliet. Hij hing aan het kruis, verlaten van God en menschen. Maar dat was de straf die wij verdiend hadden voor onze schuld en die straf droeg de Heere Jezus toen. Daarvoor was Hij juist gekomen. Hoe lief moet Hij ons wel gehad hebben. Nu kunnen we jubelen:

Heil en vree wordt gebracht
Aan een wereld verloren in schuld,
Gods belofte wordt heerlijk vervuld.

Gods belofte, want Hij had het in Zijn liefde al aan Adam beloofd. Daarom zei de Engel tegen de herders: Ziet ik verkondig U groote blijdschap, die al den volke wezen zal, namelijk dat U heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus de Heere in de stad Davids. De zaligmaker is geboren, we vieren weer Kerstfeest. Zijn we er blij om? Dat moet, anders vieren we geen echt Kerstfeest. Blij moeten we zijn, omdat de Zaligmaker geboren is. Want Hij wil onze Zaligmaker zijn. Zouden we dan niet blij zijn? Zouden we Hem niet liefhebben, Die om ons te redden, den Hemel verliet? Maar de Heere Jezus is alleen gekomen om zondaren zalig te maken. Er zijn ook menschen en kinderen, die denken, dat ze geen zonden hebben. Daar is de Heere Jezus niet voor gekomen. Bidt daarom, dat de Heere Jezus je oogen openmaakt, zoodat je je schuld ziet. Dan kun je ook van harte zingen:

Leer me bij Uw kribbe buigen,
Leer me knielen bij Uw kruis.

Gebogen bij Jezus' kribbe, geknield bij Zijn kruis,
met gevouwen handen, vragend of de Heere Jezus
je schuld wil vergeven, zóó hoop ik, dat jullie allen
Kerstfeest moogt vieren.

Allen hartelijk gegroet,

TANTE KOOSJE.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 1 JANUARI 1932

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MU. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

De Nieuwjaarskus. Zal kindje zoet zijn van 't jaar?

2)

WERKEN.

En zoo gebeurde het dan ook wel eens dat Maartje's moeder zich héél erg moest reppen om toch klaar te komen met het kleinste aantal stukken dat ze mocht inleveren. Dan gebeurde het óók wel eens dat ze tegen Maartje zei: „Toe, neem jij eens gauw een naald en draad, dan zal ik je wijzen hoe je die hoekjes moet afmaken, of die knoopen moet aanzetten! Ik kom anders niet klaar!” Zoo leerde het tienjarige meisje al heel vroeg al die kleine werkjes doen, maar ze mocht alleen maar meehelpen als moeder werkelijk niet zonder haar kon klaarkomen. Want Maartje moest leeren, zoodat ze elk jaar op school kon overgaan, en vlug geld verdienen als ze eenmaal van school af was. Nu kon zij niet heel gemakkelijk leeren, moet je weten. Sommetjes waren heusch schrikbeelden voor haar, en tafels leeren ging bijna heelemaal niet. En als het rekenen zoo slecht gaat, nu, je weet wel dat het overgaan dan ook wel gauw in gevaar komt! Maartje kreeg dus bijna iederen dag huiswerk mee, bladen vol cijfer-sommen, die heel veel tijd kosten en waarin je je o zoo gauw vergist! Je weet wel, van die lange aftreksommen die maar niet op 0 willen uitkomen, en deelsommen waarbij altijd wat wil overblijven! Moeder lette streng op dat Maartje vlijtig haar huiswerk maakte, en als ze met het naaiwerk ten achter was dan bleef ze liever een halven nacht op dan Maartje mee te laten helpen.

Nu zal ik je vertellen waarom het kleine meisje mij aan dien Florentijnschen Giulio deed denken. Eens, in 't voorjaar, werd Koentje ziek. De dokter kwam en zeide dat het wel lang zou duren, want Koentje had een soort huiduitslag die maar heel langzaam te genezen was. Hij mocht wel over straat, dus sprak de dokter met moeder af dat ze tweemaal per week met het ventje zou komen op het spreekuur, van 1 tot 2 uur 's middags, om hem door den dokter te laten onderzoeken. Ben je wel eens op zoo'n spreekuur geweest? 't Kan zijn dat je direct geholpen wordt, maar 't kan evengoed gebeuren dat er véél patiënten vóór je zijn, en dan moet je wachten, wie weet hoe lang. Moeder ging met Koentje altijd zoo vroeg mogelijk, maar vaak was ze toch lang niet de eerste, en dan was er een groot stuk van den middag om vóór ze weer thuis was en aan 't werk kon gaan. En dat als je elk kwartiertje zoo goed gebruiken kan! Verder moest ze het kereltje vaak wasschen met een prop watten, in slaolie gedrenkt, en dan daarna zijn velletje poederen. Ook moest ze voortdurend toezien dat het baasje niet krabde aan de jeukende plekjes, want dat zou de kwaal maar verergeren! In den tijd die nu aanbrak had moeder het héél moeilijk. Ze werkte en zwoegde om het werk voor de fabriek toch maar te kunnen behouden, maar 't kostte haar vaak het grootste deel van haar nachtrust. Toch sloeg ze er zich hoewel met de grootste inspanning doorheen. Maar zonder Maartje's hulp zou 't nooit gegaan zijn! Weet je wat ze deed? In de eerste plaats werkte ze zoo hard ze kon aan het goed uit de mand, als Moeder naar den dokter was met Koentje. Dat was altijd Woensdag- en Zaterdagmiddag, want dan was Maartje immers thuis om op de bel te passen. En 't was zoo heerlijk als Moe dan 's avonds zei: „k Dacht dat ik nog véél meer moest doen, maar 't valt me zoo mee!” Ook, 't was zomer, werd Maartje héél vroeg wakker door de vogeltjes die onder de pannen van

het dak huisden. Ze sliep in een afgeschoten hokje op zolder, en vlak boven haar hoofd tjlpten en scharrelden de vogeltjes al heel vroeg als 't licht werd. Dan stond ze stíl op en sloop naar beneden. Moe sliep met Koentje in de bedstee van de achterkamer, en ze sliep vast, want ze ging dikwijls heel laat naar bed. Dan zette Maartje zich zóó dat Moe haar, mócht ze soms wakker worden, niet zien kon, en naaide ijverig knoopen aan, haastig en vol angst dat Moe 't misschien toch zou bemerken! De wekker op tafel liep af om half zeven, en Maartje naaide met één oog op de wijzers en één oog op haar werk. Even vóór de wekker dan zijn alarm deed hooren sloop Maartje haastig naar boven, en probeerde nog gauw een slaapje te doen.

En de moeder, te eenvoudig om iets te vermoeden, te gejaagd om tijd te nemen het werk te tellen of nauwkeurig na te gaan, verblijdde zich als ze bemerkte hoe vlug het deze week weer gegaan was. En met trots zeide zij tegen de buurvrouw, en Maartje popelde van plezier als ze 't hoorde: „'t Is ongelooflijk hoeveel een mensch toch kan afdoen als hij hard doorwerkt. Van deze week kom ik weer vlot klaar, hoor!”

Maar nu Maartje's sommetjes! Die leden heel erg onder haar geweldige inspanning om Moeder te helpen. De meester bromde iederen dag meer, en dreigde telkens met „blijven zitten.” Op een dag zat het vermoede kind dat 's morgens al om half vijf aan moeder's werk was begonnen, te suffen en te knikkebollen. Toen verloor meester zijn geduld, en Maartje kreeg een briefje mee voor moeder, dat ze zeker te weinig slaap had, en of ze wel vroeg genoeg naar bed ging. Moeder begreep er niets van; ze ging zelf naar school, met meester praten, en hoorde daar niet veel goeds over haar meisje. Toen ze thuis kwam nam zij het kind ernstig onder handen, en toen kón Maartje het niet langer verzwijgen! Moeder's bedroefd gezicht en de tranen in haar oogen waren haar té veel. Schreiend vertelde zij haar geheimpje, en het laatste deel van haar bekentenis legde zij af op Moeder's schoot en in Moeder's armen.

„Maar lieverd!” zei moeder ten laatste, „het is heusch allerliefst van je geweest dat je mij zoo hebt willen helpen, maar denk eens aan als je nu was blijven zitten dan duurde het nóg een jaar langer dat je naar school moest gaan, in plaats van óók wat te kunnen gaan verdienen! Heb je daar dan heelemaal niet aan gedacht?”

„Ja, moe”, bekende Maartje, „maar ziet U ik wilde véél liever een jaar langer op school blijven, later, als Koentje al lang weer beter zal zijn en U weer alleen Uw werk áfkan, dan dat ik nú was overgegaan en U nú de verdienste van de fabriek had moeten verliezen nu U 't heelemaal niet misen kan!” En de moeder dankte God Die haar kind, in plaats van een goed rekenhoofdje een hartje van goud had gegeven, zóó vol liefde, dat die liefde en dat hart met scherpen blik hadden gezien wát op 't oogenblik het verstandigste en het meest noodige was geweest!

Gelukkig ging het hen later al gauw wat beter, en Maartje is opgegroeid tot een lieve en werkzame vrouw; moge zij op school dan al een slechte rekenaarster geweest zijn, het léven heeft haar toch nog iets beters geleerd, werken en liefhebben!

DOOR DIK EN DUN

28) door

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

Lachend ging zij terug naar den salon, waar zij haar nieuwsgierige vriendinnen geruststelde, maar wát er zich boven op haar mans kamer had afgespeeld, dát vertelde zij niet!

Hoe verbaasd was mevrouw Verheul toen de chauffeur van den notaris de lunchroom binnentrad en haar een briefje overreikte, terwijl hij zeide op antwoord te moeten wachten. Haar hart begon te kloppen van verwachting. 't Briefje zou wel wat te maken hebben met de postzegels! Zou er wat goeds van gekomen zijn? Wat goeds voor haar goeden, besten man, voor haar eenige kind? Of zou al haar hoop op teleurstelling uitloopen en dit laatste kansje hun ontnomen worden.

„Zooals God het wil”, zeide zij moedig in haar hart. „Als Hij het beter voor ons vindt dat we in deze omstandigheden blijven, dan leggen wij er ons rustig bij neer. Zijn kinderen blijven we immers in álle omstandigheden?”

Ze opende het briefje, dat tot haar verbazing eene uitnodiging bevatte aan háár en haar man om dezen avond mét Mia een bezoek te brengen ten huize van de familie De Mooy. Of zij haar gunstig antwoord maar aan den chauffeur wilde meegeven. Met het oog op het slechte weer zou de notaris het genoeg hebben zijn auto ongeveer te acht uur, ná sluiting van de lunchroom, te sturen om de familie Verheul af te halen. Geen woord over de postzegels, goed of kwaad!

Maar de chauffeur wachtte op antwoord. Neen, er was geen beletsel voor een bezoek vanavond. Na acht uur waren ze allen vrij om uit te gaan als ze dat verkozen. Weet je wat, ze zou de uitnodiging aannemen. Als straks haar man thuiskwam van zijn middagwandelinetje zou ze het hem wel vertellen. En als Mia wat met haar huiswerk voortmaakte, dan kon die óók best mee. Haar alleen thuislaten deed ze in géén geval.

„Wilt u aan mijnheer en mevrouw zeggen dat we graag hun uitnodiging voor

vanavond aannemen?” vroeg ze den chauffeur vriendelijk.

„Zeker, mevrouw”, zeide deze correct, maar hij kon zijn gezicht bijna niet in de plooi houden zóó verbaasd was hij over wat hij hoorde. Een uitnodiging! Aan de menschen, hier, uit de lunchroom! Enfin, 't ging hem niets aan, en 't was een aardigste dame, deze moeder van het jongetje dat tegenwoordig nog al eens bij Gonda kwam.

Hoe verbaasd keek vader Verheul, toen

zijn vrouw hem bij zijn thuiskomst vertelde van het bezoek dat zij dien avond zouden brengen bij de familie van Gonda. Ook zijn hart klopte van verwachting over wat hij van den notaris te hooren zou krijgen. Want dat het iets bijzonders beteekende zoo plotseling uitgenoodigd te worden bij eene familie wier drempel hij nog nooit betreden had, dat begreep hij direct. Maar ook hij legde zijn gedachten het zwijgen op totdat de tijd dáár zou zijn dat hij van den notaris zelf zou vernemen wát er te vernemen was.

Mia sprong uitgelaten rond toen zij hoorde van het plezierige avondje dat haar zéker te wachten stond! Naar Gonda, en dan sámen met vader en moeder! Zóó iets heerlijk!

Toen de chauffeur even na achten aanbeldde aan de nu gesloten deur van de lunchroom, stonden de Verheuls al gereed om in te stappen. Mijnheer Verheul, keurig in zijn beste blauwe pak en overjas, moeder Verheul in de donkerbruine japon met het gehaakte kraagje, die haar zoo goed stond, al was er geen pracht en praal aan te zien, en Mia in een aardig grijs-blauw jurkje dat nog niet lang nieuw was, namen plaats in de gemakkelijke, ruime zitplaatsen van de mooie, groote auto, en in enkele minuten bereikten ze het huis, waarin ze zouden vernemen welke verandering er in hun bestaan zou komen.

De ontvangst in den huize De Mooy was alleraardigst. De gasten werden direct door de dienstbode van jas en mantel ontdaan en naar Mijnheer's studeerkamer geleid, een gezellig groot vertrek met boekenkasten langs de wanden, groote leeren leunstoelen in aardige groepjes, en een lijvige schrijftafel in het midden. Bij hun binnentreden kwam de bijna herstelde hun met uitgestrekte hand tegemoet en heette hen welkom in zijn woning, waarna hij hen aan zijne vrouw voorstelde. Het kostbaar zijden kleed van mevrouw De Mooy stak wel erg af tegen moeder Verheuls „donkerbruintje“, maar de handen der beide vrouwen vonden elkaar toch onmiddellijk, en haar begroeting was wederzijds niet alleen beleefd, maar zelfs hartelijk. Bij den eersten oogopslag zag Gonda's moeder dat mevrouw Verheul eene beschaafde vrouw was, en deze van haar kant stelde het zóó op prijs dat de notarisvrouw haar zelf ontving, dat ook zij onmiddellijk gunstig gestemd werd voor haar gastvrouw.

„Gaaf zitten, gaaf zitten!“ noodde de notaris vriendelijk, terwijl hij zijn gasten een gemakkelijken stoel aanwees. „En jij, Mia, je weet hier den weg en je kent de spraak, ga jij maar naar Gonda's kamer, dat vind je toch prettiger dan hier bij ons, groote menschen te zitten.“

Mia haastte zich naar haar vriendin, en toen mevrouw De Mooy thee had geschonken en zich had neergezet, begon de notaris te spreken. Hij vertelde van de hoop, die hij gekoesterd had om uit de postzegelverzameling van mijnheer Verheul nog wat goeds op te diepen, en hoe het hem na veel zoeken gelukt was iets te ontdekken wat zijn vrienden zéker genoeg zou doen.

„Kijk eens, als we al deze zegels waar-

deeren, dan vertegenwoordigen ze met elkaar een vijf-, zeshonderd gulden. Dat is niet veel, al is 't in ieder geval een meevallertje, waarop ge niet gerekend had. Maar hiér (en hij toonde hun het bewuste papiertje met de twee zegels, waarover hij dezen morgen zoo in opwindung was geraakt) deze hier, dat zijn de waren, zie je! Kijk, als je ze zóó, oppervlakkig beschouwt, dan zijn 't een paar doodgewone postzegels van Noorwegen. Maar door het vergrootglas bezien toonen ze enkele afwijkingen van de gewone, die juist hun groote waarde uitmaken. Deze zegels zijn van een vel, waarin een kleine drukfout is geslopen. En nog niet eens in èlk zegel van het vel. Alleen de geheele rij links van boven naar beneden heeft dit foutje. Het randje dat gekarteld moest zijn is daar aan één zijde glad gebleven, en het kleine ornamentje in den linker bovenhoek is donkerder geschaduw dan dat aan den rechter bovenhoek. Nu, die paar kleinigheden maken juist de waarde van deze zegels uit, en hoe groot die waarde is, zult ge nooit kunnen raden.“

Vragend keek de notaris zijn gasten aan, die hem met verwonderd gezicht hadden aangehoord.

„Nee, dat raden we zéker niet“, zeide Verheul met een stem, bevend van verwachting.

„Nu, dan zal ik het jelui maar ineens zeggen, voor elk van deze twee zegels kan je bij elken postzegelhandelaar of op elke postzegelverveiling graag vierduizend gulden krijgen.“

Triomfeerend keek hij in de oogen zijner verbaasde toehoorders, die stom van verrassing eerst hem en toen elkaar aanzagen. Toen gleed de hand van moeder Verheul in die van haar man en een paar tranen rolden langs haar wangen. Ook de heer Verheul streed zichtbaar met zijne ontroering.

„U zegt het, dus... moet ik het wel gelooven... maar... neen... 't is tòch haast ongelooflijk... het kán haast niet!“ stamelde hij.

„Beste kerel, het is toch heusch zoo!“ lachte de notaris. „En laat ik er bijvoegen dat ik het jelui van harte gun, hoor! 't Is toch een kolossaal buitenkansje, waarop niemand gerekend had, niet waar?“

(Wordt vervolgd).

OPLOSSINGEN VAN DE
NOVEMBER-RAADSELS.

Voor Ouderen:

1. Jaap koopt spelden en naalden bij een kraampje op de markt.
2. Vloorkleed (sneeuwkleed heb ik niet fout gerekend).
3. Loopgraaf.
4. Wie kleine strookjes kan knippen is handig.
5. Zeurkous.
6. Redder.
7. Waar de blanke top der duinen schittert in den zonnegloed.
8. Wormerveer.
9. Schipluiden.

Voor Jongeren:

1. Geen huis zonder kruis.
2. Aardappelen. Uit den grond.
3. Mast, kast, vast.
4. Helmond.
5. Als hij ze aantrekt.
6. Paarden.
7. Koen gaat kampeeren.
8. De klok.
9. Annie.

UITSLAG VAN DEN WEDSTRIJD.

Voor Ouderen:

Naaistertje, Andijk.
Zwartkop, Bergschehoek.
Blondje, Lutjegast.

Voor Jongeren:

Brilletje, Wassenaar.
Bruintje, Bleiswijk 55.
Vlindertje, Pijnacker.

BOEKENLIJST.

Voor „Premieboeken“ kan uit de volgende boekenlijst een keus worden gedaan.

Jan van Batenburg, *Schobbertje*.
Nelly van Dijk—Has, *Het viertal van den Dokter*.
E. Gerdes, *De kanten zakdoek*.
E. Gerdes, *In Leiden en Vlaanderen*.
J. Gouverneur, *Van over zee*.
Job. J. Hesseling, *Piet en z'n moeder*.
W. G. van de Hulst, *Zoo'n vreemde jongen*.
W. G. van de Hulst, *Jaap Holm en z'n vrinden*.
W. G. van de Hulst, *Ouwe Bram*.
Gesina Ingwersen, *Truitje*.
Gesina Ingwersen, *Vergeeft elkander*.
Gesina Ingwersen, *De Das*.

De winnaars schrijven een briefje aan de redactie met opgave van den titel van het boek dat ze graag willen hebben. Denk er om goed je naam en adres vermelden.

MARIETJE.

't Kleine mutsje, dat zoo snoezig
Op Marietje's kopje past,
't Mooie kraagje waar het kleintje:
Al een week op heeft gevestigd.
't Nuffig strikje, dat er bij hoort
En zoo warm is, in de kou...
Wat een leuke mooie dingen.
'k Denk, dat je wel ruilen wou.

Maar er is ook alle reden,
Dat ze fijn is aangekleed.
't Meisje gaat straks op visite:
Wil je hooren wat ik weet?
Nu, ze voelt zich zoo gelukkig,
Daar ze naar haar grootmoe mag
Om een kusje te gaan brengen,
Juist vandaag, op Nieuwjaarsdag.

HOOFDSTUK XII.

De nieuwe koning.

Zoo was dan het gewichtige oogemblik aangebroken, waarop het testament van den koning zou worden geopend, en zou blijken, wie in de plaats van koning Oekelekoë tot koning zou worden benoemd. De notaris, hoe blij hij ook was, scheen toch een beetje zenuwachtig, en hij vertelde aan een ieder, die het hooren wilde, dat de koning, zooals gebruik was, ook deze maal zonder eenigen raad in te winnen zijn wil had kenbaar gemaakt. De neger-notaris stelde er vooral prijs op om te zeggen, dat hij er niets aan doen kon. Zoo was de aandacht dus heel erg gespannen, en een groote stilte viel er, toen de notaris, staande voor de kraal van den koning het officiële stuk te voorschijn haalde, het zegel verbrak en te lezen begon. Naast hem stonden twee officieren van de lijfwacht, welke heel geleerd in het papier keken, om te constateeren, of de notaris, het papier wel goed voortlas. Maar als de notaris het niet goed deed, zouden ze het toch niet kunnen merken, want die twee officieren konden heelemaal niet lezen. En al hadden ze er nu ook een bril bij opgezet — omdat ze gehoord hadden, dat, als je niet zien kon, zoo'n paar glazen het je leerden — ze begrepen van de teekens niets. Met te meer spanning luisterden ook zij, naar wat de notaris te zeggen had. En dat was iets heel bijzonders. Luister maar:

Koning Oekelekoë aan zijn volk,

Als dit schrijven aan mijn volk wordt voorgelezen, zal ik reeds zijn weggeleid, naar de vette oasen, aan de overzijde van de rivier Katoebi. En ik zal niet meer kunnen spreken, tot hen, die ik gebiedde, en die mij gehoorzaamden. Als deze brief aan u allen bekend wordt, zijn vele stamhoofden vereenigd om naar mijn laatste woorden en last te luisteren. Zoo hoort

dan, gij mannen van Zambosa, van Taita, van Gomba van Hutifiti en van de stammen die wonen langs de oevers van de Houtyra.... Het is mijn wensch, dat het land na mijn dood anders wordt geregeerd, dan tot nu toe het geval was. Ik was reeds een oud man, toen ik te hooren kreeg, wat er in de wereld van ons gezegd wordt. Wij handelen nog als onze voorvaderen en denken, dat het goed is, wat zij deden. Maar onze voorvaderen wisten niet beter! Van hen hebben wij de gewoonte om de menschen, die wij onze vijanden achten, op te eten, overgenomen. Maar behalve in ons gebied, worden er zoo goed als nergens menschen opgegeten. En de blanken spreken met afschuw van deze gewoonte. Er heerschen verder gebruiken en er zijn zeden, die ik niet goed vind. Ik was een oud man, en miste de kracht verbeteringen door te zetten. Maar mijn opvolger stel ik deze taak. Hij moet den slavenhandel uitroeien, hij moet zorgen, dat de vrouwen niet door de mannen mishandeld worden, hij moet de stamhoofden verhoorden, dat ze zich verrijken ten koste van den kleinen man, hij moet de belasting-pacht, die nadeelig is voor het land, en waardoor eveneens de bevolking wordt arm gemaakt vervangen door gewone belastingen, door ambtenaren van den koning te innen, hij moet zorgen, dat er geen menschen meer gedood worden om hun vleesch te eten, hij moet de man zijn, die er voor zorgt, dat het rijk van koning Oekelekoë met eere genoemd wordt. En om nu al deze verbeteringen zoo goed en zoo spoedig mogelijk doorgezet te krijgen, benoem ik tot mijn opvolger den grooten blanken man, die mij van ziekte en kwalen genezen heeft. In de plaats van koning Oekelekoë wordt geroepen tot het hooge ambt:

Skipper Skotziel, die onder den titel van *Ramsasa Oeklaba*, het bewind in handen zal nemen en land en volk naar recht en eer zal regereen.

AAN ALLEN.

Lieve neefjes en nichtjes.

Voordat ik de briefjes afzonderlijk ga beantwoorden heb ik een woordje aan allemaal.

In de eerste plaats moeten jullie er dit keer goed op letten dat de nummering van de raadsels fout is, 10, 11 en 12 moeten zijn 1, 2 en 3 van de Decembernummers. Degenen die mij dus oplossingen stuurden van 10, 11 en 12 moeten dat *nog eens* doen. Je let dan niet op de nummers van de raadsels, maar sturt gewoon de oplossingen van de raadsels die in December zijn opgegeven. Allemaal begrepen?

Dan het tweede! Jullie moeten goed lezen hoe je de raadsels in moet sturen. Op een *afzonderlijk* blaadje met naam, schuilnaam, woonplaats en adres. Op het briefje of den brief (want van sommigen krijg ik heele lange brieven) nu op dat briefje moet *bovenaan* natuurlijk eerst je woonplaats en de datum. *Vlak daaronder* je schuilnaam. Je kunt dan onderteekenen met je eigen naam als je dat wilt. Wie daar in het vervolg niet om denkt loopt kans dat hij geen antwoord krijgt in de briefwisseling! Schrikken jullie daarvan? Nu, dat is goed want ik hoop dat jullie er in 't vervolg allemaal om denken zult.

Ziezoo, dat is dus klaar. Dat hebben we nog net in het oude jaar in orde gemaakt. In het nieuwe jaar krijg ik alle briefjes tiptop. Dat is een wensch voor mij. Nu voer jullie.

Al mijn raadsel-neven en -nichtjes wensch ik een heel gelukkig Nieuwjaar.

BRIEFWISSELING.

Aarlanderveen, Kwikstaart. Wel bedankt voor je raadsels. Ik ben blij dat jullie zelf ook je best wilt doen om leuke raadsels te vinden. Deze zijn niet zoo geschikt. Het eerste heeft in één van de October-nummers gestaan en de beide laatste zijn al zoo bekend. Bedenk dus eens een paar andere, zoodra ze geschikt zijn mogen ze in de raadselrubriek. — *Hazewind*. Wil je me nog even schrijven uit welken ouden jaargang je deze raadsels genomen hebt? Want het moet minstens tien jaar geleden zijn, voor de zelfde raadsels weer kunnen worden opgegeven. — *Moekespop*. Wat heeft Sint Nicolaas je fijn bedacht. Mij ook hoor. Een heele waschmand kwam volgepakt binnengebracht. Allemaal voor Tante Koojsje. Wat schrok ik. Eerst dacht ik, als Sint Nicolaas me maar niet naar Spanje wil sturen in die mand. Maar toen de mand openging zat zij vol pakjes. Toen schrok ik weer, zooveel pakjes voor mij? Gelukkig viel 't mee,

er zaten ook pakjes voor anderen in. En een heele-boel pakken waren wel heel groot met lange gedichten, waarin Sint Nicolaas tante Koojsje leelijk voor den mal hield, maar als het pak dan open kwam zat er een klein dingetje van suiker in. Wat hebben we daarom gelachen. — *Almkerk*, Bruintje. Je hebt vergeten je schuilnaam in je briefje te zetten. Denk je er in 't vervolg aan? 't Was anders zoo'n gezellige brief van je. Ben je al aan 't handwerken geweest met je nieuwe doos? Je hebt het anders diuk genoeg met twee poppenkinderen die broekjes moeten hebben. In zoo'n huishouding blijft niet veel tijd voor handwerken. — *Blondje*. Wat dom van me om Alkmaar te zetten. Ik schaam me werkelijk want ik wil juist zoo graag dat mijn neven en nichten netjes en precies werken, dan moet ik toch zeker zelf het voorbeeld geven. Je raadsels zijn allemaal wel geschikt. Let maar op; den eerst volgende keer komt er vast wel één van in de raadselrubriek. — *Alphen aan den Rijn*, Sneeuwkllokje. Welkom Sneeuwkllokje. Ik houd je aan je woord. In het nieuwe jaar krijg ik de oplossingen van de December-raadsels. Doe je best. — *Amsterdam*, Woelwater. Uitstekend. Je brief was wel heel kort, maar krachtig. Daar houd ik van. Blijf je trouw mee doen aan 't raadsel oplossen? — *Andijk*, Wildeman. Een pracht naam heb je uitgezocht. Tenminste als je Moeder geen verdriet doet met je wildheid. Maar weet je, bijna alle moeders houden van hun wilde jongens het meeste. En wilde jongens zijn ook vaak hun moeder behulpzaam bij kleine karweitjes. Kolen binnenbrengen voor de kachel en boodschappen doen. Heb ik dat goed geraden? Je mag altijd raadsels insturen, ook al heb je ze niet allemaal kunnen vinden, maar wanneer er jongens of meisjes zijn die ze wel allemaal hebben gevonden, dan komen die natuurlijk het eerst in aanmerking voor een prijs. — *Naaistertje*. Weer een nieuw nichtje. Hoe meer hoe liever. Wat heb jij al veel gemaakt. Alles voor je zelf? Ik houd ook zooveel van naaien. 't Is zulk leuk werk uit een rechte lap iets te maken wat je zelf dragen kunt. Wat zeg je van je prijs? Jullie waren niet dom, maar ik was dom. In November zijn er maar negen raadsels geweest. — *Anjum*, Leesgraag. Denk je er om dat je op je briefje je woonplaats er bij zet. Ik moet anders zoo zoeken van wie het briefje is. Over Sint Nicolaas schreef ik al aan Moeder's Pop. Lees dat maar eens. Een vriendinnetje dat op Sint Nicolaas jarig is. Wat zal die veel cadeaux krijgen. — *Robbe* does. „Fryslân boppe”. Ja dat is de leus van echte Friezen. Weet je wie de meeste is van allen? Wat zegt de Heere Jezus daarvan? Zoek dat eens op in den Bijbel en schrijf het me eens. Den vorigen keer heb je zoo'n lange brief gehad, daarom krijg je nu maar een kleintje. Groeten aan moeder en zorg goed voor haar. — *Bergschenhoek*, Zwartkopp. Het niet te versmaden prijsje heb je meteen. Je werk was keurig in orde, zoodat ik over het hoofd heb gezien dat je voor het eerst mee doet. Maar flink mee blijven doen hoor, ook al krijg je geen prijs. — *Bleiswijk*, Dertwee Bruintjes. O, wat zijn er dezen keer een hoop nieuwe nichtjes. Jullie ook van harte welkom in onzen kring. Vind je de raadsels leuk? Doe maar trouw mee, dan krijg je ook vast eens een prijs. — *Delft*, Bromvlieg. Wacht nog maar even. Het boek komt vast wel. Mocht het al te lang duren dan schrijf je nog maar eens een vriendelijk briefje aan de redactie. Ben

je van plan ingenieur te worden? Het lijkt wel zoo. 't Is prachtig speelgoed waar je zooveel mee doen kunt. — *Gouderak*, *Gouweakker*. Wacht maar, jouw beurt komt ook wel voor een prijs. Vooral precies doen wat er gevraagd wordt bij 't raadseloplossen en netjes werken, dan kom je het eerst in aanmerking voor een prijs. — *Herfstroosje*. Weer zoon'n mooie brief van mijn kleine nicht. Heb je al versjes in je Poëzie-album? In het vorige briefje heb ik je wat gevraagd. Lees dat nog eens, en krijg ik daar dan antwoord op? Waarom is er geen briefje van kwikstaartje? — *Delft*, *Moeders Jongen*. Ik kan begrijpen, dat je in dezen tijd geen raadsels kunt oplossen. Daarom stel ik het te meer op prijs nog een briefje van je te krijgen. Jus suum cuique betekent: Aan ieder zijn recht. Kan je het nu ook vertalen? — *Groningen*, *Robinson*. Vlak bij het spoor! Natuurlijk weet je dan hoer laat alle treinen aankomen. De Friesche en de Hollandsche en 't Woltjerspoor. Je ziet ik weet er ook een beetje van. De Friesche en de Hollandsche komen bijna tegelijk aan, niet? Tenminste om half zes. Reis je ook wel eens met 't spoor? — *Praatgraag*. Zoo, je hebt mijn briefje goed gelezen. Nu weet ik dat je in de vierde klas zit. Ook dat je vader je een beetje geholpen heeft. Gelukkig schrijf je dat je het nu al alleen kunt doen. Dat moet eigenlijk, maar in het begin is het soms wat moeilijk. Mijnheer Boot is een aardige man hè? Houdt hij niet veel van grapjes maken of heb ik dat mis? — *Joure*, *Huismoedertje*, *Zus*, *Leesgraag*. Hoe kan ik zoo dom zijn een zuszje voor een broertje aan te zien. Is het bij jullie zulk guur weer? We hebben toch nog geen echten winter gehad en ook niet veel najaarsstormen. Wat een mooi cadeau heeft Zus van Sint Nicolaas gehad. Dat zou ik ook wel willen hebben. — *Krimpen aan den IJsel*. Raadselgraag. Een ontrouwe nicht. Foei! En dat nog wel zoon'n knappe die rebussen kan maken. Ik vind ze prachtig en ze komen vast in de courrant. Let maar op. Alleen kunnen er maar bepaalde teekeningetjes gebruikt worden, die ze op de drukkerij hebben. Zoo geloof ik niet dat een slof gebruikt mag worden. Ik zal het nazien en als het niet kan verander ik het wel een beetje. — *Zus*. Wat een fijnen langen brief kreeg ik van je. Je wordt verwend hoor. Orgelless in zoon'n slechten tijd. Er zijn zooveel zonder werk. Het komt zeker omdat je het eenige meisje bent thuis. Dan zullen de jongens moeder wel flink kunnen helpen. Eén meisje mag wel een beetje verwend worden. — *Lutjegast*, *Bleekneusje*. Jij bent het zeventende „nieuwtje“. Deze maand zijn er negen raadselneven of -nichten bijgekomen. Veel niet? Ben je echt een bleekneusje? Dan vooral veel in de buitenlucht. Een kies laten trekken is geen plezierig werk. Hoewel ik er eigenlijk niet van kan praten, want ik heb al mijn kiezen nog, en nu ik van je hoor dat je er zoo akelig van was, ben ik dankbaar dat ik er nog geen mis. Waar woont je grootvader? — *Moerdijk*, *Moeders Hansje*. Wel bedankt voor je raadsel. Ik vind het fijn als mijn neven me willen helpen. Ik moet er nog eens over denken of het wel in de raadselrubriek kan. Kijk maar eens of het komt. — *Pijnacker*, *Vlindertje*. Graag wil ik dat je mee doet. Begin je een volgenden keer wat vroeger aan je briefje en niet vlak voor het naar bed gaan? — *Leesgraag*. Mooi, dus nu krijg ik in het vervolg twee brieven. *Wateraat* heeft me anders leelijk in den steek gelaten dezen eersten keer. Ik kan geen briefje van hem vinden. Wat ben

je aan het breien? Schrijf je me dat eens? — *Praatgraag*. Ziezoo, dat is flink van je om ook eens te schrijven. Doe je het nu vaker? En schrijf dan je woonplaats op het briefje. Nu weet ik niet of je een zus bent van Vlindertje of niet. — *Schoonhoven*, *Moeders Zwartoo*. Ook bij jou heeft Sint Nicolaas weer zijn best gedaan. Overal moeten de menschen bezuinigen, maar met Sint Nicolaas is het wat anders. En er zijn niet veel kinderen, die heelemaal niets gehad hebben van Sint. Wat zal je broer blij zijn, dat hij vacantie heeft en weer „thuis“ kan komen. — *Slikkerveer*, *Theeroosje*. Met zijn dertien zijn jullie? De oudste twintig en de jongste acht maanden. Wat zal die zich groot voelen. Is de oudste een meisje? Dan is het vast een moedertje mee. Groote jongens halen vaak hun neus op voor kleine kinderen. Maar toch kunnen ze ook leuk met ze spelen. Ik ken een broer van 23 jaar, die leert zijn kleinen broer van vier allerlei kunstjes. Bokje springen en klimmen en meer zulk kattenkwaad. Dat kan natuurlijk niet met een peuter van acht maanden. Maar welke broer kan er tegen als er twee kleine handjes naar hem worden uitgestoken? Ik wou dat ik eens om een hoekje kon kijken bij jullie. — *Sneek*, *Schippertje*. Schippertje, mag ik mee varen? Wat lijkt me dat fijn, zeg, een huis dat je kunt brengen waar je wilt. Heb je al veel van ons land gezien? Of varen jullie alleen maar in Friesland? Vind je het fijn aan den wal? Dat zal wel, want je bent bij je grootmoeder. Zeggen ze geen „Beppe“ in Friesland? Ja, dat geloof ik wel. Je moet de raadsels van de jongeren maar mee blijven raden. De anderen zijn vast nog te moeilijk voor je. Doe maar flink je best. — *Soestdijk*, *Teekeenaar*. Is het boek er al? Anders maar net doen als *Bromvlieg*, *Delft*. Lees dat even. Daar zie ik in den brief van je zus dat het boek er al is. — *Soestdijk*, *Erica*. Dat was nog eens een gezellige brief. Wat je vertelde over je correspondentie met een Afrikaansch meisje is nieuw voor me. Ik wist wel dat er met Indischen en Engelschen enz. werd gecorrespondeerd, maar dit vind ik bijzonder aardig. Het Afrikaansche volk is van onzen stam. Als we hun taal lezen dan is die in onze oogen wat kinderlijk, maar het went gauw. Wie weet maakt zij ook nog eens een reis naar Europa en komt ze je opzoeken. — *Schoonhoven*, *Zwiebol*. Nu, dat heeft geholpen. Ik vroeg één raadsel en krijg er drie. Ze zijn alle drie goed. Dus wanneer ik plaats heb komen ze in de raadselrubriek. — *Wassenaar*, *Brilleetje*. Je hebt waarlijk een prijs, hoewel niet meer voor je verjaardag, zooals je hoopte. Toch zal hij nog wel welkom zijn, denk ik. Gaan ze nu in Wassenaar ook al inbraken? Je oom zal wel geschrokken zijn, f 350.— kwijt is niet zoo prettig. Weet de politie al wie het deed? Waarom geef je mij geen antwoord op mijn vraag in de vorige briefwisseling? Krijg ik dat nog? — *Nieuw-Weerdinge*, *Ali*. Dat is leuk een broer en een zus als neef en nicht er bij. Je werk was keurig en heelemaal goed. Ik heb dan ook heel lang moeten denken of je een prijs kon krijgen. Maar er waren er meer en ik moét zoo eerlijk mogelijk zijn. Denk er in 't vervolg aan, dat de raadsels op een afzonderlijk blaadje moeten.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 8 JANUARI 1932.

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MU. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

Van Buiten!

DRONKEN ROEL.

Dronken Roel: zoo noemde men hem in het stadje. En de jongens riepen het hem na op straat. Niet alleen als hij dronken, maar ook als hij nuchter was. Nu moet ik er bij zeggen, dat dit laatste al heel weinig het geval was. Het gebeurde maar een enkele maal; als de jongens hem dan naliepen en schreeuwden: „dronken Roel, dronken Roel”, dan zei hij niets, maar liep stil en beschaamd door. Maar o, o, als hij dronken was! Dan kon hij te keer gaan en de jongens uitschelden, dat je er werkelijk akelig van werd. En het was niet eerder stil in de kleine, smalle straten van het stadje, dan nadat de gemeenteveldwachter hem onder den toren had opgeborgen. Daar bleef hij dan, totdat hij zijn roes had uitgeslapen. De burgemeester had eerst den kasteleins gevraagd Dronken Roel niet te tappen, maar dat gaf niets. Want dan wandelde hij naar het op tien minuten afstand gelegen dorp en ging daar drinken. Er was al van alles geprobeerd om Roel van het drinken af te krijgen: de dominé had er zich mee bemoeid, er waren een paar vereenigingen aan te pas gekomen, maar niets had geholpen. En iedereen die Roel van vroeger kende en dat waren alleen de oudere menschen in het stadje, vonden het meer dan jammer. Want Roel was jaren geleden een rustige arbeidzame man geweest, die voor zijn gezin hard ploeterde. Nu moest hij leven van wat hij door bedelen ophaalde en wat de een of ander hem uit medelijden gaf. Hoe was Roel toch zoo geworden? Roel had veel tegenspoeden in zijn leven gehad. Eerst was zijn lieve vrouw, waar hij zooveel van gehouden had, gestorven, toen was zijn zoon, die een goed verstand had en best leerde, bij het zwemmen verdronken en hoeveel hem ook ontnomen was, toch voelde hij zich gelukkig met de kleine Suze, die de huishouding voor hem deed. Totdat, tijdens een hevige griepperiode, Suze ziek geworden was, en na twee dagen stierf. Toen scheen de geestkracht van Roel uitgeput. Was hij nu maar een Chr'isten geweest, en had hij het geweten, waar een mensch met zijn moeiten, nooden, smarten en zorgen heen kan, als niemand meer te troosten weet, dan zou het heel anders gegaan zijn. Tenminste waarschijnlijk. Maar van dit alles wist Roel niets af. Hij ging nooit naar de kerk en had, sinds hij op Zondagsschool geweest was (heel wat jaren geleden!) niets meer van God of den Heere Jezus gehoord. En nu ging het heel slecht met Roel. Hij merkte al gauw, dat, als je bij den kastelein kwam, het leven er een boel prettiger ging uitzien. Je vergat je zorgen en van je leed voelde je niets meer. En het was in de kroeg zooveel gezelliger dan in de stille huiskamer, vooral nu het gesnap van Suze er niet meer klonk. Roel had wel eens oogenblikken, dat hij tot zichzelf kwam, en voelde, dat het heelemaal den verkeerden kant met hem uitging. Maar dan was zijn smart en eenzaamheid zoo groot.... dat hij weer zoo vlug mogelijk naar de kroeg ging. Het had er allen schijn van, dat er van Roel niets terecht zou komen.

Roel liep weer dronken langs den weg. Hij was niet zoo heel erg dronken.

maar hij zwaaide toch al een beetje. En achter hem klonk het geschreeuw der jongens: „dronken Roel, dronken Roel” Roel was juist van plan om de jongens eens goed uit te schelden, toen hij bijna over een klein meisje struikelde, dat op het troittoir stond. Roel hield een heel leelijk woord nog juist binnen, toen hij in het gezicht van het kleintje keek. Blonde krullen een paar blauwe oogen, kuiltjes in de wangen.... dat was precies Suze, toen ze nog klein was. Nieuwsgierig keek de kleine naar den zwaaienden man en ze stak haar handje naar hem uit. „Ik ben Jansje de Groot, uit de Bloemstraat”, stelde het kleintje zich voor. Ja, wat moest hij nu zeggen? Dronken Roel dacht na, zoo ingespannen mogelijk, wat hij nu antwoorden zou. Maar hij wist niets te vinden. Die oogen, die krullen.... precies Suze.... zijn Suze.... die.... dood was. De kleine wachtte op een antwoord en toen ze het niet kreeg, zei ze met een meewarig stemmetje en — misschien was het verbeelding, maar ook de stem leek op die van Suze — „arme man, ben je ziek?” Dronken Roel mopperde nog wat na en zwaaide verder. Maar den heelen dag hoorde hij de woorden van de kleine in zijn herinnering naklinken: „arme man, ben je ziek.” En toen hij later op den dag weer wat bijgetrokken was, bleef hij denken aan wat het meisje gezegd had. Ziek, ja dat was hij. Ziek in alle opzichten. Zijn lichaam zoowel als zijn geest. Ziek van den alcohol, ziek van de ellende, ziek van de zonde. Nu in eens herinnerde hij zich weer lang vergeten

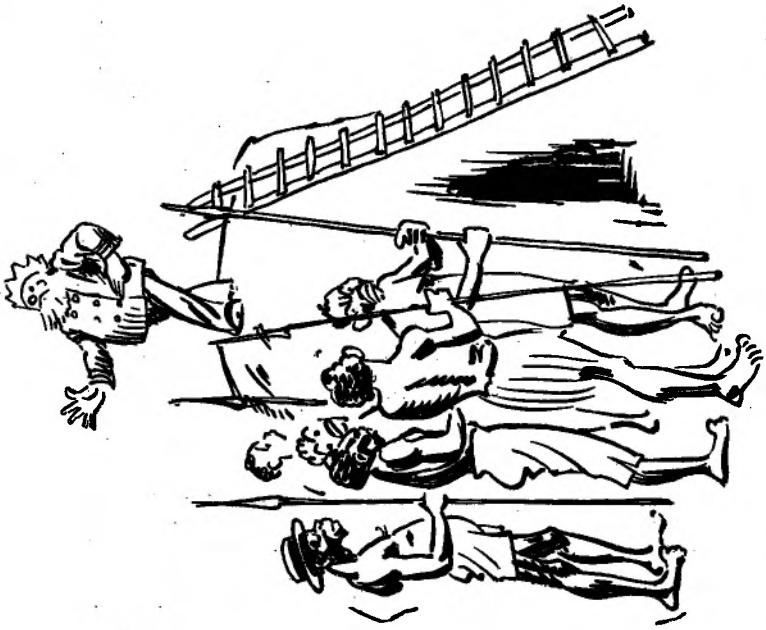
(Zie vervolg op pag. 119).

Ik beveel mij in de gunst van de groote geesten van lucht en vuur en water aan en hoop in de vette oasen aan de overzijde van de Katoebi goede geruchten te vernemen van mijn land en volk.

Koning Oekelekoë.

Zooals gebruikelijk, was de voorlezing in alle rust en kalmte geschied. Maar zoo spoedig was de voorlezing niet

afgehoopen of een luid rumoer verhief zich. Door een deel van de mannen werd op hunne schilden geslagen, ten tee-

ken, dat ze het met de keuze van koning Oekelekoë eens waren, maar een ander deel — en dat was het grootste — brak in groote verontwaardiging uit. Het was iets ongehoords, wat de koning gedaan had. In de eerste plaats had hij de oude zeden en gewoonten der voorvaderen en daardoor de voorvaderen zelf, gehoord en ten tweede, had hij een vreemdeling, een blanke nog wel, tot koning benoemd. Er werden al dreigende blikken geworpen in de richting van den armen notaris en veler hand omkleemde steviger de speer om straks den armen notaris en de voorstanders van de benoeming van den nieuwen koning te lijf te gaan. Het was voor de onderdanen van koning Oekelekoë makkelijker om te begrijpen, wie tot koning benoemd was dan voor den nieuw-gebakken koning zelf. Die kende maar een klein beetje van het taaltje en kon een heele redevoering zeker niet volgen. Toen schipper Schootzeil dan ook aan het verstand werd gebracht, dat hij tot koning benoemd was, schudde hij ongelooovig het hoofd. Maar de notaris bevestigde het. Deze laatste had ondertusschen een zware taak. Hij moest zich eerst verdedigen tegen de beschuldiging, de mannen uit het land van Oekelekoë om den tuin te hebben geleid. Hij beriep er zich op, dat het zijn taak was te zwijgen, hoe moeilijk dit ook voor hem geweest was, zooals hij zei. De meesten begrepen dit ook wel. Maar nu kwam de groote moeilijkheid: moest het besluit van den koning worden uitgevoerd? De notaris, die een man van den ouden stempel was, voelde er eigenlijk niet zoo heel veel voor. Maar hij wist óók, hoe het ging, als er geen koning was benoemd. Dan bleef het soms tientallen jaren in het land onrustig, omdat de kroon-pretendenten elkander heftig bestreden. En de notaris wist, dat dit ook een allesbehalve prettige toestand was. Daarom kwam hij tot de beslissing, dat het maar het beste zou zijn, het besluit van den koning te verdedigen. Heel voorzichtig herinnerde hij er aan, dat de zeden en gebruiken, inderdaad zooals beweed werd, geëerd moesten worden. Maar hij wees er ook op, dat dit

DOOR DIK EN DUN

29)

door

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

(Slot).

„O, notaris, ik ben u zoo dankbaar voor al uw hulp”, zeide Mia's moeder met bewogen stem. „Door u zijn we pas op 't idee gekomen dat er eenige waarde in die kistjes met postzegels zou steken, en zonder uw hulp hadden we zelf nooit die zeldzaamheden ontdekt; waarschijnlijk zouden we ook bedrogen zijn geworden door anderen, als we in verkeerde handen ermee waren gevallen! Wat een verschil zal dit kleine kapitaaltje maken in de toekomst van onze Mia. Van de rente alleen zullen we haar reeds de opvoeding kunnen geven die wij haar zoo heel graag gunden.”

„Dat is mooi van u, dat u zoo direct aan het kind denkt”, zeide mevrouw De Mooy, die door de woorden van de vrouw tegenover haar diep getroffen was. „Maar mijn man heeft u nog meer te vertellen. Luister maar eens.”

„Ja”, zeide de notaris, „het is alsof het spel zoo spreekt, maar ik kreeg dezer dagen juist een zaakje omhanden wat voor u misschien juist van pas komt. Kijk eens, wij brengen elken zomer een maand door in het dorp G., een heerlijk vakantie-oord, en vlak bij een groote stad gelegen. Ook veel van onze vrienden en familie komen daar

geregeld. Nu wil de eigenaar van het hotel waar wij altijd logeeren, stil gaan leven, hij en zijn vrouw zijn bejaard, en hebben hun rust wél verdiend. Nu ben ik hun notaris, en zoowat een week geleden schreven ze mij dat ze graag hun hotel verkoopen wilden. Ik zou eens voor hen adverteeren en dergelijke. Mijn ziekzijn kwam er net tusschen, en zodoende maakte ik er nog geen werk van. 't Heeft ook niet zóó'n haast. Nu weet ik wel dat de koop-som ver boven uwe krachten gaat, maar de oude lieden zijn geneigd zelf eene groote hypotheek op het bezit te laten staan, zoodat een betrekkelijk klein kapitaal al voldoende zou zijn om huis en inventaris over te nemen. Toen nu vanmorgen bleek dat het de moeite nog eens waard was, wat er uit de postzegels voor den dag kwam, heb ik direct aan u gedacht. Waarom zoudt u het er niet op wagen en u te G. vestigen. Het seizoen duurt daar van Paschen tot eind September, en de verdiensten zijn zóó, dat ze, over het geheele jaar verdeeld, ruim genoeg zijn om van te leven. Voor u, Verheul, is de werkring dus niet te druk en de lucht is er uitstekend voor u. Voor mevrouw is 't natuurlijk flink aanpakken in den zomer, maar dat heeft ze altijd immers al gedaan, en getoond dat ze 't gráág doet. En voor Mia is 't toch óók zooveel prettiger, in die mooie, ruime, gezonde omgeving. En vlak bij, in de stad, is er gelegenheid genoeg om verder te leeren! Er is een uitstekende tramverbinding, dus de afstand is geen bezwaar. En met de fiets is het bij goed weer ook een heerlijk ritje. Wat zoudt u daar wel van denken?”

De heer Verheul en zijn vrouw zaten eenige oogenblikken in gedachten verzonken. 't Was haast te veel opeens, wat ze dezen avond te hooren kregen.

„Ja”, zeide de notaris, die hunne aarzeling niet verkeerd uitlegde, „'t is te begrijpen, dat u daar maar niet zoo ineens op kunt antwoorden. U zult er samen eens over moeten praten, nietwaar, en vóór u eenig besluit neemt, moet u ook eens inzage in de boeken hebben en het pension eens bezichtigen. En denk niet”, voegde hij erbij, „dat ik invloed wil uitoefenen op uw besluit! Ik zeg u alleen maar wat er van de zaak is. Wilt u het geld dat de postzegels zullen opbrengen voor een een ander doel besteden, dan staat u dat natuurlijk vrij. Maar ik had zoo gedacht dat dit misschien juist voor u de manier zou zijn om weer

in dezelfde omstandigheden terug te geraken, waaruit ge door al die nare gebeurtenissen van vroeger voor korten tijd gebannen zijt. Als ik niet zeker wist dat het in uw voordeel was deze zaak over te nemen, zou ik het u niet hebben aangeraden."

"Ja, ziet u, notaris", begon vader Verheul na eenige oogenblikken, "ik heb, geloof ik, niet genoeg vertrouwen meer in mezelf om zoo iets groots te durven aanpakken. Ik ben nooit heelemaal opgeknapt na dien slag, voor eenige jaren, en, ik zei u al, ik mis het vertrouwen. . . ."

"Lieve man", sprak ernstig moeder Verheul, terwijl ze de hand van haar man greep, "je mist toch niet het vertrouwen in God?"

"Neen, Marie, neen. En als jij me helpen wilt. . . ."

"Natuurlijk, natuurlijk, man! En ik geloof dat we den notaris héél dankbaar moeten zijn voor zijn vriendelijke bemoeiingen. Wij zullen eens goed overleggen, en ons op de hoogte stellen van allerhanden, en als het dan blijkt dat het ons niet in te groote zorgen zou steken om het pensioen over te nemen, dan zal ik het met Gods hulp wel klaren!"

"Braaf en dapper gesproken, mevrouw-tje!", zeide de heer De Mooy, en, zich tot zijn vrouw wendende: "Nu, heb ik je te véél gezegd over dit flinke moedertje van Gonda's vriendin?"

"Neen, man, integendeel! Weet u wat, mevrouw, laten wij de mannen hier samen laten om de zaken nog verder te bespreken, dan gaan wij beneden een gezellig babbeltje houden en zal ik u een en ander vertellen over het huis en de omgeving. Wij komen daar ieder jaar, en ik ben er met alles op de hoogte."

Terwijl Marie Verheul haar gastvrouw volgde, bedacht zij met blijdschap hoe veranderd alles toch was, nu de vrouw, die vroeger háár huis zelfs aan haar kinderen verboden had, haar nu leidde naar haar eigen prachtige salon en haar op de meest voorkomende manier behandelde. En zij genoot van de beschrijving van het geriefelijke groote huis, den uitgestreken tuin, en de mooie omgeving. O, in die heerlijke reine boschlucht zouden Mia's wangetjes weer rood en rond kunnen worden; in die stille natuurpracht zouden de geschokte zenuwen van haar man weer tot herstel komen, en voor haarzelf zou de arbeid licht

zijn als zij wist dat ze dien voor haar geliefden verrichtte!

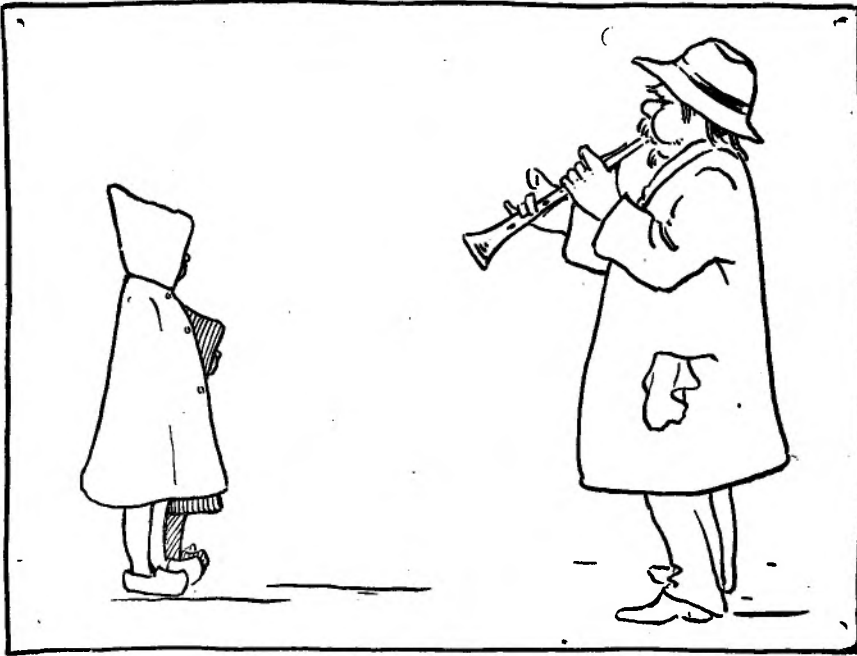
Toen de Verheuls dien avond thuiskwamen knielden zij dankbaar neer voor hunnen Vader in den Hemel, die hun den weg gewezen had tot nieuwen zegen en voorspoed.

Mia kreeg van de plannen niets te hooren voordat de zaak zoover gevorderd was dat de ouders meenden er nu wel over te kunnen spreken zonder bij hun kind blijde verwachtingen op te wekken, die wellicht op teleurstelling zouden uitloopen. Mia's blijdschap werd slechts door één ding verminderd, namelijk door de scheiding van haar vriendin. Want dat beteekende toch voor haar de verhuizing naar G. Maar de zekerheid dat zij dezen zomer in de vakantie Gonda en Hans en de heele familie De Mooy weer zou ontmoeten, en dan een maand lang met haar vriendin zou samenzijn, troostte haar toch in zóóverre,

dat ze met een hart vol moed en de beste plannen voor de toekomst naar haar nieuwe woonplaats trok toen de tijd daar was.

Hoe Mia en Gonda hun vakantie doorbrachten in pensioen „Beukenhorst”, en hoe ze ook dáár vriendinnen bleven, is een heel afzonderlijk verhaal. *Misschien* komt dat ook in ons blad. . . . maar dan moeten jelui eerst eens schrijven hoe je „Door Dik en Dun” gevonden hebt! Dat zou de redactie zoo gaarne weten. Schrijven jelui eens?

DE MUZIKANT.

Door de koude winterstraten,
Zwerft een oude muzikant.
Voor de nette burgerhuizen,
Houdt hij, blauw van koude, stand.

En zijn opgeblazen wangen
Persen door de klarinet
Oude, heel bekende wijsjes
Maar geen mensch, die op hem let.

Tusschenbeiden wacht hij even,
Kijkt de straat aandachtig rond:
En wil niemand hem wat geven?
Dan verdwijnt hij weer terstond.

Maar de kleine Lieselotte,
Heeft hij door zijn spel bekoord.
Kijk, zij luistert heel gespannen,
Heeft nog nooit zoiets gehoord.

En het koude muzikantje,
Blaast nog eens zijn schoonste lied
Om ons Lotje te vermaken,
Ook al geeft ze zeker niet!

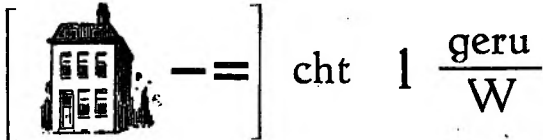
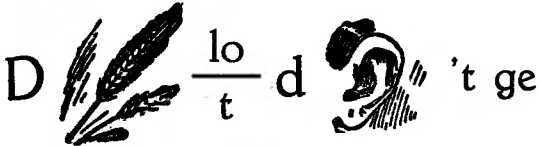
Al die dwaas-verwende menschen,
Hebben voor zijn kunst geen oor,
Maar het meisje heeft waardeering,
En dus speelt hij *haar* maar voor!

OOM TIEN.

RAADSELS.

Voor Ouderen:

1. Rebus.

2. Ik ben bij de pomp en aan het vat of aan den kant der kaden.
'k Ben soms ook een heel flink persoon.
Wie kan mijn naam nu raden?

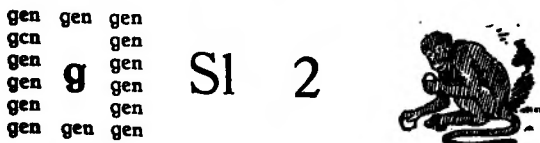
Ingezonden door Blondje, Almkerk.

3. Ik besta uit twee lettergrepen. Mijn geheel is iets wat men inademt. Zet men mijn tweede lettergreep voor mijn eersten dan ben ik een groente.

Ingezonden door Blondje, Almkerk.

Voor jongeren.

1. Rebus.

2. Welke tafel heeft geen pooten?
Welke tafel heeft geen blad?
Welke tafel heeft geen lade?
En geen tafelkleed gehad?

Ingezonden door Blondje.

3.

1	2	3
4	5	6
7	8	9

1, 2, 3 = 1, 4, 7 = een meisjesnaam.
4, 5, 6 = 2, 5, 8 = plaats in Nederland.
7, 8, 9 = 3, 6, 9 = rivier in Nederland.
Ingezonden door Zwierbol, Schoonhoven.

NIET VERGETEN.

De raadsels van de heele maand tegelijk opsturen voor de twaalfde van de volgende maand aan de redactie.

Raadsels en briefje op een afzonderlijk blaadje. Op het blaadje met de raadsels, naam, schuilnaam en adres. Op het briefje schuilnaam en woonplaats.

Vervolg: „Dronken Roel”.

woorden, die hij gehoord had op de Zondagsschool, toen hij zoo klein was, als het meisje, dat hem had aangesproken. En hij wilde genezen.... Ja, dat wilde dronken Roel.

Wat er allemaal met Roel gebeurd is, eer hij werkelijk genezen was, is te veel om te vertellen. Maar hij genas, naar ziel en lichaam. Daar kwamen de dominé en de dokter aan te pas, doch Roel zei later steeds, dat er maar Eén was, Die hem genezen heeft en dat was God. Toen Roel stierf, sprak men allang niet meer van dronken Roel, want hij stierf als een vrome man, als een schaapje uit de schaapskooli van den Heere Jezus.

NAAR SCHOOL.

Toen Hansje voor 't eerst naar school toe ging
Toen ging hij niet heel erg graag,
Toen huilde hij thuis een traantje of wat,
En hij smeekte: „Toe, nog niet vandaag!”
Maar Vader was flink, en Moeder was lief,
En ze brachten hem samen erheen,
Maar... bij de deur met de gróóte mat,
Daar lieten ze Hansje alleen.
Ons Hansje keek eens voorzichtig rond,
Wat een kinderen waren daar!
En hij dacht: „Als we met zoovelen zijn
Dan is het misschien niet zoo naar.”
Nu, het viel nog al mee op dien eersten dag,
En de morgen was gauw voorbij,
Ze zongen, de juffrouw vertelde wat,
En ze wandelden op een rij.
En toen Hans 's aar huis toe kwam,
Toen zei hij: „Z weet u wat?
Daar waren i hebben gehuild,
Echt kindera

N. v. S.—H.

ONZE COURANT

BINNENLAND

DAT LIEP GOED AF.

Toen de brandweer in Epe vorige maand December haar spuit oefeningen hield, bemerkte men tot aller schrik dat de brandspuit geen water maar benzine gaf. Jullie weet dat benzine heel gevaarlijk goedje is, dat ontploft zoodra het met vuur in aanraking komt en zoo heel wat verwoesting kan aanrichten. Gelukkig dat het maar een oefening en geen echte brand was. Bij onderzoek bleek dat de brandput met benzine in plaats van met water was gevuld. Vlak bij den brandput staat een benzinepomp van de A. P. C. Jullie kent ze wel. Die schijnt de oorzaak van het kwaad te zijn geweest. Hoewel nergens een lek te vinden was, moet toch die pomp den brandput op een of andere manier met benzine gevuld hebben. Als het niet bijtijds was ontdekt zouden er vreeselijke ongelukken zijn gebeurd.

HUNEBED GEVONDEN.

Iemand uit Oosterwolde, een plaatsje in Friesland, heeft op een heide bij Appelscha een hunebed ontdekt. Jammer dat het niet in ongeschonden staat is. Het bouwwerk is ingestort. De steenen die het dekken moesten, zijn tusschen de onderliggende zandsteen ingeschoven, daardoor komt het ook dat het zoo lang verborgen is geweest. Het Hunebed ligt op een terrein dat aan een vereeniging behoort. Het bestuur van die vereeniging zal het terrein laten zooals het thans is, en zoo mogelijk het hunebed in orde laten maken. Dan is Friesland weer een historisch monument rijker.

STELLEN.

In een groot hotel te Weltevreden logeerde een mijnheer. Midden in den nacht werd hij wakker. Hij hoorde gerucht in zijn slaapkamer. De mijnheer bleef doodstil liggen om te zien wat er gebeurde. Zijn raam was met tralies voorzien, daar kon toch niemand doorkomen? Maar jawel, juist bij dat raam zag hij de schaduw van een mannenfiguur die een dier door de tralies werkte. De mijnheer was gelukkig niet bang en dacht wat zou dat beest hier moeten. Hij bleef maar stil kijken. Toen zag hij dat het een aap was, die alle dingen in de kamer ging nazien of er wat van zijn gading bij was. Nu vond de mijnheer het mooi genoeg en sprong uit zijn bed. Maar de aap was vlugger. In een wip was hij door de tralies verdwenen en in de armen van zijn baas gevlucht die het nu ook op een loopen zette. De mijnheer kon natuurlijk niet door de tralies en moest door de gang zoodat de dief intusschen verdwenen was. Een dief staat nergens voor. Hij richt zelfs dieren af om voor hem te stelen.

VAN ONS KONINKLIJK HUIS.

De stem van onze Koningin.

Den Kerstdag 's middags om 1 uur heeft onze Koningin tot haar Volk gesproken. Ieder die een radio had, heeft haar stem kunnen hooren, en

beluisteren wat zij in haar Kerstgroet tot ons te zeggen had. En wie geen radio bezat heeft zich zeker een plaatsje veroverd bij vrienden om het ook te kunnen hooren.

Het mooie was dat de Kerstgroet van onze Koningin door beide zenders werd uitgezonden en dat ook Oost en West-Indië mee zouden luisteren. Wat een wonder, die radiol! Daar luisteren alle Nederlanders op de heele wereld op hetzelfde oogenblik naar de stem van haar, die ons allen regeert. Verbonden waren we door een onzichtbaren band.

In West Indië is ieder woord uitstekend verstaan, maar in Oost Indië zijn er maar heel weinigen geweest die iets hebben kunnen opvangen. Het meeste kwam daar onverstaanbaar over. Dat was heel jammer! Toch waren ze juist in Indië zoo onder den indruk dat het mogelijk was op dien verren afstand een Kerstgroet van hun Vorstin te hooren.

BUITENLAND

BAARZEN-REGEN.

Te Bordeaux heeft het visch geregend in een der straten van de stad. De bui duurde slechts ongeveer 10 seconden, gedurende welken tijd baarzen van vier tot tien centimeter lengte in alle richtingen verspreid werden. Het grootste deel van de visch werd door auto's vermorzeld, doch tal van huisvrouwen waren nog in staat een flinke buit binnen te halen van de volkomen versche baarzen.

Hebben jullie wel eens eerder zooiets gehoord? ik niet. Misschien is er onder onze neven en nichten wel iemand te vinden die een knappen vader of moeder, oom of tante heeft, die ons kan vertellen of het mogelijk is dat het baarzen regent of dat het een grapje is.

MIDDEL OM BROOD VERSCH TE HOUDEN.

Een Russische geleerde te Petersburg heeft een middel gevonden om brood heel lang versch te houden. De Russische kranten beweren dat zelfs na een maand, nog geen verschil is te proeven met pas gebakken brood.

WAT VOOR WEER WAS HET MET KERSTMIS,

in Engeland?

Daar was het buitengewoon zacht. De zachtste Kerstmis sinds 17 jaar.

in Frankrijk?

Daar was het buitengewoon koud. Het vroom hard. In de rivieren dreven groote ijschotsen.

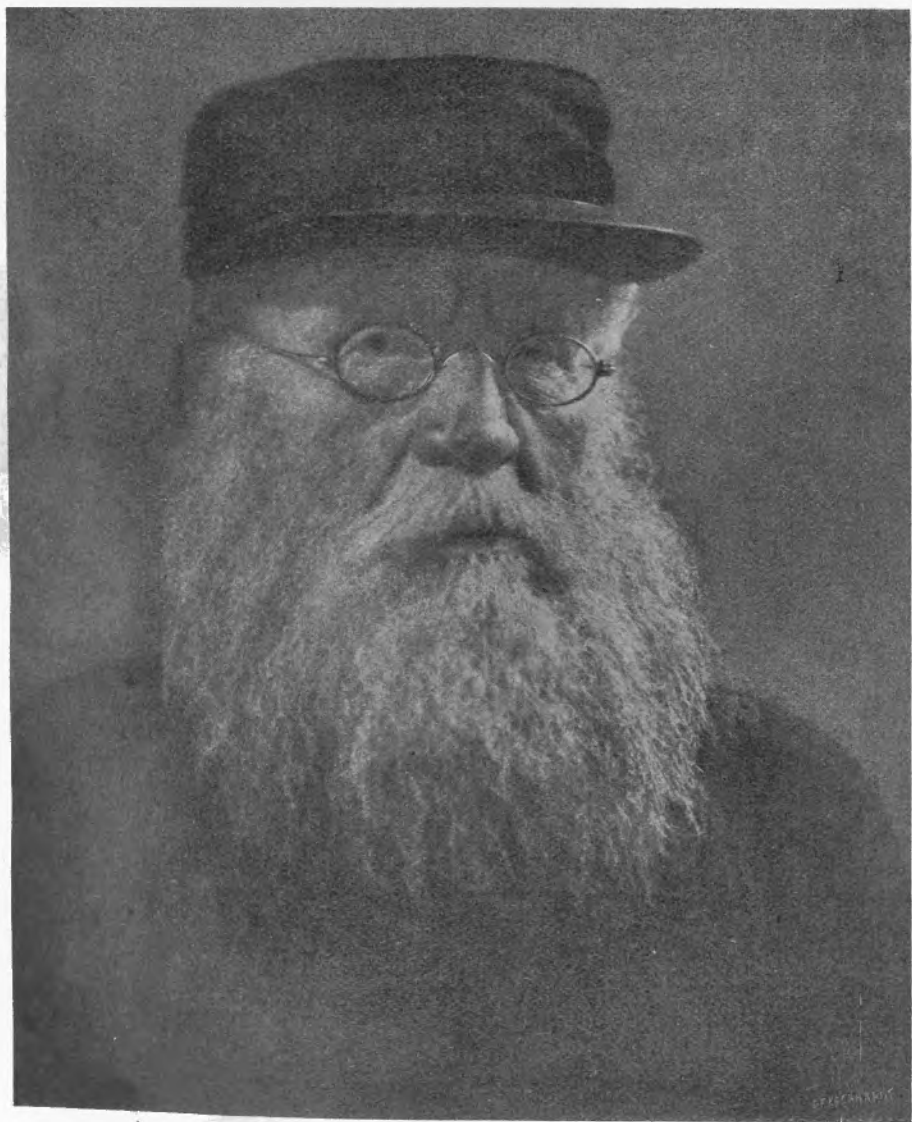
in Italië?

Daar werden de menschen den eersten Kerstdag opgeschrikt door aardschokken. In Noord Italië zijn verschillende plaatsen waar veel huizen door de aardschokken zijn beschadigd, ze vertoonen gevaarlijke scheuren in de muren.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 15 JANUARI 1932

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MIJ. E. J. BOSCH Jbz., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

De oude zeebonk.

EEN DAG EXTRA VACANTIE.

De dagen op school zijn heusch niet zoo vervelend, als het wel eens lijkt. Dat merk je het beste, als je een heelen tijd met vacantie bent. Dan gaat het niets doen al heel gauw vervelen, is het niet? Je weet het ook altijd zoo precies vooruit... zóóveel weken nog naar school en dan komen de vijf of zes weken vacantie. En je weet gewoonlijk al weken tevoren hoe je de vacantie besteden zult. Maar zie je, als er plotseling, zoo geheel onverwachts eens een dag vacantie tusschen komt, dat is eerst fijn. Niet als de onderwijzer of de juffrouw ziek is of als er een besmettelijke ziekte heerscht, dan zit er een heel onprettige kant aan een extra dag vacantie. Maar als alles goed in orde is als er niemand ziek is en je mag dan zoo ineens maar eens een dag thuisblijven. Dat is fijn. Zoo ging het de kinderen op de christelijke school in Adorp. Ze waren gewoon des morgens naar school gegaan. Het was o zulk mooi weer, en er waren er heusch wel, die liever naar buiten gegaan waren de wei in, dan dat ze in het benauwde lokaal waren gaan zitten. Nu was dat lokaal zoo benauwd niet, dat verbeeldden ze zich maar, doch in ieder geval ze hadden er veel liever buiten gebleven. Vooral de jongens en meisjes van de vierde klas, die zulke moeilijke sommen moesten maken waren veel liever buiten gebleven. Maar er viel niets aan te doen, ze moesten naar school. Toen ze de schooldeuren binnen waren merkten ze eerst niets bijzonders, die kinderen van de vierde klas, maar toen ze eenmaal in de klas zaten, bemerkten ze al gauw, dat er wat aan de hand was, want de onderwijzer stond niet, zooals gewoonlijk, voor de banken. Het was al negen uur en toen kwam de hoofdonderwijzer binnen om te zeggen, dat de onderwijzer, die den vorigen avond in Amsterdam voor eene vergadering gesproken

had, in een verkeerden trein was gestapt en in een heel andere plaats was te lande gekomen. Hij zou zeker niet vóór den middag terug kunnen zijn. „Nou, jongelui”, zei de hoofdonderwijzer — of bovenmeester zeiden ze nog in dit dorp — „als jelui er niets op tegen hebben, dan zullen we vandaag maar vrij-af geven voor de vierde klas. Juffrouw Bremer heeft keelpijn, anders zou die er jelui wel bijnemen. Het is toch Woensdag vandaag, dan moeten jelui je maar eens buiten amuseeren. Het is er mooi weer genoeg voor.”

Een hoera-tje ging er in de klas op. De kinderen van de klas naast de vierde keken verwonderd op toen ze het hoorden, maar de vierde klas holde naar buiten, zoo gauw ze kon. Dat was nog eens een ongedachte blijdschap. Zoo'n heelen dag vrij en dat op zoo'n prachtige dag. Binnen de vijf minuten was er geen kind meer in de buurt van de school te zien, zoo bang waren ze, dat de hoofdonderwijzer ze weer terug zou roepen. Maar ik kan jelui verzekeren, dat ze dien dag plezier gehad hebben.

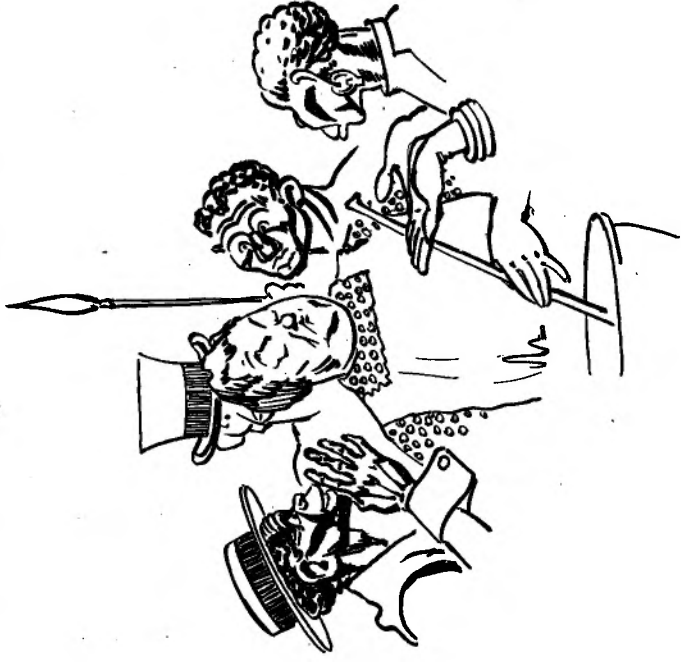

even goed gold, van de benoeming van een opvolger. Koning Oekelekoë had nu eenmaal een opvolger aange-
wezen en nooit was er van een dergelijk besluit afge-
weken. Hij stelde voor, den nieuw benoemden koning eens
te vragen, wat hij van plan was te doen. Schipper Schoot-
zeil werd naar voren geroepen en een tolk las hem het
besluit van den koning voor. En nu moest hij maar eens
zeggen wat hij te doen dacht. Schootzeil klom op het dak
van een kraal om zijn redevoering te houden, eene rede-
voering, welke waard is te worden neergeschreven. Maar
vóór hij naar boven klom, kwam een hofbediende met de
kroon van koning Oekelekoë aanzetten. De kroon was hem
wel een beetje klein, doch hij zette haar toch maar op, en
begon zijn speech, die door een tolk vertaald werd. Maar
de tolk maakte de rede veel te mooi! Dit zei Schootzeil:

Zwarte nikkers en kaffers.

Hoewel ik heel graag wou, dat jelui op de Moker-
hei zaten, of liever, dat ik er zat en jelui hier in je
eentje te braden lagen, zoo zal ik toch een woordje
spreken, nu die ouwe zwartroek, die ik een paar maal
opgekikerd heb, mij de eer heeft aangedaan mij tot
zijn opvolger te benoemen. Kijk er reis hier, maatjes,
eerlijk gezegd, ik heb altijd wel gedacht, dat er nog
wat van me terecht zou komen. En mijn goeie moeder
heeft positief gelijk gehad, toen ze zei, dat je nooit
je kinderen moet wegdoen, omdat je niet weet, wat
er nog eens uit groeien zal. Maar da's tot daaraan toe!
Roetmoppen, neem van mij een raad aan en geef dien
ouwen Oekelekoë z'n zin, en probeer het eens een
jaartje met me. Ik wil eens kijken, of ik in jelui
zwarte koninkrijk niet een beetje orde en regel kan
scheppen. Ik zal jelui niet te hard op je vette kroes-
koppen timmeren en kalmpjes de zaken verbeteren:
langzaam aan, dan breekt het lijntje niet. Maar men-
schenvleesch moeten jelui nou maar van de eeflat

schrappen. Geloof me, maatjes, dat is niet goed voor
jelui ingewanden. En als je het tòch eet, is het onge-
zond voor je rug ook. Want vijftig stokslagen krijgt
hij of zij — zeker, ik denk aan de wijffjes óók — die
een vorkie menschenbiefstuk proeft. Zoo, da's dat
dan. Veel heb ik verder niet te zeggen. Een kwaai-
kerel zullen jelui niet aan me hebben, aangebrande

jongelui, en we zullen eens zien of we uit dit dorre
stukkie land niet een tuintje kunnen maken. Nou
negers, dan is het zaakie zoo gezond, nietwaar? Als
jelui eens bij juffrouw Slotter in de keuken kijkt, zal

WIMMIE'S OMA.

1) door
N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

I.

Eerst zal ik je vertellen wie Wimmie is. Dat is een jongetje van zes jaar, en hij vindt het eigenlijk een beetje naar dat hij nog Wimmie genoemd wordt, want nu hij op de groote school is, waar de juffrouw hem altijd „Willem” noemt, zou hij maar het liefst willen dat Vader en Moeder en al de anderen dat óók tegen hem zeiden. Nu, zijn ouders willen hem dat genoeg wel doen, en, al vergissen ze zich nog wel eens, ze probeeren toch zooveel mogelijk Willem zijn grootejongsnaam te geven. Maar Oma kan het maar niet onthouden! Die zegt altijd maar weer „Wimmie”. Dan kijkt het ventje wel eens een beetje boos, maar Oma ziet dat niet zoo goed, als ze haar bril niet opheeft. Verleden was het zóó erg dat Willem op den grond stampte en boos riep: „Ik wil geen Wimmie heeten, ik heet *Willem*, net als Vader!”

Oma schrok er van! Maar toen trok ze den kleinen jongen op haar schoot, en ze zei met haar zachte, lieve stem: „Wimmie, weet je wel dat je Vader voor mij óók altijd „Wimmie” is geweest? Toen Vader zoo klein was als jij, en nog veel jaren later, heb ik hem nooit anders genoemd dan „Wimmie”. Dat was zijn moeders

naampje voor hem. Laat het voor jou nu je Grootmoeders naampje zijn, vind je dat goed? Oma zegt dat naampje zoo héél graag. Laten we nu afspreken dat Wimmie's Oma nog heel lang tegen jou mag zeggen „Oma's Wimmie”. Dan moeten al de anderen je maar Willem noemen, goed?”

En zoo kwam het nu dat Willem van Hal uit de 1e klasse bij Oma nog altijd Wimmie genoemd werd.

II.

Nu wil je zeker nog wel meer van Wimmie weten, hè? Hoe hij er uitziet, en wat voor soort jongen hij is? Nu, zijn bolletje is rond en blond, zijn wangen zijn rond en rood, en zijn oogen zijn rond en blauw. Verder is hij niet heel groot voor zijn zes jaar, maar stevig en gezond, en 's zomers lekker bruin van de buitenlucht. Want zijn ouders sturen hem als 't maar even kan, naar buiten, in den tuin. En nu zal ik je maar ineens vertellen dat die tuin niet eens de tuin van Wimmie's ouders is. Het is de tuin van Oma! Dat komt zóó. De familie Van Hal, dus Wims Vader en Moeder, woont in een huis in de Emmastraat. Achter de Emmastraat loopt de Esschenlaan, en dáár woont de oude mevrouw Van Hal. Haar huis is groot en ouderwetsch, en er is een echte mooie, oude tuin bij, vol bloemen en heesters en hooge boomen. Nu is het zoo toevallig, dat het huis in de Emmastraat en dat in de Esschenlaan vlak achter elkaar liggen. De tuin van Oma komt dus uit op het kleine achterplaatsje van Wim's huis. En toen nu Wimmie geboren was en al zoo groot werd dat hij in een zandbak kon spelen, zei Oma: „We zullen een deurtje laten maken in de heining tusschen onze tuinen, dan kan Wimmie bij mij heerlijk komen spelen. Bij jelui is het zóó klein, daar is geen plaats voor een zandbak, die zal ik laten maken bij mij, dan heeft het ventje lucht en licht zooveel hij maar wil!”

Nu, je begrijpt dat Wim's ouders dat heerlijk vonden, en al is hun jongen nu al te groot voor den zandbak, hij geniet toch nog al wat hij maar kan van Oma's tuin, want het deurtje in de heining is er nog altijd. Wel komt hij niet meer hééle dagen bij Oma genieten, nu hij op school is, begriip je wel? Maar nu heeft de oude dame een fijn plannetje verzonnen. Ze heeft ge-

zegt: „Nu Wimmie schoolgaat zal ik hem niet zooveel meer zien. Laten we nu afspreken dat hij één van de twee vrije middagen direct uit school bij mij komt koffie drinken, dan heb ik hem den héélen middag bij me, tot na het eten toe. Het is mij hetzelfde of het Woensdag- of Zaterdagmiddag is.”

Toen zei Wimmie's Moeder dat ze hem dan maar liever op Zaterdag stuurde. Want Zaterdagavond kreeg Wim een groote beurt in het bad, en dan gaf het niet zoo veel als hij zich s middags eens flink vuil maakte in Oma's tuin!

Slim van Moeder, hè?

III.

Oma zit onder het zonzeil, dat over het terras achter de tuinkamer kan worden neergelaten. Haar stoel is diep en gemakkelijk, want ze kan niet zoo heel goed meer loopen en moet daarom veel blijven zitten. Nu, van zitten word je soms héél moe; vreemd hè? Heb je 't zelf wel eens gemerkt? Daarom moeten menschen die véél zitten, zooals oude menschen, zieken en soms ook moeders, gemakkelijke stoelen hebben. Kinderen hebben die niet noodig, die zitten haast nooit lang genoeg om moe te worden!

Nu, Oma zit heerlijk, hoor. 't Is hier onder het zonzeil, niet te warm, tochten kan het niet in dit beschutte hoekje en je kunt hier prachtig uitzien op de mooie bloemperken van den tuin. Oma kijkt naar Wimmie, die, 't is Zaterdagmiddag, bij haar heeft koffie gedronken en nu in den tuin druk bezig is met het zoeken van allerlei mooie steentjes uit het grint. Die heeft hij aan de jongens op school beloofd, weet je.

't Is zoo rustig hier en vredig! Oma's oogen zijn al een paar keer toegevallen; zoo na de koffie is zij wel eens meer gewoon om een klein slaapje te doen. Eindelijk blijven de oogen gesloten, Oma haalt wat dieper adem en laat het hoofd nog wat meer in de kussens van haar stoel zinken. Oma slaapt!

Ziezoo, Wim heeft nu steentjes voor de heele klas verzameld en een paar extra mooie voor de juffrouw. Zijn houten emmertje is haast vol. Hij zal ze eens gauw aan Oma laten zien. Wat is dat, slaapt Oma? Dat is niets nieuws voor

Wimmie, 't is al eens meer gebeurd dat hij Oma haar middagslaapje zag doen. Wat vervelend! Nu had hij zóó gedacht om de steentjes nog eens allemaal één voor één samen met haar te bekijken! Nu moet hij alléén verder spelen. Want het komt niet in Wimmie op om Oma wakker te maken! Dat hebben vader en moeder hem terdege op het hart gedrukt: nóóit Oma storen of hinderen als ze eens een oogenblikje behoefte aan rust had.

Vóór Oma staat de kleine baas en verzint wát hij nu toch eens kan gaan spelen, zoo heelemaal alleen!

IV.

Terwijl Wim Oma zoo staat aan te kijken krijgt hij ineens een idéé. Oma zit hier precies als de Schoone Slaapster, waarvan de juffrouw op school heeft voorgelezen uit een boek met platen. Op een van die platen zag je de Schoone Slaapster óók zoo half liggen op een soort grooten stoel vól met kussens, net als Oma hier. En je zag er óók allerlei bloemen en planten en boomen omheen, net als hier in Oma's tuin! Het terrasje hier kon best den vloer van de prinsessezaal voorstellen, en het zonzeil was het dak. Alleen, de Schoone Slaapster had om zich heen allerlei slapende menschen en dieren, en Oma zit hier maar heelemaal alleen. Wacht, daar ligt de poes in haar mandje te slapen! Voorzichtig gaat Wim naar haar toe. Zonder haar te storen neemt Wim het mandje met poes en al op en zet het opzij, naast Oma's stoel. Zie je, net als op de plaat. Zou hij nu Grietje uit de keuken gaan roepen, met een pan, en een lepel om erin te roeren, dan kan ze ook, als op de plaat het keukenmeisje, er slapend bij komen zitten? Neen, dat doet Grietje tòch niet, die heeft veel te veel werk om mee Schoone Slaapster te spelen! Wat dan? Wacht, zijn soldaten! Wim heeft bij Oma óók een speelgoedkast, net als thuis. Gauw, de doos met soldaten gehaald. Op het terrastrapje legt hij er wat neer, en hij leunt ze tegen de tafelpooten, tegen de bloempotten, tegen Oma's sleutelmandje, overal waar hij maar een plekje kan vinden. Zoo, nu zijn de soldaten allemaal in slaap in de groote zaal van de Schoone Slaapster. Heeft hij nog meer? Ja, het paardje van zijn kar, zoo, dat moet slapen in het gras, vóór het terrasje. (Wordt vervolgd).

WASCHDAG.

Trieneke en kleine Fientje
 Met haar nichtje Willemien
 Hebben het op dezen middag,
 Heel erg druk, dat kan je zien.

Alle kleeren van de poppen,
 Krijgen nu een goede beurt.
 Want die drukke poppekind'ren,
 Hebben al hun goed besmeurd.

Kousen, jurken, lijfjes, rokken,
 Alles moet het in de wasch,
 Groote schoonmaak is het wachtwoord
 En de arbeid vordert ras!

„Foei, wat was Jan Klaas weer morsig,
 „Alles zit met modder vol.
 „En die kleine Colombijntje,
 „Maakt mij met haar knoeien doll!”

Trieneke staat druk te boenen
 Fientje wringt de stukken uit
 En het nichtje, Willemientje,
 Hangt ze op de lijnen uit.

Als het windje maar blijft waaien,
 En het zonnetje flink schijn',
 Hangt vanavond reeds, mooi helder
 't Waschje kurk-droog op de lijn.

M.

RAADSELS.

Voor Ouderen:

4. Rebus.

Moeders

Pa

pl

-i) ie

l

S 2

D D D D D
D D D D D
D K D D D
D D D D D
D D D D D

J

5. Mijn geheel bestaat uit achttien letters en ontstaat door teveel water.

7, 8, 9, 10 scheidt men van melk.

15, 11, 12, 13 is rond.

10, 1, 8, 4 is zwart.

2, 3, 5, 6 is een kleedingstuk.

18, 16, 14 is een doorgang in de bergen.

17, 16, 18 dient om iets in op te bergen.

6. Drie maal een k en tweemaal een oe die kunnen vliegen zeg mij eens hoe?

Voor Jongeren:

4. Rebus.

B

De De De De
De De De De
De biez De De
De De De De
De De De De

+d

l

dood

5. Mijn eerste is een uitwendig lichaamsdeel. Mijn tweede is ook een uitwendig lichaamsdeel. Mijn geheel is een inwendig lichaamsdeel. Ingezonden door Zwierbol.

6. Mijn geheel bestaat uit vijf letters en is een stad in Zuid-Holland.

1, 2, 3, 4 is een metaal.

4, 5, 1 is geen nacht.

Ingezonden

2, 3, 4 is niet jong. door Zwierbol.

NIET VERGETEN.

De oplossingen van de geheele maand te gelijk voor den 12den van de volgende maand inzenden. Oplossingen en briefje elk op een afzonderlijk blaadje. Op het briefje alleen schuilnaam en woonplaats. Op het blaadje met de oplossingen schuilnaam, naam, leeftijd en adres.

ONZE COURANT

BINNENLAND

VAN EEN GLADDE STRAAT EN DE POLITIE.

Het nieuwe jaar begon met vorst. 't Was koud. Het plaveisel lag bevroren; ook in de groote stad Rotterdam. Maar de koude duurde niet lang. Plotseeling kwamen dikke wolken aandrijven en begon het te regenen op het bevroren plaveisel. Het gevolg was dat de straten spiegelglad werden. Daar weten sommige Rotterdamsche agenten van mee te praten. Luister maar! Op het politie-bureau zat een man in bewaring omdat hij van een inbraak werd verdacht. Hij moest bij den inspecteur komen om verhoord te worden. Na afloop van het verhoor werd hij weer naar zijn cel teruggebracht. Toen hij

in de gang gekomen was gaf hij zijn bewaker een duw zoodat die door een ruit in de deur vloog en nam ijlings de vlucht. Nu gaat dat niet makkelijk, want om het vluchten moeilijker te maken, moet iedere arrestant zijn schoenen en zijn bretels afdoen. Zonder schoenen en met een broek die afzakt kun je toch niet op straat loopen. Deze dief dacht er anders over en het kwam hem zelfs goed te pas. Want toen de agenten kwamen aanloopen op het lawaai van het gebroken glas en zagen wat er gebeurd was, vlogen dadelijk een paar den vluchteling achterna. O weel! O weel! Nauwelijks waren ze buiten of ze vielen op de gladde straat. Een heel kluwen van agenten lag daar te spartelen. De voorbijgangers wisten niet wat ze zagen. Maar het ergste was, dat de vluchteling op zijn sokken

wel hard vooruit kon komen en haastig in het duister verdween.

Toen de agenten weer overeind waren en sokken over hun schoenen hadden aangetrokken was er van den vluchteling niets meer te bekennen.

DE EX-KEIZER.

Al dertien jaar lang woont de ex-Keizer van Duitschland in ons midden. Als een vergeten baneling leeft hij op Huize Doorn. Zijn dagen brengt hij door met houthakken. Dat geeft hem afleiding en is een gezonde lichaamsbeweging. Oudejaarsdag schijnt de ex-Keizer kou te hebben gevat bij zijn karwei. En omdat hij al een tamelijk hoogen leeftijd heeft bereikt, waren zijn huisgenooten een beetje ongerust. De lijf-arts van den ex-Keizer schreef hem voor het bed te houden. Maar na twee dagen had de ex-Keizer daar al weer genoeg van en verscheen op het gewone uur met zijn vrouw aan tafel. Hij verklaarde zichzelf weer gezond, en zal met een paar dagen weer aan het houthakken gaan.

ASCH IN PLAATS VAN TARWE.

Op het grensplaatsje Herzogenrath, dat dicht bij het Nederlandsche Kerkrade ligt, kwamen de tolbeambten tot een rare ontdekking.

Ze moesten een wagon tarwe, die bestemd was voor Nederland, onderzoeken.

De wagon bevatte 94 zakken, en nu bleek het dat er maar 12 met tarwe waren gevuld. In de overige zakken vonden de beambten... kolenasch.

In sommige zakken bestond de bovenlaag nog uit tarwe, anderen waren heelemaal gevuld met asch. Dat was dus een leelijk bedrog, want op den vrachtbrief stond dat er ruim 9000 K.G. goede kwaliteit tarwe van Duitschen oorsprong in de zakken zat. Alles is in beslag genomen om te onderzoeken wie het bedrog gepleegd heeft.

UIT AMERIKA!

Jullie weet dat er tegenwoordig geen huis van eenig belang wordt gebouwd, of er moet een gewichtig persoon komen die den eersten steen legt. Er is geen nieuwe brug gemaakt, of de burgemeester moet komen met een groote schaar om het touw, dat de brug tot nu toe afsloot, door te knippen. Er wordt ook geen tentoonstelling gehouden of een hooggeplaatst iemand moet die openen. Nu, in Amerika willen ze ook een tentoonstelling gaan houden. Het wordt een wereld tentoonstelling in Chicago. De openaar van die tentoonstelling zal een heel hooggeplaatst iemand zijn, of liever een iets, want het ligt in de bedoeling om de opening te laten gebeuren door een ster. Hoe kan dat? Ja, dat weet ik eigenlijk zelf niet precies. Het licht van die ster zal worden opgevangen in een telescoop. Dat kan natuurlijk. Dat licht zal dan vallen op een photocel, en daardoor zal dan op de een of andere manier een elektrische vonk worden opgewekt waardoor alle lichten op de tentoonstelling gaan branden en de machines gaan werken. Dat zal het teeken zijn dat de tentoonstelling geopend

is. Wat zullen de menschen nu voor nieuws moeten bedenken om een volgende tentoonstelling te openen?

GANDHI.

Gandhi is de man die Engelsch-Indië tot een zelfstandig rijk wil maken. Daar strijdt hij voor met al zijn krachten. Hij wil zijn plan uitvoeren zonder bloedvergieten maar eischt van zijn volgingen dat ze zooveel mogelijk de Regeering van Engeland zullen tegenwerken. Aan het einde van het vorige jaar is Gandhi op verzoek van de Engelsche Regeering naar Engeland gereisd om over zijn plannen te spreken. Maar Gandhi was niet van zijn standpunt af te brengen, en is weer naar Indië teruggegaan met het voornemen den strijd op dezelfde manier vol te houden.

Nu heeft de regeering haar geduld verloren en liet hem gevangen nemen. Daar zit hij nu. Hebben jullie wel eens een portret van hem gezien? Een heel glad hoofd, met een bijna tandeloozen mond en een groote bril op zijn neus. Ik vind het geen prettig gezicht. Hij houdt er een eigenaardige leefwijze op na, die hij in gevangenis ook mag volgen. Hij heeft meer dan een cel waar hij in mag wonen en slaapt op een matras die hij altijd gebruikt. Hij spint zijn eigen garens en weeft zijn eigen kleeding. Daar heeft hij nu alle tijd voor. Toch staat hij 's morgens op zijn gewonen tijd op, dat is vier uur. Vroeg genoeg dus. Hij leeft van dadels en geitenmelk. Voor de melk houdt hij zelf geiten. Die zullen ook naar de gevangenis worden gebracht, zoodat hij daar alles heeft wat zijn hart begeert, behalve dan zijn vrijheid. Maar die mist hij graag als hij denkt daardoor de vrijheid van Engelsch-Indië te kunnen bevorderen.

DE VERSTOORDE RADIO-REDE.

Oudejaarsavond zou de Duitsche Rijkspresident von Hindenburg een toespraak houden door de radio. Alle Duitsche, Noord-Amerikaansche en Deensche zenders zouden deze rede uitzenden, zoodat ook de Duitschers in verre landen hun President konden hooren. Von Hindenburg begon met te zeggen, dat hij het recht had tot de Duitschers te spreken, ten eerste als hoofd van den Staat en ten tweede omdat hij al zoo'n hoogen leeftijd had bereikt en dus al zooveel had meegemaakt. Dat was allemaal heel best te verstaan. Toen opeens begon er iemand doorheen te schreeuwen, leelijke communistische dingen. Een poosje later werd von Hindenburg weer alleen gehoord. Niemand wist waar die booze verstoorder vandaan kon komen. De radio-commissie begon dadelijk te onderzoeken. De daders zijn precies op de hoogte geweest van alle kabels waarlangs gesproken werd en hebben juist de lijn weten te vinden waarlangs von Hindenburg sprak. Nu was het nog maar een klein kunstje voor menschen van het vak om langs dezelfde lijn te gaan spreken. Gelukkig dat de radio-commissie kans heeft gezien. om toch de rede zonder verdere storing te doen plaats hebben.

Er zijn al twee mannen gepakt, maar het is niet zeker dat ze het gedaan hebben.

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MIJ. E. J. BOSCH Jbz., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

Het verhaal uit
verre landen.

HET VERHAAL UIT VERRE LANDEN.

Ze zaten voor de herberg van Tymen, de mannen uit het dorp, en ze spraken zoo over de dingetjes, die voor hen van belang waren. Dat het koren niet zoo goed stond, omdat het te lang droog was geweest, dat de koe van Jan-boer het wel niet halen zou en zoo waren er meer van die dingen, die voor de boeren van belang waren. Ze gingen met hun gedachten niet veel verder dan hun dorp en de dorpen in de onmiddellijke omgeving. En het wonderlijkste was, dat die dorpen in de buurt er nooit zoo goed afkwamen. Het scheen wel, dat de menschen in die andere dorpen veel slechter waren dan in hun eigen dorp. De beker ging rond, op dien warmen zomermiddag, en ze lieten zich het koele bier goed smaken. Plotseling uitte Tymen, die aan de deur stond een kreet van verrassing.

„Wel, wel, daar hebben we den meester.”

De mannen waren niet erg belangstellend, want den meester zagen ze zoo dikwijls, maar toen ze toch even opkeken, waren ze ook verwonderd. Want niet meester Pieters, de dorpsschoolmeester, die nu den boerenkinderen het spellen en schrijven bijbracht, kwam er aan, maar de oude meester Leendertz, die al jaren niet meer op het dorp was. Ja, dat was al een heele tijd geleden, dat meester Leendertz met een schip van de Oost-Indische-Compagnie naar het verre Oostinje was getrokken, om den kinderen in Jacatra de edele „Spel- en schrijfkunst” te leeren. Toen hij wegging, hadden de dorpelingen voor goed afscheid van hem genomen. Ze wisten zoo weinig van Indië, de goede menschen, en wat ze er van wisten, was nu niet bepaald geschikt om ze erg gerust te doen zijn op de toekomst van den waardigen meester. Hij zou wel nooit terugkomen dachten ze. En nu stond hij in leyenden lijve voor hen. Het spreekt vanzelf, dat meester Leendertz bij de mannen moest komen zitten. Sommigen had hij in de kracht van hun leven gekend, anderen hadden vroeger als knaapjes bij hem op de lage bankjes gezeten. En er waren er heusch nog wel bij, die een herinnering hadden aan een flinken tik met de plak. Maar daar waren ze al lang niet meer boos om, dat hoorde er nu eenmaal zoo bij!

Wel, wel, wat had meester een hoop te vertellen! Ze hingen letterlijk aan zijn lippen.

„Ja, ja”, zei meester, „een van de wonderlijkste dingen heb ik beleefd in het verre Moorenland. Daar moest ons schip een haven aandoen, om ivoor op te koopen en toen hoorden we, dat de sultan een heel transport slaven had opgesloten om verder te vervoeren. Nu, dat komt in het Moorenland zooveel voor, daar verwonderden we ons niet meer over. Maar — hoe we dit aan de weet gekomen zijn, is mij nooit duidelijk geworden — opeens hoorden we dat er onder die slaven ook een blanke was... en jelui kunnen je begrijpen hoe we daar van schrokken en dat we besloten, dien blanke, het kostte wat het wilde, te bevrijden.”

„Wat een schavuiten”, riep Kreliszoon, terwijl hij met zijn vuist op tafel sloeg, zoodat zijn beker omviel.

„Ja, dat vonden we ook, maar het voor-naamste was om den man vrij te krijgen.”

„Ze te lijf gaan”, zei iemand.

Meester moest er om lachen. „Wat zouden wij met een klein hoopje menschen tegen den machtigen sultan vermogen? Wij kwamen om handel te drijven dus hij zou ons niets doen, als we ons niet met zijn zaken inlieten. Maar anders waren we ook niet veilig! Neen, neen, het eenige was om den man vrij te koopen. We hebben lang en breed overlegd, wat we doen zouden: eindelijk hebben we een tolk naar den sultan gestuurd en gevraagd, wat we geven moesten om den blanken slaaf vrij te krijgen. Nu, dat kostte een hoop geld, wel honderd zilveren ridders moesten we uitellen! Dat was een heel bedrag, en we hadden er geen kijk op, hoe we dat bij elkaar moesten brengen. Zelf konden we met z'n allen er maar een vijftig bijeen brengen en het geld van de compagnie mochten we niet gebruiken. We waren nu aan het overleggen, wat we doen zouden, toen er een bode van den sultan kwam, met de mededeeling, dat deze erg ziek was. Er moest een blanke man komen om hem beter te maken. Nu, ik wist een beetje van de artsenij-kunde af en ik nam de taak o mij om hem beter te maken, voor zoove mij dat mogelijk zou zijn. En ik sprak me mijn mannen aan boord af, dat ik als loo zou vragen de vrijheid van den blanke

(Vervolg op pag. 135).

je wel een stukkie te bikken en een glaasje kafferbier vinden. Maar dat geldt alléén voor de stamhoofden. Voor allemaal is er niet genoeg.

Misschien kwam het wel door het lekkere kafferbier en de heerlijke spijzen, die juffrouw Slotter voor de negers had klaar gemaakt, maar ten slotte verzette niemand zich meer ernstig tegen Schootzeil's benoeming tot koning.

Weldra kwamen de kroningsplechtigheden en dat waren geweldige feesten. Zoo spoedig Schootzeil tot koning verklaard was, ging hij in de koningskraal wonen. Hij wilde wel liever in zijn eigen verblijf huizen, maar daar kon niets van komen. Het kwam echter niet in zijn bol op alleen naar de koningskraal te trekken en de andere schipbreukelingen aan hun lot over te laten. En dus namen allen in de koningskraal hun intrek. Hoewel het voor een hofdame van zoo hoogen stand eigenlijk niet te pas kwam, besloot juffrouw Slotter toch maar zelf het beheer van de keuken aan zich te houden. De bemanning van het jacht Sling-Slang probeerde met de eenvoudige middelen waarover ze beschikken konden, van het koningsverblijf iets geschikt te maken. Maar daar kwamen ze voor de kroningsfeesten niet mee klaar. Op den dag van de kroning werd de koning in een grooten, ruimen draagstoel van zijn kraal naar een buiten gelegen veld gebracht. Daar stonden alle stamhoofden in hun strijd-uitrusting opgesteld, en om de stamhoofden heen, dicht opeen gedrongen de bevolking.

De hovelingen hadden aan Schootzeil verteld, dat hij zich in de officieele feestkleedij moest steken. Maar daar wilde hij niets van weten.

„Geen denken aan, maatjes.”

„Het is zoo de oude gewoonte, waarvan niet mag worden afgeweken”, zei een oude hoveling.

„Het kan mij niets schelen”, antwoordde Schootzeil, „maar ik denk'er niet aan mij met gele oker in te wrijven en veeren op mijn hoofd te plakken.”

„Het is steeds zoo gewoonte geweest.”

„Kan me niets schelen.”

Er werd een vergadering van de hooge ambtenaren en de ministers gehouden en ten slotte mocht Schootzeil dan in zijn eigen plumje op het feest der kroning verschijnen. Niet zonder dertigheid wilde hij uit zijn draagstoel stappen, maar dat was heelemaal niet veroorloofd. Door een aantal sterke mannen werd hij opgetild en op een schild gezet. Zoo werd hij midden in den kring geplaatst. Toen kwam er een heel oude neger die een flesch olie voor den dag haalde en een paar druppels op Schootzeil's hoofd sprenkelde.

„Wat is dat voor rommel”, vroeg Schootzeil.

„Kostelijke oude olie, o koning.”

„Wat voor olie... het goedje heeft een leelijke lucht.”

„Olie van krokodillen-vel... het is reeds vele eeuwen oud en iedere koning moet er mee gezalfd worden.”

„Ik raak die lucht in geen jaren kwijt.”

„Maar Schootzeil kon zeggen en doen wat hij wilde, den dag van de kroning had hij niets in te brengen.

Nu kwamen de krijgers naar voren en begonnen een spiegelgevecht. Schootzeil keek er met belangstelling naar en klapte in zijn handen om te verklaren, dat hij het mooi vond en de negers waren met die bewijzen van waardeer- ring heel erg in hun schik.

Juffrouw Slotter vond het een eng gezicht, en was ieder oogennlijk bang, dat het ernst zou worden, zoo wild waren de negers. Maar het liep zonder bloedvergieten af.

Het is mij niet mogelijk te vertellen, wat er verder dien dag nog gebeurde, want Schootzeil en zijn gezelschap waren zoo moe, dat ze het later niet precies meer wisten. Vast staat wel, dat de negers meer aten en dronken, dan goed was voor hun gezondheid.

Het was eerst wel een beetje vreemd voor Schootzeil, dat hij nu over een Koninkrijk moest regeeren, want hij had tot dusverre niets te regeeren gehad dan zijn schip. Maar hij wende er al gauw aan. Een van de dingen, waar hij zich het eerste druk voor maakte, was iets tegen

WIMMIE'S OMA

2)

door

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

En een gummi-hondje dat nog uit Wimmie's allerkleinsten tijd hier is. Dat moet zachtjes op Oma's schoot gelegd worden. O, en op het tafeltje in de tuinkamer staan immers al die steenen diertjes van Oma, gansjes en kippen en schaapjes en geitjes! Voorzichtig zet Wimmie ze om Oma heen, op den grond, op de tafel, waar maar een plaatsje is. Zie zoo, nu is de plaat van de Schoone Slaapster bijna heelemaal nagemaakt! Alleen zat er nog zoo'n leuk jongetje, met een baret op en een pofbroekje aan, en van die rare punt-schoenen, op een bankje aan de voeten van de prinses. Wacht, dat kon hij wel voorstellen, zóó, op Oma's voetkussen. Heel voorzichtig gaat Wimmie zitten, legt héél zacht zijn hoofd tegen Oma's knie, en doet zijn oogen toe. Nu speelt hij ècht Schoone Slaapster, want zijn oogen gaan niet meer open, zie je wel? Wimmie slaapt, Oma slaapt, de poes slaapt, alles slaapt!

V.

„Hè!" zucht Oma, „wat heb ik héérlijk gerust! Ik geloof warempel dat ik geslâpen heb! Geen wonder, 't is hier zoo rustig en dan met dat koesterende zonnetje!" Oma blijft nog even zitten en langzamerhand wordt ze héélemaal weer wakker en helder.

„Hé, waar is Wimmie! Och, daar heb ik dat arme ventje heelemaal vergeten! Wat zal hij zich verveeld hebben! Maar wat drukt er toch voor zwaars tegen mijn knie? De poes zal toch niet op mijn schoot gesprongen zijn, terwijl ik sliep?" Oma bukt zich wat voorover en strekt zachtjes de hand uit. Wat voelt ze daar? Dat is wèl zacht haar, maar géén poèsheaar! Dat is wèl een klein neusje, maar geen poèse-neusje! Dat is... wel, neen maar, dat is... Wimmie. Wimmie die heerlijk slaapt op zijn voetkussen, en rustig tegen Oma's schoot leunt!

„Och!" zegt Oma glimlachend, „wat slaapt hij lekker! Hij had het zeker warm en was moe van het spelen in den tuin!"

Oma wil hem niet wakker maken, maar

ze kàn het niet laten zich nog verder voorover te buigen en zacht een kus op Wimmie's wangetje te drukken. Ach! wat jammer! Daar wordt hij tòch wakker! Hij wrijft zich de oogjes uit, en Oma pakt en knuffelt en kust hem eens flink.

Maar nu schrikt Oma toch! Wim rukt

zich van haar los en kijkt o, zoo boos. Hij stampst zoowaar met zijn voetje heel hard op den grond.

„Wat is er, Wimmie? Wat heb je toch ineens?" vroeg Oma verbaasd.

„U.. U.. U doet het héélemaal niet goed!" barst Wim los! „U speelt héélemaal verkeerd! De Schoone Slaapster moest wakker gekust worden, en nu heeft U het mij gedaan! Ik speel nooit meer Schoone Slaapster met U!" Wim huilt haast!

„Maar jongen, daar weet ik niets van! Speelde je Schoone Slaapster?"

„Ja, daar heeft de juffrouw van verteld. en ik had zoo mooi de hééle plaat nagemaakt! Kijk maar!"

Oma kijkt rond, en ze ziet de slapende poes, de soldaatjes en al de andere dingen die Wimmie bij elkaar heeft gesleept! Ja, 't is toch wáár ook, wat moet dat jammer voor hem zijn dat zij nu zijn spel zoo heelemaal in de war heeft gestuurd! Ze zal probeeren het weer goed te maken!

„Kom, Wimmie, bedaar nu maar, je weet immers wel dat Oma het niet expres heeft

gedaan! Oma wist er toch heelemaal niets van! Weet je wat, we doen net of het spelletje nog niet uit is! Dan ga ik weer zitten slapen, en jij bent dan de prins, en dan kom je naar mij toe en kust mij wakker! Doen?"

Wimmie is al weer verzoend. Hij duwt Oma terug in de kussens, heel voorzichtig. Oma sluit de oogen en Wimmie komt op zijn teenen door den tuin het terrasje op, en dan, net als de prins, kust hij de Schoone Slaapster wakker. En dan toetert hij héél hard door zijn handen, als op een jacht-hoorn, en de poes schrikt wakker, vliegt op en rent doodsbang den tuin in. Zie je wel, nu is de betoovering verbroken!

VI.

't Is weer Zaterdagmiddag en Wimmie is weer bij Oma. Maar 't regent al den heelen dag, alles in den tuin is nat en er is geen sprake van heerlijk buitenspelen. „Zou je vandaag niet liever bij Moeder gebleven zijn, vent?" vraagt Oma bezorgd. „Ik ben zoo bang dat je je zoo zal vervelen, hier bij Oma alleen en dan binnenshuis."

„Welneen, Oma, ik vind het hier véél te fijn!" verzekert Wimmie haar. „Willen we samen een spelletje verzinnen?"

„Ja, jongen, maar Oma is zoo oud, die kan geen kinderspelletjes meer doen! Stel je voor, dat Oma met jou zoo wild door de kamer moest gaan rollen!"

Daar moet Wim toch zóó om lachen! Oma zou vast haar bril verliezen, en haar kanten mutsje, dat zoo keurig op Oma's grijze haar zit!

„Zou U niet mee verstopperkje kunnen spelen?"

„Neen, Wimmie, ik ben zoo groot dat er nergens een hoekje is, ruim genoeg om in weg te kruipen."

„Dan misschien knikkeren in de marmere gang?"

„Jongen, mijn rug is veel te stijf! Ik zou immers niet meer overeind kunnen komen? En dan zou die arme Oma op de koude steenen moeten blijven zitten!"

„Ja, maar wat voor spelletje kan U dan, Oma?"

„Alleen spelletjes waarin ik een werkelijke oude vrouw mag zijn. Anders word ik te moe, begrijp je wel?"

„Wacht, we kunnen Hans en Grietje

spelen, dan ben ik Hans, en we halen Grietje uit de keuken, en U bent de booze heks, die ons slachten wil!"

„O, foei, Wimmie! Wat een allergriezeligst spelletje. Neen, Oma speelt niet voor een oude heks, reken daar maar niet op! Verzin nog maar eens goed!"

VII.

Wim staat voor 't raam en verzint, verzint. Daar ziet hij hoe aan den overkant in een huis een vlag wordt binnen gehaald. Gisteren kwam de Koningin-Moeder in de stad en bezocht daar verschillende gebouwen. Veel menschen hadden toen, vanwege de feestelijkheid, hun vlag uitgestoken, en nu alles voorbij was werden die vlaggen weer ingehaald. Daar krijgt Wimmie een idéé! De Koningin-Moeder heeft ook het Kinderziekenhuis bezocht, dat vertelde Moeder hem. Zij was bij de bedjes der zieke kinderen geweest, en had hen vriendelijk toegesproken en lekkers en geschenkjes gegeven!

Wimmie draait zich om naar Oma.

„Oma, zou U de Koningin-Moeder kunnen spelen?"

Wim denkt, dat is óók eene oude vrouw, dus Oma zou haar best kunnen voorstellen.

„De Koningin-Moeder? Hoe kom je daarbij, jongen? Wat moet ik dan doen?"

„Wel, dan spelen we Kinderziekenhuisje! Dan ben ik de directeur, de dokter, ziet U? En dan bent U de Koningin-Moeder, die de kinderen bezoekt! Dat kan toch best?"

„O, ja, dat zou ik wel kunnen doen. Als ik maar niet veel behoefte te loopen, of bukken. Maar wie is er dan ziek?"

„O, dat verzin ik wel. Als ik klaar ben zal ik U wel waarschuwen."

Oma moet er eventjes om lachen! Die Wimmie verzint toch van alles!

Intusschen gaat Wim druk aan 't werk. Eerst zoekt hij de vier ouderwetsche, geborduurde voetbankjes bij elkaar. Die omgekeerd op de tafel, ziezoo, dat zijn vier bedden, daaraan heeft hij wel genoeg! Hij zet er twee aan den eenen kant van de tafel en twee aan den anderen kant, dan kan Oma zonder te bukken, alle zieken bezoeken.

(Wordt vervolgd).

Eenzaam zat het in de kamer,
 En het liep als doelloos rond
 Langs den zolder langs de muren
 En dan viel het op den grond.

Torren zijn wel enge beesten,
 Ook al zijn ze nog zoo klein
 Dus bleef kleine zus Katrientje
 Uit de buurt waar torren zijn.

Maar toch had ze even meelij,
 Toen ze 't torretje daar zag.
 Dat op zoek was naar de vrijheid
 En maar steeds te spart'len lag.

Zou ze zich eens dapper houden,
 En het kleine, arme beest,
 Even naar den tuin gaan brengen,
 Waar het vroolijk was geweest?

Ja, al moest ze heusch wel rillen,
 Toch vermande ze zich maar
 En ze pakte dus de kever
 Bij een dunne voelspriet-haar.

Maar, dat zou het beestje pijn doen
 En ze nam het stevig beet
 Legde het toen op een bloempje,
 'n Keurig plekje, naar je weet!

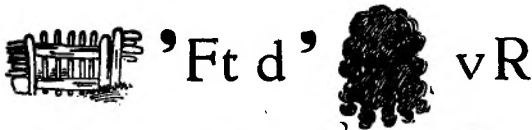
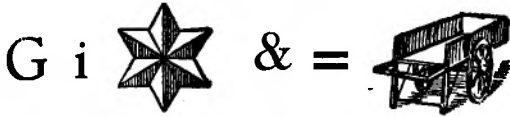
Even bleef de kever zitten,
 Maar toen vloog hij vroolijk weg,
 Zusje zat hem na te kijken
 In de takken van de heg.

M.

RAADSELS.

Voor Ouderen:

7. Rebus.

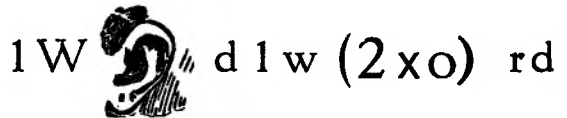
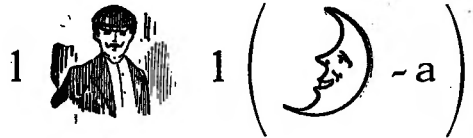
8. Neem uit elk van de onderstaande zinnestjes één woord en vorm daarna een spreekwoord.

Geef me één wittebroodje.
Die man heeft een hart van steen.
Doe de melk in een kan.
Haal bij den kruidenier olie, mosterd en azijn.
Hoeveel malen moet ik het je vragen?

9. Wie weet er een bloem die niet meer kan bloeien,
Maar die toch wel heeft moeten groeien;
Die nooit in een ruiker kan worden gedaan.
Zeg, zou er zoo'n bloem wel kunnen bestaan?

Voor Jongeren:

7. Rebus.

8. Wie klimt er zonder ladder
En zonder lift of trap
De hoogte in? Wie 't kan zeggen
Dien noem ik o zoo knap!

9. Wat Adam steeds vooruit liet gaan,
Dat kwam bij Eva achteraan.
Ra, ra, wat is dat?

NIET VERGETEN.

De oplossingen der raadsels van de geheele maand tegelijk vóór den twaalfden der volgende maand inzenden. Oplossingen en briefje elk op een afzonderlijk blaadje. Op 't briefje alleen schuilnaam en woonplaats. Op 't blaadje met de oplossingen schuilnaam, naam, leeftijd en adres.

(Vervolg van pag. 130).

slaaf. Toen ik bij den sultan kwam, vertelde ik, wat ik als loon eischte. Even dacht hij na en toen zei hij: „Goed, maar als ik niet genees, moet gij sterven”. Nu moest ik even nadenken, want het werd gevaarlijk! Doch ik hoopte op God en zei, dat ik de voorwaarde aannam. Al spoedig bleek mij, dat de sultan niet zoo ziek was als hij

leek. Ik geloof dat hij alleen maar wat veel gegeten had. Met een aderlating en een zweetmiddel was hij weer gezond. De sultan hield woord. Ik kreeg mijn slaaf cadeau . . . en laat het nu een Hollander geweest zijn die bij een schipbreuk aan wal gespoeld was! De sultan was heel blij en stelde mij voor zijn lijfarts te worden. Maar dat was mij toch te gevaarlijk . . .

BINNENLAND

OPENING VAN EEN JEUGDHERBERG.

Zaterdag 16 Januari om half vier is een nieuwe jeugdherberg in ons land in gebruik genomen. Jullie weet dat een jeugdherberg dient om jongelui die op reis zijn, goed en goedkoop onderdak te verschaffen. Ze moeten dan hun eigen bed opmaken en verder zooveel mogelijk zichzelf helpen. Er is heel weinig bediening.

De nieuwe jeugdherberg krijgt den naam „Zelden rust“, en is gelegen aan de Groenlandschekade te Vinkeveen. Er is plaats voor twaalf meisjes en drie en twintig jongens. Natuurlijk worden de meeste wandel- en fietstochten in den zomer gemaakt, maar deze Jeugdherberg zal ook 's winters geopend zijn, en de naam „Zelden Rust“ wijst er wel op dat het bestuur ook 's winters op gasten rekent.

DE DIERENTUIN IN DEN HAAG.

Alleen Amsterdam en Rotterdam hadden tot nu toe een goed verzorgden dierentuin. Hoe Den Haag ook zijn best deed, de Haagsche Dierentuin was nooit „echt“. Het bestuur kon nooit mooie vreemde dieren krijgen. Dat kwam omdat de personen die toestemming moesten geven voor het verzenden van die dieren, vonden dat de Haagsche Dierentuin meer een publieke vermakelijkheid, dan een echte Dierentuin was.

Maar nu zal Den Haag niet langer achterblijven. De toestemming is er en de eerste onderhandelingen zijn al gevoerd. De directeur van den dierentuin te Soerabaja heeft een mooien, volwassen orang oetan, die al aan veranderd klimaat gewend is, aangeboden in ruil voor andere dieren. Een groote Stoombootmaatschappij zal het kostbare dier gratis vervoeren en wel zoo, dat het in het voorjaar in ons land zal aankomen, zoodat het arme dier niet meteen een winter moet meemaken.

HET VERGAAN VAN DE „STANFRIES IV“.

Wat een ongerustheid is er geweest toen de „Stanfries IV“ niet op tijd binnenkwam. Het had zoo gestormd. En ja al gauw kwamen de berichten binnen van lading die drijvende was gevonden. Maar waar was de boot? Niemand had er iets van gezien. Zelfs een vliegtuig dat de heele Zuiderzee afzocht, kwam onverrichter zake terug. Later is het wrak gevonden, juist op een plaats waar de Zuiderzee nogal diep is. De boot is vermoedelijk omgeslagen doordat de lading is verschoven. De ongerustheid werd droefheid, want nu het wrak gevonden was, stond het ook wel vast dat de bemanning verdronken was. Vier mannen verloren dien dag hun leven. Vier vrouwen wachtten met hun kindertjes tevergeefs op de terugkomst van vader. Wees toch dankbaar als je je vader en moeder beide nog hebt.

VAN ONS KONINKLIJK HUIS.

De eerste kerk in den Wieringermeerpolder.
Op den eersten drooggelegden grond van onze Zuiderzee, in den Wieringermeerpolder, zal de eerste kerk worden gebouwd.

Prinses Juliana heeft beloofd den eersten steen te zullen leggen. Het wordt een gebouw voor de Ned. Hervormde Kerk. Waar vroeger de schepen konden vergaan zal nu de gemeente naar de kerk stroomen. De plechtigheid van de eerste steenlegging zal in Februari plaats hebben.

TENTOONSTELLING VAN KONINKLIJK WERK.

Wisten jullie dat onze Koningin zooveel van teekenen en schilderen hield? Als ze 's zomers op reis was, maakte ze altijd teekeningen of schilderstukjes van plaatsen die ze erg mooi vond. Natuurlijk zou iedereen dat werk wel eens graag willen zien. Dat kan nu gebeuren. Want de Koningin zal haar werk tentoonstellen, niet om nieuwsgierige menschen tevreden te stellen, maar om door de opbrengst van de tentoonstelling, arme kunstschilders te helpen. Een beroemde kunstschilder zal uitzoeken, wat het meest geschikt is voor dit doel, en verder voor de uitvoering zorgen. Zaterdag 16 Januari werd de tentoonstelling geopend.

BUITENLAND

VAN BRAND EN RADIO.

In een dorp vlak bij Rome was een groote brand uitgebroken. Telefoon- en telegraafverbindingen, alles was gestoord. Eigen brandweer was lang niet voldoende. Waar zoo gauw hulp te vinden? Toen probeerde iemand die uit liefhebberij wel eens berichten per radio uitzond, of hij misschien nu ook iemand kon bereiken. Hij begon noodseinen uit te zenden in de hoop dat iemand ze op zou vangen. En ja, heelemaal in Kopenhagen werden de berichten opgevangen door iemand die zelf ook een toestel had om berichten uit te zenden. Deze zocht verbinding met Rome. Binnen een kwartier was er iemand in Rome die de berichten opving en gauw de brandweer ging waarschuwen. Gelukkig was het nog niet te laat en tot groote blijdschap van den radioman die het bericht had uitgezonden, kwam de brandweer uit Rome zijn dorpie te hulp.

1200 JAAR OUD.

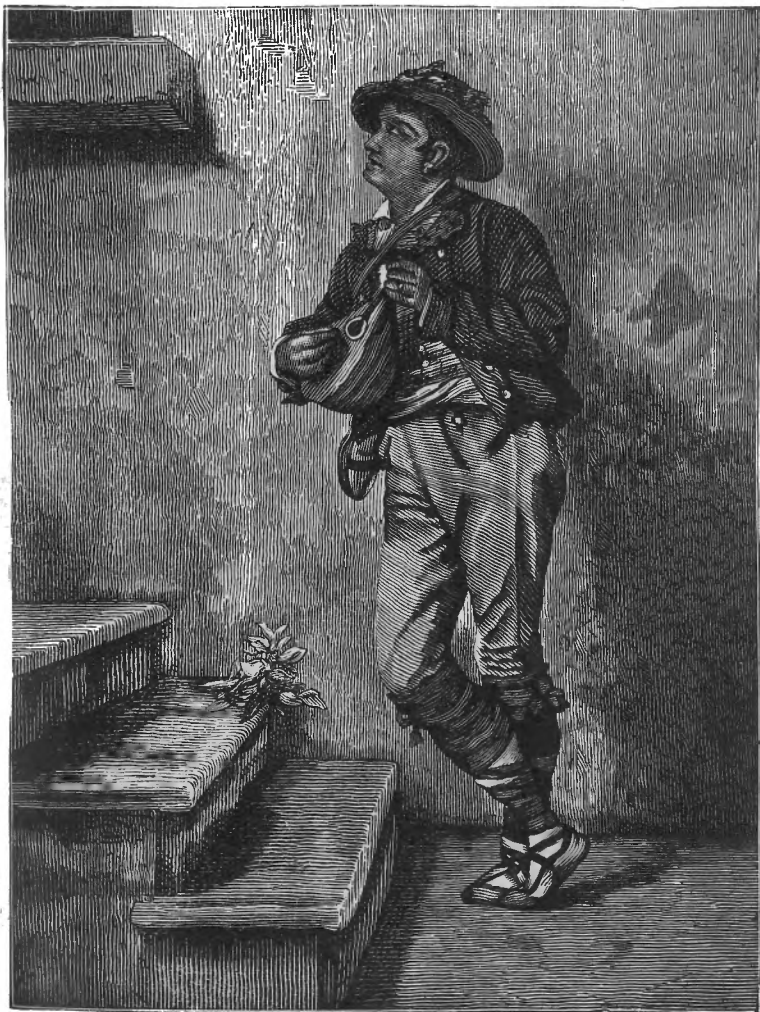
Dat is natuurlijk geen mensch. Het is een gebouw. Maar er zijn niet veel gebouwen die zoo lang blijven staan. Tot voor kort wist men ook niet precies hoe oud de kerk in Raumland aan de rivier de Eder (Westfalen) wel was, doch nu is er in den muur een zandsteen gevonden waar het jaartal 732 op stond te lezen. Toen er een nader onderzoek werd ingesteld, bleek dat de kerk in 732 door Bonifacius werd gebouwd. Stel je eens voor, wat is dat al lang geleden. We hebben nu 1932 dus de kerk kan dit jaar juist haar twaalfhonderdjarig bestaan vieren. Het is de oudste kerk in Duitschland waar het oprichtingsjaar van bekend is.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 29 JANUARI 1932

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M.F. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

De mandoline-speler.

ONZE LENA.

Zal ik jelui eens vertellen van onze Lena? Dat is een klein, zwak meisje, dat voor halve dagen komt om het oudere dienstmeisje te helpen bij het werk. Ze luistert naar de bel en naar de telephoon, ze schilt de aardappelen en poetst het koper, en ze gaat ook wel eens om een boodschapje in de buurt. Zwaar werk kan ze niet doen, want ze is heelemaal niet sterk. Toen haar moeder bij ons kwam met Lena, om te vragen of er bij ons een meisje werd gezocht, vertelde zij dat het kind dikwijls ziek was, en van den dokter niet te hard mocht werken. Maar voor een licht dienstje was ze flink genoeg. Onze moeder, die een échte moeder is, zoo een die graag iemand verzorgt en vertroetelt, nam Lena onder haar hoede, en ze heeft er geen spijt van, want het meisje doet wat ze kan om het moeder naar den zin te maken. En moeder geeft haar dikke boterhammen, en melk in plaats van koffie, en een hapje warm eten om twaalf uur, als er wat van den vorigen dag over-schiet. Nu 't wat kouder is geworden, vermijdt moeder zoo veel mogelijk haar met slecht weer uit te sturen, en ik weet wel wie de dikke onderjurken afdraagt, die onze Ans te kort zijn geworden!

Maar nu is er den laatsten tijd wat met Lena, we weten niet wat. Moeder heeft haar al eens goed gadeslagen, wij grooteren hebben het óók al gemerkt, en kleine Joopje, het zesjarige nakomertje, zei gisteren: „Moesje, huilt Lena omdat u boos op haar bent?”

Toen vond Moeder dat het beter was eens met haar te praten, en vanmorgen, toen de kinderen naar school waren en Betje, het meisje bezig was aan de slaapkamers, riep Moeder Lena bij zich in de kamer, om wat te helpen afstoffen, maar eigenlijk om de gelegenheid te gebruiken eens ernstig met het meisje te spreken.

„Lena, je voelt je toch wel goed?” vroeg Moeder.

„Ja, Mevrouw.”

„Ik vraag het, omdat je zoo stil bent, de laatste dagen. Is er soms wat? Is 't je hier te druk?”

„Neen, Mevrouw.”

„Maar je hebt gisteren loopen huilen, Joop heeft het gezien. Dat heeft toch zijn redenen?”

„Neen.... me.... me....” En Lena ging werkelijk huilen!

„Zouden we niet eens samen hier op de bank gaan zitten en wat praten?” zei Moeder vriendelijk, terwijl zij Lena aan de hand naar zich toetrok en haar een plaatsje aanwees, naast zich op den divan. „En wat is er nu? Je kunt mij alles gerust vertellen; je weet immers wel dat ik het altijd goed met je meen?”

„Ja, mevrouw, maar.... maar....”

„Wat dan, lieve kind?”

„Mijn moeder.... mijn moeder heeft gezegd, dat we, dat we.... verhuizen gaan, naar.... naar dat hééle andere eind van de stad, over de bruggen.... naar het tuindorp. En.... en.... nu kan ik niet meer.... niet meer hier komen want het is te vèr.”

Hè, het was er uit! Dat had moeite gekost, maar Lena was blij dat het zware pak nu van haar hart af was. Ze had er dagen lang mee rondgelopen, en het niet durven zeggen, omdat mevrouw altijd zoo goed voor haar was geweest, en het nu zoo „ondankbaar” stond, om weg te gaan.

„Hoor eens, Lena”, zei Moeder, „vind je het hier prettig, zóó prettig dat je graag wilt blijven?”

„Ja, mevrouw, maar we gaan verhuizen!”

„Zouden we daar niets op kunnen vinden? Zou er boven, op Betjes kamertje niet een bed bij kunnen? Als we daar eens met moeder over praatten?”

„Maar.... de dokter.... ik mag niet voor nacht en dag!”

„En als ik je nu eens niet méér werk geef dan nu? Dan heb je toch elken dag warm eten, en een lekker bedje 's nachts? Ik zie aan je gezicht dat je wel zou willen, niet?”

„O, mevrouw!” zei Lena, en het kwam diep uit haar hart „als dat kon! Niet om het eten en drinken, of om het bed”, voegde zij haastig bij. „Maar omdat.. omdat.. Kijk U eens, U praat hier altijd allemaal van „onze Lena”, en dat „onze”, dat heb ik altijd het heerlijkste van allemaal gevonden, want dat toonde zoo dat ze hier wat om me geven, dat ik er bij hoor....”

„Nu”, zei moeder aangedaan, „wees jij dan maar gerust. Want als je moeder het goed vindt, dan blijf jij héél lang nog hoop ik „onze Lena.”

WIMMIE'S OMA.

door

3) N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

Nu de zieke kindertjes! Als hij het gummihondje in een der bedjes legt, met een schoonen zakdoek uit Oma's mandje netjes erover heen, dan kan dat best een ziek kindje voorstellen. En zijn paardje in een ander bed. De pooten steken wel gek stijf boven het bedje uit, maar een mooie gele stofdoek erover, en je ziet er niets van!

Nu zijn er nog twee ledikantjes leeg. Wie zullen daar nu in komen. Wacht! Op Oma's schoorsteenmantel staan twee witte beeldjes, een dametje en een heertje. Die passen precies in de bedjes. Over het dametje legt Wim zijn eigen zakdoek, die heeft een beeldig rood randje. Het heertje wordt toege- dekt met een krant, Wimmie kan niet anders vinden.

Ziezoo, nu is het Ziekenhuis klaar en het spel kan beginnen.

VIII.

„Oma!" roept Wimmie naar de andere kamer, waar de oude dame wat in de kast zoekt, „Oma, 't is klaar! Komt U nu?"

„Ja, Wimmie, best. Wacht, ik zal je eerst telefoneeren, goed?"

„Ja, ja!" juicht Wimmie, „telefoneeren!"

„Rrrrrrrrrrr!" doet Oma in de andere kamer.

„Hallo!" roept Wim door zijn hand.

„Spreek ik met het Kinderziekenhuis, mijnheer?"

„Jawel, mevrouw, met wie spreek ik?"

„Ik ben de Koningin-Moeder, en ik wilde graag de zieke kindertjes bezoeken."

„O héél goed, mevrouw! Hoe laat komt U? Dan zal ik gauw de vlag uitsteken!"

„Och, neen, laat U dat maar, ik kom direct. Mogen de kindertjes ook wat lek- kers hebben?"

„Ja, mevrouw, kaakjes en chocolaadjes."

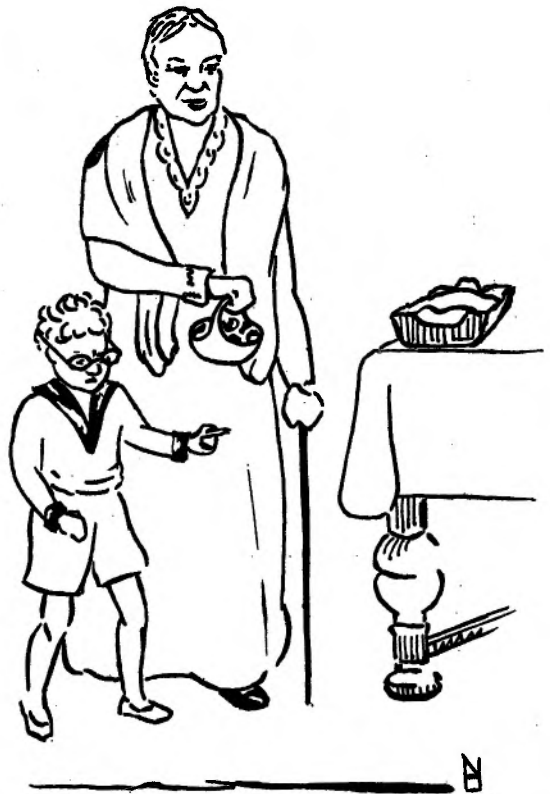
Slimme Wim weet wel wat Oma in de kast heeft!

„Best, mijnheer. Tot straks dan!"

Het telefoongesprek is afgelopen. De directeur holt nog eens langs de bedjes, of alles wel in orde is voor het hooge

bezoek. Mooi staat Oma's vaasje met rozen, precies in 't midden van de zieken- zaal.

„Dadelijk komt er bezoek! De Koningin- Moeder! Zal je allemaal beleefd zijn?" zegt Wimmie nog gauw in 't voorbijgaan tegen zijn patiëntjes. Daar wordt al op de deur geklopt. Diep buigend laat de dokter de oude dame binnen. Dokter ziet er héél geleerd uit, met Oma's bril op zijn kleine knopneusje. De Koningin-moeder heeft een kanten doekje omgeslagen, haar wandelstok om te steunen in de eene hand en in de andere Grietje's boodschappen- mandje met de tractatie voor de kinder- tjes.

„Dag mijnheer! U bent zeker de direc- teur van het Ziekenhuis? Ik kom eens kijken hoe het er hier uitziet. Is dat Uw ziekenzaal, daar op de tafel?"

„Dat is de tafel niet, Oma!" O, wat ver- gist die directeur zich daar! Om zoo maar Oma te zeggen tot de Koninginmoeder! Maar zij bemerkt het gelukkig niet.

„O, neen, ik zie het al, U hebt de ziekenzaal op de eerste verdieping! Ja, ja, dat is heel verstandig, dan zijn de zieken een beetje dichterbij de zon!”

„Deze hier in deze twee ledikantjes zijn tweelingen, Mevrouw!” wijst de directeur de twee witte beeldjes aan.

„Ach, ach, wat zien die kindertjes vreeselijk bleek. Ze zijn zeker erg ziek?”

„Ja, Mevrouw, ze zijn uit een raam gevallen”, legt de directeur uit. „Héél hoog!”

„Wat verschrikkelijk. Ze zijn toch niet gebroken?” vraagt Oma, een beetje anstig voor haar mooie beeldjes.

„Welnee, Oma, dat spelen we maar!” De directeur is weer eventjes vergeten wien hij voorstelt.

„Gelukkig maar! Heeft dat bleeke jongetje het niet koud onder dat papieren dekentje?”

„Dat is prachtig satijn, Mevrouw!”

„Ach ja, ik zag het niet zoo gauw! Ik zal mijn bril eens opzetten. O, die heb ik vergeten, wat jammer!”

„Wil U misschien mijn bril eens probeeren?” vraagt de directeur.

„Graag! Dank U wel! Ik kan er uitstekend door zien. U is een erg beleefde directeur!”

Ernstig slaat de directeur het dekentje van het witte dametje op.

„Zij gaat dood!” zegt hij plechtig.

„Och, neen, als U ze maar veel drankjes geeft dan wordt ze wel weer beter!” zegt de Koninginmoeder haastig.

„Neen, niets helpt!” verzekert Wimmie.

„O, maar ik heb hier pillen meegebracht, die helpen voor alles!” zegt Oma, en haalt een doosje flikken te voorschijn.

„Proeft U zelf maar eens, directeur.”

De directeur proeft met een heel ernstig gezicht.

„Ja, dit zijn héél beste pillen”, zegt hij dan.

„Geef U er maar vijf aan deze zieke, en vijf aan haar broertje.”

Oma lacht eens, en legt de flikken op de twee bedjes.

„Dag lieve kinderen, beterschap, hoor!” zegt Oma. En Wimmie piept met een heel klein ziek stemmetje: „Dank U wel, Mevrouw.”

„Ziezoo”, zegt de bezoeker, „nu moet ik nog naar die kinderen aan den overkant.”

IX.

De Koninginmoeder houdt stil bij het bedje van het roode gummi-hondje.

„Och, wat is dit voor een arm kindje! Heeft ze misschien koorts? Ze ziet zoo rood, vindt U niet, directeur?”

„Ja, mevrouw, ze heeft roodvonk”, zegt de directeur. „U moet haar maar niet aanraken, dan krijgt U het ook, ziet U?”

„Ja, ik zal maar een beetje voorzichtig zijn, want ik heb een kleindochtertje, Juliana, de prinses, weet U wel? En ik zou niet graag willen dat die dan weer roodvonk kreeg van mij. Mag dit kindje óók pillen hebben, dokter?”

„Liever niet, mevrouw. Als U soms wat kaakjes voor haar heeft, dan heel graag.”

„Best, dokter. Hier zijn ze. Wilt U ze soms zelf voor haar bewaren? Alstublieft, een handje vol.”

„Dank U wel, mevrouw. Wil U nu de volgende zieke zien?”

„Graag. Maar wat een prachtige bloemen hebt U daar in de zaal staan!”

„Die zijn hier uit den tuin, Mevrouw. Wilt U er een hebben?”

En de directeur geeft de Koninginmoeder een roze roos, die zij op haar doekje steekt.

„Dank U, directeur. En is dit nu ook een zieke van U? Wat een rare stijve beenen heeft deze!”

„Dat zijn houten beenen, Mevrouw, dat jongetje heeft onder een auto gelegen, allebei zijn beentjes er af! En toen heb ik er houten beentjes aan gemaakt, dan kan hij weer loopen.”

„Maar directeur, hebt U U niet vergist? Ik zie hier vier houten beentjes! En hij had er toch zeker maar twee?”

Even is de directeur in de war. Maar dan zegt hij: „O, neen, Mevrouw, dat zijn armpjes, die waren er óók af.”

„Wat een arme tobber!” zegt de Koninginmoeder. „Ik zal hem maar véél pillen en kaakjes geven, of heeft hij zijn tongetje en tandjes óók gebroken?”

(Wordt vervolgd.)

Wegens overvloed van andere copie, staat het vervolgverhaal „Naar het land waar de peper groeit” deze week over.

„VINGER IN DEN MOND“.

„Vinger in den mond“, zoo plagen
Kleine Jan en groote Rien
Als ze op den straatweg
Nicht Marietje zien....

„Vinger in den mond“, zoo loopt ze
Heel den langen lieven dag,
't Leek het domste meisje,
Dat je ooit maar zag....

„Vinger in den mond“, het lijkt wel
Of ze niet te eten krijgt....
En ze *kan* 't niet laten
Hoe haar vader dreigt....

„Vinger in den mond“, dat staat zoo
Oliedom en heel erg mal....
Geen, nietwaar, van jelui
Die zoo dwaas doen zal.

M.

Heerenveen. Snelvoet. Jij bent een oolijkert. Met een broer die driemaal een prijs won, begin je zelf natuurlijk ook zin te krijgen om mee te doen. Maar als je nu eens geen prijs krijgt, zal je me dan niet in den steek laten? Je bent deze week jarig geweest hè? Nog wel gefeliciteerd. Was het een leuke dag?

Joure. Leesgraag. Huismoedertje en Zus. Mijn trouwe vriend Leesgraag heeft me een fijne beschrijving gegeven van hun feestverlichting. Wat zullen die lampjes mooi door den spiegel zijn weerkaatsen.

In Langweer ben ik eens een keer op schaatsen geweest. In den winter van '28-'29 toen het zoo lang vroom dat alle meren dicht lagen. O, wat vond ik Friesland toen mooi. Scharsterbrug dat weet ik niet precies. Komt de tram er ook door? Dan ben ik het wel eens voorbijgekomen anders niet. Vind je het prettig om je vader te helpen? En kan je het ook naar zijn zin doen? Schrijf je mij dat eens als het je beurt weer is?

Krimpen aan d. IJsel. Raadselgraag. Ik heb je rebus nog niet geplaatst. Ik durf eigenlijk niet goed, weet je. Ik ben bang dat ik te hoogmoedig zal worden. Nu zal ik een volgenden keer eens al mijn moed bijeen rapen, misschien zet ik de tweede er dan in. Voor slof heb ik nog niets anders kunnen vinden.

— **Zus.** Dat noem ik nog eens een brief. Die gladheid is wel heel erg geweest. Heb je gelezen wat er in „Onze Courant” stond over de gladheid en de politie? Dat was werkelijk om je slap te lachen, al was het jammer dat de dief ontsnapte. Een eigen kamertje dat is gezellig, ik zou wel eens willen zien wat je aan den wand hebt hangen.

Apeldoorn. Bleekneusje. In Apeldoorn heb ik ook familie wonen. Wie weet komen wij elkaar van den zomer daar niet tegen, als we er samen uit logeeren zijn. Het is er zoo mooi. De Koningin woont er 's zomers ook, maar 't is wel een heel eind van Lutjegast vandaan. Gezellig een jarige te hebben op Oudejaarsdag en dan Vader! Vriendelijk dank voor de kaart hoor.

— **Blondje.** Fijn om in Leeuwarden te logeeren, niet? Het negende raadsel schijnt erg moeilijk te zijn geweest. Het was ook eigenlijk een strikvaag.

Nassaupolder. Moeders Hansje. Daar kan ik mee voort hoor! Let maar goed op, af en toe komt er een raadsel van je in de rubriek.

Pijnacker. Vlindertje. Dag Vlindertje, een kort briefje van je hoor.

— **Praatgraag.** Hè, wat prettig. Alle briefjes zijn dit keer zoo goed in orde. Nu is het veel gezelliger om te antwoorden. Ik hoef dan niet telkens de blaadjes om te keeren. Wie is dat nu weer? Ik zou wel willen dat alle neven en nichten een prijs konden winnen. Dat zou leuk zijn, zeg!

— **Leesgraag.** Hoe is het met je kiespijn? Ik vind dat je nog een flinken brief hebt geschreven! In ieder geval heb je mijn briefje in de correspondentie goed gelezen. Zoo'n klein broekje breien vind ik erg gezellig. Maar kousen heb ik nog nooit gebreid. Wel voeten aangebreid.

— **Waterrat.** Schrijf je me nog eens weer? En wat voor winkel hebben jullie? Help je dan ook in den winkel, of in de huishouding?

Rotterdam. Punte. Bij de volgende raadsels zal ik precies zeggen waarheen je ze moet sturen. En de raadsels die je zelf maakte zal ik ook eens plaatsen. Wacht maar af.

N. Scharwoude. De Middelste. Natuurlijk mag je mee doen. Ik was blij met je brief. 't Is maar goed dat je de raadsels instuurde, want dezen keer waren er maar weinig goede oplossingen, omdat raadsel no. 9 te moeilijk was.

Scheveningen. Boschvioletje. Welkom Boschvioletje! Ieder die mij een briefje schrijft krijgt een antwoord onder de correspondentie. Schrijf maar veel brieven dan komt het mooie schrijven vanzelf weer.

— **Krullebol.** Ook welkom, en dit is mijn eerste krullebol. Ik heb blondjes en bruintjes en leesgragen op verschillende plaatsen, maar krullebollen nog niet. Ik ben altijd blij als iemand een heel nieuwen naam bedenkt. Maar dan ook veel leuker als je klaar gekomen bent.

Soestdijk. Teekenaar. Met een auto kun je heel wat plaatsen zien op één dag hoor. Zelf heb ik ook veel van die plaatsen bezocht, maar dan in den zomer en op de fiets, 17 Februari heb ik aangekeken op mijn kalender. Wat een jarige neven en nichten krijg ik toch.

— **Erica.** Hoorn is een leuk stadje om te logeeren. Twee jaar geleden heb ik nog in hotel de Doelen gelegeerd. Dat staat in een heel ouderwetsch straatje. En toen ik nog heel jong was, heb ik eens vanuit Amsterdam een boottocht gemaakt naar Hoorn. Er stond toen een wonderboom. Dien kon ik nu niet terugvinden. Weet jij of die er nog is?

En of ik kan typen? Bij mij aan huis zijn twee schrijfmachines en daar kan ik wel een briefje op tikken, maar de typist doet het tien keer zoo vlug, dus kan ik het nu of kan ik het niet?

Utrecht. Sprinkhaan. Dezen schuilnaam vind ik beter dan je eerste. Ik hoop veel briefjes van je te krijgen. Kan je zelf een plaat inlijsten?

Wassenaar. Brilletje. Vriendelijk dank voor je mooie kaart.

N. Weerdinge. Doornroosje. Zoo gaat het altijd. De moeders moeten een goed woordje doen en de vaders hebben altijd gelijk. Stel je ook eens voor dat je vader iets niet wist. Maar hij heeft zich toch laten overhalen en nu hopen wij maar dat hij ongelijk krijgt en er nog een flink pak sneeuw valt.

Winterswijk. Weetgraag. Nu flink mee blijven doen met brieven schrijven en raadseloplossingen. Ik houd van trouwe neven. Groet Wildzang van me. Kan hij ook al schrijven?

Zwolle. Sproetje. Je bent elf jaar dus je bent bij beide groepen. Probeer dus eerst of je de raadsels van de ouderen kunt oplossen. Zijn die te moeilijk, dan mag je ook gerust nog met de jongeren mee doen. Alleen, bij het verdeelen van de prijzen, houd ik wel rekening met den leeftijd. De jongeren hebben dan een grootere kans. Schrijf je me trouw?

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MU. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

Een buurpraatje.

DE SLEEPBOOT

door

L. KUIPERS.

„Zeg Daan!”

„Nou, wat is er?”

„Zeg, Daan, durf jij?”

„t Was Dikkie, die een plan had.

Daan en Dik stonden aan den kant van de haven.

Ze hielden de leuning vast van een loopplank, die den havenkant verbond met een sleepboot, die vlak langs de kade lag.

Dik stond al met zijn éénen voet op de plank, en keek met ondeugende oogen naar Daan. . . .

„Durf jij verder?”

„Als jij gaat, durf ik ook!” antwoordde Daan.

„Er is geloof ik niemand op de boot. We kunnen best eens even gaan kijken.”

„Maar dan niet verder dan tot het eind van de plank!”

Daan durfde eigenlijk niet zoo goed.

Hij keek eerst om naar alle kanten, of er misschien niet iemand was, die hen zag. . . .

Neen, niemand te zien.

Dik was al aan het eind van de loopplank aangekomen.

„Voorzichtig, Daan,” waarschuwde hij, „houd je goed vast.”

Er was maar aan één kant van de loopplank een leuning.

Daan keek even naar omlaag.

Daar was het donkergroene water. . . .

Hij klemde zich nu stevig aan de leuning vast.

Daan en Dik keken nu nog even in alle richtingen. . . .

Ze stapten op het dek van de sleepboot. Er scheen niemand op de boot aanwezig te zijn, althans ze hoorden of zagen niets. Alleen hoorden ze een zacht geronk van de motoren.

Daan begon het heerlijk te vinden. Hij snuffelde overal rond.

„We doen nu net, of we op een vreemd kasteel gekomen zijn, dat door de bewoners achtergelaten is; en de schatten zijn nog achtergelaten.”

„Daan”, riep Dikkie, „kijk hier eens!”

Hij draaide aan een knop van twee deurtjes en trok deze open.

Daar was een trap, die naar beneden liep.

En daar beneden was een donkere ruimte. . . .

„Dat is nu een onderaardsch gewelf”, fantaseerde Daantje, „hier ergens moeten de schatten verborgen zijn.”

Dik liep al naar beneden en Daan volgde hem. . . .

„Br! Wat is het hier donker!” riepen ze. Het rook naar petroleum en smeer, een echte schipperslucht.

Weer kwamen ze aan een deur.

Moedig deed Dik die open. Ze kwamen nu in een kleine kajuit. Hier was het licht, want er waren kleine ronde raampjes in de wanden.

Onder de raampjes waren lange, breede banken en daarop lagen, heel slordig, wat beddezakken.

„Hier slapen natuurlijk de knechts, 's nachts of overdag, want schippers varen altijd dag en nacht door.”

„Ik zou best altijd op zoo'n boot willen zijn”, zei Daan, „dan kom je overal. Misschien wel in Amerika of Afrika.”

„Welneen, jô”, antwoordde Dik, „deze sleepboot gaat nooit den oceaan over. Daarvoor hebben ze veel grootere booten.”

* * *

De beide jongens hadden echter niet gemerkt, dat de kapitein weer naar zijn boot zich begeven had. . . .

Toen hij de loopplank over stapte en zag dat de beide deurtjes openstonden, vermoedde hij iets. . . . Heel zacht was hij nu over het dek geloopt en had stil geluisterd. . . . Hij had de gedempte jongensstemmen in het kajuitje gehoord.

Wacht, dacht hij bij zichzelf, dat zullen we hebben! Met een grooten smak trok hij de zware loopplank op het dek, ging naar zijn cabine en. . . . na enkele oogenblikken draaide de schroef heftig in het water rond en de boot kwam al langzaam voort. . . .

* * *

Beneden waren de jongens hevig geschrokken van den klap, dien ze hoorden. „O!” riepen ze beiden tegelijk.

Daan bleef even ontdaan staan. . . .

Met open mond starde hij naar Dik, wat

die zou doen. Dik kreeg het eerst zijn bezinning terug.

„Kom!” riep hij.

Samen stormden ze nu naar het trapje. Dik voorop, Daan er achter, stoven ze naar boven.

Bovenaan bleven ze staan... ze zagen den kapitein staan bij zijn stuurrad.

„Meneer!” riepen ze, „meneer, we moeten er af!”

De kapitein draaide zich om, met een norsch gezicht.

„Nee, jongens, dat gaat niet meer, dan hadden jullie maar aan den wal moeten blijven. Nee, jongens, houden jullie je nu maar rustig. Ik breng jullie naar Engeland. Daar kunnen ze ondeugende jongens wel gebruiken!”

„O! neen mijnheer!”, begonnen ze te huilen, „we zullen... we... nooit meer... op de boot komen... Mijnheer, laat ons er gauw af... We zullen...”

„En nu je mond houden, jongens, anders zal ik je even in 't water laten bengelen. Ik moet naar mijn stuur kijken.”

Daan en Dik snikten nu verder hun verdriet uit.

„Jij... jij”, huilde Daan, „hebt me

meegenomen. Ik wou aan den kant blijven. 't Is jouw schuld!”

Dik zei niet veel, maar mompelde alleen: „Nou, jô, je had toch niet mee hoeven te gaan.”

Beiden keken ze weer vol aandacht naar den kapitein. Onverstoorbaar, rustig stond deze nog in zijn cabine.

Maar zie...!

Waar gaat de boot heen? Eerst was die naar het midden van de rivier gevaren, maar nu... gelukkig! dachten ze... nu koerste de kapitein weer naar den kant. Hij moest zeker met zijn boot naar een andere ligplaats.

Hun gedachten bleken juist.

Na een poosje lag de boot weer, ergens anders, stil aan den wal. Alleen de motoren ronkten nog. De loopplank werd gelegd en....

„Ziezo!” bromde de kapitein. „Deze keer zal ik mijn reis naar Engeland maar eens onderbreken. Jullie kunt nu weer aan wal gaan, maar denk er om, waag je niet meer aan boord!”

„Nee, meneer...”, fluisterden ze beiden.

Daarna holden ze weg, gauw naar huis.

WIMMIE'S OMA

4) door

N. VAN SILLEVOLDT—HAASSE.

„Nee, Mevrouw, eten kan hij héél goed. Hij eet juist vreeselijk veel.”

„Nu, dan mag hij alles hebben wat ik nog in mijn mandje heb. Hier, jongetje, en maak maar dat je gauw beter bent.”

De Koningin-moeder neemt afscheid, het is erg laat geworden. De directeur zegt buigend goedendag en doet de deur achter het bezoek dicht.

En dan bemerkt de directeur tot zijn schrik dat de Koninginmoeder zijn bril heeft opgehouden, en hij rent haar vlug na in de gang, en roept:

„Oma, Oma, U hebt mijn bril vergeten!”

X.

Het is al heelemaal donker buiten, en Wimmie is nog bij Oma! Moet hij niet naar

huis? 't Wordt toch veel te laat, als hij nu thuis nog in het bad moet?

Ja, zie je, maar Wimmie is al in het bad geweest, gisterenavond. Dat komt zóó. Zijn vader en moeder zijn vanmiddag uit de stad gegaan voor een paar dagen, naar Oom Jo in Amsterdam. Maandag komen ze weer terug. En Janna, het dienstmeisje bij Wimmie's ouders, is óók weg, die is naar haar moeder, in Zeeland, en komt óók pas Maandag terug. En wat moest er nu met Wimmie gebeuren in dien tijd? Alleen in huis blijven? Welneen, Oma in de Esschenlaan is er toch immers! Die vindt het heerlijk om den kleinen baas zoo eens een paar daagjes voor zich alleen te hebben! En Wim zelf gaat óók heel graag naar Oma en Grietje. Dus dat is in orde. Vader en Moeder zijn vertrokken en Wimmie heeft den heelen Zaterdagmiddag bij Oma in den tuin gespeeld. Toen heeft hij lekker gegeten, daarvoor heeft Grietje wel gezorgd, en nu is het kinderen-bedtijd.

Wimmie heeft al een poosje niet veel gezegd. Hij heeft een tijdje voor 't raam gestaan en tusschen de dichtgeschoven

gordijnen op de donkere straat getuurd. Hij heeft ook een poosje tegen Oma aangeleund gestaan, en gespeeld met het lint van Oma's zwartzijden schortje. Als Oma tegen hem praat zegt hij: „Ja, Oma!” en „Neen, Oma”, maar zijn drukke babbeldonde is verder stil.

„Je hebt slaap, Wimmie”, zegt Oma. „We gaan naar boven en dan wordt je lekker in je bedje gestopt, hè?”

Geen antwoord. Zwijgend teekent Wimmie met zijn vingertje de bloemen van het tafelkleed na. Oma kijkt hem eens aan. Wat zou er met hem zijn? Hij zal toch niet naar huis terug verlangen, en naar Vader en Moeder? Wimmie is toch altijd zoo héél graag bij Oma!

„Kom, Wim, ga Grietje nu goedennacht zeggen, dan gaat Oma met je naar boven, hè?”

En dan ineens bonst Wimmie's hoofdje op de tafel en hij huilt, huilt zóó droevig, dat Oma de armen om hem heenslaat en hem op haar schoot trekt.

„Wat is dát nu, Wimmie! Ga je nu huilen? Zoo'n gróóte jongen! Wat is er dan?”

„Ik wil hier niet naar bed, ik wil naar huis!” snikt Wim.

XI.

„Droog nu die tranen eens af!” zegt Oma, „en vertel me eens wat er aan scheelt.”

„Ik wil mijn tranen niet afdrogen”, snikt Wim.

„Wat dom! Dan heb je morgen zulke dikke roode oogen en dan kan ik je niet meenemen in het open rijtuig, naar het Park”, zegt Oma.

„Ik wil niet naar het Park”, huilt Wim, „ik wil naar huis!”

„Heelemaal alleen?” vraagt Oma. „Vader en Moeder en Janna zijn er immers niet, hoe kan dat dan?”

„Dan moeten Vader en Moeder terug komen. Ik wil in mijn eigen bedje slapen, en niet boven, hier!”

„Maar ventje, je slaapt toch bij Oma op de kamer. Je bent toch immers niet alleen! Wees toch eens flink en groot!”

Het helpt niet wat Oma zegt, Wim huilt hoe langer hoe harder, zijn handjes worden warm en zijn bolletje gaat pijn doen van het snikken. Oma wordt een beetje ongerust. Hoe zal ze hem tot bedaren krijgen!

Als Wimmie zoo blijft huilen dan maakt hij zich heelemaal van streek; misschien zal ze den heelen nacht last met hem hebben. Zoo'n klein ventje, hij is nog nooit van zijn ouders weggeweest, 's nachts. En ze hadden allemaal zoo gehoopt dat het goed zou gaan!

Oma's jupon wordt van voren heelemaal nat van Wimmie's tranen. Even laat ze hem nog stil doorhuilen, zonder iets tegen hem te zeggen. Maar dan zegt ze ineens met een vastbesloten stem: „Goed, dan zullen we naar Amsterdam telefoneeren dat Vader en Moeder terug moeten komen.”

Ineens houdt het snikken op. Heeft Wimmie goèd gehoord? Zei Oma daar hëusch dat hij zijn zin zal krijgen? Hij kijkt schuin op naar Oma's gezicht. Méént ze het? Oma kijkt heel ernstig.

„Huil nu maar niet meer en droog je gezicht af”, zegt Oma een beetje kortaf.

Zou Oma boos zijn?

XII.

„Als jij niet slapen kunt hier bij Oma, dan moeten Vader en Moeder natuurlijk terugkomen”, zegt Oma. „Het telefoonnummer van Oom Jo heb ik hier op een briefje. Vader en Moeder zullen wel schrikken als ik opbel.”

„Schrikken?” vraagt Wim verwonderd.

„Natuurlijk! Opbellen aan menschen die een dagje uit de stad gaan, doe je natuurlijk alléén maar voor iets héél ergs of iets héél noodzakelijks. Als Vader dus bij Oom Jo aan de telefoon moet komen, omdat er hiervandaan wordt opgebeld, dan zal hij bepaald vreeselijk schrikken. En Moeder natuurlijk ook.”

„Denkt U dat, Oma?” vraagt Wimmie verlegen.

„Natuurlijk! Als ze hooren dat ik alleen maar opbel omdat je hier niet wil gaan slapen, dan zijn ze natuurlijk niet langer angstig.”

Wimmie kijkt stil voor zich.

„Ik denk dat Vader en Moeder juist gezellig zitten theedrinken, met Oom Jo en Tante Bertha. 't Is jammer, hè, dat ze nu zoo ineens moeten opstaan en weggaan. Moeder is altijd zoo graag bij tante Bertha, en vader moet met Oom Jo over heel gewichtige zaken spreken. Maar natuurlijk als jij hier niet slapen wilt dan stellen ze

dat maar uit en komen direct naar huis." Wimmie is al niet zoo héél erg blij meer omdat hij zijn zin zal krijgen.

Oma gaat verder. Ze spreekt er over dat Moeder bepaald den koffer al heeft uitgepakt. Als Oma nu straks telefoneert zal ze wel direct op moeten vliegen en gauw den koffer weer inpakken. Ze zal haar thee misschien wel niet eens kunnen uitdrinken van de haast.

Wimmie vindt dat wel akelig voor Moeder. Ze heeft zoo graag 's avonds een lekker kopje thee, dat smaakt haar altijd zoo goed.

En Oma vertelt verder hoe jammer het is dat Vader en Moeder nu niet morgenchend de eerste preek van neef Willem, Oom Jo's zoon, kunnen hooren. Die is pas dominé geworden, en ze zouden het zóó heerlijk hebben gevonden hem nu voor 't eerst vanaf zijn eigen preekstoel de gemeente te hooren toespreken.

Dáárvoor hoofdzakelijk zijn Vader en Moeder naar Amsterdam gegaan; dat heeft Wimmie zeker wel gehoord, thuis?

Wimmie laat zijn hoofdje hangen. Blij is hij heelemaal niet meer.

"Ja", zegt Oma, "'t is heel jammer voor Vader en Moeder. Maar, natuurlijk, als je hier niet wilt slapen. . . ."

"Moeder had nu ook die nieuwe japon niet behoeven te koopen, als ze geweten had dat ze nu vanavond al terug moest. En wat jammer dat Vader nu Maandagochtend niet naar de diergaarde kan gaan met Moeder. Daarop hadden ze zóó vast gehoopt."

Wimmie heeft al een paar keer wat willen zeggen. Maar hij doet zijn mondje telkens weer verlegen dicht.

Maar natuurlijk, als jij hier niet wilt gaan slapen, dan moét dat maar. Zei je wat?"

"Nee, Oma." Wat klinkt dat benepen en beschaamd.

"Nu, ga dan nu maar eens van mijn schoot af, dan ga ik eerst telefoneeren."

Wimmie glijdt op zijn beentjes, maar zijn handje grijpt Oma's japonrok.

"Welk nummer is het ook weer? Jongen, laat mijn rok los, ik kan zóó niet naar de telefoon komen."

En dan pakt Wimmie opeens Oma met twee stevige armpjes om het lijf. Hij huilt wéér, groote tranen!

"Wat is dat nu, huil je nu nóg? Ik ga nu immers Vader en Moeder vragen om direct terug te komen, omdat je hier niet wilt slapen, vannacht? Nù behoef je toch niet meer te huilen?"

"Daar huil ik juist om!" snikt Wimmie. "Vader en Moeder moeten in Amsterdam blijven. Ik wil wèl hier slapen! Oma moét niet telefoneeren!"

"Zoo, vent! Dat was nu juist waarop ik wachtte. Laat Oma je eens pakken. Nu ben je een groote jongen, hoor!"

Wimmie vliegt Oma om den hals. Nu is alles weer goed!

En als hij in zijn bedje ligt, nadat hij bij Oma zijn gebedje heeft opgezegd, stopt ze hem lekker in, en legt haar oude, fijne hand zegenend op zijn kopje.

En ze fluistert: "Onthoud het, Wimmie, wat Oma zegt. Thuis in je eigen bedje, hiër bij Oma in huis en *óveral* waar je ooit mocht zijn, daar kan je rustig gaan slapen, want onze Lieve Heer waakt *altijd* over je.

XIII.

"Zei je wat, Wimmie?" vraagt Oma.

"Nee, Oma!" fluistert Wim.

"O, ik dächt het. Nu, ik zal dadelijk aan Oom Jo telefoneeren, dan kunnen Vader en Moeder nog wel een trein naar huis krijgen. 't Is wel naar, dat late reizen. Als ze hier aankomen dan rijden de trams niet meer, dan moeten ze dat hééle eind van het station hier naar toe loopen. Moeder zal wel erg moe zijn; als ze maar weer geen pijn in haar voet krijgt, zooals verleden, toen ze zoo'n eind had geloopt!

Wie heeft er

*al een nieuwe abonné
aangebracht op ons blad?
Hoe meer lezers, hoe
mooier het blad.*

SLEETJE RIJDEN.

Op een kouden wintermorgen
Was de sneeuw zacht neergedaald,
Alles blikkerde in 't zonlicht.
Gauw de slee nu opgehaald,
En met vluggen, fermem prik
Gleed de slee in 'n oogenblik.

O, wat ging dat heerlijk, eenig
't Bloed joeg haastig door hem heen.
Scherpe winterkoude prikkeld'
In 't gezicht, in arm en been.
Maar de zuiver-frissche lucht
Snoof hij diep in zonder zucht.

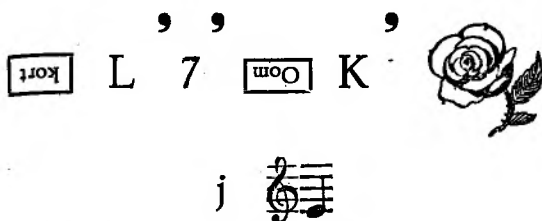
Roodgekleurde, bolle wangen,
Blijde oogen in 't gezicht.
Keek hij lachend om zich henen
Donker plekje bij veel licht.
Bertje maakte reuzenpret
Met zijn slee — en toen naar bed.

J. J. BAS.

RAADSELS.

Voor Ouderen:

1. Rebus.

(Ingezonden door Raadselgraag, Krimpen a. d. IJssel.)

Zullen jullie in 't vervolg geen Rebus of raadsel meer sturen van dezen inhoud? Want dien durf ik niet meer te plaatsen, dan word ik te hoogmoedig.

2.

Verborgene Plaatsnamen.

De wolven verslonden het kind.

In Amsterdam Adri, doet men veel aan diamantslijpen.

Hoor niet naar die jongen, hij brengt je heelemaal van de wijs.

Wat maakten die kinderen een reis; en ach wat leden ze een een koude.

(Ingezonden door Hazewind Aarlanderveen.)

3.

Ik heb wel armen maar geen handen.

'k Heb wel een mond maar zonder tanden.

'k Heb geen voeten en kan toch loopen.

Wie kan me dit geheim ontknopen?

(Ingezonden door Moeder's Hansje.

Ik maakte er een versje van, dat mocht zeker wel.)

Voor Jongeren:

1. Rebus.

Welke plaatsnamen lees je uit onderstaande?

(i = m)

N

2.

Amsterdam begint met eene A en eindigt met een E. Hoe kan dat?

(Ingezonden door Moeder's Hansje.)

3.

Wat wordt een neger als men hem in de Witte zee doopt?

(Moeder's Hansje.)

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Op het adres zet je:

Aan Tante Koosje p/a. Uitg. Mij.

E. J. Bosch J.Bzn.

Prinsengracht 493,

Amsterdam (C.).

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

ONZE COURANT

BINNENLAND

DE AUTOPED EN HET VERKEER.

In een groote stad bestaat er niet veel gelegenheid om buiten te spelen. Het is veel te gevaarlijk. Toch zijn er zulke leuke spelletjes die je in huis niet doen kunt en waarvoor je wel naar buiten moet. Ook het rijden met een autoped is alleen maar buiten mogelijk. Liefst natuurlijk zoo hard mogelijk. Sommige kinderen hebben er zelfs een fietsbelletje op.

Tingeling, daar komen ze aan gevlogen en alles moet op zij. Maar o wee, op den rijweg kunnen ze niet rijden, want dat is te gevaarlijk en op het trottoir hinderen ze de voetgangers. Zoodat de politie in Breda het rijden met een autoped al heeft verboden. Een paar kinderen, die nog niet wisten, dat het niet meer mocht, kregen proces verbaal. Een agent schreef hun naam op en nam de autoped mee. Ze moesten zelfs voor den kantonrechter komen. Gelukkig liep het nogal goed af. De kantonrechter bromde een beetje en gaf de autoped terug.

Laat ieder die een autoped heeft nu goed oppassen dat hij geen anderen hindert, want zoover ik weet mag je in de meeste steden er nog wel mee spelen. Maar je begrijpt wel, als de voetgangers er last van krijgen dan wordt het rijden met een autoped overal verboden.

ELECTRISCH LICHT IS OOK GEVAARLIJK.

Hoe gevaarlijk de electriciteit is, wanneer de lichtleiding niet goed in orde is, kun je uit het volgende leeren.

In Oud-Bodegraven was een boerin alleen thuis. Plotseling wordt ze opgeschrikt door het angstig loeien van het vee. Toen ze in den stal kwam lag er een koe dood op den grond de andere koeien sprongen loeiend heen en weer. De vrouw riep dadelijk een buurman, die probeerde een van de koeien los te maken, maar toen ontdekte hij dat het dier onder electrischen stroom stond. De boer kon zich ook al niet meer losmaken. Gelukkig wist de boerin vlug den hoofdschakelaar om te draaien, zoodat de man zich weer kon bevrijden, maar intusschen was er nog een koe dood neergevallen.

Bij het onderzoek bleek dat de lichtleiding die pas kort geleden in den stal was aangebracht, heelemaal niet in orde was. De ijzeren staven waaraan de koeien vast zaten, waren onder stroom gekomen en hadden zoo de koeien geëlectriceerd.

IEMAND DIE GEEN ACHTERNAAM HAD.

Dat komt zeker niet veel voor. Daarom is het wel de moeite waard om het te vertellen. Het gebeurde in Groningen en de man kwam zelf bij de politie om te vragen hoe hij aan een achternaam moest komen. Natuurlijk werd de zaak niet heelemaal vertrouwd, maar toen de politie een onderzoek instelde bleek de man werkelijk op den burgerlijken stand zonder achternaam bekend te zijn. Vermoedelijk is het een fout van een ambtenaar, maar officieel heeft deze man geen achternaam.

BUITENLAND

TELEFOON-MISBRUIK.

In alle groote steden zijn publieke telefooncellen. Het zijn kleine huisjes waarin je kunt telefoneren. Nu gebeurde het in Praag telkens dat sommige zaken opdracht kregen om ergens heen te gaan, of ergens iets te brengen, en als ze er dan kwamen bleek er niets van waar te zijn. Natuurlijk waren zulke menschen dan boos, ze hadden de opdracht door de telefoon gekregen en vroegen dan aan de telefoonjuffrouw wie ze had opgebeld. De telefoonjuffrouw kon dat nooit zeggen want steeds was het vanuit zoo'n publieke telefooncel gebeurd, en daar kan iedereen natuurlijk telefoneren.

Nu is er dit op bedacht. De toestellen in die publieke telefooncellen zullen op een bijzondere manier zoemen onder het spreken, zoodat de menschen altijd weten, o, die man telefoneert niet vanuit zijn huis, dus misschien geeft hij mij een verkeerden naam op wil me voor den mal houden. Op die manier kunnen grappenmakers niet meer zoo makkelijk zakenmenschen voor den gek houden.

EEN STAKER ONDER DE STRUISVOGELS.

In den Londenschen dierentuin heeft zich een raar geval voorgedaan.

Een struisvogel-moeder had eieren gelegd. En hiermee was haar taak om kleine struisvogeltjes op de wereld te brengen, afgehoopen. Want in deze Australische struisvogelfamilie behoort het mannetje te broeden. Maar nu is het merkwaardige dat het mannetje niet wil, en dat er uit de kostbare eieren op die manier geen kuikentjes kunnen komen. Op alle manieren is er geprobeerd om het mannetje aan het broeden te krijgen. Zelfs heeft hij voor straf honger moeten lijden, maar toen werd hij zoo boos dat hij zelfs een van de mooie eieren stuk trapt. 't Is erg jammer want juist de kuikentjes die in het vreemde klimaat geboren worden, passen zich er zoo makkelijk aan.

ONZE JARIGEN.

Op verzoek van een paar nichtjes komen hier in 't vervolg de namen van onze jarigen. Dus nu kunnen alle neven en nichten elkaar feliciteeren.

17 Februari, Martinus van Vliet, Rembrandtlaan 25, Soestdijk.

Wie zijn er in Maart jarig? Schrijf het me gauw. Mochten er neefjes of nichtjes zijn die hun naam liever niet in de courant zien, dan moeten ze me dat dadelijk schrijven, zul je er om denken?

ONS RUILHOEKJE.

Nog een verzoek. Wie wil er plaatjes of bonnen ruilen? Geen bonnen sturen. Eerst schrijven wat je hebt te ruilen, en wat je er voor in de plaats wilt hebben. Om te beginnen wil ik graag plaatjes hebben voor het Droste album Indië en bonnen van de Wybert tabletten. Hiervoor in ruil heb ik Erdal bonnen en Pelikanen, waarde twee punten. Wie begint er?

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 12 FEBRUARI 1932

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MIJ. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

„Zusterhulp”.

KEES EN ZIJN RAAF.

Eigenlijk hoorde de raaf heelemaal niet van Kees, maar van een arm vrouwtje, dat in het bosch woonde. Maar, omdat de vogel altijd bij Kees was, durf ik gerust te spreken van Kees en zijn raaf. De kennismaking was zóó geweest. Kroko de raaf, had met zijn pooten in het prikkeldraad verward gezeten. Hoe dat zoo gekomen was heb ik nooit onderzocht, maar ik ben een beetje bang, dat, als ik het ging onderzoeken er rare dingen over Kroko aan het licht zouden komen. Ik denk, maar ik durf het haast niet te zeggen, dat hij weer op roof was uitgeweest. Kroko had nu eenmaal de eigenaardigheid, dat, als hij iets zag, dat glinsterde, hij het in zijn bezit wilde hebben. Misschien was hij wel bij een van zijn rooftochten in het prikkeldraad te lande gekomen. Maar, hoe het ook zij, hij kwam er deerlijk gehavend uit te voorschijn. Kroko zat aan den kant van den weg en bekeek aandachtig zijn gehavende pooten. Vliegen kon hij niet en loopen heel moeilijk, het was dus wel begrijpelijk, dat hij met een beetje achterdocht naar Kees keek, toen die naar hem toekwam. Kroko had in zijn leven geleerd voorzichtig met menschen en vooral met jongens te zijn. Hij stelde zich dus zoo'n beetje in gevechtshouding, al deden zijn vlerken en pooten hem bij die beweging ook erg pijn. Maar er was iets in Kees' houding, dat Kroko gerust stelde. Daarom bekeek hij den jongen nogeens aandachtig met zijn kraaloogen, liet zijn vlerken hangen en deed een klagend geluid hooren.

„Ben je gewond?” vroeg Kees, „heb je bezeerd?”

Antwoord geven kon Kroko natuurlijk niet maar hij tilde, als om te laten zien hoe erg het met hem gesteld was, zijn eene poot op.

Kees zag hoe slim de vogel er aan toe was, en, dierenvriend als hij was, pakte hij den vogel voorzichtig op en nam hem mee naar huis. Kees' vader, die ook veel van dieren hield, bekeek de zaak eens en verbond zoo goed mogelijk de wonden.

Toen Kroko zag, hoe goed hij behandeld werd, kreeg hij grooten lust, bij de familie van Kees te blijven, maar toen hij dacht aan het goede vrouwtje in het bosch, kon hij er toch maar niet toe komen. Hij bleef dus, tot groot genoegen van Kees, voor-

loopig, maar toen zijn pootjes genezen waren en hij weer vliegen kon, ging hij naar het oude vrouwtje in het bosch terug. Wat dat vrouwtje blij was, toen Kroko dien ze reeds lang dood gewaand had, weer terugkwam! Maar bij Kees thuis waren ze heelemaal niet te spreken over Kroko. „Kijk nou eens wat een ondankbaar beest”, zei Kees' moeder. „Nu hebben we den vogel te eten gegeven, verzorgd en vertroteld, en nu is hij beter en vliegt weer weg. Neen, raven zijn ondankbare beesten.”

Doch Kroko was heelemaal niet ondankbaar. Want, op een middag, misschien een week, nadat hij weer naar het bosch terug was, kwam hij kalm angevlogen en zette zich, alsof er niets gebeurd was, op den schouder van Kees. En hij keek zoo vrolijk en vergenoegd rond alsof hij zeggen wilde: „zie zoo, nu kom ik jullie weer eens opzoeken.” Voortaan kwam de vogel een paar maal in de week en Kees en hij konden maar wat best met elkaar overweg. Als Kees met de andere jongens ging knikkeren moest Kroko er bij zijn en als de knikkers over de straat rolden had Kroko de grootste praats en deed net alsof hij er alles van snapte. Wanneer de andere jongens Kroko wilden plagen, vloog het dier naar Kees toe, omdat hij wel wist, dat die hem zou beschermen. En op zijn beurt nam Kroko het voor Kees op. Toen een grote jongen met Kees wilde vechten, vloog de raaf op den jongen toe en pikte hem leelijk in zijn oor. Nu moeten jellui echter niet denken dat Kroko zoo'n braaf beest was. O neen, dat leek er niet veel op. Hij hield er al heel erg van om b.v. de kat te plagen. Als poes wakker was, bleef hij wel netjes uit de buurt, maar als Kroko in een boom zat en poes lag lekker in het zonnetje te slapen, dan vloog de raaf er uit, stapte voorzichtig op Mimi toe en beet hem in den staart. Als poes nu verontwaardigd en nijdig opstond had Kroko het grootste plezier en vloog luid schreeuwend in den boom terug.

Maar niettegenstaande zijn schelmenstreken was hij vriendelijk en goedig voor Kees. Geduldig leerde hij alle kunstjes, die de jongen hem bijbracht en de huisgenooten vermaakte hij dikwijls door zijn malle fratsen. Zooals ik schreef, kwam hij maar een paar keer per week. Op de andere dagen zat hij bij het oude vrouwtje in het bosch. Het oudje was heel erg gesteld op het eenige wezen, dat ze op de wereld

bezat, ook al was het maar een raaf.

Op een middag kwam Kroko angstig schreeuwend bij Kees aanvliegen. Kees begreep niet wat er met den vogel aan de hand was. Hij kwam naar Kees toe en vloog telkens weer een stukje terug. „Wat zou er toch zijn”, dacht Kees. En hij liep een eindje in de richting van den vogel. Direct vloog Kroko weer iets terug. Kees ging hem weer achterna. Dit spelletje herhaalde zich zoo verschillende malen. Tot ... ja, totdat ze in het bosch waren en bij het huis van het oude vrouwtje kwamen. Toen begreep Kees, dat de vogel hem daar heen had gelokt. De jongen ging naar binnen en vond daar het vrouwtje op bed liggen. Ze was heel erg ziek en kon niet meer spreken. Kees rende naar huis zoo had hij kon om zijn moeder en den dokter te halen. Maar die beiden konden er ook

niets meer aan doen, het vrouwtje stierf. Kroko ging als een razende te keer, toen de mannen uit het dorp het lijk wilden weghalen. Hij was er ook bij, toen het vrouwtje begraven werd en ging mee terug naar het huis van Kees. Wat die Kees blij was toen Kroko voor vast bij hem kwam! Maar de vogel was de oude niet meer. Hij scheen te treuren om den dood van het oude vrouwtje uit het bosch. En op een morgen vond Kees' vader Kroko dood in zijn hokje. Och, och, wat heeft die Kees gehuild.

Maar zijn vader maakte een kistje en begroef Kroko dicht in de buurt van het oude vrouwtje.

En Kees timmerde een bordje, waarop hij schreef: „Hier ligt Kroko, mijn goede raaf”.

OOM TIEN.

Kees en Kroko.

ALS HET WEER EENS WINTER IS.

Als het weer eens winter is,
Moet je in den morgen,
Voor je naar de school toe gaat,
Voor de vogels zorgen.
Strooi wat stukjes wittebrood
Voor die kleine vrinden,
Ook de fijnste kruimeltjes,
Zullen ze wel vinden.

Als het weer eens winter wordt,
— Zul je er op letten? —
Moet je ook wat warme melk
Voor ze buiten zetten.
Want, als sneeuw de velden dekt,
En het ijs de plassen,
Zitten ze naar spijs en drank,
Urenlang te vlassen.

Jongens, meisjes, doe je 't heusch
Zal je 't niet vergeten?
Geef de arme vogelschaar
Drinken en te eten.
God, Die ook de dieren schiep,
Laat ons voor ze zorgen,
Vindt je dat geen mooie taak?
Wacht dan niet tot morgen!

de slavernij te doen. Maar dat was niet zoo gemakkelijk, want de slavernij was in het rijk van koning Oekeletoe iets veel voorkomends. Hij moest dus beginnen met het lot der slaven te verzachten. Maar dat was ook reeds makkelijker gezegd dan gedaan. Want men had nu eenmaal de gedachte, dat een slaaf persoonlijk eigendom was en dat je er mee doen kon, wat je wilde. Schootzeil besloot dus slim te zijn, en de rijke negers er in hun eigen belang op te wijzen, dat het noodzakelijk was de slaven goed te behandelen.

Hij probeerde het zóó, door de mannen te vertellen, dat je veel langer wat aan een slaaf kon hebben, als je zorgde, dat hij goed te eten en te drinken kreeg. Eerst wilden de rijke negers er niet aan, maar betrekkelijk al heel gauw zag men in, dat de koning gelijk had. Doch Schootzeil was niet tevreden, hij wilde de slavernij er heelemaal uit hebben en daar was voorloopig weinig kans op. Er gebeurde evenwel iets, dat Schootzeil bij zijn strijd heel goed te pas kwam.

Op zekeren dag werd koning Ramsasa Oeklaba — oftewel koning Schootzeil — bericht, dat een gezantschap van het bij zijn rijk gelegen Sakroesie-land, door hem wenschte te worden ontvangen, om hem met zijn troonsbestijging geluk te wenschen. En van een van de hovelingen, die graag bij Schootzeil in de pas wilde komen, hoorde hij, dat in de hoofdstad van Sakroesie-land, in M'bawo, de grootste slavenmarkt in dit deel van Afrika werd gehouden. Schootzeil wilde maar het liefst korte metten met die afgevaardigden maken en zei tot zijn hoveling, dat hij ze niet zou ontvangen.

"Nee, Erdal" — zoo had Schootzeil voor het gemak dezen hoveling genoemd, en die was wat blij met zo'n nieuwen naam — nee, Erdal, daar komt niks van in.... laat die kerels maar weer naar hun slavenmarkt teruggaan.... ik wil niks met ze te maken hebben."

"Maar daar schrok de hoveling heel erg van. En zoo beleefd en onderdanig mogelijk bracht hij zijn bezwaren naar voren. "O, groote koning Ramsasa", smeekte hij,

"koning Ramsasa, die een vader voor uw volk wilt zijn.."
 "Mijn volk.... smoesjes.... ik heb niks met jelui roetmoppen te maken en ben alleen maar koning geworden, omdat ik moeilijk van het baantje afkon, en omdat ik wilde probeeren jelui wat beschaving bij te brengen...."

".... die een vader voor uw volk wilt zijn", ging Erdal onverstoord voort.... "lever onze Noorderstammen niet over in de handen van de wreede mannen uit het Sakroesie-land."

"Ik mag een boon zijn, als ik er iets van snap", zei Schootzeil verwonderd", "wat hebben de Noorderstammen daarmede te maken?"

"Wel, groote koning, als de gezanten uit Sakroesie-land, die met vreedzame bedoelingen komen, door Uwe Majesteit niet worden ontvangen, dan zullen ze dat als een beleediging opvatten — en een beleediging is hetzelfde als een oorlogsverklaring...."

"Nou, zwartje, dan vechten we."

"Voor een strijd, naar de regelen, die in onze streken gelden, is geen man bevreesd", zei Erdal trotsch, "maar zóó gaat het niet! De mannen van Sakroesie-land haten den open en eerlijken strijd. Zij schuilen weg in de spelonken en grotten van hun bergachtig land.... wij zullen nooit iets tegen hen vermogen.... maar als onze krijgers uit de buurt zijn, en zullen zij invallen doen in het Noorden van ons land en mannen en vrouwen en kinderen rooven en verkoopen op de slavenmarkt van M'bawo...."

"Dus jij meent, Baron van Erdal, dat ik die kerels te woord moet staan?"

"Zeker, Majesteit."

"En vertel mij nou eens, wat die lui zullen zeggen en wat ze willen?"

"Sire, ze zullen u vertellen, dat ze het een beschikking der Goden achten, dat juist gij tot koning gekozen zijt."

"Daar meenen ze natuurlijk geen snars van."

"Nee, maar de koning zal toch verstandig handelen, met te doen alsof hij het wel geloof."

„Goed... en wat willen ze dan verder?“
 „Ze zullen er op aandringen, dat u handelsbetrekkingen met hen aanknoopt...“

„Waar handelen die schelmen in?“

„In niet veel anders dan slaven.“

„Dus van handel kan geen sprake zijn.“

„Nee, ook koning Oekelekoë, wilde niets met de mannen van Sakroesie-land te maken hebben... hoewel ze dikwijls geprobeerd hebben onze menschen om te koopen.“
 „Is dat gelukt?“

„Niet altijd, maar soms toch wel. Ze zullen wel beginnen, het gezantschap, dat gezonden moet worden om den koning van Sakroesie-land te bedanken, rijkelijk met geschenken te overladen, in de hoop, dat ze op hulp van die gezanten zullen kunnen rekenen.“

„Dan sturen we geen gezanten.“

„Maar nu schrok de hoveling nog erger. „Dat zou zeker een reden zijn om beleedigd te zijn... neen, majesteit, gezanten zullen er moeten worden gezonden.“

Een oogemblik dacht Schootzeil na. Toen zei hij: „goed, dan zal ik er zelf heengaan.“

Maar weer keek de hoveling bedenkelijk. „Zooiets gebeurt nooit, de mannen van Sakroesie-land zullen denken, dat zij meer beteekenen dan wij... het is teveel eer voor hen.“

„Dat kan me nou totaliter niks schelen... ik wil die zaak daar wel eens aankijken...“

De hoveling vond het een moeilijk geval, doch hij zweeg maar liever.

„Kom, kom, Erdal“, zei Schootzeil, „kop op mannetje, als ik naar Sakroesie-land ga, mag jij met me mee.“

Nu, dat vond de neger wel fijn.

Op een heel warmen dag, kreeg Schootzeil bericht, dat de gezanten waren aangekomen en de koning maakte zich gereed, om het gezelschap te ontvangen. In de statie-zaal van de koningskraal stonden te allemaal opgesteld: koning

Ramsasa, in groot uniform, met z'n kroon op, Brammetje Brom en Pietje Poot in een fantastischen mantel gehuld. Om er wat deftig uit te zien, had Brammetje een wiel uit de machinekamer van het jacht Sling-Slang als een soort kroon op het hoofd gelegd. Vinderferre had een uilenbril opgezet, met blauw glas, om niet te laten zien dat hij maar één oog had en het overige personeel was aangekleed, zoo goed en kwaad als het ging, want ze waren aardig door hun kleeren heen. Juffrouw Slotter ontbrak op het appèl... die moest voor het eten zorgen. Er was een heel lekker menu opgesteld, om de gezanten te onthalen. Wil ik jellui eens vertellen, wat er alzoo zou worden gegeten? Neen, daar kunnen we beter over spreken, als we aan het diner toe zijn.

Pietje Poot, die vond, dat hij er toch wel een beetje armoedig uitzag, had, om zich wat meer waardigheid te geven, de braadpan over zijn schouder genomen.

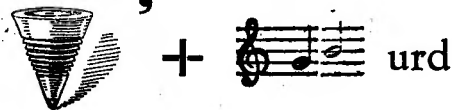
Het gezantschap kwam binnen en koning Ramsasa, had moeite om zijn eigen mannetjes te onderkennen van de Sakroesie-negers. Doch weldra kreeg hij er wat kijk op. De Sakroesie-mannen waren in de eerste plaats wat langer en ze hadden hun gezicht ingesmeerd met bruine oker, terwijl de mannen uit koning Schootzeil's rijk, bij plechtige gelegenheden gele oker gebruikten. Schootzeil verklaarde die verschillen op de volgende wijze aan zijn menschen: „Kijk, dat is nou hetzelfde verschil, alsof de een op een receptie een korte en de andere een lange jas aan heeft.“

De bezoekers waren van top tot teen gewapend en ze keken verwonderd, dat de blanke menschen hen ongewapend ontvingen. Alleen wierpen ze achterdochtige blikken naar de braadpan van Pietje, ze begrepen niet goed, wat dat voor een gevaarlijk glinsterend ding was. Intusschen schreden ze deftig naar voren en juist wilde de hoogste der gezanten een lange aanspraak beginnen, toen de deur achter Schootzeils troon met een driftigen ruk werd geopend en juffrouw Slotter, spinnijdig op Pietje toestormde: „Hier die braadpan, hoe kan ik nou zeekeeft bakken als

RAADSELS.

Voor Ouderen:

4. Rebus.

lijks

W

5.

Toe vertel me eens kleine man,
Wat ik wel vatten maar niet grijpen kan?

*Ingezonden door
Hazewind, Aarlanderveen.*

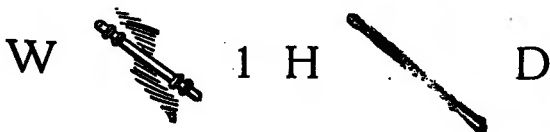
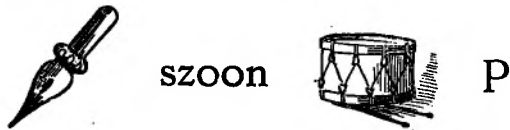
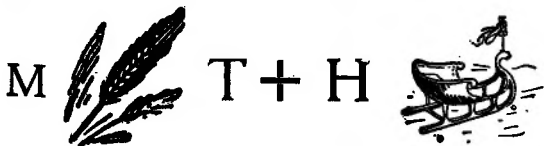
6.

Lerum, harum falderaltit! Hoe schrijft
men dat met drie letters?

Ingezonden door Moeders Hansje.

Voor Jongeren:

4. Rebus.

5.

Als gij dit niet weet is het een schande,
Wat voor een bier maakt wel bij ons te
lande,
Het meeste en witste schuim?

Ingezonden door Moeders Hansje.

6. In mijn eerste kun je koken,
En mijn tweede is erg zwaar
Met mijn beide kun je schrijven.
Zeg me eens is dat ook waar?

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder, die meedoet aan het raadseloplossen, moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam,
schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres.
Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje
postpapier schrijf je alleen je woon-
plaats dan je schuilnaam, daaronder
hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één
maand tegelijk weg, doch vóór den 12en
van de volgende maand. Op 't adres zet je:
Aan Tante Koosje p a N. V. Uitgevers-
maatschappij E. J. Bosch Jbzn., Prinsen-
gracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt op-
gelost en je briefje hebt ingestuurd, pre-
cies zoals het hierboven staat, dan zoek ik
uit dat werk de mooiste drie en die winnen
den prijs. Dus doe je best.

Wie heeft er

*al een nieuwe abonné
aangebracht op ons blad?
Hoe meer lezers, hoe
mooier het blad.*

BINNENLAND

WAT WAS DE WAARDE VAN DE TEEKENING?

Een dokter in Groningen kocht op een veiling een teekening, die hij erg mooi vond voor f 7. Een knappe kunstkenner ziet die teekening ook en zegt, „maar dokter dat is een teekening van Rubens”. Jullie weet dat Rubens een bekend schilder was daarom zijn de teekeningen en schilderijen van zijn hand ook veel geld waard. De kunstkenner kocht de teekening nu voor meer dan twee duizend gulden. Of die dokter daar even aan verdiende! Alleen was hij nu zijn mooie teekening kwijt. Dat dacht je, maar, de geschiedenis is nog niet uit.

De kunstkenner stierf en de kunstwerken die hij had, werden in Leipzig geveild. Ook de dure teekening natuurlijk. De dokter uit Groningen was er ook om zijn mooie teekening weer te kunnen koopen. Het gelukte hem voor den prijs van f 32. Hoe dat kan? Wel de Duitsche kunstkenner hadden verklaard, dat deze teekening niet van Rubens was. Nu werd dezelfde teekening in eens zooveel minder waard, en dezelfde dokter had zijn mooie teekening weer terug, nadat hij op heelemaal-eerlijke manier er een hoop geld mee had verdiend.

EEN MOOI PLAN.

Jullie weet dat N. Amerika bestaat uit verschillende kleinere staten die samen de Vereenigde Staten van Noord-Amerika vormen.

Een president is dan het hoofd van al die staten.

Na den oorlog zijn er ook in Europa stemmen opgegaan, om alle landen van Europa te vereenigen in één grooten staat, de Vereenigde Staten van Europa. De man die veel voor dit plan heeft gedaan, was Briand, een vroegere minister van Frankrijk. Probeerden jullie maar of je zijn naam kunt onthouden.

Tot nog toe is er van dat mooie plan nog niet veel gekomen. Elk land meent voor zich zelf er schade bij te hebben als het door gaat. Toch zijn er overal nog menschen die hopen dat het eenmaal zoover zal komen. Ook in ons land. In de afgelopen maand is er te Haarlem een druk bezochte vergadering gehouden van zulke menschen en er is een vereeniging opgericht om te trachten van onderen op te bereiken, wat Briand van bovenaf niet gedaan kon krijgen.

Het plan is, om binnenkort in verschillende plaatsen van ons land dergelijke vergaderingen te houden, dan kan iedereen die hetzelfde graag wil lid worden van de nieuwe vereeniging.

ONZE LUCHTVAART.

Vrijdag 29 Januari is één van onze nieuwste vliegtuigen voor Indië nl. de „Ekster”, ter bezichtiging naar België gevlogen.

Z. M. de Koning van België wilde zoo'n Holland-Indië vliegtuig eens van nabij bekijken. Weet je, waarom de Belgische koning zoo belangstellend was? In de eerste plaats, omdat onze Holland-Indië vliegdiensden buitengewone belangstelling verdienen, maar in de tweede plaats omdat België over een luchtverbinding met de Congo denkt. En daarom is de „Ekster” naar Brussel gevlogen met

behalve haar gewone bemanning ook de directeur van de K. L. M. aan boord. Deze kon dan meteen alle inlichtingen over den vliegdiensden geven, die de Belgische koning maar wenschte. Ik ben trots op onze vliegers. Jullie ook?

BUITENLAND

GEEN OORLOG, MAAR WAT DAN ?

Jullie weet dat op 't oogenblik de Volkenbond in Genève vergadert, om over de ontwapening te spreken. Ieder vindt den oorlog zoo vreeselijk, dat je zou zeggen, dat is makkelijk genoeg.

Maar nu is het vreemde, dat, terwijl er in Genève vergaderd wordt, één van de mogendheden, nl. Japan in groote ruzie leeft met zijn buurman China. De ruzie is zoo erg, dat de Japanners de Chineesche stad Sjanghai in brand hebben geschoten. Nu zegt de Volkenbond natuurlijk, denk er om je mag geen oorlog meer voeren.

Maar het antwoord van Japan is verbluffend. „We voeren geen oorlog” zeggen ze. We verdedigen onze landgenooten tegen overlast. Maar we zullen China echt geen oorlog verklaren. Begrijpen jullie het verschil? Ik niet recht.

EEN PAARD VOOR NIETS.

In het Hongaarsche parlement klaagde een van de sprekers zijn nood over den slechten toestand in het land. De spreker was afgevaardigde van den kleinen boeren-stand, en als voorbeeld van den slechten tijd wertelde hij, dat hij voor zijn mooiste paard maar ongeveer 26 gulden had kunnen krijgen. Toen stond er een tweede afgevaardigde op, die zei, o, dat is nog niets, ik kon voor f 5 op de markt al een paard koopen. Dat was dus al heel goedkoop. Het droevigste verhaal moet nog komen, want een derde afgevaardigde vertelde van een boer, die geen geld meer had om zijn paard te houden, en het daarom een ransel omhing, waarin hij de stukken deed die bij het verkoopen van een paard noodig zijn, met een briefje.

In het briefje schreef hij: „Ieder die dit paard vindt wordt vriendelijk verzocht het te willen houden, ik zelf kan het voer niet meer betalen, en ik houd te veel van mijn paard, om het dood te laten maken”. Zoo stuurde hij het dier het land in.

Een veldwachter vond het loslopende en rondwalende paard. Hij heeft zich er over ontfermd en het dier wordt nu door den veldwachter onderhouden.

GERED.

Het werken in de mijnen blijft altijd gevaarlijk. 4 Januari werden veertien mijnwerkers ingesloten in een kolennijn doordat een gedeelte instortte. Het was een Duitsche mijn en de plaats Beuthen. Een heele week is er gewerkt om de slachtoffers te voorschijn te brengen. Niemand wist of er nog menschen in het leven zouden zijn, maar in ieder geval moest het worden geprobeerd, en werkelijk, 's Zondags, dus zes dagen later, vonden ze nog zeven personen in leven. Ze hadden zich gevend met broodkorsten en doorsiepelend water. Wat zullen die mannen blij zijn geweest toen ze hun reders hoorden naderen.

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^U. E. J. BOSCH Jbz., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

...gingen zij trip trip voorbij.

DE MOEILIJKE KEUZE.

Het verhaal, dat ik ga vertellen, speelde zich vele, vele jaren geleden af. Als ik mededeel, dat ik bijna vijftig jaar oud ben, en dat mijn grootmoeder, die in 1830 geboren werd, het verhaal van haar grootmoeder vernam, dan gelooven jelui wel, dat de gebeurtenissen al bijna tweehonderd jaar geleden voorvielen. Ik zal de geschiedenis vertellen, zooals ik die van mijn grootmoeder vernam.

Mijn bet-over-grootmoeder was een Fransche. Haar familie woonde in een klein dorp, in de buurt van Orleans. Dit dorp behoorde eigenlijk aan den Heer van Broduine, die een kasteel van dien

naam bezat, op een kwartiertje afstand van het dorp. De toestanden waren in die jaren in Frankrijk, trouwens eigenlijk overal in de wereld, zóó, dat de groote heeren al het land in hun bezit hadden en vooral in de dorpen een groote macht uitoefenden over de burgers. Dat leidde tot toestanden, die wij ons niet begrijpen kunnen, dat mogelijk waren en er werd in het bijzonder in Frankrijk veel geklaagd over onderdrukking van den dorpling. In de stad was het trouwens niet veel beter. Maar de Graaf de Broduine maakte eene uitzondering en hij was gelukkig op lange na de eenige niet. De graaf

maakte van zijn rechten geen misbruik, hij was goed voor de bevolking en hij, zoowel als de gravin, deden veel goed. Zij gebruikten hunne rijkdommen niet alleen voor zichzelf. Het schijnen geloovige Protestanten geweest te zijn. Zij hadden alles wat zij wenschten en waren gelukkig, maar één ding ontbrak hun, zij hadden geen kinderen. In hun jonge jaren hadden ze daar niet zooveel hinder van gehad, maar toen ze ouder werden voelden ze het gemis. Zij waren de laatsten van hun geslacht en behalve een paar verre neven, die een vroolijk leventje in Parijs leidden, bezaten ze geen familie ook. Het vooruitzicht op hun groot kasteel alleen te moeten blijven, stond hun weinig aan. Natuurlijk zou een van beiden het eerste sterven en dan zou de ander geheel op zichzelf zijn aangewezen. Ze besloten een kind aan te nemen en het leek hun het beste, dat ze een meisje zochten. Ze vonden zichzelf te oud, om een heel jong kind tot zich te nemen en daarom kwamen ze tot het besluit, dat het een meisje van een jaar of zestien moest zijn. Ze praatten er lang over hoe ze zoo'n meisje vinden zouden. Ten slotte kwamen ze tot het besluit, dat

het liefste meisje van het dorp door hen zou worden aangenomen.

Maar hoe te beslissen, welk meisje het liefste was? Na lang overleg besloten ze, dat op een zomermorgen alle jonge meisjes van het dorp, op haar mooist aangedaan naar het kasteel zouden komen, dat de graaf en de gravin met ze zouden praten en dat zoo een keuze zou worden gedaan. Op het dorpsplein kwamen de meisjes, die in aanmerking kwamen, samen, de huismeester liet ze allemaal langs zich gaan en toen hij zag dat alles in orde was, diende hij de bezoeksters bij zijn meester aan. Nu was het voor de meisjes dus zaak zich zoo goed mogelijk voor te doen. Maar de keuze was moeilijk. De meisjes, die er lief en vriendelijk uitzagen waren soms erg dom. Anderen waren zóó koket, dat de graaf en de gravin er niet aan dachten deze meisjes aan te nemen. Het eind van de geschiedenis was, dat ze geen keuze deden. De meisjes gingen teleurgesteld naar huis en de graaf en de gravin bleven even teleurgesteld achter op hun kasteel, dat met den dag somberber voor hen werd.

Mijn bet-overgrootmoeder, die ook

... stemde hij toe.

ongeveer zestien jaren telde, was niet met de anderen meegegaan. Haar vader, die een heel arm landbouwer was, had het niet gewild. Hij had dit veel te brutaal geacht. Want hij — en vele anderen — zeiden, dat Françoise heelemaal niet mooi was. Ook dacht hij, dat, als men op het kasteel zijn dochter had willen aannemen, men dit wel zou hebben gezegd, immers, Françoise kwam iederen dag op het kasteel om versche eieren te brengen.

Op den dag, na die mislukte keuze, bracht Françoise weer eieren en toevallig was de gravin er bij tegenwoordig, dat ze kwam. Het viel de gravin op, dat het meisje kleurde en haar handen verlegen onder haar schort verborgen hield.

„Wel, kleintje“, zei de gravin vriendelijk: „scheelt er wat aan?“ Françoise schudde het hoofd. De gravin vond, dat die verlegenheid het meisje, dat er in haar armelijke kleeren heusch niet aantrekkelijk uitzag, heel goed stond. Ze wilde verder vragen, toen er van onder het schort van Françoise een klagelijk ge-miauw klonk.

„Wat is dat?“ vroeg de gravin verwonderd. Nu was Françoise zichzelf niet meer meester en weenend viel ze de groote dame te voet.

„Vergeving.... vergeving....“, smeekte ze, „ik wilde het diertje, dat door een hond werd aangevallen, redden.“

En van onder het boezelaar van Françoise kwam een klein, gewond katje te voorschijn, terwijl ook de handen van het meisje gewond bleken. De gravin liet Françoise verzorgen en het katje mocht op het kasteel blijven.

„Weet je wat ik al gedacht heb“, zei de gravin tot den graaf, „dit meisje moesten we als dochter aannemen. Want meer dan schoonheid en meer dan schranderheid is toch een zacht en medelijdend karakter waard.“

„Goed“, zei de graaf, „wij zullen haar vader laten komen om de zaak met hem te bespreken.“ Nu, de goede man voelde er eerst heelemaal niets voor, maar toen de graaf en de notaris benevens een paar vrienden van den graaf er sterk bij hem op aandrongen, stemde hij toe. Zoo kwam mijn bet-overgrootmoeder op het kasteel van Broduine. En de graaf en gravin hadden nimmer spijt van hun keuze. Tenslotte bleek Françoise niet alleen lief en medelijdend maar ook schrandere. En... ze groeide op tot een der mooiste meisjes in de buurt. En dat zeg ik nu niet omdat het mijn bet-overgrootmoeder betreft, ook de jonge mannen uit die streek oordeelden er zoo over. Toen de graaf en gravin gestorven waren, trouwde Françoise met een der edellieden uit de omgeving. En ik twijfel er niet aan of ze zou gelukkig gebleven zijn als die schrikkelijke Fransche revolutie niet gekomen ware. Bij de gebeurtenissen uit die jaren verloor haar man zijn leven onder de guillotine en zij kon, met achterlating van al haar bezittingen slechts haar leven en dat van haar dochter, mijn overgrootmoeder redden. Zoo kwam zij in ons land, waar zij zich er door sloeg zoo goed en zoo kwaad het ging. Niets bleef haar over van deze mooie jaren op het kasteel van Broduine dan de herinnering en een medaillon van de gravin. Dat medaillon is ten slotte in mijn bezit gekomen.

R. K.

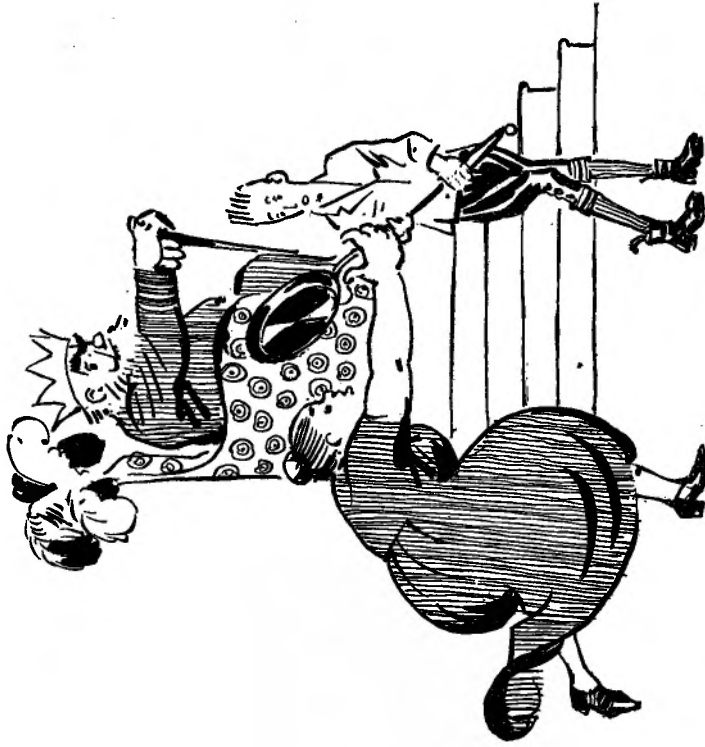
DE ZIEKE.

Kikker Kwakgraag is zoo ziek,
Lijdt aan zware rheumatiek.
Elke kikker — vroeg of laat —
Heeft het daarmee wel te kwaad.

Maar bij dokter Muis is raad,
Als hij helpt, dan vindt je baat.
Dus laat Kwakgraag, zonder dralen
Dokter Muis gauw bij zich halen.

En de dokter stelt gerust,
Je mag eten wat je lust:
'k Schrijf je asperine voor,
Morgen ben je beter, hoor!

De gezanten uit Sakroesie-land schudden het hoofd. Wat een wonderlijke manieren hielden die blanke menschen er toch op na. Maar de oudste van hen herstelde zich spoedig en hield een prachtige rede, waarbij hij vertelde, hoe dankbaar de mannen van Sakroesie-land waren, dat Schootzeil den troon van Koning Oekeleke had bestegen en dat

ze hoopten dat de verstandhouding tusschen beide rijken zoo goed zou blijven als die steeds geweest was.

„Dat denken jelui maar, mikkers”, viel Schootzeil, die alweer zijn mond niet kon houden, uit. Geschrokken keken de afgezanten op. . . het was geen gewoonte, dat er bij zoo'n

deftige aanspraak in de rede gevallen werd. Vin-de-ferre, alias IJzerwijn, die beide talen sprak, zou als tolk fungeeren en vertelde, dat de koning in de rede viel, om te zeggen, dat hij met genoegen naar de mooie aanspraak luisterde. En welgemoed gingen de afgezanten — of liever de oudste van hen — voort met zijn aanspraak. O, o, wat duurde de rede lang. Schootzeil greep al een paar keer naar zijn kroon, die hem zwaar op het hoofd drukte, om die af te zetten, maar Erdal trok eerbiedig, maar stevig genoeg, zijn hand terug. Eindelijk waren de gezanten aan het eind van hun betoog. Zeer tot genoegen van Schootzeil, maar ook tot geruststelling van Brammetje Brom. Want een der groote negers keek zoo vriendelijk naar hem, en liet zoo onderzoekend, met een veelzeggenden blik naar zijn collega, z'n hand langs Brammetje's rug gaan, dat de arme jongen er niettegenstaande de hitte koud van werd. Het eind van de rede was, dat den grooten koning verzoocht werd eveneens een gezantschap te sturen naar zijn onderdanigen knecht, den koning van Sakroesie-land.

Toen nam Schootzeil het woord, en begon zijn betoog, dat door Vin-de-ferre in vloeiend Sakroesie'sch werd overgezet. De beide talen leken zooveel op elkaar dat Schootzeil de afgezanten wel kon verstaan hoewel hij niet in de taal der gezanten kon antwoord geven. Hij gaf er de voorkeur aan om Hollandsch te spreken, dan kon hij zeggen wat hij wilde. Die goede IJzerwijn zorgde er dan wel voor, dat hij niemand kwetste.

„Ik heb jelui nou maar eens laten uitlokken, schoensmeergezichten, maar ik kan jelui wel meteen de assurantie geven, dat je met mij nog niet klaar bent. Mooie dingen heb ik gehoord, dat jelui uitspoken. Maar met die slaven-verkoopertij moet het nu maar eens afgeloopen zijn.” Zoo ging hij voort, en Vin-de-ferre vertaalde zoo keurig, dat de afgezanten maar steeds stonden te buigen. „En wat nu die vraag betreft om een gezantschap naar jelui slavenstad te sturen, ik geloof dat ik zelf maar eens kom neuzen. . . .” De onderdanen van koning Schootzeil waren verwonderd toen ze

HET BAKKERTJE

HET BAKKERTJE.

O, wat is die bakker dom!
Kijk, z'n taartjesbak viel om
En nu moeten deze knapen
Alles bij elkander rapen.

Bakkertje, dat gaat zoo niet —
'k Weet niet of je het wel ziet —
Maar je soesen zitten vol:
Vol met modder — da's te dol.

Ga maar spoedig, als een haas,
Naar den winkel van je baas.
En hij vult, al is hij boos,
Weer opnieuw je taartjesdoos.

Kijk wat beter uit op straat
Als je naar de klanten gaat,
Houdt je doos maar stevig vast
Dan heb je van zoiets geen last.

OOM TIEN.

TACO'S EERSTE EXAMEN

1) door
J. SMELIK.

Met beklemde gezichten wandelden Taco en Kees Plooy, uit Berkenoord, voor 't gebouw van de „Christelijke Kweekschool” in Gaasterberg heen en weer. Deze stond in de Limburg Stirumstraat: een groot, vriendelijk gebouw, in grijzigen zandsteen opgetrokken. Twee verdiepingen telde de school, en twee rijen royale ramen, met helder-gele gordijnen er achter, deden acht lokalen vermoeden. In groote letters stond op de gele baan tusschen de bovenste ramenrij en 't dak:

Christelijke Kweekschool.

't Was nu druk in dat gedeelte van de anders zoo stille straat. Meerdere groepjes jongens en meisjes, groote en kleine, stonden te praten, of liepen heen en weer. Wel zestig waren 't.... Och, och, dacht Taco, wat moest dat worden! Wat een moeilijk examen zou dat zijn.... Zooveel....! „En wat een boel meisjes zijn er, hè”, zei Kees op eens, „ik geloof wel veertig....”

Ja, 't was zoo. De meisjes telden zeker wel twee maal zooveel als de jongens.

't Was kwart voor negen.... en negen uur zou 't examen beginnen.

Taco zag wat bleek: hij was erg zenuwachtig; er hing ook zooveel van af van dit examen. Als hij niet behoorde tot de zes- of acht-en-twintig, die zouden toegelaten worden, dan moest hij een vol jaar wachten, eer hij weer examen zou kunnen doen, dat beteekende: een jaar later onderwijzer, gesteld, dat hij de tweede maal wel toegelaten werd.

Kees zag er erg onbezorgd uit. Hij maakte zich niet zoo druk om zoo'n pruts-examentje: een van de acht-en-twintig zou hij toch wellicht wezen. Hij wist er genoeg voor, dacht hij. Nou ja, dat Taco wat zemelappig was.... dat begreep hij best; hij moest hard blokken, om mee te komen, en 't zou voor hem 'n heele toer zijn.

Zich bewust van zijn meerdere knapheid, had hij daarstraks in de tram zijn vriendje flink moed ingesproken; en werkelijk was Taco toen tijdens den tramrit wat opgemonterd.

Maar nu hij zich voor 't gebouw bevond, waarbinnen over zijn lot zou beslist wor-

den, zonk al zijn moed weer in zijn schoenen, en klopte zijn hart heftiger....

Een paar andere jongens sloten zich bij Taco en Kees aan.

„Hallo! Ook examen doen?”

„Ja”, antwoordde Kees.

„Waar komen jullie vandaan?”

„Van Berkenoord!”

„Zóóóó....”

„En jullie?” vroeg Taco.

„Wel, hier uit de stad. Van de M.U. L.O....” luidde 't antwoord. „Wat 'n boel lui, hè?”

„Nou..! En wat een meiden!” zei Kees.

„Nou, die zullen....”

Wat die zouden, kwam 't Berkenoord-sche tweetal niet te hooren, want de groote deur ging open, en de conciërge, in zijn lange, grijze stofjas, kwam naar buiten. Zijn gezicht stond vroolijk.

„Is hier ook Taco Elsinga?” vroeg hij, juist aan 't groepje, waar Taco bijstond.

„Dat ben ik!” zei Taco, met 'n hoogroode kleur wat vooruitkomend.

„Dan moet jij effe binnenkomme”, zei de conciërge weer.

Met zoo luid-bonzend hart, dat hij dacht: de conciërge hoort 't vast, ging Taco mee.

Wat zou dat nu moeten, dacht hij. Zou 't....

Maar de conciërge opende al een deur, waarop stond: „Leeraarskamer”, en liet Taco binnengaan. Daar stond hij.... alleen; in een halven cirkel zaten de leeraars om de met groen laken bedekte tafel. Ze zaten met elkaar te praten.... voor hen lagen eenige papieren....

Zou dat de Directeur zijn, die in 't midden, met dien zwarten baard en snor? Taco keek even den kring rond. Wat een piepjonge leeraars waren er bij.... een paar met een snor....

De Directeur keek op.

„Taco Elsinga, nietwaar?”

„Ja, meneer!” Wat praatte die Directeur gek, dacht Taco. En waarom zaten die twee jonge leeraren op den hoek te proesten van 't lachen?

„Best, ga maar even zitten, Taco!”

Taco deed 't. Heel gewichtig zette de Directeur een lorgnet op, haalde een vulpen uit den zak, schroefde langzaam de dop er af, en draaide de pen er uit.

„Hoe oud?”

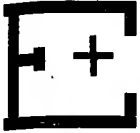
„Veertien jaar, meneer.”

„Geboren?”

RAADSELS.

Voor Ouderen:

7. Rebus.

Klein

$\frac{1}{\text{bosch}}$ oud

+

S

,

3 vi

tj

8. Mijn geheel is een jongensnaam van twee lettergrepen.

De eerste lettergreep is de afkorting, zoowel van een jongens- als van een meisjesnaam.

De tweede lettergreep is ook de afkorting zoowel van een jongens- als van een meisjesnaam.

Welke naam wordt bedoeld?

9.

Gij vindt me aan 't kabinet, aan deur en kast en kist
Ontneemt ge mij het hoofd, dan wordt zeer veel door mij beslist.

(Ingezonden door Moeders Hansje.)

Taco's eerste Examen.

„24 April 1911, Meneer....” De Directeur schreef alles op.

„Waar ging je school?” (Wat gek, dacht Taco, dat weet ie toch zeker....).

„Wel, bij mijn Vader, Meneer....”

„Je Vader, waar woont.... O mijn baard!”

Voor Jongeren:

7. Rebus.

je

(r = m)

8. Ik ben een viervoetig dier van twee letters. Zet me achter een v dan ben ik slim. Achter een l ben ik niet vast. Achter een r ben ik een paard.

9. Wat staat in ieder huis
Steeds boven het fornuis?

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12den van de volgende maand. Op 't adres zet je:
Aan Tante Koosje p.l.a. N. V. Uitg. Mij.
E. J. Bosch J.Bzn.

Prinsengracht 493,
Amsterdam (C.).

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

De leeraren rolden van hun stoelen af van 't lachen.

Heel, heel langzaam zakte de mooie, volle, zwarte baard van den Directeur van zijn kin af.... stom-verbaasd keek Taco toe.... langzamerhand begreep hij, dat hij voor den gek werd gehouden. Dat was de Directeur niet, dat waren de leeraren niet.

(Wordt vervolgd.)

ONZE COURANT

BINNENLAND

EEN WEDDENSCHAP.

Te Giethoorn is een vergadering gehouden om de gemeente tot aansluiting bij de waterleiding te bewegen.

Jullie weet dat Giethoorn midden in het water ligt, en dat er zelfs geen straten zijn, maar alle vervoer per punter gaat. Er is dus water genoeg maar zuiver drinkwater is nog iets anders. Op deze vergadering werd ook als een punt van groot belang naar voren gebracht, dat het vee ook behoefte heeft aan zuiver drinkwater. „Kom, kom”, zei één van de aanwezigen, „ik wed dat al stond er een bak met heerlijk leidingwater op mijn land, de koeien toch uit de sloot zouden drinken.” „Nu”, zei de ingenieur, die voor de waterleiding pleitte, „dat neem ik aan. Ik zal zorgen dat er op een stuk land van u een mooie drinkwaterbak geplaatst wordt met leidingwater. Als nu na een jaar blijkt dat de koeien niet meer uit de sloot drinken, dan neem ik de bak weer weg en zijn alle onkosten voor rekening van de waterleidingmaatschappij.”

Zoo is gebeurd. De Burgemeester heeft beloofd te zullen toezien en na een jaar zal hij ook beslissen wie er gelijk heeft gekregen.

Iedereen in Giethoorn stelt nu belang in het drinken van die koeien.

O, O, WAT GEVAARLIJK.

Negen groote jongens van 11—15 jaar te Kampen, gingen samen op hun vrijen Woensdagmiddag een wandeling naar buiten maken. Fijn zoo'n wandeling! Langs den kant van den weg groeiden allerlei grassen. Ze plukten er van en begonnen er op te kauwen. Een rare gewoonte, maar bovendien gevaarlijk, want niet altijd weet je wat je in je mond steekt. Deze jongens aten er wat van op. Ze dachten dat het kalmoes was. Dat kun je zonder gevaar eten. Maar het was scheerling of wel: dolle kervel, een zwaar vergiftige plant.

Al heel gauw merkten ze dat ze iets verkeerd hadden gegeten. Brakingen en duizeligheid, verstijving van handen en mond, zelfs verlies van geheugen. Gelukkig konden sommige van de jongens nog zeggen wat ze gegeten hadden en zoo konden ze vlg worden geholpen. Eén moest er nog naar 't ziekenhuis, maar de anderen mochten naar huis om weer op te knappen. Ze zullen wel nooit meer vreemde dingen in hun mond steken.

TWEE JAAR KNUTSELARBEID.

Een man in Amsterdam, die door een autoongeluk niet meer in staat was om te werken, heeft zijn leegen tijd gevuld, met het maken van een motorboot op wielen.

Twee jaar heeft hij er aan gewerkt voor het geduldwerk heelemaal klaar was. Want hij had lang niet alle benoedigde hulpmiddelen. Veel van wat hij noodig had, zocht hij dan ook bij elkaar uit allerlei andere onbruikbare voorwerpen. De wielen van de boot zijn b.v. gemaakt uit stevige deksels van metalen doozen. Daar moest hij dus eerst al vier van bij elkaar zoeken. Ook onder-

deelen van electrische schellen heeft hij gebruikt en zoo is ten slotte de motorboot klaar gekomen. Het geheel ziet er keurig uit. De kajuit kan echt worden verlicht door een electrisch plafondlampje. Zelfs is er een namaak radiotoestel met een antenne op het dek. De boot heeft echte motoren, één achterin om de schroef in beweging te brengen als de boot in 't water is, en één voorin om de wielen aan te zetten als de boot op het land gaat rijden.

Veel praktisch nut heeft het maken van zoo'n boot natuurlijk niet, alleen kun je hieruit zien, wat iemand met veel vrijen tijd en geduld kan bereiken.

BUITENLAND

GENEVE.

Hoe zou ik jullie nieuws uit het buitenland geven, zonder over Genève te spreken. De Zwitserse stad, die al telkens in de geschiedenis wordt genoemd, en ook nu weer in het middelpunt van de belangstelling staat. Op het oogmerk vergaderen daar afgevaardigden van bijna alle landen der wereld, om over ontwapening te spreken. Ontwapening! Geen wapens meer, dus ook geen oorlog. Kan het mooier? Toch is het niet zoo eenvoudig als het lijkt. Niet alle landen willen ontwapenen, of liever er is geen één land, dat wil ontwapenen. De volken willen alleen proberen om tot een afspraak met elkaar te komen, dat niemand meer dan een bepaalde hoeveelheid wapens mag hebben. Tot nog toe wilde ieder land zoo sterk mogelijk zijn om zich tegen vijanden te kunnen verdedigen, maar wanneer de besprekingen tot een goed einde worden gebracht, dan zal voor ieder land worden vastgesteld, hoe groot zijn leger mag zijn en hoe groot de vloot op het water en in de lucht en zal alles, wat tot het leger behoort aan bepaalde grenzen gebonden zijn. Op die manier hopen de volken de kans op oorlog te beperken. De eerste redevoering is door de radio uitgezonden. Dat was niet van te voren bekend en daarom werd er 's morgens, na elke uitzending, omgeroepen, dat 's middags de sprekers van Genève zouden gehoord worden. Vol spanning hebben in heel Europa de luistervinken meegeleefd.

DAT IS NOG EENS EEN MOOIE UITVINDING.

Een Fransche ingenieur, zijn naam is Thomas, heeft een toestel uitgevonden waarmee blinde mensen een gewoon boek kunnen lezen.

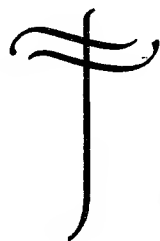
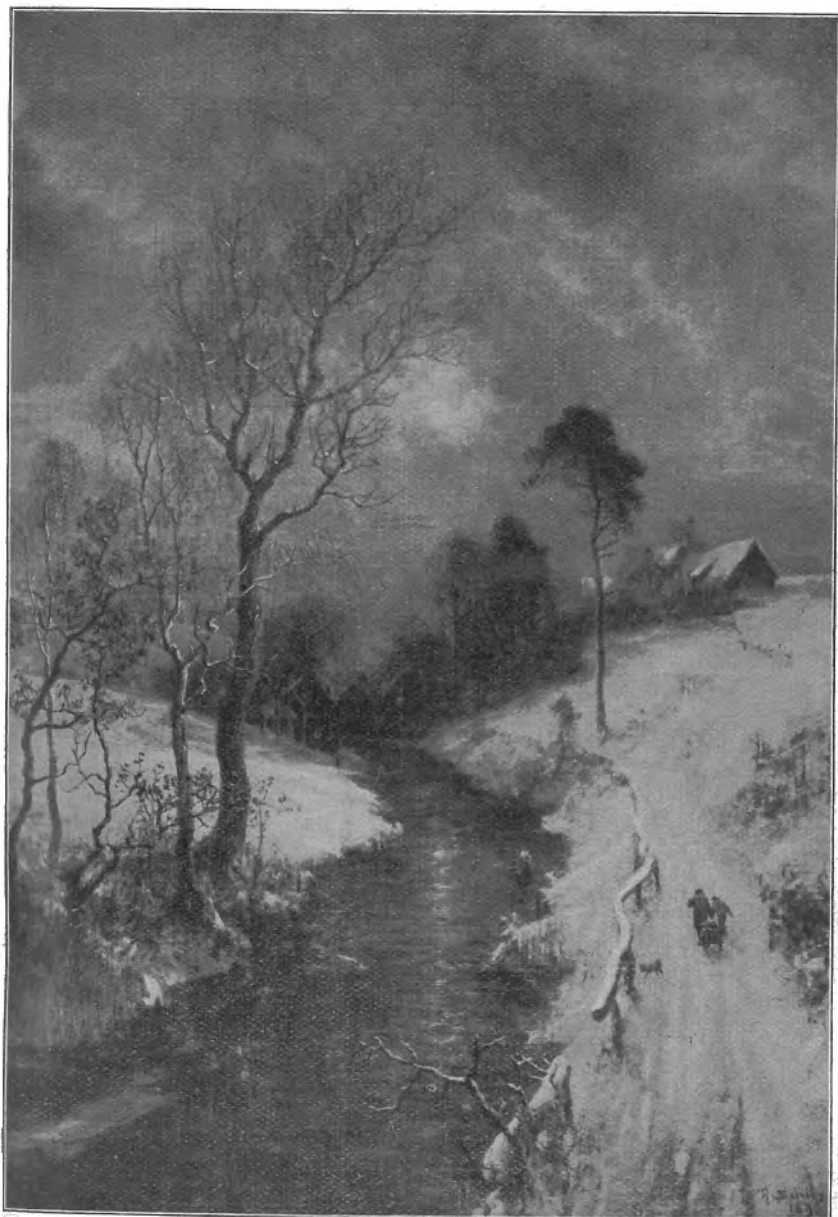
Jullie weet dat blinden alleen blindenschrift kunnen lezen met hun vingers. Nu bestaat de uitvinding hierin, dat de blinde een gewoon boek voor zich neemt op een plankje, dat langzaam heen en weer schuift. Door dat schuiven komt letter voor letter onder een schijnwerper en door middel van dat licht wordt weer letter voor letter overgebracht in blindenschrift op een toestel naast het plankje. Het toestel zal nog wel erg duur zijn, maar boeken in blindenschrift zijn ook erg duur, want letter voor letter wordt met de hand gemaakt. En er zijn maar weinig boeken in blindenschrift. Met dit nieuwe toestel kunnen ook blinden alle boeken lezen.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 26 FEBRUARI 1932

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^U. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

Winter.

.....

DE KONING EN ZIJN MUZIKANTEN.

Er was ereis, nietwaar, zoo beginnen alle sprookjes, er was ereis een koning. Een heel machtig koning was het, en ongehooflijk rijk! Als ik je ging vertellen van de prachtige feesten, die die koning gaf, dan zou je het haast niet gelooven. Laat ik je alleen zeggen, dat alle stoelen in de feestzaal van goud waren en bekleed met het mooiste fluweel, dat je maar denken kunt. Dan zat de koning naast de koningin op een marmeren troon, natuurlijk, omdat marmer zoo koud is, met dikke kussens en tapijten belegd, en beiden genoten, als de menschen, die aan het feest deelnamen, plezier hadden. De koning beschikte ook over een groot orkest, dat bij feestelijke gelegenheden veel tot de opgewekte stemming bijdroeg. Hoeveel muzikanten van dat orkest deel uitmaakten, weet ik niet, maar het zullen er wel zestig geweest zijn. De beste musici uit het rijk rekenden het zich een eer bij den koning te mogen spelen: en er waren beste krachten onder! De aller-besten vormden weer een orkestje, dat bij kleinere feesten en als de koning at, muziek maakte. Dat kleine orkestje bestond uit vier man. Eén speelde de eerste viool, een ander de tweede, een derde de altviool en de vierde de violoncel. Als jelui niet weten hoe die instrumenten er uit zien, moet je het maar eens aan vader of moeder, en als die het niet weten, aan je onderwijzer vragen. De koning luisterde met genoeg naar hun muziek. Soms, als hij moe van het regeeren, zich in zijn eigen

vertrek teruggetrokken had, liet hij zijn vier muzikanten komen en die speelden hem de mooiste muziek en de aardigste wijsjes voor en dan kwam de koning tot rust en kreeg hij weer nieuwe moed en kracht om te regeeren. De koning hield veel van zijn muzikanten, totdat hij op zekeren dag merkte, dat ze niet zoo mooi meer speelden als vroeger. Hij liet voorzichtig informeeren, wat daarvan wel de reden kon zijn en hoorde, dat ze het met elkaar oneens waren. „Wat er dan aan scheelde?” liet de koning vragen, en toen kwam het hooge woord er uit: ieder van de muzikanten — op eene enkele uitzondering na — meende, dat hij het beste speelde en dat de koning enkel luisterde om zijn muziek.

„Welnu”, sprak de koning, „ik wil dan eens goed luisteren en zeggen, wiens spel ik het mooiste vind.”

„Nou”, zei de man, die de eerste viool bespeelde, „dat zal ik natuurlijk zijn. Ik speel altijd de wijs: wat de anderen doen, is maar begeleiden. Ik zal eens extra m'n best doen en heel gevoelig spelen. Als de koning dat hoort, zal hij ongetwijfeld zeggen, dat ik het ben, die het mooiste speelt.”

Maar de man, die de altviool bespeelde, had een heel andere meening. „Die mooie, weeke klank van mijn instrument, moet de koning wel tot in het hart roeren. Als ik een diepe, klagende toon laat klinken, komt de koning vast en zeker in een gevoelige stemming en zal hij mij de eereprijs toekennen.”

De alt-violist had hardop gedacht en de cellist had gehoord wat hij meende. „Kom, kom, als het over weekheid van klank gaat, en het erop aan komt te ontroeren, dan kan ongetwijfeld mijn instrument ook een woordje meespreken, maar bovendien ben ik het toch, die kleur en glans aan het spel geeft. Heel de muziek, die wij maken,

DOOIWEER.

't Is met de ijssport weer gedaan
De winter is teruggegaan
Naar 't altijd koude Noorden!
Berg nu je slee en schaatsen op
En zet de wintersport maar stop,
Hoe die je ook bekoorde.

Het ijs in sloot en plas is wrak
Nog gisteren droeg het met gemak
Wel honderd groote menschen,
Nû zak je er gewoonweg door
En 't water uit de sloot, zoo goor,
Vernietigt al je wenschen.

Doch zet maar niet zoo'n sip gezicht
Misschien vriest deze maand nog dicht
Het thans reeds lauwe water.
En komt er nu geen winter meer,
Dan vriest het volgend jaar wel weer
En komt de pret wat later!

R.

De koning en zijn vier muzikanten.

rust feitelijk op de mooie, donkere klanken, die ik aan mijn instrument ontlok."

Het tweede violistje zei niets, maar was treurig gestemd. Hij voelde wel, dat hij zeker niet in aanmerking zou komen. Hij speelde de melodie niet, hij gaf geen weken, zangerigen toon, hij droeg met zijn instrument het geheel niet. Hij speelde maar zoo'n beetje de tusschen-noten, hij vulde aan, hij had alleen te zorgen, dat de anderen beter tot hun recht kwamen en dat vooral de eerste viool een mooien en glansrijken toon naar voren kon brengen.

De avond brak aan, waarop de koning zou beslissen. Alle vier muzikanten speelden zoo goed hun dit mogelijk was en verstolen wierpen de drie een blik naar den koning om te zien, of hun spel hem niet roerde. Het tweede violistje dacht niet om zichzelf, hij vervulde alleen zijn plicht en dat zoo goed mogelijk. Toen het spel geëindigd was, bleef de koning een poos in nadenken verzonken zitten. De muzikanten lagen geknield voor den troon. De koning boog zich naar voren en zei, dat het tweede

violistje moest opstaan. Verwonderd keken de anderen toe. Dát hadden ze nooit gedacht. Maar de koning begon te spreken. „Ik heb geluisterd naar uw spel, m'n vrienden, en ben er als altijd weer opnieuw door bekoord, maar ik heb gezien en gehoord, dat allen gespeeld hebben om zelf hun partij mooi te doen uitkomen. Alleen de twee violist heeft z'n best gedaan het geheel goed te doen klinken en *slechts hij vervult het best zijn plicht en voldoet het meest aan zijn roeping, die het ijverigst medewerkt om het geheel te doen slagen.* Want niet in de eerste plaats voor zichzelf moet de mensch arbeiden, maar voor het algemeen. Ik verklaar, dat de tweede violist het best gespeeld heeft. Welke wensch hebt ge? Zeg die vrij en als het mogelijk is, zal ik deze wensch vervullen". Toen barstte het violistje in tranen uit. „O koning", zei hij, „ik begeer niets. De wetenschap mijn plicht gedaan te hebben, is voor mij de grootste belooning."

Zoo is het, jongens en meisjes, voor dit violistje. . . . en voor ons.

hoorden, dat hun vorst zelf de geminachte menschen van Sakroesie-land zou opzoeken, maar de gezanten toonden zich verheugd om de eer. Juist op dit oogenblik werd de deur achter Schootzeil opengeworpen en klonk de stem van juffrouw Slotter: „nou, maak af met die praterij, m'n eten staat koud te worden, voorzoover dat in die smoor-hitte mogelijk is. Komen jelui eten met die nikkers?”

De negers keken verwonderd op, toen deze vrouw zich alweer met staatszaken ging bemoeien. Maar de lucht, welke uit de kamer naast de troonzaal hun tegemoet kwam, was zoo lekker, dat ze naar de eetzaal stormden. En daar was een reuzen-diner klaar gemaakt! Men ging

zoo gauw mogelijk aan tafel. Of eigenlijk was het eten op groote matten op den grond gereed gezet. Daar stonden groote schalen mais en rijst, prachtige stukken schapenvleesch, lekkere sausjes van cayennepeper en overheerlijke vruchten. Het scheelde maar weinig, of de negers waren direct aangevallen, doch juist op tijd herinnerden ze zich nog de hofetiquette. Schootzeil gaf het sein om te beginnen en er werd flink toegetast. Koning Schootzeil hield niet van die scherpe sausjes, waar de negers zoo op gesteld waren, doch hij was dol op mosterd.

„Juffrouw Slotter, hebt u nog niet een potje mosterd staan?”

De juffrouw ging naar de keuken en kwam met een klein, steenen potje mosterd terug. De negers keken met begeerige oogen naar de lekkernij en één der jonge Sakroesie-afgezanten fluisterde tot een van zijn oudere kameraden, dat hij ook wel eens van die lekkernij zou willen proeven. De oudere neger knikte. Natuurlijk, het moest wel heel lekker zijn, wat alleen voor den koning in zoo'n klein potje gebracht werd! Met z'n beiden keken ze met begeerige oogen toe, als koning Schootzeil heel voorzichtig een klein likje mosterd nam.

„Wat een kostbare lekkernij, zal dat zijn”, verwonderde zich de oude Sakroesie-neger, „dat zelfs de koning maar zoo weinig neemt.”

Schootzeil zag, dat de negers begeerige blikken op den mosterd wierpen en daar de maaltijd hem in een gemoedelijke stemming bracht, zei hij: „Zeg Erdal, ik geloof, dat die roetmoppen een beetje mosterd willen. Schuif het potje maar eens door, dan kunnen ze hun hart ophalen.”

De negers waren zeer vereerd door dit bewijs van wellendheid en de oudste der beide negers presenteerde eerst zijn jongeren collega, die hooger in rang was dan hij. De jongeman besloot zich aan de lekkernij te goed te doen en hij nam een flinken lik mosterd. Hij had de lekkerij nog niet naar binnen, of de tranen liepen hem langs de wangen, maar hij wachtte er zich wel voor iets te laten merken van

TACO'S EERSTE EXAMEN

2) door
J. SMELIK.

„Wat een gezicht," spotte een der „leeraren". „Om je ziek te lachen... Jô, knaap, hoepel op, wat doe je bij ons, heeren van de vierde?"

Een gloeiende blos van toorn en schaamte vloog over Taco's bleeke gezicht, maar hij dorst niets te zeggen, en verliet de kamer. De conciërge was nergens te zien, dus liep hij naar de voordeur, maakte die open, en ging weer naar buiten.

Juist wilde hij Kees en zijn nieuwe vriendjes zijn ervaringen vertellen, toen de voordeur opnieuw openging, en de Directeur, de echte, in de opening verscheen. Een reeds bejaarde man was het, Mijnheer De Woude, met grijzend haar.

Hij wenkte, dat ze binnen moesten komen, en gaf ze allen bij de deur een hand. Recht tegenover de voorgang stonden twee deuren wijd open: de gymnastiekzaal, een heele lange, tamelijk breede, helder-lichte zaal, die vol met tafels stond, was zichtbaar.

Aan den ingang stonden een paar leeraren, die ze in drie rijen tegen den vrijen achtermuur opstelden. Toen ze allen stonden, kwam de Directeur en werden de deuren der zaal gesloten.

De Directeur sprak de jongens en meisjes kort toe, en deed daarna een hartelijk gebed.

„Op elke plaats ligt een nummer, van een tot negen-en-vijftig. Ook op jullie oproeping, die je mee moest brengen, stond een nummer. En nu moeten jullie maar de plaats zoeken, waar je nummer ligt. Eén is vooraan, en aan elke tafel zijn vijf plaatsen."

Weldra zaten ze allen, aan de twaalf tafels, die achter elkaar in de lengte der zaal stonden. Voor hen op een klein podium ging de Directeur aan een tafeltje zitten; tusschen elke 2 tafels nam een leeraar plaats. Er waren er zes.

Dat komt uit ook, dacht Taco, die heelemaal achteraan zat. Hij kende de namen al van buiten, zijn vader had ze gezegd: *Van Til Hartman* voor rekenen en wiskunde; *Broers* voor Nederl. taal, lezen, Vad. Gesch. en Aardr.; *Van Rees* voor Natuur-, Plant- en Dierkunde; *Willems*

voor teekenen; *Geesterhout* voor schrijven, zang en Nederl. taal; *Walraven* voor Fransch, Duitsch en Engelsch. De Directeur gaf Paedagogiek, Letterkunde, Bijb. Onderwijs en Alg. Gesch. O ja, dan had je ook nog *Van Goor* voor gym....

Het was nu de dag van schriftelijk werk. Overmorgen en de dag daarop zouden de mondelinge examens afgenomen worden.

De gedrukte opgaven werden rondgedeeld. Eerst moesten ze een opstel maken, over een Bijbelsch onderwerp. Drie stonden ter keuze op 't blaadje:

Bijbelsch Opstel. (9.15—10.)

Kies een der volgende onderwerpen:

1. De zondvloed.
2. Achab.
3. De geboorte van den Heiland.

Even zat Taco rond te kijken. Wat zou hij nemen? 't Derde? Dat was erg gemakkelijk.... De zondvloed.... dat was wel iets moeilijker.... en Achab? Ja, dat was zeker 't moeilijkst!

Kijk, Kees schreef al. Waarover zou die 't maken? De meesten waren al begonnen. Kom, hij moest ook 's aan den slag.... Opstellen maken was z'n slechtste vak niet!

Achab.... 't Was toch wel 'n mooie geschiedenis! Achab en Elia, op den Karmel.... Ja, hoor, hij zou dat nemen, 't leek veel leuker dan de andere....

En vol moed doopte Taco zijn pen in, en begon te schrijven....

Vier uur sloeg de groote hangklok, die in de schoolgang hing, dicht bij de gymzaal.

Klaar! dachten de jongens en meisjes, die heel den dag gewerkt hadden.

„Da's één dag achter den rug," schoot 't door Taco's hoofd, toen de Directeur zei: „De tijd is om, jongens en meisjes! Wilt u de blaadjes ophalen, heeren?"

Met een zucht leverde Taco zijn werk in.

Een kort dankgebed van Mijnheer De Woude, en de jeugdige kandidaten, nog met warme hoofden van 't harde werken, stroomden de zaal uit, de gang door, de straat op.

Kees en Taco liepen langzaam naar 't

eindpunt van de tram: de Rozenstraat. Vijf uur tien ging die... ze hadden nog tijd genoeg.

„Nou, hoe heb jij 't gemaakt?" vroeg Kees.

„Vast niet best", zei Taco mismoedig.

„Niet best? Waarom niet?"

„Nou, alles ging zoo ellendig... ik heb er zeker de helft niet van goed..."

„Loop nou, jô, 't zal best meevallen, bête-mal...! Laat 's kijke: wat hadden we eerst? Bijbelsch opstel! Nou, wat heb je gekozen?"

„Achab! Ja, dat is wel goed, geloof ik. Ik heb 't wel niet af, maar ik had 4 vellen voll!"

„Nou", vervolgde Kees, „en toen hadden we... rekenen!"

„Daar heb ik maar drie van de vijf sommen van", zuchtte Taco, „en één er van, je weet wel, die cijfersom, heb ik vast fout: daar kwam zoo'n raar getal uit... 29⁷/₁₁ geloof ik..."

„Tja", peinsde Kees, „dan heb je 'm niet goed. D'r kwam precies nul uit..."

(Wordt vervolgd).

MARIETJE EN HAAR VIER HONDJES.

(Voor de kleintjes).

Herta, die goede, vriendelijke hond, had kindertjes gekregen. Dat was aardig. O, o, wat hadden Marietje en haar broertjes een plezier met die jonge beestjes. Marietje had bedroefd gekeken, toen moeder vertelde, dat ze de eerste dagen niet konden zien. Ze was bang, dat de diertjes altijd blind zouden blijven. Maar moeder had haar gerustgesteld: „het duurt maar een weekje", had ze gezegd, „en dan kunnen ze evengoed kijken als Herta" en werkelijk, negen dagen later waren hun oogjes opengegaan. „Zie je wel", zei moeder,

„Negen dagen blind

„Dat is een goed honde- of kattenkind."

Marietje wou maar wat graag, met de beestjes spelen. Ze herinnerde zich, dat de jonge katjes bij een vriendinnetje gauw bij-de-hand waren en de grootste pret hadden met een klein propje papier. Nu, zoo vlug waren de hondjes niet. Marietje vond, dat ze veel dommer waren dan poesjes, maar toen ze wat grooter werden, veranderde dat wel. Marietje zongde, dat er steeds een lekker hapje voor de diertjes was en ze kraaide van plezier, als de diertjes haar door het huis achterna liepen. Eerst had Herta wel wat ongerust gekeken, als de kleintjes van haar vandaan gingen; ze vond die wandelingetjes maar wát gevaarlijk voor haar kindertjes. Angstig volgde ze, zooveel ze kon, de jonge diertjes, doch al heel gauw begreep ze, dat er geen gevaar in stak en keek ze spoedig knipoogend toe, als Marietje met ze speelde. Door de kamers en de gangen van het huis waggelden de kleine dikkerdjes achter Marietje aan. Nu waren ze al wat grooter geworden en probeerden ze, als Marietje de trap opging haar achterna te klauteren, maar dat was een heele toer. Als ze met veel moeite een paar treden opgeklimmen waren, schoven ze weer netjes naar beneden en als ze dan onderaan de trap lagen te spartelen, kwam op hun klagelijk gejamk moeder Herta aanhollen. Die dacht, dat er heel wat gebeurde. Ze snoof eens en likte en al heel gauw waren de beestjes weer stil. Eindelijk konden ze de moeilijke tocht naar boven volbrengen en wisten ze Marietje's kamertje te bereiken. En weet je wat de kleine meid dan deed? Dan legde zij ze alle vier in haar poppenwagen, stopte ze lekker warm onder een wollen kleedje, zoodat alleen hun

kleine zwarte snoetjes er bovenuit kwamen en dan sliepen ze, nou, ze werden den heelen middag niet meer wakker! Totdat Herta ongerust werd en net zoolang snuffelde, tot zij ze gevonden had. Dan nam ze een voor een de kleine slapers in hun nekel en bracht ze terug naar de veilige hondenmand, want daar zijn hondenkinderen beter thuis dan in een poppenwagen. Dat wist Herta maar wat goed!

LENA.

OPLOSSINGEN VAN DE JANUARI-RAADSLS.

Voor Ouderen:

1. Daar loopt door 't gehucht, een wonder gerucht. Het is van een jonge boerinne.
2. Kraan.
3. Koolzuur — zuurkool.
4. Onder moeders paraplu, liepen eens twee kindjes.
5. Overstromingsramp.
6. Koekoek.
7. Gisteren is Karel naar Koen gegaan en heeft daar verstoppertje gespeeld.
8. Eén steen kan geen mosterd malen.
(In dit raadsel is tot mijn spijt een fout gesloopen. Ik heb het daarom niet meegeteld bij het beoordeelen van de goede oplossingen).
9. Tarwebloem.

Voor Jongeren:

1. De bloempjes gingen slapen.
2. Tafel van vermenigvuldiging.
3. Nel, Ede, Lek.
4. Buiten in de biezen, daar lei een hondje dood.
5. Borstbeen (heupbeen enz. was ook goed).
6. Gouda.
7. Een man, een man, een woord een woord.
8. Een spin.
9. Letter A.

UITSLAG VAN DEN WEDSTRIJD.

Voor Ouderen:

Praatgraag, Pijnacker.
Sinnelom, Heerenveen.
Hazewind, Aarlanderveen.

Voor Jongeren:

Wildeman, Andijk.
Poppenmoedertje, Hazerswoude.
Wildzang, Winterswijk.

ONZE JARIGEN:

5	Maart	Gerard de Hoop, Uithoorn.
13	"	S. Zonneveld, Raadhuisstraat 219, Alphen a. d. Rijn.
15	"	Tonia v. d. Berg, Oude Leede D. 167, Post Delft, Pijnacker.
16	"	R. Hakman, Almkerk.
17	"	Martinus Hyink. D 232 Meddo Winterswijk.
19	"	Neeltje Notenboom, Oude Leede D. 136, Pijnacker, Post Delft.
29	"	Jan de Hoop, Uithoorn.

ONS RUILHOEKJE.

W. H. Maarse, Bogardstraat 82, vraagt Bussinks Mijn land plaatjes of bons, heeft in ruil hiervoor Verkade's plaatjes, Zeewater aquarium en terrarium en Paddestoelen. Twee Verkade's plaatjes voor één Bussink plaatje of bon.

Kriekoog, Zwolle. Heel graag zal ik de Droste bonnen van je ontvangen. Wil je ze in je volgende briefje insluiten?

Cha. v. Vliet, Rembrandtlaan 25, Soestdijk, vraagt bonnen van Keg's album, bonnen en plaatjes voor Hille's en Haust album, van Nelle's koffie bons, bloemen, vogels en vlinders uit cigarettendoosjes heeft in ruil hiervoor Verkade's plaatjes uit verschillende albums en plaatjes Holland zooals we het zagen.

De correspondentie over het ruilen rechtstreeks aan de belanghebbenden. Wel zal ik het op prijs stellen als jullie me schrijft of het ruilen geslaagd is.

BRIEFWISSELING

Aarlanderveen, Moeke's pop. Wat een zieken bij jullie op school. Is moeder al weer beter? Je had bijna een prijs, want je raadsels waren allemaal goed en zagen er keurig uit, maar Hazewind kwam ook in aanmerking, nu heeft hij een prijs gekregen. Vind je het erg?

— **Kwikstaart**. Gelukkig kreeg ik toch een briefje van je, al waren er geen raadsels. Wat zal die meester het aardig gevonden hebben, dat er zooveel kinderen bij den trein stonden. Is het iets bijzonders als je niet één keer in de week school hoeft te blijven? Dan feliciteer ik je er mee, en zorg dan dat het iets bijzonders wordt als je wel moet schoolblijven. Want het lijkt me prettiger op tijd naar huis te kunnen gaan. Voor jou en ook voor je onderwijzer.

— **Hazewind**. Bij jullie ook al zooveel zieken. In de vorige briefwisseling vroeg ik naar de zweer in je hand. Ik vermoed dat hij al genezen is, anders had je er wel over geschreven, maar je leest toch mijn briefje wel? Wat zeg je van je prijs?

— **Theeroos**. Is je zusje al weer beter? Schrijf me eens precies wanneer je jarig bent dan komt je naam ook bij „onze jarigen“ te staan.

Almkerk, Blondje. De vorige keer heb je zoo'n langen brief gehad, dat je nu maar een kort briefje van me krijgt. Trouwens je schreef zelf dit keer ook een korten brief. De datum die je vroeg is 21 October.

— **Bruintje**. Of het mooi weer was in Amsterdam weet ik niet, maar in Friesland heeft het waarlijk zoo gevoren, dat ik een middag heb kunnen schaatsenrijden.

Alphen aan den Rijn, Sneeuwklompje. Wat lijkt me dat leuk, zelf zoo'n schemerlampje te kunnen maken, en met zulke eenvoudige hulpmiddelen. Het moet een knappe juffrouw zijn, die je dat allemaal leert, want ze kan blijkbaar ook met snoer en fitting overweg. Zul je eens goed nakijken wat het verschil is tusschen *nog* en *noch*? Want een meisje dat zoo handig is en zelfs aan een Smyrna-kussen begint, moet haar Nederlandsch toch ook goed kennen?

— **Maartsch Viooltje**. Is de schoolkiek mooi geworden? Wat zou ik die graag eens even zien. Gelukkig dat je moeder het briefje nog gelezen heeft, anders was je verjaardag niet meer in de courant gekomen. Als er toch eens geen moeders waren!

Andijk, Naaistertje. Ik vind het wat gezellig om zoo'n brief te krijgen, waar ik een halve dag werk aan heb. Wat gewichtig om een broer bij de marine te hebben. Wat zal je buurvrouw in haar schik zijn met zoo'n leuk speelpakje. Micky Mouse ken ik ook, 't is net iets voor een kinderschortje. Er moeten ook raadsels zijn die je gauw kunt vinden. Trouwens, wat de een heel makkelijk vindt, is voor een ander vaak moeilijk.

— **Wildeman.** Je hebt je prijs. Wel was er nog een klein foutje in je werk, dat heb je zeker al gezien? Maar je had zoo je best gedaan, dat ik je wel een prijs moest geven. Nu ik lees dat er ook nog een ziek vriendje verlangend naar uitziet, ben ik dubbel blij, dat je een prijs hebt gewonnen.

Die jongens moeten nog al wat steenen hebben om een huisje te kunnen bouwen. Waar halen ze die vandaan?

Anjum, Leesgraag. Gezellig om zoo bij moeder thuis te zijn. Vind je het prettig om voor een zieke te zorgen? Als er vroeger bij ons thuis iemand ziek was, dan vond ik het altijd mooi werk. Je bent zeker blij dat je vriendinnetje weer uitmag. Als moeder nu ook maar eerst weer zoo ver is. Op je laatste vraag geef ik geen antwoord, misschien later eens.

Waarom heb ik geen briefje van Robbedoes?

Broek op Langendijk, Leesgraag. Welkom als raadselnichtje. Het went gauw hoor, om aan een onbekende tante te schrijven. Je hebt je raadsels nog niet goed ingestuurd. Je moet vóór 12 Maart de raadsels uit alle Februari-nummers dus van 1—9 tegelijk insturen. Dus de raadsels die je inzonder moet je weer overschrijven en er bij doen. Je werk zag er anders zoo netjes uit, het speelt me echt, dat je de verkeerde raadsels instuurde.

Donkerbroek, Didi. Den datum van je verjaardag heb ik genoteerd. Je hebt natuurlijk al gezien dat je opgave te laat was voor onze courant. Jammer, hè? De jarigen komen er in 't vervolg maar één maal per maand in, tegelijk met de briefwisseling.

Of het een pokkengeval in Beesterzwaag is geweest weet ik niet, maar wel, dat alle maatregelen zijn genomen die in een pokkengeval worden genomen.

Gouderak, Gouwerakker. Jongen wat gezond, om drie kwartier door weer en wind te moeten loopen. Alle mufte schoollucht is dan weggevaaid en de „kleur als een bellefleur" er voor in de plaats gekomen. Maar ja, zoo'n sterke wind beneemt je ook wel eens den adem. Op je konijn ben ik jaloersch. Veertien pond! 't Is geen kleinigheid. Je hebt haar zeker flink gevoerd. Is haar vacht ook mooi?

Als jullie nieuwe meester maar eenmaal weet, wat voor brave jongens hij in zijn klas heeft, dan zal het met de vijftig tafels wel gauw uit zijn.

— **Herfstroosje.** Zoo, ook weer een briefje van jou. Flink hoor! Zou je zelf ook nog graag zoo'n leuk klein broertje hebben? Me dunkt van wel. Ben jij de jongste thuis?

— **Kwikstaartje.** 't Was wel koud bij jullie hoor! Maar daarvoor is het dan ook winter. Ik hoop dat het 17 April een lekkere warme lentedag zal zijn. Ik zal om je denken.

Groningen, Kiki's Moeder. Dat vind ik nu eens een fijne schuilnaam. Wat zou ik Kiki graag eens willen zien. Zijn jullie maar met z'n tweetjes? Dan ben je vast zuinig op je broertje. Ik kijk uit

naar een volgend briefje. Vertel me maar eens hoe Kiki er uitziet.

Haarlem, Lelie. Welkom als raadselnichtje. Ik kan me best voorstellen dat jullie een wandel- en picnic-club hebben. Haarlem ligt zoo mooi voor wandelingen. Is je keel al weer beter? Zul je me in 't vervolg niet weer uitschelden voor oom Kees?

Haarlo, Moeders oudste. Alweer wat van de schrik bekomen? Ik denk van wel, want „De Das" is een prachtig boek. Je moet eens goed lezen hoe Piet vertelt van de afgoden, „Ze hebbe oore maar ze hoore niet!" In zulk prachtig plat-Amsterdamsch.

Heb je nu al op je schaatsen gereden?

In het briefje aan Blondje, Almkerk, staat den datum dien je vroeg. Heb je gezien, dat er een foutje in je oplossingen was?

Hazerswoude, Poppe nmoedertje. Wat een rijkdom, vijf poppen. Daar heeft moedertje het druk mee. De kinderen moeten toch allemaal op hun beurt weer eens wat nieuws hebben. Gelukkig dat je er op school aan kunt werken. Schrijf je me eens hoe het wordt?

Hillegersberg, Vader's oudste. Alweer zoo'n kleine neef, die dapper een brief schrijft, en waarlijk de raadsels ook mee oplost. Ze waren allemaal goed. Blijf maar trouw meedoen. Ik mag iedere maand drie prijzen geven, dus er is altijd een kans om er één te winnen. Zul je het aan niemand verder vertellen, dat ik ook zoo op mijn vader lijk?

Ierseke, Babelkous. Jij krijgt het eerste antwoord. Je briefje heeft me blij gemaakt. Een neefje dat al vier jaar ziek ligt, en nu zoo blij is met ons blaadje, dat vond ik lijn. Ik heb je brief gauw doorgestuurd naar de redactie, met de vraag hoe het zit met die eerste nummers. Want je moet weten, dat ik alleen maar voor de raadsels en „Onze Courant" zorg. Alles wat met de administratie te maken heeft doen anderen. Kun je heelemaal niet schrijven? Je mag het gerust met potlood doen. De groeten aan Anthoni.

— **Padvinder.** Ik hoop dat je ons blaadje altijd met zoo'n plezier zult blijven lezen. Met hoevelen zijn jullie? In jullie briefjes zijn drie broers aan het woord. Doe maar trouw mee aan het raadseloplossen. Ik houd van neven die trouw zijn.

Joure, Zus. Huismoedertje leesgraag. Zus is aardig verwend met haar verjaardag. Een jonge dame van tien jaar die een tasch met ritssluiting krygt! 't Is geen kleinigheid, en dan nog al die andere cadeaux. Is Huismoedertje 25 Januari jarig, of nog een andere zuster? Schrijf jullie me dat nog eens, want ik noteer de data van jullie verjaardagen.

Krimpen a. d. IJssel, Zus. Zoo, nu weet ik hoe je kamer er uit ziet. Grootmoeder kan nu wel zooveel eau de cologne ruiken als ze wil. Tachtig jaar dat is een mooie leeftijd om te bereiken. Je raadsel heb ik opgeschreven. Het is niet heelemaal goed, maar ik zal het wel een beetje veranderen.

— **Lutjegast, Bleekneusje.** Ik had de vergissing al gezien. Gelukkig heb je toch begrepen dat het briefje voor jou bestemd was.

Wat treft dat slecht voor jullie onderwijzer. Hij is nu maar éénmaal in de vier jaar jarig. Dan mag hij zeker wel een cadeau hebben.

Ik bewonder Hette, om zijn geduld. Heeft hij het verhaal ook klaar gekregen?

(Vervolg Briefwisseling in het volgend nummer).

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
 UITSLUITEND VOOR ABONNÉS VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
 UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M.F. E. J. BOSCH Jbz., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

EEN TREURIGE AFLOOP.

Wat ik te vertellen heb, is een heel gewone geschiedenis: het is over drie jongetjes, die een vlieger verloren, en er zou aan de heele geschiedenis niets bijzonders zijn, als het hun eigen vlieger was, dien zij kwijt raakten. Maar zoo was het helaas niet! De vlieger, die op dezen merkwaardigen middag het leven moest laten, hoorde niet van die jongens. Ze hadden den vlieger zoogenaamd geleend, maar ik zou er een heel ander woord voor willen gebruiken. En nu moeten jelui me eens eerlijk zeggen of je het wel leenen mag noemen, wat die jongens deden. Het was Woensdagmiddag, om twaalf uur, toen de school uitging, begonnen. Kees, Piet en Jan wilden dien middag gaan vliegeren. Maar... ze hadden geen van drieën een vlieger. Ze besloten, om Willem van den dominé te vragen of hij meeinging. Ze hielden wel niet zoo erg van Willem, maar ze wisten, dat hij een mooien vlieger had, die in het schuurtje, achter het huis van den dominé bewaard werd. Maar Willem had geen zin in vliegeren. Hij moest zijn salamanders en goudvischjes verzorgen dien middag. De diertjes moesten schoon water hebben. Dus zei Willem, dat hij niet meeinging. De jongens waren wel heel erg

teleurgesteld en vroegen of ze den vlieger dan mochten leenen. Maar daar kon ook niets van komen, want Willems vader wilde niet hebben, dat hij zoo maar zijn speelgoed of andere dingen uitleende. Dat zag er leelijk voor de jongens uit. Totdat Kees zei: „ik weet wel waar de vlieger van

Willem ligt, ik heb het gezien, toen ik verleden week in het schuurtje was."

"Wat geeft dat nu", zei Piet, "al weten we waar die vlieger is, we kunnen er toch niet aankomen."

Maar Kees wist raad, en het was geen goede raad, dien hij gaf. "Als de dominé eet en niemand er op let, gaan we stilletjes het schuurtje binnen en leenen den vlieger... we spelen er mee, en brengen hem vanavond weer terug."

"Maar als iemand ons nu ziet?" merkte Jan op.

"Niemand ziet ons, we kunnen aan den achterkant het schuurtje in... de deur is meestal open. O, o, wat hadden die jongens een zin in vliegeren, dat ze er toe konden komen, te doen, wat Kees voorstelde.

Heel voorzichtig slopen ze naar het schuurtje, deden de deur open en vonden den vlieger netjes op een spijker hangen. Ze namen hem weg en maakten, dat ze zoo gauw mogelijk buiten het dorp kwamen. Ze hadden wel een beetje schuldgevoel, want ze keken wat benauwd, toen ze den veldwachter tegen kwamen. Maar die wist van niets, het was alleen hun eigen geweten, dat hen onrustig maakte. Maar toen ze buiten waren, in de weide, dachten ze niet aan het verkeerde dat ze gedaan hadden. Ze lieten den vlieger op, hè, wat een mooie vlieger was het toch, die vlieger van Willem, hij ging zoo prachtig naar boven, en stond hoog in de lucht, hooger dan de vliegers van de andere jongens.

Maar nu werd het tijd om naar huis te gaan. Voorzichtig haalden ze den vlieger

naar beneden, en lieten hem even boven de huizen zweven. Maar in de dorpsstraat, daar gebeurde het ongeluk. De vlieger werd door een windstoot wat naar beneden geslagen... en bleef hangen aan een

telefoon-draad. Nu was Holland in last. Och, och, wat deden die jongens hun best om den vlieger weer ongeschonden in handen te krijgen. Maar het lukte niet. Ze vroegen of ze op het dak van het huisje mochten en dat werd toegestaan. Maar in hun zenuwachtigheid kwam de vlieger slechts in stukken en brakken los. En tot overmaat van ramp woonde er in het huisje een jongen van de school, die direct zei: „dat was de vlieger van Willem." Nu, meer zal ik jelui maar niet van de geschiedenis vertellen. Er zwaaide wat voor de jongens. Laten we hopen, dat het een goede leer voor hen geweest is om nooit weer wat te „leenen". Maar was dat nu wel „leenen"? Ik vraag het nog eens en weet eigenlijk jelui antwoord al.

TACO'S EERSTE EXAMEN

3) door
J. SMELIK.

„Dat dacht ik wel", antwoordde Taco, met een prop in zijn keel. Hij had nog zóó gehoopt, dat ie misschien toch goed was. Maar nee, als Kees er 0 uit kreeg, was 't wel zoo; hij kon zoo uitstekend rekenen....

„Jij hebt ze zeker alle vijf?" vroeg Taco. „Ja", zei zijn vriendje, „en tusschen den middag heb ik de antwoorden nog even vergeleken met dien jongen van de M.U. L.O., die ons vanmorgen aansprak... hij had ze precies eender."

Taco zweeg. Even later zei Kees:

„Nou, toen hadden we Aardrijkskunde... Dat was óók zoo erg moeilijk niet, die vragen... de hoofdsteden van de provincies noemen...."

„Van Zuid-Holland, en van Gelderland wist ik 't niet goed. . . .” wierp Taco tegen. „Ik heb maar Rotterdam en Arnhem gezet. Of was 't Nijmegen?”

„Wel nee, jô, Den Haag en Arnhem!”

„Alweer fout”, zuchtte Taco.

Ze waren bij de tram. Hij was er al, ze konden direct instappen. In de tram gingen de twee vriendjes hun werk nog eens na. Taco voelde hoe langer hoe meer, dat zijn werk heelemaal niet best was geweest. 't Dictée. . . . waar hij altijd al zoo'n hekel aan gehad had. . . . zat natuurlijk vol fouten: geslaagd met een *t*, inplaats van 'n *d*. . . slooten door weilanden met één *o*. . . onmiddellijk met één *l*. . . enz. Toen was 't even over half een, en hadden ze pauze.

Om twee uur begon 't weer. Eerst een gewoon opstel. Dat was weer goed gegaan, zei Taco: hij had genomen: „Een vacantiédagje”. Toen teekenen: een paar platen nateekenen. Dat was natuurlijk weer niet mooi gelukt: teekenen kon Taco ook al niet zoo best. Ten slotte: schoonschrijven. Dat ging fijn: hij had een heel goede hand.

Maar wat hielp hem dat? dacht hij. Rekenen, dictée, aardrijkskunde, teekenen. . . dat was allemaal minder goed. . . . vol fouten. En aardrijkskunde, daar was hij anders toch zoo goed in. . . .

Als hij 't nou met mondeling maar ophalen kon. Lezen, rekenen, taal, aardrijkskunde en geschiedenis. . . . dat waren de vakken op 't mondeling, had zijn vader hem verteld.

Geschiedenis. . . . dat was zijn lievelingsvak, zijn beste vak. Daar wist hij heel wat van. Dat zou wel goed gaan, hoopte hij. Lezen ook. . . . aardrijkskunde misschien ook wel.

Maar die andere. . . .

* * *

Kees moest een halte eerder uit de tram stappen. Taco reed door tot 't stationnetje.

Kijk, daar stonden Vader en Moeder aan de tram. Aardig van hen. . . . Ja maar, hij kon ze niets prettigs haast vertellen, hij had immers slecht gewerkt.

„Zoo jongen”, begroetten zijn ouders hem.

„Dag Vader, dag Moeder”, antwoordde hij.

„En. . . . hoe is 't gegaan?”

„Niet zoo erg best, Vader”, zei Taco

zacht en mismoedig, „ik. . . . eh, ik was zoo zenuwachtig.”

Ja, nu voelde hij 't pas, hoe zenuwachtig hij heel den dag geweest was. . . . Vanmorgen was 't al begonnen, toen hij zijn opstel wilde gaan schrijven: zijn handen trilden toen.

„Net als je Vader, jongen”, antwoordde Moeder, „die was óók altijd zoo zenuwachtig op een examen. Daarom is die twee keer voor de hoofdacte gezakt. . . .”

„En ging 't werk niet zoo goed, vent?”

„Nee Vader, niet zoo erg. . . .” en Taco vertelde van zijn bokken. . . .

Ze waren bij hun huis. Toen de voordeur openging, rook Taco al de heerlijke geuren van 't middageten, dat de meid voor hem klaarmaakte. Dat herinnerde hem er aan, dat hij honger had. Terwijl hij lekker zat te eten, biefstuk en gebakken aardappelen, en peen met peulen, een paar goudgele pannekoeken toe (zijn Moeder verwende hem vandaag maar eens) vergat hij 't heele examen.

Maar heel den avond tobde hij er weer over, terwijl hij stil in den gemakkelijken ligstoel wat in zijn aardrijkskunde-boekje zat te lezen.

O, vooral dat rekenen. . . . als hij dàar nou maar op 't mondeling 'n beetje gelukkig mee was.

Zóó tobde de jongen er over, dat, toen hij om half tien naar bed ging, in zijn nog hel-lichte kamertje, waarin de raamdeuren wijd open stonden, en zijn Moeder hem den gewonen nachtzoen kwam brengen, hij op eens in snikken uitbarstte en zijn armen om haar hals sloeg.

„O Moesje, ik geloof nooit, dat ik er kom!”

Moeder had erg medelijden met haar al zoo grooten jongen, dien ze in geen jaren had zien huilen. Zacht streelde ze hem over zijn zwart-glanzend haar.

„Maar jongen, wat maak je je nou van streek! Dat moet toch niet. Je moet toch flink zijn, en je zenuwen beheerschen, anders kun je overmorgen heusch geen examen doen. En je weet 't toch, Taco, dat je op God moet vertrouwen? Als Hij 't wil, zal Hij vast maken, dat jij tot de Kweekschool toegelaten wordt. Maar jij moet flink zijn, anders komt er niets van terecht.”

Taco snikte door. Eindelijk bedaarde 't wat. Toen hikte hij door zijn snikken heen:

„Maar als ik.. zak.. zult u dan niet boos zijn, u of Vader?”

„Wel nee, jongen, we weten toch, dat je hard gewerkt hebt? Als je... niet wordt toegelaten, is dat ook Gods wil, en dan moeten we daarin berusten.”

Even was 't stil in de kamer. Buiten stonden bladstil de zwaar-groene boomen, en de hemel was diep loodig-blauw, met weinig sterren zichtbaar.

Toen zei Moeder: „Wil ik met je bidden, jongen?”

„Graag, Moeke....”

Taco knielde in bed, Moeder voor den stoel naast zijn ledikant. En met haar lieve stem vroeg ze zacht en eenvoudig, of de Heere haar jongen wilde helpen bij zijn eerste moeilijke examen, en of Hij hem kalm wilde doen zijn, en of Hij hem en zijn ouders verblijden wilde met een gelukkigen uitslag.... Of God de Heere hem ook al de zonden wilde vergeven, in dit opzicht.

Hartelijk en plechtig klonk Moeders Amen door de kamer.

Taco was kalm geworden onder 't bidden; hij glimlachte tegen zijn Moeder, en gaf haar een stevigen, dikken zoen. Toen keerde hij zich om, en viel direct in slaap. Hij was moe van den dag....

* * *

En nu was 't de dag van 't mondelinge. Gisteren had Taco haast den heelen dag zitten rekenen, totdat zijn vrienden hem om half zeven, vlak na 't broodeten, waren komen halen, om 'n eindje te gaan roeien.

Eerst wou hij niet mee, wou hij blijven rekenen, maar Vader en Moeder zeiden, dat hij 't maar moest doen: frissche lucht was goed voor hem.

Werkelijk had de heerlijke atmosfeer op 't water hem wat opgeknapt van de suffigheid in zijn hoofd, en hij had ook rustig geslapen.... zonder van examens te droomen.

(Wordt vervolgd).

POES OP DE LOER.

(Voor de kleintjes).

Poes zit op de loer. In den tuin. Daar zijn vogels genoeg. En poes houdt veel van vogels. Niet als jij en ik. Wij hooren naar het zingen. Maar poes eet de vogels op. Is dat wreed? Neen, poes weet niet beter. Het is een roofdier. Al is poes nog zoo vriendelijk. Nu heeft ze twee vogeltjes bij het hek zien rondspringen. En gauw is poes in elkaar gedoken om een sprong te maken. Nog even en poes zal een vogeltje kunnen pakken. Maar neen, een der vogels heeft poes in de gaten. Het diertje geeft een schreeuw en het andere vogeltje is ook ge-

waarschuwd. Ze vliegen nu op het hek, en als poes wil probeeren ook op het hek te springen, vliegen ze nog verder weg. Poes vindt het niets prettig, dat zij geen vogeltje vangen kan. Maar de vogels gaan in een boom zitten en lachen poes uit. Hoor, ze zingen:

„Tiere-liere-lier
„Wat een plezier
„Kom, pak ons dan
„Als je het kan.
„Tie-tie.”

Poes doet of ze niets hoort en wandelt deftig den anderen kant uit. Ze laat niet merken, dat ze boos is.

zijn teleurstelling. De oude neger zag hoe de tranen hem langs de wangen liepen en hij informeerde: „Waarom weent m'n jongere broeder?“

De jongere broeder slikte eens, kreeg een hoestbui en verklaarde toen, omdat hij niet weten wou, dat die mosterd hem zoo leelijk in zijn keel stak, „Ach, ik herinner mij, hoe het vandaag precies een jaar geleden is, dat mijn vader en mijn moeder door een krokodil zijn opgegeten.“ De oudere neger vond het erg treurig, maar greep zoo gauw hij kon naar het mosterdpotje, om ook zijn aandeel van de lekkernij naar binnen te krijgen en ook hem liepen binnen enkele seconden de tranen langs de wangen. Nu was het de beurt van den jongen neger om deelnemend te vragen:

„Waarom weent mijn oudere broeder?“ „Omdat — hik — omdat — hik — die krokodil — jou — hik — er niet meteen bij opgegeten heeft!“ Dat was niet hartelijk opgemerkt van den ouden heer, maar de jongeman zei er maar niet veel op en at zijn branderig gevoel met een flinken hap rijst weg. Juffrouw Slotter liep bedrijvig heen en weer en hoewel ze mopperde, zooals ze wel eens meer deed, was ze toch erg in haar sas, dat haar kokerij zoo gewaardeerd werd.

„Nog een schaal rijst? Welja, die mkkers eten of het geen geld kost! Gebakken visch? Ja, we zullen een zeetong laten vangen. . . . Enfin, een paar gebakken krabben heb ik nog wel.“

Toen het tegen het einde van den maaltijd liep, hield één der afgezanten een lange redevoering om te bedanken voor dien heerlijken maaltijd. Hij verzekerde, dat de koning, als hij Sakroesie-land de eer van een bezoek zou aandoen, in M'bawa evengoed zou worden ontvangen als Schootzeil het gezantschap ontvangen had.

„Nou ja, dat is maar tot daaraan toe, een hap eten kunnen jullie krijgen en ik kom het in M'bawa wel terug halen. Als jullie me maar geen giijntjes verkoopen met den slavenhandel. Ik zal m'n oogen terdege den kost geven en als ik merk, dat jullie op mijn gebied komen stroopen, dan maak ik oorlog.“

Erdal boog zich naar den koning en fluisterde hem in, voorzichtig te zijn, omdat de Sakroesiemannen wel eens beleedigd konden zijn, maar Schootzeil sloeg met zijn vuist op tafel en zei: „Beleedigd? Het lijkt hier de Volkenbond wel, daar mag je ook de waarheid niet zeggen!“ Gelukkig hadden de Sakroesieneers niet veel van Schootzeil begrepen — ze waren ook niet zoo erg helder meer na de groote massa's kafferbier, die ze gedronken hadden. Ze rezen op zoo goed en zoo kwaad het ging en aanvaardden de terugreis naar M'bawa. Brammetje Brom was al heel blij, dat het bezoek was afgeloopen, want al hadden de negers tijdens het eten minder op hem gelet, hij was niet vergeten met hoeveel belangstelling de Sakroesies naar zijn vleezige gestalte gekeken hadden en hij besloot er gebeurde, wat er gebeurde, niet met Schootzeil op reis te gaan naar M'bawa, doch rustig thuis te blijven.

Spoedig werden de toebereidselen gemaakt voor het beleidheidsbezoek, dat koning Schootzeil aan Sakroesieland zou brengen. Een gewoon gezantschap kon te voet gaan, maar nu koning Schootzeil zelf aan den tocht deelnam, moest er voor een passend vervoermiddel worden zorg gedragen. Het eenige vervoermiddel wat mogelijk bleek, was een draagstoel, en onder leiding van den machinist werd uit boomtakken een zoo gemakkelijk mogelijke draagstoel gemaakt. Zestien sterke negers werden er uitgekozen, om bij afwisseling vier aan vier koning Schootzeil door de bosschen, langs de paden en over de rivieren te brengen, die het land van koning Schootzeil van Sakroesie-land scheidden.

Schootzeil werd, behalve door Erdal door Vin-de-ferre en Pietje Poot vergezeld en. . . . door juffrouw Slotter. Eerst zou juffrouw Slotter thuis gebleven zijn, maar het eind van het liedje was, dat ze besloot toch maar mee te gaan.

RAADSELS.

Voor Ouderen:

1. Rebus.

Z 1 S 1 K T
 je het

2. Mijn geheel bestaat uit 20 letters en is een spreekwoord.

- 1, 11, 12 staat op een huis.
 3, 4, 5, 13, 15 vindt men op den vloer.
 10, 11, 12 is het tegenovergestelde van wild.
 14, 5, 16, 17 is het tegenovergestelde van ja.
 17, 16, 18, 2, 14 is het tegenovergestelde van geven.
 19, 7, 16, 20, 15 is een vogel.

6, 8, 9 is een getal.

3, 8, 7, 12 hierin komen we 's Zondags samen.

Ingezonden door Punte.

3. Ik besta uit drie lettergrepen. Mijn beide eersten zijn vet. Mijn laatste is ook vet. Mijn geheel eet je dagelijks.

Voor Jongeren:

1. Rebus.

J ' tje L 8 +

J an tje h T

2. Zeg me eens wat gij vooraf doet, Als ge eten of wat drinken moet?
 3. Met een h kan ik grijpen. Met een t kan ik bijten. Wie dit niet kan raden, Die moet het wel spijten.

= ONZE COURANT =

BINNENLAND

DE DRAADLOOZE TELEFONISCHE PERSDIENST BESTAAT TIEN JAAR.

Ieder die 'n radio heeft, kent den bekenden roep: „Hier Vaz Dias". En we weten allemaal wel, dat er dan persberichten komen.

Nu was het 21 Februari juist tien jaren geleden, dat de eerste draadlooze persdienst ter wereld, in gebruik werd genomen. Vooral wij Nederlanders, kunnen daar met trots op terug zien, want het was het Amsterdamsche Persbureau „Vaz Dias" dat er mee begon. Trod op dat oogenblik werden alle berichten per telefoon of telegraaf overgebracht en kon dus maar één krantenbureau tegelijk worden bediend. Het was dan vaak dringen en haasten om de eerste bij de telefoon of telegraaf te zijn. Nu konden alle aangesloten kranten tegelijk hun berichten krijgen. Dat was dus een flinken stap vooruit. Van alle kanten kwamen er dan ook blijken van

belangstelling. De voorzitter van de ministers, de burgemeesters van Den Haag en Rotterdam gaven kennis dat ze veel verwachting hadden, van deze nieuwe instelling.

Maar ook uit het buitenland o.a. van Engeland en Zweden kwamen warme verklaringen van meelevens.

Natuurlijk was alles in het begin nog niet zoo goed geregeld als nu, wat niet verhinderde dat al na een paar maanden buitenlanders op bezoek kwamen, om eens te zien hoe wij dat hier in Nederland deden.

Al is ons land klein, het staat toch in veel dingen vooraan; daar ben ik toch zoo trots op, jullie ook? En nu na tien jaren is deze instelling onmisbaar geworden. Het nut er van zal niemand ontkennen. Bij de stormramp te Borculo en de overstroomingen van Maas en Waal in 1926 was het de draadlooze persdienst, die snel berichten kon verspreiden zoodat er op de vlugste manier hulp kon worden gebracht.

ONZE LUCHTVAART.

Om propaganda te maken voor het vliegen, bestaat er een plan om in Mei of Juni met een heele luchtvaart over ons land te vliegen. Een groot aantal militaire- en verkeers-vliegtuigen van de K.L.M. zullen mee doen maar ook particulieren die zelf kunnen vliegen mogen er aan deelnemen. Het zal dus een heele vloot worden.

Als plaats van vertrek is Waalhaven genoemd, dan gaat het vliegende over Arnhem, Hengelo, Eelde, Leeuwarden, Stavoren, Schiphol, Oostvoorne, West-Schouwen, Vlissingen, Roosendaal of Gilse-Rijen terug naar Waalhaven. Al die plaatsen kunnen in ongeveer 6½ uur zijn bereikt. De vliegers zullen dus in dien korten tijd, bijna heel Nederland kunnen bekijken. Wie zou daar geen zin in hebben?

DE NEDERLANDERS DOEN HET VLUGGER!

De post die we over zee naar Indië sturen noemen we met een vreemd woord mail (spreek uit: meel). Elken Donderdag en Vrijdag wordt er uit Nederland mail verzonden naar Indië. Dat is dus maar één dag verschil, en nu komt de mail die Vrijdags verzonden wordt soms zes dagen later aan. Door den brief dus één dag te laat te posten, heb je zes dagen vertraging. Hoe dat komt? Wel de mail, die Donderdags weggaat, reist met Nederlandsche schepen en de Vrijdagsche mail met Engelsche, die een anderen weg nemen, met veel meer overladen. De brieven voor Indië dus 's Woensdags gepost!

DE SCHILDERWERKEN VAN

H. M. DE KONINGIN.

De schilderwerken van onze Koningin zullen ook nog tentoongesteld worden in Rotterdam, Dordrecht, Groningen, Middelburg en Arnhem. Dus ieder die in, of dichtbij één van deze steden woont, krijgt ook nog gelegenheid de tentoonstelling te bezichtigen.

BUITENLAND

SHANGHAI.

Nog altijd wordt er in Shanghai dapper gevochten zonder dat er oorlog is. Intusschen is de toestand zoo geworden, dat de Buitenlanders die er

wonen, beveiliging noodig hebben, want de kans bestaat dat die allen de stad zullen moeten verlaten. Jullie weet dat er heel wat vreemdelingen in Shanghai wonen, door de groote buitenlandsche handels-ondernemingen die er gevestigd zijn. Waar zouden die dan heen moeten in dat vreemde China? Daar moest dus voor gezorgd worden. Engeland heeft al verscheidene schepen in de haven liggen om de Engelsche onderdanen te kunnen opnemen als dat noodig is.

Onze regeering heeft een torpedojager uit Soerabaja naar Shanghai gestuurd, om daarmee te zeggen: „Pas op, dat je de Nederlanders geen kwaad doet!”

Wanneer zal er een einde komen aan dien akeligen toestand?

PARASOLS VOOR DE BRANDWEER.

Dat klinkt een beetje raar, de brandweermannen met parasols op stap.

Toch is het idee alle aandacht waard. De brandweer in Dresden is er mee begonnen. Natuurlijk waren het geen gewone parasols, maar asbesten platen tot een parasol verwerkt. Asbest is een slechte geleider voor vuur. De brandweerman die nu dicht bij het vuur moet komen, steekt zoo'n parasol op, en heeft dan veel minder last van de hitte. Er zijn een paar gaatjes in de parasol gemaakt waardoor de spuit gestoken kan worden, en waardoor de brandweer kan zien waar hij loopt. Ik denk dat wel heel gauw elke brandweer om zoo'n parasol zal vragen.

TE VEEL MOEITE OM EEN

ERFENIS TE KRIJGEN.

In Engeland werd een landlooper gepakt. De man werd veroordeeld omdat hij een rijwieltje had gestolen. Toen de zaak voor de rechtbank kwam, ging de rechter eens onderzoeken wat voor een man die landlooper eigenlijk was, en nu bleek dat een oom van hem gestorven was en hem wat geld had nagelaten. Natuurlijk was de rechter hier verwonderd over, en vroeg of de landlooper dat wel wist. Ja zeker, dat had hij wel gehoord, maar 't was hem te veel moeite om dat geld af te gaan halen, daarom bleef hij maar landloopen, dat was makkelijker werk.

BRIEFWISSELING

Krimpen aan den IJssel, Blondje. Gelukkig dat het boek zoo in den smaak is gevallen. Je raadsels zal ik bewaren. Ik denk wel dat ik ze gebruiken kan.

Nieuwerkerk, Poppenmoedertje. Gelukkig, daar was weer een briefje van je. Je hebt geen prijs. Wel een ander Poppenmoedertje.

Raadsel no. 8 was fout. Ik heb het daarom ook niet meegerekend, maar volgende maand komt er vast weer zoo één in. Dan kunnen jullie daar je krachten nog eens op beproeven. Als het vriest hebben onze dieren extra verzorging noodig, want bevroren water kunnen ze niet drinken.

Nieuw Weerdinge. Uli. Nog geen sneeuw. Vader zal toch nog gelijk krijgen, want de tijd komt nu aan, dat ieder naar lente verlangt. Dan zul je ook nog eens plezier kan je duiven beleven. 't Is zoo aardig om te zien hoe ze hun jongen voeren. Heb je zelf een hok voor ze getimmerd? In het boekje „De pastorie van Ds. Turner”, door Sybrand Heeger, komt ook een jongen voor die duiven heeft. Dit is zoo'n mooi verhaal. Hij timmert zelf een hok met de hulp van zijn moeder.

De kinderrubriek in „de Standaard” lees ik ook geregeld. Ik ben altijd nieuwsgierig wat andere ooms en tante's te vertellen hebben.

N. Scharwoude, de Middelste. Kijk maars eens wat ik Blondje Almkerk schreef. Dan kun je het wel raden. Heb je je boek al gekregen?

Moeders verjaardag is haast de mooiste dag van 't jaar, vind je niet?

Pijnacker, Praatgraag. Je mag net zoo lang mee doen met het raadsel oplossen, als je zelf wilt. Het treft dat je in Maart jarig bent.

— *Vlindertje*. Ben je goed uitgerust? Vertel me dan ook eens waar je zoo al naar toe fladdert?

— *Waterrat*. Het is een gezellig briefje van je geworden ook al moet je er telkens mee uitscheiden. Die kiespijn toch. De vorige maand had Leesgraag er ook al last van. Gelukkig dat ze nu naar den tandarts gaat. Die zal haar er wel vanaf helpen.

Rotterdam, M i m o s a. Gelukkig dat ik nu eens duidelijk mijn adres bij de raadsels heb gezet. Nu wist je waarheen je de oplossingen moest sturen. Maar je hebt toch nog niet alles begrepen. De oplossingen van alle raadsels van één maand tegelijk opsturen. Lees nog maar eens goed. Dus de raadsels die je stuurde moet je er ook weer bij doen. Blijf vooral trouw meedoen, dan heb je de meeste kans op een prijs. Die dertiende verjaardag van jou is best geweest zeg. Eventjes dertien cadeaux! Als ze allemaal zoo mooi zijn als je postpapier, dan doe ik het er voor. Je jongste broer is een heel stuk jonger dan jij bent. Wat zullen jullie die verwend hebben!

— *Weetgraag*. Blijf maar goed je best doen. Je zult zien, dat raadsels oplossen een gezellig werkje is. Als de raadsels moeilijk zijn is het extra leuk als je de oplossing vindt. Vertel me eens waar je op school bent, en of je veel van van leeren houdt. Doe je het?

Scheveningen, Krullebol. Ja er waren meer neven en nichten, die de raadsels dezen keer moeilijk vonden. Er was in een ook een fout. Wie de schuldige is, kan ik niet meer nagaan, maar we willen oppassen, dat het niet weer gebeurt.

— *Bosch viooltje*. Dat is afgesproken, als ik in Scheveningen ga wonen, mag ik bij jou komen. Je weet nooit wat er gebeurt in de wereld. Op 't oogenblik heb ik het nog best hier in Friesland. Ik ben één keer in Scheveningen geweest en niet langer dan een uurtje, zoodat ik me er niet veel van herinner, maar ik kan me voorstellen hoe mooi het er in 1929 was. Ik denk dat je het fijn zoudt vinden, nog eens zoo'n winter te hebben.

Venus is mijn aandacht helaas ontsnapt.

Slikkerveer. Theeroosje. Hoe is het met je verkoudheid? Alweer wat beter? Je verjaardag is genoteerd. Alleen de namen van neefjes en nichtjes komen in de courant, maar als je broertje dat nu zoo leuk vindt, dan is het toch een klein kunstje voor hem om ook af en toe een briefje aan mij te schrijven? Dan is de zaak in orde.

Soestdijk. Teekenaar. Tuinman lijkt me een mooi vak. Goed te weten welke verzorging de planten noodig hebben hoe ze gesnoeid en geënt moeten worden wat komt er een hoop bij te pas. Schrijf je me als het zoover is? Uit je schuilnaam zou ik opmaken dat je bij het bouwvak ging. Trouwens een goed tuinman moet ook kunnen teekenen.

Het antwoord op je laatste vraag komt niet bij teekenaar maar bij Blondje Almkerk, zie maar eens.

— *Erica*. De plaatjes zal ik in het ruilhoekje zetten. Je zou me vertellen wat je van den wonderboom wist, of weet je er niets van? Hoor ik dat nog eens?

Tzummarum. Blaauwtje. Je raadsels waren allemaal goed. Het speet me erg dat ik geen prijs meer voor je over had. Maar je hebt ook al oplossingen van Februari-raadsels ingestuurd. Denk er aan dat je die den volgenden keer er ook weer bij doet. Heb je een leuken dag gehad met je twee vriendinnen, Aaltje en Geertje?

Uithoorn. Jan en Gerard. Jullie naam staat in de courant hoor. Is het adres zoo voldoende? Ik hoop het maar, anders raken de ansichtkaarten zoek. Waarom sturen jullie de raadsels nooit eens op?

Utrecht. Sprinkhaan. Of ik een hekel heb aan schrijven? Soms, en soms niet. Deze maand waren er veertig briefjes, en ze waren allemaal zoo vriendelijk, dat ik vanzelf terug ging schrijven. Je vindt het toch zeker ook prettig om een briefje te krijgen? En je schrijft zoo'n mooien brief. Je vraagt zooveel, dat ik wel een heel blad kon vullen, alleen met jou te antwoorden. Buiten wonen is fijn, ik weet er van mee te praten. De heerlijke vrijheid voor de kinderen om buiten te kunnen spelen is niet te betalen. Maar het wonen in een groote stad is ook fijn. Daar weet ik ook van mee te praten. De scholen zijn er beter te bereiken en er zijn veel meer winkels, en nog veel meer voordeelen heeft een groote stad. Ik zal mijn best doen om de volgende maand de raadsels minder moeilijk te maken.

Winterswijk. Weetgraag. Heb je dit briefje zelf geschreven? Dan vind ik je een kraan hoor! Trouwens het is een goed teken dat je de openbare les zoo fijn vindt. Je bent dus niet bang om domme dingen te zeggen als er vreemde menschen in de klasse zijn. En in teekenen ook al een kraan, want niet ieders teekening wordt aan den wand gehangen. Ik ben benieuwd naar je volgend briefje met je taak in huis.

— *Wildzang*. Zit je nog maar in de tweede klas? En dan ook al willen schaatsenrijden. Beginnen ze daar in Winterswijk ook al zoo jong mee? Stuur me maar gauw je eigengemaakte raadsel. Wat wordt het er voor één?

Zwolle. Sproetje. Je briefje is nog op tijd gekomen, gelukkig. Ben je alweer beter? Geen wonder dat je no. 8 niet kon vinden. Het briefje was niet lang, maar 't hoeft niet altijd een langen brief te zijn.

— *Herfstroosje*. Je mag gerust nog met de jongeren mee doen. Heb je gezien dat je de verkeerde raadsels instuurde? Denk er nu om dat je vóór 12 Maart alle Februari-raadsels instuurt. Je verjaardag komt in de courant.

— *Kriekoog*. Dat wordt een moeilijk geval. De oplossingen moeten vóór den twaalfden van de volgende maand op de Prinsengracht zijn. Ze worden dan allemaal tegelijk naar mij toegestuurd. Dus als er dan te laat komen, blijven die een heele maand liggen en kunnen dan niet meer in aanmerking komen voor een prijs. Probeer dus op tijd te zijn. Misschien kan het net. Dit keer stuur je de Februari-raadsels en het moesten de Januari-raadsels zijn. Stuur deze dus nog eens. Let vooral goed, hoe je ze in moet sturen.

Met hartelijke groeten van

TANTE KOOSJE.

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MU. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

Plaat bij „Hoog bezoek”.

HOOG BEZOEK

(bij de voorplaat).

Wat een vreugde straalt er van de gezichten der stadsgeweldigen! Er is wel geen raadszitting, maar toch zijn de burgemeester, de wethouders en de raadsleden in den raadskelder bij elkaar gekomen om te praten over den officieelen brief, die er dien morgen door een koerier van den landsvorst is afgegeven. Met een extra-postkoets had hij gereisd, die koerier. En toen voor het raadhuis de postiljon zijn hoorn had doen klinken, was de secretaris zelf naar buiten gekomen en had den koerier uitgenoodigd binnen te komen. Maar de boodschapper van den vorst had slechts even getoefd, precies lang genoeg om den verkwikkenden drank, die uit den raadskelder gehaald was, vlug naar binnen te slaan. Toen was hij weer weggegaan, nadat hij in de handen van den secretaris een, met vele lakzegels gesloten brief had achter gelaten. Die brief werd door den secretaris persoonlijk aan den burgemeester overhandigd. Voorzichtig opende de burgervader het officieele stuk en toen hij den inhoud had gelezen ging hij staan en las den brief hardop aan zijn secretaris voor. De landsvorst, die een reis door zijn gebied ging doen, had het plan ook een bezoek te brengen aan Niederstadt, waar hij het nieuwe orgel in de kerk wenschte te bezichtigen, en het middagmaal in den raadskelder zou gebruiken. „De roem van de goede keuken van het raadhuis” — zoo schreef de vorst — „was ook tot het hof doorgedrongen.”

„En wat zeg je daar wel van, secretaris, is het geen hooge eer, die aan onze goede stad te beurt valt?”

„De eer is wel groot”, meende de secretaris, „maar de ontvanger klaagt er juist over, dat hij zoo langzamerhand den bodem van de gemeentelijke schatkist gaat zien. . . er zal wel eens met de raadsleden moeten worden overlegd. . . .”

„Ja, dat is goed, laat de heeren maar komen.”

En hoewel het geen officieele raadszitting was, kwamen de heeren van den raad toch bijeen. Voor de gezelligheid in den raadskelder. De organist was ook opgeroepen.

En zoo zien we ze nu in een gezellig onder-onsje bijeen, de bestuurders van Nie-

derstadt. De eer was groot. En het stond vast, dat de landsvorst met de noodige statie moest worden ontvangen. Maar de ontvanger trok een benauwd gezicht. Hij had toch al zooveel moeite om de ontvangsten en uitgaven van de gemeente met elkaar te doen kloppen en nu zouden daar de kosten van het middagmaal en van de versiering der stad bijkomen. Dat ging niet. Maar in hun blijdschap over het verwachte bezoek wilden de raadsleden van geen bezwaren hooren. Voor den landsvorst mochten geen kosten te groot zijn. Toen stond de oude molenaar, die al dertig jaar lid van den raad was, op en zei: „Als de eer dan zoo groot is moeten wij er persoonlijk een offer voor over hebben, om den vorst met alle eer en statie te ontvangen. Ik geef voor de ontvangst dertig zilveren daalders cadeau.” Nu konden de anderen niet achterblijven. De burgemeester wilde voor den molenaar niet onder doen en gaf ook dertig zilveren daalders. Een paar leden van den raad gaven ieder twintig, een paar anderen, die het minder goed konden doen, vijftien en tien. Een kleinigheid kon de gemeente ook wel bijpassen, en spoedig was er een som van tweehonderd daalders bijeen. Dat was een hoog bedrag voor die dagen en ruim voldoende om den vorst met alle eer en statie te ontvangen. De raadsleden waren erg in hun schik, dat de zaak zoo goed geregeld werd. Ze lieten maar vast een kan landwijn komen om op den goeden afloop van het bezoek te drinken! Hoewel het programma voor de feestelijkheden in een officieele raadszitting zou worden vastgesteld, konden ze het niet laten het voorloopig maar vast in een onder-onsje te bespreken. De organist kreeg opdracht zijn mooiste nummers op het nieuwe orgel te spelen en, daar hij tevens onderwijzer was, en dus ook moest kunnen dichten, had hij er voor te zorgen, dat er een welkomstgedicht kwam. En, dat de schoolkinderen een lied zouden zingen ter eere van den vorst was natuurlijk een vereischte. Hoe meer ze er over spraken, die raadsleden, hoe belangrijker hun het bezoek scheen. De volgende dagen, was het aangekondigde bezoek *het* onderwerp van gesprek in Niederstadt. Hoe het afliep, dat bezoek? Daar vertel ik misschien op een anderen keer wel eens iets van.

TACO'S EERSTE EXAMEN

4) door
J. SMELIK.

Maar nu was 't de gewichtige dag.

's Nachts was 't weer wat veranderd.

Toen Taco 's morgens opstond, joegen grijze wolken langs den hemel, dreigend hun regenbuien te ontlasten over de bloeiende en geurende landen. Maar de stevige Westerbries, die er stond, hield 't tot nog toe droog. . . . boorde zelfs nu en dan een mooi blauw plekje tusschen de grauwe wolkenstoeten.

Taco had lekker geslapen, en voelde zich frisch in zijn hoofd. . . . maar eten kon hij toch haast niet: hij leek weer net een prop in zijn keel te hebben.

Vader bad erg hartelijk voor hem, en na een paar opmonterende woorden van Moeder, ging hij moedig naar de tram.

Bij de volgende halte stapte ook Kees weer in. Werkelijk was Taco jaloersch op zijn vriendje, die over 't examen praatte, of hij naar een feestje ging. . . . zoo gewoon, zoo vroolijk. . . .

Maar Kees wist ook méér dan hij. . . . 't Was altijd al zoo'n bolleboos geweest!

Toen de beide vrienden voor de Kweekschool kwamen, vonden zij er maar drie jongens staan wachten: een uit Vaartwijk en twee, die even buiten Gaasterberg woonden.

„Komen er niet meer?” vroeg Taco.

„Wel nee”, zei de Vaartwijker candidaat, „ze kunnen ze toch niet allemaal gelijk onder handen nemen! Dat gaat natuurlijk met groepjes, vandaag en morgen. Wij zijn de eerste, wij hebben examen om 9 uur, en om 10 uur komt er weer een andere troep!”

„Dat komt uit ook”, zei Kees, „want d'r benne er zoowat zestig, nietwaar? Nou vandaag dertig, en morgen dertig, elke dag zes uur, zes maal vijf!”

Even was 't weer stil.

„Wanneer zouwe we eigenlijk de uitslag weten”, vroeg een der Gaasterbergers, een echte boerenjongen, zoowel wat zijn gezicht, als wat zijn kleeding betrof.

„Mijn Vader denkt: zoowat in 't midden van de volgende week”, antwoordde Taco.

Daar ging de deur open: de Directeur verscheen weer. De jongens namen hun petten diep af.

„'n Vriendelijke man toch wel”, dacht Taco.

„Goeden morgen, jongelui! Alle vijf present? Kom dan maar binnen.”

En schoorvoetend ging 't vijftal achter den Directeur het gymnastieklokaal binnen.

Daar stonden nu vijf tafeltjes. . . . en bij elk stond een leeraar.

De Directeur nam een papier op, en las: „A. J. Koppenaar: Ned. Taal, ginder bij Meneer Geesterhout. . . .” De Vaartwijker jongen ging naar 't aangewezen tafeltje.

„C. Plooy: Rekenen, bij Meneer Van Til Hartman ginds. . . .” Kees krijgt net zijn beste vak 't eerst, dacht Taco. De Directeur ging verder:

„P. Molenaar: Aardrijkskunde. . . . bij Meneer Broes. . . .” Wat 'n akelige man lijkt dat, dacht Taco.

„M. Koeslag: Lezen. . . . Meneer Walraven. . . .” Hé, dat was de leeraar voor de moderne talen. Nam die Lezen af? Kijk, nu was hij alleen over. . . . wat kreeg hij nu? O ja. . . .

„T. Elsinga krijgt dan Vaderl. Gesch. bij mij. . . . Kom maar hier, vent!”

Juist sloeg de klok 9 uur. De Directeur drukte op 'n belletje. . . . het examen begon.

't Uur was omgevlógen.

Tien uur had 't net geslagen. . . . daar ging 't eerste vijftal al weer naar buiten.

Taco stond 't huilen nader dan 't lachen.

Wat was 't slecht gegaan. . . .

Eerst ging 't best. Vaderlandsche Geschiedenis liep van een leien dakje. De Directeur vroeg heel kalm, en Taco voelde zich erg rustig. Alle vragen haast had hij beantwoord, en er waren moeilijke bij! Slechts twee wist hij er niet, en beide keeren had Mijnheer De Woude gezegd, dat 't zoo erg niet was.

Toen was hij aan 't rekentafeltje terecht gekomen. Zijn slechtste vak! Mijnheer Van Til Hartman, een lange, blonde man met scherpe, staalblauwe oogen, die wat spottend keken, leek hem geen gemakkelijke toe. Toch was 't nogal meegevallen. Een paar leelijke blunders had hij wel gemaakt. . . . dat een *Are* gelijk was aan een *M2*, en met die repeteerende breuk, toen hij 't precies verkeerd zei — maar verder was 't veel beter gegaan dan hij verwacht had.

Maar o wee, toen was de misère begonnen.

Wat kon 't toch gek gaan, dacht Taco, terwijl hij op Kees stond te wachten, die

nog even naar binnen was gegaan. De andere drie waren al weg. Zijn slechtste vak. . . rekenen — dat was veel beter gegaan dan aardrijkskunde, een van zijn goede. Wat had hij bij die Meneer Broes gestumperd. . . . Nou ja, 't was me een vervelende kerel ook, met zijn lijmerige stem en zijn steeds lachenden mond. . . En wat vroeg ie vervelend! Eerst had hij op de kaart van Nederland een reisje te water moeten maken van Groningen naar Rotterdam, binnendoor. En van Europa had ie hem over België gevraagd, waar hij bij 't repeteeren niet zooveel aandacht aan had gegeven. . . . misselijk ging 't.

Toen Nederlandsche taal. . . ook al niet prettig. . . ontleding, taal- en redkundig. Veel stomme bokken had hij geschooten. En ook 't lezen was niet zoo erg best gegaan.

Nee hoor, hij geloofde vast, dat 't mis was. . . .

De tranen drongen hem naar de oogen, maar hij dwong ze terug, want juist kwam Kees de school uit, vroolijk en optimistisch. 't Was immers best gegaan!

En met verwondering luisterde hij naar de klaagtonen van zijn vriendje.

Vol spanning keek Taco de daaraanvolgende week elken morgen en avond naar de post uit. 's Morgens om kwart voor acht was hij al kant en klaar beneden, want tegen achten kwam de besteller; en 's avonds had hij geen rust, of hij moest zeker weten, dat om zeven uur zoowat de postbode voorbij was.

Eindelijk. . . . Donderdagavond kwam de lang verwachte brief. Een lichtblauwe envelop met links in den bovenhoek:

*Chr. Kweekschool
Gaasterberg.*

Limburgh Stirumstraat 108.

Zenuwachtig-trillend scheurde Taco de envelop open. Een gedrukt papier kwam er uit:

Gaasterberg, datum postmerk.

L.S.

Hierbij bericht ik u, dat u na 't gehouden toelatingsexamen tot de Chr. Kweekschool alhier niet bent toegelaten.

Hoogachtend,

C. W. DE WOUDE,

Directeur.

Taco was bleek geworden, de tranen schoten hem in de oogen.

Vragend keken zijn Vader en Moeder hem aan.

„Niet toegelaten”, zei Taco dof en moedeloos.

„Niet?” vroeg Vader, Hij nam 't papier op, las 't zelf alsof hij 't niet geloofde. Dan schudde hij zijn hoofd, pakte in gedachten de enveloppe op.

„Daar zit nog een papiertje in, jongen,” zei hij, 't er uit halend. Een dichtgevouwen velletje postpapier.

„Den Weled. Heer S. J. Elsinga,” las hij. „Dat is voor mij!”

Taco's Vader opende 't, en las:

Gaasterberg, datum postmerk.

Geachte Heer en Collega,

Tot onze groote spijt konden we uw zoon niet toelaten. Zooals u weet, waren er 28 plaatsen, en zoowat 60 candidaten. Wat 't puntenaantal betreft, was uw jongen No. 31, zoodat hij moest afvallen. We kregen wel den indruk, dat hij wat zenuwachtig is geweest. Ik geef U den raad: probeer U eens, of er op de Kweekschool in Ooststad nog plaats is. 't Admissie-examen is er echter al gehouden.

Met vr. gr.

Uw. d.w.

C. W. DE WOUDE.

„Dat is 'n idee”, zei Vader, „dat konden we nog wel eens probeeren. . . .”

„Wat man?” vroeg Moeder.

„Lees maar, vrouw, jij ook, Taco.”

En over den schouder van zijn Moeder las Taco mee.

„Hè Vader, als dat nog 's kon!” Hij zuchtte diep.

„Kan Taco dan heen en weer reizen, man?” vroeg zijn Moeder.

„Dat zal wel, vrouw, Ooststad ligt immers maar zoowat twintig minuten sporen van Gaasterberg. . . . als Taco met de tram van half acht hier vandaan gaat, kan hij er best om negen uur zijn!”

„Hè, Vader, schrijft U dadelijk”, drong Taco aan.

„Direct!” beloofde Vader. . . . en hij ging naar zijn studeerkamer.

(Wordt vervolgd).

KETELMUZIEK

Jan de bekkens, Piet de trechter,
Kleine Kees de rammelaar:
Zoo, nu zijn we weer volledig
Het orkest is bij elkaar.
Maar, ten slotte, wat neem ik?
Wel, een stoffer en een blik.
Kling-er-de-kling en klang-er-de-klang. . . .
De muziek is geducht aan den gang.

Links-rechts, links-rechts, wij marcheeren,
In de maat, zooals het hoort.
Wat een pret zoo met z'n vieren,
En wij spelen ongestoord.
Bekkens, trechter, stoffer, blik:
O, wat zijn we in ons schik!
Klang-er-de-klang en kling-er-de-kling
Boemdera, boemdera, tsjing, tsjing, tsjing.

Hoor je, hoe de burens bonzen,
Nijdig tegen het plafond?
Kunnen jelui niet begrijpen,
Dat men het niet hebben kon?
Het orkest is veel te druk.
Speelt de trommelvliezen stuk.
Kling-er-de-kling en klang-er-de-klang
Voor zoo'n orkest zijn de burens heusch bang.

M.

HOOFDSTUK XIII.

„Erdal.”

„Majesteit.”

„Erdal, ik voel me niets lekker, maat.”

„Waren de varkenskluiven niet malsch genoeg, Sire?”

„Loop rond met je varkenskluiven. Ik voel mezelf of ik hutsot ben. Ik geloof, dat ik maar eens een uurtje ga loopen.”

Maar Erdal was verontwaardigd. „Neen, neen”, zei hij, „dat zou te kort doen aan de Majesteit van den koning. De heele weg moet in den draagstoel worden afgelegd.”

„Dat is een mooie geschiedenis. Mijn maag zit mij bijna in mijn keel en nu zijn wij pas aan het begin van de reis.”

„Wij gaan terug”, zei juffrouw Slotter. „Ik denk er niet over om het zoo langer vol te houden. Het is nu al drie dagen en wanneer zullen wij in M'Bawa komen?”

„Dat zal een dag of tien zijn”, meende Erdal. „De negers, die den draagstoel op hun schouders hadden, geloofden, dat als alles flink opschoot en zij weinig tegen-spoed hadden, binnen de negen dagen M'Bawa kon worden bereikt.

„Dus nog zes dagen moet ik mij dit laten welgevalen. Het is, omdat ik met die Sakroesiemannen een appeltje te schillen heb, anders dacht ik er niet over.”

Zoo goed en zoo kwaad als het ging werd de reis voortgezet, de dragers wisten van geen vermoeienis en als zij eens tegen het einde van den dag voelden dat het niet zoo goed meer ging, dan aten zij zich weer nieuwe kracht aan de kleine kolanoten, die overal te vinden waren.

De leden der hofhouding, die met Schootzeil mee naar M'Bawa zouden gaan, waren reeds vooruit getrokken en wachtten aan de grens van Sakroesieland. Toen voor het laatst vóór de landsgrens bereikt was, het nachtleger werd opgeslagen, zuchtte Schootzeil: „Nu zijn wij er gelukkig

gauw, die paar dagen zullen wij wel doorkomen. Het eenige, wat ik verschrikkelijk vind, is, dat we de reis weer moeten terug maken.”

Juffrouw Slotter was te moe om veel te zeggen. Zij at haar bordje gekookte maïs — nog altijd met een vies gezicht — en trok zoo gauw zij kon haar ouden regenmantel, dien zij als deken had meegenomen, over haar ooren. Aan alle kanten van het kamp werden vuren ontstoken om de wilde dieren op een afstand te houden. De negers, die den draagstoel forsten, moesten om de beurt de wacht bij de vuren houden, maar — misschien door de inspanning van den laatsten dag — de neger, die de vuren moest verzorgen, was door den slaap bevangen en de vuren gingen uit. Midden in den nacht werd Schootzeil gewekt door een verschrikkelijk gebrul. Hij sprong op, evenals Vin-de-ferre, en Pietje Poot. Vin-de-ferre had van den machinist nog een electrische zaklantaarn weten machtig te worden, die hij aanstak en tot hun grooten schrik bemerkten zij, dat alle negers gevloeden waren.

„Mijn geweer, mijn geweer”, schreeuwde Schootzeil en in zijn angst trok hij af. Met een schreeuw sprong juffrouw Slotter, die van het gebrul van den leeuw niet wakker geworden was, op en niet denkend aan de koninklijke waardigheid van Schootzeil, schreeuwde zij: „Schipper, schipper, er wordt geschoten!”

„Raadt je de koekkoek, hartje, ik deed het.”

Het gebrul verstomde en nu kwamen ineens van alle kanten de negers weer toe. De meesten lieten zich langs de stammen van de boomen naar beneden zakken; zij waren van schrik in de boomen geklommen, maar nu werd een groot vreugdegehuil aangeheven. „Leve de Koning”, riepen zij. „Hij is een schutter als geen.”

Schootzeil zelf begreep niet goed wat er gebeurd was, maar toen de morgen aanbrak, vond men op vijftig meter afstand het ontzielde lichaam van een geweldigen leeuw. Het schot van den schipper had den leeuw doodelijk getroffen. Lachend en tierend van genoegen sleepten de negers

RAADSELS.

Voor Ouderen:

4. Rebus.

Het g....sche

5. Zoek uit elk van de onderstaande zinnestukjes één woord, deze woorden moeten samen een bekende uitdrukking vormen, die groote menschen wel gebruiken in het bijzijn van kinderen.

1. De kleine kinderen gingen vroeg naar bed.
2. De keukenmeid schuurt de potten en pannen.
3. Hebben jullie al geschreven aan Tante Koozje?
4. In de klas moeten de kinderen hun oogen en ooren open hebben.

6. Twee vaders en twee zoons gingen samen op jacht. Ieder van hen schoot één haas. Toen ze telden hoeveel hazen ze in totaal geschoten hadden, bleken er drie te zijn. Hoe kan dat?

Voor Jongeren:

4. Rebus.

L (100 jaar)

5. Ik ken een aardig meisje
Dat heet zooals een visch.
Wie kan mij nu eens zeggen
Hoe of die naam wel is?
6. Welk woord kun je van onderstaande letters maken?

ppplleea.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

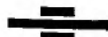
Ieder, die meedoet aan het raadseloplossen, moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koozje p a N. V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbzn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de mooiste drie en die winnen den prijs. Dus doe je best.

ONZE COURANT

BINNENLAND

DE AFSLUITING VAN DE ZUIDERZEE.

Het oogenblik waarop jullie op school in de aardrijkskunde les niet meer de Zuiderzee hoeft te leeren komt al heel dicht bij. De groote afsluitdijk, die midden door de Zuiderzee loopt, is bijna klaar, en jullie weet, dat dan het oogenblik gekomen is, waarop al het zeewater langzaam maar zeker in zoet water zal veranderen. Er kan geen zeewater meer binnen stroomen, en de IJssel voert steeds

zoet water aan, zoodat de Zuiderzee dan een zoetwatermeer zal worden; het IJsselmeer. De Friese Zuiderzeewerken zijn nu al met de Noord-Hollandsche verbonden door den dijk Prachtig zeg je nu natuurlijk. 'k Wou dat ik er was, ik zou er gauw overheen hollen om het eerste aan den overkant te zijn net als over een brug die afgedraaid was. Maar wacht eens even, dat zou je niet meevallen. Het is raar, maar toen de dijk nog niet zoover klaar was, kon je nog vlugger aan den overkant komen dan nu. Hoe dat kwam? Wel heel gewoon; toen voer er een boot van 't „Bree-

zand", dat is het Noord-Hollandsche deel, naar het Kornwerderzand, het Friesche gedeelte. Maar zoodra de dijk klaar was, hield die boodienst op. Natuurlijk! denken jullie, want je kunt op een weg toch veel vlugger voort, met een auto b.v. dan met een boot over het water? Juist, over een weg! Maar een dijk is nog geen weg. Zoo moet de post die van Breezand naar Kornwerderzand moet elken dag heen en weer loopen. Dat is een marsch van vijf uren. 't Is geen kleinigheid om dat bepakt en gezakt te moeten doen. Het schijnt dus, dat je er zelfs nog niet fietsen kunt. Nu zal er wel hard aan den weg gewerkt worden, zoodat het allicht niet zo lang meer zal duren of de auto's snorren over den dijk. En als dan in Juli ook het laatste gat is dicht gemaakt kunnen we van Noord-Holland naar Friesland rijden, midden door de Zuiderzee. Door de vorst die we eind Februari nog kregen, konden de werkzaamheden een poosje niet doorgaan. Toch worden alle maatregelen genomen om na Paschen met het laatste stuk van den dijk te beginnen.

DE EERSTE AARDBEIEN.

We stoken de kachel nog rood, zoo koud is het, en dan al aardbeien aan de markt, je kunt het haast niet gelooven. Want aardbeien moeten door de lekkere warme zon worden gaar gestoofd. Maar warmte kunnen we ook wel krijgen door de kachel, en zoo probeeren de kweekers, of ze het niet van de zon kunnen winnen en al rijpe aardbeien plukken in Februari. Het is ze gelukt en het loont ook wel de moeite die ze er voor moesten doen, want Zaterdag 27 Februari zijn de eerste aardbeien aangevoerd op de Utrechtsche markt, en de prijs bedroeg... 36 cent per stuk. Dat is voor een gewoon mensch nog wel wat duur vind je niet? Maar ik vind het toch een belofte voor de toekomst. De eerste aardbeien zijn er; nog even en ook „een gewoon mensch" kan er zooveel eten als hij lust. Verleden jaar werden de eerste aardbeien op 6 Maart aangevoerd, dus nu een week vroeger.

HOE EEN EERSTE MINISTER KAN REIZEN.

Het is in Frankrijk gebeurd. De eerste Minister, Tardieu, moest naar Genève. Jullie weet wel, daar wordt de ontwapeningsconferentie gehouden. Tardieu moest daar bij zijn, maar den avond te voren was er in Frankrijk nog een Kamerzitting waar hij ook bij moest zijn. Die Kamerzitting duurde langer dan berekend was, en zoo vertrok de laatste trein zonder mijnheer Tardieu. Maar hij moest toch naar Genève, dus dan maar met een extra-trein. En terwijl Tardieu zelf bezig was in de Kamer, werd in heel Frankrijk getelefoneerd en beraadslaagd om de baan vrij te maken voor den extra-trein. Want je kunt wel begrijpen dat er nergens een andere trein op de baan mocht rijden en dat alle wisselwachters ervan moesten weten. In minder dan een half uur was alles in orde. In Parijs stond een locomotief van het laatste model klaar, een salonrijtuig, een slaapwagen, en twee goederenwagens er aan gehaakt. De goederenwagens waren voor de bagage. Toen Tardieu met zijn gezelschap aan het station kwam, kon hij instappen, het por-

tier dicht laten klappen, en daar ging de trein al. Anderhalf uur geleden was de gewone trein vertrokken. Maar de extra-trein reed veel harder en haalde op den duur de eerste trein in. Wanneer nu niet alles zoo zorgvuldig geregeld was geweest, zouden er natuurlijk ongelukken zijn gebeurd. Nu wachtte de eerste trein een oogenblik bij het station Bélegar en snelde de extra-trein over een anderen wissel hem voorbij. Toen was Tardieu nog eerder in Genève dan hij er verwacht werd, zoodat de menschen die hem moesten afhalen te laat kwamen, maar dat kon niemand te kwalijk nemen. De directie van de Fransche spoorwegen was er trots op dat deze reis zoo vlug was gedaan. Anderhalf uur later vertrokken en twee uur eerder aangekomen dan de gewone trein. Tardieu was er ook mee ingenomen en één van de eerste handen die hij te Genève drukte, was die van den machinist van „zijn" trein.

HET VERKEER.

Al sneller, al sneller dat is de eisch van het tegenwoordige verkeer. Maar die groote snelheid, vraagt ook wegen, die daar voor berekend zijn. Op een bochtigen weg met hobbelige keien b.v. kan een auto niet snel rijden. Daarom wordt allerwegen gewerkt aan verbetering van de groote verkeerswegen. Het allernieuwste is een weg, die heelemaal recht, van de eene plaats naar de andere loopt, en die alleen voor autoverkeer bestemd is. De eerste van dit soort is bijna klaar, en verbindt Bonn, Keulen en Düsseldorf met elkaar. Dan zullen de auto's zoo hard kunnen rijden als ze maar willen.

HOE LEEREN FRANSCH KINDEREN, AARDRIJKSKUNDE VAN NEDERLAND?

In een kort geleden in Frankrijk verschenen boek over de landen van Europa, komt natuurlijk ook Nederland aan de beurt.

Eerst wordt het klimaat besproken. „Nederland", zoo staat er, heeft strenge winters. Elk jaar zijn de golven, rivieren, moerassen en kanalen met een dikke ijskorst bedekt. Ik hoor jullie al zuchten „was het maar waar". Hunkerend ziet de Hollandsche jeugd elk jaar uit naar ijs dat, al is het maar „even", „draagkracht" heeft. Om te beginnen is het Fransche boek dus al mis. Maar er komt nog meer. Jullie weet dat ons land, bij IJmuiden, de grootste sluisen van de wereld heeft. Nu maken de Franschen daarvan, dat alle Nederlandsche rivieren door sluisen van de zee zijn afgesloten.

Natuurlijk wordt Nederland genoemd als het land van boter, kaas en haring, dat is tenminste iets, maar hadden jullie er wel eens van gehoord dat Willem Beukelsz. van Biervliet den bokking heeft uitgevonden? Of dat Arnhem en Rotterdam aan de Lek liggen? Wie kan me dat beter vertellen? En weet jullie hoe volgens dat boek onze bevolking is samengesteld? Uit Hollanders, Friezen, Vlamingen en Duitschers.

Ook Indië krijgt een beurt, en dan weten de Franschen ons te vertellen dat Batavia haar naam ontleent aan het feit dat de huizen daar naar het voorbeeld van de Batavieren zijn gemaakt. Leer op school dus maar goed, dan zeg je vast later nooit van zulke domme dingen.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 18 MAART 1932

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M.J. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

„Leed”.

WIE WAS DE MOEDIGSTE?

„Bram, hoor 'sl'!

„Nou, wat is er?”

„Bram, kom mee, jô, daar gaat „doove Piet”. Die zullen we nog eens even....”

Bertus trok Bram aan zijn das voort, over den weg, in de richting waar „doove Piet” liep.

„Doove Piet”, een schildersknecht, kwam juist uit een tuin voor een huis, dat geschilderd werd en waaraan hij den heelen middag had gewerkt. Hij droeg aan een hengeltje een grooten pot verf. De kraag van zijn oude, versleten jas had hij hoog opgezet, want het was bar koud. Het had al drie nachten gevoren, en in den smallen vliet, die langs den weg stroomde, lag al een flinke laag ijs.

Piet zag de jongens niet aankomen, hij hoorde hen evenmin, wat hij was doof, stokdoof....

Hij keek alleen even om naar het huis, dat zoo goed als klaar was en zag, dat de ladder was blijven staan.... Komt morgen wel in orde, dacht Piet.

* * *

„Hé, doove!” riep Bertus, eerst wat zacht.

En Bram, die merkte, dat Bertus durfde, riep ook, wat harder:

„Hé, doove kwartel, heb-ie 't koud!”

„Bah, wat flauw van jullie, om dien jongen na te roepen”, zei Karel, die zich gevoegd had bij de andere twee.

„Daar heb je hem weer”, smaalde Bertus.

„Nou, ik vind het flauw, ik vind het gemeen. Wat kan Piet er aan doen, dat hij doof is?”

„Jô, ga jij nu gauw naar huis, met je jonge-meisjesmanieren”, zei nu ook Bram, die alleen maar goed durfde, als Bertus durfde.

Kareltje liep al weg.... Aan den kant van den vliet zag hij een vriendje, die groote steenen op het ijs wierp, om te zien, of het al sterk was.

Bertus en Bram kwamen al dicht bij den schildersjongen.

„Hé, doove verfkwest!” begon Bert weer.

Pats.... Bram schopte met zijn klomp tegen den verfpot, die aan Piet z'n rechterhand bengelde.... Door den schok liep de verf over den rand heen.... en bevuilde Piet z'n broek. De „doove” stond stil en keek om naar de twee plaaggeesten, die..

zoo gauw ze maar konden, op den loop gingen.

Zulke helden....!

* * *

„Durf jij?” vroeg Bram.

„Nou, waarom niet?”

Bert en Bram stonden aan den kant van den vliet. Met de punt van z'n klomp stootte Bert op het ijs. Het boog niet...., maar sterk was het ijs nog heelemaal niet. Vader had dien morgen hem nog beslist verboden zich op het ijs te wagen.

Bert probeerde.... Met één been stond hij al op het ijs. Terwijl hij Bram een hand gaf, waagde zich zijn tweede been. Daar stond hij, Bertus, de held, op het ijs. Bram had hij losgelaten. Toen hij voorzichtig een paar stappen heen en weer had geloopt, ging hij den oever weer op.

„Nou, Brammetje, nu jouw beurt!”

„Ik durf niet”, zei Bram.

„Wat ben jij een bangerd, zeg, jij bent net als Kareltje, die zoete jongen! Hà! Hal!” spotte Bert.

Bram voelde zich beleedigd.

Nee, dacht hij, ik laat me niet kennen.

„Als je me goed vasthoudt, ga ik ook op 't ijs”, zei Bram tot Bert.

„Natuurlijk”, antwoordde Bertus. „En als je soms van plan bent, om visschies te gaan vangen, zeg je het maar, dan zal ik je wel met één ruk weer op den kant trekken.”

„Hou vast, hoor”, zei Brammetje.

Zijn eene voet was al op verboden plaats. Zijn tweede volgde. Het ijs hield het goed uit.

Bram werd moediger.

„Laat me maar los”, zei hij tegen Bert.

„Probeer 's of je midden op ook kan staan”, commandeerde Bert, en Bram schoof voorzichtig verder. Hij werd al moediger.

„Bert, zoo ver durfde jij niet!”

Daar zag Bram wat verder den dooven schildersjongen nog gaan, steeds met den verfpot in zijn rechterhand.

„Hé, doove....”, wilde Bram in zijn overmoed schreeuwen, maar met dat hij riep, kraakte en scheurde het ijs onder zijn voeten vaneen en Bram zakte door de opening in het ijs, dadelijk naar de diepte.

De vliet, die smal was, was echter flink diep. Wanhopig greep Bram zich vast aan het ijs, dat steeds maar afbrokkelde. Duzend gedachten schoten hem tegelijk door

het brein.... Vader.... Moeder.... verdrinken....

„Help! help!“ kreet hij.

En Bertus?

Wat deed de held?

Sprong hij toe, om zijn vriendje te helpen? Stapte hij moedig het ijs op, om Bram, als 't kon te redden?

Neen! Als iemand, die niet weet, wat hij doen moest, stond hij met angstige blikken rond te kijken. Zenuwachtig trok hij aan zijn jas, riep ook mee, zoo hard hij kon: „Help! Help!“

Maar niemand was te zien, dan alleen „doove Piet“ en enkele kleine kinderen, die haastig op het hulpgeroep kwamen aanloopen.

Piet zag die kinderen zoo ineens weggaan, en dacht: zeker wat bijzonders aan de hand.

Piet stond stil en keek om.

Bertus schreeuwde nog steeds: „Help! Help!“ Hij zwaaide met zijn armen, Piet wenkend.

Piet begreep onmiddellijk, wat gebeurd was. Hij zette zijn verfpot neer en holde terug. Terug naar het huis, waar hij het laddertje had laten staan.

Al spoedig kwam hij er mee aanloopen.

Bram worstelde nog steeds met het afbrokkelende ijs. Nog enkele oogenblikken en van vermoedheid en uitputting zou hij den strijd moeten opgeven en in de modder wegzinken....

„Op zij“, riep Piet, met zijn eigenaardige stem.

Hij schoof de ladder het ijs op, in de richting van den drenkeling.

En het duurde niet lang of Bram had haar beet.

„Gered!“ suisde het door zijn hoofd.

„Goed vasthouden!“ riep Bertus.

Piet en Bertus trokken samen de ladder verder naar den kant. Eindelijk was Bram op het droge.

Akelig bleek zag hij er uit, terwijl zijn kleeren vuil en vies waren van het water.

Hij stond nog maar even overeind, toen hij neerviel.... bewusteloos.

Het kostte Piet en Bertus heel wat moeite, eer Bram veilig en wel thuis was.

Bram is enkele dagen hard ziek geweest, zware koorts en heeft hij moeten doorstaan.

Door 't ijskoude water had hij een flinke kou gehad.

Bram is gelukkig beter geworden.

Toen Bram voor 't eerst buiten mocht, was zijn eerste daad: zijn redder gaan bedanken.

„Doove Piet“ zei: „Mij hoef je niet te bedanken, jongen, dank den Heere ervoor, dat Hij je gered heeft!“

„Dat heb ik al gedaan“, was Brams antwoord. Bram had thuis nog meer gedaan; dat vertelde hij den schildersjongen niet: hij had zijn zonden beleden.

L. K.

TACO'S EERSTE EXAMEN

5) door
J. SMELIK.

En nu leefde Taco weer in spanning, wat de Directeur uit Ooststad schrijven zou. Mijnheer Siebesma heette die.

Denzelfden avond was Kees Plooy opgewonden komen vertellen, dat hij toegelaten was. Ook hij keek vreemd op bij 't hooren van Taco's zakken.

„'t Was zoo leuk geweest“, zei Taco treurig, „jij en ik naar de Kweek.... dan waren we toch nog met ons tweeën gebleven.“

„Ja, jongen“, antwoordde zijn Moeder, „de Heere heeft 't zeker zoo niet gewild, en daar moeten we maar in leeren berusten.“

„Ja maar Moe, dat is zoo moeilijk....“

„Dat weet ik wel! Dat gaat ook zóó maar niet.... Daar moeten we om bidden, of de Heere wil maken, dat we er niet om morren en mopperen.... dat we stil zijn onder Zijn leiding. God zal er wel Zijn wijze bedoeling mee hebben....“

Donderdagsavonds was Vaders brief gepost, en reeds 's Zaterdagmorgens kwam er antwoord.

Helaas, weer teleurstellend.

Ook op zijn Kweekschool waren alle plaatsen ingenomen, hij kon er tot de eerste klas niet meer toelaten. Wel tot de tweede of derde, maar dat zou zeker wel niet gaan.

't Was een bittere teleurstelling voor den jongen.

Hij kon nu zijn tranen niet meer inhou-

den, en met 't hoofd op de armen snikte hij 't uit....

's Avonds, toen zijn Moe weer bij hem kwam, sloeg hij zijn armen om haar hals, en vroeg:

„Moeder, waarom zou God dat toch doen.... mij nergens toelaten, en Kees wel.... Kees heeft nog wel zoo'n prachtig examen gedaan, dat hij een beurs kreeg.. 't gaat hem alles voor den wind.”

„Jongelief”, antwoordde zij ernstig en langzaam, „dat kan ik je niet zeggen.... Ik weet wel: daar zal Hij Zijn wijze bedoeling mee hebben.... dat zei ik eergisteren ook al. Je weet wel, hoe de Catechismus 't zegt: *dat alle dingen ons niet bij toeval, maar van Zijn Vaderlijke hand ons toekomen*.... Dat geldt óók voor jou, jongen.”

„Ja Moesje, maar waarom dan toch..?”
„Dat helpt ons niets, Taco-lief, al 't vragen van „waarom?”.. Dat leeren we soms later in ons leven pas verstaan.... soms ook heelemaal niet in dit leven.... Wij moeten alleen maar tot God bidden, of Hij wil maken, dat we kunnen zeggen: „*Uw wil geschiede*”.... ernstig moeten we dat bidden....”

Een poosje zei Taco niets, lag hij met zijn hoofd tegen haar schouder aan.

„Moeder, wilt ù weer met me bidden?”

„Zeker, boy, maar denk er om, jij moet 't zelf ook doen, hoor, elken morgen en elken avond moet je bidden, of je eenswillend mag worden met den Heer.. zal je?”

„Ja, Moes!”

Toen bad zijn Moeder met hem, ernstig, hartelijk en innig.

* * *

De volgende dagen merkte Taco wel, dat zijn Vader en Moeder telkens iets gewichtigs bespraken, waar hij niet bij was. Ze zeiden ook niets tegen hem, hoewel hij wel dacht, dat 't over hemzelf ging.

's Woensdagmiddags moest Vader even naar Gaasterberg. En toen Taco, die den heelen dag met een paar jongens geroeid had, om zeven uur thuis kwam, riep zijn Vader, al weer terug, hem bij zich.

„Zeg 's jongen, je wil toch nog wel onderwijzer worden, al moet je nu een jaar wachten?”

„En òf, Vader!” riep hij uit, met een vurigheid, dat zijn Vader moest glimlachen.

„Nou, jongen, dan heb ik een plannetje. En als je dat nu wilt, dan blijf je dit jaar

toch nog zoo'n beetje met Kees gelijk opwerken.... hoef jij niet alleen hier te blijven.”

Taco's oogen schitterden vol verwachting zijn Vader tegen.

„Kijk 's, je weet, de Directeur van de H. B. S. in Gaasterberg, Mijnheer De Rooy, is een heel goede studievriend van me. Nou, toen ben ik hem vanmiddag gaan vragen, of er in zijn eerste klas nog plaats was. 't Waren twee parallelklassen: I A en I B. In I B was nog plaats. Toen heb ik hem je rapporten laten zien, en ben samen met hem naar Mijnheer De Woude gegaan. Dien speet 't erg, dat je afgewezen was, want je had voor zijn vak, Geschiedenis, hè, een 9 gehaald. En die zei ook tegen Mijnheer De Rooy, dat hij jou gerust tot de eerste kon toelaten.”

„Ja maar, Vader”, vroeg Taco, „dan word ik toch geen onderwijzer?”

„Luister jongen. Nu moet je dit jaar maar heel hard werken, en dan zou je, heb ik met beide heeren afgesproken, 't volgend jaar probeeren, examen te doen voor de tweede klas van de Kweekschool. Slaag je, dan heb je dit jaar weer ingehaald.... slaag je niet, dan wordt je in ieder geval toch wel tot de eerste toegelaten. Zoo verlies je niets, en dan is 't jaar voor jou gezelliger ook.... want je weet, Jan van Wijk gaat naar de H. B. S., en die zit ook in I B!”

Jan van Wijk was ook een jongen uit Taco's klas.

„Heerlijk.... hoera!” juichte Taco, een Meter de lucht vlspringende, en zijn Moeder om den hals vliegende.

„Dolle jongen, hou toch op!” verweerde deze zich, „ga je Vadertje maar eens erg bedanken, want je begrijpt: nou is dit jaar voor hem véél duurder dan wanneer je bij hem op school gebleven was.... je moet 'n tram-abonnement ook hebben!”

Toen pakte Taco zijn Vader eens lekker.

En 's avonds dankte hij den Heere; dat 't onverwachts nog zóó heerlijk geschikt was.

Wat had Hij alle dingen goed gemaakt!

Als hij nu misschien 't volgend jaar voor de tweede slaagde, dan was hij toch niets achter.

Hij zou hard en hard werken, nam hij zich voor.

En gelukkig sliep hij in.

het lijk naar Schootzeil en als een Romeinsch keizer, die zijn vijand verslagen had, zette Schootzeil zijn voet op den nek van het gestorven dier.

In Sakroesieland had men zich ingespannen Koning Schootzeil een prachtige ontvangst te bereiden. Aan de grens werd hij door een eerewacht begroet en de draagstoel van den koning werd nu overgenomen door Sakroesienegers, die den blanken vorst naar M'Bawa zouden dragen. Het was een statig gezicht, toen de stoet zich in beweging zette. Alleen viel het niet zoo gemakkelijk aan de nieuwe dragers te wennen. Die gingen nogal onhandig te werk. Schootzeil had tusschenbeide het gevoel alsof zijn maag in zijn keel zat, maar ten slotte wende het toch. Bij M'bawa wachtten een paar leden van de hofhouding met groot gevolg Schootzeil en zijn gezelschap op. Die heeren van de hofhouding waren op de wonderlijkste wijze uitgedost. Jullie kunnen je wel voorstellen hoe ze er uit zagen. Mijnheer Kempers heeft op verschillende plaatjes het eigenaardige costume van die machtingen uitgeteekend. Nu ging het in optocht naar de koningskraal, waar koning Hebi-Kjouda-Ar ter verwelkoming met zijn gevolg in de kroonzaal stond opgesteld. Schootzeil hield een keurige toespraak, die door Erdal in het Sakroestiesch werd vertaald. De rede van koning Schootzeil is te mooi, dan dat ik deze hier niet heelemaal zou afschrijven.

„Waarde Hottentot,

Het is er dan van gekomen, dat ik mij naar je negerstad heb laten sleeppen en ik ben je dankbaar, dat jij en je mannetjes zich zoo uitgesloofd hebben om mij feestelijk in te halen en als je straks wat te eten hebt, zal mij dat een verbazend genoeg doen, want ik heb sinds gisteren niet veel gehad, evenmin als mijn menschen en ik heb door het schommelen in die draagstoel een erg leeg gevoel in m'n maag gekregen. Maar dat is tot daar aan toe. Wat nu de reden van m'n komst betreft: Toen de oude Oekeleke er

het hoofd bij neer legde, hebben ze mij op den troon gesleept en nu wil ik wel eens kijken wat ik van die nikkers in mijn land maken kan. Het zal wel niet veel zijn, maar het is te probeeren. Ik hoop met de Sakroesie-menschen in vrede en vriendschap te leven, maar dan moet er één ding vaststaan, dat jullie op mijn gebied geen aardigheidjes uithalen. Geen menschen stelen om als slaaf te verkoopen of om een biefstukje van te bakken. Wat jullie in je eigen land doen is natuurlijk een zaak, waar ik mij niet mee bemoeien kan. Als ik kans zie een beetje vrijheid te krijgen — want al ben ik nu koning, ik zie voorloopig nog geen kans dat ik uit deze woesternij vandaan kom — ik zeg, als ik mijn handen een beetje vrij kan krijgen, dat ik weer met de beschaafde wereld in aanraking kom, dan zal ik probeeren een beetje handel te drijven. Misschien is het dan ook mogelijk dat ik jullie lingen lever die je heel goed kunt gebruiken. Nu noest je je best eens doen, zwarte jongen, om me wat van je hoofdstad te laten kijken, dat ik weet hoe le boel hier geschapen staat. Nou, dat is zoo'n beetje wat ik te zeggen had. Geef me de vijf, Hebi-Kjouda-Ar, en dan zullen we er maar het beste van hopen.”

Den Schootzeil geëindigd had, sloegen de Sakroesie-schen met hun lanssen op den grond, dat was zowat zelfde als applaudiseeren.

De vertaling van Erdal was heel wat deftiger. Die akte er dit van:

„Grootte, Machtige Koning Hebi-Kjouda-Ar,

Ik acht het een gunstige beschikking van de Goden, hier kreeg hij een schop tegen zijn hielen van Schootzeil, die het met de laatste zin heelemaal niet eens was, maar Erdal ging onverstoord voort, „ik acht het een gunstige beschikking van de Goden dat ik in staat ben persoonlijk een bezoek te brengen aan M'bawa, de hoofdstad van het machtige Sakroesieland. Ik ben

NAAR DEN TREIN.

Met groote passen stapt ze
Naar vader, op den trein,
Ze moet zich werk'lijk haasten,
Om nog op tijd te zijn.

Want aan de kleine halte,
Kijkt vader naar haar út,
Hij krijgt zijn middag-hapje,
Een boterham en fruit.

Zoo gaat het ied'ren middag,
Geen keertje, dat ze mist,
Haar vader kan niet wachten,
Want hij is machinist.

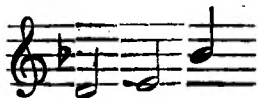
Een enkel vriend'lijk woordje,
— Geen kus, want hij is zwart —
Maar 's avonds drukt hij teeder
Zijn meisje aan het hart.

M.

RAADSELS.

Voor Ouderen:

7. Rebus.

60 minuten

L

St

2 x aan W

8. Een boer had een vet varken, en de moeder van den boer was ook de vader van het varken. Hoe kan dat?

Ingezonden door Blondje (Gr.).

9. Wijzer is hij elken dag
En, is dat niet mal?
Schoon hij aldoor wijzer is,
Weet hij niemendal.
Ra, ra wat is dat?

Voor Jongeren:

7. Rebus.

T

RRRRRRR
R R
R Mel R
RRRRRRR

Ingezonden door Zus (Krimpen).

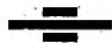
8.

Alle hout komt van mij, dat is wis,
Maar zonder eerste letter word ik
iemand, die familie van je is.

9. Uit welke wolken komt geen regen?

ONZE COURANT

BINNENLAND

EEN JONGE KANGOEROE.

Weten jullie nog, dat ik vertelde hoe de Haagsche diertuin erkend was als een „echte” diertuin en niet meer als publieke vermakelijkheid werd beschouwd? Nu kan ik jullie vertellen, dat ook de dieren hun best doen om die eer waardig te zijn. Er is een Kangoeroe geboren in den Haagschen diertuin. Het beestje wordt door zijn moeder in een buidel gedragen. Af en toe kijkt hij eens naar buiten hoe het er in de wereld uitziet. Natuurlijk is het voor de bezoekers van den diertuin een heele bijzonderheid, want zoo'n groot buideldier met haar jong is niet alle dag te zien.

EEN SCHADEPOST.

Bij een landbouwer te Bodegraven zijn 37 varkens, 11 koeien en een stier dol geworden. Het gevolg was dat alle beesten door personeel van het slachthuis moesten worden afgemaakt.

De boer kreeg nu voor al zijn vee geen cent, want het was ook niet verzekerd. Natuurlijk werd er dadelijk onderzocht waar die dolheid vandaan

zou kunnen komen. Het vermoeden bestaat, dat het veevoer niet deugde. Maar wat de oorzaak ook geweest is, de boer is zijn beesten kwijt.

BUITENLAND

WIE WIL ZIJN OOR VERKOOPEN

VOOR VEERTIENDUIZEND GULDEN?

Natuurlijk gebeurde het in Amerika. Daar konden de lezers van een groote krant, de volgende advertentie lezen:

Een linker damesoor te koop gevraagd.
Br. onder no. 12737, Bur. v. d. Blad.

Je dacht zeker dat het grapje was? Nee hoor! Het bleek dat een heele rijke dame deze advertentie had geplaatst. Zij had bij een auto-ongeluk haar linker oor verloren en wou nu weer een nieuw hebben. Wanneer de dokter nu vlug een oor van iemand afsneed, en het aan haar hoofd vastmaakte, zou het vanzelf weer aangroeien. Daarom plaatste zij deze wonderlijke advertentie en werkelijk kwamen er verschillende menschen hun oor te koop aanbieden.

Er werd een dame gevonden die voor veertien-duizend gulden haar oor liet afsnijden.

Of de operatie verder gelukt is weet ik niet, maar wel dat de koop gesloten is.

DUITSCH VliegdiensT.

Waar ons land bekend is om den Holland-Indië vliegdiensT met de K.L.M.-vliegtuigen, daar is Duitschland bekend om zijn Zeppelin's. Geen ander land verstaat zoo de kunst om luchtschepen te bouwen als Duitschland. Nog verleden jaar is er een groot Engelsch luchtschip verongelukt. En nu gaat Duitschland een geregelde luchtschip-verbinding met Zuid-Amerika in gebruik nemen.

Het luchtschip „Graf Zeppelin“ dat voor deze reizen gebruikt wordt, is hoofdzakelijk gebouwd voor het vervoer van vracht. De reis kan in drie dagen gemaakt worden, zoodat artikelen die op een lange reis zouden bederven, nu per luchtschip verzonden kunnen worden. Toch is er ook op gerekend dat passagiers deze reizen kunnen meemaken. Het luchtschip heeft een gezelligen salon waar dertig personen een plaats vinden. Twaalf hutten ieder voor twee personen zijn ter beschikking om in te slapen. De waschgelegenheid is zelfs voorzien van warm en koud stroomend water. Wat wil je nog meer. Als het koud is, worden de hutten ook nog verwarmd, dus alles lokt uit om eens zoo'n reisje mee te maken. Ik ben alleen bang dat het nog wat erg duur zal zijn.

HET ZOONTJE VAN LINDBERG.

Iedereen heeft wel eens van Lindberg de bekende oceaانvlieger gehoord. Toen hij zijn tocht over den oceaان volbracht had, sprak iedereen over hem. Nu spreekt weer iedereen over hem, maar dit keer zal hij het wel niet zoo prettig vinden. Zijn zoontje van 1½ jaar is plotseling verdwenen.

's Avonds om half acht lag hij nog rustig in zijn wiegje en een oogeblik later was het leeg. Kosten noch moeite zijn gespaard om het kindje terug te vinden, maar tot nu toe is het niet gelukt.

BRIAND OVERLEDEN.

In het no. van 12 Februari vertelde ik jullie iets over Briand, den Franschen Staatsman. Zoek het nog maar eens op. Er staat boven „Een mooi plan“.

Nu bereikt ons plotseling het bericht van zijn sterven. De dokters wisten wel dat het einde dicht bij was maar het was streng verboden daar iets van te zeggen, want Briand las nog elken dag zelf de krant, en dan zou hij daarin zien, hoe erg ziek hij was. Dat wilden de dokters niet hebben, daarom kwam het bericht van zijn sterven zoo plotseling.

Waarom zou die groote staatsman niet den ernst van zijn toestand hebben mogen weten? Was hij misschien bang voor den dood? Dan had hij juist moeten weten hoe ziek hij wel was, want al het mooie en groote werk dat hij op aarde gedaan heeft kan hij niet geven om de schuld van zijn ziel te lossen als hij God niet heeft liefgehad.

EEN HAAI.

Op het eiland Bali in Indië is een Duitscher bij het baden door een haai gebeten. Hij kon nog wel loskomen maar is toch later aan de wonden gestorven. Gelukkig dat er bij ons geen haaien in zee zijn.

WEER EENHEIDSWORST.

Hebben jullie wel eens gehoord van de eenheidsworst die we in ons land hebben gegeten in den mobilisatietijd? Vraag er moeder maar eens naar of het ook lekker was. Het was een noodmaatregel en goed bedoeld. Nu gaat de Oostenrijksche regeering ook eenheidsworst maken, om de bevolking goedkoop vleesch te kunnen geven. De regeering wil alle slachtvee van de boeren opkopen en daar worst van maken. Deze eenheidsworst zal dan zonder winst worden verkocht, om zooveel mogelijk menschen in de gelegenheid te stellen er van te profiteren.

EEN HAND GEVEN.

In Amerika bestond de gewoonte, dat iedereen die een bezoek wou brengen aan den President van de Vereenigde Staten, dit doen mocht op een bepaalde receptie. Duizenden personen maakten daar gebruik van, zoodat er geen tijd was om te spreken maar iedereen alleen even langs den President liep om hem een hand te geven. Zoo moest de President soms uren achter elkaar niets anders doen, dan maar handjes geven. Heel lang is deze gewoonte volgehouden, maar nu heeft President Hoover verklaard dit niet langer te kunnen volhouden. Bovendien heeft hij zijn tijd hard nodig voor andere dingen. De President zal nu voortaan alleen op zijn gewone spreekuur menschen ontvangen die hem noodzakelijk moeten spreken.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder, die meedoet aan het raadseloplossen, moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koosje p a N. V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbnz., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de mooiste drie en die winnen den prijs. Dus doe je best.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 25 MAART 1932

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^U. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

Het Lentebloempje.

HET PORTRETJE.

Leo was de vrolijkste van de heele klas — ja, misschien wel van de heele school: altijd opgeruimd, altijd lachend. 't Scheen wel of hij dacht, dat hij alleen maar op de wereld was om pret te maken. Toen voor eenige maanden zijn moeder was gestorven, had hij zich een week lang teruggetrokken gehouden, was maar weinig met zijn vrienden omgegaan en had stil, droevig, zijn eigen weg gekozen. Een week lang... maar daarna kreeg hij langzamerhand zijn opgeruimdheid terug, en nu was hij weer de oude „vroolijke Frans“.

Alleen als het gesprek bij toeval kwam op iets, dat betrekking had op, of herinnerde aan den dood zijner moeder, scheen hem een schok door de leden te gaan; dan verdween zijn lachlust en staarde hij stil voor zich uit, met een somberen glans van droefheid in zijn oogen. Maar niemand scheen het te merken — 't was ook maar voor een oogenblik — even daarna klonk zijn heldere lach weer vrolijk op!

De vader, nog gebroken door de groote smart, die hij leed om 't verlies van zijn teer-beminde vrouw, ergerde zich meermalen aan de uitgelatenheid van zijn zoon, die het droeve sterfgeval wel geheel moest vergeten hebben.

Soms, als hij eenzaam treurde in zijn stille kamer, waar hij zich uren achtereen opsluiten kon, verzonken in sombere mijmerij, klonk luid-op door het geheele huis Leo's vroolijk gelach, als een schrille dissonant in de weemoedstonen van zijn stil-treurend leven. Dan kon hij opspringen en driftig, had hij zijn zoon door elkaar willen schudden en afranselen en toeschreeuwen, dat 't niet te pas kwam voor een jongen, wiens moeder zoo kort geleden was gestorven, zóó uitbundig vroolijk te zijn! Maar bij de deur gekomen, ontzoonk hem de moed en de kracht tot iemand, al was het dan ook zijn eigen zoon, zijn eenigste, te spreken over dat groot-droeve... dan wankelde hij terug naar zijn stoel en viel er zwaar in neer, het gelaat in de handen verbergend. En in zulke oogenblikken haatte hij bijna zijn zoon, die niet deelde in zijn diepe smart, die niets scheen te begrijpen van zijn groot verlies...

't Was op een vrijen middag, dat een clubje jongens naar „de boschjes“, het hooge griendhout langs den oever der rivier, was gegaan, om zich te vermaken met één of ander wild rooverspel. Leo was er ook bij, en 't ging er woest toe. Menig gevecht werd geleverd, waarbij de zwaarstgewonden er niet dan met kleerscheuren, of een bloedneus afkwamen. Dan pas was 't „echt" 't Gebeurde, dat Leo werd gevangen genomen en met stevige touwen aan den „folterpaal“ gebonden; nu zou hij geplunderd en daarna op wreede manier gemarteld worden! De hoofdmán der bende kwam naderbij en beroofde Leo van alles, wat hij in zijn zakken had: een potlood, een zakmes, een lang stuk touw, een zakdoek... een portemonnaie.

Plotseling voer Leo een schok door de leden: als zij de portemonnaie eens open maakten... Dat geld — nu ja, maar in een geheim vakje had hij iets verborgen... Als dat eens ontdekt werd!...

„Nee Henk, m'n portemonnaie niet, geef hier, toe nou!“

Maar de rooverhoofdmán stoorde er zich niet aan — deed nieuwsgierig, plagend-langzaam, de portemonnaie open.

„Ander-halve-cent!“ riep hij smalend uit nadruk

legend op elk woord. Leo kleurde. De heele bende brak los in een luid gelach.

„Stilte!“ gebod de hoofdmán, „er is nog een geheim vakje, zie ik; we zullen eens kijken, wat daar in zit!“

Leo werd bleek. Henk opende met gewichtig gezicht het bedoelde vakje en... haalde er een portretje uit. Tegelijk schaterde hij 't uit van lachen en sprong als een dolle in 't rond.

„Een portret van z'n meisje! ha, ha, een portret van z'n meisje!“

Leo was nu bleek als een doode. Zijn drift vlamde in hem op. Zijn oogen staarden wild naar den ellending, die een oud portretje van zijn moeder, dat hij zoo zuinig had bewaard, bespote en hield voor dat van z'n meisje. Verbeeld je, van z'n meisje; hoe kwam-ie er aan!

„Geef hier — geef hier!“ schreuwde hij woest en rukte aan de touwen, waarmee hij was vastgebonden.

„Maak me los — geef hier dat portret!“

Zoo luidruchtig de roovers straks waren zoo stil werden ze bij dit vreemd-onverwachte schouwspel: Leo tandenknaarsend, huilend van woede. Niemand wist eigenlijk, wat er van te denken, wat te doen. Tot er één, zonder recht te weten waarom, de touwen van den gevangene doorsneed. Nauwelijks in vrijheid, sprong Leo op Henk af, gaf hem, in zijn drift nog, een slag dat hij over den grond tuimelde, greep de portemonnaie en het portretje en ijde weg; de vriend in, eerst zoo hard hij kon, toen, buiten adem, langzamer — weg, weg van die ellendingen, die hadden gespot met zijn moeder! O, hij was woest op die jongens, die straks nog zijn vrienden waren; hij had ze kunnen trappen nu.

Zóó zouden ze naar 't dorp gaan en alles vertellen, wat er gebeurd was; dat hij een portretje van zijn moeder in z'n portemonnaie droeg en dat hij zoo dol-driftig was geworden, toen 't ontdekt werd. En vanavond zou iedereen 't weten en dan zouden ze hem allemaal nakijken, hem uitlachen...

Hij was op een groot, open grasveld gekomen, dat zich uitstreckte van de rivier tot den landweg, en wierp zich voorover in 't gras, heftig snikkend.

„Moeder! Moeder!“ schokte zijn stem. Maar weldra werd hij wat kalmer. Toen sprong hij op en liep naar de rivier. Vlak aan den oever bleef hij staan en staarde naar 't donkere water, dat gestadig voortvloeide. Maar hij zag het water niet. Hij had de beeltenis voor zich van zijn moeder, zoo duidelijk — o, zoo duidelijk. En diep in zijn hart daar weende het nog.

Dan, plotseling, achter hem een zachte stem: „Leo“.

Hij keek om. Daar stond zijn vader en zag naar hem met zijn donkere, droeve oogen. Leo snelde op hem toe, wierp zich aan zijn borst en schreide weer, hartstochtelijk. De vader streelde met innig medelijden de bruine, verwarde haren van zijn zoon en liet hem stil uitweenen.

Eindelijk vroeg hij, dringend, maar o, zoo teeder: „Wat is er gebeurd, mijn jongen; vertel me maar alles!“

En Leo vertelde alles; van zijn liefde tot zijn moeder, van het spotten der jongens met haar, hoe hij dat niet had kunnen aanhooren. Toen zweeg hij en toonde zijn vader het portretje.

„Mijn Leo!“ was al wat deze zeide en samen gingen ze naar huis....

Dien avond werd Leo een pakje bezorgd, dat be-

DE TWEELINGEN

door N.

„Hoera! Overmorgen vacantie, moeder!" Met dezen uitroep stormden de tweelingbroeders Jan en Frits Maas de huiskamer binnen.

„Dag jongens", klonk het hun kalm uit den mond van hun moeder tegen.

„O, dag moe", en even onstuimig als zij binnen gekomen waren vielen zij nu hun moeder om den hals, en kusten haar dat het klapte.

„Jongens, jongens", weerde mevrouw Maas hun af, „wees toch niet zoo wild, 't zal me wat worden. Jullie lachen om de vacantie, maar ik niet hoo". Ze zuchtte luid hoorbaar en probeerde een mistroostig gezicht te zetten.

Jan en Frits lachten er hartelijk om, ze kenden hun moeder en wisten dat ze er niets van meende. „O moeder", zei Frits, „zucht maar niet zoo, want het gaat u toch niet goed af, en het helpt niet ook, we komen toch voor een paar weken thuis. Stuurde Bertha ons maar eens een uitmoediging om te komen", ging hij in één adem verder.

„Hè ja, was dat waar", viel Jan bij, „wat zouden we een schik hebben zeg", en hij ponde Frits heel vriendschappelijk in zijn rug.

„Zouden we het haar niet eens kunnen vragen, moeder, of ze ons voor een poosje kan gebruiken; 't is toch onze eigen zuster, en daar kun je je wel een vrijheid tegen veroorloven", besloot hij, wijsgeerig.

„Nee hoor", weerde moeder af, „geen kwestie van, als Bertha en Joost jullie hebben kunnen, zullen ze het zelf wel vragen, je weet, dat is afgesproken; en nu een, twee, drie, jullie thee uitgedronken, en naar boven je huiswerk gaan maken."

„Hè moe, nu al", verwonderden de jongens zich, „we zijn net thuis".

„Ja, dat is zoo, maar ik moet straks, na het eten, nog een paar boodschappen doen, en ga dan meteen even naar tante Lien."

„En mogen we dan mee moeder?"

„Ja als jullie klaar zijn."

„Ha fijn!" riep Jan, „we gaan al hoor moeder, kom," zei hij, en trok Frits aan zijn arm de kamer uit, even later stormden ze holder de bolder de trap op.

„Hè, hè", zuchtte moeder, „wat een wildzangen toch"; dan gleed er een glimlach over haar gezicht, en ze zei zacht voor zich heen: „k zou ze toch niet anders wenschen, mijn jongens."

Zooals afgesproken was ging moeder met de jongens na het eten naar de stad. 't Was een klein half uur loopen, want zij woonden op een der buitenwegen. Eerst deden zij de inkoop, en toen gingen zij naar tante Lien.

Vervolg: Het Portretje.

vatte: een potlood, een zakmes, een lang stuk touw, een zakdoek... en een briefje, waarin de roovers hun vriend eerlijk betuigden spijt te hebben van 't geen er was gebeurd, ze hadden alles begrepen — van 't portretje, en waarin ze allen hem plechtig beloofden nooit iets van het geval aan anderen te vertellen!

Glimlachend, en met een zucht van verlichting borg Leo het briefje weg, bij het portretje van zijn moeder, in het geheime vakje van zijn portemonnaie!

Tante Lien was een jongere zuster van mevrouw Maas, zij was ook getrouwd, maar had geen kinderen. Toch hielden oom Jacob en tante Lien veel van kinderen, hierdoor kwam het misschien dat zij Jan en Frits zoo verweenden. Oom Jacob had benevens een groot stuk bouwland ook een boomgaard en een moestuin, zoodat er van alles wat het land voortbracht te profiteeren viel. De jongens wisten hiervan mee te praten.

Moeder beweerde wel eens lachend dat hun liefde meer de appels en de peren gold dan oom en tante. Maar daar kwamen de jongens dan geweldig tegen op, dat was niet waar. Een appel of peer smaakte natuurlijk altijd, maar al kregen ze nooit iets, ze zouden toch niet minder van oom en tante houden.

Nauwelijks waren ze bij tante binnen of deze zei: „Ga jullie maar naar den zolder jongens, ik geloof, dat oom bezig is appels uit te zoeken, misschien kun je hem een handje helpen."

Nu dat lieten zij zich geen twee keer zeggen, appels uitzoeken beteekende voor hen: appels eten. Ze kenden den weg, en spoedig waren zij dan ook op den achterzolder aangeland, maar geen oom Jacob was te zien. Toen naar den voorzolder, ook daar was hij niet, wel lagen overal verleidelijk de appels in 't rond. Prachtige goudreinetten, en heerlijke bellefleurs.

„Hè", zei Jan en hij smekte met de tong, „je zou er zoo in happen, zulke reuze kokkers."

Frits knikte instemmend, en terwijl hij de trap afgang, zei hij: „Kom ga mee, oom is hier niet, misschien is hij in de schuur."

Jan aarzelde even, keek nog eens naar de appels, keerde zich toen kordaat om, en volgde Frits de trap af naar den tuin en naar de schuur. Hier vonden zij hun oom, bezig zaad uit te zoeken.

„Dag oom", klonk het uit twee monden tegelijk. „Zoo jongens", begroette hij hen, „kom jullie ons weer eens opzoeken?"

„Ja oom, we zijn met moeder boodschappen wezen doen, en zijn nu hier even aangeland."

„We hebben U gezocht, want tante zei: dat U op den zolder was, maar op heel den zolder was geen oom te zien."

„Nee, wel appels hè," lachte oom, „waren ze lekker?" en hij keek de jongens even scherp aan.

„We stelen niet hoor oom!" verontwaardigde Frits.

„Tut, tut, bedaar een beetje vent", kalmeerde oom, „'t zou toch kunnen".

„Alsof u ons niet beter kent", bromde Frits nog toen draaide hij zich ineens om en liep weg.

„Nu en... " begon oom toen Frits weg was, „heb jij niets te zeggen Jan?"

„Nee oom, ik... ziet u, ik e... "

„Nou zeg het maar, heb jij er soms wel een genomen?"

„Nee oom, maar e... ", en Jan kreeg een hoog roode kleur, ik wou het wel doen."

„Zoo —, en waarom heb je 't dan niet gedaan?"

„Omdat het niet goed is oom, en ik hoop het ook nooit te doen". Hierbij keek hij zijn oom zoo eerdijk met zijn blauwe oogen aan, dat deze zei: „Dat is goed m'n jongen. Ga nu maar naar binnen en stuur Frits even hierheen, haal jij dan ondertusschen de zes mooiste appels van den zolder, die je vinden kunt."

„O graag oom", glunderde Jan, en hij holde weg den tuin door, de gang in, vergat in de haast voeten

te vegen, riep om een hoek van de kamerdeur: „Frits je moet even bij oom in de schuur komen” en rende toen in eene door naar boven, naar den appenzolder.

Frits had niet zoo'n haast. Hij voelde zich in zijn eer aangetast en dat nog wel door oom Jacob waar hij zoo van hield; langzaam richtte hij zijn schreden naar de deur, ging op zijn doolie gemak de gang en tuin door en bleef zoo nog mokkend in de deuropening staan.

Oom Jacob die hem aan had hooren komen, draaide zich om en zei: „Kom eens hier mijn jongen.”

Nu kwam Frits nader. Vertrouwelijk lei oom nu zijn handen op Frits' schouders, en vroeg vriendelijk: „Ben je boos vent?”

Tegen die vriendelijke stem was Frits niet bestand, hij voelde zijn boosheid zakken, en met bevende stem antwoordde hij: „Ik, ik, wij stelen niet.”

Een milde glimlach gleed er over ooms gezicht en hij zei: „Dat weet ik mijn jongen, maar de verleiding was er, en iedereen kan vallen begrijp je? Doch ik zal het nooit meer vragen, want dat mijn neef kwaad van me weg loopt kan ik niet verdragen.”

Verschrikt keek Frits op, was dat oom ernst? maar hij ontmoette de lachende oogen van zijn oom. Nu verdween het laatste beetje wrok uit zijn hart, hij greep oom bij zijn arm, en riep: „U bent een bovenst beste oom hoor! en ik zal nooit meer kwaad worden al vraagt u nog zoo veel.”

„We zullen zien”, gaf oom lachend terug.

„Kijk daar komt Jan, die heeft zoowaar de mooiste appels van mijn zolder gekaapt.”

„Nee” riep Jan, die de laatste woorden hoorde, „eerlijk weggenomen hoor, oom heeft het zelf gezegd.”

„Nou jongens we gaan naar binnen, eet nu maar ieder een appel op, en de anderen bewaren jullie voor thuis, dan hebben jullie er allen nog een.”

In de huiskamer gekomen vonden zij moeder net aanstalten makend om heen te gaan.

„Zoo jongens, je komt of je geroepen bent, we gaan naar huis.”

„Dag Jacob”, begroette zij haar zwager.

„Dag Bets, blij je te zien, ga je heusch nu al weg?”

„Ja 't is meer dan tijd”, en toen tegen de jongens met een blik op de appels: „heeft oom jullie weer verwend?”

„Ja moeder, maar ons niet alleen, kijk maar” en triomfantelijk hield Jan de appels in de hoogte, „voor allemaal nog een, voor thuis.”

Moeder lachte eens en zei: „Dank je wel Jacob”.

„Tot je dienst hoor”, gaf deze terug.

Hierop nam men afscheid, en ging moeder weer met aan elken arm een jongen huiswaarts.

't Was half negen, toen zij thuis kwamen, alles was nog donker, dus vader was er ook nog niet.

Moeder zette gauw theewater op en ruimde de bodeschappen weg en net had zij thee in den pot gedaan, toen de sleutel in het slot gestoken werd en vader binnen trad.

„Dag moeder, jongens, al thuis?”

„Ja nog maar net hoor, 'k had nog al wat boodschappen, en we zijn nog even bij Jacob en Lien geweest, en je weet daar kunnen we nooit erg weg komen.”

„Alles goed?”

„Ja hoor best, de groeten.”

„De post nog niet geweest? O, hoor, daar heb je hem juist.”

De brievenbus klepte, Jan liep de gang al in, en kwam juichend terug; „Een brief van Bertha!” Hij zwaaide den bewuststen brief boven zijn hoofd, en zei: „Toe pa leest u hem eens gauw.”

„Ja, ja kalm wat”, gaf vader ten antwoord, terwijl hij den brief aanpakte.

Hij draaide den brief om en om, de jongens polden van ongeduld. Ten slotte gaf hij den brief nog aan moeder met de woorden: „Hier moeder lees jij hem maar, 't zijn misschien toch vrouwenzaken.”

„Nee samen dan”, besliste moeder, terwijl ze handig met een haarspeld de envelop open ritste, toen kwam ze bij haar man staan en samen lazen ze den brief van hun dochter.

„Wat een klein briefje”, was moeders eerste uitroep, en dan: „dat is boffen jongens, Bertha vraagt of we met de Paaschdagen komen, en of jullie dan het verdere van de vacantie willen blijven.”

„Nou en of, hoezee!”, juichten de jongens, ze paktten elkaar bij de schouders, en dansten als echte wildemannen door de kamer.

Vader en moeder moesten er om lachen, maar toch ried vader: „Kalm wat jongens, het kan wel minder en toch goed, en trouwens”, ging hij verder. „je weet niet eens of we wel gaan.”

„O natuurlijk gaan we”, besliste Jan, „u kunt toch dat aanbod van uw eenigste dochter niet afslaan.”

„Hoor hem eens”, lachte moeder, „je zou zoo zeggen waar haakt de kwajongen het vandaan.”

„Het kan toch wel, hè Pa?”, vroeg Frits nu, „het zou zoo leuk wezen, en we zijn nog heelemaal niet bij Bertha en Joost geweest.”

„'t Is ook pas jullie eerste vacantie sinds zij getrouwd zijn, is 't niet?”

„Nee Pa, Kerst-vacantie ook, maar toen zijn zij hier geweest; maar gaan wij nu nog, en mogen wij tweeën dan blijven?”, drong Jan aan.

„Daar kan ik zoo nog geen antwoord op geven jongen, moeder en ik zullen er straks eerst eens rustig over praten, en dan hooren jullie het morgen wel; en nu opgemarcheerd naar boven en naar bed.”

Hiermee moesten de jongens zich tevreden stellen, en na hun kopje thee uitgedronken te hebben, dat moeder onder de bedrijven ingeschonken had, wenschten ze vader en moeder welterusten, en zochten hun nachtverblijf op. Van slapen kwam echter het eerste uur niet veel, ze waren veel te opgewonden, en bouwden allerlei luchtkasteelen. het een nog gekker dan het ander. Wat of ze wel allemaal doen zouden als zij een week of misschien wel langer bij Bertha waren.

Bertha was hun eenigste zuster, en net tweemaal zoo oud als ze zelf waren. In 't vorige najaar was zij getrouwd, en was toen haar man gevolgd naar de plaats waar hij zijn werkkring had, tot groot verdriet van haar beide broertjes, zij toch zagen hun klein moedertje noode vertrekken, wie zou nu stilletjes hun buis of broek maken, als zij door hun wildheid een scheur of winkelhaak er in gehaald hadden? Wie hen met moeilijk huiswerk helpen? Eén lichtpunt bleef er over: de vacaties. Elke vacantie mochten ze komen had Bertha gezegd, mits ze van vader en moeder mochten, en nu zouden ze dan misschien gaan. Die goede Bertha, wat waren ze blij dat ze haar weer zouden zien.

(Wordt vervolgd).

DE LENTE.

Daar komt de Lente weer.
Bloemekens, zacht en teêr
Strooit zij met volle hand
Over het wachtend land.
Snel spoedt de winter heen
En krachtig straalt de zon,
Die na een donk'ren nacht
Haar kracht herwon.

Den Schepper lof en dank!
Hoog stijg de jubelklank;
Ieder brengt lof en eer,
Aan God den Heer,
Die eens het alles schiep,
En nu, een schepping lang,
Lente na Winter riep:
Hem loov' mijn zang!

OPLOSSINGEN VAN DE FEBRUARI-RAADSELS.

Voor Ouderen:

1. Lang leve tante Koosje.
2. Londen, Madrid, Hoorn, Eisenach.
3. Een rivier.
4. Toen gebeurde er iets wonderlijks.
5. Kou.
6. D. A. T. = dat.
7. In een groot bosch onder een ouden eik stonden drie viooltjes.
8. Johan.
9. Slot.

Voor Jongeren:

1. Roermond, Haarlem, Naarden.
2. Amsterdam begint met een A en eindigt begint met een e.
3. Nat.
4. Maarten Harpenszoon Tromp was een held.
5. Een barbier.
6. Potlood.
7. Kom je bij oom?
8. Os, Vos, los.
9. Een schoorsteen.

WINNAARS.

Voor Ouderen:

Didi, Donkerbroek.
Poppenmoedertje, Nieuwerkerk a. d. IJsel.
Woelwater, Amsterdam.

Voor Jongeren:

Leesgraag, Broek op Langendijk.
Kwikstaartje, Gouderak.
Vaders Oudste, Hillegersberg.

BOEKENLIJST.

Voor „Premieboeken” kan uit de volgende boekenlijst een keus worden gedaan.

Jan van Batenburg, *Schobbertje*.
Nelly van Dijk—Has, *Het viertal van den Dokter*.
E. Gerdes, *De kanten zakdoek*.
E. Gerdes, *In Leiden en Vlaanderen*.
J. Gouverneur, *Van over zee*.

Joh. J. Hesseling, *Piet en z'n moeder*.

W. G. van de Hulst, *Zoo'n vreemde jongen*.

W. G. van de Hulst, *Jaap Holm en z'n vrinden*.

W. G. van de Hulst, *Ouwe Bram*.

Gesina Ingwersen, *Truitje*.

Gesina Ingwersen, *Vergeeft elkander*.

Gesina Ingwersen, *De Das*.

De winnaars schrijven een briefje aan de redactie met opgaaf van den titel van het boek dat ze graag willen hebben. Denk er om goed je naam en adres vermelden.

ONZE JARIGEN.

- 17 April, Annie Kistenmager, Dijkweg 160, Andijk.
17 „ M. Tom, p.a. den Weled. Heer S. Tom.
Gouderak.
22 „ Annie Posma, Aarlanderveen.
22 „ Leendert Steketee, Kerkhoekstraat 183,
Ierseke.
25 „ Geertje Jaarsma, Anjum.
26 „ Zusje Krabman, W. Beukelszoonstraat
35, Scheveningen.
28 „ Jo v. d. Wal, Trompstraat 41, Zwolle.

ONS RUILHOEKJE.

W. H. Maarse. Ik heb twee Bussinksplaatjes voor je. Tot mijn schrik zie ik dat je woonplaats niet vermeld staat. Wil je me die nog even schrijven?

Willy v. d. Berg, *Diezerstraat 89 Zwolle*, vraagt Sunlight en Erdal bonnen. In ruil hiervoor heeft ze Droste plaatjes. 1 Droste plaatje voor 2 Sunlight bonnen. De Erdal bonnen „stuk om stuk”.

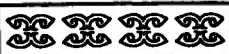
Siewke Zijlstra, *Dorpstraat A 66, Nieuwerkerk a. d. IJsel*, vraagt Hag-bonnen voor cadeaux. In ruil daarvoor heeft ze wapenzegels en bonnen voor wapenzegels. Ik stuurde je een paar bonnen, zijn dat de gevraagde? Ik hoef geen wapenzegels terug want die spaar ik niet.

Allen veel succes gewenscht met het ruilen.

TANTE KOOSJE.

VERGISSING VORIG NUMMER.

Raadsel 7 (voor jongeren): de T moet voor de R's geplaatst.

BRIEFWISSELING

Aarlanderveen, Moekes' Pop. Den datum van je verjaardag had ik al opgeschreven. Met vader's verjaardag heb je dus een dubbel feest gehad, thuis en op school. Fijn zeg!

— *Hazewind*. Je vraag om het boekenlijstje zal ik doorgeven aan de redactie. De raadsels zal ik binnenkort eens plaatsen.

— *Kwikstaart*. Ook al een raadsel. Mooi hoor, 't is een heel leuk. Wat een leventje om met een vriend in een hooiberg te kunnen ravotten. Er zullen heel wat stadjongens jaloesch op je zijn.

— *Theeroos*. Dat was voor jou dus ook een dubbel feest. Thuis en op school. En dan nog des avonds zoo laat naar bed. Zoo'n lantaarn waar je gewone plaatjes in kunt schuiven is erg leuk, dan kun je allerlei aardige briefjes van jezelf en anderen op het doek krijgen, en met elkaar op je gemak bekijken.

Alphen aan den Rijn, *Sneeuwklompje*. Je hebt dit keer best opgepast, er zaten geen fouten in je brief. Wat hebben jullie toch mooi postpapier. Dat muisje heeft het met zijn leven betaald, hij kon

zeker niet gauw genoeg meer in zijn hulletje komen. Poes was zijn grootste vijand, daar moest hij niet te dicht bij komen.

— *Maartsch viooltje*. Wat hebben jullie toch veel leuker handwerken op school, dan wij vroeger. Wij moesten van wit katoen voeten en kousen breien, die niemand dragen kon, en jullie mag gezellige skisokjes breien. Wat is dat voor een snuiter die broer Jan? Noemt hij het soms geen opscheppen als je overal vertelt, dat je in een echt vliegtuig hebt gevlogen? Ik wel, hoor! Maar in ieder geval is het een buitenkansje voor hem geweest.

Almkerk, *Bruintje*. Je briefje was lang genoeg hoor. Je Zus is een boffert om telkens een prijs te winnen, want als je rekent dat er telkens minstens veertig inzenders zijn, dan kun je wel uitrekenen, dat de meesten geen prijs krijgen. Dezen keer ben je ook niet bij de gelukkigen, maar de volgende maand zal ik eens extra op je letten, dus doe je best.

Amsterdam, *Woelwater*. Probeer gerust

maar eens een rebus te maken. Je kunt altijd wel de figuurtjes gebruiken uit het blaadje. Het eerste raadsel heb ik afgekeurd, omdat ik geen raadsels meer wil plaatsen waar Tante Koojsje bij te pas komt. Het was anders goed bedacht, als je er nog eens zoo een bedenkt zal ik het graag plaatsen. Wil je me ook nog de oplossing van je laatste raadsel sturen?

Andijk, Wildzang. Welkom in onzen kring. Als je moeder dezen schuilnaam toepasselijk vindt, dan is het vast goed van je bedacht. Ik kon vroeger ook nooit stilzitten, maar nu heb ik het toch uitnemend geleerd. Wat een tantzegggers heb jij al. Je bent nog rijker dan ik.

— **Naaistertje.** Wat hebben jullie veel moeten maken voor de repetitie. Heerlijk om dat allemaal te kunnen. Fijn voor Jacob om uit logeeren te gaan.

— **Wildeman.** 't Is een heele toer hè? om te moeten schrijven, wanneer je zoo heerlijk aan 't sjoelen bent. Ik stel het dan ook erg op prijs, dat je nog een briefje gestuurd hebt. Denk er om dat zei van zeggen nooit met een lange ij mag! 't Is zoo makkelijk te onthouden zeggen dat is z e e n u e e n i e r a c h t e r.

— **Woelwater.** Jij bent een deugniet. Dacht je dat ik ook niet zou schrikken als er plotseling iemand „boeh” riep onder mijn dekens? Jullie bent toch wel voorzichtig met dat chocolade koken? Er staan niet voor niets telkens berichten van verbrande kinderen in de krant.

Anjum, Leesgraag. Wat duurt het toch lang voordat moeder wat beter wordt. Zijn jullie wel extra lief? Natuurlijk ga je over. Je bent toch niet dom en je hebt toch goed je best gedaan? Met Paschen ga ik niet uit logeeren, maar ik krijg zeven gasten, is dat niet gezellig?

— **Robbedoes.** Ik zou wel graag eens bij jullie zien, maar dan om eens met moeder te praten. Het lijkt me zoo moeilijk om vijf maanden lang op bed te moeten liggen. Wat zal ze rijk zijn met haar dochttertjes. Je verjaardag kon nu nog niet worden opgenomen. Schrijf je me of je ook kaarten hebt gekregen?

Broek op Langdijk, Leesgraag. Geen wonder dat je een prijs hebt en dat ik zoo'n gezellig briefje van je kreeg. Als je heel alleen bij moeder op mag blijven dan moet je wel je best doen. Ben je nu weer helemaal beter?

Delft, Bromvlieg. Wat doet je broer in Enkhuizen? Heeft hij daar werk of logeert hij er? Zijn je Engelsche lessen al begonnen? Dan krijg jij in 't vervolg zeker briefjes, die beginnen: „Dear Aunt, How do you do?”

Donkerbroek, Didi. Schotje loopen, is dat van de eene schots op de andere springen? Dat zou je van mij niet mogen doen, hoor. Waarom mogen jullie niet rijden? Of was het ijs nog niet sterk genoeg?

— **Blondje.** Geen wonder dat vader kwaad is als jullie te laat komen. Dat hoort ook niet zoo. Stel je voor dat alle kinderen op school kwamen op den tijd, die hun het beste past! Ik denk dat er dan heel wat jongens en meisjes niet veel zouden leeren. Ben je de jongste thuis?

Gouderak, Kwikstaartje. Nu, dat tref je. Juist dezen keer hoor je bij de winnaars. Ik had je briefje nog niet gelezen, want ik zoek altijd eerst de raadsels uit en dan ga ik de briefjes beantwoorden.

Groningen, Molleboontje. Je hebt flink je

best gedaan, het was een lange brief, dien ik van je kreeg. En er stond zooveel nieuws in. Elf poppen, dat is een drukke huishouding. Jammer dat juffrouw Koens ziek is. Juffrouw Jonkhoff is een lieve juffrouw, zoo nu en dan spreek ik haar wel eens. Leer je versje maar goed iederen Zondag. Later vindt je het heerlijk als je veel psalmen kent.

Ik heb je verjaardag opgeschreven. Moet je dan ook in de courant komen?

Kiki's Moeder. Kiki ziet er snoezig uit. Rood staat bijna altijd mooi. Speel je al met twee handen?

Gouderak, Gouwerakker. Jij bent me ook een mooie neef. In plaats van nu extra je best te doen, wil je gaan ophouden. Dat kan ik niet gelooven. Valt er op je dorpje niet veel voor? Kom, kom. Je behoeft me ook geen wereldnieuws te schrijven, dat lees ik wel in de krant. Juist de nieuwtjes, die je schreef waren zoo gezellig. Over je konijn en over school. 't Gaat ook niet om de nieuwtjes, maar om je te oefenen in het schrijven van een brief aan een vreemde tante en om de gezelligheid. Ik hoop dat je dapper mee blijft doen. Natuurlijk kun je heel gemakkelijk zelf een boek koopen. En als je veel van lezen houdt, zal moeder je ook vast wel een boek voor je verjaardag geven, maar zoo een prijs te winnen met raadsels oplossen is toch veel leuker, vindt je ook niet? En alles moet toch eerlijk gaan? Ik kijk daar mijn lijstje met prijswinnaars na en zie dat Kwikstaartje onder de gelukkigen hoort. Dat is toch een zusje van je, niet? Je bent toch ook blij als je zusje een prijs wint of wil je juist alles voor je zelf hebben? Dat kan ik ook haast niet gelooven. En doe je werkelijk al meer dan een jaar mee aan het raadseloplossen? Ik meen me te herinneren dat je me vroeg of je mee mocht doen, en ik zelf ben nog geen half jaar raadseltante, dus dat zou niet uitkomen. Ben jij mis of ik? Schrijf me dat nog maar eens, dan heb je meteen weer een onderwerp voor je brief.

Dit antwoord is eigenlijk veel te lang geworden, dus tot den volgende keer!

Haarlem, Lelie. Wel gefeliciteerd met je mooie rapport. Je moet wel erg knap zijn, wanneer je ondanks babbelen nog de beste van je klas bent.

Haarlo, Moeders Oudste. De schaatsen zijn dus toch nog ingewijd. Zijn er veel meisjes op de nieuwe vereeniging? Je kunt er zoo veel leeren en op zoo'n prettige manier. Wanneer je een opstel moet maken over een Bijbelsch onderwerp, dan ga je het veel beter begrijpen. Krijgen jullie ook Kerkgeschiedenis? Dat is ook zoo mooi om daar wat van te weten.

Hazerswoude, Poppenmoedertje. Je krijgt eerst een plumpje voor je keurige briefje. Is de griep weer over? Zeker, je had een prijs. Heb je nog geen briefkaart aan de Redactie gestuurd? Dan nog maar gauw doen.

Heerenveen, Sinneblom. Je bent een trouwe nicht, daarom heb je ook de meeste kans een prijs te winnen.

Hillegersberg, Vader's Oudste. Al in de derde klasse. Flink zoo! Ja, 't geeft altijd een gevoel van „groot” zijn wanneer je op school niet meer bij een juffrouw zit. Maar een mijnheer is vaak veel strenger.

Hoofddorp, Leergraag. Nog een leerling uit de derde klasse. Vindt je het geen moeilijk werk om zoo'n brief te schrijven? Gelukkig had je veel te vertellen. Mag je de gevangen visschen zelf op-

eten? En leeren jullie ook zwemmen nu ie bij zoo veel water woont?

Ierseke, Babbelkous. Kijk, nu schrijft hij toch zelf een brief. 't Was best, hoor en ik kon het heel goed lezen. Je verjaardagen heb ik opgeschreven. Wat een knappen vader heb je, nu kun je zelf af en toe schrijven en teekenen. Heb je pijn? Wat scheelt er aan, dat je ook niet overeind mag komen? Schrijf je me dat een volgenden keer?

— *Padvinder*. Dat was een hoop nieuws. Kun je goed zingen? Ik hoor graag jongensstemmen zingen. Jullie had ook een tractatie verdiend na die vijf versjes. Hoever is Wemeldinge fietsen? Stuur gerust maar eens een raadsel. Als het niet goed is, dan hindert het niets. Veel plezier met je nieuwe club.

Joure, Huismoedertje leesgraag, zus. Hoe is het met de verhooging gegaan? Eén van de raadsels was niet heelemaal goed, anders had je een prijs gehad. Het speet me zoo, want jullie zijn zulke trouwe oplossers.

Leeuwarden, Jo. Welkom, nichtje uit de Friese hoofdstad. Prettig om ook de moeilijke raadsels eindelijk te vinden hè? Je hebt niet goed gelezen hoe je de raadsels op moest sturen. Het staat er nu toch iederen keer heel duidelijk bij. Lees dat dus eerst heel rustig en stuur ze dan weg. Ik zal goed opletten of je den volgenden keer weer me doet.

Loosduinen, Zwartoog. Blijf maar flink je best doen. Vind je raadsel oplossen leuk werk? Wat zal dat kleine zusje verwend worden door haar broers. Is ze lief?

Lutjegast, Blondje. Wat kun jij keurig schrijven en dan zoo'n langen brief. 't Was meer dan genoeg hoor. Dus Leni heeft tegen jou het eerst gepraat! Ben je toen stil in bed blijven liggen of zijn jullie haar gauw een beetje gaan knuffelen?

N. Weerdingen, Doornroosje. Wat jammer van de duiven, maar ik kan vader toch geen ongelijk geven. Dat is nog eens fijn, moeder weer thuis komen en dan ook nog een cadeautje meebrengen. Dat zijn twee fijne dingen tegelijk.

Nieuwerkerk a.d. IJsel, Poppenmoedertje. Hoor eens, je mag nooit weer zeggen dat je me niet heelemaal eerlijk vindt. Ik had werkelijk een oogenblik moeite met mijn eerlijkheid, toen ik je briefje las. Want ik had je een prijs gegeven omdat je dit keer de eenige was die alle raadsels goed had. Aan alle anderen mankeerde een kleinigheid. Maar toen ik je briefje onder oogen kreeg, dacht ik, wel, wel, zou ik den prijs maar aan een ander geven? Anders denkt ze misschien dat ze den prijs heeft gekregen door haar briefje. Nu dat is niet zoo. Niet door je briefje, maar ondanks je briefje. Bedank me dus maar gauw.

Pijnacker, Leesgraag. Nu word je een groot meisje. Al van school af en thuis bij moeder, dat is iets heerlijks. Heel veel meisjes moeten dan al meteen de deur uit om iets mee te verdienen en jij mag nog naallessen volgen. Naaistertje schrijft me altijd zooveel gezelligs van haar naaien dat ik je veel genoegens durf te voorspellen.

— *Waterrat*. Wat zijn er een verhoogingen in het vooruitzicht, en jij nu ook al van school af. Houd je zooveel van leeren? Dat kun je in den winkel ook. Leeren hoe je met mensen om moet gaan en leeren hoe je vader het beste kunt helpen. Overal in het leven kun je leeren, als je maar wil. En vraag dan veel boeken. Lezen ontwikkelt zoo. Heb je wel eens iets aan Kerkgeschiedenis ge-

daan? Daar is zoo'n mooi boek over van v. d. Mast. Prettig worden daar alle verhalen in verteld. Ieder hoofdstuk is een geschiedenis en zoo raak je met alle tijdperken op de hoogte. Veel genoeg in je nieuwe waardigheid.

— *Praatgraag*. Vriendelijk dank voor het overschrijven van de raadsels van Vlindertje. Ik zie uit naar het verslag van je verjaardag.

Rotterdam, Weetgraag. Bij jullie is de verhooging dus in September. Heel veel van mijn neven en nichten zijn nu verhoogd. Ik heb van niemand gehoord die is blijven zitten. Ik heb dus zeker allemaal knappe neven en nichten.

Scheveningen, Krullebol. Gelukkig hebben we nu de sneeuw gehad. Ik verlang zoo naar het voorjaar, jij ook? Je verjaardag heb ik aangeteekend, dat komt dus vast in orde. Blijf maar trouw meedoen dan heb je de meeste kans op een prijs.

— *Boschvioletje*. Nee de film van de N.C.R.V. heb ik niet kunnen zien. Mijn tijd was toen met andere dingen bezet. Ik heb er wel over gelezen. Als meisje ben ik nooit op een meisjesvereniging geweest, wel heb ik later een kleire meisjesvereniging geleid. Ten minste ik heb één van de vakken behandeld. Wat behandelen jullie? 't Is lief van je om voor Annie te vragen, maar dat helpt niet. Trouw mee blijven doen dat is het beste.

Slikkerveer, Theeroosje. Je mag van geluk spreken, dat je bril weer behouden terug is gekomen. Brillen zijn gauw stuk en weg. Het is een dure grap om er een te verliezen, dus voorzichtig ermee.

Soestdijk, Teekenaar. Je kaart ontvangen. Het station Soestdijk is me goed bekend. 's Zomers heb ik daar vaak in de buurt gefietst. Leuk dat er nog één van de neven om je verjaardag heeft gedacht. Jullie kunt druk werk krijgen als je telkens elkaar gaat feliciteeren.

— *Violist*. Welkom in ons midden. Om goed te kunnen spelen moet je een scherp gehoor hebben en veel oefenen. 't Lijkt me erg moeilijk hoor. Je werk was keurig en als ik veertig prijzen mocht uitdeelen kreeg ieder er één. Maar dan was het geen wedstrijd meer. Blijf je trouw mee doen?

— *Erica*. Wat een geluksvogel, drie middagen te kunnen rijden. Ik heb één middag gereden, maar toen was ik zoo akelig in mijn beenen dat het wel leek of ik nooit eerder op schaatsen had gestaan. Ik schaamde me bijna.

Tzummarum, Blauwtje. Die cadeaux van jou zijn niet meer te tellen. Is me dat een verwennerij. 't Is maar goed dat je niet meer dan eens per jaar jarig bent. Bij ons was het 16 Maart biduur voor het gewas.

Uithoorn, Voetballer. Een prachtnaam. Je kunt ook nog meer dan voetballen, want je brief was goed in orde. Volgenden keer zal ik opletten of je me trouw blijft. 'k Ben blij dat de kaart goed overgekomen is.

— *Bengel*. Dat is een goed idee van jullie om bij beurten de raadsels in te sturen. Ik ken meer van die engeltjes met een b ervoor. Moeders weten toch altijd fijne namen te bedenken.

Allen hartelijk zegroet van

TANTE KOOSJE.

Vervolg briefwisseling in het volgend nummer.

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MUJ. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

Karo is lastig.

Karo, je bent een ondeugende hond,
Je weet toch, die pap is voor mij zoo gezond....
Al zit je me nu ook nog uren lang dwars,
Het eind is ten slotte: „vort, ingerukt, marsch!”

MIKO'S NOODLOTTIGE REIS.

Miko, de veldmuis, was op een mooien voorjaarsdag op het pad gegaan. Den winter had hij doorgebracht in het pakhuis van een graanhandelaar, en daar had hij het maar wat best gehad. Het was er lekker warm tusschen de balen meel en natuurlijk was er genoeg te knabbelen geweest. Miko had z'n kleine muizenlijfje tenminste dik en rond gegeten. Maar nu de lente was aangebroken en het lekker zoel in de lucht was besloot Miko er maar eens op uit te trekken. Voorzichtig ging hij het erf naast de graanpakhuizen over: hij wist, daar loerde Murr, de dikke kater. Als hij in den winter wel eens even een luchtje ging scheppen, had hij zijn weg altijd met een bevend hart gekozen. Eens had Murr hem bijna te pakken gehad. Miko rilde er nog van, als hij er over dacht.

Ja, daar dicht bij het hek zat Murr, en hij knipoogde eens tegen de zon. Miko had werkelijk een afkeer van den kater, en hij zou blij zijn als het weer zoo werd, dat hij geregeld buiten kon bivakkeeren. Hoewel ook daar gevaren hem dreigden. Dat wist hij maar al te goed.

Miko liep dwars den rijweg over en sloop zoo vlug hij kan, het weiland in. Met welbehagen snoof hij de lucht van het frische gras op. Ja, nu werd het leven weer mooi. Miko zocht alle bekende hoekjes en gaatjes van het vorige jaar weer op. Ja, er was niet veel op het weiland veranderd. In de verte ontdekte hij een boschje, waar hij een paar planten wist te staan, waarvan de malsche stengels zoo heerlijk waren om aan te knabbelen. Het zou nog wel te vroeg in den tijd zijn. Miko bevredigde zijn nieuwsgierigheid, maar ontdekte heel gauw, dat er aan de stengels nog niets te knabbelen viel. Ze waren nog niet goed. Wel stonden er dicht in de buurt van de plant mooie bloemen te bloeien. Miko moest in het algemeen nu niet zooveel van bloemen hebben, je kon er immers niet van eten. Doch hij besloot de zaken in deze buurt eens in oogenschouw te nemen en klon in een der bloeiende planten. Miko snoof eens, slecht rook het niet, maar wat had je er aan?

Plotseling dook hij ineen, terwijl hij zijn cortjes recht op zette en zijn kraaloogjes zoover mogelijk opende. Wat was dat? Om het hoekje, bij een groote bloem ontdekte

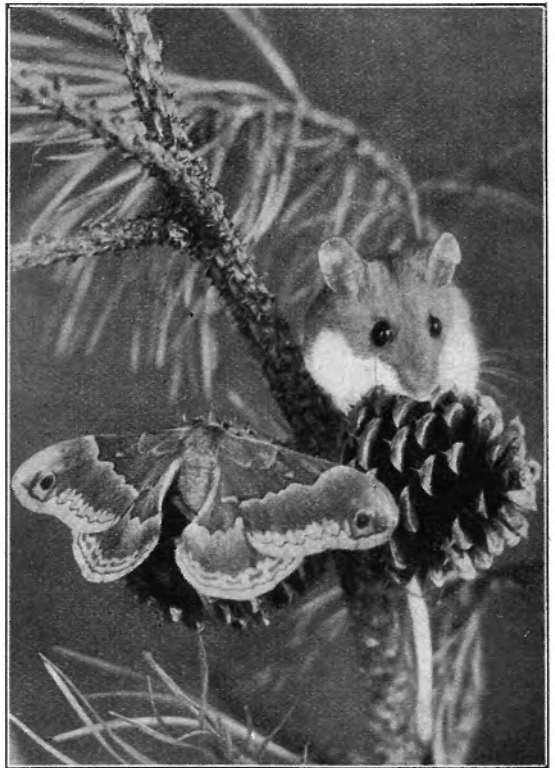
hij een vreeselijk monster, dat met de vleugels sloeg en het op een der bloemen scheen voorzien te hebben. Het monster zag hem niet of nam weinig notitie van hem. Gelukkig, vond Miko, anders was het misschien slecht met hem afgeloopen. Nu had hij tenminste even gelegenheid rustig te overleggen, wat hem te doen stond. Het monster scheen nog al niet bloeddorstig te zijn, het haalde althans zijn hart op aan een der bloemen.

Miko vermande zich en sprak den ander aan.

„Zeg eens, wie ben jij en wat doe je hier?”

Het monster — ondertusschen niets dan een groote vlinder — schrok minstens even hard als Miko, en antwoordde met een piep-stemmetje, terwijl het nog heviger met de vleugels begon te trillen: „Ik ben Frida, de vlinder, en ik drink wat, omdat ik dorst heb”.

Miko begreep, dat hij nu niet bang meer behoefde te zijn en hij had eigenlijk een beetje het land, dat hij in de benauwdheid had gezeten. Hij wilde zich nu een houding

Muis en vlinder op dennentak.

DE TWEELINGEN

door N.

„k Wou dat het Zaterdag was”, zuchtte Frits.
„Nou en ik” beaamde Jan, „met vandaag mee
nog vijf nachten slapen.”

„Je bent niet wijs”, bromde Frits, „t zijn er
maar vier.”

„Nietwaar, Dinsdag, Woensdag, Donderdag,
Vrijdag, Zaterdag, dat is toch vijf.”

„Och suffert, Zaterdag telt toch niet meer mee,
dan zijn we er al.”

„Ja dat is waar, k geloof dat ik slaap krijg,
slaap lekker.”

„Welterusten.”

Weldra bewees hun regelmatige ademhaling dat
zij in diepe rust waren.

Frits ontwaakte den volgenden morgen met het
gevoel over zich dat er wat bijzonders te gebeu-
ren stond. Eerst kon hij het zich niet te binnen
brengen, maar toen opeens wist hij het weer, ze
gingen naar Bertha, tenminste dat hoopte hij.

Jan sliep nog, zou hij hem wakker maken? nee
maar niet doen, moeder vond het niet prettig als
zij al zoo vroeg in den morgen aan 't spoken
waren, want Frits wist vooruit, als Jan wakker
werd, dat zij dan niet kalm in bed bleven liggen.
't Was nog maar even half zeven, dus nog veel te
vroeg om op te staan. Tien minuten over zeven
riep moeder hen altijd, en dan moesten zij zorgen
half acht kant en klaar beneden te zijn.

Frits was klaar wakker. „Hè”, dacht hij, „k wou
dat het tijd was om op te staan. Zou moeder al
op wezen?” Eens even luisteren. Hij richtte zich
een beetje op, met zijn hoofd buiten het bed, luis-
terde hij ingespannen, maar alles was nog stil in
huis; tot opeens drong het geratel van een wekker
tot hem door. Nu was het tijd voor moeder en
zometeen ook voor vader, nog even wachten en

Vervolg: Miko's noodlottige reis.

geven en zei daarom wat uit de hoogte: „U
moogt hier eigenlijk niets eten of drinken
zonder mijn toestemming!”

„Waarom niet mijnheer?” vroeg de vlin-
der.

„Wel het is hier mijn jachtterrein”, zei
Miko trotsch, maar hij had het nauwelijks
gezegd of een sperwer liet zich naar bene-
den vallen en pakte den armen Miko beet
en nam hem mee naar den toren van de
kerk, om hem in de hoogte rustigjes op te
peuzelen.

Dat was Miko's droevig eind. Maar toen
Frida, de vlinder, weer thuis was, vertelde
ze de geschiedenis aan haar man en voegde
er aan toe: „Hoogmoed komt voor den val.”

„Gevallen is hij niet”, zei haar man, „hij
is naar boven gekomen.”

„Dat komt op hetzelfde neer, de sperwer
heeft vast korte metten met hem gemaakt”,
meende Frida.

M.

als Jan dan nog sliep, ging hij stilletjes naar
vader en moeder.

Frits wachtte een paar minuten, liet zich toen
zachtjes naast zijn bed glijden, trok zijn kousen
aan en sloop op zijn teenen de kamer door.

Hè, wat piepte die deur toch akelig. Werd Jan
wakker? Nee die slaapkop sliep overal doorheen.

Zoo vlug mogelijk liep Frits nu naar de kamer
van zijn ouders en riep: „Mag ik binnen komen?”

„Ja”, gaf vader ten antwoord, en toen Frits
binnenkwam, „wat is er?”

„Och pa ik ben al zoo lang wakker, en ik wou
zoo graag weten of we nog gingen.”

„Zou je graag willen?”, vroeg vader, en zijn
oogen lachten.

„Nou en of, natuurlijk, vader, en Jan ook; gaan
we?”

Vader knikte lachend van ja. Frits deed een
luchtsprong en riep: „Is 't heusch vader, gaan we
echt, en wanneer en hoe lang?”

„Jongen, jongen wat een vragen tegelijk, we gaan
Zaterdagmiddag, en hoe lang je blijven mag zal
veel van jullie zelf afhangen, en ook hoe lang of
Bertha en Joost jullie kunnen gebruiken.”

„Dan blijven we vast de heele vacantie, k ga
het gauw aan Jan vertellen.”

„Best, maar een beetje kalm: hoor, het is nog
vroeg.”

„Ja pa.”

Frits stooft weg, nu deerde het hem niet dat de
deur piepte. „Jan”, riep hij, „Jan, we gaan!”

„Hè, wat is er”, zei Jan, terwijl hij zijn oogen
slaperig opendeede, om ze even spoedig weer dicht
te laten vallen.

„We gaan naar Bertha!” riep Frits nog eens,
onderwijl zijn broer onzacht door elkaar schud-
de.

Dat hielp, Jan was opeens klaar wakker. „Gaan
we? Hoe weet je het? Is moeder al geweest? Zijn
we al geroepen?”

„Nee, ik ben het wezen vragen.”

„Toel!” klonk het ongeloovig, „dat zal wel.”

„Ja heusch, k was al zoo'n poos wakker en
toen de wekker af liep ben ik het wezen vragen,
en we gaan hoor, Zaterdagmiddag.”

„Fijn zeg”, juichte Jan, nu overtuigd, „en hoe
lang mogen we blijven?”

Frits haalde zijn schouders op. „Dat weet ik
niet hoor, en wat geeft het eigenlijk, als we er
eenmaal zijn komen we het van zelf te weten.”

„Bertha houdt ons vast de heele vacantie.”
knikte Jan, „let maar op.”

's Middags werd het nieuws natuurlijk bij oou
Jacob en tante Lien verteld. Oom zei: als ze bij
Bertha geweest waren, dat er dan heelemaal geen
huis meer met hen te houden zou zijn, want dat
ze dan natuurlijk knapjes verwend zouden zijn.
De jongens gaven hier maar niet veel antwoord
op, wel wetende, dat oom niet ver van de waar-
heid was.

De laatste dagen kropen om, volgens de jongens,
maar volgens moeder gingen ze veel te vlug, er
was ook nog heel wat te doen, vooral daar de
jongens wat langer zouden blijven.

Eindelijk was het dan toch Zaterdagmiddag ge-
worden. Moeder zag wel een beetje tegen de reis
op: 't was ook geen pretje een uur in een rommel-
lende schommelende bus te zitten, en dan nog een
paar uur op een boot te moeten doorbrengen, ten-
minste als het geen laag water was, want dan kon
het nog wel eens langer duren.

Zoodra de bus bij de boot stopte, zag men al, dat het mis was, het was laag water.

Toen de tijd van vertrekken daar was, kroop de boot moeizaam vooruit. 't Was of het water maar lager werd. Vader ging eens informeeren hoe laat het water op moest komen. „'t Had al op moeten komen, meneer,” was 't antwoord, „maar wat het water mankeert weet ik niet, 't is of 't al nog valt, als we zoometeen maar niet vast zitten.”

„Schrale troost”, zei vader, „afijn we zullen het beste er maar van hopen.”

Men was twee uur onderweg, toen dicht bij de haven, de boot bleef liggen, er was te weinig water in de haven, om door te varen.

Geen der reizigers die het prettig vond, dan natuurlijk de kinderen. Jan en Frits hadden al spoedig vriendschap met eenige andere kinderen gesloten en speelden nu naar hartelust op het dek en in de kajuit, al naar gelang hun spel was. Hun viel de tijd van wachten niet lang. Zij mochten dan al hard naar Bertha verlangen, de ongewenschte vertraging, was niet bij machte hun goede stemming te verstoren.

Eindelijk na ruim een uur voor den ingang der haven gelegen te hebben kwam er weer beweging in de boot. Een hoera'tje ging op. Langzaam stevende de boot nu de bocht door de haven in. De reis was bijna ten einde. Toch duurde het nog ruim twintig minuten eer de boot op de aanlegplaats was en kon meerden.

Vol ongeduld begaven de reizigers zich naar de

verschansing om te zien of familie, of bekenden hen opwachtten, groeten werden van ver gewisseld.

Jan en Frits keken hun oogen uit. „Kijk zeg, kijk, daar!” wees Frits, „daar staat Joost.”

„Waar”, vroeg Jan, „waar? o ja, 'k zie hem al toe laten we zwaaien.” Ze voegden de daad bij het woord, namen hun petten af, en zwaaiden dat het een lust was.

Joost had hen al gauw in de gaten, hij wenkte iemand dicht bij hem, en warempel, 't was Bertha. Dat ze die nu niet eerder gezien hadden.

Vader en moeder Maas kwamen er ook bij, en wuifden hun kinderen gedag.

Eindelijk lag de boot vast en spoedde de menschenmenigte de loopplank over den havendijk op.

Jan en Frits drongen voorwaarts, en waren twee van de eersten die aan wal stapten. Even later vielen zij hun zuster om den hals. 't Was een blij weerzien. In vroolijke kout ging men huiswaarts. Vader en Joost vooraan, moeder en Bertha stijf gearmd, en ieder weer een jongen aan den arm.

Jan en Frits hadden zooveel te vertellen, dat moeder niet aan 't woord kon komen. Ze liet hen maar kalm doen, wetende dat vanavond als de jongens naar bed waren er wel een rustig uurtje voor haar over zou schieten.

De wandeling duurde maar kort, nog geen tien minuten. Allen waren blij op de plaats van bestemming aangeland te zijn.

(Wordt vervolgd).

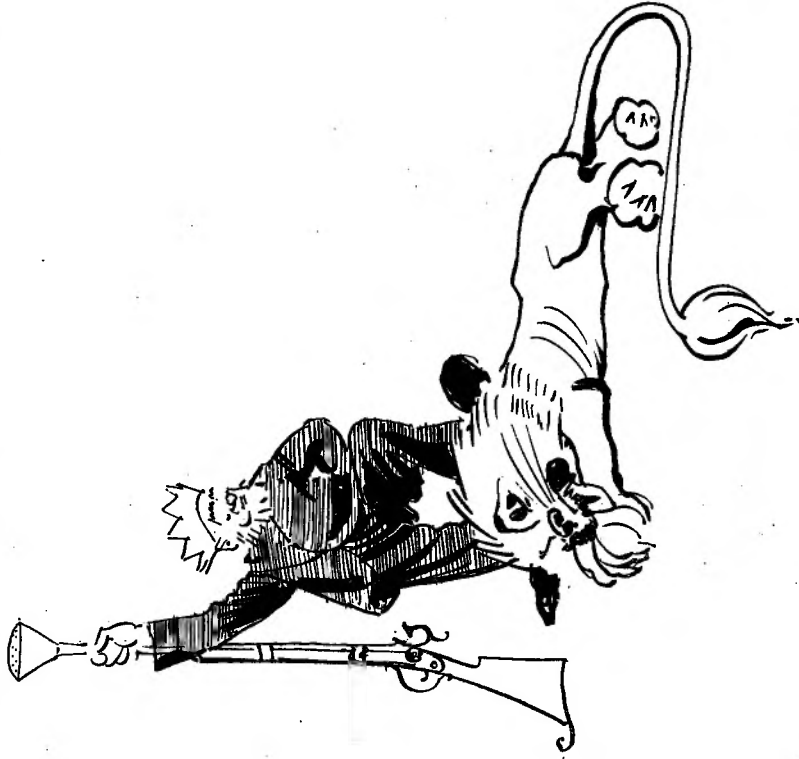
BIJ MOEDER.

Daar is het goed,
Daar is het fijn,
Wie zou niet graag
Bij moeder zijn?
Op moeders arm,
Daar is het warm,
Daar is het o zoo veilig.

Want iedere klacht
En elk verdriet
Wordt daar eensklaps
Een vreugde-lied,
Aan moeders hart,
Een lach voor smart,
Een vreugdezang voor tranen.

diep onder den indruk van de eer, mij aangedaan door het zenden van een gezantschap ter Uwe majesteit ten zeerste dankbaar voor de eer, mij door het zenden van een gezantschap aangedaan. Ik hoop mij die eer ten volle waardig te maken. Het zal mijn liefste wensch zijn met u, o Koning Hebi-Kjou-da-Ar in vrede te

leven en het is mijn vaste overtuiging, dat de wederzijdsche belangen het beste zullen gediend worden,

door een levendig handelsverkeer. Ik hoop nieuwe verbindingen met de groote mogendheden te kunnen aangaan, waardoor vele nuttige dingen in Sakroesieland zullen worden ingevoerd."

Zoo ging Erdal nog een poosje voort, maar hoeveel mooie dingen hij ook zei, over het eigenlijke van Schootzeil's betoog, over den slavenhandel zweeg hij, dat vond hij een voor hem te gevaarlijk onderwerp.

Er werden ter eere van Schootzeil in M'bawa groote feesten gegeven. Een van de belangrijkste nummers op het programma was wel een krijgssdans en spiegelgevecht. Op het feestterrein traden een honderd-tal van top tot teen in krijgsdos gestoken negers. Ze zagen er gevaarlijk genoeg uit. Ze hadden wilde-dierenvellen om de lenden, een wapperende bos van hanenveeren op het hoofd, een pijlkoker op zij, een boog in de hand terwijl ze in de andere hand een lans droegen. Een schild hing hun op den rug. Schootzeil vond, dat ze er rijkelijk gevaarlijk uitzagen.

"Wat een gevaarlijke lansen dragen die lui", zei hij.

"Die lansen beduiden niet zooveel."

"Ze zwaaten er anders leelijk mee."

"Dat is maar schijn, gevaarlijk zijn ze, als ze pijl en boog gebruiken."

"Is dat hun wapen in den oorlog?"

"Ja, ze beschuipen hun vijand en loeren achter boschjes en op de heuvels naar hun slachtoffers en schieten dan onverwachts hun pijl af. Als die raakt, vallen de getroffenen dood of bedwelmd ter aarde."

"Zoo goed zullen ze toch niet schieten, dat ze hun slachtoffers direct doodelijk raken?"

"Ze gebruiken vergiftigde pijlen."

"Da's gevaarlijk, maat."

"Ja, in den oorlog zijn de pijlpunten gedrenkt in doodelijk vergift maar als er slaven worden gemaakt, gebruiken ze vergift dat bedwelmt."

"Een knap stelletje menschen"; vond Schootzeil.

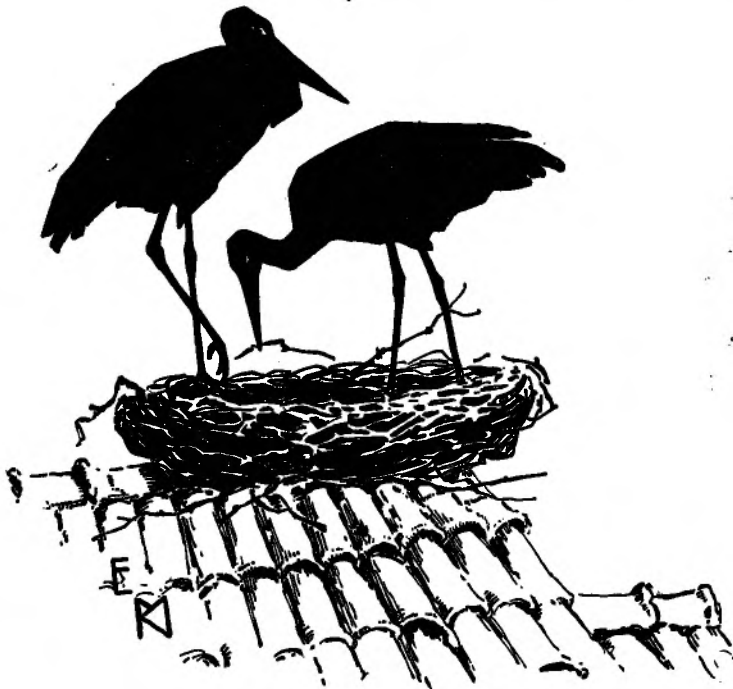
De Ooievaars

terug....

Lente....

Lente....

is het
weer...!

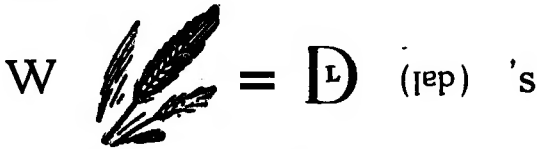
Voor we 't haast nog konden droomen,
Hebben wij het nieuws vernomen,
Dat de winter nam een keer,
Ja, daar is de lente weer,
Als haar bode gaat vooruit,
D' ooievaar, uit 't warme Zuid.

Kijk, daar zijn ze op de daken,
Bezig om hun nest te maken,
En ze weren zich geducht,
Schreeuwend gaan ze door de lucht.
Nog een poosje, en in Mei,
Ligt er in het nest een ei.

RAADSELS.

Voor Ouderen:

1. Rebus.

D_K ?

2. Als de Zuiderzee drooggemalen is, waar moeten dan de bewoners van dat land van leven?

Ingezonden door Blondje, Lutjegast.

3. Mijn geheel bestaat uit 15 letters en is een verzamelpunt van lijnen.

5, 11, 12 is niet droog.

9, 10, 6, 7, 5, 4 is een lichaamsdeel van een dier.

1, 13, 12, 5, 14, 2, 3 is erg zuur.

9, 8, 7 is een groente, die meestal rauw gegeten wordt.

10, 13, 2, 15 is een telwoord.

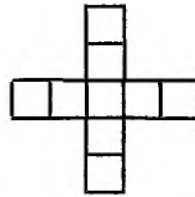
8, 11, 6, 4 is niet vroeg.

Voor Jongeren:

1. Rebus.

2.

Zet in den balk van links naar rechts den naam van een man uit het Oude Testament, die in zijn jeugd veel meemaakte en later tot hoog aanzien klom.

Zet in den balk van boven naar onderen den naam van een man uit het Oude Testament waar hetzelfde van gezegd kan worden.

3.

Als je voor veertien gulden
Een mooien bok kunt koopen gaan,
Och, zeg me dan eens even,
Waarop komt dan een paard te staan?

ONZE COURANT

BINNENLAND

EEN DAPPER MEISJE EN EEN ONVOORZICHTIG BROERTJE.

Het gebeurde in Maassluis. Vader had een zaak in manufacturen. Manufacturen zijn licht brandbaar, dat merk je wel, als je even met je klecron te dicht bij een kachel komt, ze schroeien dan dadelijk. Er is dus niets zoo gevaarlijk, dan wat die kleine jongen in den winkel van zijn vader deed, n.l. spelen met lucifers. Een klein ongelukje, en de winkel stond in vlam. Gelukkig merkten voorbijgangers het gevaar. Ze waarschuwden de brandweer en vlogen den brandenden winkel binnen, want in de kamer achter den winkel klonk hulpgeroep. Daar waren nog vier kinderen aanwezig. Twee heeren paktten ieder een kind en brach-

ten het veilig buiten. Nu bleef er nog een meisje van elf jaar over en de jongste van twee jaar, die in een ledikantje lag. De angst was groot. Ieder oogenblik was kostbaar. Als ze niet gauw voortmaakte, kon het voor het meisje te laat zijn om nog door den winkel naar buiten te komen, en misschien zou ze dan door den rook stikken. Maar de jongste dan? Zou ze die in den steek laten? Nee hoor! En in haar kleine armen pakt ze haar schat en het lukt haar om ook nog door den winkel te komen zonder brandwonden.

Dapper kind! Wat zal ze blij zijn geweest.

DE LAATSTE JONGE HARING IN DE ZUIDERZEE.

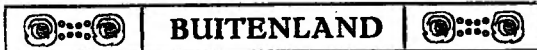
Alweer over de Zuiderzee? Natuurlijk! Er wordt hard aan den afsluitdijk gewerkt, dus telkens

lezen we van dingen, die na de afsluiting niet meer kunnen plaats hebben. Nu weer over de haring. Ieder voorjaar trekken miljoenen haringen naar de Zuiderzee, om daar kuit te schieten. Sommige jaren ligt het kuit dan wel 30 c.M. hoog op den zeebodem. Ga nu maar eens uitrekenen hoeveel haringen daar wel uit te voorschijn kunnen komen. Een heele zee vol. De vischjes werden dan in de Zuiderzee geboren, groeiden daar tot jonge haringen en werden dan door hun natuur naar de Noordzee gedreven.

Ook nu trekken de haringen weer bij miljoenen de Zuiderzee binnen. Door het nauwe gat, dat er nog is, weten ze toch den weg te vinden naar de plek, waar ze ieder jaar veilig hun kuit konden neerleggen. Maar voordat de haring groot genoeg is om naar de Noordzee te trekken, zal de afsluitdijk klaar zijn. Dan zitten ze dus gevangen. En het ergste is, dat het water, waarin ze leven, al zoeter en zoeter gaat worden, zoodat al die jonge vischjes niet tot ontwikkeling kunnen komen en binnen den afsluitdijk zullen gaan kwijnen en tenslotte sterven.

DOOR BRAND VERVOLGD.

Julie weet, dat er verleden jaar te Parijs een koloniale tentoonstelling is gehouden. Het Nederlandsche paviljoen was één van de mooiste inzendingen. Het werd totaal door brand verwoest. Maar Nederlanders zijn niet gauw uit het veld geslagen. Binnen den kortst mogelijken tijd was het paviljoen herbouwd, en waren er weer waardevolle kunstschatten in tentoongesteld. Toen nu de tentoonstelling in Parijs was afgelopen, helsloot de directie om het Nederlandsche Paviljoen naar Den Haag over te brengen en daar weer op te bouwen. Terwijl daar druk aan gewerkt werd, is het Paviljoen weer door brand bedreigd. Gelukkig werd het onheil nu bijtijds ontdekt en kon de brandweer erger voorkomen.

BUITENLAND

EEN PLAAGGEEST IN HET SCHILDPADDENHUIS.

De Londensche dierentuin heeft een aardig schildpaddenhuis.

Als alles goed was, zou net er in Februari stil en rustig moeten zijn. Want al de oude dames en heeren schildpadden behooren dan nog netjes hun winterslaap te doen. Maar een jonge deugniet in de schildpaddenwereld (hij is al meer dan tweehonderd jaar oud!) lijdt aan slapeloosheid. Dat zou nu zoo erg nog niet zijn, als hij zich verder netjes gedroeg. Maar nee hoor! Zoo op zijn eentje wakker te zijn vindt hij vervelend. Hij zoekt alle slapers stuk voor stuk op en probeert ze ook wakker te krijgen. Dat lukt hem niet al te best, want schildpadden in hun winterslaap worden niet gauw gestoord. Nu werd mijnheer boos en bedacht wat anders. Hij zette zijn nek onder de slapers en gooide ze op hun rug. Hij vond het zeker niet te pas komen, dat hij al wakker was, terwijl al die anderen nog zoo lekker sliepen. Nu moesten ze wel wakker worden en tot hun schrik bemerkten, dat ze op hun rug lagen. Tot hun schrik Want

een schildpad kan zichzelf niet omdraaien, en als hij op zijn rug ligt gaat hij dood. Gelukkig merkte de oppasser in den dierentuin, wat de booswicht-schildpad uithaalde, en zette al die arme omgekeerde mijnheeren en mevrouwen weer netjes op hun pooten.

Me dunkt die deugniet moest maar een poosje worden opgesloten.

EEN MIJN-ONGELUK DOOR SPELENDE KINDEREN VEROORZAAKT.

In Bohemen heeft een ernstig mijnongeluk plaats gehad, dat door spelende kinderen is veroorzaakt. Een mijn heeft luchtschachten, waardoor versche lucht naar binnen wordt gevoerd. Vlak bij zoo'n luchtschacht hebben spelende kinderen wat droog gras in brand gestoken, met het gevolg, dat het hout van de schacht begon te branden. Het vuur sloeg naar binnen, met het gevolg, dat er in de mijn een ontploffing ontstond. Dertig mijnwerkers werden door den rook bevangen. Een reddingsbrigade kon het grootste gedeelte naar boven brengen, doch waren er al vier menschen overleden.

Met vuur spelen is gevaarlijk werk.

GEEN PARACHUTE-SPRONGEN MEER.

Een parachute is een groote parapluie, die luchtvarenden meenemen om in tijd van nood hun leven te kunnen redden. Wanneer ze op groote hoogte uit een vliegtoestel springen, gewapend met een parachute, gaat deze onder het vallen open en breekt zoo den val. Natuurlijk moesten er eerst menschen zijn, die zoo'n sprong wilden wagen, zonder dat ze in gevaar verkeerden. Maar dat is nu niet meer noodig. Ieder kent het nut van een parachute. Toch waren er nog menschen, die voor geld wel zoo'n sprong wilden doen, om het publiek te vermaken. Dat is nu verboden, want niet altijd loopt zoo'n sprong goed af. Is er gevaar in de lucht dan blijft er niets anders over dan te trachten nog door een parachute-sprong het leven te redden, maar om louter voor het plezier van anderen zijn leven te wagen is op deze manier gelukkig verboden.

Vervolg Briefwisseling van het vorig nummer.

Zwolle, Sproetje. Jij hebt een hoop beleefd in deze maand. Zoo'n avond naar een gymnastiek-uitvoering is een feest, 't is zoo'n mooi gezicht al die oefeningen. Geen wonder dat je een broer en een zus hebt die zoo goed gymnastiek kunnen maken. Je moeder geeft het voorbeeld. Een uur ver wandelen met haar dochtertje dat houdt je jong en frisoh. Is het kiekje mooi geworden? Wil je vader en moeder de groeten terug doen?

— K r i e k o o g. Vriendelijk dank voor je plaatjes. Wat zijn ze mooi. Schrijf maar gerust zonder dat je de raadsels oplost. Dat vind ik juist aardig, want nu weet ik zeker dat je me geen briefje schrijft om een prijs te krijgen. Ben je al te oud? Ik heb er nichtjes van zestien jaar bij, en die het ook nog leuk vinden om me te schrijven.

Allen hartelijk gegroet van
TANTE KOOSJE.

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MUJ. E. J. BOSCH Jbz., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

KNIKKEREN.

„Wie pikt er op een stuiter?” „Een vijfje!” „Ik leg een kogelfleschje op, wie pikt er op?”

Al die uitroepen kon je op het schoolplein hooren. 't Was in den vollen knikkerkijertijd.

Overal zaten de jongens en meisjes op tasschen en mantels en er stond een heele groep omheen om te „pikken”.

De kinderen gingen vroeg van huis om nog te kunnen knikkeren.

Drie jongens, Hein, Toon en Kees, kwamen het schoolplein ophoopen.

Toon en Kees waren trouwe vrienden en Hein was een buurjongen, die wel vaak met hen meeliep, maar met wie ze toch niet veel ophadden.

Ze vonden hem geniepig en een beetje valsch. De jongens hadden natuurlijk ook hun knikkerzakken bij zich en al heel gauw zat Hein met een groote stuiter voor zich op den grond.

't Was een pracht stuiter en heel wat kinderen drongen er omheen om hem te krijgen.

Hein legde een gewone knikker voor den stuiter en wie den knikker raakte kreeg den stuiter.

Nu er waren liefhebbers genoeg. Al heel gauw rolden de knikkers Hein toe, die ze met een tevreden gezicht inpalmde.

Toon en Kees hadden ook hun geluk beproefd, maar waren gauw opgehouden en legden nu zelf een knikker op.

Kees zat naast Hein en af en toe keek hij eens. Sjongen wat won die Hein, 't was blijkbaar een lastig knikkertje om te krijgen; nu was er een meisje bezig, eentje uit de vierde klas (de jongens zaten in de vijfde).

Die kon mikken, met den derden knikker raakte ze 't kleine, voor den stuiter, liggende knikkertje.

„Gewonnen”, juichte ze en stak haar hand al uit. Maar Hein nam den stuiter, rommelde wat in zijn knikkerzak en zei: „hier heb je hem.”

Blij nam Nelly hem aan maar meteen riep ze: „dat is een andere, kijk maar.”

Ze liet op haar uitgestrekte hand den knikker zien aan degenen, die er bij stonden. Dat waren er niet zoo heel veel, want de meesten waren weggegaan. Toon en Kees waren er nog en een paar van Nelly's vriendinnen.

In haar hand lag een klein dof stuitertje, zonder kleuren, een heel verschil met de prachtige gekleurde, die Hein had opgelegd.

„Dat is gemeen”, riep Kees. „Dat is valsch. Hein geef terug.”

„Wat moet ik teruggeven?” vroeg Hein met een valsch lachje, „ik heb haar toch niets afgenomen, ik mag haar toch zeker den stuiter geven dien ik wil.”

„Als je een stuiter oplegt, moet je hem ook geven”, hield Kees vol.

„Ja”, zei Nelly, „dit ding kan je houden geef mij de andere.” Ze stak haar hand al uit, want Hein grabbelde opnieuw in den knikkerzak.

Maar opeens gaf hij haar een duw, zoodat ze viel en zei: „daar heb je hem hoor.”

„Dat is echt valsch”, schreeuwde Kees en gaf Hein een klap in zijn gezicht dat hij duizelde. Dat liet Hein zich maar zoo niet doen, hij pakte Kees beet en even later rolden ze samen over den grond.

Nelly was door de andere meisjes opge-

holpen en moest nu met de klas mee naar binnen.

De bel luidde, mijnheer klapte in de handen, maar Hein en Kees, die nog over de speelplaats rolden, hoorden niets.

Alle kinderen waren langzamerhand binnen gekomen en mijnheer Joosten wilde juist met de vijfde klas naar boven gaan, toen hij de vechtende jongens zag.

Met een paar groote stappen was hij bij hen, en trachtte het kluwen van armen en beenen te ontwarren. Even later stonden Hein en Kees weer op hun beenen.

Ze zagen er niet zoo netjes uit als toen ze van huis gegaan waren. Hein had een blauw oog en Kees z'n neus bloedde.

Ze zaten vol met vuil en stof van de straat. Mijnheer schudde het hoofd en zei: „wat een vechtersbazen, waarover was het nu weer?”

Tegelijk begonnen de jongens uit te leggen en 't was een geroep van „hij begon”, „maar hij deé valsch”, „nietes”, „welles”.

„Schei maar uit”, zei mijnheer, „ik begriep het al, 't komt natuurlijk weer van dat knikkeren, dat moet nu maar eens uit zijn, geef die zakken maar hier.”

De jongens gaven de zakken over en gingen toen met mijnheer mee naar binnen.

„Wie begon met vechten?” vroeg hij nog. „Hij”, zei Hein en wees op Kees.

„Kees, Kees, wat ben je toch een vechtersbaas, gisteren zag ik je ook al bezig, nu zal ik je een flinke som geven dan kan je daar mee vechten. En je blijft om vier uur maar een uurtje bij me om over alles na te denken.”

Kees zei niets meer terug. Had hij gezegd dat 't voor Nelly was dat hij gevochten had, dan had hij vast niet zooveel straf gehad.

Maar Kees vond het zoo opschepperig om er over te praten. 't Was net of je een pluimpje inplaats van een standje wou hebben.

Als een van de anderen, Toon b.v., die toch gezien hadden hoe het ging, het vertelde dan was het beter.

Toon zat daar ook aan te denken toen hij hoorde dat Kees school moest blijven, maar Toon was een beetje verlegen en durfde zoiets niet goed te zeggen.

Toen Kees uit school thuiskwam was Grootmoeder er. „Zoo Kees”, zei ze, „ging 't goed op school?”

Kees bromde iets van „ja grootmoeder”, maar vertelde nog niets.

„Kees", vroeg moeder, „kom om vier uur een beetje gauw uit school dan kunnen we nog wat met grootmoeder gaan wandelen."

„Dat kan niet", zei Kees, „ik moet tot vijf uur schoolblijven."

Moeder schrok. „Hoe komt dat nu?"

„O, ik had gevochten", zei Kees onverschillig.

„Je bent ook altijd aan 't vechten, hoe kom je daar nu toe, je mocht wel wat meer op Toon gaan lijken, die is altijd zoo kalm en bedaard."

Kees was niet erg in zijn humeur, toen hij om half twee de deur uitstapte. Ze keken thuis allemaal even leelijk omdat hij gevochten had. Net alsof dat nu zoo erg was. En 't was toch voor Nelly! (maar dat had hij niet thuis verteld). Moeder had hem bij Toon vergeleken.

Nu, zoo'n saaie piet werd hij nooit. Toon

durfde geen klap te geven en als hij met een vinger aangeraakt werd, schreeuwde hij al haast.

Een echt flauw laf jong. Kees vergat in zijn boosheid, dat Toon vaak ziek geweest was en daardoor niet zoo flink en sterk was als hij.

Ze konden gewoonlijk best met elkaar opschieten, maar soms had Kees een bui, dat hij Toon laf vond.

Nu ook, toch ging hij Toon halen. Dat was nu eenmaal zoo'n gewoonte.

Hij zei echter onderweg niet veel. „Heb je 't thuis verteld, dat je school moest blijven?" vroeg Toon eindelijk.

„k Moest wel", snauwde Kees, „moeder vroeg of ik vroeg thuiskwam, dan konden we met grootmoeder gaan wandelen, dat gaat nu natuurlijk niet."

„Als je eens tegen mijnheer zei, dat 't

IN DE KERK.

In de kerk, rust het werk.
Beieren de klokken.
Kom, o kom, 't heiligdom
Wil met vree u lokken.

Jong en oud, klein en groot
Luistert stilgezeten.
Zet u neer, als de Heer
U Zijn Woord doet weten.

A.

voor Nelly was", waagde Toon voorzichtig. „Dat ga je toch niet zelf vertellen", bromde Kees. „Een ander kan dat wel doen jij b.v., maar daar heb je toch geen moed voor, je bent zoo'n echte lafaard, ba!"

Ze waren bij school gekomen en na de laatste woorden draaide Kees zich opeens om en voegde zich bij de andere jongens.

Toon bleef wat achter. Hij had een kleur gekregen na Kees' booze woorden. Was hij een lafaard?

Hij durfde niet zooveel als Kees, maar een lafaard?

Als hij 't nu niet tegen mijnheer zei, was hij dan niet laf?

Eigenlijk had hij niets voor z'n vriend over. En Kees was altijd zoo goed voor hem.

Daar liep mijnheer, wacht nu zou hij 't meteen even vertellen en vragen of Kees om vier uur weg mocht.

Toon deed een paar stappen in de richting van mijnheer Joosten, maar bleef opeens staan.

't Was misschien beter om het in de klas te zeggen waar ze allemaal bij waren. Dan zou Kees zelf zien, dat hij wat voor hem over had en niet laf was.

De klas zat klaar om met de sommen te beginnen, toen Toon zijn vinger opstak.

„Wel Toon?" vroeg mijnheer, „wat is er?"

„Mijnheer", begon Toon moedig, „Kees heeft straf gekregen, omdat hij met Hein gevochten heeft, maar Hein deed valsch. Nelly van Dijk had een mooie stuiter gepikt en Hein wilde haar een leelijke geven en toen werd Kees kwaad en daarom heeft hij gevochten."

't Was even stil in de klas toen Toon klaar was. Hein keek woedend naar hem. „Akelig klikjong", bromde hij.

„Dat is goed Toon, dat je dat verteld hebt", zei mijnheer, „we zullen de straf omdraaien en Hein houd mij vanmiddag

gezelschap, maar vertel eens, heeft Nelly nu dien mooien stuiter gehad?"

„Nee mijnheer", riepen Kees en Toon als uit één mond.

„Dat moet dus nog gebeuren", ging mijnheer voort. „Hein geef je knikkerzak eens."

„Die heeft u al afgenomen", bromde Hein.

„Dat is waar ook", zei mijnheer, en haalde uit de lessenaar twee zakken te voorschijn. „Welke is van jou, Kees?"

„Die blauwe, mijnheer."

Kees kreeg zijn zak weer terug en mijnheer ging in Hein zijn zak aan 't visschen. Hij haalde de stuiters er uit.

„Weet jij welke 't was?" vroeg hij toen aan Kees. Kees wees den stuiter aan.

„Zoo, zoo, die mooie gekleurde stuiter, maar ik vind dat Nelly voor de teleurstelling, die ze eerst gehad heeft, dat kleine blauwtje er wel bij mag hebben, wat zeg jij, Hein."

Hein zei niets maar keek kwaad.

„Nu", zei mijnheer troostend, „'t hindert niet zoo heel erg, want de eerste weken bewaar ik toch dien knikkerzak en kan je toch niet knikkeren, en dan is 't maar jammer van die mooie stuiters als ze in den zak blijven zitten."

Mijnheer borg den zak weer op en gaf de stuiters aan Kees. „Geef jij ze straks maar aan Nelly."

Nelly sprong om vier uur in de lucht, toen ze die twee mooie stuiters zag.

„Wat fijn", riep ze, „dank je wel, Kees."

„Je mag Toon ook wel bedanken", meende Kees, „want die heeft alles aan mijnheer verteld."

Kees en Toon liepen heel wat opgewekter naar huis dan naar school. Ze spraken er niet meer over, maar meer dan ooit voelden ze zich echte gezworen vrienden, die wat voor elkaar over hadden.

ANS VAN DER SLUIJS.

3) DE TWEELINGEN

door N.

Bertha zorgde dadelijk als een echte huisvrouw voor thee. „We zijn van middag al een paar keer wezen kijken of de boot nog niet aankwam", vertelde zij, „eerst om bij tweeën, doch toen was er van de heele boot nog niets te zien, tegen half drie zijn we toen weer gegaan, en hoorden toen dat de boot wel in aantocht was, maar dat het

nog wel een uur zou duren, alvorens zij aankwam, want dat zij de haven niet binnen kon daar het water te laag was."

„'t Is me het reisje wel hoor", zuchtte moeder. „we zijn net een uur of vier onder weg geweest."

„Ja een prettige reis is het niet moeder, en vooral u hebt het nog nooit gedaan, dus valt het dubbel tegen, als je er dan eens zoo lang over doct als aangegeven wordt."

„Dat is zoo Bertha, maar 't voornaamste is dat we goed aangekomen zijn".

(Vervolg op pag. 222).

De strijders stelden zich nu in twee reien op met geveldelanssen. Zoo renden ze op elkander in. Ze hadden elkander bijna bereikt, toen er op eens een verschrikkelijke kreet klonk. Zelfs de krijgers bleven verschrikt staan. De oorzaak van de ontsteltenis was juffrouw Slotter, die dacht, dat de negers elkander werkelijk te lijf wilden. In haar angst had ze een kreet geslaakt.

Streng zag Schootzeil haar aan.

„Wat beteekent dat?“ vroeg hij.

„Ze gaan vechten.“

„Welneen mensch, hoe kom je er bij?“

„Wel, ze stormden toch met die pieken op elkaar in?“

„Dat was maar spel.“

„Een raar spelletje“, vond juffrouw Slotter.

„Het is een krijgdsans, houdt je nu maar heel stil, en je zult wat moois zien.“

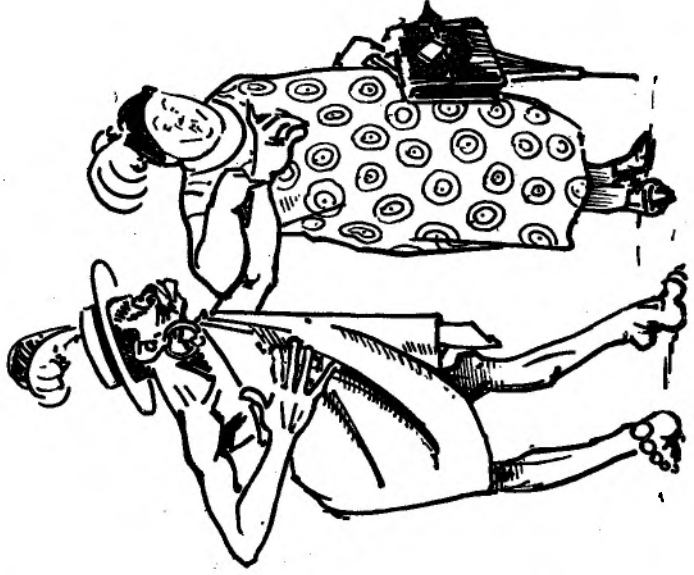
„Ik hou anders niets van vechten.“

„Je kunt anders gerust blijven, je zult je wel vermaken.“

„Nou,“ besliste de juffrouw nog wat weifelachtig, ik wil dan wel eens kijken maar als het ernst wordt verdwijn ik van het tooneel.“

De krijgdsans had een aanvang genomen. De negers renden als dollen op elkaar in en om elkaar heen en hun spiegelgevecht wond de toeschouwers hoe langer hoe meer op. Met luide kreten werden de strijders aangemoedigd en deze aanmoedigingen, zoowel als de groote hoeveelheid kafferbier, die ze gedronken hadden, deden hen in de goede stemming blijven. Het gevecht duurde langden tijd en niet eerder hield men op voordat de krijgers bijna allen door uitputting waren neergevallen. Eindelijk waren er nog twee over, twee reusachtig zware kerels, die op hun eigenaardige manier moesten duelleeren. Het scheen, dat de toeschouwers een soort weddenschap hielden wie van beiden het winnen zou. Tenminste, er ging van een bepaalde groep een groot gejuich op, als één van de strijders een tik te pakken kreeg, terwijl een andere groep juichte, als de vechthaan een tik uitdeelde. Met een andere groep was

het juist andersom. Eindelijk, toen ook van deze twee de eene liet had opgegeven, werd de ander op zijn schild geheven en over het feestterrein rondgedragen. Nu stond koning Hebi-Kjouda-Ar op en werd Schootzeil uitgenoodigd de stad te bezichtigen. De koning van Sakroesie-land liep met zijn gast gearmd vooraan de stoet. De rest van het gezelschap volgde. Heel galant had Erdal juffrouw Slotter een arm gegeven, maar de juffrouw was maar matig met die beleefdheid ingenomen. Koning Hebi-Kjouda-Ar was heel trotsch op zijn hoofdstad. Schootzeil vond het een vieze negerkraal, maar hij zei niet, wat hij dacht.

„Hoe lang kunt u blijven vader?“, vroeg Joost.
„Tot Dinsdagmiddag of desnoods tot den avond.“

„O dan tot 's avonds hoor“, bedisselde Bertha.
„U moet nu maar zoo lang mogelijk blijven, en de jongens, hoe lang blijven die?“

„Ja“, gaf vader ten antwoord, „dat zal van jullie afhangen, als het niet te druk is mogen ze van ons zoo lang blijven als jullie ze hebben willen.“

„Dan komt het voor elkaar hoor“, knipoogde Joost tegen de tweelingen, „hoelang heb je vacantie?“

„Tot Dinsdag over een week.“

„Dan blijven ze zoo lang, niet waar Bert?“

„Best hoor“, zei Bertha, „als ze tenminste zoo lang van hun moeder af kunnen.“

Hier moesten de jongens fijn om lachen, ze bleven toch bij geen vreemden.

De middag en avond vlogen om, en weldra was de tijd daar dat de jongens naar bed moesten. Bertha ging met hen mee naar boven, waar zij op een kamertje dat op een hoek van den zolder afgeschut was, zouden slapen. Het bed stond eenigszins onder den schuinen kant van 't dek, doch dit was geen bezwaar, er was ruimte genoeg boven hen dat ze tot achter in 't bed recht op konden zitten.

Bertha bleef nog even met hen praten, maar liet hen spoedig alleen, zeggende: dat als zij klaar waren, ze zelf het licht maar uit moesten draaien.

Haast om in bed te komen hadden de jongens niet, op hun gemak namen ze het kamertje eens op, bekeken de platen aan den wand, duwden hun neuzen tegen de ruiten, maar in de duisternis van den avond, was er niets van het uitzicht waar te nemen.

Eindelijk besloten ze toch maar naar bed te

gaan. Frits zat al op den rand van het l. dikant toen hij tot de ontdekking kwam dat hij wat vergeten had. „k Moet even naar beneden hoor, 'k ben zoo terug.“

Jan vond het best, hij ging er wel vast in. Boven op bed gezeten, vond hij dat het heerlijk veerde. „Dat zal heerlijk wippen als je er met een vaartie inspringt“ dacht hij, meteen was hij het bed al weer uit, nam een aanloopje en sprong midden in bed.

Bons. „O! aul au!“ kermde Jan ineens.

Door de veerkracht van het bed, was hij omhoog gewipt, met met zijn hoofd tegen den scherpen kant van den balk aan. Met pijnlijk gezicht wreef hij over zijn hoofd, dat kwam aan hoor, goed dat Frits het niet gezien had, wat zou die hem uitgelachen hebben. De pijn was opeens vergeter en Jan sprong het bed weer uit. Net kwam Frits boven. „Zeg“, begroette Jan hem, „je moet eens met een aanloopje in bed springen dat gaat zoo fijn, het bed veert reuze.“

Frits duwde er eens even boven op, bedacht zich niet lang, nam zijn loopje zoo groot mogelijk.

Een sprong, een bons en een gil, en Frits viel met een smak achterover.

„Nu schrok Jan toch, wat had hij gedaan?“
„Frits“ riep hij angstig, „Frits toe sta op. Heb je je bezeerd?“

Maar Frits gaf geen antwoord, Jan probeerde hem wat op te lichten, maar schrok van het doodelijk wit van zijn gezicht. Hij holde naar de trap, en riep: „Vader! Moeder! O, kom toch gauw!“

Hij riep zoo angstig dat allen er van opschrikten. In een ommezien was vader boven, door moeder op den voet gevolgd.

„Wat is er?“ vroegen beiden als uit een mond

„Frits“, wees Jan.

Vaders eerste werk was den jongen een wat gemakkelijker houding te geven, onderwijl vroeg hij: „Wat is er gebeurd, hoe komt hij zoo?“

„Hij... hij... stootte zijn hoofd“, stotterde Jan, bevreesd de ware toedracht der zaak te vertellen.

Vader begreep evenwel uit Jan's manier van doen dat er meer achter zat, en vroeg kortaf: „Waartegen?“

„Tegen dien balk pa.“

„Tegen dien balk? Sprong hij dan in bed?“

„Ja pa.“

„Onvoorzichtige jongens ook“, barstte vader nu los, „je zult nog eens de grootste ongelukken maken, kijk dan ook uit wat je doet.“

Moeder, hoewel ook ontstemd op haar jongens, trad anders op, zij bette Frits' hoofd met koud water, en mocht weldra het genoegen smaken dat hij de oogen opende.

Eerst keek hij wat verwonderd, dat allen om hem stonden, maar toen ineens wetende, zeide hij, naar zijn hoofd tastende: „Oei wat stootte ik daar mijn bol even tegen dien balk aan.“

Hij wou overeind komen, maar moeder voorkwam hem: „Kalm blijven liggen vent, en niet meer praten, Jan heeft al verteld hoe 't gekomen is, 'k zal nog een natten doek op je hoofd leggen, en dan gauw gaan slapen hoor en nu ook vlug in bed Jan.“

Moeder kustte haar wildebrassen nog eens welterusten, en ontdekte toen een bult op Jan zijn hoofd.

(Wordt vervolgd).

door iemand die vroeg of de Koningin binnen mocht komen. Daar kwam ze al aan ze groette vriendelijk, vroeg hoe al de kinderen heetten en informeerde toen naar de boerderij. Want daar kwam de Koningin nu eigenlijk voor. Ze had gehoord dat de boeren in Friesland bijna geen geld meer kregen voor hun melk en vee, en nu in groote zorg zaten. Dat vond de Koningin zoo verschrikkelijk, dat ze zelf heel onverwachts, zonder dat iemand er iets van wist naar Friesland reisde, om persoonlijk met de moodlijdende boeren te praten. Nu wilde de Koningin de boerderij van dit gezin zien en de moeder ging met haar oudsten zoon mee om alles te vertellen. De vader was juist niet thuis, hij was voor zaken naar de stad. O, wat speet het hem toen hij hoorde dat de Koningin bij hem geweest was, toen hij niet thuis was.

Bij verschillende anderen is de Koningin ook nog zoo wezen kijken. Ook bij een weduwe, die zei: „Ik laat me niet voor den mal houden“, net wat wij ook gezegd zouden hebben. Maar toen ze merkte, dat het echt waar was, en de Koningin bij haar binnen stapte, toen heeft ze haar beste beentje voor gezet en is gauw met een warme stoof komen aandragen. Voor de Koningin heb je alles over.

☉☉☉ VAN ALLES WAT ☉☉☉

ONTVANGTOESTELLEN IN POLITIE-HELMEN.

In Engeland zijn proeven genomen met ontvangtoestelletjes in politie-helmen. Deze proeven zijn goed geslaagd en nu is het plan om de agenten die op straat de wacht hebben, zoo'n radio op hun hoofd te zetten. Dan kunnen ze altijd hooren wat er voor bijzonders op het politiebureau gebeurd.

EEN SLANG.

Iemand te Deventer die in bananen handelt, vond tusschen een partij West-Indische bananen een slang van 1½ M. lengte. Er staat niet bij in de krant of de slang toen nog leefde. Ik denk het niet, want hij heeft de slang aan het gymnasium cadeau gedaan, en wat zouden ze op het gymnasium met een levende slang moeten beginnen.

☉☉☉ BUITENLAND ☉☉☉

DE HITTE VAN IJSLAND.

IJsland is bekend om zijn groote koude. Het is er nooit warm. Waar komt dan de hitte vandaan, waar ik van schreef? De koude is uitwendig, en de hitte is inwendig. Het land is sterk vulkanisch. Overal worden er heete bronnen en lavastroomden gevonden. Op IJsland wonen ook menschen. Ze maken zich het leven zoo plezierig mogelijk. Op het eiland, waar alleen gedurende den zeer korten zomer, aan de kust een klein stukje groene weide is. Verder groeit er niets. En nu hebben Engelsche ingenieurs bedacht, dat de warmte van al die bronnen wel eens gebruikt zou kunnen worden voor plantengroei. Ze wilden dan over het heele eiland enorme kassen aanleggen, die verwarmd moeten worden door de inwendige warmte van het eiland. Die warmte zou dan zoo groot worden dat in die kassen planten gekweekt konden worden die anders alleen in Indië en andere warme streken groeien willen. Ananassen, abrikozen, perziken, wijndruiven, enz. Dat is een knap bedacht plan. 't Is alleen maar jammer, dat het geld ontbreekt om het uit te voeren, en ook de menschen die al dat fruit weer moeten opeten. Want voor uitvoer zou het fruit waarschijnlijk te duur worden.

HET EERSTE KIEVITSEI.

Vrijdag 25 Maart is bij Stavoren het eerste kievitseï gevonden en naar de Koningin gestuurd. De vroegste datum waarop het eerste kievitseï is gevonden sinds 1912 was 9 Maart, de laatste 29 Maart. Het is dit jaar dus niet erg vroeg.

EEN 103-JARIGE.

In Groningen is een vrouw 103 jaar geworden. Zoo oud worden er niet veel menschen. Haar huisje en de straat waarin ze woont was door de buren met bloemen en slingers versierd. En ook aan cadeautjes heeft het haar dien dag niet ontbroken. Ze is nog heelemaal gezond, al is haar gehoor en gezicht ook sterk verzwakt. Als het mooi weer is wandelt ze ook nog buiten. Om wat steun te hebben, schuift ze dan een wagentje voort.

ONS RUILHOEKJE.

Nog een verzoek. Wie wil er plaatjes of bonnen ruilen? Geen bonnen sturen. Eerst schrijven wat je hebt te ruilen, en wat je er voor in de plaats wilt hebben. Om te beginnen wil ik graag plaatjes hebben voor het Droste album Indië en bonnen van de Wybert tabletten. Hiervoor in ruil heb ik Erdal bonnen en Pelikanen, waarde twee punten. Wie begint er?

EEN EIGENAARDIG VLIEGTUIG-ONGELUK.

Aan de kust van Nieuw-Zuid-Wales in Australië is een vliegtuig op een eigenaardige manier verongelukt. Een roofvogel vloog in de schroef zoodat deze weigerde en het toestel in zee viel. De drie inzittenden wisten er uit te klimmen en zwemmend hun leven te redden. Volkomen uitgeput bereikten ze toch veilig het land. Het toestel werd kort daarop totaal vernield aan wal gespoeld.

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MU. E. J. BOSCH Jbza., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

DE VERLEIDING.

't Kippeboutje geurt zoo lekker,
Takkel snuift z'n neus goed vol,
„Daar een stukje van te proeven....”
Die gedachte maakt hem dol.

Even op den stoel gesprongen,
Kijk, hij rekt z'n hals al uit,
Zou hij 't wagen... van den honger
Loopt het water langs z'n snuit.

Door het Smousje, dat z'n vriend is,
Wordt hij bij z'n werk gestoord.
„Takkel, Takkel.... wees voorzichtig”
Is z'n goed en ernstig woord.

Laat het boutje rustig liggen,
Strakjes krijg je wel een brok.
En, m'n vriend als je gaat stelen,
Geeft de baas je.... mei den stok.

H. Sperling 1903

DE TWEELINGEN

door N.

(Slot).

„Hoe heb ik het nu", zei ze, „hoe kom jij aan dien bult op je hoofd? Soms ook gestooten?"

„Ja moe."

„Waartegen?"

„Ook tegen dien balk moe", kwam er bedremmeld bij Jan uit.

„Wel nu nog mooier", begon vader, „heb ik ooit van me leven zulke domme ezels gezien; vond jij het zoo leuk Frits, dat Jan zich gestooten had, dat jij het nu ook nog eens moest probeeren?"

Verwonderd keek Frits op, en hij antwoordde. „Nee pa, ik wist niet dat Jan het ook gedaan had."

„Waarschuwde jij hem dan niet Jan?"

„Nee pa, ik wou.. ik dacht.. ik wist.. en Jan barstte in snikken uit.

Nu begrepen vader en moeder er niets meer van, maar Frits ging een licht op. Jan had het er dus om gedaan, hij wist dat hij zich bezeeren zou, aardig was het niet, maar hij had het vast niet zoo kwaad bedoeld; vroegen vader en moeder nu maar niets meer, en gingen zij maar weg, anders kreeg Jan nog een standje bovendien.

Vader scheen de onuitsproken gedachte van zijn zoon begrepen te hebben, hij ging heen: „We zullen hier nu verder maar over zwijgen, maar een ding is zeker, je gaat Dinsdag met ons mee naar huis, en laat ik jullie nu niet meer hooren.

Moeder zei niets meer, ze bleef nog even tot Jan wat bedaar was, liet hem wat drinken, dekte toen de jongens toe, knipte het licht uit, en verdween ook naar beneden.

Een poosje bleef het stil en toen klonk het zacht: „Slaap je Frits?"

„Nee nog niet."

„Zou vader het meenen?"

„Ik denk het wel."

„Ook een strop hè, 't is mijn schuld."

„Ja."

„Ben je boos?"

„Nee, maar ik vind het jammer."

„Ja ik ook, ik wist niet dat jij je zoo bezeeren zou, anders had ik het niet gedaan."

„Nee, laten we nu maar gaan slapen, het helpt toch niets al praten we er over, 't is gebeurd, wel te rusten."

Jan kon den slaap niet vatten, hij moest aldoor denken aan hetgeen vader gezegd had, ze moesten Dinsdag mee naar huis, hij had het verdiend, maar Frits niet. Was het nu billijk dat Frits straf voor hem kreeg? Neen!

Hij zou het vader zeggen, en vragen of Frits blijven mocht, misschien dat vader het goed vond, in ieder geval het was te probeeren. Met deze gedachten sliep Jan in.

* * *

's Zondags werd er aanvankelijk niet meer over het gebeurde van den vorigen avond gesproken. De jongens droegen alleen op hun voorhoofd de ken-teekenen van de aanraking met den bewusten balk.

Jan was opvallend stil, zelfs in de kerk, waar vader hem anders wel eens moest waarschuwen,

dat hij met zijn beenen zat te bengelen, of de kerk rond zat te kijken, had hij schijnbaar in stille aandacht zitten luisteren. Innerlijk doorleefde hij echter een strijd met zich zelf. Zou hij alles laten zooals het was, of zou hij een beroep doen op vaders goedheid, dat zoo niet beiden, dan toch Frits de vacantie hier uit mocht blijven.

In den loop van den middag toen moeder bij Bertha in de keuken was, en Joost met Frits in den tuin verdween, nam Jan zijn kans waar.

„Vader", begon hij, en bleef toen steken. Het was toch wel lastig precies onder woorden te moeten brengen wat je dacht en wilde.

Vader bemerkte wel dat Jan iets op het hart had, en hoewel de jongens door hun onbesuisdheid hem dikwijls vertoornden hield hij toch veel van hen, en vroeg daarom aanmoedigend: „Wat is er Jan?"

„Dat van gister vader, dat was alleen mijn schuld, en nu krijgt Frits ook straf, mag hij nu niet alleen hier blijven?"

„Weet Frits dat je dit vragen zal", vroeg vader zonder dadelijk antwoord te geven.

„Nee vader."

„Denk je dat hij het prettig zal vinden hier alleen te blijven?"

„Ik weet niet vader, ik denk van wel."

„O!... Zou jij het leuk vinden als Frits mee naar huis moest en we zouden zeggen: jij mag nog wel een weekje blijven Jan?"

Jan bedacht zich niet lang, maar zei volmondig: „Nee vader."

„Zoo, dus je denkt dat Frits hier andere gedachten over heeft dan jij, roep hem maar eens."

Frits werd gehaald, en vader zei: „Jan heeft verteld dat jij geen schuld hebt aan het gebeurde van gisteravond, dus nu mag jij de vacantie hier wel uitblijven."

Even teekende zich blijde verrassing op het ge-laat van Frits af, maar dan vroeg hij: „En Jan dan?"

„Jan gaat mee naar huis", besliste vader.

„Mag ik dan ook maar mee naar huis, alleen is er toch niets aan", vond Frits.

Vader kreeg schik in zijn jongens die zoo nauw aan elkaar verbonden waren, en hij besloot ditmaal eens genade voor recht te laten gelden.

„Zouden jullie kunnen beloven geen dolle streken meer uit te halen deze vacantie? Langer zal ik jullie belofte maar niet vragen."

„Ja vader", haastten zij zich beiden te zeggen.

„Nu gaat dan maar aan moeder vragen, of het goed is dat je allebei nog mag blijven."

Een oogenblik konden de jongens hun eigen ooren niet gelooven, maar toen vlogen zij hun vader om den hals, van moeders toestemming al zeker.

De jongens waren zoo gelukkig dat vader geen spijt van zijn woorden had, en of ze goed opgepast hebben die vacantie, en genoten dat ze hebben!

Toen ze thuis kwamen waren Jan's eerste woorden: „Met de groote vacantie gaan we weer moeder, want we hebben zoo'n schik gehad, en Bertha heeft gezegd dat het mag."

Frits stemde hier lachend mee in.

N.

"Weet je ook", zei hij fluisterend tot Erdal, "waar ze hier de slaven bergen? Ik wou wel een beetje op de hoogte zijn. Je weet nooit hoe het te pas komt."

"Aan de achterzijde van de markt", fluisterde Erdal terug. "Ik geloof, dat hier de markt al is."

Ze kwamen aan een verbrede ruimte aan het einde van een soort straat, waar verschillende gebouwtjes stonden, natuurlijk ook uit leem en bamboe opgetrokken, die er wat minder smerig uitzagen en wat ruimer waren dan de huisjes van de bewoners der koninklijke stad M'bawa.

"Waar zijn we?" vroeg juffrouw Slotter.

"Op de markt", zei Schootzeil, terwijl hij wees op een paar armoedige stalltjes, waar Arabieren hun waar te koop aanboden.

"Wat is dat?" zei juffrouw Slotter, terwijl zij op een hoopje rommel wees, dat er uitzag als vuile steentjes.

Schootzeil wist het niet, maar Erdal gaf de verklaring.

"Dat", zei hij, "is iets heel bijzonders en wordt door de Arabieren duur verkocht."

"Ja, maar wat is het dan?"

"Dat zijn olifantsnagels."

"Olifantsnagels? Waar is dat dan voor?"

"Die worden fijngeraspt en door de mais gegeten tegen de koorts."

"Foei, wat vies. En helpt het?"

"Je moet het maar eens probeeren, Moeder, als je koorts hebt", zei Schootzeil. "Dan merk je het gauw genoeg."

"Maar juffrouw Slotter was niets gesticht over die geestigheid.

"En wat verkoopen ze daar?" vroeg ze.

"Dat is de modezaak hier", verklaarde Schootzeil, terwijl hij glimlachte. "Mooie rieten lendeschorten en indigo-blauwe jakjes kan je daar krijgen en mocht je wat voor je haar nodig hebben, dan hebben zij er allerlei potten, met den inhoud waarvan je haar zoo rechtop blijft staan als je maar wilt. Kunnen zij niets aan je slijten?"

Maar juffrouw Slotter trok een erg verontwaardigd ge-

zicht en dus zei Schootzeil maar niets meer, doch onderhield zich met den koning.

"Hier achter", fluisterde Erdal, "in die groote kraal, daar bergen ze de slaven."

"Kan je niet eens van dien koning te weten komen", vroeg Schootzeil, — de conversatie tusschen ons lukt niet zoo erg — kan je niet eens van dien koning te weten komen of er slaven in zitten? En of we niet eens een kijkje kunnen nemen?"

"Dat zal Hebi-Kjouda-Ar nooit toestaan, tenzij u zegt, dat u slaven koopen wilt, dan misschien wel. Als ze er tenminste zijn. Er zijn niet altijd slaven."

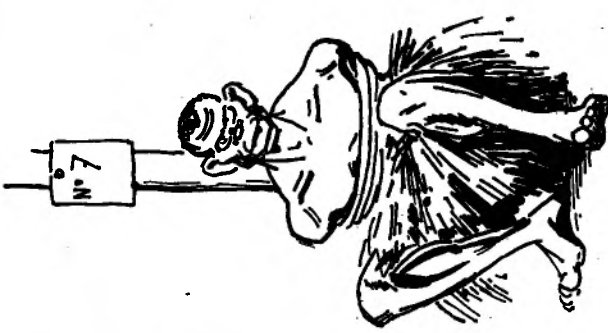
"Nou goed, zeg dan maar zoo wat."

Erdal begon voorzichtig met den koning over dit pijnlijke onderwerp.

Het bleek, dat er inderdaad een vijftiental ongelukkigen in de slavenkraal zaten opgesloten en koning Hebi-Kjouda-Ar vond het goed, dat koning Schootzeil en Erdal een kijkje namen. Daar zaten bij elkaar gehurkt en met een touw aan een paal in het midden van de kraal gebonden, de gevangenen, geroofden uit omliggende streken, die hun somber lot afwachtten. Schootzeil nam zich voor aan den slavenhandel in deze buurt, voor zoover hem dat mogelijk was, voor goed een einde te maken.

"Arme kerels", fluisterde hij. "De oude Schootzeil zal eens kijken wat hij voor jullie doen kan."

Omdat hij begreep, dat er voor het oogeblik weinig voor

...met een touw aan een paal gebonden.

HUN EERSTE REIS, DIE TEVENS HUN LAATSTE WERD.

De geschiedenis, die ik jullie vertellen wil, is niet pas geleden gebeurd. Ze dateert uit den tijd, dat er vrijwel nog geen stoomschepen waren, maar waarin alle verkeer op zee, met zeilschepen plaats vond.

Ze waren met z'n tweeën op school geweest, Jan en Gijs en ze konden goed met elkaar overweg. Ik geloof niet, dat er op die school cijfers gegeven werden, maar zoo dat wel het geval geweest is, dan hebben Jan en Gijs vast voor meerdere vakken onvoldoende gehad. Er waren maar een paar vakken waar ze in uitblonken en dat was rekenen, aardrijkskunde en geschiedenis. Vooral als de meester vaderlandsche geschiedenis vertelde, waren ze in hun sas. Hoe glinsterden hun oogen, als ze hoorden van de heldendaden van Piet Hein en de Ruyter en ze zongen het dapper mee, dat „Piet Hein z'n daden groot waren." Ja, dat zou heerlijk zijn de zee te bevaren en avonturen te beleven. Ze genoten ook als ze hoorden van de eerste Hollanders, die naar Oost-Indië gingen. Hè wat een man was dat geweest, die Jan Pieterszoon Coen! Een stad had hij gesticht. Zou er nu nog gelegenheid zijn op dezelfde wijze roem en eer te behalen? Als ze langs de haven van de stad, waar ze woonden, liepen en ze zagen een mooie schoener of driemaster opgetuigd liggen, dan kwam er een verlangen in hen op met zoo'n schip het zee gat uit te varen en ze beloofden elkaar, dat ze, als ze groot waren samen naar zee zouden gaan. Als ze groot waren? Waarom konden ze het nu niet doen? Waarom konden ze zich niet laten aanmonsteren voor een reis naar de Oost of de West:

Naar Oost-Indië naar de West
Jongens, dat gaat opperbest!

Maar moesten ze er eigenlijk wel zoo lang op wachten? Ze konden zich nu toch laten aanmonsteren voor een reis. Maar dat denkbeeld verwierpen ze al spoedig. Ze wisten best dat hun Vader en Moeder er niets van zouden willen weten, dat ze nu al als zeeman het zee gat uitgingen. En toch zou het niet lang meer duren, of ze zouden als matrozen

op een schip gaan! Ze hadden de school afgeloopen en moesten naar een baas. Gijs zou bij een kleermaker in de leer komen en Jan moest bij een drogist achter de toonbank staan om te leeren zoute drop te snijden en voor een paar centen zuivering-zout af te wegen. Zuchtend deden ze hun werk, want dat waren baantjes, waar ze nu heelemaal niets voor voelden. Als ze op een Zondagmiddag of des zomersavonds langs de haven liepen en ze zagen hoe de schepen af en aan voeren, dan kwam er toch zoo'n onbedwingbare lust bij hen boven mee te gaan, ver weg over de zee, naar de rijke Oost.

Op een Zaterdagavond zaten ze weer droevig gestemd op een bank bij het veerhuis aan de haven. De een vertelde, hoe hij des morgens onverdiend een paar draaien om zijn ooren gekregen had van zijn baas, omdat hij een flesch geest van zout had laten vallen en de andere had het over een paar goed gemikte stompen, die hij in ontvangst had moeten nemen, omdat hij een paar knoopen verkeerd aan een duf-

felsche jas had gezet. Net voer er zoo een prachtige, mooi opgetuigde driemaster de haven uit.

„Jan”, zei Gijs, „konden we maar mee, hè?”

„Nou.”

„Misschien weet ik er wat op”, zei Gijs. D'r kwam van de week een stuurman, die een jas liet verstellen. Maandag zou hij terugkomen om zijn jas te halen en hij vertelde me, dat ze aan boord nog best een paar jongmaatjes konden gebruiken. Als hij ons mee wou nemen, zou je dan durven?”

„Ik wel”, zei Jan en hij keek naar den driemaster, die statig het havenhoofd uitzeilde.

„Ik zal het hem vragen”, zei Gijs, „ik wil best mee. Dinsdag vertrekt de schuit.”

Ze praatten er nog lang over en beraamden allerlei plannen hoe ze het best weg zouden kunnen komen.

Met kloppend hart wachtten zij den Maandag af en toen de stuurman zijn jas in ontvangst genomen had en den kleermakerswinkel verlaten had, sloop Gijs hem stilletjes na. In een van de nauwe straten hield hij hem staande.

„Stuurman!”

De zeeman keek om.

„Wel knaapje, wat had je?”

„Stuurman, kunt U nog een paar jongmaatjes gebruiken?”

De stuurman schoof zijn pet op het achterhoofd en keek den jongen eens aan.

„Waarom vraag je dat?”, zei hij wat ruw.

„Nu, U zei toch, dat er nog wel een plaatsje aan boord was voor een paar jongens.”

„Plaats is er”, zei de stuurman, „wou je mee?”

„Ja, m'n vriendje en ik.”

„Mag jelui van je vader?”

„Ja, meneer”, loog Gijs.

De stuurman zweeg een oogenblik en vroeg:

„Zijn jullie niet bang naar zee te gaan?”

„Bang, heelemaal niet.”

D'r kwam zoiets wat op een glimlach leek op het gezicht van den stuurman.

„Goed”, zei hij na een oogenblik nadenken, „morgen vertrekken we, zorg dat je voor negenen aan boord bent!”

Gijs kon nauwelijks afwachten tot de klok 12 uur sloeg en hij Jan kon spreken.

Toen hij z'n vriend zag, riep hij uit: „Het is in orde, hoor, morgen gaan we.”

Wat was dat een moeilijke dag voor de jongens. Ze moesten gewoon hun werk doen, maar ze konden er hun aandacht bijna niet bij houden.

Morgen... morgen, dan zouden ze met den schoener „Alex” het zeegat uitgaan. Ze voelden zich wel een beetje onrustig als ze er aan dachten, hoe ongerust Vader en Moeder wel zouden zijn, als die hen zouden missen.

Ze spraken af, dat ze een brief zouden achterlaten en zeggen, dat ze genoeg hadden van het leven als landrot en dat ze het ruime sop gekozen hadden.

Den volgenden morgen maakten ze stilletjes een bundel van de kleeren die ze wilden meenemen en gingen... niet naar den drogist en den kleermaker, maar naar de haven om zich op den schoener „Alex” in te schepen. Aan den valreep stond de stuurman.

„Zoo maatjes, zijn jullie daar? Nou, ga voorloopig maar naar het volkslogies. Vandaag hoeven jullie nog niets te doen, morgen zullen we jullie aan het werk zetten. Om negen uur vertrok het schip. Erg mooi weer was het niet, er woei een stevige Zuidwester, maar daar merkten de jongens niet veel van, zoolang de schoener nog niet op open zee was, maar nauwelijks was het schip het havenhoofd uitgelopen, of daar begon het lieve leven. Och, och, wat stond er een zee. De golven sloegen schuimend tot over de verschansing en het schip slingerde als een dronken matroos. Jan keek Gijs aan en vond dat z'n vriend er erg bleek uitzag en Gijs dacht hetzelfde van Jan. Alle twee voelden ze zich erg draaiërig worden, maar ze zeiden niets. In open zee werd het nog veel erger. Eindelijk kon Jan zich niet meer inhouden en hij fluisterde doodsbleek: „O, o, wat word ik draaiërig!”

Net kwam de scheepskok voorbij. Die had van de zee en het schommelen van het schip heelemaal geen last, maar toen hij daar de jongens zag staan, begreep hij al gauw wat er aan de hand was. „Zoo, zoo, baasjes”, zei hij, „zeeziek?” De jongens zeiden niets, maar de uitdrukking op hun gezichten vertelde den kok genoeg. Die kok was een plaaggeest en glimlachend zei hij: „Weet je wat het beste middeltje is tegen zeeziekte?... een stukje spek aan een

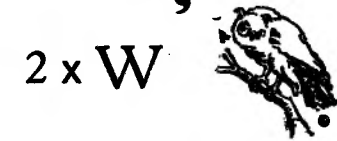
RAADSELS.

Voor Ouderen:

7. Rebus.

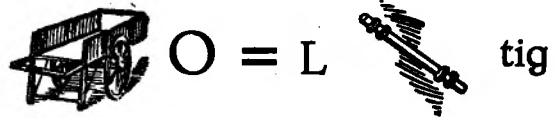
U 2 x W te

8. Verborgen Plaatsnamen.
Speel nu geen krijgertje meer, daar word je nog wilder van, Karel.
Al was het des winters, wij kochten toch ijSCO's.
Hebben jullie een kat? Wij kunnen er op ons bovenhuis geen houden.
9. Welke wagen loopt op acht pooten?

Voor Jongeren:

7. Rebus.

(Zie het nummer van 1 April).

8. Welke steenen hebben oogen?
Zou 'k dat wel van je weten mogen?
9. Welke Bijbelsche naam kun je maken van Jo en a, b, c?

touwtje inslikken en dat op en neer halen." De gedachte aan wat de kok zei maakte hen zoo misselijk, dat ze... dat ze... nu jelui begrijpen het wel, deden, wat ieder-een doet die zeeziek is.

Jan en Gijs waren er allerakeligst aan toe. Wat waren ze begonnen, wat waren ze begonnen? Hoe hadden ze toch zoo dom kunnen zijn, om van huis weg te loopen en zoo'n avontuurlijke reis te ondernemen. De wind werd steeds heviger... en ze wisten heelemaal niet waar het schip naar toe ging. Ze geloofden niet, dat ze het een dag konden volhouden en nu zouden ze misschien wel weken lang op zee moeten rondzwalken en morgen, had de stuurman gezegd, morgen zouden ze ook aan het werk moeten, dat zouden ze nooit kunnen volhouden. Maar wat was dat? Ging het schip keeren? Het schip draaide om en ze konden het haast niet gelooven, de schoener zette weer koers naar de kust. Ze keken, inderdaad, de vuurtoren kwam steeds dichterbij, dus... dus, ze gingen terug.

Ja, werkelijk, de schoener „Alex" ging weer naar land terug. Daar kwam de stuurman al aan.

„En", vroeg die glimlachend, „bevalt het jelui nog al?"

„O nee", kermden ze, „gaan we weer naar land terug?"

„Ja", zei de stuurman. „We hebben alleen een proefvaart gemaakt om het nieuwe

roer te probeeren en ik dacht zoo, die maatjes willen zoo graag naar zee, het is net een mooie gelegenheid om eens te kijken of ze zeebeenen hebben.

„Dus... dus, we mogen weer van het schip af?"

„Gerust hoor", zei de stuurman. „Over een uurtje zijn jelui weer landrot."

Statig zeilde de „Alex" opnieuw de haven binnen. Bij het havenkantoor stonden de Vader van Jan en de Moeder van Gijs hun jongens al op te wachten. Hun ouders waren geschrokken toen ze den brief gevonden hadden en ze waren naar het havenkantoor gesnel om te vragen waarheen de reis van de „Alex" was. Maar daar hadden ze gehoord, dat de schoener alleen voor een proefvaart was uitgevaren en nu wachtten ze hun jongens op. Heel erg vriendelijk was de ontvangst niet, maar Jan en Gijs lieten het standje, dat ze kregen rustig over hun hoofd heengaan. Gelukkig waren ze weer aan land en geen zeeman meer.

Den volgenden dag hakte de een bij den drogist weer drop en de ander zette knopen aan duffelsche jassen... maar van het zeeleven hadden ze genoeg, ze dachten er niet weer over met een driemaster of een schoener, ook al lagen die schepen nog zoo mooi in het tuig, het zeegaf uit te varen.

v. d. H.

BINNENLAND

BEDRIEGERS OP DE MARKT.

Hebben jullie wel eens staan luisteren bij een koopman op de markt? Dat gaat b.v. zoo: „Menschen, luister eens naar Jaapie! Een mooie molton deken, pracht kwaliteit, kost in den winkel f 5 en die krijg je nu van mij, niet voor f 4, niet voor f 3, niet voor f 2. Die krijg je nu bij mij voor f 1.50. Wie wil zoo'n deken?” Een hand wordt uitgestoken en de deken is verkocht. Nu begint Jaapie weer: „Menschen, ik ben geen bedrieger, die man koopt een deken voor f 1.50 maar ik kan 't nog wel minder doen, ik wil hem niet afzetten, hij krijgt de deken voor f 1. Hier man heb je twee kwartjes terug.

Dan komen er van alle kanten menschen die ook zoo'n goedkoope deken willen van dien eerlijken koopman.

In den regel is het dan nog veel te duur betaald, want zulken rommel wil geen één winkelier in zijn winkel hebben, dan zou hij gauw zijn klanten kwijt raken. Maar dat moeten de menschen zelf weten. Ze kunnen de deken zien die ze koopen.

Anders was het met een marktkoopman te Vlaardingen. Hij verkocht fleschjes met gekleurd water voor twee kwartjes.

„Heerlijke parfum, menschen ruik eens hoe heerlijk”. Dan nam hij zoo'n fleschje en liet een paar druppels er uit op zijn hand vallen. Het rook inderdaad lekker, want de geur van het parfum zal in de mouw van zijn jas. Nu dit was toch te erg. Hij werd opgepakt en voor de Rotterdamsche rechtbank werd twee maanden gevangenisstraf tegen hem geëischt.

DE LUCHTPOST OP INDIË.

Elke week kunnen we brieven per luchtpost naar Indië sturen. Als we dan onzen brief zoo gewoon in de bus gooien, denken we er vaak niet aan hoeveel hoofdbrekens het kost zoo'n luchtdienst te onderhouden. Tot een berichtje in de krant er ons weer aan herinnert. Een berichtje waarin gemeld wordt dat er inkrimping van den dienst wordt overwogen omdat er te veel geld aan besteed moet worden, zoowel door Nederland als door Nederlandsch-Indië.

BUITENLAND

VAN GEBERGTE TOT STANDBEEIJD.

In Amerika is men bezig een reusachtig standbeeld te maken, of beter gezegd een monument.

Een monument is een gedenkteeken opgericht om een bijzonderen persoon of gebeurtenis te gedenken. Hoe meer zoo'n monument in het oog valt hoe beter natuurlijk. Meestal wordt er een stuk rots gebruikt om een beeltenis uit te houewen. Nu is men in Amerika op het denkbeeld gekomen om een heele rots te gebruiken. Midden in N.-Amerika is een gebergte „de Zwarte Heuvels”, dat zich steil boven het omliggende landschap verheft. In dat gebergte

is een groote rots uitgezocht, en die wordt nu bewerkt tot monument.

Dat is geen werkje dat één beeldhouwer kan verrichten, want op die rots moeten de portretten worden uitgehouwen van vier personen en iedere persoon wordt 135 M. hoog; dus nog een flink stuk hooger dan de Amsterdamsche Westertoren. Wanneer zoo'n beeld op de gewone manier gebeiteld moest worden zou er minstens een menschenlevenslang aan gewerkt moeten worden. Dat gaat dus niet. De machine moet er bij te pas komen. Onder aan de rots is een tentenkamp opgeslagen, een elektrische hijschicrichting is er gemaakt, die de werklieden snel naar den top kan voeren. Houten treden zijn tegen de steile hellingen aangebracht zoodat de berg ook te voet kan worden beklommen en verder worden alle hulpmiddelen gebruikt, die ook bij het bouwen van de reusachtige wolvenkrabbers dienst doen. Toen dit alles in orde was, kon het eigenlijke beeldhouwwerk beginnen. Voor dit werk werd in plaats van een beitel, dynamiet gebruikt. Precies moest er worden berekend hoeveel dynamiet er gebruikt kon worden, zonder kans te loopen dat de heele rots uit elkaar sprong. Als dan de grootste stukken verwijderd zijn, begint men de rots bij te werken met beitels en hamers met geperste lucht. Met al die hulpmiddelen toegerust denkt men toch nog zes jaar over het monument te moeten werken.

De mannen aan wier nagedachtenis dit groote monument wordt gewijd, zijn: Washington, de aanvoerder van de Amerikaansche troepen in den Vrijheidsoorlog en de eerste president van de Vereenigde Staten; Jefferson die het gebied vergrootte door aankoop van den Staat Louisiana; Lincoln en Roosevelt die den aanleg van het Panamakanal bewerkte.

HIJ KON NIET TEGEN KIETELLEN.

In Amerika werd een bank overvallen door roovers. De overval mislukte doordat één van de beamtten een bandiet neersloeg, zoodat de anderen de vlucht namen. Van alle kanten kwamen er nu menschen, die den moedigen beamtten wilden hulddigen, maar daar wou die man niets van weten. „Ik was heelemaal niet moedig”, zei hij. „Ik stond net als de anderen met mijn handen in de hoogte toen de bandiet mij met zijn revolver dreigde, maar opeens zet hij zijn revolver tusschen mijn ribben en toen sloeg ik hem neer, want ik kan niet tegen kietelen.”

Ieder die zelf ook niet tegen kietelen kan, kan zich dat levendig voorstellen.

ZEILEN MET EEN PARASOL.

Californische meisjesstudenten hebben een nieuwe manier van zeilen bedacht. Gezeten in een kleine kano gebruiken ze een groote parasol voor zeil. En nu natuurlijk een wedstrijd houden wie op deze manier het hardste vooruit kan komen. Wat zullen ze een schik hebben!

TEGEN VLIEGTUIGONGELUKKEN.

In Frankrijk heeft iemand een vliegtuig gebouwd, dat geen gevaar oplevert voor de passagiers, wanneer het neerstort.

Om de deugdelijkheid ervan te bewijzen is de uitvinder in zijn vliegtuig gaan zitten en heeft zich van een rotswand naar beneden laten vallen. Ongeveerd kwam hij uit den romp te voorschijn.

De heele uitvinding bestaat hierin, dat de cabine of passagiershut, in een omhulsel wordt gebouwd met sterke veeren. Valt het toestel nu, dan vangen de veeren den schok op.

STRATEN IN DE LUCHT.

Wanneer het verkeer op straat al te druk wordt moet er iets worden bedacht om de drukte te verminderen. In Londen is men daarvoor onder den grond gekropen en heeft er een heel ondergronds spoorwegnet. In Lissabon doet men het net andersom, daar zoekt men het in de lucht, over de straten heen zijn gangen gebouwd, die met een lift zijn te bereiken en waardoor je van het eene deel van de stad naar het andere kunt komen.

BOEKENLIJST.

Voor „Premieboeken“ kan uit de volgende boekenlijst een keus worden gedaan.

- Jan van Batenburg, *Schobbertje*.
 Nelly van Dijk—Has, *Het viertal van den Dokter*.
 E. Gerdes, *De kanten zakdoek*.
 E. Gerdes, *In Leiden en Vlaanderen*.
 J. Gouverneur, *Van over zee*.
 Joh. J. Hesseling, *Piet en z'n moeder*.
 W. G. van de Hulst, *Zoo'n vreemde jongen*.
 W. G. van de Hulst, *Jaap Holm en z'n vrienden*.
 W. G. van de Hulst, *Ouwe Bram*.
 Gesina Ingwersen, *Truitje*.
 Gesina Ingwersen, *Vergeeft elkander*.
 Gesina Ingwersen, *De Das*.

De winnaars schrijven een briefje aan de redactie met opgave van den titel van het boek dat ze graag willen hebben. Denk er om goed je naam en adres vermelden.

DE FLUITSPELER.

Tirelie, tirelie, tireluit-tuit-tuit...
 Hij zet z'n longen dapper uit
 En blaast, het bedelventje.
 Hij doet het niet voor z'n plezier,
 Hij staat niet voor genoeg hier,
 Maar bedelt om een centje.

Tirelie, tirelie, tirela-ta-taat...
 Verrukt en vol bewond'ring staat
 De kleine Ben en luistert.
 „Och, als ik zóó eens spelen kon
 „Ik zeker ook zoo'n wijs verzon“.
 Zoo zucht die Ben... en fluistert:

„Tirelie, tirelie, tirelo-lo-lo,
 „Do, mi, fa, sol, sol, la-si-do,
 O, wat een prachtig liedje.
 „Ik vraag m'n vader om een fluit“,
 Zoo is ten slotte z'n besluit.
 Dan gaat hij weg met Grietje.

„Tirelie, tirelie, tirela-la-la.“
 Zoo klaagt het kereltje hem na.
 En 't is als weent het fluitje...
 „Ik dacht dat je wat geven wou,
 „Maar niet dat je zoo heengaan zou,
 „Och, geef me toch een duitje.“

„Tirelie, tirelie, tirelu-tu-tu...“
 Zoo jubelt het fluitistje nu,
 Want Ben heeft wat gegeven...
 Hij gaf, zoowaar, wel zeven cent:
 Meer had hij niet de kleine vent.
 Nu luistert hij nog even...“

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MIJ. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

SPEL.

Het is slechts spelen met breikous en pijp....
Ze doen als vader en moeder,
Maar ze hebben, dat zie je, beslist veel plezier,
Zus Lena en Toontje haar broeder.

Heel ernstig doet Toontje trekje na trek....
Al ontbreekt er tabak in het pijpje.
„Het staat toch zoo goed en zoo flink voor 'n ma
Te dampen”, denkt Toonbroer, begrijp je?

Er valt wel een steek soms, in Lena d'r kous,
Een kniesoor die daarop zou ietten.
Maar stil toch, wat hoor ik... komt moeder er aan?
Dan vlug op z'n plaats alles zetten!

B.

EEN „PIJNLIJKE” GESCHIEDENIS.

Als je aan Piet en Jan Slimmer zou vragen, hoe het komt, dat het jonge boompje voor het huis, waarin zij wonen, er zoo leelijk afgebroken uitziet, dan zouden zij er maar het liefst over zwijgen. En daar zouden ze ook eigenlijk, van hun standpunt gezien, volkomen gelijk in hebben. Want het was, voor Piet althans, werkelijk een „pijnlijke” geschiedenis, al had ook Jan er wat pijn van. Nu, ik weet toevallig, hoe de geschiedenis zich heeft toegedragen en ik kan er jelui wel wat van vertellen ook.

Piet en Jan waren met een paar andere jongens van school aan het spelen. Ze waren zoo'n beetje aan het voetballen. Nu zal ik van voetballen geen kwaad vertellen . . . 'k heb het zelf in mijn jonge jaren wel gedaan. Vader en Moeder Slimmer vonden het ook erg geschikt, dat hun jongens zich vermaakten: ze hadden er maar één bezwaar tegen en dat bezwaar was, dat het aan de schoenen van de jongelui terdege te zien was, welk spel ze beoefenden. Onophoudelijk moesten er nieuwe zolen onder de trappers van Piet en Jan gezet worden. Dus had Vader Slimmer gezegd: „voetballen, best. . . maar dan eerst een paar oude schoenen aantrekken en alleen op een grasveld spelen en niet op de straat. . . daar hebben de schoenen veel te veel van te lijden.” De jongens hadden gezegd dat ze zouden doen wat vader zei, maar ze vergaten die belofte wel eens. En zoo moesten ze een geducht standje in ontvangst nemen, toen ze bij den kruidenier een bal door het ruit van de winkel deur geschopt hadden. Maar er gebeurde nog wat ergers. Zooals ik schreef, waren de jongens aan het voetballen en op een gegeven oogenblik kwam de bal op het dak van het huis terecht. Nu was er niets eenvoudiger geweest, dan door de deur naar binnen te gaan om langs de zoldertrap naar het dak te komen. Doch dat durfden Piet en Jan niet. Dan zou men thuis nieuwsgierig worden en kijken wat er aan de hand was. „Weet je wat”, zei Piet, „laten we den bal rustig laten liggen tot morgen, dan zal ik wel eens probeeren ongemerkt op het dak te komen.” Maar daar wilden de andere jongens niets van weten, vooral Kees Dapper niet, omdat de voetbal van hem hoorde.

„Als ik den bal niet mee naar huis breng”, zei Kees, „dan krijg ik een standje, we moeten zien dat we den bal naar beneden krijgen.”

„Goed, maar hoe?”

„Kunnen we niet zoo op het dak klimmen?”

„Je kan je nergens aan vasthouden”, zei Piet.

„Achter ook niet?”

„Nee, daar niet, dan zien ze ons thuis vast. Moeder is natuurlijk in de keuken.”

„Kan je niet in het boompje klimmen?” zei Kees, „en zoo op het dak komen?”

„Ik wil het wel probeeren, als het maar sterk genoeg is.”

„Wel ja, dat gaat best.”

„Nou, voortuit dan maar”, zei Piet.

Voorzichtig krom hij in het boompje, dat bedenkelijk heen en weer schudde onder den zwaren last.

Tot zoover ging echter alles goed, maar toen Piet wou probeeren over den dunnen tak het dak te bereiken, gebeurde het erge. De tak knapte af en Piet viel op den grond. Nu was Holland in last! Piet had zich leelijk aan zijn arm bezeerd. Hij schreeuwde van pijn. De andere jongens waren zoo geschrokken, dat ze op een holletje weglieden, alleen Jan bleef bij zijn broer. Neen, Kees bleef ook, maar als ik het eerlijk zeg-

HOOFDSTUK I.

Een morgen op school.

Het viel Piet Bolt moeilijk, dien morgen verder zijn aandacht bij de lessen te houden.

't Was eigenlijk een vreemd geval. Meestal was hij een der oplettendste leerlingen der klas, wat natuurlijk niet wil zeggen, dat hij nooit aanleiding gaf tot standjes of straf! Neen, hij was wat men

Vervolg: Een „pijnlijke” geschiedenis.

gen moet, Kees was een beetje bang voor zijn ball!

Op het geschreeuw van Piet kwam zijn moeder toelopen. De jongen, die veel pijn had, werd naar binnen gedragen en de dokter moest komen om de verwonding na te zien. Nu gelukkig viel het nogal mee. Hij had wat schaaftwonden, een paar blauwe plekken en z'n arm deed ongemakkelijk zeer. Piet was voor zijn ongehoorzaamheid voldoende gestraft, maar toen vader 's avonds thuiskwam kreeg Jan, die de oudste was en dus de verstandigste had moeten zijn, van vader nog een kleinigheid voor het broekje. Maar het onplezierigst vonden ze, dat het boompje er nu zoo gehavend uitzag. Bladeren kwamen er het volgend jaar niet aan en als de jongens zagen hoe de kale takjes ten hemel staken, dan hadden ze zoo het gevoel, dat door hun schuld het boompje ongelukkig aan zijn eind was gekomen en dat vonden ze eigenlijk het naaste van de heele zaak.

Zoals ik zei, ze vonden het een pijnlijke geschiedenis en daarom spraken ze er maar liever niet over.

M.

noemt een echte jongen, die van tijd tot tijd, zonder dat hij wist door welke oorzaak, ook wel „kuren” had. Maar die waren gelukkig van voorbijgaanden aard.

Het prettigste vak op school vond Piet geschiedenis. Als meneer Bartels vertelde, dan was er vast geen beter hoorder dan Piet.

Zoo had meneer vanmorgen de treurige geschiedenis besproken van Egmond en Hoorne. Piet begreep niet, dat die twee heeren niet zoo verstandig waren geweest, om bijtijds te vluchten. Als hij, Piet, zoo hoorde vertellen van Alva en Filips II, dan kon hij wel op zijn tien vingers natellen, dat Egmond en Hoorne gevangen genomen zouden worden; hij zag het als 't ware aankomen. Alva was immers voor geen cent te vertrouwen! En toch zagen de personen in kwestie geen gevaar!

De zaak liet Piet niet meer los, dien morgen. Ook toen in de volgende uren geheel andere vakken aan de orde waren, was hij nog in gedachten op dat plein in Brussel, waar het schavot was opgericht. Wat een soldaten waren daar opgesteld! Neen, aan ontvluchten viel niet te denken! Als er nu eens een soort vliegmaschine was geweest, die van boven recht op het schavot had kunnen dalen. En dan door Piet bestuurd! Hij zou zeggen: „vlug instappen heeren!” En dan loodrecht weer stijgen in het volgende oogenblik. „Flink gedaan, Piet”, zou Egmond zeggen, „nu zullen de menschen nooit kunnen vertellen, dat wij onthoofd zijn!...”

Och, och, wat was hij nu weer aan het fantaseeren. Dat deed hij wel eens meer. De wonderlijkste gebeurtenissen haalde hij dan in zijn hoofd. Onlangs nog had hij een gedicht gemaakt, waarin de geheele vaderlandsche geschiedenis door elkaar werd gehaald en de onwaarschijnlijkste dingen gebeurden. Meneer Bartels had het vers zóó aardig gevonden, dat hij het voor de klas had voorgelezen. Ja, dat was toen echt leuk geweest.

Het was maar gelukkig, dat Piet dien morgen met de rekenles geen beurt kreeg, want hij zou het er allesbehalve goed heb-

ben afgebracht. Van de woorden van den onderwijzer hoorde hij er maar enkele. De rest ging over hem heen.

Dat was natuurlijk een leelijk ding!

Als zijn gedachten altijd zoo afwezig waren, zou zijn rapport er treurig uitzien.

Maar, zooals reeds gezegd, Piet was over 't algemeen een goede leerling. Het kan wel zijn, dat de vrije middag hem 's morgens al in 't hoofd zat.

In het teekenuur werd van zijn ooren niets gevergd, maar van zijn oogen des te meer. Ze moesten een flesch nateekenen, en natuurlijk ook de schaduw juist weergeven. De heele klas was vol ijver begonnen, want 't kon altijd gebeuren, dat meneer Bartels zin kreeg een wandeling te beginnen tusschen de bankenrijen. En dan moesten de teekeningen toch een beetje opschieten!

Piet had onder zijn teekenvel een klein stukje papier geschoven, waarop hij van tijd tot tijd iets teekende. Hij kon de gedachte aan de redding-brengende vlieg-machine maar niet loslaten, en zooals zijn fantasie hem ingaf, poogde hij een ontwerp te maken. Het was een wonderlijk vliegtuig, dat hij op papier zette. Op een gewone vlieg-machine geleek het niet veel. Het had bijvoorbeeld een heel ander model, en de vleugels leken wel op die van een vogel.....

Af en toe keek hij even op, naar het teekenvoorbeeld op de tafel vóór de klas, en naar den meester.

Meneer Bartels zat rustig op zijn stoel. Hij maakte geen aanstalten een inspectietocht te beginnen.... en Piet krabbelde weer wat verder.

Jan Loots, Piet's achterbuurman en tevens beste vriend, had al eenige malen gepoogd over Piet's schouder heen te kijken, om te zien wat hij toch wel uitvoerde. Want Jan zag wel, dat de vlugge bewegingen van Piet's potlood, onmogelijk het teekenvoorbeeld konden weergeven. Op 't laatst kon Jan zijn nieuwsgierigheid niet meer bedwingen en fluisterde hij Piet voorzichtig toe: „Wat zit jij te doen, zeg!”

Piet antwoordde eerst niets, want juist keek meneer Bartels even op, maar toen het gevaar geweken was, zei hij even zacht terug: „wacht maar tot vanmiddag!”

Van dat oogenblik af waren er twee leerlingen in de klas die hun aandacht niet meer bij de les hadden, want Jan wist wel,

dat, wanneer Piet iets van plan was, het altijd iets bijzonders was.

Wat zou hij nu weer hebben?

HOOFDSTUK II.

Een groot plan.

Aan den buitensten rand der stad woonde de familie Bolt.

Vader was timmerman en had vlak bij zijn huis een groote loods als werkplaats in gebruik. Dat was ook de reden waarom de Bolt-familie niet midden in de stad woonde. Daar was niet zooveel ruimte, en althans niet zoo goedkoop, beschikbaar. Hier kwam bovendien bij, dat vader Bolt zoo half en half een buitenman was. Zijn jeugd had hij in een klein plaatsje doorgebracht, en toen zijn werk hem in de stad riep, kon hij daar niet erg „aarden”. Maar gelukkig had hij nu een woning, die in alle opzichten aan zijn verlangens voldeed. De timmerwerf en de groote tuin grensden aan uitgestrekte weilanden met slooten doorsneden. Op eenigen afstand links verhief zich struikgewas, en heel in de verte kon men aan de hooge boomen zien, dat zich daar een bosch bevond.

Het was in één woord een ideale plek voor iemand, die in de stad moet wonen, maar eigenlijk meer van het buitenleven houdt.

Het gezin Bolt bestond uit zes personen: Vader, Moeder, Piet, Annie, Coba en Jo. Piet was de oudste en eenige jongen.

Soms vond hij het vervelend dat hij geen broertjes had, maar aan den anderen kant kon hij heel goed met zijn zusjes opschieten. Speciaal met Annie was hij de beste maatjes, want zij was de eenige die graag naar zijn, dikwijls wonderlijke, fantasieën luisterde. Wanneer Vader en Moeder lachend zeiden: „Och jongen, wat je daar uit je duim zuigt is onzin, zoiets kan immers nooit gebeuren!”, dan kon Annie zoo leuk zeggen: „Nou, maar ik vind dat het best kan”. Een dankbare blik van Piet beloonde haar dan voor deze woorden.

Toen Piet uit school thuiskwam, liep hij regelrecht naar de timmerloods van zijn vader.

„Mag ik vanmiddag met Jan hier wat timmeren vader?” Dat waren zijn eerste woorden.

„Zoo jongen, zou je eerst niet eens behoorlijk groeten, als je binnenkomt?" antwoordde vader Bolt.

„Dag vader", zei Piet nu haastig. En onmiddellijk herhaalde hij zijn vraag.

Vader keek even bedenkelijk.

„Ja zie je, ik ben vanmiddag niet aan de werkplaats, want ik moet een karwei in de stad opknappen. En je weet wel, ik laat jullie niet zoo graag hier alleen. Wie weet wat je onderste boven haalt en waar je met je handen aanzit!"

„Daar hoeft u heusch niet bang voor te zijn, we zullen in mijn eigen hoek blijven, dat belooft ik U".

De „eigen hoek" van Piet was een tame-lijk groot gedeelte van de loods, dat ge-bruikt werd om allerlei oude boel te be-waren. Er stonden een menigte oude plan-ken en nog veel andere stukken hout,

waarschijnlijk afkomstig van gesloopte huizen. Ook vond men er onderdeelen van machines, overblijfselen van fietsen en nog een massa andere dingen, teveel om op te noemen, maar die tezamen één heerlijkheid vormden voor Piet, die daar dikwijls wat knutselde met zijn eigen gereedschap, dat hij voor zijn verjaardag eens gekregen had.

„Heb je weer wat nieuws bedacht, dat je zoo direct bij mij komt binnenstormen?" vroeg vader lachende.

Piet kreeg een kleur. Hij wilde liever niet zeggen wat hij nu voor plannen had uitgedacht, want hij vond het vervelend uitgelachen te worden.

„Hè vader, laat U ons nu maar, we wil- den alleen wat timmeren".

(Wordt vervolgd).

HET SCHILDERTJE.

't Schildertje was moe van 't werk,
Heel den lieven morgen
Zat hij in de groene wei,
Met een hoofd vol zorgen.

Want de tijden waren slecht,
En 't publiek niet scheutig,
Niemand, die z'n werken kocht....
Blijf dan maar eens leutig!

Schaapjes op de ruwe hei,
Of een boerensloot met berken....
Vroeger was het een genot
Voor de kunst te werken!

Maar nu werd de pret vergald,
't Was vaak hongerlijden,
Tot de waard uit „'t Zwarte Paard"
Hem van zorg bevrijdde.

„Voor de eetzaal wil ik graag,
„Schilderijen koopen,
„Wil je met mij in de stad,
„Langs de winkels loopen?"

Maar de schilder zei: „M'n vriend,
„Zoek je schilderstukken,
„Kijk dan maar bij mij eens rond,
„'t Kiezen zal je lukken."

En de waard uit 't Zwarte Paard,
Kocht wel zeven stukken!
't Schildertje kan van zijn werk,
Nu de vruchten plukken.

En hij eet zijn buikje rond
Bij den waard uit 't Paardje,
„Da's in tijden niet gebeurd...."
Lacht hij in z'n baardje!

M.

de arme ongelukkigen te doen zou zijn, wilde Schootzeil zoo gauw mogelijk vertrekken, maar Erdal fluisterde hem in: „Er is een man uit ons land bij, heer.”

„Wie dan?”

„Daar, die alleen zit. Hij herkent ons.”

„Kunnen we wat voor hem doen?” vroeg Schootzeil.

„Ja, het zou te probeeren zijn.”

„Op welke manier?”

„Nou, het beste is hem gewoon te koopen.”

„Zou hij duur zijn?”

„Als de koning wil, dat ik met Hebi-Kjouda-Ar onderhandel”, zei Erdal.

„Probeer het maar.”

Erdal opende de onderhandelingen met den koning van Sakroesteland. Het bleek, dat de koning plotseling erg op den bewusten slaaf gesteld was.

„Dit, ja”, zei hij, „dit is één van de beste slaven die ik heb.”

De arme man moest opstaan. „Zie eens wat een gestalte, breed in zijn schouders, prachtig van hals, een beste drager zou hij zijn.”

„Wat moet hij kosten”, zei Schootzeil nuchter.

„Tien Engelsche ponden”, zei de koning.

„Tien Engelsche ponden? In geen tien jaar. Zeg maar tegen dien koning Hebi-Kjouda-Ar, dat die man de slaapziekte onder zijn leden heeft en als hij hem niet gauw wegstuurt, krijgen de anderen het ook nog. Ik wil hem niet eens meer hebben.”

De koning van Sakroesteland schrok, toen hij over slaapziekte hoorde praten. „Of de blanke vorst geen geneesmiddel tegen slaapziekte had?”

„Nee, dat had Schootzeil niet, maar hij zou, als er een arts in de buurt kwam, dien wel naar koning Hebi-Kjouda-Ar toesturen.

Tenslotte werd men het over den koop prijs van den slaaf eens. Voor drie Engelsche ponden mocht de ongelukkige met Schootzeil en Erdal meegaan.

De arme slaaf was blij, dat hij uit de gevangenschap van koning Hebi-Kjouda-Ar was losgelaten en hij kroop op zijn knieën naar zijn nieuwen meester toe, maar Schootzeil moest van die onderdanigheid niets hebben. Hij gaf den armen kerel een goed bedoelden stomp in de zij en zei: „Vooruit mannetje, je bent vrij.” Daar begreep de man niets van. Hij had wel begrepen, dat hij door den blanke gekoocht was en dacht niet anders, dan dat hij zijn nieuwen meester heel onderdanig moest dienen.

„Vraag eens, hoe hij heet”, zei hij tegen Erdal.

„Hoe heet je?”

„Oetiboeki.”

„Nou Oetiboeki”, zei Schootzeil, „je kan gaan waar je naar toe wilt, maar het lijkt me het beste, dat je maar met ons meereist, anders heb je kans, dat ze je weer als slaaf inpikken.”

Ik kan jullie verzekeren, dat de man in z'n nopjes was, hij zei tegen Schootzeil, dat, al was hij nu vrij, hij toch bij den koning wilde blijven.

„Zooals je wilt, maatje”, zei Schootzeil.

Hoewel de ontvangst bij koning Hebi-Kjouda-Ar niets te wenschen had overgelaten, was Schootzeil toch niet heelemaal tevreden. Hij had de reis hoofdzakelijk gemaakt om te probeeren iets tegen den slavenhandel te kunnen doen, maar behalve dan, dat hij Oetiboeki had vrijgekocht, was er over de zaak eigenlijk heelemaal niet gesproken.

„Zeg eens, Erdal, we moeten het toch eens over dien slavenhandel hebben. Vertel aan den koning, dat ik daar graag een eind aan zou willen maken. Vraag hem eens of we geen verbond kunnen sluiten, dat Hebi-Kjouda-Ar op mijn gebied geen slaven zal rooven.”

Erdal deed zijn best de zaak zoo voorzichtig mogelijk bij den koning voor te brengen. Hebi-Kjouda-Ar trok een beetje benauwd gezicht, toen die pijnlijke kwestie werd aangeeroerd. Hij zei dat hij graag in vrede en vriendschap met koning Schootzeil wilde leven en dat hij al zijn best

RAADSELS.

Voor Ouderen:

10. Rebus.

KKKKKK
K K
K TK K
K K
K K
KKKKKK

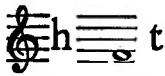
en M
en

sj

liqueur

t n

n K

11. Raad eens en niet één keer mis,
Welk een steen veel steenen is.

12. Plaats de volgende woorden in de
gegeven volgorde zóó onder elkaar, dat
één rij letters onder elkaar den naam vor-
men van het gebergte waarop Saul en zijn
zonen werden gedood.

Genesis, David, Saul, Joab,
Obadja, Nathan.

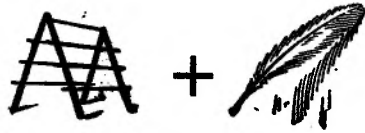
Voor Jongeren:

10.

Welke bloemen wil ik nu vragen
kunnen geen zon en geen kachel verdragen?

11. Rebus.

Ko + = 1 K ne

12. Vul de klinkers eens in van:
N . r . g . n k . mt z . nn . sch . n .

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder, die meedoet aan het raadseloplos-
sen, moet eerst het onderstaande goed
lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam,
schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres.
Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje
postpapier schrijf je alleen je woon-
plaats dan je schuilnaam, daaronder
hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één
maand tegelijk weg, doch vóór den 12en
van de volgende maand. Op 't adres zet je:
Aan Tante Koosje p.a. N. V. Uitgevers-
maatschappij E. J. Bosch Jbzn., Prinsen-
gracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt op-
gelost en je briefje hebt ingestuurd, pre-
cies zooals het hierboven staat, dan zoek ik
uit dat werk de mooiste drie en die winnen
den prijs. Dus doe je best.

— ONZE COURANT —

BINNENLAND

EEN GRIEZELIGE HISTORIE.

Aan het politiebureau aan de Hoflaan te Rot-
terdam kwam zich een man aanmelden. „Mijnheer
de commissaris!” riep hij, „ga gauw mee, ik ben
aangehouden door een gemaskerd man.” „Zoo,
zoo” zei de commissaris. „En waar was die man
en hoe zag hij er uit?” Dat wist de man nog pre-
cies. Zijn aanrander droeg een bruin masker en
een bruine tasch en riep tegen hem, dat hij over
de brug moest komen. Dadelijk trok de politie er
op uit om dien bandiet op te sporen. Al heel gauw

hadden ze den man met het masker te pakken.
Hij droeg het nog. De politie pakte den man en
begon hem te ondervragen. „Wie ben je? en “hoe
heet je?” enz. En wat bleek nu? De man was
een eerzaam bakker die een boodschap moest
doen. Hij kan niet best zien en moet daarom een
bril dragen maar wanneer het hard regent kan
iemand door een bril nog niets zien, omdat er dan
zoo veel regenspatten opkomen. Nu had die bakker
een bruine zonneklep opgezet om zijn bril voor den
regen te beschermen en was zoo zijn boodschap
gaan doen. Bij de fabriek van Deutz kwam hij
aan een smal bruggetje waar maar één persoon
tegelijk over kon. Daarom riep de beleefde bak-

ker met zijn zware stem „kom jij maar eerst over de brug“, toen hij tegelijk met een anderen mijnheer over het bruggetje wilde. Tot zijn verbazing ging de ander aan den haal.

Nu begreep hij wel, waarom, Nadat er flink om het geval gelachen was, mocht de bandiet verder wandelen.

BEROEMDE STIEREN EN VOETBALLERS.

Jullie weet, dat boeren erg trotsch zijn op hun fokvee. Stamboekvee heeft altijd een eigen naam en een nummer. Nu kwam een stierenfokker te Gorinchem op het idee om zijn jonge stieren de namen van bekende voetballers te geven. Wie is er tegenwoordig beroemder, dan een beroemde voetballer? En waarschijnlijk hoopte hij dat zijn stieren net zoo beroemd zouden worden.

De bond van voetballers vindt dit evenwel een ongepaste grappenmakerij en zal probeeren er een stokje voor te steken. Dus voetballers zijn te beroemd, dan dat stieren naar hen genoemd kunnen worden.

NOG EEN PAASCHVACANTIE-VERHAAL.

Te Delft woonde een ijverig kereltje, dat een middag van zijn Paaschvacantie besteedde om naar Pijnacker te wandelen. Daar hielp hij een schipper bij het lossen van zijn schip en kreeg 35 cent als belooning. Sommige ouders verbieden hun kinderen om geld aan te nemen als belooning zonder dat zij er van weten, maar dit kereltje mocht het zeker wel. Wat zou hij nu met zijn schat gaan doen? Hij informeert bij de electricische spoor die tusschen Den Haag en Rotterdam rijdt en hoorde dat hij voor zijn geld een kaartje naar Rotterdam kon krijgen. Hij bedacht zich niet lang, maar kocht een kaartje en stapte in. Maar waar moest hij er nu uit? Dat, wist hij niet, dus bleef hij maar zitten. Zoo zat hij daar 's avonds om half negen nog, toen een dame hem vond die hoorde dat hij al den heelen avond aan 't heen en weer rijden was en niet wist, waar hij uit moest stappen. Ze pakte toen den reiziger beet en nam hem mee naar de Rotterdamse politie.

Die waarschuwde zijn ouders, die doodelijk ongerust waren, dat begrijp je. De reiziger werd nu nog eens in den trein gezet en door zijn ouders in Delft afgehaald. Hij was nog maar elf jaar. Dit is nu goed afgelopen. De jongen werd gevonden door een vriendelijke dame, maar een gevaarlijke onderneming was het wel van het kereltje.

WIE HEEFT DE EERSTE RECHTEN?

De minister of een 104-jarige?

Wie de oudste heeft, was gauw genoeg uitgemeakt, maar de eerste? Wat is het geval? De nieuwe Wilhelmina-brug over de Maas in Limburg zal geopend worden. Dat gaat altijd wat plechtig en het is een heele eer om het eerst over zoon pas geopende brug te mogen.

Nu is ieder het er over eens, dat de brug door minister Ruys de Beerenbrouck geopend moet worden, maar wie er nu het eerst over mag, daarover bestaat nog verschil van meening. Want de Limburgers zeggen: „We hebben hier een 104-jarige, die heeft toch zeker de oudste rechten?“ 104 jaar dat is ook erg oud, een paar weken geleden vertelde ik jullie van een 103-jarige in Groningen. nu heeft Limburg al een 104-jarige.

Een Limburger zei het zoo: „Vrouw Magnee 't ierste dreuver! Kin ze neet t'reuver loupjen? daen mer dreuver gevaren, mer dreuver moot ze“, dat beteeket: Vrouw Magnee het eerst er over! Kan ze er niet over loopen, dan maar er over gereden, maar er over moet ze. 't Is nog niet uitgemaakt wie het zijn zal.

TEGENGIF TEGEN ALLE GIFGASSEN.

Dat is nog eens een uitvinding! In alle landen is aan het ministerie van oorlog een afdeling verbonden, die verdedigingsmiddelen moet uitvinden tegen gifgassen.

Nu vertelt een Engelsche krant, dat het op hun afdeling gelukt is. Veertien jaar hebben ze er naar gezocht en nu hebben ze het gevonden. Verschillende personen zijn eerst behandeld met gifgas en toen met het tegengif, waarbij bleek, dat ze ongedeerd waren gebleven.

Het uitvinden van zoo'n tegengif gaat met eigen levensgevaar gepaard. De voornaamste deskundige Galweij heeft zijn onderzoekingen met den dood moeten bekopen. Gifgas is gevaarlijk goedje.

EEN POES, DIE KLEEREN STEELT.

Weten jullie nog, dat ik vertelde van een dief in Indië, die zijn aap had afgericht om te stelen? Nu wordt er in Parijs verteld van een geval van een poes. Telkens misten de bewoners van een bovenverdieping kousen, zijden onderjurken, enz. Nooit kon de dader ontdekt worden. Een bewoner van de geplaagde verdieping kwam op het idee om een kraaienknipt in de vensterbank te plaatsen. Misschien waren het wel raven die stalen. En wat bleek nu? Toen hij den volgenden morgen wakker werd, hoorde hij een klagelijk gemiauw. Er zat een poes met zijn poot in de knipt. Hij was omwikkeld met een stuk zijden ondergoed, dat hij juist weer weg wou slepen. De poes is naar een asyl gebracht en de eigenaar heeft het verstandiger gevonden om maar niet voor den dag te komen.

GROOTE SCHOONMAAK.

't Is schoonmaaktijd. Alles moet er aan gelooven. De mannen mopperen wel erg, als er zoo wordt schoongemaakt, maar daar meenen ze niets van. Ze zitten wat graag in zoo'n mooie schoone kamer met frissche kleedjes en heldere gordijnen. En je moet niet gelooven, dat mannen niet aan schoonmaak doen. Hoor maar. De Engelsche Koning draagt bij plechtige gelegenheden een keizerlijken kroon. Een prachtstuk bezet met drieduizend juweelen. Je kunt wel begrijpen dat dit geen licht zomerhoedje is. De kroon was dan ook door de zwaarte van die juweelen heelemaal in elkaar gezakt. En nu het schoonmaaktijd is hebben ze de Engelsche kroon meteen maar een beurtje gegeven. Alle juweelen zijn er uit genomen en schoongemaakt. De kroon is weer in haar model gebracht en versterkt, zoodat ze niet weer in kan zakken. Ze is nu 2½ c.M. hooger dan vroeger geworden. Alle juweelen weer op zijn plaats gezet. Klaar is Kees! Drie maanden is er aan gewerkt. Toen is de kroon weer veilig opgeborgen.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 29 APRIL 1932

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-Mij. E. J. BOSCH Jbz., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

Op het portret.

DE BRIEF.

Als je er op gerekend hebt lekker een maandje buiten te logeeren en je dan na drie dagen buiten geweest te zijn een brief krijgt, dat je weer gauw naar huis moet komen, dan ben je heelemaal niet in je schik. Tenminste, als het je zoo goed bevalt, als het kleine Trees bij tante Jo beviel. Treesjes moeder was ziek geweest. Ze had een paar weken in het ziekenhuis gelegen en toen ze weer thuis kwam zei de dokter, dat ze het een beetje rustig moest hebben. Treesje was moeders eenige lieveling — behalve vader dan — en zoo heel druk zou het kleine meisje het moeder wel niet maken, maar ze gaf toch zorgen. Dus zou Treesje maar voor een maandje naar tante Jo gaan. Dat was ook wel goed voor Treesje, want tante Jo woonde dicht bij de hei en de bosschen. Ze kon bij tante met de nichtjes in het bosch en op de hei ravotten. Ze zag een beetje bleek, zooals de kinderen uit de groote stad er wel meer uitzien. Maar de zon en de bosschen en de hei zouden wel gauw kleurtjes op haar wangen tooveren, had de dokter gemeend. Dus was Treesje vol moed naar tante Jo gegaan. Ze had het eerst wel niet zoo prettig gevonden, dat ze moedertje nu alleen moest laten, maar dat kon nu eenmaal niet anders. En ze had zich die eerste dagen in de vrije natuur heerlijk vermaakt. Wat hadden de nichtjes en zij een plezier gehad. En reeds den tweeden dag had ze wel driemaal zooveel gegeten als thuis.

Op den morgen van den vierden dag kwam ze 's morgens aan het ontbijt en toen lag er naast haar bordje een brief. Een brief van vader, dat zag ze direct aan het schrift. Verblijd opende ze den brief. Maar o, wat viel die inhoud tegen. Vader schreef niet meer of minder, dan dat hij met een dag of wat zijn meisje weer zou komen halen. Waarom ze thuis moest komen stond niet in den brief. Dat het gezichtje van Treesje betrook, kan ik jelui verzekeren. Tante lachte maar eens. Zij wist van de ge-

schiedenis meer af, maar dat vertelde ze niet. Ook zij had 's morgens al een brief gekregen en in dien brief stond, wat er gebeuren ging. Vader had 't zijn meisje niet geschreven omdat hij eens wilde zien hoe zij zich onder de teleurstelling hield.

Zooals ik zei, Treesje zette een erg teleurgesteld gezicht, toen ze den brief gelezen had.

„En?” vroeg tante.

„Waarom moet ik nu zoo ineens naar huis?”

„Vindt je dat zoo naar”, antwoordde tante met een wedervraag.

„Ik vind het niet naar om naar huis te gaan, maar ik was zoo blij, dat ik een maandje buiten mocht zijn, ik had hier zooveel plezier”, zei Treesje, terwijl haar de tranen in de oogen kwamen.

„En als moesje haar lieveling nu weer graag bij zich heeft?”

Een oogenblik zweeg Treesje. Toen zei ze met een snik: „Dan.... dan.... wil.... Treesje wel naar huis.”

Tante Jo zei verder niets, maar een hartelijke zoen gaf blijk hoe tante over dit antwoord dacht.

Twee dagen bleef Treesje nog bij tante Jo. Toen kwam vader om zijn meisje te halen. Hij praatte eerst even met tante en nam toen Treesje mee. Met een paar dikke tranen nam ze afscheid van tante en de nichtjes. Toen ze in den trein zaten vroeg vader, waar Treesje nu wel dacht, dat ze naar toe ging.

„Naar moeder, natuurlijk”, zei het meisje.

„Juist, maar waar denk je wel, dat moeder is?”

„Thuis... of”, vroeg Treesje geschrokken, „is ze weer in het ziekenhuis?”

„Nee hoor”, stelde vader haar gerust, „maar thuis is moeder toch niet... de dokter vond het bij nader inzien toch beter, dat moeder zoo spoedig mogelijk een

maandje naar buiten ging om op te knappen. Vader kan geen vakantie krijgen. En nu gaat moeder met mijn meisje een maandje in Arnhem in pension. Moeder is al in Arnhem. Hoe vindt je dat?”

Hoe Treesje het vond? Vader kreeg een dikke zoen. En toen ze in Arnhem waren werd moeder onder de kussen bedolven.

K.

II. (Vervolg).

„Nou”, zei Bolt, „als je me dan belooft op eigen terrein te blijven, gaan jullie dan je gang maar. Jan is nogal een kalme jongen, anders zou ik niet met een gerust hart weggaan.”

Aan tafel zei Piet niet veel, maar eten deed hij des te meer! Moeder moest een paar maal zeggen: „Niet zoo haastig Piet; goed kauwen hoor, anders heb je er niets aan.” En dan probeerde Piet wat langzamer te eten, maar het kostte hem moeite, want hij popelde van verlangen om aan het werk te gaan.

Toen de maaltijd afgelopen was, verdween Piet al gauw in de timmerloods, waar hij op een stapel hout klom en zijn teekening van 's morgens te voorschijn haalde. Ja, zóó'n vliegmachine zouden ze maken, hij en Jan samen... Jan had de teekening nog niet gezien, want ze waren uit school gauw naar huis gegaan, om 's middags des te eerder te kunnen beginnen. Piet had alleen gezegd: „kom je me helpen vanmiddag? Ik heb een reuze plan!” Natuurlijk had Jan toegestemd, hij bracht dikwijls de aangenaamste uurtjes bij Piet door, in diens vaders werkplaats.

Daar klonk het bekende fluitje, waarmee Jan altijd zijn komst aankondigde. Even later stapte hij binnen.

„Zeg”, riep Piet hem toe, „ik wil een vliegmachine maken.”

„Een vliegmachine?, heb jij dan verstand van motoren en zoo?”

„Welnee, maar dat hoeft ook niet, er komt heelemaal geen motor in.”

„Dat snap ik niet.”

„Kijk hier maar, deze teekening, zóó'n

model moet 't ongeveer worden... twee vleugels, maar die moeten bewegen, zoo op en neer, net als bij de vogels... hde 't precies moet weet ik nog niet, maar daar zullen we nog wel wat op vinden... Dan wil ik er ook nog iets aan maken, waarop de machine drijven kan... Ook moeten er wielen onder komen, nou die staan hier in de loods nog wel, van oude fietsen.”

Jan luisterde met klimmende belangstelling. Hij had zich niet vergist, zoo'n plan was nou echt iets voor Piet! Deze vervolgde zijn uitlegging en wees op de teekening verschillende dingen aan: „het voorste gedeelte, waar de vleugels zitten is laag, daar achter is de stuurstoel, die natuurlijk hooger uitsteekt... en het achtergedeelte is weer lager toeloozend. Daar achteraan moet ook het roer komen.”

Jan stond werkelijk verbaasd. Hoe kon iemand op zoo'n idee komen! Het leek hem nu wel niet zoo makkelijk, alles zoo uit te voeren, als Piet dacht, maar toch voelde hij er veel voor, met alle macht mee te werken aan de uitvoering van het fantastische plan.....

HOOFDSTUK III.

Mislukt!

Nog dienzelfden middag gingen de beide jongens aan het werk.

„Kijk Jan”, begon Piet, „daar staan lange planken, als we daar eenige van nemen en die naast elkaar leggen, dan kunnen we zoo den bodem van ons vliegtuig maken. We timmeren er wat kortere houten dwars overheen en klaar zijn we.”

„Ja, dat is een goed begin”, moest Jan toegeven.

Een poosje hadden de jongens het erg druk met het versjouwen van de zware planken. Toen deze netjes naast elkaar op den grond lagen, bleken ze niet even lang te zijn.

Dat gaf natuurlijk weer nieuw werk.

Eerst werd de lengte bepaald en daarna moesten de planken precies op maat worden gezaagd. Makkelijk ging dit niet, want het hout was dik, de zaag niet van de eerste kwaliteit en de krachten van Piet en Jan, die om de beurt zaagden, uit den aard der zaak niet zoo héél groot. Maar eindelijk, na een groot half uur was het doel bereikt.

Nu moest de verbinding tusschen de planken nog worden gemaakt; opdat ze samen, als 't ware een vloertje zouden vormen. De dwarshouten waren ook nog maar niet één-twee-drie op de vereischte grootte, maar de jongens spanden al hun krachten in, en ook dat verliep naar wensch. Toen begonnen zij te timmeren.

Dat ging vlugger, want er waren twee hamers ter beschikking, zoodat Piet en Jan allebei konden werken en niet de een met over elkaar geslagen armen behoefde toe te kijken.

Een onregelmatig geklop weerklonk, tot opeens... een schreeuw!

Jan had zich op z'n duim geslagen! Het huilen stond hem nader dan het lachen, maar Piet zei:

„Weet je wat het beste middel is om je nooit op je vingers te slaan?”

„Nee”, schudde Jan.

„Wel, als je den hamer met twee handen vasthoudt!”

Daar moest Jan toch om lachen, en hij vroeg: „dat heb je zeker van je vader gehoord, niet?”

„Ja natuurlijk, mijn vader kan dikwijls van die leuke dingen zeggen.”

Toen na nog een poosje de laatste spijker ingeslagen was, slaakten de jongens een zucht van verlichting.

„Dat valt toch nog niet mee, zulk werk”, meende Jan.

„Nee, en dan zijn we nog maar aan het begin. Er is nu nog niets te zien, hoe onze machine wordt. Ik denk dat 't beste is als we meteen maar aan den bovenbouw beginnen.”

Nu begon er weer een gezoek naar het benodigde hout en het werd een gesleep van belang.

„Nou, nou, wat maken jullie je druk vanmiddag”, zei opeens een vroolijke stem, hoewel eenigszins spottend.

De twee vrienden keken op, en daar zagen ze Kees Smalers staan.

Kees was de 25-jarige zoon van de naaste bureu der familie Bolt. Hij liep wel eens meer zoo de werkplaats binnen, maar Piet noch Jan hadden hem gehoord, zóó waren zij vervuld van hun werk.

„Wat doen jullie toch”, ging Kees voort, „zooeven hoorde ik je timmeren alsof je leven er vanaf hing en nu zijn jullie aan 't sjouwen als een paar bootwerkers!”

„We zijn wat aan 't maken”, zei Piet, „maar 't is nog een geheim.”

„Zoo”, was 't antwoord; „nou je hoeft 't mij niet te zeggen, hoor, ik kan 't mischien wel raden.” En meteen op de aan elkaar getimmerde planken toetredend, vervolgde Kees: „O, ik begrijp het al, jullie maakt een vlot, om daarmee kanalen op te varen en rivieren af te zakken.”

„Niks hoor”, zeiden de jongens tegelijk.

En Jan voegde er aan toe: „We gaan er wel mee uit, maar niet op 't water...”

„Nou, dan moet het zeker een kar worden, waar jullie mee door de straat gaat rijden, dat zal een mooie vertooning worden.”

Nu kon Piet zich niet inhouden, dat was te erg, zijn mooie plan zoo naar beneden te halen.

„Ik zal het maar zeggen, want je raadt het toch nooit: we gaan een vliegtuig bouwen, zonder motor...”

„Hè.... wat?.... Een vliegtuig?”

„Van hout? Van die planken daar?.... Hahaha, dat is kostelijk.... die is goed!”

(Wordt vervolgd).

zou doen dat z'n mannen niet het rijk van Schootzeil binnenvielen.

„Ja hoor eens”, zei Schootzeil, „zijn best doen, dat is allemaal prachtig, hij moet zorgen dat het niet gebeurt en hij kan er ook best voor zorgen als hij maar wil, zeg hem, dat ik hem in alle dingen zal helpen en dat, als hij goede vrienden met me wil zijn en hij doen wil wat ik hem vraag, hij er zeker van zijn kan, dat ik hem op alle mogelijke wijzen zal bevoordeelen.”

Koning Hebi-Kjouda-Ar begreep dat er voor hem groote voordeelen konden voortvloeten uit de vriendschap met den blanken vorst en daarom legde hij de plechtige verklaring af, dat hij zijn mannen zou verbieden iets te ondernemen tegen de menschen in het gebied van koning Schootzeil.

„Dat 's tenminste iets”, zei Schootzeil tevreden, „ik zou het wel zoo plezierig vinden als hij zijn bedrijf er heeltemaal aan gaf, maar dat zal op het ooggenblik wel niet te bereiken vallen.”

Koning Hebi-Kjouda-Ar deed Schootzeil en zijn gezelschap met alle eerbewijzen uitgeleide en zoo vertrokken Schootzeil en zij, die met hem meegereisd waren, op dezelfde wijze als zij gekomen waren. Tenslotte was hij over zijn reis niet ontevreden.

HOOFDSTUK XIV.

Er waren nu maanden overheen gegaan, sinds Schootzeil geprobeerd had, op het eilandje Otapa hulp te krijgen. Zoals men zich zal herinneren, hadden de autoriteiten op dit eiland beloofd iedere tien dagen een gewapende motorboot te zenden om zoo mogelijk de gevangenen van koning Oekeleke uit hun gevangenschap te vrijlossen. De eerste maal was deze poging mislukt, maar nog verschillende keeren was er hulp gezonden. Doch steeds had de boot onverrichter zaken moeten terugkeeren. Schootzeil had, toen de eerste poging mislukt was zijn medegevangenen opgedragen geen verdere tochten naar het strand te doen.

Hij begreep, dat, al was hij nu koning, de zwartjes hem en zijn gezelschap terdege in de gaten hielden. Toen er geen enkele maal eenig teeken van leven van het gebied van koning Oekeleke vernomen werd, had men op Otapa gedacht dat Schootzeil en de zijnen of reeds op andere wijze waren ontsnapt, of dat hun iets overkomen was. Daarom had men de nachtelijke tochten gestaakt en op hooger bevel gewacht, om een onderzoekingstocht op het gebied van Oekeleke te ondernemen. Daar een dergelijke tocht niet zonder gevaar was, moest er een kleine expeditie worden uitgerust. Schootzeil had van de gelegenheid, dat hij op Otapa was gebruikt gemaakt om in een telegram zijn lotgevallen naar Holland te melden. Mijnheer Winkels en de familie van de andere lotgenooten waren heel blij een teeken van leven van de verloren gewaanden te ontvangen. Doortastend als mijnheer Winkels was, had hij over de zaak geen gras laten groeien, maar was zoo spoedig mogelijk op reis gegaan om te trachten de autoriteiten op Otapa behulpzaam te zijn bij de pogingen Schootzeil en zijn gezelschap uit handen van koning Oekeleke te bevrijden.

Toen mijnheer Winkels op Otapa aankwam, was men juist zoover, dat binnen enkele dagen een expeditie naar het vasteland van Afrika zou vertrekken, om te trachten iets omtrent de gevangenen te weten te komen en hen zoo mogelijk te redden. Natuurlijk kostte het hem weinig moeite toestemming te krijgen met de expeditie mee te gaan. Er werd een goed bewapende kanoneerboot uitgerust met een vijftig zee-soldaten bemand om een landing op het gebied van koning Oekeleke te beproeven.

De landing liep vlot van stapel. Wel waren de negers niet erg met het bezoek ingenomen, maar toen ze zagen hoe goed de soldaten gewapend waren, sloeg de vrees hun toch wel een beetje om het hart. Ze ontvingen dus de expeditie vrij vriendelijk en lieten op alle mogelijke manier blijken, dat ze in het geheel geen kwaad in het zin hadden. Maar de commandant was erg voorzichtig en liet behoedzaam het strand en de omgeving afzoeken.

OPLOSSINGEN VAN DE RAADSELS IN DE
MAART-NUMMERS.

Voor Ouderen:

1. Zet eens een kopje op het theeblad of kopje thee op het blad.
2. De kleeren maken den man.
3. Boter, ham.
4. Met de hoed in de hand kom je door het gansche land.
5. Kleine potten hebben ooren.
6. Grootvader, vader en zoon.
7. De beste stuurlui staan aan wal.
8. Een boer had een vet varken en de moeder Van den boer was ook de vader van het varken.
9. Handwijzer, bladwijzer of wijzer van de klok.

Voor Jongeren:

1. Jantje lacht en Jantje huilt.
2. Je mond open doen.
3. Hand, tand.
4. Leeuwarden.
5. Aal.
6. Paplepel.
7. Eiland, Trommel.
8. Boom, oom.
9. Rookwolken.

PRIJSWINNAARS.

Voor Ouderen:

Wildzang, Andijk,
Theeroos, Aarlanderveen.
Leesgraag, Joure.

Voor Jongeren:

Zus, Krimpen aan den IJsel.
Bruitje, Almkerk.
Babbelkous, Ierseke.

De winnaars schrijven een briefje aan de redactie met opgaat van den titel van het boek dat ze graag willen hebben. Denk er om goed je naam en adres vermelden.

ONZE JARIGEN.

10 Mei, Rie Visser, Hoofdweg 1278, Nieuw-Vennep.
4 " Tonnie Zonneveld, Raadhuisstraat 219,
Alphen aan den Rijn.

ONS RUILHOEKJE.

Zwolle, Sproetje. Vriendelijk dank voor je plaatjes.

W. H. Maarse, Bogordstraat 82, Geldrop (N.-Br.), vraagt Bussinks Mijn landplaatjes of -bonnen, heeft in ruil hiervoor, Verkade's plaatjes: Zeewater aquarium, terrarium en Paddestoelen. Twee Verkade's plaatjes voor één Bussink plaatje of bon.

Zwartkopje, Amersfoort heeft me 20 bonnen Haust Beschuit en 1 plaatje Holland zooals we het zagen, gestuurd. Ze wil hiervoor graag Pleines plaatjes of Verkade's cactusplaatjes hebben. Wie helpt? In dit geval aan mij schrijven, maar in 't vervolg er aan denken dat je geen bonnen stuurt voor je weet wie ze hebben wil. Ze heeft ook nog plaatsjes Zeewater aquarium en terrarium. Kan iemand ze gebruiken?

W. v. d. Berg, Weststraat 148 (Z.) Haamstede vraagt Erdal Pelikanen, heeft hiervoor in ruil 2 groote zeewater aquariumplaten E. en F., kleine idem, Schilte theeplaatjes, Hag wapenzegels, cactusbonnen, en Droste Indië bonnen.

Tante Koosje wil graag nog bonnen uit Wybtabletten hebben. Hiervoor in ruil heb ik Pelikanen, Koffie Hag bonnen en bonnen Scholtens zelfrijzend bakmeel.

Allen veel succes gewenscht. Hoor ik eens of het ruilen resultaat heeft?

Daar komt de kar met karnemelk
Die is — je weet het — goed voor elk.
En alle menschen uit de buurt,
Gaan met hun kan naar melkboer Guurt.

„Ze is zoo dik als zure room,
„Dat je het drinken wel bekom'”
Zoo zegt de boer, en ledigt dan
Z'n melkmaat vlug in ied're kan.

Hij is niet karig met z'n maat
Wat gulheid doet geen koopman kwaad.
En dus slaat ieder blij van zin,
De karnemelk bij Guurt-boer in.

BRIEFWISSELING

Aarlanderveen, Theeroos. Zijn jullie nu al klaar met de schoonmaak? Een heele drukte hè? Fijn als alles dan achter den rug is en je in zoo'n schoon huis wat op je louveren kunt rusten. Jullie zijn vroeg. Ik vind het nog zoo koud om al in ernst te gaan schoonmaken. Een goed kinderkoor is het mooiste wat ik me kan bedenken. Die heldere kinderstemmen maken het eenvoudigste versje mooi. Je hebt alweer een prijs, dat komt zeker omdat je zoo trouw mee doet.

— **Moekes Pop.** Heb je een prettigen verjaardag gehad? En is mijn kaart goed overgekomen? Abraham's offerande is een prachtig onderwerp voor een opstel. Je kunt er maar van door vertellen. Doe je best.

— **Kwikstaart.** Den datum van je verjaardag heb ik opgeschreven. Dat is waarschijnlijk net in de vakantie. Je raadsel komt vast nog, want het was goed; wacht nog maar even. Zijn jullie allemaal overgegaan?

— **Hazewind.** O, die openbare les! Gaan vader en moeder er ook heen? Wat zullen er een mooie opstellen gemaakt worden. Voor een neef die zoo geregeld brieven aan een raadseltante schrijft, is een opstel natuurlijk maar een peulschilletje. Ik ben benieuwd naar den uitslag.

Almkerk, Blondje. Zijn me dat jongedames, zoo'n lawaai te maken dat de stoelen bezwijken! Laat ik je verklappen, dat ik vroeger op mijn verjaardag ook altijd zoo'n spektakel maakte en stoelendans stond toen ook altijd op het programma. Gelukkig heeft het nooit een stoel het leven gekost. We namen altijd stoelen, die er tegen konden. Je schrijft achter het ongeluk „Het was erg leuk". Dat is zeker niet van den gebroken stoel bedoeld, wel? Hoe heet het boek dat je gekregen hebt?

— **Bruintje.** Gelukkig dat je het moeilijke raadsel ook nog gevonden hebt. Ik woon niet in Amsterdam. De briefjes worden me altijd nagezonden. Brieven schrijven moet je leeren, Bruintje. Aan iemand die je heelemaal niet kent is het extra moeilijk. Maar ik wil graag van alles van jullie weten, dus je neemt gewoon een velletje papier en dan begin je te vertellen. Zijn moeder en zus alweer wat beter? Twee tegelijk ziek, dat is geen kleinigheid.

Alphen ald Rijn, Kwikstaartje. Welkom als raadselnichtje: Ik sta versteld over een leerlinge van de derde klasse die al zulke keurige briefjes schrijft zonder taalfouten. Dat doen veel ouderen soms minder. Gezellig werk hè? dat raadsel oplossen. Je naam werk je zeker met kruisjes op de handwerkes? Is de merklap nog klaar gekomen? Wel gefeliciteerd met je overgang. Je zit nu dus in de vierde klasse?

— **Sneuwklokje.** Is jullie kamertje al klaar? 't Is voor een keer wel eens leuk om op zolder te slapen, vind je niet? Zijn de tafematjes van raffia? In zoo'n groot aquarium kunnen de visschen zich behoorlijk bewegen. Wat een dure vischjes hebben jullie er in. Kunnen ze goed wennen in hun nieuwe omgeving?

— **Maartsch viooltje.** Jullie raadsels bevaar ik. Wanneer ik er aan toe ben komen ze in ons blaadje.

Amersfoort, Zwartkopje. Zoo, alweer een nieuwe nicht. Hoe meer, hoe liever. In Amersfoort woonde tot nog toe niemand die meedeed aan het raadsel oplossen. Dus ben ik dubbel blij dat ik daar nu ook een nicht heb. Ik heb vaak over den Leusderweg gefietst en ik vind het er prachtig. Voor enkele jaren heb ik nog in het hotel Oud-Leusden gelogeed.

Dichtbij hè? Je plaatjes zal ik bewaren en in het ruilhoekje zetten. In 't vervolg moet je geen plaatjes meer sturen maar wachten tot iemand iets heeft om te ruilen. Je geeft alleen op wat je hebt en waarvoor je wilt ruilen, dat komt dan in 't ruilhoekje en dan wacht je maar af. Hoe ik je briefje vond? Dat zeg ik lekker niet.

Amsterdam, Woelwater. Alweer raadsels. Wel bedankt hoor. Helpen jullie me maar een handje. 't Is een moeilijk werk om altijd weer nieuwe raadsels te bedenken.

Andijk, Wildzang. Ja die naam van jou was leelijk geradbraakt. Heb je mijn kaart toch gekregen? Wat fijn om bij je zuster uit logeeren te gaan. Net als in 't verhaal: „De tweelingen." Vond je dat mooi? Wat doet Cor met 17 kippen? Verkoopt hij de eieren?

— **Koekoek.** Er zat een klein foutje in je eerste raadsel. Heb je het al gezien? Blijf vooral trouw meedoen. Hoe komt het dat je het zoo druk hebt?

Anjum, Robbedoes. De schoonmaak al klaar? Het zoutloos diët van moeder wijst op een nieraandoening. En daar is altijd veel geduld bij noodig. Als Moeder maar opknapt, dat is het voornaamste. Ik ben benieuwd of Moeder ter eere van je verjaardag uit bed mocht.

— **Leesgraag.** Je krijgt op school vast een goed cijfer voor briefschrijven. Moeten jullie dat aan een bepaalde persoon doen, of ben je daar vrij in? Zit je nu in de hoogste klasse?

Bleiswijk, De twee Bruintjes. Eerst Nelly. Dat is een goed voornemen van je. Want natuurlijk zegt moeder: „Vooruit naar bed!", wanneer je tot het laatste nippertje buiten speelt. Wat een keurig rapport had je. Fijn hè? Of ik een kiekje van je wil hebben? Nu, wat graag. Ik zal het in een apart album plakken. En nu Hanna. Och ik kan me best begrijpen, dat je zoo weinig tijd hebt. Een hok timmeren voor een witte muizenkolonie is geen kleinigheid. Dat moet het allereerste. Veel succes.

Broek op Langendijk, Leesgraag. Jullie boften hoor. Eerst de Koningin zien en dan nog vrijaf. Jammer dat je raadsels zoek zijn geraakt. Nu stel ik je briefje dubbel op prijs.

Delft, Bromvlieg. Heerlijke wandelingen hebben jullie gemaakt in de Paaschvacantie. 't Is ook juist in dien tijd wel mooi weer geweest. Verlang je ook zoo naar lenteweer als ik?

Donkerbroek, Didi. Dat is een vlugge bediening geweest hoor, met twee dagen het boek al. Was het mooi? Grappig is dat, moeder 's morgens ook mee naar school. Gelukkig maar voor tijdelijk hè? Jullie moogt natuurlijk wel een rebus insturen, maar dan kom je in de maand dat je rebus geplaatst is natuurlijk niet in aanmerking voor een prijs. Dat is toch niet erg, wel?

— **Blondje.** Nu mag je wel extra je best doen, om vader geen schande aan te doen. Kunnen jullie zoo best wandelen? Ik heb veel neven en nichten die van wandelen houden. Heb je het boek van Didi ook al gelezen?

Enkhuizen. De jongste. Blijf je me nu ook geregeld schrijven? Dat vind ik zoo prettig. Je hebt de Koningin dus gezien toen ze uit Friesland kwam. Heb je het stukje gelezen dat ik daar over schreef in „Onze Courant"?

Gouderak, Gouwerakker. Je bent een trouwe neef en verdient zeker een prijs te winnen. Maar zul je niet vergeten dat er neefjes zijn die nog nooit een prijs hebben gewonnen en toch dapper mee blijven doen?

Wil je je moeder bedanken voor haar briefje? Ik ben altijd blij als ik ook eens wat van een vader of moeder hoor.

Groningen, Molleboontje. Hoeveel vriendinnen heb je af niet gehad op school? Of waren het geen vriendinnetjes al zat je er naast? Het ging mij vroeger net andersom als het jou ging na de vacantie. Ik vond het altijd prettig om weer te beginnen, maar na een paar dagen verlangde ik alweer naar de vacantie. 't Is heelemaal niet erg als je eens een keer geen raadsels stuurt. Het prettigst vind ik jullie briefjes.

— *Riki's Moeder.* Deftig zeg, een eigen kamertje! En alweer zoo'n knappe nicht. Ik geloof dat er onder al mijn raadselneven en -nichten niet één domste is. Alle rapporten zijn even mooi. Ben je de oudste thuis?

Den Haag, J. J. v. d. L. Je verzoek zal ik aan de redactie overbrengen. 't Lijkt me een leuk idee om ook eens voordrachten te plaatsen. Onder de versjes voor de kleintjes die nu af en toe geplaatst worden, zijn er die ook wel geschikt zijn om voor te dragen.

Haarlem, Lelie. Texel is bekend als een mooi eiland. 't Is een buitenkansje om daar te kunnen logeeren. Voor 't eerst hoor ik van wilde narcissen. 't Valt niet mee op klompen te loopen als je 't niet gewend bent, hè? Slootjespringen is wel een jongensspel maar er zijn heel wat meisjes die het puik kunnen hoor.

Haarlo, Moeders oudste. De Paaschvacantie is weer achter den rug met al haar genoegens. Je zit in een mooie streek om te fietsen. Wat een weelde. Als je op school je best hebt gedaan komt je een prettige Paaschvacantie toe. Je werk is altijd zoo keurig. Het netste van alle briefjes. En ik krijg er heele mooie hoor.

Hillegersberg, Vaders oudste. Raadsel no. 7 was ook vreemd. Er was een fout ingeslopen, maar in het volgende nummer is dat verbeterd. Zie het maar eens na. Toch zijn er heel wat over gestruikeld.

Ierseke, Padvinder. Bedankt voor je langen brief. Figuurzagen is een echt geduldwerkje hoor. Je kunt prachtige dingen met de figuurzaag maken. Je raadsel zal ik bewaren en nazien, als het goed is wordt het geplaatst.

— *Babbelkous.* Er schuilt in jou ook een timmerman. Zoo'n piekfijne teekening kan lang niet iedereen maken. Die is met een timmermansoog gemaakt. Vader schijnt steeds wat nieuws voor je uit te vinden. Ben je ook dankbaar voor zooveel liefde?

Joure, Leesgraag. Allemaal gefeliciteerd met jullie overgang. Of ik Fransch, Duitsch en Engelsch ken? Nu, zoo'n mondje vol. Een beetje lezen gaat wel, maar als ik nu eens zoo'n vreemden sinjeur in zijn moedertaal te woord moest staan, dan weet ik niet of ik er wat van terecht zou brengen. Toen ik je verhaal las over het paard, dat zijn kop bij een paar dames door de ruiten stak, heb ik gauw gekeken of mijn hekje voor de deur nog wel goed in orde was. Gelukkig wel, dus een paard dat bij mij in de kamer wil kijken, moet eerst nog over dat hekje heen, en dat zal hem niet meevallen. Ja, op een ambachtsschool worden vaak heel aardige dingen gemaakt. In Sneek worden die voorwerpen verloot. De loten worden dan aan de huizen verkocht.

Krimpen ald IJsel, Zus. Gelukkig, daar was ze weer, en met een gezelligen brief. 't Was Paasch-Maandag net weer om wat te fietsen. Mooi dat je de achtste klasse ook nog doorloopen kunt.

Loosduinen, Zwartoog. Maak ook maar een raadsel hoor. Zoodra ik er te veel krijg, schrijf ik wel dat jullie er mee op moet houden.

Nieuwerkerk ald IJsel, Poppenmoedertje. Zozoo dat is allemaal in orde tusschen ons. Gelukkig

net op tijd, want als je tante de nummers niet meer stuurt kun je ook niet meer doen. Ik zal je werkelijk als raadselnicht missen. Ik heb anders verschillende nichten die al zestien jaar geweest zijn hoor. Wat ben je fijn in Rotterdam wezen winkelen. Zoo doe ik het ook graag, weet je. Hard groen kan leelijk zijn, maar de kleuren van de tobralco stoffen zijn allemaal goed. De vraag blijft dus alleen of groen je goed staat.

Noord-Scharwoude, Winterbloempje. Flink, doe maar met de grooten mee. Zoo moeilijk zijn de raadsels toch ook niet. Je hebt gelijk, meestal wordt er gezegd kleine potten hebben groote ooren. Je raadsels zal ik bij gelegenheid plaatsen. Wel bedankt.

Pijnacker, Praatgraag. Zoo'n verjaardag is nog eens de moeite waard. Twee kopjes komen altijd te pas. Je hebt er dan één voor 't breken. En wanneer jullie zoo gelukkig zijn, dat er nooit iets breekt, kun je er één opbergen voor je eigen huishouding later. Wil-len je cactussen goed groeien? Heb je ook het Varkade Album over cactussen? Schrijf je me ook eens of de jurk goed uitgevallen is?

— *Vlindertje.* Je zult wel blij zijn dat het zomer wordt. Vlinders kunnen in den winter niet uitvliegen. 'k Wou dat ik ook een tuin had om in rond te fladderen. Is het nieuwe buurjongetje aardig? Gaat het goed in de derde klasse?

— *Leesgraag.* Wanneer er weer voor 't eerst een kleine broer of zus mee naar school gaat, zijn de ouderen meestal in hun nopjes. 't Is zoo leuk om te zien hoe zoo'n kleine peuter zich in zijn nieuwe wereld inleeft. Gelukkig dat hij het prettig vindt om naar school te gaan. Ook jouw raadsel heb ik genoteerd. Of het gauw geplaatst zal worden weet ik niet, want er liggen nog verschillende te wachten. Lees deze briefjes maar eens na, dan zul je zien dat ik dezen keer heel wat raadsels ontvangen heb.

— *Waterrat.* Niet je suf lezen hoor. Je zult je vrije avonden wel op prijs stellen denk ik. Ze zijn om voordat je het weet.

Rotterdam, Weetgraag. Heb ik goed uitgerekend, dat jullie zanguitvoering net op den dag valt dat je ook dit blaadje ontvangt? Dan wensch ik je veel plezier vanavond en doe goed je best!

— *Krullebol.* Doe nog maar gerust met de jongeren mee. Zul je me niet uitlachen, wanneer ik je vertel dat ik niets van je rekensommetje heb begrepen? Ik ben een beetje dom, zie je. Gelukkig zijn al mijn neven en nichten erg knap. Ze hebben allemaal prachtige rapporten, zoo houden we elkaar in evenwicht. 14 April heb ik opgeschreven.

Scheveningen, Krullebol. Mooi, ik reken er op dat de volgende keer de brief wat langer is.

— *Boschvioletje.* De meisjesvereniging waar ik je van vertelde had drie leidsters. Zoo kwam het, dat ik er niet iedere week heen ging en maar één vak behandelde. Wordt het Nederlandsch-Paviljoen mooi? Heb je ook iets van het brandje gezien waarover ik in „Onze Courant” schreef?

Tzummarum, Blauwtje. Wat een gewetensvragen doe je me. Of ik van noten houd? En of hoor! En of ik wel eens in Leers ben geweest? Nee, dat niet. Wel hoor ik veel over Leers praten zoodat ik er wel iets van weet. Heerlijk om zoo met elkaar naar Grootmoeder te gaan. Voor kinderen die op de fiets naar school moeten, over een open weg is dit voorjaar het weer wel erg guur. Kun je er goed tegen?

TANTE KOOSJE.

Vervolg briefwisseling in het volgend nummer.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 6 Mei 1932

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MUJ. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

LEZEN.

Het boek, dat door een mooi verhaal
Ons bezig houdt en leert,
Is waard dat men er prijs op stelt,
Het hoogelijk waardeert.

III (Vervolg).

De jongens stonden verbaasd te kijken, was dat nou zoo belachelijk?

„Ja”, zei Kees, „t is niet aardig van me, dat ik jullie uitlach, maar dat kan immers niets worden! Hoe zwaar denken jullie wel dat dat ding worden zou? Je zegt, dat er geen motor inkomt, dus zouden jullie het met eigen kracht moeten voortbrengen en doen stijgen... maar dat kan immers niet! Voel eens hoe zwaar alleen reeds die planken zijn, die daar aan elkaar vastgespijkerd liggen, je kan ze met geen mogelijkheid van den grond krijgen!”

Och, och, wat stonden Piet en Jan beuteurd te kijken. Dat mooie plan... er bleef niets van over, en 't ergste was nog wel, dat ze niets wisten te zeggen, want ze voelden maar al te duidelijk: wat Kees Smalers daar zegt, is wáár...

„Kom”, zei Kees, die wat medelijden met hen kreeg, „nou moeten jullie niet zoo moedeloos kijken. Vertel me liever, hoe je op dat plan gekomen bent.”

Piet deed het verhaal, dat ons reeds bekend is, en liet ook zijn teekening zien.

„Ja”, moest Kees Smalers toegeven, „t is werkelijk aardig bedacht, maar weet je wat 't is? Je hebt je fantasie teveel laten werken, zonder je af te vragen: zijn mijn plannen wel vatbaar voor verwezenlijking? Maar laat je hierdoor maar niet uit 't veld slaan hoor, er zijn heel wat groote menschen, wier pogingen om iets nieuws te ontwerpen, telkens schipbreuk leden.”

Toen Kees al lang vertrokken was, zaten Piet en Jan nog bij elkaar.

Af en toe keken ze naar de teekening, die vóór hen op den grond lag.

„Wat een strop, wat een strop”, zei Piet.

„Ja”, zuchtte Jan, „en daarvoor heb ik me nogal zoo leelijk op mijn duim geslagen!”

HOOFDSTUK IV.

Een leerzame vliegtocht.

Piet kon zijn oogen niet gelooven. Was 't dan tòch waar? Maar ja, hij zag het duidelijk: daar op het land achter het huis

stond... zijn vliegtuig! Precies zooals hij het had gedacht en geteekend. Hij herkende direct een paar planken, die altijd in de timmerloods van zijn vader hadden gestaan.

Toch was er iets nieuws aan: Piet hoorde het ronken van een motor!

Maar, vreemd, hij verwonderde zich daar niet eens zoo erg over, maar holde naar de machine toe. Het deurtje werd opgedaan en Kees Smalers en Jan, zijn eigen vriend, zag hij binnenin zitten. Hij vroeg niet: „hoe komt het, dat jullie hier zijn, nog eerder dan ik”, neen, hij stapte in, trok de deur achter zich dicht en... daar gingen ze.

Kees zat aan 't stuur, of 't zoo hoorde.

Wat ging dat fijn, dat vliegen! Alleen maakte de motor een leven van belang, zoodat Piet zich niet verstaanbaar kon maken. Een paar maal probeerde hij Jan iets te zeggen over wat zij beneden zagen, maar 't ging niet, Jan verstond er niets van. Dus zaten de vrienden zwijgend naar buiten te kijken.

Waar ze naar toe gingen?

Piet wist het niet, hij kon het niet vragen ook, en al had hij dat wel gekund, die vraag kwam in 't geheel niet in hem op. Hij vloog, dat was genoeg!

Daar lag zijn huis, en kijk... daar stond moeder in den tuin; ze keek op en riep toen iets naar het huis toe, waarna vader en al de zusjes naar buiten kwamen. Ze keken allemaal, met hun hand boven de oogen, naar de vliegmaschine, waarvan het vreemde model vast hun aandacht trok. Piet dacht: ik heb ze niet verteld wat ik maken ging, dus ze weten ook

niet dat ik hierin zit, anders zouden ze wel wuiven. . . .

De machine vloog verder en daar herkende Piet de geheele omgeving van hun huis, de weilanden, het kanaal, de boschjes. Steeds verder maar, over dorpjes en akkers. Ze vlogen nu op vrij groote hoogte.

Eens daalden ze een heel eind. Toen zag Piet mannen en vrouwen en ook jongens, slechts enkele jaren ouder dan hijzelf, aan het werk op het veld. Hun warme hoofden veegden zij van tijd tot tijd met een rooden zakdoek, of eenvoudig met hun mouw af. Het was te zien: zij waren vermoeid van den zwaren arbeid, maar toch keken ze nu met opgewekte gezichten naar boven en riepen elkander vroolijke woorden toe.

Plotseling stopte de motor, terwijl de machine op dezelfde plaats bleef zweven.

Kees Smalers wees op de landbouwers beneden en sprak met een vreemd-ernstige stem, die Piet nog nooit van hem gehoord had:

„Geen fantasie, maar werkelijkheid is 't, wat deze menschen bezielt; hun werk is zeer nuttig en hun tijd is wêlbesteed. . . .”

En voort ging het weer, over lieflijke landschappen, totdat in de verte een groote stad in zicht kwam. De lucht, die tot dusver heerlijk blauw was geweest, werd verdonkerd; uit hooge, zwarte schoorsteenen stegen nog zwartere rookwolken op.

Het was duidelijk: zij naderden een fabrieksstad.

Andermaal begonnen ze te dalen, zoover dat ze in verschillende fabrieken konden binnenzien. Vliegwielen draaiden snorrend in razende snelheid rond, allerlei machines, grootere en kleinere, werkten en stampten zonder ophouden. En daar omheen bewogen zich de arbeiders, zorgende dat alles goed bleef loopen.

En weer klonk Kees Smalers' stem:

„Van fantasie kan men niet leven, de werkelijkheid klopt aan ieders deur. . . .”

Nog meer zag Piet. Hij kreeg gelegenheid een blik te slaan in het drukke leven der handelswereld, het jachtige gedoe in vele zaken, de rumoerige bedrijvigheid aan de havens, waar groote en kleine schepen werden gelost en geladen. En steeds had Kees een toepasselijk woord gesproken.

Zooeven had hij gezegd: „nog één ding zal ik je laten zien en dan is het tijd om naar huis terug te keeren.”

Bij een hoog huis werd weer de motor

stil gezet, ook hier bleef de machine hangen, hòè, dat wist Piet niet; hij vroeg er eenvoudig niet naar. Door een der bovenste vensters konden zij een blik werpen.

Een reeds grijzend man zat achter een tafel, gebogen over allerlei boeken en papieren. Langs de wanden boeken en nog eens boeken. Piet begreep wel: dit was een geleerde.

Weer was het Kees, die het woord nam:

„Deze man heeft zijn leven lang gestudeerd en belangrijke uitvindingen gedaan, in het belang der menschheid. Het waren geen fantastische droombeelden, waarmede hij zich bezig hield. Hij onderzocht en speurde, of hij de werkelijkheid der dingen mocht verstaan. . . .”

Direct weer stegen ze snel opwaarts, tot op groote hoogte. Pijlsnel schoot het vliegtuig vooruit, totdat plotseling. . . . de motor weigerde.

Kees keerde zich met angstig gelaat achterom: „Nu is het uit, deze machine is veel te zwaar, dat heb ik wel gezegd! Voel maar. . . . we vallen naar beneden!”

Duizelingwekkend was die val!

„Piet!” schreeuwde Kees nog eenmaal, „dat heb je nou van je fantasieën, de werkelijkheid is heel anders!”

Bons!

Piet sloeg zijn oogen op. . . . hij lag naast zijn bed op den grond.

En van den zwaren droom had hij hoofdpijn gekregen!

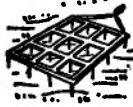
Dit nummer van ons blad is in verband met de boekenweek, die de volgende week in ons land gehouden wordt, aan het boek gewijd.

RAADSELS.

Voor Ouderen:

1. Rebus.

6 C H d d d d d d

(Nederlandsche vlag
— d wit blauw)

(- s) ran +

2. Welke ring is niet rond?
(Ingezonden door de Middelste).
3. Mijn geheel is een spreekwoord van 30 letters.
23, 10, 12, 13, 22 is een viervoetig dier, 4, 5, 6 een familielid.
6, 29, 11, 1, 8, 30 is een dag, 22, 2, 12, 19, 12, 21, 22 een jongensnaam, die omgekeerd hetzelfde blijft. 15, 16, 28 dient om te kappen. 11, 25, 20, 9 is een verkorte meisjesnaam. 18, 17, 13 is een plaats in Gelderland.
3, 8, 3, 18, 28 de grootste toren uit den Bijbel. 7, 16, 9 is een werktuig.
6, 29, 27, 24 deel van een schip. 24, 25, 21, 26 is een lichaamsdeel.
26, 28, 30, 2, 22 is zwart.
(Ingezonden door Padvinder).

Voor Jongeren:

1. Rebus.

S p jes 11 je

2. Welke stoel wordt nooit verplaatst?
(Ingezonden door Herfstroosje, Zwolle).
3. Wie heeft nooit schrijven geleerd en toch menige brief geschreven?
(Ingezonden door Woelwater).

VOOR RAADSELVRIENDEN.

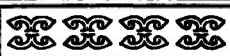
Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koojsje p a N. V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbzn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

BRIEFWISSELING

Vervolg Briefwisseling van het vorig nummer.

Utrecht, Robbedoes. Ik maak je mijn compliment over je brief hoor. Je schreef of het je dagelijksch werk was. Twee Psalmversjes te gelijk leeren is geen kleinigheid, of krijgen jullie er dan eentje bij, die je al eerder hebt geleerd? Koudum ligt dicht bij Stavoren. Jullie gaan er zeker met den trein naar toe?

— Snuffelgraag. Een leeftijdsgrens heb ik niet. In den regel nemen mijn neven en nichten afscheid als ze een jaar of zestien zijn.

Dus wat dat betreft ben je hartelijk welkom. Je houdt blijkbaar van drukte. Toch zie je in de drukte vaak veel mooie dingen over 't hoofd. De lucht, de

boomen, de vogels, een spelend kindje zijn allemaal het bekijken waard, maar daar moet je niet voor in een drukke straat zijn. 't Komt er maar op aan of je kunt kijken. Er zijn menschen die een reis om de wereld hebben gemaakt en als je ze vraagt „wat heb je nu gezien?" Dan is het antwoord: „Och niets!" Terwijl een ander je een heel verhaal kan doen van een wandeling in een stille straat. Met je beschrijving van den verkeersagent was ik erg ingenomen. Nu weet ik tenminste hoe de Utrechtsche verkeersagenten er uit zien. Hier in Friesland is niet zooveel behoefte aan verkeersagenten.

— Sprinkhaan. Je hebt flink gesprongen in de Paaschvacantie. Voorzichtig zijn met vuurtje stoken, hoor! Dat is een heel gevaarlijk spelletje.

De oplossing van no. 7 was inderdaad twee woor-

den. Lees maar eens wat ik er Vader's oudste over schreef.

Uithoorn. Moeder's vriendje. Ik hoop dat je me trouw blijft schrijven, maar denk er dan om dat je boven aan je brief eerst je woonplaats moet zetten en daaronder je schuilnaam. Dat is prettiger voor mij bij het beantwoorden. Anders moet ik zoo zoeken, en je ziet wel, dat er heel wat briefjes te beantwoorden zijn. Dus in 't vervolg denk je daarom? In orde dan. En wanneer je weer op een kiekje komt, is er een voor Tante Koojsje, dat heb je me nu beloofd, dus daar reken ik op hoor.

— **Voetballer.** Voor jou geldt hetzelfde als voor Moeder's vriendje. Eerst plaats, naam en schuilnaam. Wil je er ook om denken? Je houdt zeker veel van voordragen, anders had je geen prijs gewonnen.

Winterswijk, Wildzang. Je raadsel is in orde. Wacht maar; het komt in de courant. Heb ik je den vorigen keer soms vergeten? Je staat niet bij de briefjes, maar heb ik wel een briefje van je gekregen? Dat zou me spijten, want dan moet het zoek geraakt zijn. Of ik het druk heb, vraag je ook nog. Dat gaat wel. Het beantwoorden van deze briefjes moet ik meestal 's avonds doen en dan wordt het wel eens over twaalf. Dat kun je wel begrijpen als je ziet hoeveel neven en nichten ik heb.

— **Weetgraag.** Uit je brief zie ik, dat ik jullie werkelijk heb overgeslagen. Dat spijt me. 'k Kan haast niet begrijpen hoe het mogelijk is, want ik pas goed op al mijn briefjes. Het is ook mogelijk, dat mijn antwoord op de drukkerij is zoek geraakt, want juist bij de *U* was het blaadje vol en is de rest voor den volgenden keer bewaard. We zullen ons best doen dat het niet weer gebeurt. Elken dag een uur op het orgel studeeren is flink hoor, dan zal je wel goed opschieten.

Zevenhuizen. De kleine koopman. Dat was aardig van je om mij wat van je teekeningetjes te sturen. Ze zijn ook de moeite waard. De meeste kinderen van acht jaar krabbelen maar wat. Ik zal ze netjes in een album bewaren. Wel bedankt hoor.

Zwolle. Kriekoo g. Je hebt dus nog kans gezien om de raadsels in te sturen. Wat een prettige Paaschvacantie heb je gehad. Ik ben niet uitgeweest, maar had een huis vol logee's. Dat vond ik ook heerlijk.

— **Herfstroosje.** Ben je weer beter? Vond je het in Eindhoven prettiger? Hoe lang woon je nu in Zwolle? In Eindhoven ben ik niet bekend. In Zwolle wel. De omstreken zijn er prachtig. Je bent de laatste nicht die ik beantwoorden moest. Nu sluit ik bij jouw briefje de hartelijke groeten in voor allemaal. Tot volgenden keer.

— ONZE COURANT —

BINNENLAND

ALS DIT NIET LUKT, LUKT NIETS MEER.

Misschien zijn er onder mijn vriendjes en vriendinnetjes sommigen, die wel eens mopperen, wanneer ze wat veel werk naar hun zin te doen krijgen? O, jongens en meisjes denk er dan eens om, dat er zooveel menschen zijn, die al hun best doen om werk te vinden en steeds teleurgesteld worden. En heusch niet alleen onder arbeiders. In alle rangen van de maatschappij is gebrek aan werk.

Alles wordt geprobeerd om werk te krijgen. Een werkzoekend scheikundige kwam op het idee, om eens op een heel bijzondere manier om werk te vragen. Hij liet tienduizenden brieven drukken met den aanhef: „Als dit niet lukt, lukt niets”, en die door een K.L.M.-vliegtuig over Den Haag en Rotterdam uitstrooien. Een goed idee van dien man. Ik weet niet of het hem ook geholpen heeft, wel weet ik, dat er een Vader in den hemel is, die ons ook zonder vliegtuig helpen kan, en die ons alles geeft, wat we noodig hebben, als we Hem er geloovig om vragen.

ELECTRISCHE FIETSEN.

Al een paar maanden lang wordt er hier en daar gepraat over een nieuwe uitvinding van de Philips-fabrieken. Er zouden namelijk elektrische rijwielen gemaakt worden. Waarschijnlijk zullen deze rijwielen binnenkort te koop zijn, want bij de proefnemingen, die er mee gedaan zijn bleek het rijwiel voor de praktijk geschikt te zijn. Binnenkort zullen de menschen zich dus electrisch op straat kunnen voortbewegen.

ZIJDERUPSTEELT IN FRIESLAND.

Nu de veeteelt geen voldoende bestaan meer oplevert voor de Friesche boeren, hebben enkelen besloten om eens iets anders te probeeren. Ze willen een proef nemen met het kweeken van zijderupsen. Op een boerderij dicht bij Boombbergen zijn om te beginnen 1000 heesters van de witte moerbeï voor dit doel uitgeplant.

DE EERSTE BOOMEN OP MARKEN.

Het eiland Marken is steeds zonder boomen geweest, omdat het bij hoogen stand van de Zuiderzee nog overstromde. Maar nu wordt de Zuiderzee afgesloten. Waarschijnlijk komt het water dus in 't vervolg niet meer zoo hoog, dat het eiland onder water staat.

Daarom hebben de Markers het er op gewaagd en een stuk of dertig boomen en heesters geplant, in de hoop, dat het een lommerrijk plekje zal worden.

BUITENLAND

ALWEER IETS NIEUWS.

Ditmaal voor de machineschrijvers. Wie van jullie hooren daarbij? Die weten ook, dat zoo'n schrijfmachine een heel ingewikkeld ding is. Er zitten wel 2000—2500 onderdeeljes aan. Daarom zijn ze ook zoo verbazend duur. Nu is er een elektrische schrijfmachine uitgevonden, die maar 20 onderdeelen heeft. Dat scheelt dus nog al even. Zou de oude machine nu hebben afgedaan?

DE LUCHTFIETS.

Philips brengt een electrische fiets, zooals jullie hierboven hebt kunnen lezen, maar blijft met zijn voertuig op den beganen grond.

In Moskou gaan ze een stapje verder, ze gaan er mee vliegen. Jongens, denk je eens in, het sprookje van „allemaal vlieger“, zou werkelijkheid worden. De uitvinder is een Russische schilder „Tatlin“. Jarenlang heeft hij aan zijn luchtfiets gewerkt. Uiterlijk lijkt het toestel niets op een fiets. Iemand, die er een tochtje mee wil maken, moet in een vogelvormig omhulsel kruipen. In plaats van den vogelkop, komt dan een menschenhoofd te voorschijn. Ook de armen en heenen steken naar buiten, want daarmee moet het toestel in beweging worden gebracht. Het is nog geen pretje om uit vliegen te gaan, want in de eerste plaats werkt de luchtfiets nog niet zooals het behoort, en in de tweede plaats schijnt het heel moeilijk te zijn om er mee te vliegen. Veel moeilijker dan gewoon fietsen. Tegenwoordig kent iedereen het fietsen, wie weet leeren we ook nog eens allemaal vliegen!

HET VATICAN KRIJGT EEN SPOOR.

Vroeger had de paus een eigen rijk waarin hij koning was. Behalve dat hij dus het hoofd van de Roomsche kerk was, had hij bovendien in een gebied, de kerkelijke staat genaamd, de wereldlijke heerschappij.

In de tweede helft der vorige eeuw heeft Italië den paus zijn gebied afgenomen en ook zelfs zijn hoofdstad (Rome). De paus heeft zich toen teruggetrokken in zijn paleis, het Vaticaan, en kwam er nimmer meer uit, want dan zou hij in den vijandlijken staat Italië gekomen zijn en dat wilde hij niet. Ook zijn opvolgers kwamen, zoodra zij paus waren, nooit meer buiten het Vaticaan. In de laatste jaren is er echter weer vriendschap gesloten tusschen Italië en den paus.

Met het gevolg dat de paus nu ook weer op reis kan gaan buiten het Vaticaan. Zelfs is er nu een nieuwe spoorlijn gekomen in het gebied van het Vaticaan.

SALARIS-VERMINDERING.

De President van de Vereenigde Staten van N.-Amerika, verdiende veel geld. Wel 75.000 dollar of ruim honderd vijf en zeventig duizend gulden. Ik denk dat jullie niet eens begrijpt hoeveel geld dat wel is. Dat verdiende hij toch, en had het ook noodig, want als president moest hij groote uitgaven doen. Hij had zelfs nog niet genoeg aan zijn salaris en moest vaak van zijn eigen geld er bij doen.

Nu moet er op de staatsuitgaven een heeleboel bezuinigd worden en dat is moeilijk, waar te beginnen. De één zegt hier, en de ander daar. „Wacht“, zei de president, „begin maar met mijn salaris, dan zal ik in 't vervolg een heel jaar lang werken voor 1 dollar of f 2.50“. Nu was dit maar een klein begin van de bezuinigingen, maar ik denk dat de president het gedaan heeft om een voorbeeld te geven.

ONS RUILHOEKJE.

Nog een verzoek. Wie wil er plaatjes of bonnen ruilen? Geen bonnen sturen. Eerst schrijven wat je hebt te ruilen, en wat je er voor in de plaats wilt hebben. Om te beginnen wil ik graag plaatjes hebben voor het Droste album Indië en bonnen van de Wybert tabletten. Hiervoor in ruil heb ik Erdal bonnen en Pelikanen, waarde twee punten. Wie begint er?

EEN ONTMOETING.

D' oude burgemeester komt
Onverwachts een kennis tegen
Op zijn wand'ling door de stad,
Bij het schuilen voor den regen.

Dat was ongedacht geluk
Voor de beide oude vrienden,
Praten over d' ouden tijd,
Kunnen het weer samen vinden.

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M.J. E. J. BOSCH Jbz., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

KOM, LACH WEER!

(Voor de kleintjes).

Wim is be-droefd. Wim zou met va-der mee-gaan. Met de kar naar de stad. Va-der moest naar de markt. Bles ging voor de kar, va-der zou op de bok zit-ten en Wim naast hem. Ha, wat zou die Bles loo-pen. „Fijn”, dacht Wim, „dat ik mee mag.” Maar er kwam niets van. Va-der kreeg een brief, dat hij niet naar

stad kon. Boer Bruin moest hem spre-ken. Dat was naar voor Wim. Va-der zei, dat hij nu an-de-re week mee mocht. Maar Wim was be-droefd. Hij had nu ge-wild. Hij huil-de dik-ke tran-nen. Moe-der nam haar klei-ne vent in de ar-men om hem te troos-ten. Maar Wim bleef hui-len. „Ga met Ans spe-len”, zei Moe. Wim wil-de niet. „Toe, Ans?” vroeg Moe-der, „ga jij Wim maar troos-ten. Speel wat met hem.” Wat

deed die Ans haar best. Ze haal-de haar bes-te speel-goed uit de kast. Wim mocht met al-les spe-len. Maar Wim liep weg. Hij ging naar bui-ten. En bleef hui-len. Ans liep hem na. Ze vroeg, de klei-ne schat, of ze met de jon-ge poes-jes zou-den gaan spe-len. Dat wa-ren zul-ke lie-ve dier-tjes. En Wim hield van de poes-jes. Heel veel. Maar nu wil-de hij er niet van we-ten. Hij keek er niet eens naar. Ans wist niet wat ze er mee be-gin-nen moest. Ze zei niets meer. Tot ze zag, dat Wim niet zoo erg meer huil-de. Toen ging ze weer naar hem toe. Ze nam hem bij zijn arm, gaf hem een kus-je en zei zacht: „Kom lach weer.” En, ja hoor, al lie-pen er nog een paar tra-nen langs zijn wan-gen, er kwam weer een klein lach-je op zijn ge-zicht. Wim gaf Ans een kus-je te-rug. En toen naar Moe-der! Al-les kwam nu weer goed. En de vol-gen-de week mocht Wim met va-der mee.

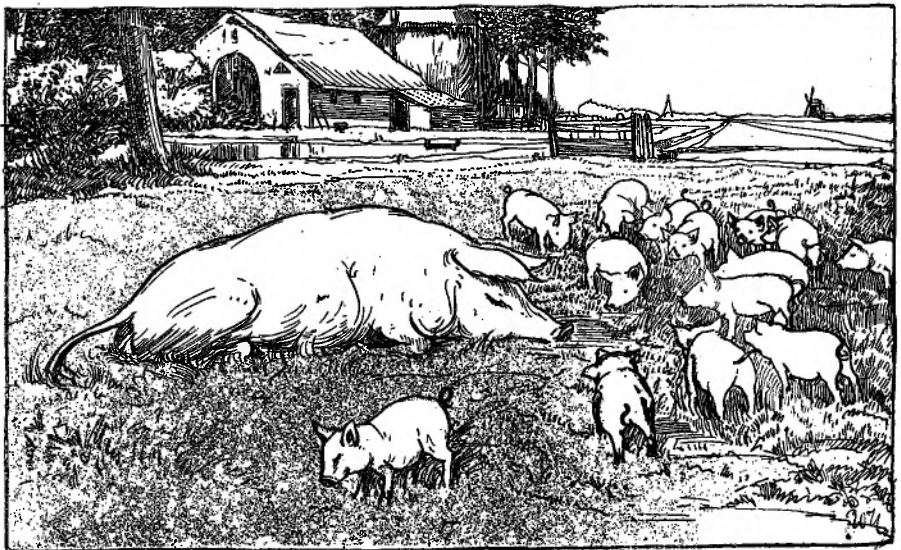

NU HET LENTE WERD.

Ja, het is lente hoor, werkelijk, er valt niet aan te twijfelen. Wat zeggen jelui? Is het nog zoo koud? Het is waar, er loopen nog wel eens een paar koude dagen door maar je hoeft maar naar buiten te kijken om te zien, dat het lente is. Wat hebben de tulpen en hyacinten mooi gebloeid. En de vruchtboomen hebben zich ook al in het witte of rose voorjaarspakje gestoken. De boterbloemen en madeliefjes zijn kleurige vlekken op het groene gras-tapijt. En dan de boomen! Wat is het jonge loof teer en fijn in deze lente-dagen. En de nachtegaal heb ik ook al gehoord. Wat deed het beestje z'n best. Ja, de dieren zijn ook blij, dat het lente geworden is. Bij ons in de buurt is een groote boerderij, en je moet eens zien met wat een trots de koe haar kalfje aankijkt. En die ernstige schapen doen net, alsof ze niet uit de plooi kunnen komen, maar ik verzekeer jelui, dat ze genieten, als ze zien, hoe hun lammetjes door de wei huppelen. En zelfs het varken is gelukkig. Gewoonlijk maakt Moeder Knor - zoo noem ik haar altijd - zich alleen maar druk om den trog. Maar nu ze kindertjes heeft, is het net, alsof ze voelt, dat ze een levenstaak heeft: de rosige biggetjes op te voeden, tot rechtschapen varkens, die een maatschappelijke taak te vervullen hebben: de menschen van varkensvleesch, spek en ham te voorzien. Als de zeug weet, dat het varkensvleesch tegenwoordig zoo goedkoop is, zal ze zeker treurig 't hoofd schudden over zooveel achteruitgang in de wereld. 'n Fatsoenlijk varken bracht vroeger op de markt heel wat meer op. De overbet - bet - overgrootmoeder van het varken, dat ik bedoel, maakte den oorlogstijd nog mee. De heele familie is er steeds trotsch op geweest, en voelde

het als een soort onderscheiding, dat deze voorzate den rang van regeeringsvarken bekleedde en voor een heel-hoog bedrag werd verkocht, eer het haar vette leven liet op het Haagsche abattoir. Maar dat zijn maar grapjes, hoor! Varkens denken niet, tenminste niet zooals wij. En bovendien heeft dat alles niets met de lente te maken!

Het is dus lente. En nu hopen jelui natuurlijk allemaal, dat het maar mooi weer is in de Pinkster-vacantie — ik hoop het met jelui. Want wat is er heerlijker, dan die lentetijd in de vrije natuur? Er zijn allerlei plannetjes te bedenken, voor die paar vrije dagen. De ouderen kunnen een fietstochtje maken, de jongeren kunnen in den tuin spelen en ravotten. . . . tenminste als ze buiten wonen, of in een benedenhuis in de groote stad. In de lente en in den zomer hebben de jongens en meisjes buiten weer veel voor op hen, die in de groote stad wonen. Maar er zijn gelukkig tegenwoordig in de steden ook parken en speelplaatsen. Iedereen, die werkelijk wil, kan zich in de groote stad eveneens vermaken en van de lente genieten. Maar er zijn dingen, die je in de stad absoluut niet kunt zien of hooren. Welke stadsjongen of stadsmeisje hoorde wel eens een nachtegaal? Misschien als ze buiten logeerden, maar in de stadsparken is deze prachtige zanger wel zoo goed als nooit te hooren. Wie wel eens in de stad een nachtegaal hoorde, moet dit beslist eens aan de redactie van ons blad schrijven. We zullen

BLIJDE DAGEN OP SANTWIJCK.

Karel en Marie woonden in Rotterdam. Nu, Rotterdam is een groote stad en over het algemeen konden ze het er best vinden. Ze hadden het geluk kinderen te zijn van welgestelde ouders, ik zou bijna zeggen van rijke ouders, die een mooi huis hadden in een van de meest aanzienlijke wijken. En de kinderen waren er gelukkig. Ze hielden wel van Rotterdam, in het bijzonder van de haven. Ze vonden het een prachtig gezicht als die reuze zee-kasteelen statig, door sleepbooten getrokken, kwamen aandrijven. Wat ze wel op Rotterdam tegen hadden was, dat het er, als het geregend had, nogal modderig kon zijn. En, daar het in Rotterdam, zooals overal in ons land, veel regent, is het er dikwijls modderig. Nu, als het in den herfst regenachtig en modderig is, dan weet je niet beter of het hoort zoo. Maar als het in de lente van dat miezerige weer is, dan verlangen Karel en Marie naar buiten. Niet omdat het daar altijd droog is, maar je ziet daar tenminste aan het jonge groen en aan de bloemen dat het lente is. En gewoonlijk gingen de jongelui in de lente een weekje naar buiten. De ouders van den vader van Karel en Marie woonden op een mooi buiten in Gelderland. De oude heer en mevrouw Van Duursingen hadden graag hun beide kleinkinderen in de lente een weekje te logeeren. In den zomer kwamen Karel en Marie

.....
 Vervolg van pag. 258.

de antwoorden van hen of haar die dit wonder hebben meegemaakt in ons blad — misschien wat verkort — mededeelen. Maar het zullen ongetwijfeld wel zeer weinig antwoorden zijn, die binnenkomen. Wie de nachtegaal wil hooren, moet in een mooien Mei-nacht naar buiten gaan. Er zijn inderdaad menschen, die er een nachtelijken tocht voor over hebben! Praat er eens over met vader! Misschien is er iets op te vinden, dat jelui in de Pinkstervacantie eens zoo'n tochtje doen. Wie iets bijzonders beleeft op zoo'n nachtelijken tocht, moet er aan de andere lezers en lezeressen eens iets van vertellen. Voor de drie mooiste Nachtegaleen-opstellen, stellen we drie boeken beschikbaar.

OOM JAAP.

ook wel met vader en moeder mee, maar gewoonlijk waren er in den tijd der groote vacantie zooveel gasten op Santwijck, dat grootvader en grootmoeder geen gelegenheid hadden zich zoo in het bijzonder met hun kleinkinderen bezig te houden. Dat was in de lente veel gemakkelijker, dan waren er geen andere gasten. Soms kwamen Karel en Marie in de Paaschvacantie, soms ook in de Pinkstervacantie, dat hing een beetje af van het weer, maar ook wel hiervan of het een vroege dan wel late Paasch was. Vooral als het weer een beetje goed was, vonden de kinderen het heerlijk op Santwijck. Wat een genot was het door de bosschen te hollen of als ze moe-gespeeld waren, rustig onder een boom te zitten en te luisteren naar de liederen, die de vogels ter eere van den Schepper aanhieven. Ook mochten ze wel eens voorzichtig kijken of een vogel, die zijn nestje gemaakt had in een tegen een boom gespijkerd nesthuisje, al zat te broeden.

Maar het prettigst vonden ze het, als ze met den boschwachter een wandeling mochten doen door de meer afgelegen en eenzaam liggende bosschen. Daar was het nu echt zooals je wel eens in boeken las. In die boeken, waarin het gaat over eenzame wouden en gevaarlijke dieren. Je moet er niet te lang in lezen, anders krijg je kippevel. Nu, zoo gevaarlijk was het in die bosschen niet, maar als je er niet heel goed den weg wist, zou je er verdwalen. Maar als je met den boschwachter meeging behoefde je daar niet bang voor te zijn. Die wist alle paden, tot de aller-smalste toe en hij wist ook heel diep in het bosch waar de voederplaatsen der herten waren. Vooral in den winter, als er voor de herten bijna geen eten meer te vinden was, zag de boschwachter de herten bij tientallen in de omgeving van de voederplaatsen. En de dieren waren niet eens zoo schuw meer. Mulder, de boschwachter, had beloofd, dat hij Karel en Marie weer mee zou nemen op een wandeling. Het was een prachtige lentedag, toen ze op stap gingen. De vogels jubelden hun vreugde uit over het schitterende lenteweer, het jonge groen was nog licht groen, en bewoog zich zachtjes in den lichten lentewind. Zulk mooi weer hadden ze weinig meegemaakt in dezen tijd van het jaar. Mulder had er flink den pas in en de kinderen hadden moeite hem bij te houden,

terwijl hij met z'n groote stappen door het bosch ging; langs allerlei paadjes leidde de weg om in het dichtst van het bosch en bij de voederplaatsen der herten te komen.

„Is het nog ver, Mulder”, vroeg Karel.

„Hoezoo, ben je moe, baasje”, vroeg Mulder glimlachend.

„Neen, niet zoo erg, maar je neemt zulke groote stappen, Mulder, dat Marietje je haast niet kan bijhouden”.

„Ha-ha-ha”, lachte de boschwachter dreunend, en zijn lach maakte in het bosch zoo'n lawaai, dat een paar vogels, die een vriendelijk lenteliedje zongen, verschrikt hun mond hielden. Maar de boschwachter probeerde, goedig als hij was, wat kleinere stappen te nemen. Een heel eind hadden ze geloopt, toen de boschwachter zich omkeerde, den vinger tegen de lippen legde en een gebaar maakte om de kinderen tot stilte aan te manen.

De groote, zware boschwachter, die zoo dreunend lachen kon, dat de vogels er van schrokken, kon ook wel heel zacht praten. „Nu komen we in de buurt, waar de herten grazen.” In de verte zagen de kinderen een open plek in het bosch, en toen ze nog een eindje doorgeloopt waren, konden ze duidelijk de herten zien, die den neus in den wind staken, omdat ze wat hoorden. Want zoo zacht kan een mensch niet loopen of de herten hooren hem.

„Gelukkig, de wind is niet naar de herten toe”, zei de boschwachter, „ze kunnen ons niet ruiken.”

Het duurde niet lang, of de dieren werden weder rustig. Het was nog nooit gebeurd, dat Karel en Marie in het wild herten hadden gezien. Wat was dat een aardig gezicht. Eindelijk schenen de herten toch den wind van menschen te krijgen. Althans ze werden weer onrustig. De boschwachter wenkte de kinderen wat achter te blijven

en ging zelf heel stil naar voren. De herten snoven en snoven nog eens, maar waren spoedig gerustgesteld. Het was een bekende lucht, de lucht van den boschwachter. Toen de dieren begrepen, dat er geen gevaar dreigde, kwamen ze naderbij. Mulder stak zijn hand in den zak en haalde wat brood en malsche blaadjes te voorschijn. Tot hun verwondering zagen Karel en Marie, dat de dieren dit rustig uit de handen van den boschwachter opaten. Nu mochten ook de kinderen voorzichtig naar voren komen. Even deden de herten wel wat schichtig maar ten slotte namen ze ook van Karel en Marie blaadjes groen en brood aan. Een der herten liet zelfs toe, dat Marie het over den kop streelde.

Er viel nog heel wat meer te genieten in het bosch van Santwijck. Daar waren de angstige maar nieuwsgierige eekhoortjes, die nauwkeurig toekeken, wat die vreemde gasten op hun gebied deden, daar was de specht, de timmerman onder de vogels, die de boomen beklopte, om de ongewenschte bewoners der boomen naar buiten te lokken en ze lekkertjes op te peuzelen, daar waren de bosch-bloemen — dat er zulke mooie bloemen in het bosch te zien waren, hadden de kinderen nooit gedacht.

Nu werd de terugtocht weer aanvaard, en de kinderen waren blij over het vele voor hen als stads-kinderen wonderlijke, wat ze in het bosch hadden gezien. Toen ze weer in Rotterdam terug waren, hadden ze het nog dikwijls over dien lentetocht.

Voorzichtig werd nu naar de hoofdstad van het rijk van Schootzeil gemarcheerd. Maar men was daar op de komst van de blanke soldaten al voorbereid. Door het slaan op uitgeholde boomstammen had men, even vlug bijna als de telegraaf het doet het bericht doorgezonden, dat er blanke menschen in aantocht waren. Vol vrees en gedeeltelijk ook met nieuwsgierigheid wachtte men de komst van de vreemde delingen af. Toen de negers zagen, dat het gewapende blanke soldaten waren, die verschenen, sloeg de vrees hen om het hart. Maar de aanvoerder wenkte geruststellend met de hand, al marcheerden de soldaten ook met geladen geweer. De leden van Schootzeils gezelschap voelden hun hart kloppen van vreugde maar van angst tevens. Ze waren verblijd, dat er nu waarschijnlijk hulp kwam opdagen en dat de vrijheid wellicht zou aanbreken, maar aan den anderen kant vroegen ze zich met vrees af, wat de negers wel zouden doen. Ze beduiddeden de negers, dat de blanken geen kwaad in den zin hadden en dat, mochten ze dat wel hebben, zij er wel voor zouden zorgen, dat er niets gebeurde.

Dat was een ontmoeting tusschen mijnheer Winkels en de verloren gewaanden. Het gelukkigste oogenblik in het leven van mijnheer Winkels was ongetwijfeld, toen hij Bram weer in zijn armen mocht sluiten en hoorde, dat ook den anderen niets kwaads was wedervaren. Schootzeil was nog niet met de reis naar koning Hebi-Kjouda-Ar terug, maar met verwondering hoorde mijnheer Winkels van de vele merkwaardige avonturen van het gezelschap. Toen de negers zagen, dat de blanken geen kwaad in den zin hadden, deden ze hun best den bezoekers het leven zoo aangenaam mogelijk te maken. Er werd een kraal ontruimd en voor hen zoo goed en zoo kwaad het ging als logeergelegenheid in orde gemaakt. Een dag nadat mijnheer Winkels en de soldaten waren aangekomen kwam Schootzeil van zijn reis terug en opnieuw werden de wonderlijke gebeurtenissen besproken.

„En nu moeten we zoo spoedig mogelijk maatregelen

nemen, jelui weer naar Europa te krijgen hè, want op voortzetting der reis naar Indië, op deze wijze zullen jelui wel geen prijs stellen.”

„Zeker niet”, zei Schootzeil. „Het jacht Sling-Slang is wel gered, maar daar moeten we nou maar niet meer inkruipen, vind ik.”

„Goed, dat begrijp ik best, dan moeten we maar zoo gauw mogelijk naar Otapa terug en zullen daar zien reislegelegenheid naar Europa te vinden.”

„Ik zal de zaak toch even in den ministerraad moeten overleggen”, zei Schootzeil met een grappig, gewichtig gezicht.

„Hoe bedoel je dat?”

„Wel, ik ben op rechtmatige wijze als opvolger van koning Oekelekoe gekozen en kan maar niet zonder toestemming van mijn ministerraad het land verlaten”, lachte Schootzeil.

„Met of zonder toestemming, maar weggaan moeten jelui.”

„De anderen zullen zeker wel weggomen, maar het is de vraag, of ik weg kan.”

Schootzeil overlegde de zaak hoog en breed met Erdal, maar die vertelde hem, dat de negers al onrustig werden bij de gedachte, dat Schootzeil zou vertrekken. Het was nog nooit gebeurd, dat een vorst bij zijn leven er het bijltje bij neergelegd had. Dat zou ongetwijfeld allerlei gekibbel en geharrewar opleveren.

„Jelui ruzie-tjes laten me ijskoud — lieten ze me maar koud”, viel Schootzeil zichzelf in de rede — „het is hier nog steeds ondragelijk warm en daar zal ik wel nooit van m'n leven aan wennen — maar wat ik zeggen wil, van jelui ruzie-tjes trek ik me natuurlijk niets aan. Weet je wat de geschiedenis is, beste roetmop, ik heb de zaak hier nu aangepakt en ik geloof, om het eens met een heel mooi woord te zeggen, dat ik hier nog zoo iets van een taak te vervullen heb. Ik had zoo het plan een beetje beschaving in jelui harde hoofden te duwen en in het

WAT TANTE KOOSJE TE VERTELLEN HEEFT.

Beste Jongens en Meisjes.

Wanneer dit nummer verschijnt, is het bijna Pinksterfeest. Daarom wil ik niet zooals gewoonlijk, alleen courantenberichtjes geven, maar een Pinksterpraatje met jullie houden.

Jullie bent allemaal erg knap, dat heb ik langzamerhand wel ontdekt, daarom zal ik maar niet gaan vertellen waar we op het Pinksterfeest aan denken. Dat weten jullie wel hè? Toch is het vaak moeilijk om te begrijpen waarom het Pinksterfeest nu zoo'n heerlijk feest is. Ja, op den Pinksterdag zelf, toen de Heilige Geest met kracht uit den Hemel kwam, en de discipelen in alle talen de groote werken van God gingen vertellen en ongeveer drieduizend menschen tegelijk gedoopt werden, toen was het heerlijk. Wat zullen die menschen samen blij zijn geweest. Maar nu? Merken we nu nog wel eens wat van dien Geest? En wat doet de Heilige Geest toch? Heb je dat dan nog nooit gemerkt? Vind je het dan prettig als je kwaad gedaan hebt? Immers neen? Je rust niet, voor je weet dat het vergeven is. En je weet hoe bedroefd God is als je kwaad doet, daarom ga je nooit slapen of je vraagt op

je knieën: „Lieve Heere, wil me toch dit weer vergeven.” Als je van den Heere Jezus hoort vertellen, luister je met twee ooren open, je zou er steeds wel meer van willen hooren. En dacht je nu dat dit allemaal vanzelf kwam? Hoe zou je weten dat God die zoo ver weg in den Hemel woont, je hoort? Hoe komt het dat je spijt krijgt van je kwaad? Hoe komt het dat je de Heere Jezus liefhebt? Dat is nu allemaal het werk van den Heiligen Geest. De Heere Jezus heeft Hem gezonden, om ons dat allemaal te leeren. Is dat niet heerlijk? Daarom zijn we zoo blij op het Pinksterfeest. Nu moeten we veel bidden of de Heilige Geest ook bij ons wil komen. Dat deden de discipelen ook, en dan komt Hij ook. De Heere Jezus heeft het immers beloofd? Zingt ook maar veel „Heer ik hoor van rijken zegen, dien Gij uitstort keer op keer. Laat ook van dien milden regen, droppelen vallen op mij neer.” Zoo wensch ik jullie allemaal een paar heerlijke Pinksterdagen met een fijne vakantie er achter aan.

Veel plezier allemaal en hartelijk gegroet van

TANTE KOOSJE.

— ONZE COURANT —

BINNENLAND

VAN ONZE VLIEGERS.

Een poosje geleden vertelde ik, dat de commissie voor Luchttoerisme van plan was om een rondvlucht boven Nederland te houden.

In de laatste week van April heeft deze rondvlucht plaats gehad. Vier verkeersvliegtuigen van de K. L. M. en zes sportvliegtuigen vlogen mee.

De jongste sportvlieger was achttien jaar en de oudste passagier was een dame van tachtig jaar. Zelfs waren er vliegtuigen die door een dame bestuurd werden. De vrouwen zijn dus niet bang om de lucht in te gaan. De tocht is heel mooi geweest. Van Rotterdam werd naar Arnhem

gevlogen, daar wachtte de deelnemers een verrassing in den vorm van een blikje Arnhemsche balletjes, dat ze door de vereeniging voor Vreemdelingenverkeer werd aangeboden. Van Arnhem weer de lucht in naar het vliegveld Twente. Hier waren negen legervliegtuigen heengevlogen, die de toeristen opwachtten. De vliegtocht naar Twente was bijzonder interessant, omdat het werk aan het Twente-Rijnkanaal zoo mooi te zien was vanuit de lucht. Van Twente weer verder naar het vliegveld Eelde bij Groningen. Hier stapte het gezelschap weer even uit, nu om in Paterswolde wat te gaan eten. Nu weer naar huis toe. De terugweg werd over de Zuiderzeewerken genomen. Alle deelnemers waren het er over eens, dat je de Zuiderzeewerken het beste van uit de lucht

kunt bekijken. Boven Noord-Holland werd over Medemblik, Alkmaar en de Zaan gevlogen, zoodat hier ook nog de mooiste plekjes bekeken werden. Het einde van den tocht was nu in 't zicht en kwart voor vijf landde het eerste vliegtuig weer op Schiphol. Enkelen die in Rotterdam moesten zijn vlogen door naar Waalhaven. De tocht was nu geëindigd dus ze hoefden niet meer bij elkaar te blijven. Ieder was vol lof over den mooien tocht en sommige passagiers, die voor het eerst gevlogen hadden, verklaarden dat ze geen mooiere manier wisten om ons land te bekijken.

Maar wisten jullie nu wel dat ons land al zooveel vliegvelden had? Den tweeden dag is een tocht naar het Zuiden van ons land gemaakt met als einddoel Vlissingen.

In aansluiting met dezen tocht geef ik jullie nu meteen het berichtje dat er met ingang van 1 Juni a.s. een dagelijksche vliegdiens zal geopend worden tusschen Amsterdam en vlieghaven Twente. 's Morgens een vliegtuig uit Twente en 's middags één uit Amsterdam. Dus alweer een nieuwe lijn.

VEE IN DEN

WIERINGERMEERPOLDER.

De eerste polder van de drooggemalen Zuiderzee is nu zoover dat er vee ingebracht kan worden. Het gras is dus al geschikt voor het vee. Er is ook al een begin gemaakt met het zenden van koeien naar den Wieringermeerpolder.

De eerste tientallen zijn te Kolhorn den polder binnengeleid. Waar vroeger de visschen zwommen, grazen nu koeien.

OOK ELECTRISCH LICHT.

Er wordt hard gewerkt om den Wieringermeerpolder bewoonbaar te maken. Hierboven het berichtje over het vee. Maar ook voor de toekomstige bewoners van de boerenhoeven wordt alles in gereedheid gebracht. Zaterdag 1 Mei heeft op sluis I het electrisch licht proefgebrand. Nu zullen 's-avonds de weinige huizen die al bij sluis I staan gebouwd, ook electrisch verlicht zijn.

JAN MOET BOODSCHAPPEN DOEN.

„Zeg Jan, haal eens vlug —
— Maar kom gauw weer terug —
„Allereerst op den hoek
Bij den bakker een koek
„Stap dan naar den slager —
„Dien dikken — en vraag er

„Anderhalf pond worst,
„En tegen den dorst
„Hiernaast bij boer Kelk
„Koop je twee flesschen melk.
„Als je dat heb gedaan,
„Kun je spelen weer gaan”.

RAADSELS.

Raadsels voor ouderen:

4. Rebus

5. Schrijf onder elkaar: Een groente, een deel van een wagen, een zangvogel van vijf letters, een stuk meisjes speelgoed, een zwemvogel van tien letters. De zes eerste letters vormen dan een plaats in Overijsel.

(Ingezonden door: Maartsch viooltje).

6. Welke steen heeft twee verschillende stemmen?

(Ingez. Woelwater Amsterdam).

Voor Jongeren:

4. Rebus.

5. Met een k kun je me eten, met een b kun je me lezen, met een d bescherm ik tegen de kou.

(Ingezonden door Maartsch viooltje).

6. Het is een klein vaatje en rond
Maar zonder hoepels, zonder boom,
En wat het inhoudt is gezond
Zoo kostelijk als de beste room.
Wanneer het zich vanzelf ontsluit
Dan komt er een lief beestje uit;
Doch breekt het — 't is een knappe

man,
Die 't vaatje dan weer maken kan.

(Ingezonden door Moeders Hansje).

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder, die meedoet aan het raadseloplossen, moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koosje p.a. N. V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbzn., Prinsen-gracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de mooiste drie en die winnen den prijs. Dus doe je best.

BOEKENLIJST.

Voor „Premieboeken" kan uit de volgende boekenlijst een keus worden gedaan.

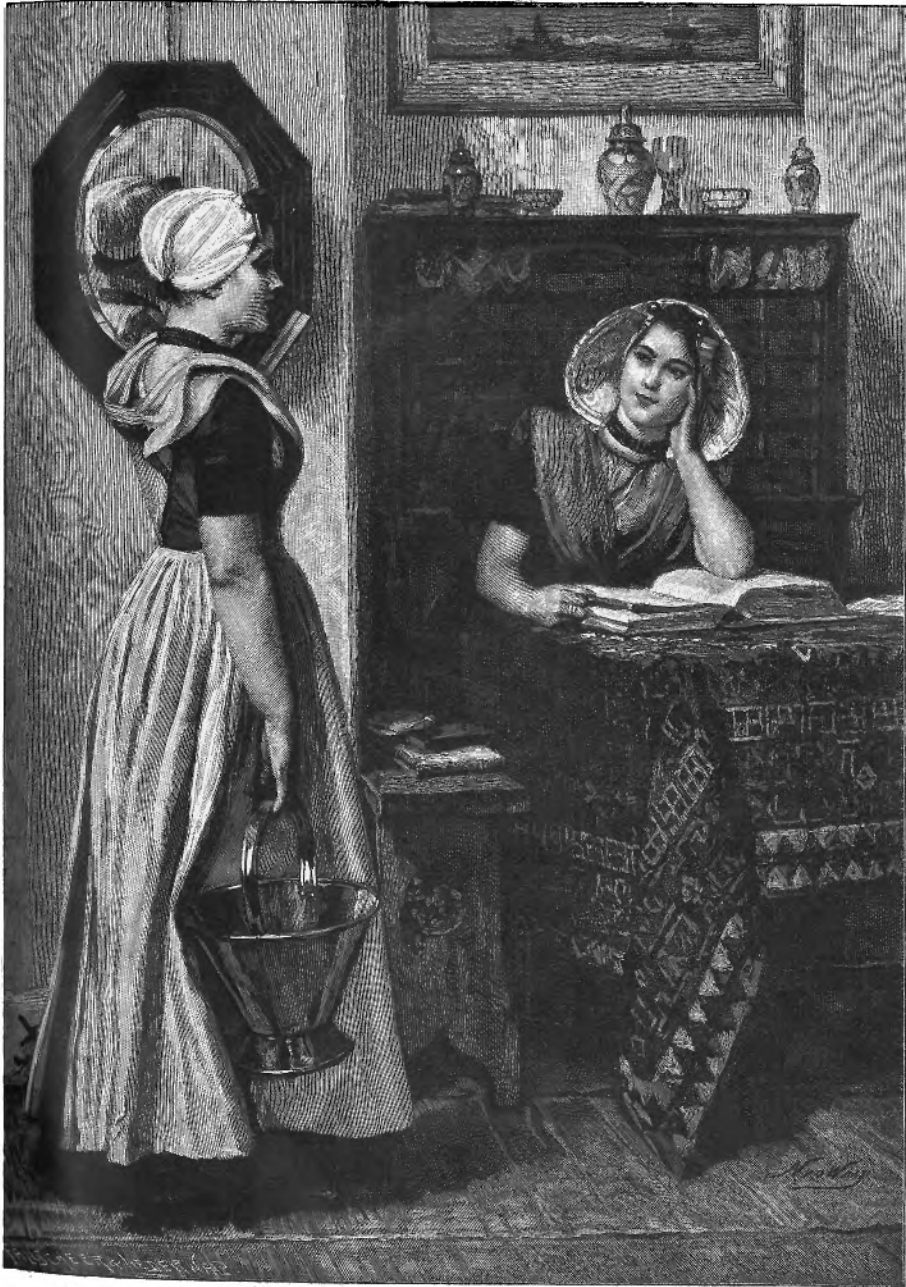
- Jan van Batenburg, *Schobbertje*.
Nelly van Dijk—Has, *Het viertal van den Dokter*.
E. Gerdes, *De kanten zakdoek*.
E. Gerdes, *In Leiden en Vlaanderen*.
J. Gouverneur, *Van over zee*.
Joh. J. Hesseling, *Piet en z'n moeder*.
W. G. van de Hulst, *Zoo'n vreemde jongen*.
W. G. van de Hulst, *Jaap Holm en z'n vrienden*.
W. G. van de Hulst, *Ouwe Bram*.
Gesina Ingwersen, *Truitje*.
Gesina Ingwersen, *Vergeeft elkander*.
Gesina Ingwersen, *De Das*.

De winnaars schrijven een briefje aan de redactie met opgaaf van den titel van het boek dat ze graag willen hebben. Denk er om goed je naam en adres vermelden.

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MUJ. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

Zeeuwschen.

ONDER ELF NEEF EN NICHTJES

1) DOOR NELLY

Clara Donk dook eens even in een makkelijken stoel, ze was moe en wilde eens een oogenblik rust genieten.

't Viel niet mee zoo'n groot huishouden te besturen als het hunne.

Clara had nog tien broers en zusjes, die allen aan haar zorgen waren toevertrouwd daar haar moeder al eenigen tijd ziek was, gelukkig was er nu eenige beterschap te bespeuren. „Als het zoo door gaat", had de dokter hedenmiddag gezegd, „dan mag zij volgende week misschien even op."

Dat was een blij vooruitzicht, zoowel voor de zieke als voor de huisgenooten, niet in 't minst voor Clara. Het arme kind ging gebukt onder de zorgen, die het groote huishouden met zich meebracht, vooral nu gister hun dienstmeisje ook nog ziek geworden was.

De werkzaamheden en zorgen stapelden zich op Clara's hoofd op, geen wonder dat zij, nu ze net haar kleine broers en zusjes naar bed gebracht heeft eens even uit wil rusten.

Ella haar vijftienjarig zusje, had gezegd de vaat wel om te zullen wasschen, en werd hierbij trouw geholpen door Mientje van Dijk, een twaalfjarig nichtje, dat wegens uitstедigheid van haar ouders, voor eenigen tijd bij hen logeerde.

Ella is het prinsesje in huis, zij is middelmatig van lengte, heeft een goed figuurtje, prachtig blond haar, dat in twee lange vlechten op haar rug hangt, een knap gezichtje en een paar heldere blauwe oogen. Zij is altijd in een goed humeur, en voor ieder even bereidwillig om wat te doen, behalve als zij schoolwerk te maken heeft, dan is ze voor niemand te spreken.

Haar leus is: mijn schoolwerk gaat voor alles, het andere is maar bijzaak. Dit trekt zij zelfs zoo ver, dat als het in den repetitie-tijd is, vader er bij te pas moet komen, om haar te roepen voor het eten en haar 's avonds naar bed te sturen, anders at ze niet en ging niet slapen voor alles klaar was. Door dezen voorbeeldigen (zij het dan ook wat al te ver getrokken) ijver, mocht zij het genoegsmaken een der beste leerlingen harer klas te zijn. Zij leerde niet al spelende, maar door haar lust en volharding bracht ze het verder dan menigeen, die het om zoo te zeggen aangewaaid komt.

Zij was een makkelijk en lief kind, veroorzaakte haar ouders weinig last, en mocht moeder al eens zeggen dat zij zoo weinig aan haar had voor het huishouden, als de nood aan den man kwam, was zij bereidwillig genoeg de handen uit de mouwen te steken.

Zoo ook dezen avond, ziende dat Clara moe was, bood zij zelf aan, alleen af te wasschen, dit was alleen een heel karweitje, waar zij zeker een half uur voor noodig zou hebben. Clara wilde het dan ook niet hebben, en zei: „Wacht maar even tot de kleintjes in bed zijn dan doen we het wel gauw samen."

Mien, die dit gesprek tusschen de beide zusters aangehoord had, bood aan Ella te helpen, zeggende, dat zij op 't oogenblik toch niets anders te doen had.

Dankbaar had Clara deze hulp aanvaard, nu kon zij tenminste eens een oogenblikje uitrusten.

Rustte Clara echter lichamenlijk, haar gedachten werkten onvermoeid. In gedachte regelde zij reeds het werk voor de volgende dagen. Morgen, Donderdag, eigenlijk kamerdag, maar daar kon nu niets van komen, ze was al blij dat alles een klein beetje gedaan kon worden. Maar Vrijdag dat was erger, de trap en gang, alsook de buitenboel kon niet overgeslagen worden, wat hier mee te doen. Vragen of Ella een dag van school thuis mocht blijven, of zien een werkvrouw te krijgen?, zoo meteen eens met vader over spreken, moeder zal ze er maar niet lastig mee vallen.

Maar kom, ze zat hier maar te soezen, inplaats van wat te doen, er lag een berg van kapotte kousen op haar te wachten, vlug de mand gehaald en aan den arbeid.

Die kousen waren een telkens wederkeerende ergernis voor Clara, hoe of de jongens toch zulke gaten in hun kousen konden krijgen was haar een raadsel, gelukkig droegen ze tegenwoordig allemaal kniekousen, tot Jo en Bep toe, dit was tenminste een kleine uitkomst daar er nu geen gaten in de knieën meer behoeften gestopt te worden. Kees en Frans bezorgden haar altijd het meeste werk. 't Was ongelooflijk in welke korten tijd die van een paar goede kousen voden konden maken, 't was om wanhopig onder te worden en nooit wisten zij hoe de gaten en winkelhaken er in kwamen.

Ella en Mien stopten gelukkig hun eigen

kousen, en ook Jo leerde het al aardig. Toch bleven er nog genoeg over.

Vroeger zocht Clara altijd de minst kapotte uit, dan had ze gauw eenige paren klaar, doch nu deed ze het niet meer, ze moesten immers toch allen gedaan worden.

Clara had net het eerste paar kousen uit de mand genomen toen Ella binnenkwam met den theepot.

„k Heb onderhand maar thee gezet, Claar”, zei ze, „dan zijn we vanavond eens lekker vroeg. Mien komt ook zoo, en Jo hoor ik op de trap. Is vader nog niet binnen geweest?”

„Nee, nog niet, hij is bij moeder maar zal zoo wel komen.”

Ella ordende de theetafel, terwijl Clara de kousen uit zocht. Een blik op de klok deed haar vragen; „Weet je ook waar Kees is?”

„Ja, die is nog even met Jan Westdorp weg, die kwam om hem.”

Clara fronste de wenkbrauwen, die Kees ook, hij wist dat hij 's avonds na het eten niet meer weg mocht zonder het te vragen, als vader nu kwam, zat er weer wat voor hem op.

Ella zag dat het Clara mishaagde, dat Kees weg was gegaan, en zij haastte zich te zeggen: „Hij komt zoo terug hoor, ze zijn maar even naar Jansen om een paar schriften, hij vroeg aan mij of het goed was, en ik heb maar ja gezegd.”

„O, dat verandert”, zei Clara, „als hij nu maar woord houdt, en niet op straat blijft spelen, je weet daar hebben vader en moeder zoo'n hekel aan.”

Mien en Jo kwamen gearmd binnen, die twee konden het nog al goed samen vinden, Mien was een jaar ouder, want Jo was pas elf jaar geworden.

„Zijn jullie klaar met schoolwerk?” informeerde Clara.

„Ja, Claar, we hebben niets meer te doen, dan zeker onze kousen te stoppen, eindigde Jo terwijl ze haar neus optrok. „k Heb er iegenlijk niets geen zin in, maar 't moet zeker?”

„Nu moeten, morgen kan ook nog, maar 'k wou zoo zeggen, als we nu niets meer te doen hebben, begin er dan vast aan.”

„Ik weet wat”, stelde Ella voor, „als wij nu eens samen, zoolang moeder ziek is en Clara het zoo druk heeft, haar hielpen aan de kousen, niet alleen de onze, nee allemaal totdat er geen één kapotte kous meer over is.”

„Je bent een schat Els”, zei Clara, getroffen door dit blijk van liefde en meeleven van haar zusje, „maar dat behoeft niet hoor, als ik elken dag wat doe kom ik er ook wel door.”

„Dat geloof ik wel”, gaf Ella toe, „maar ik help je in ieder geval, je hebt het al druk genoeg.”

„En ik help ook”, viel Mien bij.

„Nu ik dan ook”, kwam Jo achteraan, „ik wil je ook wel helpen, maar 'k wou liever dat het wat anders was.”

„Laat jij het dan maar Jo, als je het zoo verschrikkelijk vindt”, antwoordde Clara. Doch dit kwam Jo's eer te na.

„Nee”, zei ze, „ ik help ook hoor”, en om haar woorden kracht bij te zetten pakte ze gauw een paar kousen uit de mand.

Ze trof het niet, het waren een paar van den zevenjarigen Frans, met gaten er in als vuisten zoo groot.

Clara zag het en nam ze dadelijk af. „Nee zusjelief, deze niet hoor, stop eerst die van je eigen maar, en dan zullen we wel verder zien.”

Spoedig waren de meisjes druk aan 't werk.

Tersluiks keek Clara telkens op de klok, waar Kees toch bleef, 't was zoo acht uur. „Zeg Jo”, zei ze op een gegeven moment, „kijk eens even aan de deur of Kees in de straat is.”

Jo deed wat haar gevraagd werd en kwam even later met Kees, een stevige jongen van dertien jaar, terug.

„Hier ben ik Claar”, zegt hij, „ik ben niet blijven spelen hoor, maar stond te praten met Jan.”

„O!, dan is 't goed.”

„Is vader niet thuis?”

„Ja, die is bij moeder.”

„Mag ik hier mijn huiswerk maken, Claar? 't is boven zoo ongezellig.”

„Ben je dan nog niet klaar”, vroeg Clara verwonderd.

„Nee nog niet heelemaal, zal 'k maar hier komen zitten?”

„Nee, Kees, dan komt er niets van werken, dat weten we. Willem is ook nog boven dus ga maar gauw, anders wordt het zoo verschrikkelijk laat.”

Een beetje teleurgesteld zegt Kees: „vooruit dan maar, als 't niet anders kan, en dan met een blik op den theepot: „Mag ik eerst een kopje thee?”

„Je bent een oude theetante Kees”, zegt

Clara lachend, doch ze staat op om hem het verlangde te geven.

„Als ik nu ook voor vader en moeder inschenk, en het bij hen breng, zorg jij dan onderwijs voor de anderen Ella?”

Ella belooft het, en vraagt: „Kom je gauw terug?”

Plagend zegt Clara: „Over een uur hoor, zorgen jullie maar dat de kousen dan klaar zijn.”

Hierop begeeft zij zich met de thee naar het slaapvertrek van haar ouders.

De heer Donk, een flinke rijzige man, zit bij het bed zijner vrouw, deze ziet er op 't oogenblik zeer zwak uit, geen wonder ook, zij is erg ziek geweest, maar nu door Gods goedheid langzaam herstellende. Zij zijn in gesprek, en Clara hoort haar moeder nog juist zeggen: „Ik kan het nu niet doen Frans, toe zeg het zelf.”

Clara is benieuwd waar ze het over hebben, maar durft het niet te vragen.

Vader neemt echter zelf het woord, en zegt: „Clara, kind luister eens even. Ik heb hier een brief van tante Anna, zij schrijft ons dat zij de eerste twee maanden nog niet naar Holland kunnen komen, en of Mien zoo lang nog bij ons kan blijven. Dit spreekt natuurlijk van zelf, maar nu vraagt tante, of we het Mien eerst mee willen deelen voor ze haar brief krijgt. Het kind verlangt zeer naar haar ouders, en weet niet beter of zij komen volgende week, of uiterlijk over veertien dagen thuis, zooals ook eerst de afspraak was.

'k Had graag gehad dat moeder het Mien meedeelde, maar zij voelt zich er niet toe in staat. Zou jij het nu in haar plaats willen doen? Mannen zijn zoo onhandig in zulk soort dingen, anders zou ik het zelf wel doen.”

Clara had echt met haar nichtje te doen, maar het lokte haar weinig aan, zelf de boodschapper van een verdrietige tijding te zijn, ze vroeg daarom: „Moet het dadelijk, Pa?”

„Dat moet je zelf maar zien, als je vanavond een geschikt oogenblik hebt, zeg het dan, maar wacht anders tot morgen.”

„'t Is misschien beter dat je tot morgen wacht”, opperde moeder, „anders gaat ze nu met zoo'n onplezierige gedachte slapen, of ze zou moeten vragen of er een brief voor haar gekomen is, dan moet het gezegd worden.”

„Laat het maar aan mij over, moe, 'k zal wel eens kijken hoe het loopt. Ze zal het wel echt verdrietig vinden, het arme kind, het zou mij ook niet mee vallen zoo lang van huis te zijn.”

Clara schudde de kussens van haar moeder nog even op en begaf zich toen weer naar de huiskamer. Liefdevol keek moeder haar na en haar man begreep haar en zei: „God heeft ons veel in haar gegeven, moeder.”

„Dat heeft Hij”, antwoordde zij, „menschelijkerwijs gesproken zou ik niet weten wat te moeten beginnen zonder haar.”

(Wordt vervolgd).

NAAR DE MARKT.

bijzonder wilde ik probeeren wat tegen de slavernij te doen... ik zal eens kijken hoe ik het zaakje regel, maar jelui moeten me beloven, dat, als ik de boel hier goed voor elkaar hebt, jelui me zullen laten gaan en me niet uit dankbaarheid zullen opeten." Erdal beloofde, dat hij de zaak met de andere negers zou bespreken.

Wat Schootzeil had verwacht, gebeurde inderdaad... De negers wilden er niets van weten, dat ze weer zoo spoedig hun koning zouden kwijtraken. Niemand had er eenig bezwaar tegen, dat de andere reisgenooten van Schootzeil wegingen, maar hem zelf wilden ze graag bij zich houden. Schootzeil vroeg slechts aan den machinist en aan den matroos IJzerwijn, of die hem voor een paar jaar gezelschap zouden willen houden. De hond Hannes moest natuurlijk bij zijn baas blijven.

De machinist en IJzerwijn, die beiden ongetrouwd waren, voelden wel wat voor het avontuur.

De commandant van de militairen bood nog aan Schootzeil desnoonds tegen den wil der negers mede te nemen, maar daar wilde Schootzeil niets van hooren. Er werd dus besloten dat mijnheer Winkels met de jongens, de overige bemanning van het jacht en met juffrouw Slotter zou teruggaan. Toen kwam juffrouw Slotter met een merkwaardig voorstel.

"Schipper ik wilde je wat vragen."

"Kom d'r mee voor den dag juffer."

"Zie je, ik ben d'r niet heelemaal gerust op."

"Waar niet op?"

"Wel, dat jelui met z'n drieën mannen hier alleen tuschen de nikkers moeten blijven."

"Wilde je dan ook blijven?" vroeg Schootscheil gek-scherend.

"Ja", zei juffrouw Slotter tot groote verwondering van Schootzeil.

"Jij, juffer? en je hebt zoo het land aan de warmte?"

"Ik vind het een verschrikkelijk land, maar, begriep je, ik wil jelui hier niet aan je lot overlaten."

"We zullen ons best redden hier."

"Neen, er moet vrouwelijke hulp zijn."

"Kom, dat gaat best zoo."

"Neen, schipper, dat gaat niet. Wie zal er voor jelui potje zorgen? Wie zal er de kleeren verstellen, wie moet er als er iemand ziek is jelui verzorgen? Wie zal het huis — 't is me anders het huis wel — in orde houden? Neen, ik blijf. 't Is mijn plicht."

In den grond van de zaak was Schootzeil heel blij, dat juffrouw Slotter zelf aanbod te blijven.

De negers richtten een groot feest aan, toen zij hoorden, dat hun koning zich bereid verklaard had, zonder eenige dwang, te blijven. Er werd gegeten en gedronken — teveel naar juffrouw Slotter meende. Nog enkele dagen bleef mijnheer Winkels en toen vertrok hij, naar een hartelijk afscheid van de anderen.

Schootzeil kon nu in ernst zijn taak op zich nemen.

En die taak was geen gemakkelijke. Een van de eerste dingen, die Schootzeil in orde wilde hebben, was een beetje geregeld en goed ingericht verblijf voor hem, voor juffrouw Slotter en voor zijn twee mannelijke metgezellen. De machinist, die zoo'n beetje een Jantje van alles was, beloofde zijn best te zullen doen een eenvoudig Europeesch huis te bouwen, met behulp van Inlanders natuurlijk. Heel veel timmerhout was er niet, in het koningrijk van Schootzeil. Dat wil zeggen goed timmerhout, dat tegen de termieten bestand was. Deze termieten ontzagen zoo goed als niets. Door het houtwerk maakten ze gangen. Zoo kon een balk of stijl er van buiten heel goed onderhouden uitzien terwijl die toch van binnen voos was en op een onverwacht oogblik brak of in elkaar zakte. Maar de machinist begon met maar vast een plan te maken, terwijl een paar negers warden uitgezonden om in het bosch naar een soort iizerhout te zoeken. Daar er in het gebied van koning Hebi-Kjou-dal Ar meer geschikt timmerhout te vinden was, werd den inlanders op het hart gedrukt vooral niet op het gebied van

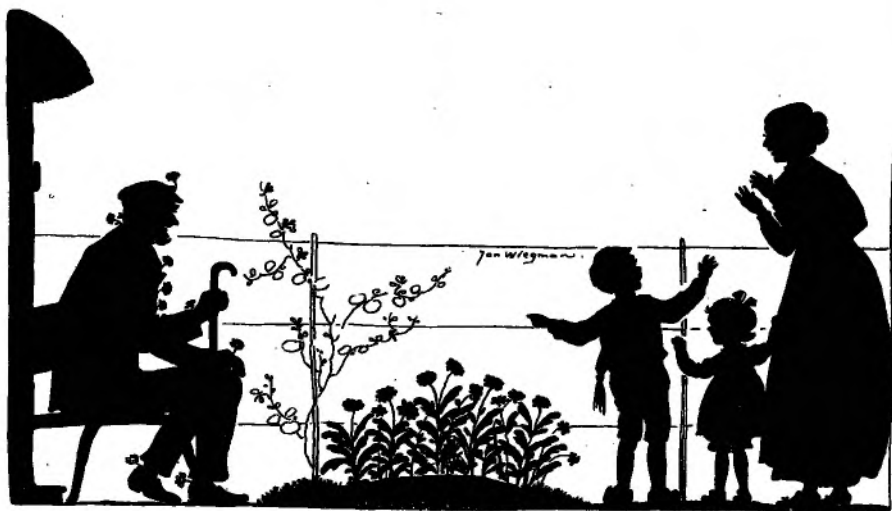
NIET BANG ZIJN!

Ansje, hoor ik joû zoo huilen?
Kind, wat is er toch gebeurd!
Ben je op je knie gevallen?
Heb je soms je jurk gescheurd?
Heb je je gebrand aan netels
Toen je bloempjes plukken wou?
Ans! Houd nu eens op met huilen,
Zeg het dan aan moeder! Gauw!

Moekie! Kòm toch! O, wat vrééselijk!
Moekie! O, daar is ze weer!
't Is een bij! Die wil me steken!
Dàdelijk vliegt ze op mij neer!
O, dat beest wil maar niet weggaan,
Aldoor vliegt het om mij heen!
Moekie! Kom me dan toch helpen!
Ach! Laat me toch niet alleen!

Ansje, kind, kom tot bedaren!
Hè, wat ben je vrééselijk klein!
Hoe kan jij van zó'n klein beestje
Nu zoo bang en angstig zijn!
't Bijtje zag je daar zoo zitten
En toen dacht 't: „Zoem! Zoem! Zoem!”
Dáár moet ik eens gauw gaan kijken,
Wat is dat een groote bloem!”

N. v. S.—H.

LENTE.

Op eèn mooien lentedag,
Als de bijen zoemen,
Mag Opa er een uurtje uit,
Zit hij in de bloemen.

„Hè, wat is het lekker warm,
't Is je fijnste weertje!
'k Voel me werkelijk weer jong”,
Denkt het oude heertje.

En de jeugd plukt bloemen af,
Kijk eens hoe ze hem sieren.
Op z'n pet, z'n jas, z'n schoen,
't Lijkt wel bruiloft vieren!

Maar straks wordt de wind weer guur
Opa zit te rillen.
Huistoe gaat het oudje weer,
Wat zou hij anders willen?

RAADSELS.

Voor Ouderen :

7. Rebus.

<u>beide</u>	vindt	<u>leert</u>
wie	iets	mate
<u>beide</u>		

Ingezonden door Woelwater, Amsterdam.

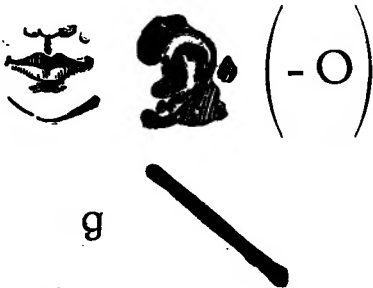
8. Hoe kan men 89 schrijven met 4 cijfers?

9. Wat wordt korter als men er aan trekt?

Ingezonden door Herfstroosje, Zwolle.

Voor Jongeren :

7. Rebus.

8. Neem twee Hollandsche jongensnamen en zet daar u tusschen, dan krijg je den naam van een maand. Welke is die?

Ingezonden door Kwikstaart,
Aarlanderveen.

9. Bekijk onderstaand zinnetje eens goed, dan zie je, dat er vier letters, die achter elkaar zijn, den naam van een vogeltje vormen. Welk?

Welk dier heeft een vin Karel?

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koosje p a N. V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zoals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

ONZE COURANT

BINNENLAND

RADIUM IN DEN VUILNISBAK GERAAKT.

Radium is een geheimzinnige stof. In het donker zendt het stralen uit. Op de heele wereld is er maar een heel klein beetje van voorhanden. Het is heel moeilijk om het te krijgen. Uit heele groote blokken erts worden maar enkele grammen gewonnen. Toch hebben die weinige grammen een heel sterke werking.

Door dikke metalen platen kan een klein beetje radium nog stralen uitzenden, die een verwoestende werking op de huid hebben.

Er moet dus heel voorzichtig mee worden omgegaan. Bovendien is het kostbaar, omdat het zoo moeilijk te verkrijgen is, omdat er maar zoo weinig van bestaat. En in de inrichtingen, waar het gebruikt wordt, is een voortdurende controle om te zorgen, dat het radium niet gestolen wordt. Jullie kunt dus begrijpen, hoe men bij een dokter in Den Haag schrok, toen daar op eens een paar buisjes met radium gemist werden. Na onder-

zoek bleek, dat de buisjes waarschijnlijk in den vuilnissemmer terecht waren gekomen. De werkster had het afval opgeruimd, in kranten gepakt en aan den vuilnisman meegegeven. Nu wordt de Haagsche vuilnis in spoorwagens naar Drente gevoerd om daar verwerkt te worden; zoo kwam het, dat het kostbare radium al in den vuilnistrein was terecht gekomen. In welke wagon moest nu gezocht worden? En hoe moesten ze zoeken?

Gelukkig bestaat er een instrument, een electroscop, dat zich electrisch ontlaaft, als het in de buurt van radium komt. En zoo werd wagon na wagon onderzocht. Drie uur lang is men daarmee bezig geweest. Toen kwam de wagon aan de beurt, waarin het vermiste radium zat. De electroscop ontladde zich. Hier zie je, hoe sterk de radiumstralen zijn. In dezen wagon moest dus worden gezocht. Dat kon niet meteen gebeuren, want waar moesten ze op het terrein van de spoor al die vuilnis laten? Er zit heel wat in zoo'n wagentje gepakt. Daarom werd de trein eerst naar Drente gereden en daar is het zoeken voortgezet. Met mestvorken werd de vuilnis uit elkaar gehaald, tot ze aan het bewuste pakje krantenpapier kwamen. Een juichkreet ging op en de kostbare buisjes, die samen een waarde van f 5000 hadden, konden aan de eigenaars worden teruggegeven.

EEN VINDING VAN TWEE JONGELUI.

Maandagmiddag 2 Mei was op de Mauritskade te Amsterdam wat bijzonders te zien. Allerlei menschen stonden naar de lucht te kijken of er geen regen zou komen en toen het maar steeds droog bleef, kwam er een groote sproeiwagen van de Stadsreiniging, die het gladde asphalt flink nat maakte.

Waar was dat toch allemaal voor noodig? Twee jongelui wilden bewijzen, dat ze een apparaat hadden uitgevonden, waardoor het gevaarlijke slippen van auto's kon worden voorkomen. Hun leuze was: „Even tippen, niet meer slippen". Ze kwamen in een oud rammelend autotje aangereiden, de banden waren afgesleten, zoodat ze gemakkelijk konden slippen. Met een vaart ging het over het gladde asphalt. De bestuurder liet zijn wagentje nu moedwillig slippen. Hu, om van te schrikken! Geen nood; hij drukte dadelijk op een hefboomje, naast de wielen werden een paar sleden op den grond gedrukt en de wagon stond als een paal. 't Is te hopen, dat deze vinding ook werkelijk bruikbaar blijkt te zijn.

DE MICHELINE.

De bekende Micheline-bandenfabriek in Frankrijk heeft na herhaalde proefnemingen, een wiel gemaakt, dat met luchtbanden op rails kan loopen. Op tien van die wielen is nu een autobus gebouwd, zoodat er nu autobussen op rails konden rijden. De fabriek heeft ook zoo'n „Micheline" naar ons land gestuurd. De directie van de spoorwegen kon er dan kennis mee maken. Verschillende menschen zijn naar het station gereisd, waar de Micheline langs zou komen, om deze nieuwe vinding te kunnen zien. Te Utrecht stonden de heeren van de spoorwegen en de pers klaar om een tochtje mee te maken. Ze waren het er allemaal over eens, dat het nieuwe vervoermiddel heerlijk reed. Geen

schokken zooals bij een autobus op een hobbeligen weg, geen geraas, zooals bij elken trein. Het bezwaar tegen dit vervoermiddel was, dat het zoo weinig (vier en twintig) menschen tegelijk kan meenemen, terwijl een trein er vier en twintig in twee coupe's kan bergen. We zullen dus nog wel niet gauw per Micheline kunnen reizen, want de tijdsomstandigheden zijn er niet naar, om duurdere vervoermiddelen te gaan gebruiken.

In den laatsten tijd heb ik jullie verteld van menschen in ons land, die 102, 103 en zelfs van een vrouw in Limburg, die 104 jaar werd. Nu moet ik eerlijkheidshalve ook wel vertellen van een buitenlander, die op 160-jarigen leeftijd is gestorven. Het was de bekende Turk Zaro Aga. Hij moet in 1772 geboren zijn, en had dus heel wat meegemaakt. Toen hij zestig jaar was, werd hij benoemd tot chef van de lastdragers aan de haven van Constantinopel. Zelfs vertelde hij, dat het geen wonder was, dat hij voor dat baantje werd uitgezocht. „Ik was toen nog jong en niemand kon zoo sjouwen als ik", zei hij. Napoleon heeft Zaro Aga eigenhandig een kruis op de borst gespeld, omdat hij zich als vrijwilliger in den rang van sergeant bijzonder dapper gedragen had. Ook in latere oorlogen vocht hij mee en altijd bracht hij er het leven af. Wel is hij een keer bijna verdronken, maar in den oorlog is hij steeds gespaard. Toen hij 125 jaar was, meldde hij zich nog aan als vrijwilliger in den Grieksch-Turkschen oorlog. En toen in 1919 Constantinopel door de Geallieerden werd bezet, was Zaro Aga de grootste bezienswaardigheid. Hij verdiende toen veel geld. Hij is veertien maal getrouwd geweest en had 65 kinderen. Zijn laatste jaren heeft hij gereisd met een Griek, die hem voor veel geld aan het publiek vertoonde als de oudste man van de wereld.

GEVANGENEN ALS UITVINDERS.

In New-York is op 10 Mei een tentoonstelling gehouden van patenten, d.w.z. artikelen, die door niemand anders dan door den oorspronkelijken maker verkocht mogen worden, of door menschen aan wien hij dat recht verkocht heeft. Op die tentoonstelling werden ook vindingen gedemonstreerd van gevangenen uit de gevangenis Sing-Sing. Ze hadden hun straffijd benut om vooral op het gebied van de radio nieuwe ontdekkingen te doen. Misschien mogen ze nu wel naar de tentoonstelling, om hun vindingen zelf te demonstreeren.

NIEUWE ABONNE'S.

Wie brengt er een nieuwe abonné op ons blad aan? Praat er eens over met een vriendje of vriendinnetje, en laat je eigen krantje zien! Misschien mogen zij ook ons blad lezen!

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 27 MEI 1932

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M'J. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

Bij het vrouwtje.

DE MELKKAN

door E. JACOBS.

„Moet hij nou de kan niet dragen, moe?”

Moeder, die aan het boterhammen snijden is, staat juist te tellen, of ze er haast genoeg heeft en geeft daarom niet dadelijk antwoord.

„Jij kan 't toch zeker ook best doen?” zegt het andere van de twee broertjes, die aan 't ruziemaken zijn.

„Nee, hè moe, hij is de oudste, hij moet de kan dragen, waar?”

„Maar ik doe 't vast en zeker niet, hoor!”

„Dat zal je eens zien. Je moet het doen. Van moeder, nietwaar, moe?”

„Nou, jongens vooruit nou, hoor, en geen gekibbel. Ieder op zijn beurt dan maar een poosje de kan dragen. Eerst Gert, die is de oudste. En dan Jan ook een eindje. En als je terugkomt, dan maar weer net zoo. En nou onderweg geen ruzie maken, hoor! Anders ga je dadelijk naar bed, als je de boodschap gedaan hebt.”

Gert neemt nijdig de melkkan van de tafel. 't Is zoo'n groote, zoo'n bruine. Tenminste bruin aan den buitenkant. Net stroop. Van binnen is tie geel.

En nijdig wil Gert wegloopen. Maar Moeder zegt nog: „Oppassen, dat je niet valt, hoor, anders breek je de kan. En de boodschap goed doen, anderhalve kan melk.”

Stil, een beetje bang, gaat Jan achter zijn broertje de kamer uit, de gang door, naar achteren, waar het hok is. Daar staan de klompen, allemaal door elkaar. Als Gert zijn klompen aantrekt, stoot hij flink hard op den steenen vloer, veel harder dan noodig is. Dat komt, omdat hij boos is.

Om bij den melkboer te komen, moeten Gert en Jan de straat uitloopen, waarin zij wonen, dan rechts den hoek om, weer een eindje straat, dan een brug over en eindelijk een weg op, waar aan den kant hooge boomen staan. Ze praten eerst geen woord, als ze naast elkaar op straat loopen. Gert is nog boos en hij kijkt leelijk. En Jan is een beetje bang. Dat is hij altijd, wanneer zijn broertje boos is. Als Gert de kan nou maar wil dragen tot de helft, denkt Jan. De helft, dat is tot de brug. Gert had hem alleen de kan willen laten dragen. Dat deed Jan vroeger ook, alles dragen, als er boodschappen gedaan moesten worden. En dan liep Gert er bij, net alsof hij de baas

was en Jan zijn knecht. Dat hadden ze allebei vroeger ook heel gewoon gevonden. Jan droeg altijd alles, het mandje, de tasch voor de boodschappen, de kan voor de melk. Maar een paar weken geleden kwamen ze eens bij den bakker. En die zei tegen Jan: „Zoo jochie, ben jij het knechie van je broertje?” En toen ze van den bakker naar huis gingen, had Gert een vriendje gezien en was daarmee gaan spelen. Toen kon Jan alleen de boodschappen thuisbrengen.

Na dien dag wou Jan, dat zijn broertje ook eens wat droeg. Hij wou niet, dat de menschen zouden denken, dat hij 't knechie van Gert was. Maar Gert had er geen zin in. Die vond het veel te fijn, als Jan alles droeg en hij er met de handen in zijn zak naast kon loopen. Nu hebben ze elken keer ruzie, als ze boodschappen moesten doen, over het dragen.

Ze loopen aldoor nog stil naast elkaar. En Gert is nog altijd boos. Hij kijkt nog steeds leelijk.

Dan zegt Gert: „Ik draag maar tot den hoek van de straat, hoor, en dan kan jij het doen.”

„Ja, zeker. Ik zal je lekker danken. Moeder heeft gezegd: Ieder de helft. En de helft is pas bij de brug. Daar wil ik hem dragen. Maar vast niet eerder.”

Daar heb je het nou al, denkt Jan. Nou krijgen ze alweer ruzie. En hij maakt liever geen ruzie. Maar eerlijk is toch eerlijk. Moeder heeft gezegd: Ieder de helft. En hij zal vast Gert de baas niet over hem laten spelen.

Gert zegt nog eens: „Tot het eind van de straat zal ik dragen en dan doe 'k het vast niet verder”.

„Ik wil hem niet dragen voor we bij de brug zijn”, zegt Jan.

„Nou”, antwoordt Gert weer met nijdige woorden, „dat zal je dan eens zien”. Hij lacht, echt nijdig. Maar gerust is hij toch niet.

Hoe dichter ze bij het eind van de straat komen, hoe ongeruster ze allebei worden.

Gert denkt: „Als Jan nou dadelijk de kan maar dragen wil. Ik doe het toch vast niet verder”.

En Jan denkt: „Als Gert nou de kan maar verder wil dragen. Want ik doe het niet, voor we bij de brug zijn”.

Allebei zijn ze ongerust. Maar geen van beiden wil het laten merken. Ze doen net,

of zij er niet eens meer aan denken. Gert gaat loopen fluiten. Gerust is hij toch niet.

Jan zal nog probeeren, om geen ruzie te maken. Ruzie is zoo vervelend. Hij heeft niet graag ruzie en daarom zegt hij: „Jij weet zelf ook wel, dat aan 't eind van de straat nog lang de helft niet is. Dat is pas bij de brug. En moeder heeft toch gezegd: Ieder de helft”.

„'t Kan me niks schelen”, antwoordt Gert, die nog nijdig is. „Ik draag niet verder. Nou jij. Hier”.

„Nee”, zegt Jan, „ik doe 't vast niet”.

„Jij moet 't zelf weten, hoor, maar ik zet hem gerust op den grond”.

„Nou, doe 't dan maar”.

„Nou, dan doe 'k het”. En Gert zet de kan op den grond.

Als er nou maar iemand aan kwam, die Gert een standje zou geven, hoopt Jan, maar er komt niemand aan. Hoe moet dat nou afloopen. Gert wil de kan niet dragen. En hij kan het toch ook niet doen.

Gert is net zoo min gerust, nu hij de kan op den grond heeft gezet. Als Jan nou maar toe wou geven. Hij weet zelf wel, dat Jan eigenlijk gelijk heeft. Maar daar wil hij ook weer niet aan denken. Hij heeft gezegd: Ik doe 't niet verder. En daarom kan hij het ook niet doen. Dan zou hij het verloren hebben tegen Jan, zijn jongere broertje. Dat wil ie niet.

„Ik draag hem niet meer, hoor!”

„Nou, en ik ook niet”.

Zoo staan ze te wachten en ze hopen allebei, dat de ander de kan weer op zal beuren. Maar ze kunnen toch altijd daar niet blijven staan wachten.

„Jij moet het zelf weten, ik ga verder”. Gert gaat verder. Hij denkt: „Als ik wegloop, zal Jan de kan wel pakken”. Jan doet het echter niet. Als hij Gert z'n zin nu doet, zal Gert vast iederen keer de baas willen spelen. 't Is toch niet eerlijk ook. En Jan loopt zijn broertje achterna.

Zoo blijft de kan alleen staan.

Ze loopen langzaam verder, zonder kan. Eerst Gert, daarachter Jan. Eigenlijk hoeven ze zoo niet naar den melkboer toe te gaan. Want wat moeten ze zonder kan bij den melkboer doen? Maar ze hopen allebei, dat de ander gauw de kan zal gaan halen. Geen van beiden kijkt om naar de kan.

Zij zijn allebei even bang. Hoe zal dat afloopen? Maar ze willen het allebei winnen, al zegt het kloppertje van binnen, dat ze wel erg ongehoorzaam zijn.

Tot opeens, Jan kan het eindelijk niet langer uithouden. Hij roept: „Ik zal het toch zeggen, hoor”. Hij draait zich om en gaat hard terugloopen, om de kan te halen. De tranen zijn hem in de oogen gesprongen.

Nu vindt Gert het ineens ook heel erg, dat hij zoo ongehoorzaam is. Hij gaat ook hard terug loopen, naar den hoek van de straat, waar de kan nog staat.

Maar, o wee, daar draait een groote hooiwagen om den hoek en rijdt tegen de kan aan. „Pas op, pas op”, roept Jantje en Gert schreeuwt: „O, o, de kan”. Dat hoort de man op den hooiwagen natuurlijk niet en als Jan en Gert erbij komen, ligt de kan in stukken op den grond. De hooiwagen rijdt gewoon door.

Nu hoeven ze niet naar den melkboer. Want de kan is kapot. Nu moeten ze naar huis. Maar ze durven geen van beiden. Gert niet, want hij weet wel, 't is zijn schuld. Maar Jan ook niet, want zijn schuld is 't ook. Moeder zegt immers altijd: „Geef maar liever toe, dat is veel beter dan ruzie maken. En vertel 't dan maar aan mij.”

Ze begrijpen geen van beiden, dat ze daarnet zoo ondeugend konden zijn.

Als ze eindelijk thuis komen, bij Moeder in de kamer, waar de boterhammen staan te wachten, huilen ze allebei en huilend vertelt Jan telkens een stukje van de geschiedenis.

Moeder kijkt boos, maar ook bedroefd. Wat hebben ze een spijt.

„En moeten we nou naar bed, Moe?” huilt Jan.

Dat hebben ze wel verdiend. Maar Moeder ziet wel, dat ze er ook spijt van hebben. Gelukkig hoeven ze niet. Maar Moeder zegt toch: „Ik vind, dat jullie erg stout zijn geweest.”

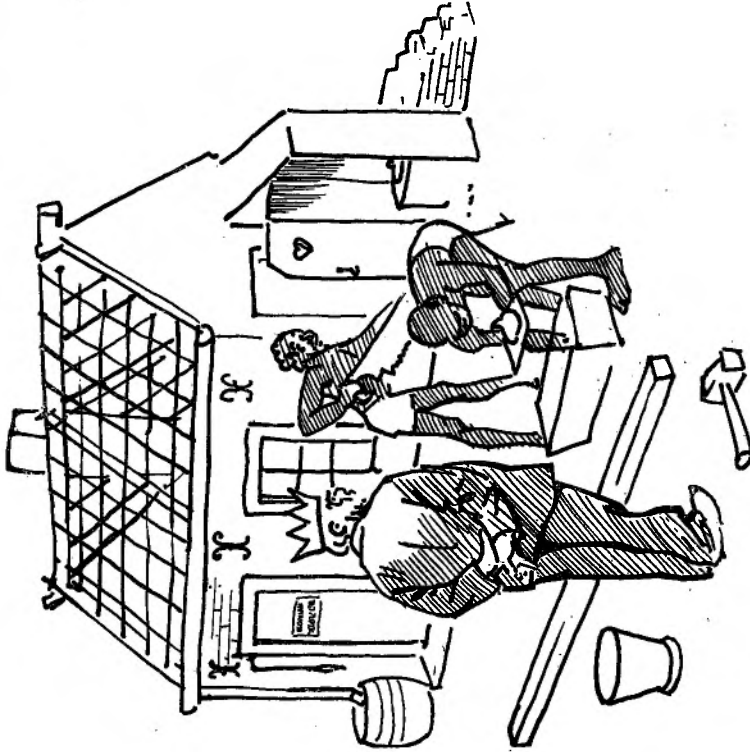
Dat vinden ze zelf ook. En ze zeggen stilletjes, in zich zelf, zoo, dat het niemand hoort, dat ze vast zoo ondeugend niet meer zijn zullen.

's Avonds brengt Moe ze, op gewonen tijd, naar bed. Als ze onder de dekens liggen, stopt Moe ze lekker in. Dan buigt ze zich over Jan heen, die vooraan ligt, en geeft hem een zoen. En zacht zegt Jan: „Ik zal niet meer zoo stout zijn, Moeke.” Zijn oogen zijn dan weer ineens vol tranen.

En als Moeder Gert ook genacht zoent, zegt Gert: „Ik ook niet, Moe.”

dien koning te gaan „stroopen“. Een dergelijke daad kon vijandelikheden uitlokken en zeker zou Hebi-Kjou-da-Ar hout-diefstal met menschen-diefstal wreken. Ook wilde Schootzeil eerlijk en oprecht met zijn „buurman“ omgaan.

De negers zochten in het oerbosch en wisten genoeg hout bij elkaar te krijgen dat Schootzeil er aan kon gaan denken

zijn paleis te bouwen. De machinist maakte het plan en hield het toezicht maar Schootzeil zorgde er wel terdege voor zelf bij den bouw tegenwoordig te zijn. Wij zouden het huis zeker niet den naam van een paleis durven geven,

maar de negers vonden het een buitengewoon mooi gebouw. En ze waren er trotsch op, dat hun koning een paleis kreeg, als de huizen, waar de blanken in wonen. Dat hadden ze wel eens op een plaatje gezien.

Toen het huis gereed was en Schootzeil en zijn gezelschap er konden intrekken werd er eer groot feest gegeven. Juffrouw Slotter, die natuurlijk de leiding kreeg van de vorstelijke huishouding, was maar matig ingenomen met het feit, dat er weer gefeest moest worden. Ze maakte er Schootzeil zoo'n beetje een verwijt van.

„Die negers denken nergens aan, als aan feesten.... het was beter, dat ze eens aan het werk sloegen.... ze voeren den geheelen tijd niets uit....“

„Zoo langzamerhand zullen ze daar wel toe komen.... maar we moeten dat zaakje voorzichtig aanpakken.... let maar eens op, over een paar jaar zijn we bij leven en wel zijn een stuk verder.“

„Ik help het hopen“, verklaarde juffrouw Slotter met eenigen twijfel. „Ik geloof dat er van die negers nooit wat terecht zal komen.... wonderlijke lui als dat zijn....“

„Ze zijn zoo kwaad niet, als ze er uit zien.... ze zullen op den duur wel meevallen.“

„Nou, enfin, het komt er dus op neer, dat er weer feest zal worden gevierd.... en waarin zullen de feestelikheden bestaan?“

„Natuurlijk, zooals gewoonlijk, volksdansen, zang, muziek en kafferbier....“

„Kafferbier.... die negers drinken veel te veel van dat goedje. Schootzeil, je moet er wat aan doen, dat ze minder van dat smerige drankje nemen.“

„Langzaam aan, dan breekt het lijntje niet, is een oud en goed spreekwoord“, meende Schootzeil.

„Ja, maar goede dingen moeten niet te langzaam gaan“, vond de juffrouw.

„Nu, wacht maar hoor, we komen er wel aan toe. Eerst moet de slavenhandel er uit en dan komen we aan de andere dingen toe.“

ONDER ELF NEEF EN NICHTJES

2) DOOR NELLY

„Dat geloof ik, vrouw, maar kom, nu ga ik eens naar de kinderen, probeer jij nu wat te rusten en niet tobben hoor, tot straks.”

Dit was evenwel makkelijker gezegd dan gedaan, als moeder van zoo'n groot gezin viel het niet mee werkeloos te moeten blijven liggen. En nu was Sientje ook nog ziek geworden, geen wonder dat moeder zich bezorgd maakte dat er te veel van haar oudste gevergd zou worden.

In de huiskamer treft vader Donk alleen de meisjes aan, Kees is naar boven vertrokken om zijn huiswerk klaar te maken.

„Wel, wel, wat een ijverige huisvrouw-tjes”, schertste vader, „dat is een goede hulp voor je, Clara.”

„Dat is aardig van jullie, hoor”, prees vader, „help Clara maar flink, ze heeft het erg druk deze dagen, vooral nu Sientje ons ook nog in den steek gelaten heeft.”

„Wat moet ik eigenlijk beginnen, vader”, vroeg Clara, „ik kan het alleen heusch niet af en als Sientje lang ziek blijft moet er toch raad geschapt worden.”

„Dat geloof ik niet”, viel Ella in, „dat vergat ik nog te zeggen. Vanmiddag ben ik uit school even bij Sientje langs gegaan en gevraagd hoe het met haar is. Haar moeder zei: dat ze alleen maar zwaar verkouden is en denklijk op 't eind van de week nog terug komt, maar anders vast een Maandag.”

„Wil ik een dag van school thuis blijven?” vroeg Ella.

Hè, dat voorstel lokt Clara aan, maar zij vrees dat vader het niet toe zal staan en haar vrees wordt waarheid als vader zegt: „Nee Ella, dat doen we niet hoor, als 't eenigszins vermeden kan worden; ik weet wat beters. Wij staan, zolang Sientje niet terug is, 's morgens om zes uur op; wij, dat wil zeggen, diegenen die in staat zijn iets in het huishouden te doen, jongens zoowel als meisjes, en dit ook willen.”

„Dat willen we natuurlijk allemaal”, riep Jo, „wat jij, Mien?”

„Ja hoor, ik ook”, bevestigde deze. En Ella knikte ten teeken van instemming.

Willem en Kees, die even laten binnen kwamen, werd ook gevraagd hun medewer-

king te verleen, hetwelk zij bereidwillig toezegden.

Vader bevorderde Clara hierop tot werkmeester en zei, dat ieder zich nu deze dagen aan haar had te onderwerpen en haar bevelen had op te volgen. Verder beschouwde hij de zaak als afgedaan en verdiepte zich in de dagbladen, die als gewoonlijk op hem lagen te wachten.

Willem had ook een courant genomen en Kees zat te genieten van „Jongens van Oud-Holland.”

De meisjes werkten onder gezellig gebabel gestadig door, en de stapel gestopte kousen werd allengskens grooter.

Om kwart voor negen schonk Clara nog eens thee en werd het voor Jo en Mien zachtjes aan tijd om naar bed te gaan.

Clara was het met zich zelf niet eens wat met Mien te doen. Voor zich zelf zou ze geen rust hebben alvorens met Mien gesproken te hebben, maar aan den anderen kant, was het voor Mien erg verdrietig vlak voor zij ter ruste ging te vernemen dat zij nog langen tijd van haar ouders gescheiden zou blijven. Zij behoefde echter geen besluit te nemen. Mien hielp haar zelf uit den tweestrijd door te zeggen: „Oom is er nog geen brief voor mij gekomen?”

„Ja die is er voor je Mien, Clara zal hem je zoo wel geven. Hij ligt op mijn lessenaar Clara, je zult hem wel vinden.”

„Ja Pa.”

Het hart klopte Clara, nu stond ze voor het moeilijke. Ach waarom deelde de moeder het ook niet zelf aan haar kind mede, waarom dit aan vreemden overgelaten? Evenwel het was nu zoo, en tante zou er haar goede bedoelingen voor haar kind wel mee gehad hebben.

Clara stond op en zei: „Ga maar even mee Mien”, en tegen Jo: „Wacht niet op Mien, ga maar vast naar boven, ze zal wel komen.”

„Zou oom mijn brief vergeten hebben Clara?” vroeg Mien, terwijl ze met haar nichtje door de gang liep.

„Nee Mien, dat geloof ik niet, vader heeft ook een brief gehad, hij zei dat je ouders het goed maken.”

„En komen vader en moeder volgende week nog?” welk een wereld van verlangen lag er in die vraag opgesloten, en Clara moest haar teleurstellen.

„Nee Mien nog niet.”

(Wordt vervolgd).

OPLOSSINGEN VAN DE RAADSELS IN DE APRIL-NUMMERS.

Voor Ouderen:

1. Waar is Lindbergs kind? 2. Van voedsel. 3. Centraal-Station. 4. Na Paschen komt Pinksteren. 5. Kampen. 6. Notenbalken. 7. Leer mij naar Uw wil te handelen. 8. Wildervank, Winterswijk, Katwijk. 9. Hooiwagen. Een spin met 8 pooten. 10. Komt knapen en meisjes verheft nu in koor. 11. Schoorsteen. 12. Gilboa.

Voor Jongeren:

1. Jaap koopt handschoenen. 2. Jozef, Mozes. 3. Op zijn pooten. 4. Jaap is moegespeeld. 5. Kaneel. 6. Kussen. 7. Karo is lastig. 8. Dobbelsestenen. 9. Jacob. 10. Koen is een kleine rekenaar. 11. Ijsbloemen. 12. Na regen komt zonneschijn.

PRIJSWINNAARS.

Voor Ouderen:

Waterrat, Pijnacker.
Gouwerakker, Gouderak.
Moeders Oudste, Haarlo.

Voor Jongeren:

Zwartoog, Loosduinen.
Robbedoes, Utrecht.
Leesgraag, Anjum.

Wat betreft de oplossingen van de Mei-raadsels, moet ik een kleine toelichting geven. De maker stuurde mij die en ik vind het noodzakelijk jullie daarvan op de hoogte te brengen, anders loop ik gevaar dat pientere neven en nichten me van taalfouten gaan betichten. Jullie moet nu bij rebus I voor ouderen in 't oog houden dat er een rij is dat reeks beteekent,

maar ook een rei van een groepje spelenden of dansenden; dit laatste is bedoeld.

De winnaars denken er aan, een briefje naar de redactie te sturen met opgaaf van het boek, dat ze uit het lijstje hebben uitgezocht.

ONZE JARIGEN.

10 Juni. Maartje Barten, Westerpad 4, Noord-Scharwoude.

12 Juni. Jo van Oosten, Leusderweg 227, Amersfoort.

22 Juni. Joh. Steketee, Kerkhoekstr. A 183, Ierseke. Daar heb ik toch werkelijk vergeten om den jarigen in Mei een kaart te sturen. Zullen jullie het me niet kwalijk nemen? Nog wel gefeliciteerd hoor, Tonnie en Rie! Ik hoop maar dat er neven en nichten zijn geweest die er beter om gedacht hebben.

BOEKENLIJST.

Voor „Premieboeken” kan uit de volgende boekenlijst een keus worden gedaan.

Jan van Batenburg, *Schobbertje*.
Nelly van Dijk—Has, *Het viertal van den Dokter*.
E. Gerdes, *De kanten zakdoek*.
E. Gerdes, *In Leiden en Vlaanderen*.
J. Gouverneur, *Van over zee*.
Joh. J. Hesseling, *Piet en z'n moeder*.
W. G. van de Hulst, *Zoo'n vreemde jongen*.
W. G. van de Hulst, *Jaap Holm en z'n vrinden*.
W. G. van de Hulst, *Ouwe Bram*.
Gesina Ingwersen, *Truitje*.
Gesina Ingwersen, *Vergeeft elkander*.
Gesina Ingwersen, *De Das*.

De winnaars schrijven een briefje aan de redactie met opgaaf van den titel van het boek dat ze graag willen hebben. Denk er om goed je naam en adres vermelden.

BRIEFWISSELING

Aarlanderveen. Moekes pop. Jij bent een slimmerd. Goed gezien hoor. Vind je het prettig om van school af te zijn? Ben je nu thuis? Moekes pop klinkt erg Friesch. Ben je soms uit Friesland?

Kwikstaart. Je bent een trouwe neef. Wat fijn dat jullie allemaal over bent gegaan. Ja, er zijn heel wat neven en nichten die me af en toe raadsels sturen. Wanneer ze geschikt zijn worden ze geplaatst.

Theeroos. Is het boek er nu al? Den vorigen keer heb je zoo'n langen brief van me gehad, daarom krijg je dit keer maar een korte. Regende het bij jullie niet op Hemelvaartsdag? Of is die wandeling niet zoo ver?

Alphen a. d. Rijn. Sneeuwklompje. Waar moet ik toch beginnen om jou te antwoorden. Eerst die verbluffende mededeelingen over het rietvlechten. Dat is een verantwoordelijke taak hoor, om een schaal te mogen vlechten bij een zilveren voet. Het zal vast mooi worden met kralen er tusschen. En dan al je cadeaux. 't Meest ben ik verbaasd over het bonbon-

doosje. Dat kon wel een tooverdoosje zijn. 't Is al vier keer leeg geweest. Welke goede fee vult het dan telkens? 'k Wou dat die ook eens bij mijn leeggedoozen kwam zien. Of is het een kabouter? Waar heb je een passerdoos voor noodig? Teeken je goed?

Maartsch viooltje. O zoo, waren de bananen van de poes. Zoo'n poes is de moeite waard. Vult die soms ook leeggedoozen? Moeilijk werk toch zoo'n brief schrijven.

Amersfoort. Zwartkopje. Je was dus wel tevreden met je brief. Ik hoop dat je altijd met zooveel plezier naar de briefwisseling blijft uitzien. Bertie is nu zeker weer heelemaal beter? Heb je een prettige vakantie gehad?

Andijk. Bloesemknopje. Welkom nichtje. Wat schrijf je netjes en wat heb je een mooi postpapier en wat ben je rijk een groote broer van negentien en een kleine van 2½. Zeker, mag je nog met de jongeren meedoen. Maar ik denk dat je de raadsels voor ouderen ook wel kunt oplossen. Zoo heel moei-

lijk zijn ze niet, en 't is leuker om een moeilijk raadsel te vinden, als om de makkelijke zoo maar te zien.

Wildzang. Leuk van Bruintje hoor. Nu kon je meteen je nieuwe postpapier gebruiken, wat snoezig dat rose papier. En wat een cadeaux. Van die goudvischjes schrok ik. Hoe komt het dat ze zoo gauw dood waren? Je hebt er toch wel goed op gepast? Als ik je rapportcijfers voor vlijt en gedrag zie, dan moet ik wel gelooven dat je ook voor de goudvischjes alles hebt gedaan wat je kon, anders zijn die cijfers veel te hoog hoor. De overige cijfers zijn ook meer dan mooi.

Naaistertje. Dat is een leuke tocht geweest in zoo'n groote auto, wat zullen jullie een plezier hebben gehad. Was je broer blij dat hij iemand van thuis zag? Ik ben Hemelvaartsdag in het Gooi geweest. 't Was er mooi hoor. Hoe was het in Urk?

Wildeman. Zoo, ben je een stoetel? Nu weet ik heelemaal niet wat dat is, maar vast is het niet erg leelijk want je schrijft aardige briefjes hoor, al spring je soms van den hak op den tak.

Anjum. Leesgraag. Dat zijn twee heel verschillende dingen die je in je briefje vertelde. Een eigen fiets is fijn, maar hoofdpijn te hebben terwijl er beneden feest is dat is minder mooi. Je hebt op je briefje niet den plaatsnaam gezet. Aan de hand meen ik te zien Leesgraag, Anjum. Denk er om de plaatsnaam er bij, want als ik de briefjes ga beantwoorden is de enveloppe ervan weg en zijn de raadsels al beoordeeld, dus ook weg, zoodat ik dan niet meer kan nagaan waar het briefje vandaan is.

Arnhem. Geertje. Welkom Geertje, ook al heb je geen schuilnaam mag je meedoen. Die schuilnamen zijn voor het gemak bij het beantwoorden van de briefjes. Het lijkt me heerlijk op zoo'n kostschool. Arnhem is er net een plaats voor. Blijf je trouw meedoen? Ik houd van trouwe nichten. Je hoeft geen postzegel in te sluiten voor antwoord, want alle briefjes beantwoord ik tegelijk in de courant.

Bergschenhoek. Moeders hulp. Ja nu moet ik toch beginnen met jou welkom te heeten, maar aan den anderen kant schrik ik dat mijn vriend Zwartkop den moed heeft laten zakken. In December heeft hij nog een prijs gewonnen. Waarom heeft hij niet eens gevraagd, waarom hij geen antwoord heeft gekregen. Misschien heeft hij zijn brief wat te laat ingestuurd, dan raakt zoo'n brief allicht zoek. Nu hoop ik dat het tusschen ons beiden dan beter gaat. Je wou zeker graag eens een prijs winnen hè? Blijf maar dapper mee doen. Je verjaardag heb ik genoteerd.

Bleiswijk. Bruintje. Wat leuk dat jullie elkaar moogt schrijven. Wildzang was erg blij met je kaart. In Bleiswijk ben ik nog nooit geweest, is het een leuke plaats?

Broek op Langendijk. Leesgraag. Gelukkig dat je de raadsels nu had. Je hebt geen prijsje, maar dat hindert niet, wel? Je zult het nu wel fijn vinden dat de kachel weg is, terwijl ik dit briefje zit te schrijven, schijnt de zon heerlijk en is het fijn lente-weer.

Druktemaker. Dank voor je brief. Blijf maar flink meedoen.

Delft. Bromvlieg. Zeg wat heb jij veel in je schooltuintje staan. Mag je daar wel eens een maaltje van mee naar huis nemen? Sterrekers is heerlijk. Tegenwoordig wordt het niet zooveel meer gevraagd. Komt de spinazie al op?

Natuurlijk zingen ze in Delft als Prinses Juliana jarig is. Delft is nauw met de Oranjes verbonden.

Donkerbroek. Didi. Je hebt het druk hoor, dat ben ik met je eens. Maar 't is prettig om het druk te hebben, hoe drukker je het hebt hoe meer je leert doen. Menschen die weinig te doen hebben, zeggen meestal dat ze nergens tijd voor hebben. Let maar eens op. Jammer dat ik je nog niet kende, toen je in „de Standaard” stond. Ik vind het prettig om een bekende in de krant te zien.

Blondje. Heerlijk hè, om zoo te fietsen. De mooie tijd komt er weer voor aan. Hebben jullie een lange Pinkstervacantie? Trouwens nog maar een klein poosje en dan is de groote vakantie er al, dan kun je zooveel fietsen als je wilt.

Glanerbrug. Bobbie. Dat is toch een verrassing voor een tante, zoo ineens er een neef bij te krijgen, hoor. Ik ben er blij om hoor. En nu wou je weten of ik Duitsch ken? Ja dat durf ik zoo niet te zeggen. Ik woon niet aan de grens dus ik kan het niet controleeren. Maar ik luister elken morgen naar de Duitsche gymnastiekles die door Langenberg wordt uitgezonden, en laat ik je vertellen, dat kan ik best verstaan.

Gouderak. Herfstroosje. Wel gefeliciteerd met je verjaardag hoor. Heerlijk in een nieuwe klas te zitten hè? En heerlijk om thuis een jarige te hebben.

Gouwerakker. Herfstroosje vertelde al van je verjaardag. Een mondharmonica is de hartewensch van vele jongens. Doe flink je best, dat je er goed op leert spelen.

Kwikstaartje. Ook al jarig geweest. Ik hoop dat je tompouce nog een poosje opgeborgen blijft. 't Heeft nu zooveel geregend, dat we best een beetje droogte kunnen gebruiken.

Groningen. Kikis Moeder. Je Bruintje Beer briefjes beginnen al echt vertrouwd te worden voor me. Dan kijk ik gauw wat je nu weer te vertellen hebt. Geen wonder dat ze in Groningen gaan zingen van 't beleg en ontzet van Groningen. Komt Rabenhaupt er ook in voor? Hoe gaat het met het Fransch? Is het moeilijk? Mijn andere Groningsche nichtje is 28 Augustus jarig.

Haarlo. Moeders Oudste. Je hebt alweer een prijs. Dat doe ik alleen maar als het werk buitengewoon goed is, dus nu weet je meteen hoe ik het vond.

Hillegersberg. Vaders Oudste. Vlak onder Moeders Oudste, wat treft dat hè? Heb je veel plezier gehad in Amersfoort? Ik heb er tegenwoordig ook een raadselnicht. Kijk het briefje maar eens na.

Ierseke. Ho, ho, je loopt hard van stapel hoor. Raadsels in deze maand geplaatst willen hebben. Dat kan nooit want de briefjes krijg ik pas toegestuurd als het laatste nummer van de maand verschijnen moet. Dus op zijn allervroegst zou je raadsel in het eerste nummer van Juni kunnen. Bovendien geef je er de oplossing niet bij. En die moet ik hebben voor de controle. Je hebt gezien dat ik den vorigen keer ook een kleine verandering moest maken. En waarom vond je het jammer dat er maar 12 raadsels waren? Ik zou zeggen hoe meer hoe liever. Raadsels oplossen is leuk werk.

Babelkous. Wat ben je weer verwend met je verjaardag. Hoe is het nu met je? Je raadsel heb ik genoteerd, en zoodra ik ruimte heb wordt het geplaatst. Vergeet niet dat er een heeleboel raadsels liggen te wachten van neven en nichten en ieder een beurt hebben moet nietwaar?

Joure. Zus, Huismoedertje, Leesgraag. Ook allemaal verhoogd, fijn toch. En nu ook een gymnastiekles er bij. Dubbel fijn! Ik doe ook nog

gymnastiek, lees maar eens het briefje aan Bobbie, Glanerbrug. Jullie komt van den zomer dicht in mijn buurt hoor!

Krinsen a. d. IJssel. Raadselgraag. Mooi zoo, dat vind ik prettig, voor de ééne meteen een ander in de plaats. Groet Raadselgraag de eerste nog eens hartelijk van me? Bevalt het haar goed in haar nieuwe werk?

Loosduinen. Zwartoog. Dank voor je raadsels. Is de verkoudheid al over?

Pijnacker. Leesgraag. Ja, van die tocht naar Gouderak heb ik al gehoord. Je neefjes waren er vol van. 's Is dan ook leuk elkaar allemaal weer te zien. Wat zal grootmoeder het fijn gevonden hebben. Jullie gingen per auto als ik het goed heb begrepen, dan is het makkelijk om zoo'n hukkepuk van twee jaar mee te nemen.

Je moeder heeft vast gelijk, het zal wel wennen op de naales.

Praatgraag. Catechisatie gaat voor, dat ben ik volkomen met je eens. Ik zie uit naar je volgende briefje.

Waterat. Je hebt me in je brief een nieuwtje verteld. Ik had er nog niet van gehoord dat er lichtmasten geplaatst werden voor het luchtverkeer. Drukfouten in de raadsels is een leelijk ding, dat mag eigenlijk niet voorkomen.

Nieuwerkerk a. d. IJssel. Poppenmoedertje. Je brief is nog op tijd. Ik ben het met je eens dat het raar is om te moeten bewijzen dat je geboren bent, maar dat is ook niet de bedoeling van een geboortebewijs. Hoe is het toelatingsexamen afgelopen?

Rotterdam. Krullebols Zus. Vriendelijk dank voor je briefje. Nu heb ik het goed begrepen. Gelukkig dat er zussen in de wereld zijn.

Krullebol. Als ik goed geteld heb, heeft je kleine broer negen cadeaux gekregen, wat een verwenpartij, maar wat moet hij met een vulpenhouder doen? Schrijft hij al met inkt?

Weetgraag. O, domme, domme weetgraag. Zie eens gauw in het nummer van 29 April. Ben jij dat, of ben je het niet? Nu schrijf ik niet meer. Eerst moet ik weten of je mijn briefjes ook kunt vinden. 't Is heel makkelijk want ze staan alphabetisch naar de plaatsnamen.

Slikkerveer. Theeroosje. O, maar wat zijn er bij jullie een zieken geweest en dan zulke ernstige. Hoe gaat het met je kleine broer? Is de benauwdheid wat over? En hoe is het met den blindedarm van je zus? Is het met rusten nog in orde gekomen?

Tzummarum. Blauwtje. Ja, die drukfout zag ik ook. Ik durfde er niet veel van te zeggen, want misschien had ik het woord wel niet erg duidelijk geschreven, en zeters zijn wel knap in 't lezen van geschreven schrift, maar soms vergissen ze zich toch wel eens. Wat een grooten fietstocht hebben jullie gemaakt. Ook erg moe geworden?

Utrecht. Sprinkhaan. Je hebt geen klagen over het weer hè? Was het mooi in Amsterdam? Je briefje lees ik pas als ik de raadsels al heb uitgezocht. Ik leg altijd eerst de raadsels op zij, zoek ze uit, en dan ga ik de briefjes beantwoorden. Had je zoo je best gedaan? „Bij ons thuis” vind ik ook heel leuk. Ik kijk er 's avonds altijd gauw naar. Ben je al in den Bijenkorf geweest?

Utrecht. Snuffelgraag. Wat een voorrecht om in een stad te wonen en een tuin te hebben. 't Is altijd gevaarlijk om bij opstootjes op straat te zijn. Je loopt dan de kans om klappen te krijgen en dient je zoo gauw mogelijk uit de voeten te maken. In den

mobilisatietijd is het mij ook eens overkomen, dat ik uit de tram stapte en midden in een opstootje zat. Ik keek rond om te zien wat er te doen was, toen de politie begon te schieten. 't Was maar met los kruit, doch dat wist ik niet. Ik wist ook niet dat de politie daar den heelen dag al handen vol werk had gehad en nu eindelijk schoot. Maar wat schrok ik. Zoo hard als ik kon ben ik weggedraafd. Tot ik eindelijk buiten adem thuis kwam. Bij die gelegenheid zijn ook onschuldigen het slachtoffer geworden.

Robbedoes. Hoe is het met de keel? Weer in orde? Wat is het mooi buiten, en wat heerlijk om dan zelf een tuin te hebben. Heb je gelezen dat ik ook over de Micheline in onze courant heb geschreven?

Winterswijk. Weetgraag. Dauwtrappen, dat is ook een oud gebruik. 't Is heerlijk om zoo vroeg op pad te zijn. Jullie hebt een flinken fietstocht gemaakt hoor. Ik weet er van mee te praten. Ik heb veel in ons land gefietst. Zelfs heb ik éénmaal een rijwiel-rondrit om de Zuiderzee gemaakt die uitgeschreven was door den A.N.W.B. Natuurlijk niet in één dag. Want het ging er om, de mooiste plekjes te nemen, dus moest je vaak heele einden omrijden. Toch is het meeste wat ik toen fietste 50 K.M. per dag; op één dag na, toen ik 75 K.M. gereden heb. Bij andere gelegenheden heb ik nog wel langere dagtochten gemaakt, dus ik weet jullie prestatie naar waarde te schatten.

Wildzang. Ik ben benieuwd of je neefje al weer beter is. Geen wonder dat je moe bent na zoo'n tocht, en dan al die heerlijke buitenlucht maakt ook moe.

Zevenhuizen. De kleine koopman. Vind je het jammer, dat je nu geen nieuwen meester krijgt in de nieuwe klasse? Of hield je erg veel van den oude? Heb je een prettige Pinkstervacantie gehad? Veertien dagen lang, dat is nog eens de moeite waard.

Nu allemaal weer flink je best doen op de raadsels en dan tot volgende maand!

Hartelijk gegroet

van TANTE KOOSJE.

ONS RUILHOEKJE.

Ditmaal is er niet veel te ruilen. Ik hoor er ook niet veel van. Lukt het ruilen wel? Wanneer er geen gebruik gemaakt wordt van dit hoekje, dan houd ik er weer mee op en dat is misschien toch jammer.

Van W. v. d. Berg kreeg ik Droste-bonnen. Dank je wel hoor. Ik heb er nu genoeg. Wou je er ook iets anders voor hebben? 'k Heb nog een paar Pelikanen.

Jo van Oosten, Leusderweg 227, Amersfoort, heeft plaatjes Holland zoodals wij het zagen ter beschikking. Is er niemand die ze spaart? En wie stuurt me nog Verkades cactusbonnen voor Zwartkopje? (zie Ruilhoekje van 29 April).

Ieder die bonnen spaart denkt maar eens goed na of hij niet wat anders er voor te ruilen heeft en dan zal ik mijn best doen om het in „Ons ruilhoekje” in orde te maken.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 3 JUNI 1932

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^U. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSEGRACHT 493, AMSTERDAM

„Grootvader
maakt een
grapje”.

RIJKDOM EN ARMOEDE

door J. ADVOCaat.

Agnes van Hoogstraten en Johanna Lely waren vriendinnen geworden.

Agnes was het vorige jaar met haar ouders te Boschdorp op de Veluwe komen logeeren.

Op zekeren morgen, dat haar ouders geen lust hadden om uit te gaan — haar vader een welgesteld koopman uit Rotterdam zat achter het schaakbord en een glas bier op de warande van het hotel, terwijl moeder bezig was de kippen van den hotelhouder te voederen — bleef er voor Agnes niets anders over, dan maar alleen uit te gaan.

Die kippen had zij reeds zoo dikwijls gezien en naar een schaakbord te kijken waar om de tien minuten een zet gedaan wordt, ging boven haar krachten.

„Wees toch voorzichtig, Agnes”, had moeder nog geroepen. „Natuurlijk”, antwoordde Agnes en vlug ging zij den tuin door en den weg op naar het bosch.

Wat lijkt die weg lang nu ik niet op de fiets ben.

„Wat is dat?”... zeker een haas of wild konijn....

Of ik nooit in het bosch kom.... Eindelijk! nu kan ik komen, waar ik met de fiets nooit kom.

Daar b.v. dat lijkt wel een vergaderplaats van de oude Batavieren.

Wie weet hoeveel vonnissen hier geveld en hoeveel oorlogen op deze plaats hun beslag gekregen hebben. Ik zie ze al staan die stoere kerels met de speer in hun sterke vuisten. Daar onder dien eik zal zeker het opperhoofd gestaan hebben. Maar da's waar ook, ik geloof dat de Batavieren zuidelijker woonden.

Toch wel leuk zoo te dwalen. Zouden daar tusschen die varens wel ooit menschenvoeten gestaan hebben; dan wil ik de eerste zijn. Hier kan men heerlijk dwalen en misschien ook verdwalen.

Hoe laat zou 't wezen, wat.... ik ben al meer dan een uur weg. Het wordt tijd dat ik naar huis ga. Wist ik nu maar hoe ik geloopt heb, doch die boomen gelijken zooveel op elkaar.

Dat kan wat worden, ik loop al een tijd te zoeken en vind nog niets dat op een terugweg lijkt.

Hou je goed Agnes.

Gelukkig daar zie ik wat, 't lijkt wel een tuinhok; dan moet er ook een tuin wezen en een huis en menschen die dat huis bewonen.

Wat valt het zonlicht hier heerlijk door 't gebladerte en wat is het hier stil, het zou niets voor ma wezen.

Daar zie ik een kleine woning. Een boerderij kan het niet zijn, daarvoor is de woning te klein. Wat een aardige naam boven de deur „Thuis”; ik wou dat ik thuis was. Als de bewoners nu ook maar thuis zijn.

Agnes opent het tuinhokje en stapt op de deur toe. Een waakhond is er niet, men is zeker niet bang voor inbraak.

Agnes klopt aan, want een schel ontbreekt. Er wordt open gedaan door een vrouw van middelbaren leeftijd.

„Och, juffrouw”, vraagt Agnes, „zou u zoo goed willen zijn, mij den weg te wijzen naar Boschdorp, ik ben verdwaald!”

„Dat zal mijn dochter beter kunnen doen dan ik”, is 't antwoord. Inmiddels is de dochter naar buiten gekomen, een meisje van achttien jaar, eenvoudig gekleed, met een vriendelijk, ernstig voorkomen.

„Waar moet de juffrouw wezen?”

„In hotel Boschlust”, antwoordde Agnes.

„Dat is hier drie kwartier vandaan, ik zal u wel even den weg wijzen”, is het antwoord van de dochter.

Agnes dankt de moeder voor haar vriendelijk aanbod en gaat met de dochter op weg.

Dit was de eerste kennismaking tusschen Agnes van Hoogstraten en Johanna Lely.

Het is al nu een jaar geleden. Agnes is weer te Boschdorp en heeft den eersten dag na haar aankomst Johanna weder opgezocht.

De schuchterheid van Hanna tegenover de juffrouw uit Rotterdam was geweken, nadat zij Agnes meerdere malen had ontmoet en Agnes was blij in de nieuwe omgeving een meisje van haar leeftijd gevonden te hebben.

Zoo vinden we op zekeren morgen de beide meisjes op een bank in het bosch.

Agnes sprak over de H. B. S., de eigenaardigheden van verschillende leeraren en liet niet na alle vroolijke momenten in kleuren te vertellen.

„Ik ben nooit op een H. B. S. geweest”, begint Hanna, „het zou voor de Boschdorpers ook veel kosten medebrengen een

H. B. S. te bezoeken omdat Boschdorp niet zoo'n school heeft en de leerlingen een abonnement op den trein zouden moeten nemen. Ik heb alleen de lagere school doorloopen en toch ben ik op 't oogeblik op een Zondagsschool werkzaam."

"Wat is dat een Zondagsschool? Wij gaan op Zondag dikwijls naar den Dierentuin of maken een autotochtje naar buiten."

"Maar kom je dan nooit in de kerk?"

"In de kerk! Hanna, wat moet ik daar doen? Ik weet heusch niet waar de menschen lust in hebben, om twee uur naar een preek te luisteren; ik ga liever fietsen en ma ook."

"Ik denk daar anders over, Agnes, wij hebben maar een halven Zondag, als we niet naar de kerk kunnen gaan. Voor ons is de Zondag een feestdag. Ik vind het heerlijk samen te bidden en te zingen en te luisteren naar de verkondiging van Gods Woord!"

"Ik kan me heusch niet begrijpen, Hanna, hoe een jong meisje met heerlijk zomerweer twee uur lang in een kerk kan zitten, ik vind dat goed voor oude menschen; en bovendien een dichteres heeft gezegd: „De hemel is hoog en of er een God is weet niemand."

"Dat is een kwestie van gelooven, Agnes. Als ik je God wilde bewijzen dan zou je evenveel bewijzen daar tegenover kunnen plaatsen."

"Maar het weten is niet het hoogste, Agnes. Door de rede staan we wel boven het dier, maar door het geloof verheft zich de Christen boven den mensch in 't algemeen. Door 't geloof komen we met God in aanraking, die ons het leven gegeven heeft en ook de macht heeft het leven weder van ons te nemen."

"Heb je er wel eens aan gedacht, Agnes, waar wij vandaan komen, waartoe wij leven en waar wij heengaan als we sterven?"

"Daar denk ik nooit aan, Hanna, ik ben niet filosofisch aangelegd en denk er liefst niet aan ook. Er is nog nooit iemand van den dood terug gekomen, dus wij moeten het maar afwachten."

"Dat is gevaarlijk spel, Agnes, indien je examen moet doen zal je zoo niet spreken en er niet mede tevreden zijn, als je moet zeggen: „ik weet niet of ik klaar ben", maar je zal je uiterste best doen om klaar te zijn en daardoor de grootst mogelijke

zekerheid van slagen te hebben. Wat is het dan onverantwoordelijk maar raak te leven, niet wetende wat hierna volgen zal."

"Heb je wel eens in den bijbel gelezen, Agnes?"

"Om je de waarheid te zeggen, neen, op de H. B. S. was een leeraar, die ons gereden heeft enkele gedeelten van den bijbel te lezen omdat zij letterkundige waarde hebben, maar ik ben er nooit toe gekomen."

"Agnes ik moet het je sterk aanraden den bijbel te lezen. Door den bijbel leeren we God kennen en ook ons zelf. De bijbel leert ons waartoe wij leven en waar wij heen gaan."

Wij zijn geschapen naar Gods beeld en tot Zijn eer.

Als we nog voor ons zelf leven, kennen we het echte leven niet. Omdat de eere Gods het doel van ons leven is, zal ook dát leven het hoogst staan, dat het meest aan dat doel beantwoordt.

Ik wou dat ik je even kon doen gevoelen hoe rijk het leven is vóór God en mét God. Het is niet een leven van regel op regel en gebod op gebod, maar God is voor den geloovige, wat de zon is voor de bloem.

De mensch buiten God is arm, want de wereld gaat voorbij en kan den mensch, die voor de eeuwigheid geschapen is, nooit ten volle voldoen.

De mensch, die tot geloof komt leert anders zien. Het wordt dan reeds in dit leven openbaar, wat vooral na dit leven in vervulling gaat: „Wat het oog niet heeft gezien en het oor niet heeft gehoord en in 't hart des menschen niet is opgeklimmen, hetgeen God bereid heeft, dien, die Hem liefhebben."

Hanna had met warmte gesproken en Agnes was stil geworden. Zou het zaad wortel schieten? Hanna bad in stilte voor haar.

"Wil je morgenmiddag een poosje bij ons komen, Agnes, dan zal ik je eenige gedeelten uit Gods Woord voorlezen. Maar wij hebben geen piano, en geen auto...."

"Dat is minder, Hanna, het is mij nog niet recht duidelijk, maar ik geloof, dat je rijker bent dan ik en ik beloof je morgenmiddag te komen."

"Tot morgen dan."

Een ieder doet zijn of haar best, nietwaar, een nieuwe abonné op ons blad aan te brengen! Probeer!

Er waren vijf schoone biggetjes,
Die leefden zoo tevreë.
Ze aten hun buikje lekker rond
Het leven viel hun mee....

Ze lagen lekkertjes in het groen
En maakten zich heel niet druk:
„Het leven is toch al droef genoeg
„Nu hebben we nog geluk....”

Vijf kleutertjes op een lentedag,
Aan 't wandelen bij het land,
Die zagen de kleine biggetjes
Al bij den waterkant.

„O, wat een lieve biggetjes,
„Zeg weet je wat we doen,
„We pakken de rose diertjes op,
„En geven ze een zoen!”

De biggetjes zeiden: „Knor, knor, knor”
En stonden even paf....
Maar ze trokken zich van die zoen niets aan
Ze hadden liever draf!

ONDER ELF NEEF EN NICHTJES

3) DOOR NELLY

„Ach, nog al niet”, riep Mien, terwijl een paar lastige tranen haar in de oogen sprongen, „wat duurt het toch lang, ik ben hier nu al zes weken.”

„Vind je dat zóó lang Mien, en heb je het hier dan zóó slecht?” vroeg Clara.

„O nee, dat niet, maar, o ik verlang zoo naar moeder, kon ik haar maar eens even zien.”

Ze veegde met een ongeduldige beweging een paar tranen die zich een uitweg gebaand hadden, weg. Clara sloeg den arm om haar heen, en sprak woorden van troost en bemoediging tot haar, daarna gaf ze haar den brief van haar moeder.

Mien las en herlas hem, en gaf hem toen aan Clara met de woorden: „Hier lees hem ook maar Clara.”

Clara schudde het hoofd en zei: „Dat behoeft niet hoor Mien, hij is echt en alleen voor jou.”

Doch Mien hield aan zeggende: „Toe doe het maar Clara, je mag, heusch, moeder zou het ook goed vinden.”

Glimlachend nam Clara nu den brief aan, en las:

Mijn innig geliefd meiske.

Moeder zal weer eens gauw beginnen een praatje met je te maken, je begrijpt dat ik het liever op een andere manier deed, maar lieveling daar kan nog niets van komen, hoe graag of we het ook zouden willen. Vader moet hier nog eenigen tijd blijven, dus zal ons meisje wat geduld moeten hebben.

We vinden het prettig dat je het bij oom en tante zoo naar je zin hebt, en met al de neefs en nichtjes op goeden voet staat.

Ja kindje het is wel vreemd voor je, nu opeens zoo tusschen zooveel broertjes zusjes te verkeerren, maar wel gezellig hè?

Toen er sprake van was dat vader voor eenigen tijd naar het buitenland zou moeten, was onze allereerste gedachte wat te doen met Mien, meenemen konden we je niet, dus moesten we zier een gezellig thuis voor je te vinden. Oom Frans en tante Jo waren op ons verzoek

gaarne bereid je bij hun in huis te nemen; en vonden we het eerst voor hen bezwaarlijk daar zij al zoo veel kinderen van hun eigen hebben, ook voor jou waren we bang dat het niet erg zou gaan, omdat je niet gewend waart met broers en zusjes om te gaan.

Oom Frans nam echter onze bezwaren weg door te zeggen: dat je juist door den omgang met andere kinderen beter over de scheiding heen zoudt komen, en het voor hen geen bezwaar was een kind meer of minder.

Nu doet het ons waarlijk genoegen te vernemen dat je met allen zoo goed op kunt schieten, vooral met Jo die van jou leeftijd is.

Wat jammer dat tante nu zoo ziek is hè, 't is te hopen dat ze maar gauw op mag knappen.

't Is zeker wel erg druk met zooveel kleintjes, help Clara maar flink, die zal wel veel te doen hebben, er zijn zooveel kleinigheden waar je mee helpen kunt, vraag het haar maar, dat wil je toch wel, niet waar? Eigenlijk behoef ik dit niet te vragen, want ik vertrouw dat ons meisje dat wel uit zichzelf zal doen.

Hoe bevalt het je op school, leer je er prettig, en heb je veel huiswerk? Schrijf alles maar eens uitvoerig, we zijn zeer benieuwd hoe of ons kind het maakt, je schrijft wel geregeld, maar we zouden nog veel meer willen weten. Als je eens begon om elken dag wat te schrijven, en je stuurde het eens in de week op, dan geloof ik dat we heel wat te lezen zullen hebben.

En nu lieveling, eindigt moeder, het is al laat, vader is ook net klaar met zijn werk, en wordt het zoo zachtjes aan bedtijd.

In gedachten omhelst moeder je, en geeft je een nachtkus, slaap wel mijn kind, God zegene je, en Hij brenge ons op Zijn tijd weer gezond bij elkaar, je liefhebbende moeder.

Aan den achterkant van den brief stonden nog eenige woorden, van haar vader, Clara las ook deze:

Mijn Willemientje.

Ook nog een enkel woordje van je vader. Veel heeft hij je niet te schrijven, alleen dit mijn kind: Ik weet dat het een groote teleurstelling voor je is dat wij

nog niet naar huis komen, doch mijn kind, probeer dit als een moedig meisje te dragen, opdat ons ook uit je brieven een blijmoedige toon tegen klinke.

Breng al je nooden en behoeften bij je Hemelschen Vader, zooals ook wij je elken dag voor Zijn genade troon opdragen. Hij zal het wel maken.

Tot wederziens mijn kind,

je vader.

Clara had de brieven gelezen en reikte ze nu weer aan Mien over.

„Nou Mien”, zei ze, „als je terug schrijft, zeg dan maar uit mijn naam, dat ik blij ben in dezen tijd, nog zoo'n handig zusje er bij te hebben.”

„Ja hoor, heusch!” lachte Clara terug, „maar nu naar bed hoor, ga maar gauw oom en tante welterusten zeggen, en dan naar boven, 'k wed dat Jo al onder de wol ligt.”

Bij tante had Mien nog even een moeilijk oogeblik, toen zij deze vertelde, dat haar ouders vooreerst nog niet thuis kwamen. Zij verlangde ook zóó sterk, en had zóó gehoopt en verwacht, dat zij binnen eenige dagen thuis zouden komen, dat zij niet maar zoo ineens over de teleurstelling heen kon.

Tante troostte haar zoo goed mogelijk, zij had echt met het kind te doen, en betreurde het, dat zij door haar ziekte, niet in staat was, haar moederlijke zorgen, ook over dit aan haar toevertrouwde kind, beter uit te strekken.

Vrijdags morgens waren om half zeven de Donkjes al druk in de weer, Willem schuurde dat het een lust was, vader droeg water aan, en toen alles schoon was dweilde Clara de trap en gangen uit.

Kees die ook van de partij had willen zijn, maar meer in den weg liep, dan hielp, werd aan het matten kloppen gezet, terwijl Ella de huiskamer in orde bracht en voor het ontbijt zorgde.

Mien en Jo waren ook tijdig opgestaan, en na eerst zichzelf aangekleed te hebben begonnen ze vast de kleintjes aan te kleeden.

De achtjarige Bep had niet veel zin om uit bed te komen, lui en lekker keek ze van onder de dekens toe wat er gebeurde, maar opstaan, daar voelde de jonge juffrouw niet veel voor. Herhaalde malen had Jo al gezegd: „Kom er nu uit Bep, 't wordt

zoo laat.” Maar 't was tegen doovemans ooren gezegd. „'k Lig veel te lekker”, was 't eenigste antwoord.

Frans die een jaar jonger was, maakte stilletjes een waschhandje klets nat en gooidde dit in Bep's gezicht.

Gillend en rillend kroop ze nu nog dieper onder de dekens, dit was evenwel Frans' bedoeling niet, hij klom in bed, en trachtte de dekens van haar weg te trekken.

Jo riep: „Laat maar Frans, ze zal er wel uit komen.”

Frans gaf echter geen kamp, en ook de drie- en vierjarige Jan en Dik vonden het leuk, van louter pret dansten ze rond het bed; hierdoor aangemoedigd, rukte en trok Frans harder en harder, met gevolg dat Bep zich weldra van dek beroofd zag.

Een gejuich ging op, maar Bep werd woedend, ineens uitgeslapen sprong ze overeind, en ging haar broertje te lijf. Frans liet het er ook niet bij zitten en timmerde er op los, bijgestaan door Dik en Jan die ook in bed gekropen waren. 't Werd een formeele vechtpartij.

Clara die eens ging zien wat het tumult boven beteekende, zag voor zich: een warrelende hoop armen en beenen, en Mien en Jo bezig de kluwen te ontwarren, wat hen evenwel niet gelukte.

Clara maakte korte metten; in een paar tellen stonden Jan en Dik op den grond, en scheidde zij de doorvechtende Bep en Frans. Met gezichten rood van inspanning en kwaadheid zagen ze elkaar aan.

„Leelijkerd!” schold Bep, „gemeenerd!” „Stil!” gebood Clara, „wat zijn dat voor uitdrukkingen.”

„Hij is toch gemeen, valsch is 't ie!” hield Bep aan, en de vuist tegen Frans ballende, riep ze: „Wacht maar ventje, 'k zal het je wel betaald zetten.”

Frans lachte haar uit, en begon te zingen: „Luilak, slaapzak, staat om. . . .”

„Stil!” gebood Clara ten tweede male, „nu is 't uit hè?”

Frans hield zich in; voor zijn oudste zuster had hij wel een beetje respect.

Als echte kwajongens zongen Dik en Jan het versje verder: „Staat om negen ure op, negen ure hallef tien, nog is. . .” verder kwamen ze niet, Bep vloog op hen toe en als Clara het niet verhinderd had, was er opnieuw een vechtpartij ontstaan.

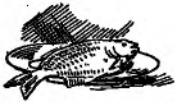
(Wordt vervolgd).

RAADSELS.

Voor Ouderen:

1. Rebus.

plaats
van
slag

R N KKKK

2. Waartegen valt iemand, die men uit het venster werpt?

Ingezonden door Padvinder.

3. Verborgen plaatsnamen:

Dat is een bijzondere steen wij kregen er nog nooit zoo een te zien.

Mijn vader is al erg oud anders was hij wel meegekomen.

Hier is je hengel op de plaats lag ze.

Een bed en een stoel waren het eenige huisraad.

Ingezonden door Zwartoog.

Voor Jongeren:

1. Rebus.

V 60 minuten W

T

2. Welke boerenkarren rijden niet?

Ingezonden door Babelkous.

3. Ge vindt me op het korenveld, als het graan rijp is. Plaats één zelfde letter vóór en achter mij en ik kom van den banketbakker. Zet nu nog een letter voor me en ik ben een lichaamsdeel van een dier.

Ingezonden door Winterbloempje.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. *Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.*

II. *Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.*

III. *Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koosje p a N. V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbzn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.*

IV. *Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.*

=
ONZE COURANT
=

❧
BINNENLAND
❧

OLIEBRONNEN IN ONS LAND?

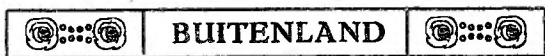
De Bataafsche Petroleum Mij. had ook in ons land mannen aan het werk om den bodem te onderzoeken. Deze staf van mannen is tot het vermoeden gekomen, dat in het Noorden van ons land aardolie in den

bodem zit. Als dit waar is, zou er natuurlijk groot voordeel uit te behalen zijn. Maar om zeker te weten of er olie is en of de voorraad van eenige beteekenis is, moeten er eerst kostbare boringen gedaan worden. Nu heeft de Bataafsche Petroleum Mij. aan de Regeering gevraagd of zij het recht mocht hebben om alleen te boren, omdat anders al haar moeite en onkosten voor niets zouden zijn en een ander met het voordeel ging strijken.

NOG EEN FONDST IN ONZEN BODEM.

Nu van een anderen aard. Bij Epe op de Veluwe is bij heideontginning een begraafplaats van de oudste bewoners blootgelegd.

In verscheidene ronde grafheuveltjes werden steenen gebruiksvoorwerpen gevonden, o.a. kannen, een steenen bijl en steenen spel. Zulke vondsten leeren ons meer van de geschiedenis van de oudste bewoners van ons land.

EEN IJVERIGE LEERLING BELOOND.

In de universiteitsbibliotheek (hè, wat een moeilijk woord en er komt er nog één!) van „Cambridge”, een plaats in Engeland, was een studente ijverig aan het studeeren. Op eens vond zij in haar boek twee bladen aan elkaar geplakt. Zij wou weten wat er aan de andere zijde van de bladzijde stond, daarom weekte zij de bladzijden voorzichtig los. Tot haar verbazing vond zij er een papiertje tusschen liggen. Het was een briefje van den schrijver. Hij beklagde zich, dat nog niemand zijn heelemaal had gelezen. Daarom zou de eerste die deze moeite nam en dit briefje zou vinden, als belooning tienduizend gulden ontvangen. Het testament waarin dit allemaal uitvoerig stond, was bij een bepaalden notaris te vinden. De ijverige studente heeft werkelijk dat geld van den notaris gekregen.

ARME GROOTE STADSKINDEREN.

In Berlijn is eens onderzocht hoeveel kinderen wel eens de zon op hadden zien komen. En nu bleek, dat van elke honderd kinderen er minstens 70 waren, die nooit een zonsopgang hadden gezien. 75 van elke honderd hadden nog nooit een levende haas gezien. 64 van elke honderd nog nooit een eekhoorn, 53 nog nooit een slak, 87 geen berk, 59 geen korenveld en 82 van elke honderd hadden nog nooit een leeuwerik gehoord.

Nu zoo erg is het met onze groote stadskinderen toch niet.

Schrijven jullie me eens of je soms ook één van bovengenoemde dingen nog nooit gezien of gehoord hebt?

NAAR HET ONBEKENDE LAND.

Heel vaak zijn er mensen, die wel eens uit willen, maar niet kunnen besluiten waar de reis naar toe zal zijn.

Nu heeft de Engelsche spoorweg mij, iets uitgevonden om die twijfelaars te helpen. Er werd een trein aangekondigd, die naar een onbekende plaats zou rijden. Je kon voor één gulden een kaartje koopen. Ruim 1500 menschen kochten een kaartje en stapten in den trein. Ze hadden al een hoop plezier met elkaar door het raden naar de plaats van bestemming. Niemand wist het. Zelfs de machinist niet. Toen de trein gereed stond om weg te rijden, kreeg de machinist een gesloten enveloppe waar het in stond. En pas onder het rijden kwamen de passagiers te weten waar ze heen gingen. Het uitstapje ging naar een mooi heuvel-land en is bij iedereen in den smaak gevallen. Er zal wel gauw weer eens zoo'n trein naar onbekend land rijden.

SCHILDPADDEN ZIJN INSECTEN.

Kort geleden vertelde ik jullie van een schildpad, die te vroeg uit zijn winterslaap was wakker geworden. Nu moet ik jullie vertellen van een schildpad die op reis ging. Wel niet op zijn eentje, maar toch op reis, met den trein onder de hoede van zijn meesteres. Toen de dame door de contrôle ging, keek de controleur vreemd op en wou haar niet doorlaten. Ze moest een kaartje koopen voor haar schildpad, net als je het ook moet doen voor een hond die je mee op reis neemt.

De dame was verontwaardigd, en zei: „een schildpad is toch geen hond? Nu kwam de portier erbij. Hij had veel verstand van dieren. Hij zei: „Katten zijn honden en apen zijn honden, maar schildpadden zijn insecten en reizen voor niets.

Begrijpen jullie wat hij bedoelde? En weten jullie tot welke diersoort schildpadden behooren?

REGEN.

Haast je kippetjes en haan . . .
Met de vreugde is 't gedaan . . .
Hoor je hoe het onweer broemt?
Maak dat je naar binnen komt.

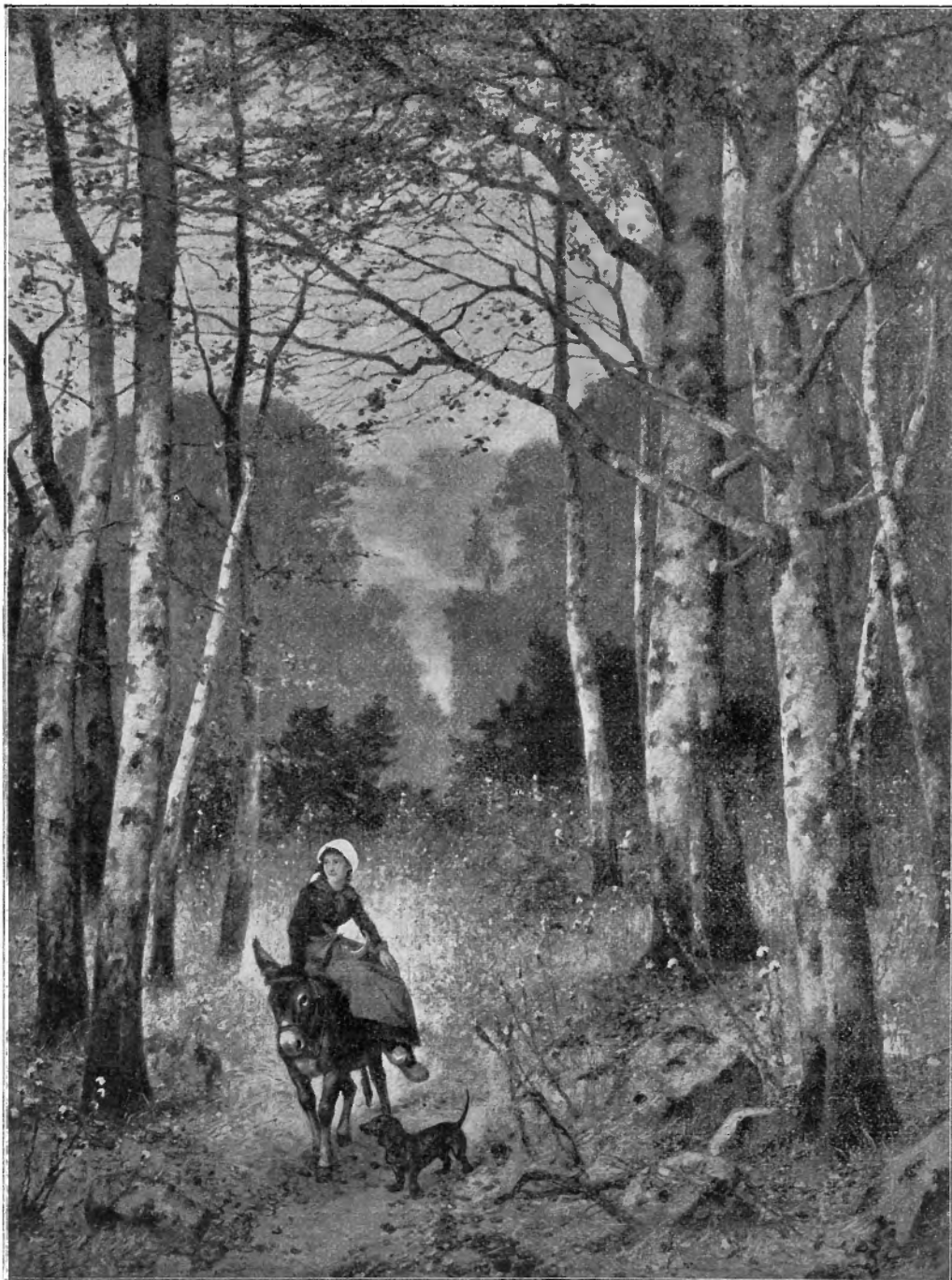
Buiten wordt het nat en guur,
Zoek een schuilplaats in de schuur,
Als w' een uurtje verder zijn
Is het buiten vast weer schijn.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 10 JUNI 1932

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MJJ. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

*In het
bosch.*

JOOST

DOOR A. HEINEN.

Joosje heeft pret. Och, Joosje heeft zoo'n pret.

Je kunt het zoo maar zien, als je naar hem kijkt.

Zijn oogen lachen, en z'n heele gezicht straalt, zoo als hij daar staat met de handen in de zakken, al maar op en neer wippend op z'n teenen.

Denken jullie, dat hij jarig is? Mis, hoor!

Of dat hij gauw vacantie krijgt van school? Ook al niet.

'k Zal 't je maar vertellen, waarom die Joost zoo blij is, want raden kun je 't toch niet.

Je moet weten, dat hij op school al in de tweede klas zit, en daar schrijven ze met pen en inkt. En nu heeft de juffrouw vanmorgen gezegd: „Luister eens goed, jongens! We gaan vanmiddag een wedstrijd houden. Een echte wedstrijd, precies zooals de groote menschen doen. Ik heb ook een prijs; nee, eigenlijk wel twee prijzen. De eerste prijs is deze mooie doos, waar allemaal kleine kleurkrijtjes in zitten. Daar zet ik een groote I op. Dat beteekent: dit is de eerste prijs, voor het kind, dat het allermooiste schrijft. Alle letters even schuin en even groot, mooi dun en dik, en dan natuurlijk geen vlek. De tweede prijs is deze mooie plaat. Ik zal aan de achterzijde een II zetten. Het kind, dat bijna het mooist geschreven heeft, krijgt dan de plaat. Je kunt den prijs om vier uur mee naar huis nemen, dan kan je Moeder ook zien, dat je zoo je best hebt gedaan. Denk er nu om, dat je niet met vuile handen op school komt, anders krijg je vlekken op je schrift en dan kun je vast geen prijs winnen, hoor!”

Nee, dat begreep Joosje best. Ik wasch gauw m'n handen, als ik thuis kom, dacht hij, en dan wil 'k eens zien, of ik niet een prijs kan winnen.

Hij ging dadelijk naar de keuken en smeerde zooveel zeep op z'n handen, dat ze wit zagen van schuim. Toen liet hij er maar aldoor een flinke straal water over loopen, en heeft ze gewasschen, gewasschen! Och, och, z'n handen waren er rood van. Fijn, vond Joosje, zoo schoon als hij z'n handen had. Hij had toch ook zoo'n zin in die kleurdoos. Hij durfde er haast niet aan te denken. Maar zoo'n plaat was ook wel mooi! Een II stond er al op. Iedereen kon dan zoo maar zien, dat hij, Joosje, den tweeden prijs gewonnen had. Wat zou Mien dan wel zeggen? Mien zat al in de vierde, en lachte altijd om Joosje's sommen uit de tweede klas. Dan zou ze niet meer zeggen: „in de tweede klas daar kunnen ze nog niets.” Nee hoor, daar kunnen ze wel wat; prijzen winnen, dat kunnen ze.

En Joosje zucht van plezier, als hij daaraan denkt.

Onder het eten vraagt hij: „Is 't moeilijk, Moeder, om prijzen te winnen?”

„Prijzen winnen”, zegt Moeder, „wel Joost, wou jij dat dan?”

Joosje krijgt een kleur. „Ik weet nog niet, er is een wedstrijd, en ik wou het zoo graag winnen, want er is een kleurdoos bij.”

„Ha, ha!” lacht Mien, „verbeeld je, die wil prijzen winnen, een jongetje van zeven.”

„Eten Mien”, zegt Moeder, „bemoei jij je nergens mee. 't Komt er heelemaal niet op aan, of je pas zeven jaar bent. Als je maar eerlijk je best doet en zoo flink mogelijk werkt, wie weet.”

Na het eten plast hij weer een heelen tijd onder de kraan, totdat Moeder er bij komt, en zegt: „Nou kan 't wel, Joost, laat Mien er ook eens bij.” Mien kan heel vlug.

„Joosje lijkt onze Meester wel”, zegt ze, „die heeft ook altijd zulke schoone handen.”

„Ja”, zegt Joost, „'t moet van onze juffrouw.”

„En van Moeder ook. Ik wil toch ook graag, dat je er netjes uitziet?”

„Maar ik vergeet het anders zoo vaak”, zucht Joost en kijkt naar z'n schoone handen.

Daar komt Vader aan.

„Wie kan nog even voor mij dezen brief naar Oom Henk brengen? Als je flink loopt, kun je 't best doen voor schooltijd, je hoeft niet eens te hollen.”

„Ik niet”, zegt Mien vlug, „'k moet nog boeken klaar leggen voor 't lezen; ik kan onmogelijk.”

„En Joost” vraagt Vader, „wat moet die? Kan die ook geen boodschap meer doen voor z'n Vader?”

Joost denkt even. Als je te laat op school komt, kun je natuurlijk geen prijs winnen. En als z'n handen weer vuil worden..... Maar nee, zegt hij dan tegen zichzelf, van een briefje worden je handen niet vuil, en als je stevig doorstapt.....

„Ik zal 't wel doen”, zegt Joosje ferm.

„Flink zoo; je wacht alleen maar even tot Oom Henk den brief gelezen heeft, en dan krijg je wel antwoord mee terug. Dat vertel je me dan om vier uur wel. Snap je?”

„Ja Vader”, en weg is Joost met den brief. Hij holt toch maar, en even later staat hij bij Oom Henk op de stoep. Tingeling! gaat de bel.

Als Jansje open doet, zegt ze: „Ga maar naar boven, want mijnheer zit op z'n kamer te schrijven.”

O ja, denkt Joost, terwijl hij de trap op gaat: schrijven, dat moeten wij zoo meteen ook. Een wedstrijd nog wel. Terwijl Oom Henk den brief leest, kijkt Joost de kamer eens rond. Op de tafel ligt van alles: boeken en vellen papier, schriften en potlooden. Ook allerlei leuke dingen staan er.....

Maar daar ineens, gaan z'n oogen en mond wijd open: hij ziet wat. Vlak voor hem staat een doos, een zwarte doos vol..... prachtige, nieuwe pennen.

Och, denkt Joost, als ik daar eens een van had. Zoo'n glimmende, nieuwe pen, wat zou ik daar fijn mee kunnen schrijven. Begeerig kijkt hij naar de doos. Zou hij er om vragen? Eentje maar? Oom Henk

heeft er zooveel. Maar vragen mag niet, zegt Moeder altijd, dat hoort niet zoo. En Joosje, kijkt maar gauw een anderen kant uit. Hij wil kijken naar de boekenkast en naar de platen langs den muur. Maar telkens, hoe het komt, kan hij zelf niet begrijpen, telkens moet Joosje weer naar de doos kijken, naar de groote, vierkante doos met pennen. Eén zoo'n pen; fijn dun en dik kun je er mee. En zonder dat hij het weet, komt hij nog een stapje dichterbij, en kijkt, en kijkt.....

Maar Oom heeft het wel gemerkt. Over den brief heen, kijkt hij naar Joosje, en ziet wel aan z'n oogen, dat hij o, zoo graag een pen wil uit dat doosje.

Oom zegt: „Joost!” Joosje schrikt op. Hij was heelemaal vergeten, dat Oom Henk er ook was.

„Kijk”, zegt Oom, „dit briefje moet je onder in je zak stoppen; niet verliezen en niet vergeten. Om vier uur moet je het aan Vader geven. Ik heb het antwoord er op geschreven. Begrepen? Als je je boodschap goed doet, krijg je van mij twee nieuwe pennen. Of wil je die niet hebben?” Oom lachte.

„O, graag Oom, ik dank u wel, nu kan ik het mooist schrijven van de heele klas. Dag Oom.”

„Toe maar”, zegt Oom Henk, en kijkt door het raam Joost na, die op een draf wegloopt; in z'n linkerhand houdt hij heel stijf de pennen.

Dichtbij school komt Hans hem tegen.

„Wat draaf je hard”, zegt hij, „we zijn nog vroeg genoeg hoor.”

„O gelukkig”, zucht Joost en staat puffend stil, „k dacht, dat ik laat was; 'k moest nog een boodschap voor m'n Vader. Maar kijk eens, wat ik heb.

Gekregen van Oom Henk”, en glunderend laat Joost z'n beide pennen zien.

„O”, roept Hans, „da's fijn voor den wedstrijd vanmiddag.”

„Ja”, zegt Joost en steekt vlug z'n vuist met de beide pennen in z'n zak. Hij doet net, of hij de vragende oogen van Hans niet ziet. Gelukkig gaat juist de bel. Vlug loopen de beide vrienden naar binnen.

Als ze in 't lokaal zijn, doet Joost maar gauw z'n pennen in het kastje. Nee, denkt hij, dat doe ik niet, hoor. Eigenlijk kan Hans al mooier dan ik, en als ik hem nu ook nog een nieuwe pen meegeef. Nee, ik ben er juist zelf zoo blij mee. Nu kan ik misschien het mooist.

Gauw doet hij z'n handen op den rug en kijkt naar de juffrouw die de deur sluit en nu voor de klas gaat staan.

Kees Blom, van de voorste bank, veegt nog even met de handen langs z'n broek; hij had vergeten ze te wasschen. Joost ziet het en laat nog even z'n schoone handen aan Hans zien.

„Lekker gewasschen”, zegt hij.

Hans knikt, maar zegt niets. Zou hij boos zijn?

Flauw van Joost, 'k geef hem zoo vaak eens wat, denkt Hans.

We zullen zingen, zegt Juf: God heb ik lief....., dat kennen we allemaal.

Alle kinderen gaan mooi in de rij zitten, recht achter elkaar en dan zingen ze heel eerbiedig.

Allemaal? Nee, allemaal niet. Op de achterste bank zit een jongetje, dat zingt niet mee. En dat jongetje is..... Joost.

KATER PIET WAS ONDEUGEND.

O, wat heb je daar gedaan,
Wou je vechten met den haan,
Die, bezorgd voor al zijn hennen,
Boos was, dat je liep te rennen,
Als een dolgeworden klok,
In het rond, bij 't kippenhok?

Was je nijdig, kater Piet,
Dat de haan je, heel subiet,
In je staart een pik wou geven?
Was maar uit de buurt gebleven,
Want een haan, die „'t haantje” heeft,
Zeker niet voor Pietje beeft.

Ga nou hier wat uit de buurt,
En zoek — waar de vrouw je stuurt —
Boven op de zolderbalken,
Om een muisje te verschalken,
Dan heb je je plicht gedaan,
Laat de kippen rustig gaan.

M.

Joost is geschrokken en vergeet mee te zingen. Hij moet er aan denken, wat de juffrouw de vorige week vertelde, toen ze dit versje op moesten zeggen. De juffrouw zei toen :

„Als we God liefhebben willen, moeten we ook elkaar liefhebben. Anders is het niet echt waar, wat we zingen, want de Heere wil van ons, dat we lief zijn voor elkander, elkaar helpen en niet altijd aan onszelf denken, maar ook een ander eens een plezier doen.”

Daaraan moet Joost nu denken.

Dan moest hij ook Hans liefhebben..... en dan zeker ook een pen meegeven? En als Hans dan de kleurdoos eens kreeg? Hij weet, nog niet, wat hij doen zal.

Het versje is uit en de kinderen vouwen de handen.

„Waarom zing jij niet Joost?” vraagt de juffrouw opens.

Joost schrikt, hij krijgt een kleur, want alle kinderen kijken om.

„Ik..... ik weet niet; ik dacht ergens aan.”

„Zoo”, zegt juf, „als het dan maar aan wat goeds is.”

Joost knikt en dan gaan ze bidden.

De juffrouw vraagt of de kinderen God lief mogen hebben en ook elkaar. Joost knijpt z'n oogen stijf dicht. Nu weet hij wèl, wat hij doen zal.

Na het bidden, als de juffrouw papier ronddeelt, schuift heel voorzichtig Joosje's hand in z'n vak, en hij haalt er een pen uit. Hij stoot met z'n elleboog Hans aan en houdt hem de pen toe. Hans kijkt verwonderd en haalt blij de oude pen uit den penhouder en steekt de nieuwe er in. Samen likken ze heel genoegeijk een poosje aan de pen, voordat ze met het lesje beginnen. De juffrouw waarschuwt nog eens : „Denk er om, jongens, keurig hoor, en natuurlijk zonder fouten.”

De doos en de plaat liggen op den lessenaar. Eventjes kijkt Joosje nog, voor hij aan het werk gaat, maar dan.....

Prachtig wordt het, vindt Joost, zulke dunne op-halen, je kunt ze haast niet zien; dat komt natuurlijk van de nieuwe pen. Hij kijkt eens op 't papier van Hans. Dat wordt ook fijn; maar het zijne is toch nog mooier, denkt ie, en schrijft maar verder. Hij krijgt er een kleur van, zoo doet hij z'n best.

Eén keer zucht hij zelfs hardop.

„Wel, wel”, vraagt de juffrouw, „wordt het zoo mooi, Joost?”

Joost lacht maar een beetje en schrijft langzaam verder. Niets wordt er in de klas gehoord, totdat de juffrouw zegt: „De pennen opbergen; inktpotten dicht en handen op den rug.”

Joost veegt heel zuinig z'n nieuwe pen af.

„Hij lijkt nog net nieuw”, fluistert Hans, „alleen 't puntje is wat wit.”

Heel voorzichtig rollen ze hun pennen in den inktlap en stoppen ze achterin het kastje.

Ziezoo nu kunnen ze niet vallen tenminste.

De juffrouw gaat de klas rond om het werk te bekijken; bij elke bank staat ze even stil, maar zegt niets. Het laatst komt ze bij Hans en Joost. Ze kijken vol spanning naar Jufs gezicht, maar dan weten ze nog niets. Zòuden ze een prijs krijgen?

Als de juffrouw klaar is, gaat ze voor den lessenaar staan en begint te praten.

„Allemaal hebben jullie goed je best gedaan, maar het allermooiste werk was het lesje van Hans. Hij heeft eerlijk den eersten prijs gewonnen. En de plaat is voor Willy. Die heeft het bijna zoo mooi als Hans. Maar, omdat je allen zoo mooi hebt gewerkt, mag je het papier mee naar huis nemen, dan kunnen je Vader en Moeder het ook eens bekijken. Nu eerbiedig, als we gedankt hebben, mogen die twee kinderen hun prijsje komen halen.

Ze gaan danken.

Joost kan niet luisteren naar het gebed. Hij is zóó geschrokken, toen de juffrouw van de prijzen vertelde.

De tranen sprongen hem in de oogen. Nu kan hij ze niet eens goed dicht doen, want dan is hij bang, dat hij echt huilen moet. En dat wil hij niet; niemand hoeft te weten, dat hij het zóó erg vindt. Wat moet hij nu tegen Moeder zeggen?

Hij gaat maar vlug weg om vier uur; maar Hans zegt in de gang: „Joost, jij mag er twee uitkiezen, die je 't mooist vindt, want 't kwam toch van jou pen.” En hij houdt hem de kleurdoos voor.

Maar Joost schudt van nee, hij durft niet eens te praten; hij rent naar huis, naar Moeder.

„Maar, Joosje, wat scheelt er aan?” vraagt Moeder, als ze zijn bedroefd gezicht ziet.

En nu snikt Joosje het uit.

„Vertel me maar alles, hoor jongen”, zegt Moeder, en legt haar naaiwerk weg, om geduldig naar haar jongen te luisteren.

En Joost vertelt alles; van de pennen van Oom Henk, die hij eerst alleen voor zichzelf wilde houden; van het versje, dat ze zingen moesten, van..... ja, alles, alles vertelt hij.

Als hij klaar is, geeft Moeder hem een kus, en zegt zacht: „Luister eens Joosje, jij bent mijn groote jongen. Ik ben zóó blij, dat je niet gedaan hebt, wat jezelf graag wou, maar dat je Gods wil deed, dat is meer waard dan de mooiste prijs. Wanneer we doen, wat God van ons vraagt, dan hebben we loon bij God. God lief te hebben boven alles, dat is het voornaamste. Ga nu maar mooi spelen, vent, als je jarig bent, krijg je van Moeder een kleurdoos en dan vragen we Hans den heelen middag.”

Getroost en blij gaat Joosje platen kijken.

Het feest, ter eere van Schootzeil's nieuwe paleis werd met groote vreugde gevierd. Het feest duurde wel drie dagen. Op het heetst van den dag sliepen de menschen, maar vooral des avonds, als de maan hoog en helder aan den hemel stond, was er in de stad van koning Schootzeil tam-tam, dan was reeds van verre te hooren het eentonige maar opwindende gezang van de zwarte feestvierders.

Op het laatst vond Schootzeil, dat het nu genoeg was, en juffrouw Slotter kreeg opdracht geen kafferbier meer te schenken. Dus was het op het punt van drinken „taptoe”. Toen was de aardigheid er bij de negers gauw af en langzamerhand keerde de rust in Schootzeils hoofdstad weer.

Schootzeil begon er nu ernstig over te denken goed aan het regeeren te gaan. Hij had een lang onderhoud met Erdal en trachtte deze aan het verstand te brengen, dat er een soort ministerie moest worden gevormd. Het kostte Schootzeil heel wat moeite eer Erdal er iets van begreep. Onder koning Oekeleke en zijn voorgangers was het gewoonte geweest, dat de vrouwelingen van den koning eigenlijk meer luitjes waren, die op kosten van het volk leefden, en den koning beschermden uit eigenbelang, om hun goede baantje niet kwijt te raken. Erdal dacht, dat Schootzeil iets dergelijks bedoelde en daarom had hij er heelemaal geen bezwaar tegen nimister — hij kon het woord maar niet goed uitspreken — nimister te worden. Maar Schootzeil bedoelde heel wat anders.

„Niks er van”, zei hij, „het is heelemaal niet mijn bedoeling, dat er weer zoo'n stelletje volksverdrukkers aan den gang komt, als onder koning Oekeleke het geval was. Ik moet menschen hebben, die hun volk een beetje vooruit willen helpen. Jij bent de kwaadste niet, Erdal, het zou me het beste lijken, dat jij voor de financiën zorgde.”

„De financiën, wat zijn dat, kan je dat eten?”

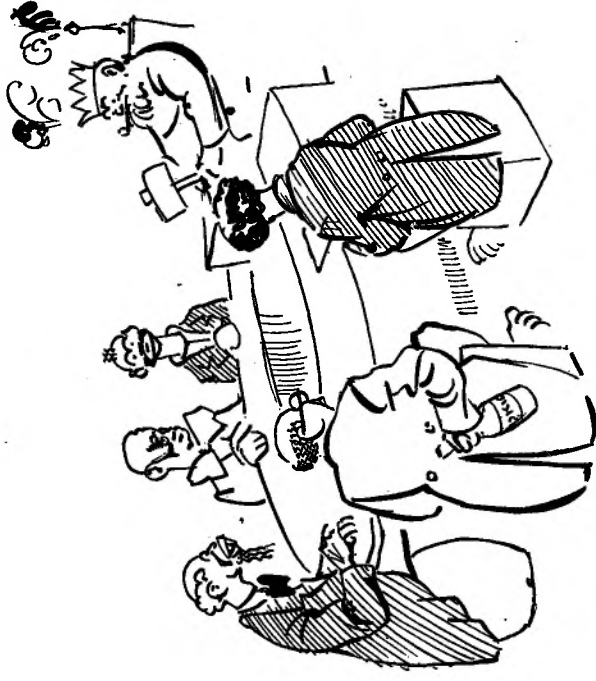
„Nee, dat zijn de centjes.”

„Heel graag dan”, zei Erdal.

„Ja, stem het nou maar niet zoo gauw toe, want jij-zelf zal van de centjes koud blijven, het zijn de gelden van het land waar je voor moet zorgen.”

„O juist.”

„Ja, al zeg je nou, o, juist, het schijnt, dat je er geen

sikkepit van begrijpt, zooals de bakker zei, toen hij zag, dat het jongmaatje zijn arm in den oven stak, maar dat is niets, dat zal ik je wel leeren.... jij moet voor de centen zorgen.... maar nou de anderen.”

Het bleek, dat er een neger woonde, twee dagreizen ver, die vroeger, bij een Engelsche expeditie in de buurt, geholpen had met wegen aanleggen. „Haal hem hier”, zei Schootzeil, „hij moet minister van Waterstaat worden.”

„Man, je lijkt wel niet goed”, vond juffrouw Slotter,

ONDER ELF NEEF EN NICHTJES

4) DOOR NELLY

In enkele woorden liet zij de groote meisjes vertellen wat de oorzaak van den twist was. Hoofdschuddend zag ze Bep aan. „Was 't weer zoo laat Bep, wou je er weer niet uit? wanneer zul jij nu eens leeren op te staan wanneer je geroepen wordt.”

„Hoeft hij me nog niet met water te gooien”, weerlegde Bep.

„Dat is zoo”, gaf Clara toe, „maar dan moet jij geen aanleiding geven, en als 't niet verandert, haal ik je voortaan uit bed, als ik opsta, begrepen?”

Mokkend ging Bep naar de waschtafel, waar ze weer vond, dat Jo haar in den weg stond, die juist Dik onder handen nam.

Clara zei niets meer, er was nu toch niets met Bep te beginnen, als de anderen nu ook maar zoo slim waren om hun mond te houden, en haar aan haar lot over te laten.

Voor alle zekerheid nam ze Frans, die bijna klaar was, mee naar beneden. Om den hoek van de deur trok hij nog gauw een langen neus tegen Bep, wat hem een draai om zijn ooren van zijn oudste zuster bezorgde. Verschrikt en verontwaardigd keek hij haar aan; dat zij dat ook juist zien moest.

„Je moet me niet slaan hoor!” zei hij boos.

„Moet jij maar niet zoo leelijk doen,” gaf ze ten antwoord, „en nu naar de huiskamer, en niet in den weg loopen hoor, denk er aan.”

Om ongeveer kwart voor negen, was er groote opruiming, zooals moeder het wel eens schertsenderwijs noemde.

Vader naar kantoor, Willem naar 't Gym, Kees, Mien, Jo, Bep en Frans naar school en Ella, nadat ze eerst Dik en Jan naar de Fröbelschool gebracht had, naar de H. B. S.

't Werd dan zoo rustig en stil in huis. Clara kleeedde eerst Henk aan en zette hem in de box, daarna deed ze kleine Willy in bad, gaf ze haar pap en lei ze weer in de wieg.

Willy was doorgaans een zoet kindje, huilde zelden, maar kon uren stil liggen kijken of spelen; vandaag was ze echter

onrustig, huilde maar steeds en voelde koortsig aan.

De dokter die voor moeder kwam, zei: dat de kleine meid last van een tandje had, als die er door is, zal ze wel weer zoet worden.

Toch was het lastig en akelig om aan te hooren. „Je zou er hoofdpijn van krijgen,” zei Clara tegen haar moeder, „zooals dat kleine ding te keer gaat.”

Om elf uur viel ze gelukkig in slaap, en herademde Clara. Ze nam Henk mee naar de keuken, bang dat hij zijn zusje wakker zou maken.

De morgen vloog om. Om even half twaalf kwam Frans uit school, wat later door Bep gevolgd. Haar gezicht stond nog op slecht weer. Gedag zeggen was blijkbaar te veel geveerd. Ook Clara zei niets, zij kende haar zusje en wist dat er toch niet mee te praten was, was ze 's morgens uit haar humeur, dan was ze het voor heel den dag.

Frans was de vechtpartij van vanmorgen al vergeten. „Ga je mee in den tuin, Bep?” vroeg hij.

„Nee,” stijf en afgemeten werd het gezegd.

Verwonderd keek Frans op, en het stuursche gezicht van zijn zusje ziende, ging hem een licht op. „Heb je 'm nog om zeg? Ben je nog niet uitgeslapen?”

„Mispunt!”

„Maar Bep toch,” vermaande Clara, „wat is dat nu voor taal, wat bezielt jou toch?”

„Hij plaagt ook zoo.”

Clara negeerde dit antwoord, en zei: „Kom ga nu maar in den tuin en kibbel niet meer.”

Verwachtend keek Frans Bep aan, maar boos draaide zij zich om.

„Nou dan niet hè, 'k heb je niet noodig hoor!” riep Frans, en fluitend liep hij den tuin in.

Henk probeerde ook de aandacht van zijn zusje te trekken, door te roepen: „Beppe, Beppe,” doch Bep was doof.

„Vervelend kind toch,” dacht Clara, „wat heeft ze er aan om zoo te koppen. Straks maakt ze weer ruzie met de een of ander.”

(Wordt vervolgd).

RAADSELS.

Voor Ouderen:

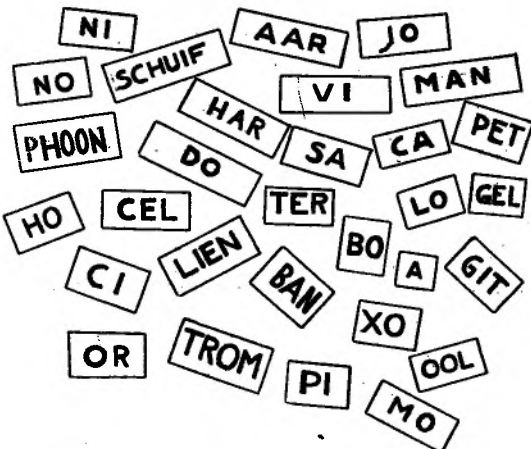
4. Rebus.

= G E D

5. Mijnheer Zingzang geeft muzieklessen. Zijn heele kamer staat vol muziekinstrumenten. En nu moet iedere nieuwe leerling eerst laten zien dat hij al die verschillende instrumenten bij name kent. Daarvoor krijgt hij van mijnheer Zingzang een doos met kaartjes. Op ieder kaartje staat een lettergreep van een muziekinstrument. Wanneer nu iemand netjes al de namen van de muziekinstrumenten kan vormen, wordt hij als leerling aangenomen, anders moet hij maar zien bij een minder knappen meester les te krijgen.

Hier zijn de kaartjes, probeeren jullie het ook eens. Het moeten twaalf instrumenten zijn.

6.

Welke stoel zou dat toch wezen,
Die wel in een huis maar nooit in een
kamer staat?
'k Wed dat ieder die wat nadenkt,
In een oogenblik het raadt.

Voor Jongeren:

4. Rebus.

5. Wie speelt er eerst en slaat dan?
6. Welke steen kan rooken?

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder, die meedoet aan het raadseloplossen, moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koosje p.a. N. V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbzn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de mooiste drie en die winnen den prijs. Dus doe je best.

ONZE COURANT

BINNENLAND

BELASTING BETALEN.

Dat is iets, waar jullie nog geen verstand van hebt. Toch waag ik niet te veel als ik veronderstel, dat jullie wel weet, dat belasting betalen niet tot de werkjes behoort, die iemand graag doet.

Je kunt dus wel begrijpen, dat het met dikke letters in de courant komt, wanneer iemand teveel belasting betaalt. De Minister van Financiën maakte bekend, dat hij een gift van f 1000.— had ontvangen om in de groote onkosten van het rijk tegemoet te komen. De geveer is onbekend, maar de dank van den minister was er niet minder om.

DE GRAF ZEPPELIN IN NEDERLAND.

Binnenkort zal het luchtschip Graf Zeppelin weer een tocht boven ons land maken. Het bijzondere hiervan is, dat de Zeppelin nu ook zal landen. Daarvoor zijn heel wat voorbereidselen noodig. Een paar honderd mannen worden afgericht om de touwen van de dalende Zeppelin te grijpen en aan groote ankermasten vast te maken. Kort geleden heeft een mislukte luchtschiplanding nog het leven gekost aan twee menschen, terwijl een derde met moeite in het luchtschip werd gheschen. Het luchtschip rukte van de ankermasten los en drie mannen, die nog touwen vasthielden, gingen mee de lucht in, met het genoemde gevolg. Zoo'n landing moet dus met veel overleg gebeuren. Het eerst zal in Twente worden geland. Hier is dan gelegenheid voor passagiers om in en uit te stappen. Dan gaat de tocht naar Waalhaven, waar weer geland wordt en weer passagiers kunnen wisselen. Vanuit Waalhaven wordt dan zonder tusschenlanding naar Duitschland teruggevlogen.

Wie dus eens met een luchtschip wil reizen kan van deze gelegenheid gebruik maken.

GEEN ZUIDERZEE MEER.

De afsluitdijk is klaar. 28 Mei 1932 is het laatste gat van „de Vlieter” gestopt. Onthoudt den datum maar goed. De laatste bezigheden werden verricht in tegenwoordigheid van officieele personen, die per boot het werk gadesloegen. Nadat er gesproken was, over de groote beteekenis van dit feit en de overleden oud-minister Ir. Lely was herdacht, die zoo had geijverd voor het plan: „droogmaking van de Zuiderzee”, werd een sein gegeven en de groote machinale grippers begonnen de laatste vrachten steen uit de schepen te grijpen en in het gat te storten. Nog vloede het zee-water er over heen. Niet lang meer. Na twee uren was de dijk boven het zeewater gekomen en hield het onverbiddelijk tegen. De afsluitdijk was er. Onmiddellijk klonk er van alle omliggende schepen sirene-geloei en stoomfluit-gegil. 't Was oorverdovend, zóó gaven ze uiting aan hun vreugde over dit groote feit. De afsluitdijk was er..... maar..... de Zuiderzee was dood. Daarom was er niet alleen vreugde. Alle visschersvaartuigen, die nu niet meer naar zee kunnen om hun bedrijf uit te oefenen, hadden de vlag halfstok gheschen ten teeken van rouw. Zoowel de schepen in de havens als op zee, alles rouwde. Laten we hopen

dat alle visschers ruim een stuk brood zullen vinden in de nieuwe Zuiderzee-provincie.

DE EERSTE OVER DEN AFSLUITDIJK.

Onmiddellijk na de totstandkoming van de afsluiting is een onderwijzer per fiets den afsluitdijk overgegaan. Het tochtje viel hem niet mee, want over een groot gedeelte is de dijk nog niet berijdbaar. Zelfs is het moeilijk om over al die losneergeworpen keien te loopen, zoodat de meneer zijn fiets een heel eind heeft moeten dragen. Maar hij is er gekomen, want ten slotte bereikte hij weer een berijdbaar gedeelte. Toen ging het weer gemakkelijker. Hij had toen een effen weg. Maar zou de wind hem toen niet erg geplaagd hebben op dien dijk daar midden in zee? 't Waait er altijd hard op den afsluitdijk.

BUITENLAND

GEEN NETTE MANIEREN.

De Pruisische Landdag kan vergeleken worden met onze Tweede Kamer. Jullie weet wel, dat daar allemaal deftige meneeren zitten, om over de belangen van het landsbestuur te praten. Van zulke meneeren verwacht je, dat ze zich netjes zullen gedragen. Helaas, daar in Pruisen hebben ze zich minder dan slecht opgevoede schooljongens gedragen. Toen de heeren het op een moment niet met elkaar eens waren op de vergadering van 25 Mei, grepen er een paar naar hun stoelen en gingen daarmee hun tegenstanders te lijf. Verder werd alles voor wapen gebruikt, wat er maar in de zaal stond. Inktpotten, boeken, enz. De politie moest er een eind aan maken. Wie zal de schade betalen?

PLUNDEREN VAN WINKELS.

In Duitschland doet de toestand denken aan onzen mobilisatietijd. Uit Essen komt bericht, dat 25 mannen een levensmiddelenwinkel zijn binnengedrongen en dien hebben geplunderd. Tien daders zijn door de politie gearresteerd.

SCHENDEN VAN KERKHOVEN.

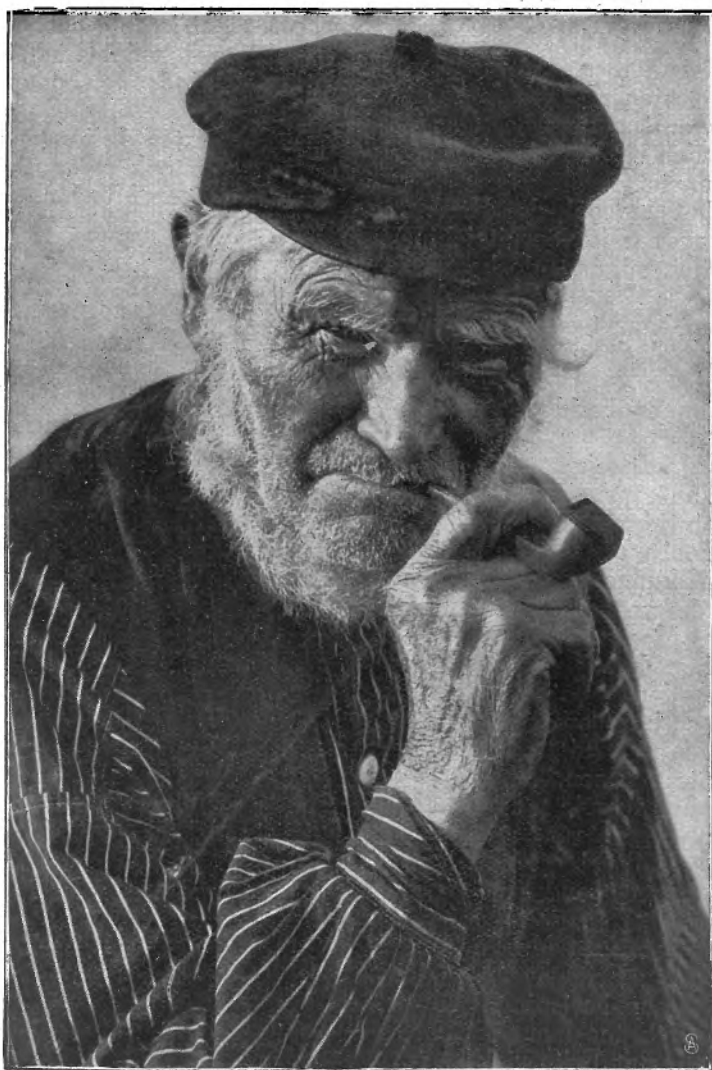
De Joden hechten bijzondere waarde aan hun kerkhoven. De steen wordt nooit gebruikt om het graf te dekken, maar rechtop gezet als gedenkteeken aan den doode. Want ze willen het graf niet afsluiten, opdat de doode bij de opstanding geen steen op zijn weg zal vinden. Nu zijn er in Duitschland menschen, die de Joden haten en ze plagen waar dat mogelijk is. In den laatsten tijd doen ze dat door de Joodsche kerkhoven te schenden. Grafsteenen worden omgegooid, zoodat ze op het graf komen te liggen. Eén kerkhof werd bijna heelemaal verwoest. In Thüringen werd een dood zwijn op het kerkhof geworpen. Alles om de Joden te plagen. Jullie weet welk een afschuw een Jood van een dood zwijn heeft. Van de daders natuurlijk geen spoor. De Joodsche gemeenten hebben nu een belooning uitgelooft voor het opsporen van de daders.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 17 JUNI 1932

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MIJ. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

Het morgenpijpje.

HET BOEKENKASTJE

door ELLY VERA.

„Dag Moeder, dáág”, met dien uitroep kwamen Henk en Frits de kamer binnenstuiven, onderwijl hun tasschen maar ergens neergooiend.

Waar ze terecht kwamen deed er minder toe. Drie lange uren hadden ze in school moeten zitten en dat met dit mooie weer. Toen dan ook om 12 uur de bel luidde, waren ze de school uitgestornd, geen minuut konden ze er langer blijven.

De onderwijzer, die anders zoozeer op orde gesteld was, had dien dag maar wat door de vingers gezien. De kinderen geleken wel jonge veulens die voor 't eerst buiten komen, na den heelen winter op stal te hebben gestaan.

En zoo kwam het dan ook dat Henk en Frits, opgewonden door 't vooruitzicht op een heerlijken vrijen middag, de kamer in kwamen stuiven.

Moeder had aan haar twee ooren bijna niet voldoende om al de verhalen aan te hooren.

En wat een plannen hadden ze al niet voor den middag.

't Konijnenhok moest schoon gemaakt en Bruno, de hond, zou eens flink gewasschen worden en hun tuintje moest nog omgespit, want nu 't zulk mooi weer werd zouden ze zeker ook haast al kunnen zaaien.

Eindelijk was de woordenvloed in zoverre bedaard, dat Moeder hun kon vragen of ze nu eerst hun handen wilden gaan wasschen, dan konden ze eten en al die plannen ten uitvoer brengen.

Terwijl ze de kamer uitgaan om aan Moeders verzoek te voldoen, bespreken ze wat ze dit jaar in hun tuintje zullen zaaien.

Maar op eens... pats... daar ligt Frits lang uit, gestruikeld over de tasch van Henk, die op den grond was terecht gekomen.

Vallen leert opstaan, zegt Moeder, maar wanneer ze ziet wáár Frits over gevallen is, volgt er meteen een berisping.

Ja, dat moet Henk toestemmen, het is eigenlijk *zijn* schuld dat Frits viel.

Wanneer Henk zijn tasch op de plaats had gelegd, was Frits niet gevallen.

„Maar Moeder”, zegt Frits, „het is toch ook zoo vervelend om altijd eerst je tasch

naar boven, naar je kamertje te moeten brengen.

Bij Jan de Gooier hebben ze een kast in de gang en daar mag Jan z'n tasch ook altijd bergen.”

„Ja”, zucht Moeder, „we hebben gebrek aan een paar kasten.

In de tegenwoordige huizen worden haast geen kasten meer gebouwd en een huisvrouw kan er toch niet zonder.”

Frits vindt dat Moeder dan maar een paar kasten moet koopen, hij heeft een heele groote kast zien staan in den meubelwinkel vlak bij school.

„Ja”, zegt Moeder, „maar om kasten te koopen moet je geld hebben en jullie weten wel dat we zuinig moeten zijn, omdat Vader al sinds een paar maanden geen werk heeft.”

— Dat wisten de jongens wel en daarom praten ze er ook maar niet meer over. —

— Maar toen Moeder een week erna om 't verlanglijstje vroeg van Henk, die over drie dagen jarig zou zijn, stond bovenaan „een boekenkastje”.

— Toen de jongens 's avonds naar bed waren, liet Moeder het verlanglijstje aan Vader zien.

„Ja... een boekenkastje kóópen, daar is geen denken aan, maar zou jij er niet een kunnen maken”, zegt Moeder.

„Nu”, zegt Vader, „dan moet ik eens even naar onzen buurman, die kwam zoo pas thuis met drie kistjes en op mijn vraag wat hij daar mee ging doen, vertelde hij me dat hij een kastje ging maken.”

Vader ging er direct heen en kwam na een uurtje met een vroolijk gezicht terug, nu kon Henk een boekenkastje krijgen, zonder dat hij er veel geld voor behoefde uit te geven.

„Toen ik binnen kwam”, vertelde Vader, hoorde ik al een geklop en gehamer van belang”; ik moest maar in de keuken komen, daar waren Jansen en z'n vrouw.

En toen ik het doel van mijn komst vertelde, zegt Jansen, wel man, dat tref je, we zijn er juist druk mee bezig, nu kun je meteen zien hoe we het doen.

Hij had drie klontjes-kistjes, zonder deksel, bij den kruidenier gehaald, deze met de opening naar voren, boven op elkaar gezet en vast gespijkerd.

Toen ze van binnen en buiten met behangselpapier beplakt.

Onderwijl had juffrouw Jansen een

gordijntje gemaakt met beenen ringetjes er aan voor 't schuiven.

Toen 't kastje klaar was werd aan de twee bovenhoekjes een schroefoog ingedraaid en daar een traproedje, dat niet meer gebruikt werd, met 't gordijntje eraan, door geschoven.

En daar stond een keurig boekenkastje voor me.

Den volgenden dag ging Moeder eens naar zolder om te zien of ze ook nog 't een en ander had, wat ze voor het kastje zouden kunnen gebruiken.

Een rolletje behang was al gauw gevon-

den en inplaats van een traproedje vond ze een mooi glad bamboestokje nog van de sportkar, die al lang opgeruimd was.

En voor 't gordijntje een reep batikstof; met een beetje overleg zou dat er juist uit kunnen.

Vader zorgde voor de kistjes en toen gingen Vader en Moeder aan 't werk.

't Resultaat was verrassend.

Zoo kwam het dat Henk op zijn verjaardag een eigen boekenkastje kreeg en Moeder geen last meer had van slingerende tasschen.

HET KONIJN.

Jan had een konijn gekregen...
Van een flinke kist, een leege,
Werd een aardig hok gemaakt...
Zoo was Klaas in huis geraakt.

Nauwlijks schemerde de morgen,
Of Jan dacht al om de zorgen
Voor zijn lievelings-konijn,
O, wat was zoo'n dier toch fijn!

Als Jan en de kleine Lene,
In de buurt van 't hok verschenen,
Was die Klaas echt in zijn sas,
Denkend aan het malsche gras.

Hongerend naar lekk're knollen,
Die Jan in zijn hok liet rollen,
Naar een koolblad, naar een raap,
Giften van den kleinen knaap.

Ja, het zou gerust haast schijnen,
Of het lot van de konijnen
In de vrijheid, slechter was...
Maar dat merk je anders ras.

Eens was 't hok niet goed gesloten,
Klaas heeft 't deurtje weg-gestooten...
En nam vlug en goed de wijk,
Naar het vrij konijnen-rijk.

M.

ALLEEN IN HET BOSCH.

(Voor de kleintjes.)

Keesje was een bij de handje. Zoo jong als hij was, deed hij graag, waar hij zin in had. Zijn vader en moeder moesten elk oogenblik zeggen: „wat doet ons Keesje nu weer”. De eene maal zat hij bij den waakhond in het hok, een andere keer zat hij in de sloot en probeerde de kleine spartelende vischjes met zijn hand te vangen. Als Keesje dan weer gevonden was, kreeg hij een duchtige — ook wel eens een gevoelige — vermaning, maar zijn ouders waren veel te blij, dat hij er weer was, dan dat ze lang boos zouden kunnen blijven. Maar het zou ons Keesje leelijk opbreken. Op een mooien zomerdag was hij met vader en moeder naar het bosch gegaan. O, wat was het daar lekker. Vader had het heel de week druk gehad, evenals moeder, en toen die beiden daar zoo rustig op een vrijen Zaterdagmiddag in het bosch lagen, vielen zij in slaap. Eerst had Keesje zitten rondkijken, maar toen hij zag, dat vader en moeder zich niet bewogen, leek het hem een geschikt oogenblik om zijn eigen weg te kiezen. En daar ging hij, de kleine man. . . een boterham nam hij onder z'n arm mee! Hij moest toch op reis. O, wat zongen de vogels mooi in het bosch, vooral daar, waar het wat stiller was. En wat een prachtige vlinders vlogen er rond. . . . Kijk, daar had je een eekhoortje ook. Dat was alles nu wel heel mooi, zoolang het nog heelemaal dag was. Maar toen de avond zoo'n beetje ging vallen, dacht ons Keesje er aan, maar weer naar vader en moeder terug te gaan. Doch dat was niet zoo makkelijk. Hij werd bang, toen hij den weg niet vinden kon. . . . en de geluiden van het bosch, welke hij eerst zoo mooi gevonden had, deden hem nu de vrees om het hart slaan. Hij zag allerlei vreemde dingen, het leek wel of de knoesten der boomen gezichten waren, die hem aankeken

en riepen: „jij komt vanavond het bosch niet meer uit.” Wat moest hij doen?

Maar het was zoo erg niet als het er uitzag. Vader en moeder waren, zoo spoedig Keesje op stap was gegaan wakker geworden en hadden uit de verte ons ventje gevolgd. Ze wilden wel eens zien hoe klein-Keesje zich houden zou. . . . Natuurlijk zorgden ze er voor, dat Keesje hen niet zien kon. O, o, wat had dat jongetje een verdriet, toen hij dacht, daar zoo alleen door het bosch te dwalen.

Moeder wilde al direct naar hem toevliegen, maar vader weerhield haar. „Laat hem maar eens loopen”, meende deze, „dan vergeet hij het zoo gauw niet”. Maar eindelijk werd het toch ook vader te erg. „Nou zullen we Kees-broer maar uit den nood helpen”, vond hij.

Voorzichtig om Kees niet te laten schrikken riep hij hem en kwam uit zijn schuilplaats te voorschijn.

O, o, wat was die Kees blij, dat hij vader en moeder zag! En of de les geholpen heeft?

Nou, en goed hoor!

Als Keesje ooit weer zijn eigen zin wilde doen, hoefde vader maar te herinneren aan dien moeilijken tocht en de schrik sloeg hem om het hart.

M.

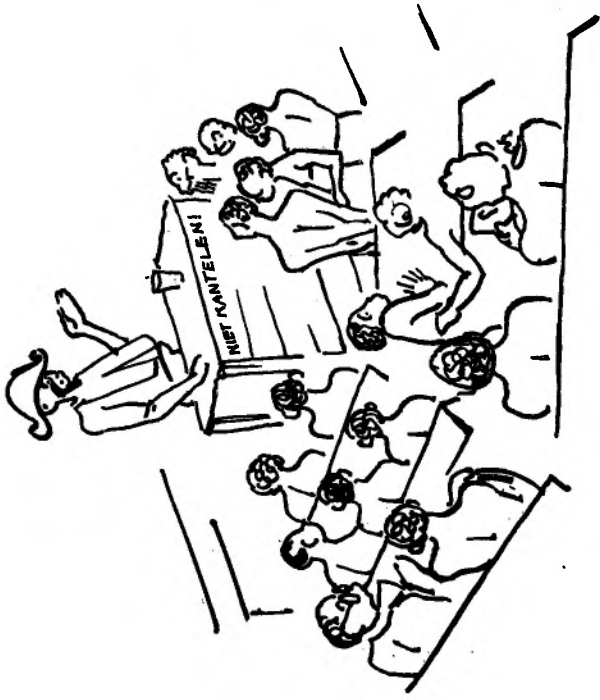

„hoe kan nou zoo'n neger, die wel eens aan wegen geholpen heeft minister van Waterstaat worden?"

Maar Schootzeil haalde zijn schouders op: „Er zijn wel landen, waar ze krantenschrijvers minister van landsverdediging maken... neen, dat komt best terecht... als die neger zoo kwiek is geweest zich voor een Engelsche expeditie op te geven, zit er bij dat mannetje wel wat bij." En dus werd de neger Sampi-top tot minister van waterstaat gebombardeerd. Nu wilde Schootzeil er nog drie ministers bij hebben: een van onderwijs, een van justitie en een van handel. De minister van onderwijs was gauw gevonden.... Vlak bij de hoofdstad Urepu, woonde een heer, die vroeger in dienst van een zendeling was geweest. Hij was op een eenigszins zonderlinge manier uit dezen dienst geraakt..... de bevolking had den zendeling opgegeten en men beweerde — maar ja, er wordt zooveel gezegd, — dat zijn bediende een vorkje mee gepikt had. Maar dat alles was al jaren geleden gebeurd en Krupukakoe had den naam van een heel wijs man te zijn, die zelfs in de vreemde Engelsche taal schrijven kon. En dus werd hij minister van onderwijs. Hij had met zijn baard van drie haren ook werkelijk een waardig voorkomen. Minister van Justitie werd een kaalhoofdige man, die door de bevolking steeds in moeilijke rechtsgevallen geraadpleegd werd en veel van de oude gewoonten en gebruiken afwist. Voor wien mocht denken dat deze rechtsgeleerde, Iliwipoepoe, zijn hoofdhaar was kwijtgeraakt door het harde studeren, kan ik mededeelen, dat dit niet zoo is. Bij een leeuwenjacht, in zijn jonge jaren, had een leeuw hem wat hardhandig over zijn kruin gestreken. De minister van handel had den grootsten etenswaren-handel in Urepu en had zelfs bij de menschen buiten het gebied van koning Schootzeil den naam van een goed handelsman te zijn. Ook hij had zich niet voor laster kunnen vrijwaren: men beweerde, dat hij vroeger de ziel geweest was van den slavenhandel. Maar nu deed Sriperoet er al lang niet meer aan. Dit was dan het gezelschap waar koning Schootzeil

mee wilde probeeren te regeeren. Hij liet de heeren bij zich in het paleis komen en hield een van zijn beroemde redevoeringen, keurig op zijn spliksplinter-nieuwen troon gezeten.

„Zwarte jongelui" — zoo begon Schootzeil — „zwarte

jongelui.... Ik geloof, dat ik hier wel zoowat de meest pientere lui bij elkaar heb — ja ik zie wel, dat de minister van handel een flesch whiskey in zijn zak stopt — hoe kom je daaraan? Denk er om, op de vergadering van den ministerraad geen whiskey drinken. Het was beter, als je die heelemaal niet dronk."

„De Europeanen drinken toch ook wel wat op vergaderingen?" verdedigde de minister zich.

„Komt er niet op aan.... hier geen whiskey.... als

ONDER ELF NEEF EN NICHTJES

5)

DOOR NELLY

In Bep's hartje zag het er niet rooskleurig uit. Ze was boos. Boos op alles en iedereen. Alles vond ze even vervelend, en ieder even akelig. Op school ook al; de meisjes plaagden haar en lieten haar overal buiten, de meester was onbillijk, een ander mocht alles, zij mocht niets.

Och arme Bep, zag je jezelf toch eens in je ware gedaante, ging je oog eens open voor je eigen gebreken.

Ze kwam heusch nooit iets te kort, integendeel, juist omdat ze zoo lastig en veeleischend was, werd zij meer dan de anderen ontzien, om ruzie en gekibbel te voorkomen.

Menigmaal werd ze op haar gebreken gewezen, zoowel door vader als door moeder, maar zelden werd het trotsche en eigenzinnige hoofdje gebogen. Nee, Bep was niet een van de makkelijkste van het gezin.

Langzamerhand kwamen de Donkjes weer thuis. Ella met de kleine jongens, dan Mien en Jo, totdat tegen etenstijd het geheele gezin voltallig was.

Toen allen, op moeder na, rond de tafel vereenigd waren, deed vader het gebed, en daarna in leeftijd elkander opvolgend de kleinsten van het gezin.

Toen het Dik's beurt was, werd er niets gehoord, even werd er gewacht, toen zei vader: „Bidden Dik!”

„Nee ik bid niet!”

„Denk er om”, zei vader, „niet bidden, dan ook niet eten.”

„Ik bid niet”, klonk het nogmaals, en stevig klemde hij zijn lippen op elkaar.

„Dan Jan”, ging vader verder.

Jan keek Dik eens aan, en zei vastberaden: „Ik bid ook niet.”

„Dan jij ook geen eten”, besliste vader, stond op, nam de belhamels elk bij een arm en zette hen in de serre op een stoel, een goed eind van elkaar, maar toch zoo, dat hij zelf het zicht op hen had.

Dit hadden de deugnieten zeker niet verwacht, want zij keken met angstige oogen hun vader aan.

Vader zette zich weer en deed als of er niets gebeurd was. De kinderen onder elkaar gaven hun op- en aanmerkingen ten beste, de een keurde het af, en de ander

lachte heimelijk, doch vader sneed alle discussies af, door te zeggen: „Eten en niet praten kinderen.”

Dik had al gauw spijt van zijn ongehoorzaamheid. Het zicht te hebben op allen die daar lekker zaten te eten, en zelf niets te krijgen was erg genoeg. Dik was een echte smulpaap, en droeg zijn naam met eere. Hij was zoo dik en rond als een tonnetje.

Op een gegeven moment liet hij zich van zijn stoel glijden, liep de kamer door, naar zijn plaats, klom op zijn stoel, raffelde zijn gebedje af, en hield zijn bordje bij.

Verbaasd keken de broers en zusjes toe.

„Ho, ho, wat is dat”, zei vader, „wat kom jij doen?”

„Ik heb gebid”, antwoordde Dik en keek zijn vader verwachtend aan, als om te vragen of hij nog meer verlangde.

„Ja”, zei vader, „maar dat gaat zoo niet hoor, je kan nu eerst eens netjes vragen of je nog aan tafel mag komen, eigenlijk moest je heelemaal geen eten meer krijgen.”

Dat was te veel voor Dik, zijn lipjes begonnen te beven en een paar dikke tranen rolden over zijn wangen. Hij liet zich van zijn stoel glijden liep naar zijn vader toe, en riep schreiend: „Ik zal zoet zijn, pappa.”

Ook Jan begon van den weeromstuit te huilen, en vader had moeite zijn bengels te troosten en tot bedaren te brengen.

Eindelijk waren ze gekalmeerd en zaten ze weer op hun plaats, deden netjes hun gebedje, en mochten toen gaan eten.

Jo en Mien, die naast elkaar zaten, praatten zachtjes met elkaar. Bep tegenover hen verstond niet wat er gezegd werd, en keek nijdig toe. „Je hebt het zeker over mij hè?” viel ze uit.

„Och kind je zeurt”, zei Jo, „ik heb wel wat beters om over te praten dan jou.”

Mien stootte Jo aan. „Maak nu geen ruzie!”

„Ach ja, dat kind ook, ze is zeker met haar verkeerde been uit bed gestapt.”

„Nee gehaald!” riep Frans, triomfantelijk.

„Akelig jog,” beet Bep hem toe.

„Stil kinderen”, vermaande vader, „geen ruzie maken.”

„Ze plagen me al heel den dag”, klaagde Bep.

„Kom, kom, zoo'n vaart zal dat wel niet loopen, je moet niet zoo gauw kwaad worden”, suste vader die zijn dochttertje kende.

(Wordt vervolgd).

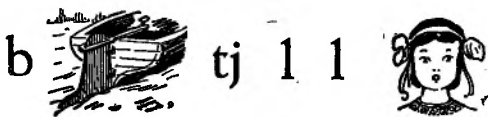
RAADSELS.

Voor Ouderen:

In Rebus no. 4 is een fout geslopen. Het moet worden:

7. Nieuwe Rebus.

8. Van welke steensoort ontstaat door verwisseling van de letters een andere steensoort?

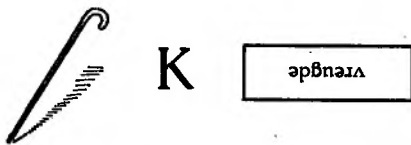
Ingezonden door Woelwater, Amsterdam.

9. Welk kledingstuk heeft de meeste afnemers?

Ingezonden door Hazewind.

Voor Jongeren:

7. Rebus.

8. Ik wou nu wel eens weten
Welke bergen zouden 't wezen
Die elk jaar weer zijn verrezen
Om te worden opgegeten?

9.

1	2	3
4	5	6
7	8	9

1, 2, 3, is een meisjesnaam en gelijk aan 1, 4, 7.

4, 5, 6, is een laagte tusschen de bergen en gelijk aan 2, 5, 8.

7, 8, 9, is schadelijk in een aquarium en gelijk aan 3, 6, 9.

Ingezonden door Maartsch viooltje.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

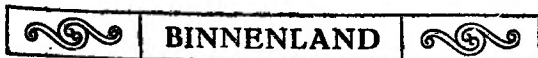
Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koosje p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

EEN STEEN VAN GROOTE AFMETINGEN.

Te Heerlen wordt een nieuw retraitshuis gebouwd. Bij de graafwerken is men op een steen van buitengewoon groote afmetingen gestooten. Deze steen is

1 M. lang, 2 M. breed en 1½ M. hoog. Meet thuis maar eens een kamer na, die niet al te groot, is, dan zul je zien dat de steen een kleine kamer heelemaal kan vullen. Het gewicht bedraagt 15.000 K.G.; dat is bijna twee maal zoo zwaar als de bekende Amersfoortsche kei, die kort geleden verplaatst is en bij die gelegenheid door jonge meisjes werd getrokken.

EEN KRAAI DIE AAN „INMAAK” DEED.

In Akkerwoude merkten een paar arbeiders van de zuivelfabriek dat een kraai een groot stuk kaas kwam weghalen. 't Was een harde hoekige korst en ze waren nieuwsgierig wat daar wel mee zou gebeuren. De kraai vloog naar een weiland in de buurt en begon het stuk kaas, stevig met zijn snavel te bewerken. Telkens wanneer er een stukje afviel nam de kraai het in zijn snavel en vloog er een paar meters verder mee weg. Een gaatje werd dan in den grond gepikt, het stukje kaas er netjes in verstoppt en dan werd opnieuw het werk aan het groote stuk kaas voortgezet. Dat was niet makkelijk want de korst was groot en hard. De kraai had er dus een heelen tijd werk mee. Eindelijk was hij toch klaar, en nu is het merkwaardige, dat hij de stukjes niet zoo maar ergens stopte, maar telkens op gelijken afstand van elkaar in één rechte lijn. In den grond kon de kaas nu wat zachter en beter te verteren worden. Den volgenden morgen zagen de arbeiders de kraai weer aankomen. Hij vloog naar zijn provisiekast en nam er een stukje kaas uit. Zoo deed hij elken dag op den zelfden tijd, tot alle stukjes kaas verorberd waren.

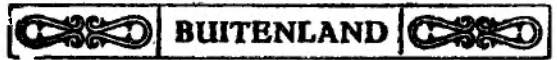
UIT INDIË.

MENSCH OF BEEST?

Als we nog heel klein zijn, vertelt moeder ons al uit den Bijbel. Wat is dat toch heerlijk, want zoo leeren we al jong dingen verstaan, die groote geleerde mannen maar niet kunnen begrijpen. Wij weten allemaal wel, dat God de menschen gemaakt heeft. Gelukkig dat we het weten, want wat zouden we zonder Hem in de wereld moeten beginnen? Nu weten we dat God ons niet loslaat ook al doen we kwaad. Hij laat ons niet los, omdat Hij ons gemaakt heeft. Hij zal ons weer onze oude heerlijkheid teruggeven, mits we in Hem willen gelooven. Zijn we dan niet rijk als we dat weten? En is het niet heerlijk om dat al jong van moeder te hooren? Wat zijn de menschen dan ongelukkig die dat niet willen gelooven. Ze willen toch weten waar de mensch eigenlijk vandaan komt en nu hebben ze bedacht dat de mensch wel eens van de apen kon afstammen.

Allerlei geleerde heeren zijn bezig om te onderzoeken of ze een band tusschen mensch en beest kunnen vinden. En waarlijk daar wordt in Indië een wezen ontdekt, waarvan ze niet zeker zijn of het een mensch of een beest is. Dat wil zeggen, het was een groote aap, maar hij of liever zij, want het was een wijfje, liep recht op. Ha! zeggen de geleerden, zie je wel, dat is dus bijna een mensch, we krijgen straks toch nog gelijk, en de menschen met hun geloof aan een God, die ons gemaakt heeft, krijgen ongelijk.

Er was ook een jong bij de aap, en dat jong had een witbehaarde huid en geen staart. Net een echt kind, werd er gezegd. Nu is die aap geschoten en het geraamte opgezet, en ook de huid van het jong is opgezet. Dat zou allemaal heel gewoon zijn, wanneer er nu in onze Tweede Kamer niet iemand was komen vragen, of het doodschieten van dit beest, geen moord was, want als het eens een mensch was geweest, zou je hem toch ook niet mogen doodschieten? Vinden jullie het niet verschrikkelijk dat er menschen zijn, die zoo iets durven vragen?

ZOU HET WAAR ZIJN?

De berichten uit Rusland zijn niet altijd even betrouwbaar. Ik weet dus niet of het waar is, maar 't lijkt me net iets voor de Russen. Ze zijn altijd bezig om zooveel mogelijk werk in den kortst mogelijken tijd te laten doen. En nu was er een nieuwe methode bedacht om te metselen. Helaas waren er onder de ouderen die beweerden, dat de nieuwe methode niet vlugger was. Dit geschil is uitgemaakt in een grooten wedstrijd in het circus te Stalingrad. Voor een groot publiek, dat natuurlijk voor het meerendeel uit bouwvakarbeiders bestond, werd de wedstrijd gehouden. Drie van de beste werklieden zouden volgens de oude methode metselen en één voorman met twee maats volgens de nieuwe. Het signaal klonk en daar ging het heen. Na tien minuten waren de „nieuwen” al honderd steenen voor. En na een half uur hadden de „nieuwen” acht rijen en de „ouden” nog maar vier en een half. Toen was het pauze, maar je kunt wel begrijpen dat zoo'n achterstand niet meer ingehaald kon worden. De ouden hebben het dan ook flink verloren. Er was zoo vlug gemetseld, als in de praktijk natuurlijk nooit kan gebeuren, want je kunt wel een half uur achter elkaar heel hard, maar een heelen dag houdt een mensch dat niet vol. 't Ging er dan ook niet om, hoe vlug er gemetseld kon worden, maar om te beslissen welke methode de vlugste was. De ouden hebben hun nederlaag erkend en beloofd om overal propaganda voor de nieuwe methode te zullen maken.

Zou alles eerlijk in zijn werk zijn gegaan? De Russen zien er niet tegenop het volk te bedriegen wanneer ze een bepaalde methode willen doorzetten.

LANDELIJKE WETTEN.

Het eilandje Serk ligt in het Engelsche Kanaal. Het is een afzonderlijk staatje en wordt door een dame geregeerd. De wet verbiedt het gebruik van auto's en motorfietsen, want de landelijke rust mag niet worden verstoord. Een andere eigenaardige wet verbiedt het houden van duiven, omdat ze schade aan den oogst toebrengen. Alleen de „dame” van het eilandje mag duiven houden. Zij is getrouwd en woont in een kasteeltje, dat al van het jaar 1565 dateert. Zou je wel in zoo'n landje willen wonen?

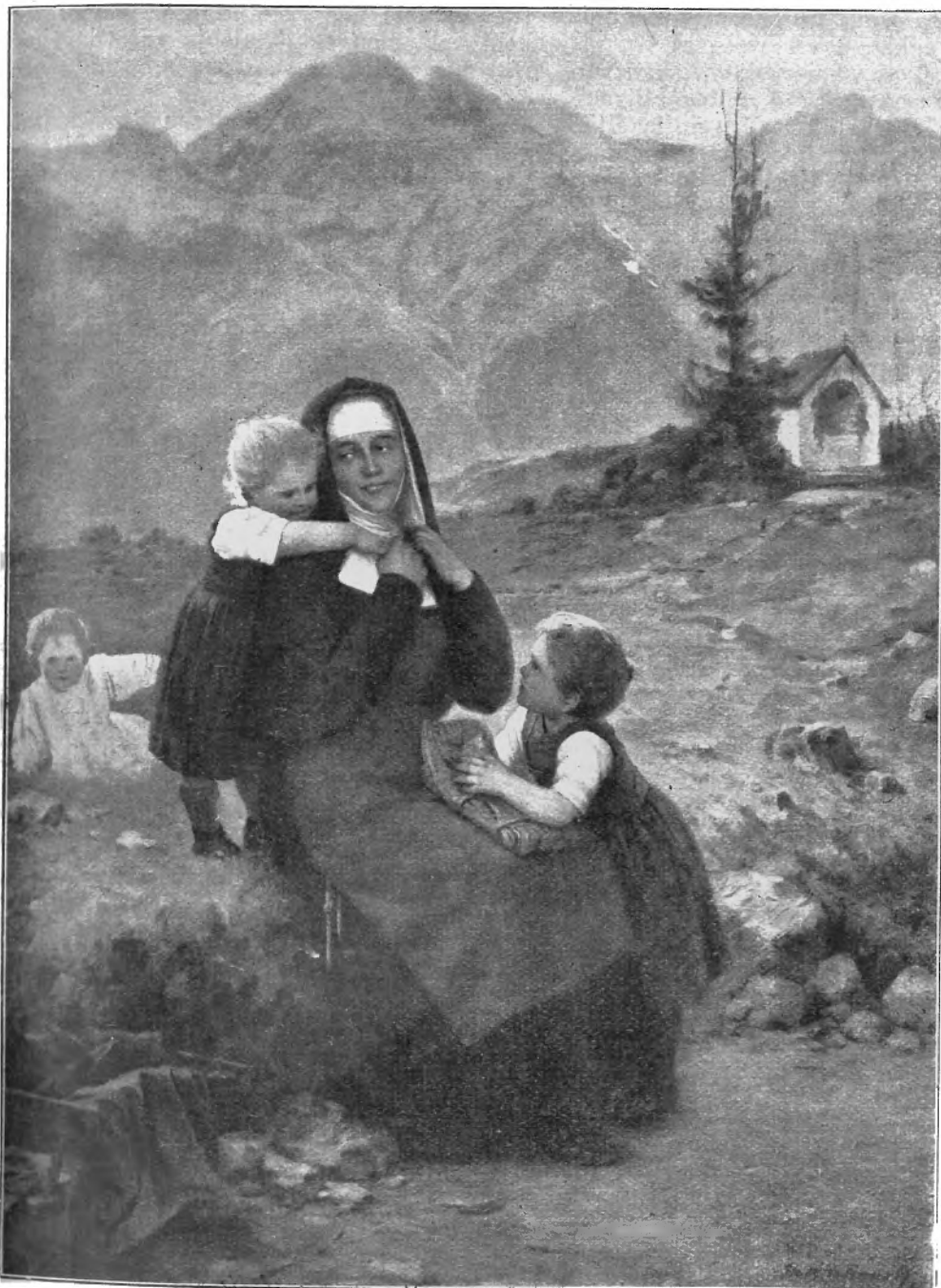
SPRINKHANENPLAAG IN SERVIË.

Uit den Bijbel kennen we allen de sprinkhanenplaag. Wisten jullie wel, dat die tegenwoordig ook nog kunnen voorkomen? In Servië zijn groote zwermen sprinkhanen neergestreken. Groote massa's zaad zijn vernietigd. De diertjes zijn nog jong, hebben geen vleugels, zijn twee centimeter lang en zwart van kleur. Alle maatregelen zijn genomen om te voorkomen dat de sprinkhanen verder gaan. En in dezen strijd helpen ook de schoolkinderen mee. Twee duizend boeren en schoolkinderen zijn bezig de diertjes te verdelgen. Groote vuren worden aangestoken en daarin de op een hoop geveegde sprinkhanen verbrand. Floe groot die vuren zijn kun je begrijpen als je weet dat er 300 tot 350 wagons stroo per dag voor worden gebruikt.

HET KLEINE SCOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MUJ. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

De goede
Zuster....

ONDER ELF NEEF EN NICHTJES

6) DOOR NELLY

Bep huilde tranen met tuiten, ze voelde zich vreeselijk verongelikt.

Vader werd er kriegel van. „Weet je wat je doet, Bep, ga jij nu maar naar de keuken en als je uit gehuild bent, kun je terug komen. Vooruit!”

Nu liep de maat heelemaal over, luid huilend en snikkend verdween ze.

„Nu hoop ik van harte, dat we van verdere onlusten verschoond zullen blijven”, zei vader, en werkelijk verliep de maaltijd verder rustig.

Toen allen 's middags naar school waren, had Clara gelegenheid eens een oogenblik bij haar moeder te zitten. Henk en Willy sliepen, dus was het echt rustig in huis.

Moeder voelde zich met den dag sterker worden, ze zat nu al een poosje overeind in bed, en had goede hoop er spoedig eens uit te mogen. Dit zei ze ook tegen Clara, maar Clara antwoordde: „Doe maar kalm aan hoor moe.” Inwendig verlangde zij echter zeer naar den dag dat moeder haar weer de zorgen uit de handen zou nemen.

O, zij wilde wel gaarne helpen en moeder de zorgen trachten te verlichten, maar alleen alles doen was zoo moeilijk en zwaar.

't Waren niet allermeeft de huishoudelijke zorgen die haar bezwaarden, maar veeleer de kinderen. Hoe moeder het altijd klaar speelde vrede onder hen te houden was haar een raadsel. Zij kon het niet.

't Was of moeder begreep waar haar dochter aan dacht, want ze vroeg bezorgd: „Wordt het je te zwaar, Clara? zeg het dan kind, want ik zou voor geen geld van de wereld willen dat jij je overwerkte.”

Nu lachte Clara, o nee, moe maak u maar niet bezorgd, zoo erg is het niet hoor, 'k dacht alleen maar dat er bij ons eigenlijk niet een eender is en het soms zoo moeilijk is vrede te houden. Als ik de een verbied begint de ander, en degeen die een standje krijgt, kijkt als of ie het grootste ongelijk van de wereld aangedaan wordt.”

„Als ze onder elkaar kibbelen en het wordt niet te erg, bemoei je er dan niet mee kind, heusch dat is het beste; en je kunt je ook niet alles aantrekken, dat doe ik ook niet. Als je ze kalm laat begaan is het soms nog gauwer over dan wanneer je

er tusschen komt, en dan Clara, kun je in zoo'n groot gezin als het onze is niet verwachten dat er nooit eens een wanklank gehoord wordt.”

„Nee moe, dat niet, maar zie eens, we hebben het er nu toch over, anders had ik het niet gezegd, daar heb je nu Bep, ze is vandaag niet om te genieten, en iedereen zou al gauw voor de jongejuffrouw moeten buigen, dat valt toch ook niet mee.”

„Wat we met Bep moeten beginnen is me ook wel eens een raadsel, Clara. Je hebt volkomen gelijk als je zegt dat het niet mee valt. Ook voor ons is het dikwijls moeilijk.

Zij is een van de kinderen die we het meest voor den genadetroon van God opdragen, juist omdat we voelen, zoo machteloos te staan tegenover dit karaktertje. 't Is bedroevend maar waar.”

„Ze is heelemaal zoo anders dan jullie”, ging moeder verder, „'t is niet alleen dat ze moeilijk van karakter is, maar ze heeft nog nergens idee in ook. Toen jullie dien leeftijd hadden deed je al eens een handwerkje, of maakte wat voor de pop, doch zij doet niets, of ze moet er haast toe gedwongen worden. Hoe staat het met de pannenlappen waar ze aan bezig was?”

„O, daar doet ze niets aan, 'k heb al een paar maal gevraagd, maar ze doet gewoon alsof ze doof is en gaat de straat op, en voor den lieven vrede wil laat ik haar dan maar.”

„Je mag haar toch niet alles toegeven, hoor Clara”, vermaande moeder, „denk er om kind, als je het gezag over een verliest volgen er meer, en je staat nu in mijn plaats, dus moeten ze jou ook gehoorzaam zijn. Zet ze maar gerust allemaal aan het werk, je moet niet alles alleen doen.”

„O hulp genoeg hoor, moeder, Ella, Jo en Mien helpen om zijn hardst en zelfs de jongens doen mee”, zei Clara, terwijl haar gezicht opklaarde nu ze aan hen dacht die in deze dagen zoo lief en behulpzaam voor haar waren.

„Kijk, dat doet me plezier”, zei moeder, „dat mag ik hooren. Leuk dat Mien ook zoo mee helpt, 't is niets geen eenigst kind, vind je wel?”

„Nee moe heelemaal niet, ze is echt lief en zoo goedig”, gaf Clara spontaan ten antwoord. „'t Is voor Jo ook wel gezellig, die twee kunnen het best samen vinden.”

Willy maakte een einde aan het gesprek tusschen moeder en dochter door haar klagend stemmetje te laten hooren.

Clara's rust was uit, want weldra mengde Henk ook zijn stem in het kapittel. Clara bracht Henk even bij moeder, verzorgde Willy, liet haar ook even door moeder verknuffelen en ging toen weer met de kleintjes naar de huiskamer.

Een fijne motregen viel buiten gestadig neer. „'t Zal me straks een drukte wezen" dacht Clara, „al die jongens binnen."

't Viel echter nogal mee, de grooten gingen eerst hun huiswerk maken, Frans was wezen vragen of hij bij een vriendje mocht gaan spelen, de drie kleine jongens speelden in een hoek van de kamer, alleen Bep zat met een verveeld gezicht voor de ramen te kijken.

„Pak je breiwerk maar eens", zei Clara, „dan doe je wat."

„Nee, dank je", klonk het minachtend.

„Toe doet het nu," trachtte Clara haar te overreden, „je verveelt je nu toch maar en anders komen die lappen nooit klaar."

„Nee!"

„Vooruit Bep, nu geen praatjes, je haalt je werk en begint."

„Nee, ik doe het niet, doe het zelf, als je ze klaar wilt hebben."

„Dat is geen zeggen, Bep", viel Clara uit, „je weet heel goed, dat ik wel wat anders te doen heb."

„Nou en ik doe het toch niet!" Uitdagend keek Bep haar zuster aan.

Clara's geduld was nu op. „Wil je niet, dan laat je het maar, dan wil ik niet op dat gezicht van jou blijven kijken, als je blijft, ingerukt en naar je bed."

„O, net zoo lief, hoor!" Het hoofd in de nek geworpen stapte Bep de kamer uit.

„Dat kind, zei Clara in zichzelf, maakt je bloed aan het koken." Had ze er nu wel goed aan gedaan om haar weg te sturen; zouden vader en moeder dat eigenmachtig optreden en straffen wel goed keuren?

Lang tijd om hierover te denken had zij niet, daar de bel overging en er visite kwam.

De oude juffrouw Zeegers die in de kerk naast moeder haar plaats had, kwam eens hooren hoe het met de zieke ging.

„Ik hoop dat u het me niet kwalijk neemt, jonge juffrouw, dat ik zoo brutaal ben om aan te komen, maar ik mis uw moeder al zoo lang in de kerk en daar ik

hoorde dat zij ziek was, dacht ik, kom ik ga zelf eens zien hoe het met die lieve mevrouw is."

„Moeder begint gelukkig al een beetje op te knappen", zei Clara, „en ze zal het wel aardig vinden dat u eens komt."

In de huiskamer schoof Clara een gemakkelijken stoel aan en deed het vrouwtje plaats nemen.

„Nogal broertjes?" vroeg deze met het oog op de kleine jongens.

„Ja, juffrouw, we hebben ze hier in soorten. Dit zijn de jongsten, tenminste van de jongens, er is een meisje kleiner, ze is net in slaap gevallen. Kom eens hier jongens en geef de juffrouw eens een handje."

Gehoorzaam kwamen de jongens en legden hun mollige handjes in de gerimpelde hand van de oude vrouw.

„Zoete jongens hoor", prees juffrouw Zeegers. „Hoe heet je ventje?" dit tegen Dik.

„Dik."

„Zoo, dat is zeker omdat je zoo dik bent."

„Ja", lachte Clara, „hij draagt zijn naam met eere, hoewel de anderen er ook wezen kunnen. De tweede heet Jan en de kleinste Henk."

„Hoeveel kinderen hebben jullie eigenlijk", informeerde de juffrouw belangstellend.

„Elf, juffrouw."

„Tjonge, tjonge, dat is me een uit elkaar houden, en u bent de oudste?"

„Ja, juffrouw."

„Dan hebt u het zeker wel erg druk, nu moeder ziek is?"

„Ja, nog al tamelijk vooral nu ons dienstmeisje ook al een paar dagen niet goed is."

„Kind kind wat een zorgen, en dan nog zoo jong." Meewarig schudde de oude vrouw het hoofd.

Clara, bang dat er nog meer uitingen van beklag zouden komen, vroeg: „Wilt u een kopje thee, juffrouw?"

„Als u het hebt, graag, als het tenminste niet te veel moeite is hoor, want daar ben ik niet voor gekomen."

„Is heel geen moeite", verzekerde Clara, „de thee staat, gebruikt u suiker en melk?"

„Ja, allebei, maar niet te veel melk als 't u belieft."

(Wordt vervolgd).

GRIJZE HAREN.

Wimmie zit op schoot bij moeder.
Hij was straks een beetje stout,
Nu wil Moe eens met hem praten.
„k Weet, Wim, dat je van me houdt,
Maar je bent zoo vaak ondeugend,
Denk toch eens aan Moeder, vent,
Die is altijd zoo verdrietig
Als je zoo onaardig bent!
En je weet toch wel, mijn jongen,
Al ben jij ook nóg zoo klein,
Dat je, als je mij verdriet doet,
Nooit een braaf, goéd kind kan zijn!”

Wimmie moet een beetje huilen!
't Is wel waar, wat Moeder zegt!
Hij zal beterschap beloven.
„k Zal het niet meer doen, Moes, écht!
'k Zal er ied're keer aan denken,
Als ik weér wat stouts wil doen,
Wat ik U vandaag belóófd heb,
Toe, Moes, geef me nu een zoen!
Mag ik nu nog eens héél even
Op Uw schoot hier zitten, Moe?
Mag ik met uw krullen spelen,
Eventjes, zeg, Moesje? Toe!”

„Hé, wat zie ik? Grijsze haren?
Kijk eens, hier..... en hier..... en dáár!
U wordt toch niet grijs als Grootmoe?
Moesje, zeg, dat's toch niet waar?”
„Vindt je dat zoo vreeslijk, jongen?
Weet je, wie dat heeft gedaan?
Wie zijn schuld zou dat wel wezen,
Als mijn haren grijzen gaan?
Dat komt dáárvan, als een moeder
Zulke stoute kinderen heeft,
Waar ze dikwijls nare dingen
En verdriet van heeft beleefd!”

Wim zit eventjes te denken.
Is dat wáár, wat Moe daar zei?
Moesje heeft vier kinderen: Jantje,
Frans, en kleine Mies, en hij!
Allen zijn ze soms ondeugend,
En hij vindt in Moeder's haar
Hier en daar maar zoo'n wit draadje,
Heusch, het zijn er maar een páár!
Héélemaal grijs is Wim's Grootmoe.....
Dán zegt Wimmie, wat bedeesd:
„Moes, U was een ééni~~g~~st kindje,
Wat bent U..... dan..... stout geweest!

N. v. S.—H.

AFTEL-RIJMPJE.

Zeven zwarte schapen,
Aten niets dan rapen,
Stuk voor stuk en zij aan zij,
Wie ik tik, die is nu vrij.

Zeven rooie koeien,
Konden niet meer loeien,
Stonden treurig in de wei,
Wie ik tik, die is nu vrij.

Zeven gouden torren,
Droegen zwarte snorren,
Exerceerden in een rij,
Wie ik tik, die is nu vrij.

Zeven groote leeuwen,
Blevén maar aan 't schreeuwen
Brulden om wat rijstebrij,
Wie ik tik, die is nu vrij.....

Jij bent 'em!!!!!!!

juifvrouw Slotter het ziet, ben je niet gelukkig man.... maar om verder te gaan... ik geloof, dat ik hier de meest pientere lui uit mijn rijk bij elkaar heb. Nou zal ik eens goed en duidelijk zeggen, waar ik het heen gestuurd wil hebben.... Ten eerste... er moeten scholen komen, om de menschen te leeren lezen en schrijven.... we zullen in de hoofdstad beginnen.... daar zorgt de minister van onderwijs voor.... de minister van handel helpt mij, bij het uitzoeken van de dingen die wij kunnen uitvoeren naar andere landen.... alleen geen slaven.... begrijpt u m'nheer Sriperoet? De minister van Justitie zorgt er voor, dat in de verschillende gewesten goed en eerlijk recht gesproken wordt en dat de menschen maar niet voor straf worden opgegeten, de minister van Waterstaat moet voor wegaanleg zorgen.... mijn blanke vriend zal hem daarbij helpen.... en Erdal.... ja, Erdal moet zorgen, dat de dubbeltjes er komen....

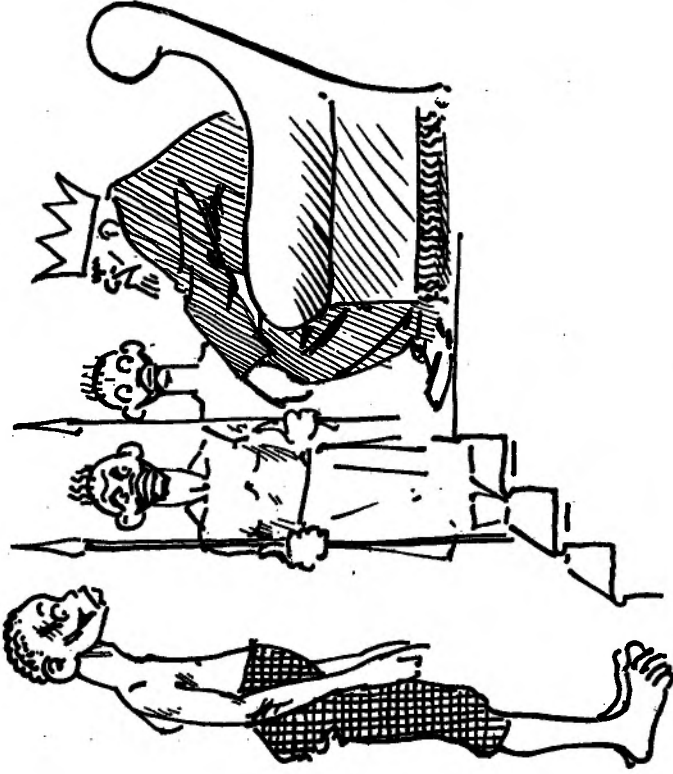
Erdal trok een benauwd gezicht.... „dat is niet zoo makkelijk.”

„Makkelijk? We zijn hier niet voor ons gemak... we zullen ons best doen van dit kleine, droge stukje grond wat te maken... en daar hebben we heel wat werk mee... het beste is maar, dat we uit de verschillende gewesten wat afgevaardigden laten komen en ze het een en ander vertellen. Daar moet jij maar voor zorgen, Erdal. En nou met een vaart van nul-komma-nul aan het regeeren”.

De volksvergadering werd gehouden en Erdal deed zijn best de menschen aan het verstand te brengen, dat er een nieuwe wind ging waaien in het bestuur van het land. De meesten moesten van die nieuwigheden niets hebben, maar toen Erdal in het vooruitzicht stelde, dat er meer verdienste zou worden, waren ze in de wolken. Een paar heel brutale negers vroegen of ze niet vast wat voorschot konden krijgen op die meerdere welvaart. Maar Erdal zei, dat ze moesten beginnen met belasting te betalen en dat de voordeelen later kwamen. Toen zeiden de negers maar niets meer en namen de beenen. Maar dat was hun nog eens

duidelijk gezegd, dat er in het nieuwe systeem geen plaats zou zijn voor slavenhandel.

De Minister van Handel kreeg werkelijk zin in zijn werk. En nu hij eenmaal beloofd had tegen den slavenhandel te keer te zullen gaan, wilde hij zijn woord houden.

Het was hem dan ook een zeker genoegen, toen hij een slavenhandelaar, die zich aan het verbod van koning Schootzeil niet stoorde, kon aanbrenghen. Deze slavenhandelaar werd ontdekt op het oogmerk, dat hij een transport slaven over de grens wilde smokkelen. Hij werd gevat en in alle staatste voor koning Schootzeil gebracht. Koning

OPLOSSINGEN VAN DE MEI-RAADSELS.

Voor Ouderen :

1. Ze schreide groote tranen.
2. Haring, sering.
3. De boom valt niet bij den eersten slag.
4. Toen onze mop een mopje was.
5. Kampen.
6. Bas-alt.
7. Wie tusschen beide iets ondervindt leert bovenmate.
8. 88 ⁸/₈.
9. Sigaar of sigaret.

Voor Jongeren :

1. Sprookjeselfje.
2. Paddestoel.
3. Pen of schrijfmachine.
4. Slaap kindje slaap.
5. Koek, boek, doek.
6. Ei.
7. Mondorgel.
8. Januari.
9. Vink.

De raadsels voor ouderen waren zeker erg moeilijk, er was niet èèn, die ze allemaal goed had. Nu heb ik er drie uitgezocht, die bijna heelemaal goed waren.

In de Juni-raadsels is weer een fout. Wat is dat toch jammer. Ik weet weer niet wie de schuld heeft, maar ik zal den zetter vriendelijk vragen goed op te letten. Het is een heele toer om al die figuurtjes uit elkaar te houden. No. 7 voor jongeren moet zijn :

K

apneva

PRIJSWINNAARS :

Voor Ouderen :

Gouwerakker, Gouderak; Huismoedertje, Joure; Snuffelgraag, Utrecht.

Voor Jongeren :

Zwartoog, Den Haag; Molleboontje, Groningen; De Jongste, Enkhuizen.

BOEKENLIJST.

Voor „Premieboeken” kan uit de volgende boekenlijst een keus worden gedaan.

Jan van Batenburg, *Schobbertje*.
 Nelly van Dijk—Has, *Het viertal van den Dokter*.
 E. Gerdes, *De kanten zakdoek*.
 E. Gerdes, *In Leiden en Vlaanderen*.
 J. Gouverneur, *Van over zee*.
 Joh. J. Hesseling, *Piet en z'n moeder*.
 W. G. van de Hulst, *Zoo'n vreemde jongen*.
 W. G. van de Hulst, *Jaap Holm en z'n urinden*.
 W. G. van de Hulst, *Ouwe Bram*.
 Gesina Ingwersen, *Truitje*.
 Gesina Ingwersen, *Vergeeft elkander*.
 Gesina Ingwersen, *De Das*.

De winnaars schrijven een briefje aan de redactie met opgaaf van den titel van het boek dat ze graag willen hebben. Denk er om goed je naam en adres vermelden.

ONZE JARIGEN IN JULI :

21 Juli: Nelly de Bruyn, Bleiswijk 55.
 25 Juli: Alida Litterdijk, Andijk-Oost.
 31 Juli: Antoinette v. Vliet, Willemstraat 220, Slikkerveer.

ONS RUILHOEKJE.

Ditmaal is er niet veel te ruilen.
 Cato de Zeeuw, Coldenhovenschedweg K 271, Eerbeek (Geld.) heeft 66 Hag-zegels en bonnen. Zij wil voor elke 2 Hag-zegels 1 Sunlicht-bon (of Lux en Rinso) ruilen.

Ik zelf heb nog altijd Pelikanen ter beschikking voor iemand, die mij daar Droste-plaatjes voor stuurde, nu weet ik niet meer wie dat is. Schrijf je het me nog even, onbekende?

BRIEFWISSELING

Almkerk? Je schuilnaam stond niet op het briefje. Zul je er in 't vervolg om denken? Ik denk, dat je Bruintje bent, want dat is een trouwe klant van me, daarom antwoord ik ook op je gezelligen brief. Maar er moet orde zijn, dus neven en nichten dit geldt voor *allemaal*. Schuilnaam en woonplaats op de briefjes zetten.

Fijn hè, om een boek te krijgen net als je ziek bent. Op 't oogenblik is het heerlijk zomerweer, dus alle dagen korte mouwen, is 't zoo niet?

— Blondje. Dat was een lange brief hoor. Ik be-

gin bij het slot. Wel bedankt voor de raadsels. Zoodra ik plaats heb komen ze in de courant. Dan wat betreft het boekenlijstje. 't Zou natuurlijk jammer zijn, wanneer je een boek kreeg, dat je al had gelezen, maar misschien heeft de redactie nog wel iets anders ter beschikking en wanneer je dan een prijs gewonnen hebt, vraag je dat maar beleefd. Nu over de zepelin. Dat zou een buitenkansje zijn hoor, als je naar Waalhaven mocht. Stap dan in vergissing niet in de zepelin met de kas van de meisjesvereniging. Hu, wat is dat moeilijk werk, penningmeesteres. Dat wil ik nooit zijn. Want langer dan een maand wil de kas

bij mij nooit kloppen. Ja, ik weet wel, daar moet ik me voor schamen. Ik schaam me dan ook heel erg, maar laat een ander op het geld passen. Ik bewonder je hoor.

Andijk. Bloesemknopje. Zoo, dus nu heb je zelf postpapier. Ook al keurig. En wat een cadeau heb je gekregen. Een tafel vol. Op je poesje ben ik jaloersch, pas er maar goed op.

Anjum. Leesgraag. Nee ik ben nog nooit op Schiermonnikoog geweest. Het moet er heel mooi zijn. Ik wensch je dien dag heerlijk zonnig weer. Schrijf me nog even den juisten datum van je verjaardag, wil je?

Barneveld. De Jongste. 't Was een keurig briefje hoor. Nee ik weet niet meer, dat je zusje me schreef. Ze staat ook niet op mijn lijstje van raadselnichtjes. Heb ik haar wel geantwoord? Is het nieuwe hoofd al gekomen? He, wat een vragen, maar dan heb je meteen weer iets te antwoorden.

Bergschenhoek. Moedershulp. De raadsels waren dezen keer erg moeilijk. Lees maar, wat ik onder de namen van de prijswinnaars heb geschreven, en dan zie je meteen, dat je altijd moet in sturen, ook al heb je ze niet allemaal gevonden, want nu was er niemand, die ze allemaal goed had, dus kwamen de inzenders met één fout in aanmerking voor een prijs. Groet je zwartkop nog eens van me?

Bleiswijk. Bruintje. Dat is nog eens aardig van je. Ik ga er een apart albumje voor koopen. Wat kon ik duidelijk het verschil zien tusschen Paschen en Pinksteren. Op het eene kiekje is de boom nog heelemaal kaal. A, die jongens! voetballen gaat vóór alles. Zeg hem, dat ik graag nog eens een briefje van hem krijg. Zul je het doen?

Broek op Langendijk. Druktemaker. Keurig was je briefje. Hoe is het mogelijk, zooveel feesten tegelijk. 't Lijkt wel of je niets anders meer doet dan feestvieren. Hebben jullie gezongen toen de meester veertig jaar op school was?

Broek op Langendijk. Leesgraag. Je krijgt maar een heel klein briefje van me, want noch je plaatsnaam, noch je schuilnaam stond op je briefje. 't Spijt me zoo, want iemand die met drie ballen kan ballen, vind ik erg knap.

Enkhuizen. De Jongste. Wat zeg je van je prijs. 't Is een meevaller hoor, want er waren wel veertig inzenders voor jongeren, die alle raadsels goed hadden.

Glanerbrug. Bobbie. Kolossaal wat een botsingen waren dat. Ik ben blij dat ik niet met je hoeft te roeien, want 't lijkt me een beetje griezelig overal tegenaan te botsen. Gelukkig zijn jullie weer heelhuids thuis gekomen, hè? Doe maar goed je best, dan kom je vast in de zesde klasse.

Hazerswoude. Poppenmoedertje. Alweer een pop erbij. 't Wordt nog net als je postpapier, de mand met kuikentjes. Ben je nu weer heelemaal beter? Zes weken ziek zijn is geen kleinigheid hoor.

Hillegersberg. Vaders Oudste. Of ik het aardig vind? Nu en of! Wat staan jullie daar samen

leuk op. Ik kan me best begrijpen, dat vader trots is op zoo'n paar zonen. Bart is al groot hoor, wanneer ik hem zoo bekijk, zou ik nooit geraden hebben dat moeder hem „bloemekind" noemt. Wat heerlijk dat je later ook mag leeren fotografeeren. Groet je Bart van me ook? En vader ook, hij maakte immers die mooie kiek?

Gouderak. Kwikstaartje. Nu schrijf je me, dat Gouderakker een neefje van je is, en ik meende altijd dat jullie broertjes waren. Jullie hebt ook denzelfden naam. Hoe kwam nu het boek van Gouderakker bij jullie? Mocht je het leenen?

— *Herfstroosje.* Wat een griezelige historie. Ik geloof dat ik ook liever geen muizen over mijn hand liet loopen. Ben jij nu een zusje van Gouwerakker of van Kwikstaartje?

— *Gouwerakker.* Nu ik je briefje lees schrik ik haast, want dezen keer heb je weer een prijs. Er waren zoo weinig goede oplossingen, dat ik de beste er met moeite uit heb gezocht, en daar was jij ook alweer bij. En nu ook van meester een boek, dat wordt haast te veel. Die vulpen van een dubbelte schrijft heel goed hoor!

Groningen. Molleboontje. Hoe is het nu met je? Alle kwalen al weer genezen? Wie heeft die leuke kleertjes voor je pop gemaakt? 't Is een zorgzaam verpleegstertje hoor, om lapjes aan te trekken in plaats van schoenen, uit vrees dat ze anders de zieken stoort. 't Lijkt me prettig om door zoo'n verpleegstertje te worden verzorgd. Er is een verrassing voor je.

Haarlo. Moeders Oudste. Waarom zou je nooit meer een prijs winnen? Sinneblom uit Heerenveen heeft wel vier keer een prijs gewonnen. Doe maar goed je best. Is de fietstocht al achter den rug? Zeker mooi weer gehad. 't Is nu tenminste alle dagen even heerlijk buiten. Wat zal het mooi geweest zijn om langs die bloeiende brem te fietsen.

Ierseke. Padvinder. Raadsel 5 is voor velen een struikelblok geweest. Geen wonder. Ik heb het dan ook niet meegeteld. Dat komt als je de ingezonden raadsels niet goed controleert. Was het een poppen-tafeltje, dat je voor je zusje maakte? En was het een figuurzaagwerk? Vertel je me dat nog eens?

Joure. Huismoedertje, Leesgraag, Zus. Nu moet ik deze drie slimmerds gaan beantwoorden. Hoe kwam zus toch aan dien naam?

Krimpen a. d. IJssel. Raadselgraag. Je hebt een fijne vakantie in 't vooruitzicht. Trouwens met dit heerlijke zonweer zal het ook wel fijn zijn om langs den IJssel te wandelen. Smyrnawerk maken is mooi, maar om het een heelen dag in een fabriek te doen, lijkt me erg stoffig. Heeft Raadselgraag I daar ook last van?

— *Zus.* Jij ook al zulke heerlijke zomerplannen. Wat een aardige kruidenier is dat om zoo'n stel meisjes in zijn auto mee te nemen de Krimperwaard rond. Hij moet dan maar flink zingen: „k Heb mijn wagen volgeladen, vol met jonge meisjes!" En jullie doet ook maar je best. Hoe meer je zingt, hoe beter de stemming er in blijft.

Loosduinen. Zwartoog. Je adres heb ik genoteerd. Maar de prijswinnaars moeten altijd zelf nauw-

keurig hun adres naar de redactie schrijven, juist om vergissingen te voorkomen.

Naaldwijk. Janneman. Welkom in onzen kring. Daar stond niet minder dan van alles in je briefje. Wil je me nog eens schrijven wat „druivenkrenten” is? Dat weet ik niet goed zie je, en nu zou jij me dat eens fijn kunnen vertellen. Wat jammer dat er een konijntje verdronken is, waarom liep hij ook weg!

Nieuwerkerk. Poppenmoedertje. Beter laat dan nooit! Je briefjes bereiken me altijd gelijk met de anderen, dus juist op tijd. Lees maar eens wat ik over de raadsels schreef aan Padvinder, Ierseke.

Nieuw-Vennep. Meibloem. Gelukkig, daar is ze weer. Nu trouw mee blijven doen hoor! Zijn de foto's mooi geworden? Zijn het Indische kindertjes waar je aan schrijft? Constanse klinkt zoo Hollandsch.

Nieuw Weerdinge. Alva ook hartelijk welkom. Je houdt zeker veel van geschiedenis. Houdt je ook veel van Alva? Hij was bij de meeste Nederlanders niet geliefd toen hij hier was. Misschien beginnen de menschen hem nu wat anders te bekijken. Een turf-landschap vind ik ook niet mooi, maar je moet me eens schrijven of je geen ruim uitzicht hebt op de mooie lucht. Er zijn soms zulke prachtige wolken te zien. En waar turf is, is meestal ook water. En water is altijd prachtig in een landschap. Het is zoo levend. Net als de lucht.

Pijnacker. Vlindertje met roode pukkels. Zouden het geen mazelen zijn? Iedereen heeft op 't oogenblik mazelen. Pas maar goed op dat je niet te gauw weer buiten komt. Verlang je nu zoo erg naar een prijs, wat spijt het me dan, dat je er dit keer buiten viel. Kan dit briefje je niet een beetje troosten?

Rotterdam. Krullebol. Wanneer ik van den Blijdorppolder hoor, moet ik altijd aan de vreeselijke gebeurtenis denken die zich daar heeft afgespeeld. Gelukkig weet jij me er andere verhalen van te vertellen. Hazen en kikkervisjes wat een plezier. Een haas is vlugger dan een paar jongens, geen wonder dat jullie hem niet meer zagen.

Slikkerveer. Theeroosje. Zulke nichten moesten er meer zijn. Wanneer elke neef of nicht een nieuwe aanbracht kon ons blaadje wel twee maal zoo dik zijn. Hè, dat moest eens waar zijn. Wanneer begint jullie groote vakantie? Verhooging met Augustus lijkt me zoo laat.

Scheveningen. Krullebol. Nee, ik geef den moed ook nog niet op, want kijk daar is ze weer. Is 't al weer druk in Scheveningen? Wat heerlijk om zoo dicht bij de tentoonstelling te zitten. Hoewel het bezichtigen natuurlijk meer tijd vraagt dan 2 uur.

Stad aan het Haringvliet. Leergraag. Nog een nieuwe neef. Toe maar hoor, hoe meer hoe liever. Je raadsels heb je verkeerd ingezonden. Je moet goed lezen hoe je ze op moet sturen, dat staat zoo nu en dan bij de raadsels.

Tzummarum. Blaauwtje. Wat zijn jullie al groot met elkaar, zoo alleen thuis te mogen blijven zonder vader en moeder. Vindt je het niet heerlijk als ze dan weer terug komen? Die school van jullie moet

noodig verbouwd worden, dat ben ik met je eens. Zooveel kinderen bij elkaar hebben veel frissche lucht noodig. De raadsels van deze maand zijn niet zoo moeilijk, wel?

Utrecht. Snuffelgraag. Nu is er gelukkig geen kachel meer noodig. De zon stooft ons heerlijk warm. 'k Wou dat ik ook een tuin had. 'k Vind het zoo mooi de bloemen te zien groeien. Utrecht doet zijn best hoor met het Julianapark. Het is de moeite waard om er naar toe te wandelen.

— Robbedoes. Is het boek al uit? En doe je goed je best voor het overgangsrapport?

Zevenhuizen. De Kleine Koopman. Ben je op een markttag in Groningen geweest? Dan is het er extra druk. 't Is prettig om eens mee te mogen naar zoo'n groote stad, dan kun je eens zien wat er in de wereld te koop is, en dat moet een kleine koopman toch leeren? En ook moet hij voorzichtig leeren omgaan met een nieuwen bal.

Zwolle. Kriekoog. Gelukkig, dat je het prettig vindt om thuis te zijn. Maar juffrouw Kriekoog, zul je wel goed je best doen om sterker te worden? Zoo'n jong ding en dan alle dagen moe, dat is niet in orde. Veel rusten, veel eten, misschien gaat het dan goed. Die poes toch. Moeder zal wel geschrokken zijn.

Dag neven en nichten, allemaal hartelijk gegroet van

TANTE KOOSJE.

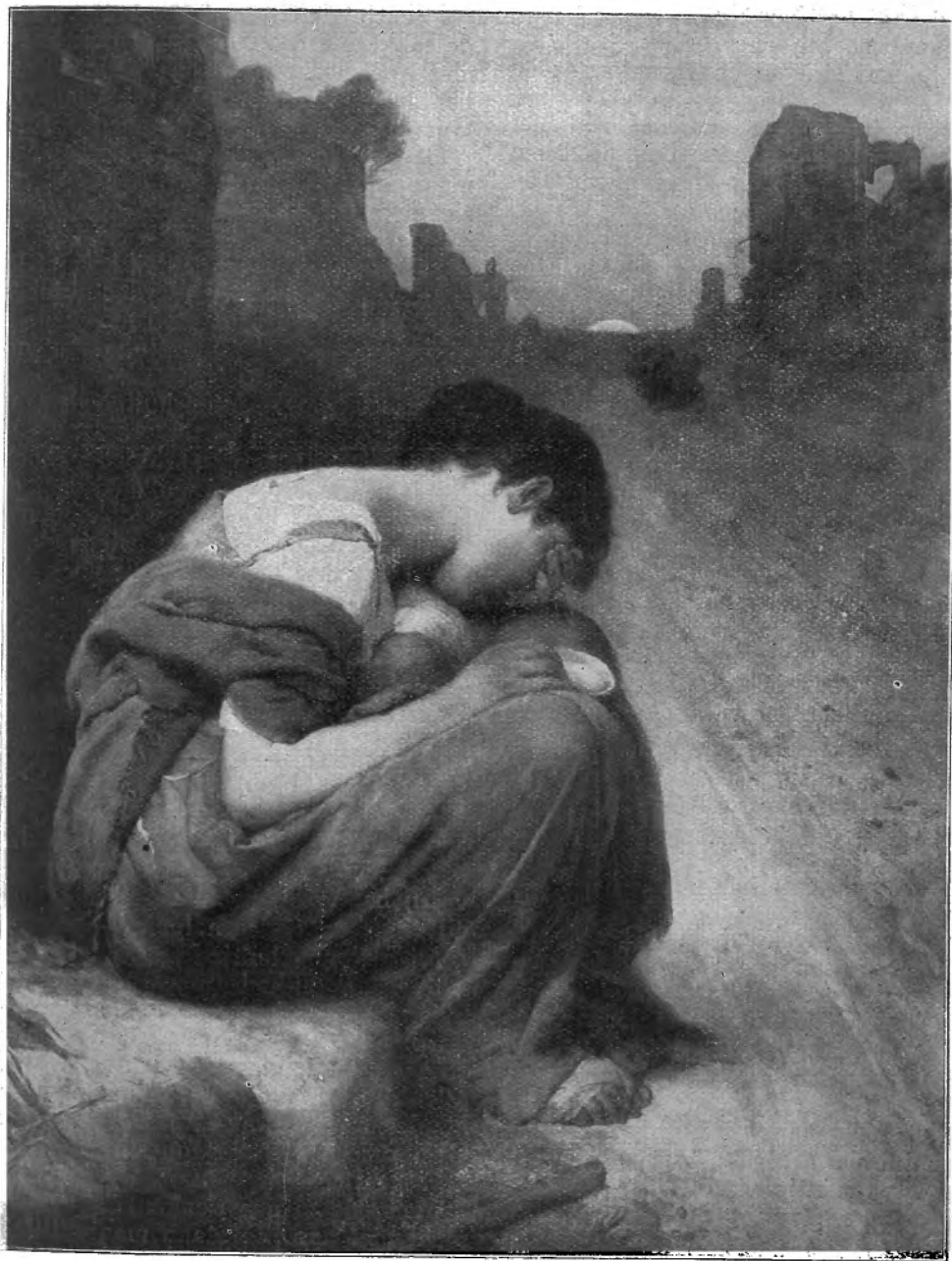
Bij den apotheker.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 1 JULI 1932

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MU. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM

Het zieke bedelkindje.

VAN TWEE ZUSJES

door

S. G. C. FABER—MEYNEN.

Daan gaan ze.

Kijk, daar gaan ze met hun beidjes, Mientje en Lientje.

Wat stappen ze flink, die twee zusjes.

Mientje houdt haar beide handjes stevig om de witte stroopkan vastgeklemd. En Lientje draagt het beursje.

Ze kijken zoo blij en vroolijk.

Weet je, wat Moeder daar straks gezegd heeft?

„Hoor'es, jullie zijn vandaag zóó lief geweest, jullie hebben zóó flink op klein broertje gepast, nu krijg je vanavond een lekkere boterham met stroop.”

Hè-è, dat was fijn! dat was heerlijk!

En weet je, wat het leukste was? Ze mochten de stroop zelf gaan halen. Ze deden zoo graag een boodschap voor Moeder. Ze zijn ook al zoo groot. Mien is al zes en Lientje vier jaar; bijna vijf. En dan kun je best een boodschap doen. Als je maar heel voorzichtig bent en goed luistert naar wat Moeder zegt.

Dat weten Mientje en Lientje wel. Kijk maar, ze loopen zoo voorzichtig op de stoep.

De juffrouw van den winkel heeft de stroopkan bijna heelemaal vol gedaan. Toen heeft ze het geld uit 't beursje genomen, en toen... toen kregen Mientje en Lientje allebei een lekkere, bruine bal.

Ze stopten hem gauw in haar mondje. Fijn was dat!

O wee!

Nu zijn ze bij den hoek van de straat. Nog maar een klein eindje, en dan zijn ze weer thuis.

Maar, o wee! wie komt daar in de verte aan?

Daar, op dat groote paard?

O-o-o, 't is Gijs van den molenaar, die wilde Gijs.

Hij heeft het paard uit 't land gehaald, en nu jaagt hij het woest door de straten heen. 't Gaat hem nog niet hard genoeg. Zie maar, hij slaat „Bruin” al maar op zijn manen. En „Brintje vindt dat maar wát fijn; hij houdt wel van zoo'n holpartij.

Maar, die arme meisjes, die schrikken

toch zoo. Ze kennen Gijs wel. En ze zijn zoo bang voor hem en voor dat groote paard. — Hun gezichtjes zijn nu heelemaal niet blij en vroolijk meer. —

O, nu is dat wilde beest vlak bij. De zusjes weten geen raad van angst.

„O, Lientje”, roept Mientje, „daar komt-ie al aan, o-o-o.”

„O, moesje, moesje, gilt Lientje, ik ben zoo bang....”

Dan, opeens hollen ze den hoek om, en zetten 't op een loopen. —

Mientje denkt heelemaal niet meer aan de lekkere stroop. Ze weet ook heelemaal niet meer, waar ze loopt. Ze ziet allen maar het groote, wilde paard met den woesten Gijs er boven op.

O, weel! Daar ligt een groote steen, zoo maar midden op de stoep. Maar Mientje ziet hem niet.

Opeens, daar struikelt ze..... en valt languit op de straat. En de kan met lekkere stroop valt in wel honderd stukjes. O, nu is al die mooie, bruine stroop weg.

„O, Mien, roept Lientje, de stroop, de stroop!...”

Maar die arme Mien huilt van schrik en verdriet.

„O, Lientje, wat zal Moeder boos zijn. Nu is al de stroop weg, en de stroopkan is stuk. En nu krijgen we ook geen boterham met stroop. O-o-o. En 't is de schuld van dat wilde paard. Wij kunnen het niet helpen. O-o-o!”

En de beide zusjes beginnen heel hard te huilen.

Maar dan?

Maar dan? —

Dan komt er op eens een oude heer aan. Hij heeft een groote, witte snor, en heele vriendelijke oogen. — En zijn hond, Juno, is bij hem. —

Hij heeft het ongeluk gezien en nu gaat hij gauw de zusjes helpen. —

Mientje en Lientje kennen hem wel. Het is de vriendelijke heer van het groote, witte huis met dien mooien tuin, even buiten het dorp. — Ze weten wel, dat die oude heer zoo veel van kinderen houdt. Dat weten alle kinderen van het dorp. En daarom houden ze veel van dien aardigen heer. — Ook, omdat hij hen zoo dikwijls wat lekkers geeft. —

Maar de zusjes denken daar nu heelemaal niet aan. Ze staan maar stilletjes te

huilen en te kijken naar al die lekkere stroop. Die ligt daar nu zoo maar op die vuile, vieze straat. En Juno komt er aan, en begint al die heerlijke stroop maar zoo op te likken.

Dan hooren ze opeens de stem van den vriendelijken heer.

„Heb je je pijn gedaan, kleine meid? Laat me eens kijken. . . . O, zie eens, een groot gat in je kous. Doet je knie geen pijn? Nee? Wel, wel, wat was dat een schrik, hè?”

Mientje schudt maar met haar hoofd. Ze kon niet praten van het huilen en snikken. Want, o, nu heeft ze ook nog een gat in die nieuwe kous, die moeder pas gebreid heeft. O!”

En Lientje begint ook maar weer mee te huilen.

„Hebben jullie een boodschap voor moeder gedaan?”

„Ja? stroop gehaald? Wel, wel, en nou is alles weg, hè?”

„Ja, mijn-mijn-h-heer”, snikt Mientje. En moe-moeder zal zoo-zoo b-boos zijn. Maar ik-ik kan 't niet h-helpen, 't is de-de schuld van Gijs.”

„Ja, ja, stil maar hoor! Ik weet er alles van hoor! Ik heb 't wel gezien. Jullie liepen samen zoo voorzichtig, hè, op de stoep. En toen kwam dat paard aandraven met dien wilden Gijs. Toen wou je hard wegloopen, en toen viel je, hè? Is 't zoo niet gegaan?”

„Ja, mijnheer, ja”, knikken de zusjes.

„En nou zijn jullie zeker bang, dat moeder zal brommen, hè? Want die stroop is duur. En nou moet moeder ook een nieuwe stroopkan koopen, hè?”

„Ja, ja”, knikken Mientje en Lientje weer.

„Nou, kijk eens, droog nou maar gauw je tranen af, hoor! Zie eens. . . .”

Opeens haalt de oude heer een mooie, groote beurs te voorschijn. En hij stopt Mientje en Lientje allebei wat in haar handje.

„Kijk, dat is voor jullie, hoor! Nou krijg je toch vanavond een boterham met stroop. En nou kan moeder ook een nieuwe stroopkan koopen. En de rest, die mag je in je spaarpot doen. Dag, lieve meisjes!” —

Dan roept de oude heer zijn hond en loopt hij gauw naar huis.

En de twee zusjes?

O, ze zijn opeens al het verdriet verge-

ten. Hun oogen kijken weer blij. — Hand in hand hollen ze hard naar huis in hun andere handje het groote, glinsterende ding stijf vastgeklemd. —

Opeens staat Mien stil. Ze moet toch eens even goed kijken, wat ze van dien vriendelijken heer gekregen hebben. —

„O, zegt Lientje, kijk'es, een groote, witte cent.”

„Welnee, kind, zegt Mien, 't is geen cent. Weet je, wat het is? 't Is. . . . een gulden! O-o-o!”

„Kom, we gaan het gauw aan moeder vertellen.”

Toch goed afgeloopen.

Daar zitten ze nu.

Kijk ze eens smullen! — Lientjes mondje ziet heelemaal bruin. En Mientjes kin kleeft ook al van de stroop. Maar dat is niet zoo erg; dat wascht moeder straks wel weer af. —

Moeder is heelemaal niet boos; o neen! Moeder was straks wel erg ongerust. Ze begreep er niets van, dat haar kindertjes zoo lang wegbleven. Ze heeft wel vijf minuten aan de deur staan kijken. En toen ze ze zag komen zonder stroopkan, toen schrok ze wel een beetje. —

Maar nu heeft Mientje alles verteld. Van den wilden Gijs, van het ongeluk, en van den vriendelijken heer, alles. —

En Lientje riep maar aldoor: „Ikke heb een witte cent! Ikke heb een mooie, witte cent.”

Moeder was wat blij, dat alles zoo goed afgeloopen was. —

„En hebben jullie dien vriendelijken heer wel netjes bedankt?” vroeg Moe opeens.

O, neen, dat is waar ook. Dat hadden ze van blijdschap heelemaal vergeten.

Mien kreeg een kleur van schrik.

„Hè, dat is jammer”, zei moe. „Maar weet je wat, als het weer Woensdagmiddag is, dan gaan wij met z'n drieën naar het „witte huis” en dan gaan we samen dien vriendelijken heer bedanken. En dan mogen jullie dien mijnheer wat mooie bloemen geven uit je eigen tuintje.

„Ja, ja, juichten de zusjes, dat doen we, dat doen we.”

En dien zelfden nacht droomden Mientje en Lientje allebei van den vriendelijken, ouden heer met z'n groote witte snor.

Schootzeil was niet malsch tegen hem, dat kan ik je verzekeren.

„Zoo vriendje, dus jij trekt je van het bevel van den koning niets aan, hè?”

„Ik... ik...” stotterde de koopman, „ik had beloofd, al een jaar geleden te leveren, en ik moest”.

„Moest?” vroeg Koning Schootzeil met een geweldige stem, „er was niets te moeten dan te doen wat ik gezegd had. Waarom doe je niet wat je bevolen is? Waarom koop en verkoop je geen andere dingen?”

„Ik ben... ik ben er zoo aan gewoon.”

„Juist... je bent er zoo aan gewoon... nou, mannetje we zullen eens maken dat die gewoonte je gauw vreemd is. In de eerste plaats worden al die slaven in vrijheid gesteld...”

„O, o,” jammerde de man, „nou ben ik ongelukkig, nou ben ik alles kwijt, al mijn kapitaal heb ik in die slaven gestopt.... Kan er niets anders op gevonden worden?”

„Zeker kan dat.... wil je nog een paar maanden in de gevangenis gezet worden ook? dan heb je tenminste een paar maanden gratis te eten.”

Maar daar voelde de handelaar niets voor. Hij besloot dus maar in het vonnis te berusten... Nu was het natuurlijk niet waar, dat hij alles kwijt was! Intusschen verbreedde zich de roep van Schootzeils gestrengheid door het geheele land en men werd voorzichtig met het handelen in slaven. Natuurlijk, in het geheim werd er nog wel eens een beetje verhandeld, maar het was geen algemeen geacht bedrijf meer.

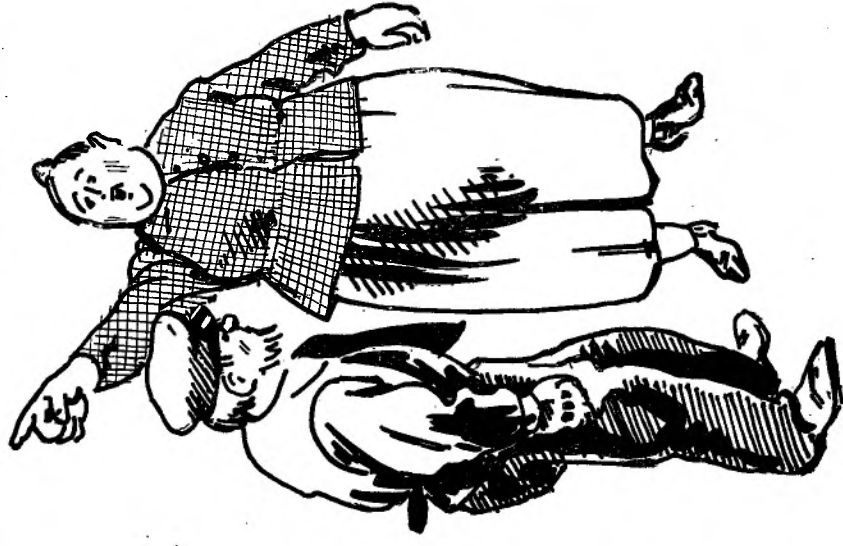
Juffrouw Slotter maakte zich een beetje ongerust over die krachtontplooiing van Schootzeil.

„Ik voel me er niets gerust op.... je jaagt al die menschen tegen je in het harnas. Zou het niet goed zijn een lijfwacht te nemen?”

„Een lijfwacht? Als ik het daarvan hebben moet, kom ik niet ver. De menschen vertrouwen me, of niet. Als ze

me niet vertrouwen en genoeg van me krijgen zal de lijfwacht mij in de allereerst plaats te „lijf gaan.”

„Als je de menschen van die lijfwacht goed behandelt,

zullen ze op je hand zijn, je weet nooit wat er gebeuren kan.”

Schootzeil haalde de schouders op. „Nu goed, juffrouw Slotter, als je er zoo op staat zal je je lijfwacht hebben.”

RAADSELS.

Voor Ouderen:

1. Rebus.

TTTTT
T er T
T er T
TTTTT

Boorp (kleinste schaakstuk)-p

ale → dst

dddd

2. Welke band dient niet om te binden
Ik zal je helpen om het te vinden
Want deze band moet jullie weten
Kan heerlijk worden opgegeten.

3. Mijn eerste is een meisjesnaam van twee letters.

Mijn tweede ontstaat, door van mijn eerste den klinker te veranderen.

Mijn derde ontstaat door van mijn tweede den medeklinker te veranderen en is weer een meisjesnaam van twee letters.

Mijn geheel is de naam van een priester uit het Oude Testament.

Voor Jongeren:

1. Rebus.

 +

KKKKKK
K K
K K
K W K
K K
KKKKKK

2. Met vier letters schrijft men mij en ik ben zwart. Keer mij om en ik word wit.
Ingezonden door Woelwater.

3. Heertje Tweebeen, altijd nat,
Maakt op mijn papier een pad.
Ge weet zeker en gewis,
Wie dat heertje Tweebeen is.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koosje p.a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

ONDER ELF NEEF EN NICHTJES

7) DOOR NELLY

„Ik ook thee", riep Jan.

„En ik ook", echode Dik.

„It oot thee", kwam Henk achteraan.

„Haal jullie kroezen dan maar uit de keuken, Dik", zei Clara. Dit liet hij zich geen tweemaal zeggen, zoo gauw als zijn dikke beenen hem dragen konden liep hij weg en kwam dadelijk terug met hun eigen kopjes. Toen ook zij van thee voorzien waren, zei Clara: „U neemt me niet kwalijk dat ik u even alleen laat? 'k Zal eens kijken of moeder wakker is dan kunt u een oogenblikje bij haar gaan."

„Ga maar gerust, hoor kind, stoor je

niet aan zoo'n oude vrouw als ik ben", was het antwoord.

Moeder Donk was wakker en voelde zich wel in staat Juffrouw Zeegers even te ontvangen.

„'t Is een goeie oude ziel", zei ze tegen Clara, „heb je haar een kopje drinken gegeven?"

„Ja, natuurlijk, moe."

„Hoe staat het met Bep?" vroeg moeder toen Clara op punt stond de kamer te verlaten, „heb je haar aan 't werk gezet?"

„Ze wou niet, moe."

„Maar mijn lieve kind, niet willen, ze ze moet!"

„Ja moe dat zei ik ook maar ze doet het niet hoor, 'k heb het driemaal gevraagd, en ze zei op 't laatst: „doe het

zelf". Nu heb ik haar naar bed gestuurd. Vindt u het erg?"

„Erg? heelemaal niet, ze moet maar leeren gehoorzamen, zoo goed aan jou als aan ons."

Voor ze naar beneden ging keek Clara nog eens in hun slaapkamer waar ook Bep sliep, of zij werkelijk naar bed gegaan was.

Zoo zij een oogenblik gedacht had dat Bep aan haar opdracht gevolg gegeven had, dan zag zij zich nu bedrogen. Bep zat voor het raam het hoofd gestut in de handen. Zij keek op toen ze de deur open hoorde gaan.

„Wat doe je daar", vroeg Clara, „ik had je toch naar bed gestuurd?"

„Ik laat me niet door jou naar bed sturen", kwam het uitdagend over Bep's lippen, „jij bent hier de baas niet."

Clara voelde zich geslagen. „O, Bep", zei ze, verdrietig en boos, „waarom ben je toch zoo ondeugend."

Bep draaide zich om, en haalde de schouders op. Zij ondeugend, zeker omdat ze zich de wet niet liet stellen door een oudere zuster, ze konden haar nog meer vertellen.

Ontstemd ging Clara naar beneden.

In de huiskamer gekomen bleef ze een oogenblik verbaasd staan. Henk zat bij juffrouw Zeegers op schoot, en Jan en Dik voor haar op tafel bezig uit het lepelvaasje al de lepeltjes in het kopje van juffrouw Zeegers te steken.

„Wat voeren jullie uit?" vroeg Clara verwonderd.

„Juffrouw heb geen lepeltje", lichtte Dik haar in.

„Och neem ze niet kwalijk", zei deze vergoelijkend, „zij hadden geen lepeltje, en vroegen toen de mijne om hun thee door te roeren en toen zei ik: nu heb ik geen lepeltje meer, en toen kwamen ze elk met een lepeltje aandragen, en zetten dit in mijn kopje. Blijkbaar vonden ze het leuk, want ze kwamen met het heele lepelvaasje op mij af, en of ik nu al zei, dat ik er aan één genoeg had, ze rustten niet voor dat ze allemaal in mijn kopje stonden."

„Maar dat is ondeugend, jongens", zei Clara, terwijl ze de knaapjes van de tafel zette, „dat mogen jullie niet."

Guitig lachend keken zij hun zuster aan, en Jan vroeg: „Ben ik stout?"

„Ja dat ben je net", zei Clara, die

moeite had om zelf niet te lachen, „ga maar gauw spelen."

Juffrouw Zeegers nam de lepels uit haar kopje.

„Ik zal u een ander kopje inschenken hoor", zei Clara, terwijl zij de daad bij het woord voegde, en als de oude vrouw dit rustig uitgedronken had, bracht Clara haar bij haar moeder.

Dien avond miste vader aan tafel een van zijn spruiten. „Waar is Bep?" vroeg hij.

„Boven", antwoordde Clara.

„Straf?"

„Ja pa."

Vader vroeg niet verder en ook Clara zweeg.

Toen zij na het eten de kleintjes boven gebracht had, lag Bep in bed, zij wendde het hoofd om toen Clara binnen kwam, maar toch zag deze nog dat haar gezichtje dik behuild was. Zouden het alleen tranen van boosheid zijn of ook van berouw? Clara hoopte het laatste, maar zij vreesde er voor.

„Bep!" riep ze zacht, „Bep!"

„Och, ga maar heen, je houdt toch niet van me."

„Toe Bep, dat weet je wel beter. Ik zou veel eerder kunnen zeggen, dat jij niet van mij hield."

„Ik mag ook niks", klonk het pruilend.

„Je mag een heeleboel", zette Clara haar terecht, „maar niet altijd je eigen zin volgen."

„En jij doet het altijd", verweet Bep, zich omkeerende.

„Ik?" verwonderde Clara zich.

„Ja jij", hield Bep vol, „jij mag altijd doen wat je wil, en je hoeft nooit geen akelige dingen te doen."

„Hoe komt het kind er aan", dacht Clara, „als er een veel dingen tegen haar zin moest doen, dan was zij het wel."

„Dacht je dan", zei ze dat ik het altijd prettig vond om jullie rommel op te ruimen, jullie kleeren te naaien en te stoppen, en thuis te blijven als jullie uit gaan?"

„Doe je het dan niet graag?" vroeg Bep.

„Zou jij het graag doen?" wedervroeg Clara.

Bep bedacht zich niet lang, en zei: „Nee ik niet."

„Dus je veronderstelt dat hetgeen jij,

laten we maar zeggen, akelig zou vinden, ik prettig vind?"

Zoover had Bep met haar kortzichtig kinderverstand niet gedacht.

"k Zal je eens wat vertellen Bep. Toen ik vijftien jaar was, ging ik op de Mulo-school, en was het mijn vurigste wensch, als ik mijn diploma had naar de kweek-school te gaan om onderwijzeres te worden. Als ik op school had mogen blijven, was ik het nu al geweest, maar moeder had me noodig. Op een avond spraken vader en moeder er met mij over, 't was kort voor dat ik examen moest doen. Er waren verschillende redenen, die het noodig maakten, dat ik thuis kwam om moeder te helpen, maar ik wou het niet toegeven, 'k werd boos en zei: dat heb je er nu van als je de oudste bent, dan kun je je afsloven voor je broers en zusjes. Vader en moeder hoorden mij kalm aan, en vader zei: neem niet te haastig je besluit Clara, denk er een paar weken over, wij willen je niet dwingen, als je thuis komt, moet het vrijwillig zijn, en moet je het doen uit liefde voor ons en je broers en

zusjes. Vader heeft mooi praten, dacht ik, maar ik doe het niet, ik doe het vast niet.

Langzamerhand ging ik er echter anders over denken. Ik durfde niet meer te bidden: „Heer Uw wil geschiede“, want dan voelde ik, dat Gods wil was: dat ik mijn plannen op zou geven en thuis komen, en dát wilde ik niet. O, het heeft mij veel strijd gekost, maar eindelijk had ik toch mijn besluit genomen, ik zou thuis komen. Wat waren vader en moeder blij. Zij hadden er samen ook nog eens over gesproken, en vonden het ook wel erg voor me, daarom stelden ze voor, dat ik het eerst een jaar zou probeeren, en ging het niet, dat ik dan weer naar school terug mocht. Lang voor dat jaar om was, wist ik evenwel al, dat ik niet meer naar school terug zou gaan. Het werk, waar ik zoo tegen op gezien had, was mij lief geworden, en ik vond het leuk met de kleintjes uit te gaan en hen te verzorgen, maar altijd even gemakkelijk was het niet.

(Wordt vervolgd).

Wij zijn de jongens zóó van de straat,
Zijn goedig van aard, doch doen wel eens kwaad,
Maar oudjes en vrouwen, *die* hoeven niet te vluchten.
Ze hebben van ons geen kattenkwaad te duchten.

ONZE COURANT

BINNENLAND

HET HAANTJE OP DEN TOREN!

Te Arnhem wordt een nieuwe Ned. Herv. Kerk gebouwd. Op die kerk komt een toren en op dien toren komt natuurlijk een haan. Dat is allemaal heel gewoon. En toch was er ditmaal iets bijzonders bij. Toen het oogeblik was aangebroken dat de haan op den toren zou geplaatst worden, stonden er ruim 1100 Zondags-schoolkinderen omheen, want het was hun haan. Voor het bouwen van de kerk was veel geld noodig geweest en het was er gelukkig ook gekomen; ieder hielp een steentje meedragen. Zoo was de voorzitter van de Zondagsscholen op het idee gekomen om ook de kinderen te laten sparen. Zoo maar geld bij elkaar brengen vond hij niet aardig, daarom stelde hij voor, dat de kinderen samen het haantje van den toren cadeau zouden doen. Wat zullen ze gespaard hebben, want je moet niet denken, dat het een klein cadeautje is, hoor! De haan kostte nog f 200.—. En nu was dan eindelijk de dag aangebroken, dat de haan op den toren zou worden geplaatst. Je begrijpt dat ze daar allemaal bij moesten zijn, verschillende ouders waren meegekomen, zoodat het een heele plechtigheid was. De dominé verzocht allen psalm 89:7 te zingen. Jullie kent dat mooie vers vast allemaal. „Hoe zalig is het volk, dat naar Uw klanken hoort!” Na het zingen sprak de dominé tot de bouwcommissie en zei, dat deze haan nu een geschenk van de Zondagsschoolkinderen was. De voorzitter van de bouwcommissie, ging toen natuurlijk de kinderen bedanken, waarna alle jongens en meisjes langs den haan trokken om hem nogeens van dichtbij te kunnen zien. Ieder kreeg een mooie kaart als aandenken. Na al deze plechtigheden werd de haan opgehesen en op zijn plaats gezet. Wat zullen die kinderen in 't vervolg met belangstelling naar den torenhaan kijken.

Tot slot zongen allen den Avondzang en wandelde ieder weer naar huis.

EEN GEDENKTEEKEN OP DEN AFSLUITDIJK.

Enkele personen uit Noord-Holland en Friesland hebben een comité gevormd, met het doel een gedenkteeken te plaatsen op den afsluitdijk. Vooraanstaande mannen uit beide provincies hebben zitting genomen in het eere-comité. De bedoeling is om van alle Nederlanders een kleine bijdrage te vragen. Op de eerste vergadering werden al belangrijke bedragen toegezegd.

De afsluitdijk, op zichzelf al een monument van Hollandsche durf en volharding, is zeker wel een gedenkteeken waard.

GEVAARLIJKE SPORT.

Sommige menschen doen niets liever dan naar wedstrijden kijken. Hoe gevaarlijker, hoe mooier. Vaak gebeuren er ongelukken, maar dat neemt niet weg, dat er altijd weer menschen zijn, die komen kijken. Toch is er niet alleen gevaar voor de deelnemers aan den wedstrijd. Bij de motorraces op Houtrust te 's-Gravenhage, kregen twee renners een ongeluk, maar behalve dit, reed één van de motoren zonder berijder nog een 30 Meter door en kwam tusschen het publiek terecht. Hierbij werden drie menschen ernstig gewond. Misschien dat de menschen hierdoor leeren, thuis te blijven, bij zulke gevaarlijke wedstrijden.

BUITENLAND

EEN LICHTGEVENDE HOND.

In één van de Parijsche voorsteden gebeurde iets wonderlijks. Wanneer de bewoners 's avonds laat naar huis gingen, zagen ze een groenen lichtgevenden hond door de straten rennen. Af en toe sprong hij eens tegen iemand op, zooals een gewone hond ook wel doet. Natuurlijk schrokken de menschen daar van en wilden weten wat er aan de hand was. Politie en brandweer werden gewaarschuwd en zoo gelukte het om den hond te vangen. Nu bleek het heelemaal geen wonder te zijn, maar intengedeel een afschuwelijke onbedachtzaamheid van wat jonge menschen. Ze hadden een terrier gevangen en het dier ingesmeerd met een lichtgevende vloeistof, die ook gebruikt wordt om b.v. wijzerplaten van horloges in de wrijven. Het beest werd losgelaten tegen den tijd dat de bioscopen en theaters uitgingen, om de menschen aan het schrikken te maken. Hierbij hadden ze niet bedacht, hoe de arme hond een vreeselijke dood moest sterven, tengevolge van dat goede op zijn huid. Gelukkig was de politie wijzer. Ze heeft den hond, door een veearts laten onderzoeken en toen afgemaakt om hem een pijnlijken dood te besparen.

STOTTERDE IK MAAR.

Hollywood is het sprookjesoord voor bioscoopmenschen. Ieder die zich door geld laat verblinden wordt bekoord door de fabelachtige sommen die daar worden verdiend. En om daar te mogen werken lijkt het mooiste wat er in deze arme wereld te bereiken valt. Eén dezer dagen werd er voor een sprekende film een jongetje gevraagd dat stotterde. Honderden moeders kwamen hun stotterend kind aanbieden. Zelfs waren er jongens die stotteren gingen leeren, in de hoop op deze gemakkelijke manier ook nog eens een hoop geld te kunnen verdienen. Wat zal er van die kinderen terecht komen? In spreuken 10:2 kun je het lezen: „Schatten der goddeloosheid doen geen nut.” Of Spr. 16:25: „Er is een weg die iemand recht schijnt, maar het laatste van dien zijn wegen des doods.” Wanneer je dit goed begrijpt, wordt je nooit jaloersch op jongens die op zoo'n manier al zooveel geld kunnen verdienen.

DE LICHTBALLON VAN PROF. PICARD.

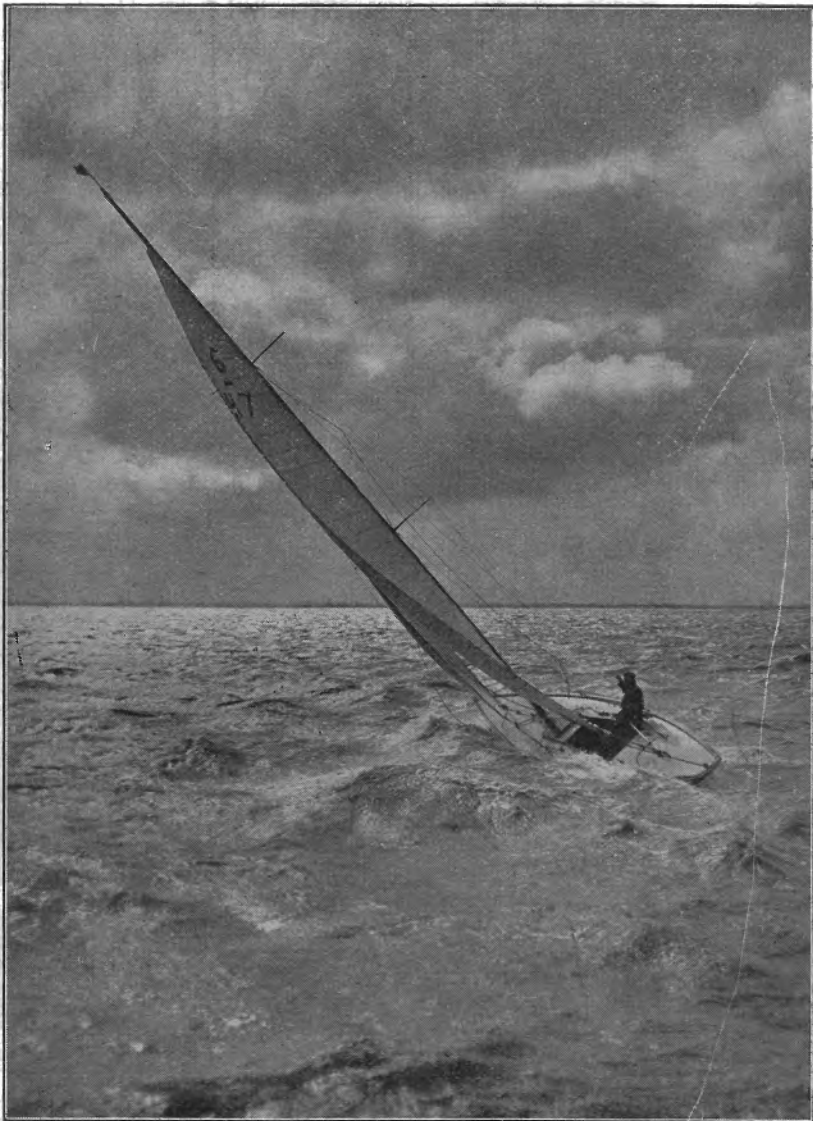
In het begin van Juli hoopt professor Picard voor de tweede maal met een luchtballon omhoog te gaan. Zoo hoog, dat een mensch op die hoogte moet sterven. De bedoeling is om van die luchtlagen iets meer te weten te komen. De reis wordt gemaakt in een gondel die luchtdicht afgesloten is en waarin zich alles voor het levensonderhoud van Prof. Picard en zijn assistent bevindt. Aan alle zijden zijn vensters, zelfs één aan de benedenzijde, zoodat de luchtvaarders vrij uitzicht hebben. Het is een uiterst gevaarlijke onderneming, want niemand weet precies aan welke invloeden die hoogere luchtlagen bloot staan en of de ballon daar tegen bestand is. Er is een korte golfzender aan boord, zoodat de reizigers voortdurend met de buitenwereld in verbinding kunnen blijven.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 8 JULI 1932

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉS VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^U. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Op het water.

TWEE VRIENDEN

door ANS VAN DER SLUYS.

Daar waren in 't dorp geen trouwer vrienden te vinden dan Jan en Jaap. Ze woonden tegenover elkander aan een landweg, en hun ouders waren ook altijd met elkaar bevriend geweest. Van heel klein af hadden ze al samen gespeeld en toen ze wat groofter werden en naar school gingen bleven ze vrienden. Ze zaten op school naast elkaar, gingen samen naar huis, speelden samen en haalden samen kattelwaad uit. In dit laatste waren ze heele bazen maar nooit wilden ze aan iets meedoen dat valsch of gemeen was. Ze werden door 't heele dorp altijd als voorbeeld aangehaald van trouwe vriendschap. Je zoudt zoo zeggen dat er niets tusschen kon komen om hen te scheiden en toch zijn ze eenige weken zoo boos op elkaar geweest dat ze elkander zelfs niet aankaken en de een net deed of de ander niet bestond. En de oorzaak was toch zoo gering. Jan had een oom die op zee voer en die af en toe eens overkwam. Dan bracht hij meestal voor Jan iets mee. Gewoonlijk iets bijzonders, iets dat andere jongens niet hadden. 't Is dus te begrijpen dat Jan erg trotsch op dien oom was en er tegen de jongens niet weinig over opsneed. Jaap kende „Oom” natuurlijk ook heel goed en Jaap vond het nooit erg prettig als Oom kwam want dan was Jan nooit zoo aardig voor hem en liet hem wel eens merken dat zijn ouders 't toch eigenlijk veel beter konden doen dan Jaaps vader en moeder. Vooral den laatsten tijd was Jan meer uit de hoogte tegen Jaap. Dat kwam vooral omdat Jan als zoon van welgestelde boeren wel eens gevraagd werd bij het zoonkje van den nieuwen notaris die op het dorp was komen wonen. Jaap kwam daarvoor niet in aanmerking omdat zijn ouders maar eenvoudige arbeidersmensen waren. Al eenige malen was het gebeurd dat Jaap als hij met z'n vriend wou gaan spelen te hooren kreeg: „Jan is bij Hans van den notaris”. Jaap kreeg er dan met Jan wel eens woorden over dat deze hem zoo in den steek liet; dan voelde Jan ook wel dat er iets niet in den haak was en voor eenigen tijd was de breuk dan weer hersteld.

Zoo stonden de zaken toen „Oom” kwam en ditmaal voor Jan een heel bijzonder bewerkten verrekijker meebbracht.

Wat was de jongen daar gelukkig mee. Dadelijk moest het instrument mee naar school. Alle jongens moesten het bewonderen, en spoedig stonden ze in een kring om hem heen.

Hans van den notaris kwam ook eens kijken. Een minachtenden blik kwam op z'n gezicht; „wat heb je nu aan zoo'n ding” spotte hij. „Zeker om te kijken of je sommen wel goed zijn en of er geen fouten in je taalwerk zitten en of.....

Verder kwam hij niet want Jaap was op hem toegevoegen en had hem een slag in het gezicht gegeven terwijl hij uitriep: „waar bemoei jij je mee leelijke opschepper, kan je niet hebben dat een ander ook eens iets moois heeft?”

Vol verbazing hadden de andere jongens toegekeken, ook vol spanning: dat zou me wel eens een ferme vechtpartij kunnen worden en daar waren de jongens niet afkeerig van.

Maar zoover kwam het niet, Hans beantwoordde den slag niet maar ging een stap achteruit met een spottend lachje opmerkend: „En waar bemoei jij je

mee arbeidersjongen, denk je dat je vriend zelf niet mans genoeg is om zich te verdedigen?”

„Natuurlijk ben ik dat ook”, riep nu Jan, „hij kan zich met zijn eigen zaken bemoeien en de mijne niet rust laten.” En tegen den verblufften Jaap ging hij door: „ik wil voortaan niets meer met je te maken hebben hoor je, ik zal je leeren mijn vrienden te slaan.”

Meteen ging de schoolbel en de jongens gingen naar binnen.

Jaap kon dien morgen maar niet goed opletten, hij begreep nu niets meer van Jan. Hij had 't toch heusch niet kwaad bedoeld, hij had Jan willen helpen.

Na schooltijd liep Jan met Hans een eind mee en Jaap ging alleen naar huis, voor 't eerst sedert ze samen op school waren. Voor 't eerst maar niet voor 't laatst.

Jan deed net of zijn vriend niet bestond, hij ging altijd met Hans mee, en Jaap bleef eenzaam, want hij kon niet zoo gauw met een van de andere jongens vriendschap sluiten. De ouders der beide jongens bemerkten natuurlijk ook al heel gauw dat de vriendschap uit was. „Maar 't zal wel weer overgaan, „jongenskibbelarij duurt nooit zoo lang”, zeiden ze. Alleen Jaaps Moeder zag wat verder, ze begreep dat dit geen gewoon kibbelpartijtje was zooals de jongens zoo vaak hebben. Ze sprak eens ernstig met Jaap en hoorde toen 't heele geval. Ze vond het heel naar voor hem maar kon er ook niets aan doen.

De weken verliepen en de verwijdering bleef. Tot er plots iets gebeurde.

Opeens zag je Jan en Hans niet meer samen, nu, 't leek wel of ze elkaar vermeden.

Toen begon er een gerucht onder de jongens te loopen; eerst fluisterend maar al heel gauw hardop. Jan zou gestolen hebben bij den notaris. Al spoedig wist heel het dorp het, bij den notaris werden telkens kleine voorwerpen van waarde vermist, geldstukken, brochures, ringen, enz., en nu werd Jan er van verdacht.

Hoewel hij zeide dat hij nergens van afwist en er zelfs nooit aan zou denken om iets te ontvreemden, geloofden ze hem toch niet. De jongens ontweken hem en gingen opzij als hij aankwam.

Hans keek niet meer naar hem om en al spoedig was er geen jongen meer die met Jan om wilde gaan. Geen een?

Ja toch, een was er die naar Jan toekwam na schooltijd, 't was Jaap. Jan keek hoogst verbaasd toen Jaap opeens naast hem kwam loopen. Eerst wisten ze geen van beiden wat te zeggen toen zei Jaap plotseling: „Toe jo, laat alles maar weer goed zijn en laten we vrienden zijn als vroeger”.

Jan zei niets maar hij gaf Jaap een stevige hand en dat zei al genoeg. Ze liepen zwijgend door tot vlak bij huis, toen Jan hakkend vroeg, „geloof jij ook wat ze allemaal vertellen?”

„Natuurlijk niet”, was 't besliste antwoord, „ik zal nooit geloooven dat jij een dief bent al zou je 't me zelf zeggen.”

Ze gingen naar huis en spraken nergens over maar om half twee gingen ze weer samen naar school. De jongens keken heel verwonderd toen ze die twee zoo samen zagen maar durfden toch niets te zeggen, want Jaap was sterk en ze hadden ontzag voor zijn harde knuisten.

Dien avond gingen de jongens geruster slapen dan in lang het geval was geweest, nu ze wisten dat ze elkaar weer gevonden hadden.

't Was Jaap echter nog niet genoeg, hij wilde zoo gaarne zijn vriend helpen en dat kon alleen maar door te ontdekken wie de ware dief was. Met dat doel

voor oogen sloop hij eenige avonden achter elkaar naar het notarishuis want de diefstallen geschiedden altijd 's nachts. De vijfde keer dat hij daar weer zoo zat en strak staarde naar de vensters van het notarishuis zag hij opeens een vogel met witte en zwarte veren komen aanvliegen, op de vensterbank neerstrijken en daarna de kamer binnentrippelen. Even later kwam hij terug met iets glinsterends in zijn bek. Vol verbazing keek Jaap hem na en plotseling begreep hij alles. Die vogel was een ekster en de dief van al de vermiste voorwerpen. Er lag een blijde glans op Jaaps gelaat toen hij huiswaarts keerde.

Den volgenden avond sloop hij weer naar 't notarishuis. Hij wachtte geduldig, 't kon best wezen dat de vogel vanavond niet kwam maar misschien had hij wel geluk. En ja na een half uurtje wachten zag hij hem aankomen vliegen. Jaap kroop voorzichtig tot vlak onder 't raam en toen de vogel eenmaal binnen was gooide hij haastig 't raam dicht.

„Zie zoo, die is gevangen”, zei hij zelfvoldaan. Hij liep nu het huis om en belde aan.

„Kan ik mijnheer soms ook even spreken?” vroeg hij aan 't meisje dat open deed. Deze staarde hem even aan en ging toen de notaris roepen.

„Wel jongen, wat wilde je?” klonk nu de vraag.

„Ik kwam alleen maar even zeggen dat de dief, die zoo veel van u gestolen heeft, opgesloten zit in de kamer aan den tuin.”

De notaris wist niet wat hij hoorde. „Hoe kon dat wie is dat dan?” vroeg hij tenslotte.

„Gaat u maar kijken”, zei Jaap.

De notaris ging en riep in 't voorbijgaan door de eetkamerdeur, „vrouw, kinderen, ga eens mee, de dief is gevangen.”

Hoogst verbaasd gingen deze mee. In de tuinkamer hoorden ze een woest geschreeuw en toen de notaris de deur opendeed zagen ze de ekster woedend tegen de de ruiten vliegen.

„Daar is de dief”, zei Jan triomfantelijk. De notaris keek nog altijd verbaasd en begon toen te lachen, uitroepend: „hoe is het mogelijk, wie zou daar nu aan denken.”

't Ergste is dat je den verkeerde verdacht heb”, zei mevrouw.

„Dat is zeker erg”, meende de notaris, „gelukkig dat Jan zoo'n goeden vriend heeft.” Hij klopte Jaap eens op z'n schouder en zei: „We zullen eerst dezen heer er maar eens uitlaten en dan gaan we Jan het goede nieuws meedeelen.”

Zoo werd ook gedaan. Wat Jan en zijn ouders opkeken toen ze alles hoorden.

„En dat heb je aan je vriend te danken, dus denk er om Jan houd je vriend in eere want die is goud waard”, en met deze woorden ging de notaris heen. 't Wonderlijke verhaal ging al spoedig het dorp rond en menigeeen wilde het eerst niet gelooven, maar toen ze hoorden dat de notaris het eksternest had opgezicht en daar al 't verlorene had teruggevonden, toen moesten ze 't toch wel gelooven. De jongens op school praatten er nog lang over, maar eindelijk raakte het in 't vergeetboek.

Jan vergat het echter nooit. Hij en Jaap werden weer de oude trouwe vrienden en als Jan weer eens een hoogmoedige bui kreeg en meende dat hij toch wel wat meer was dan Jaap, dan dacht hij weer snel aan de geschiedenis met de ekster en begreep dan beter dan ooit dat 't niet in 't geld zit dat iemand meer of minder goed is.

HET RAPPORT.

Drie maanden gingen heen —
't rapport van school komt weer.
Hoe zou 't geworden zijn?
Beter dan vorig keer?

Klaas had nu wel gewerkt;
Maar vroeger niet zoo fel,
Zijn cijfers daalden steeds,
Ze daalden zelfs zeer snel.

Een vier, een drie, een twee
zelf staan op zijn rapport.
En vader was heel boos,
en moeder had geknord.

Dat vond ons Klaasje toch
een beetje al te mal —
Nu had hij flink gewerkt;
Hoe het nu worden zal?

Geen wonder dus dat Klaas
verlangend uitkeek naar
zijn cijfers op 't rapport.
Nog een paar daagjes maar.

Hij hoopte, hoopte stil
op 't pluimpje van zijn moe,
En 'n lofwoord van z'n va
leek hem zeer heerlijk toe.

Daar brak de dag dan aan;
Klaas juichte, toen hij las
Dat hij in alle vak
voortuitgekomen was.

Neen, nog niet nummer één
was Klaasje, maar hij kan,
Wanneer hij volhoudt wel
de eerste worden, man.

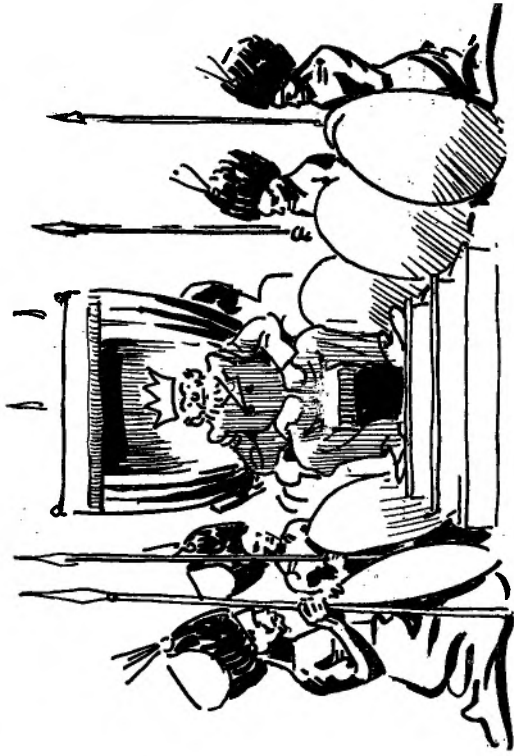
J. J. BAS.

"Ik? Neen, die wordt goed... ben ik koning of ben jij het Schipper."
 "Ik!" zei Schootzeil op een toon van gewicht.... "ik ben koning, en misschien heb je wel gelijk, ik zal een lijfwacht nemen."

En zoo gebeurde het dan, dat Koning Schootzeil naar een lijfwacht ging uitzien. Erg makkelijk was het niet, de geschikste luidjes te vinden, en Schootzeil's minister van oorlog had er handen vol werk mee.

HOOFDSTUK XVI.

Schootzeil kreeg zijn lijfwacht. Een vijf-en-twintigtal ferme kerels werden uitgezocht, van prachtige mutsen, een schild, speer en dergelijke benooidigheden voorzien. Zij kregen in opdracht geregeld de wacht voor het paleis te betrekken en als er plechtigheden plaats vonden, zich voor den troon van den koning op te stellen. De mannen

van de lijfwacht waren wát niet hun baantje ingenomen. Zij vonden, dat een heel groot deel van de koninklijke macht en waardigheid ook op hen afstraalde. En daarbij kwam, dat ze een gemakkelijk leventje hadden en hun voedsel afkomstig was uit de keuken van den koning. Natuurlijk kookte juffrouw Slotter niet voor al die lijfwachts, ze hield er nu een heel keuken-personeel op na, dat ze duchtig gedrild had. De mannen van de lijfwacht namen zich voor héél goed voor de veiligheid van den koning te waken, want ze waren bang, dat zij er voor verantwoordelijk zouden worden gesteld, als er met den koning iets gebeurde. En hun baantje kwijt raken, dat wilden ze in geen geval. Nu ja, ze vielen wel eens in slaap, als ze des nachts de wacht hadden, maar ze schenen zelfs in hun slaap één oor open te houden. Want... de schildwacht, die op een nacht in de voorhal van het paleis de wacht had en was ingedommeld, schrok toch meteen wakker toen er beweging gehoord werd, in de, op de voorhal uitkomende, keuken voor den koning — de andere keukens waren in de bijgebouwen.

Ripitoe, zoo heette de schildwacht, wreef zijn oogen eens uit en fluisterde: „ik hoorde wat. Zou er iets zijn? Inbrekers of moordenaars?” Hij wachtte even... ja, daar hoorde hij het gerucht weer... schuifelend... en zuchten klonken er ook.... Daar moest Ripitoe het zijne van hebben. Hij stond op, om naar de keuken te gaan, want bang was hij niet, o neen. Maar plotseling schrok hij terug... de slaapkamer van den koning werd geopend, en op den drempel verscheen koning Schootzeil, die heel licht sliep en ook wakker geworden was.

„Schrik maar niet, mannetje”, zoo stelde Schootzeil den soldaat gerust, „hoorde je ook wat?”

„Ja majesteit, schuifelen en zuchten.”

„Waar hoorde je het?”

„In de koningskeuken, majesteit.”

„Krek, mannetje... Zullen wij met z'n beiden eens kijken, of we niet kunnen vinden wat er aan de hand is?”

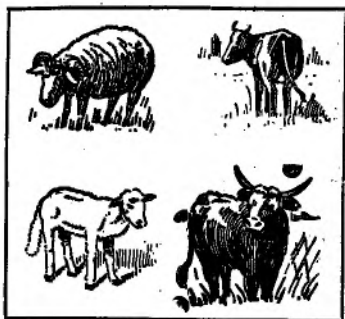
RAADSELS.

Voor Ouderen:

4. Rebus.

v—g +

L D^w

5. Mijn geheel bestaat uit twaalf letters en wil ieder in zijn vakantie graag hebben.

4, 2, 3, Roomsche zuster.

1, 2, 11, 12, Wat het patertje aan zijn nonnetje moest geven.

1, 5, 7, 4, Wat een blinde graag zou kunnen.

8, 11, 7, 6, wordt gebak van gemaakt.

10, 2, 7, 8, moeten onze rapportcijfers zijn.

1, 9, 3, 6, houdt de stemming er in.

6. Wat is klein in Parijs maar groot in Schiedam?

Voor Jongeren:

4. Rebus.

de de de de de de
de de de de de de
de de de de de de
de de de de de de

sloot

5. Met een last beladen kan ik gaan, Ontneem mij die, en ik blijf staan.

(Ingezonden door *Moeders Hansje*.)

6. Welke bus wordt nooit in de keuken gebruikt?

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koesje p.a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbz., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

ONDER ELF NEEF EN NICHTJES

8) DOOR NELLY

„Och Bep”, onderbrak Clara zichzelf, „als je ook eens meer wilde, dan zou je er ook meer plezier in krijgen, en het niet zoo verschrikkelijk vinden, als je eens wat doen moest. Heusch kindje, je doet er jezelf en anderen zoo'n verdriet mee door altijd tegen te pruttelen. Mij ook, je bent oud genoeg om te weten, dat ik niet alles alleen kan doen. De anderen helpen uit zichzelf mee, maar als ik eens een kleinig-

heid aan jou vraag, zet je een zuur gezicht of wordt boos.

Ik heb nog nooit spijt gehad, dat ik thuis gekomen ben, maar als ze allemaal deden zoo als jij, dan geloof ik, dat ik weg liep.”

Nog altijd zweeg Bep, maar haar gezichtje stond minder strak. „Het helpt toch niet”, dacht Clara, „al wat je tegen haar zegt, is boter aan de galg gesmeerd.” Zij stond op om weg te gaan, en vroeg: „Heb je al gebeden, Bep?”

„Nee.”

„Zou je het dan niet eerst doen?”

Gewillig kwam Bep uit bed, en knielde

bij Clara neer, doch er kwam geen woord over haar lippen.

„Kom Bep”, zei Clara, „ik moet naar beneden hoor, bid nu.”

Maar Bep's geweten was aan 't spreken gegaan, en zij kon niet bidden, zij barstte in snikken uit, en riep: „O Clara, ik durf niet, ik ben wel erg stout geweest, maar ik wil voortaan ook lief voor je wezen.”

Een danktoon steeg uit Clara's hart op, dat dit onbuigzame hoofdje gebogen was. Zachtkens streek ze Bep over het kort geknipte haar, en boog zich om haar zusje een kus te geven.

Toen sloeg ook Bep haar armen om Clara's hals en schreide zoo tegen haar aangeleund, haar kinderverdriet uit. Berouwvol beloofde ze beterschap, en voor Clara haar weer in haar bedje lei, bad ze ook den Heer om vergeving en vroeg Hem haar een nieuw hartje te schenken.

Het had wel lang geduurd, maar eindelijk was dan toch de dag aangebroken, dat moeder zoover hersteld was, dat zij eenige uren in den huiselijken kring kon doorbrengen, en vandaag was het feest, want zij zat voor 't eerst weer mee aan, aan de middagtafel.

„Veel gezelliger, hoor, oordeelde Kees, het was zoo leeg zonder moeder.”

Allen wedijverden het moeder zoo gezellig mogelijk te maken, en toch moesten zij stil zijn, want, had vader gezegd, „als jullie druk zijn, kan moeder wel weer ziek worden.” En dat wilden ze geen van allen, ze waren veel te blij hun lief moedertje weer in hun midden te hebben.

Jan praatte altijd honderd uit, maar moest nu zijn mond houden, dat was veel gevegd van den kleinen man, maar hij deed zijn best; hij was zelfs zoo over zich zelf tevreden, dat hij telkens zei: „Nu ben ik toch zoet hè, pappa? Nu ben ik toch wel lief?”

„Ja”, zei vader, „je bent een schat, maar je moet je mond houden.”

Met rassche schreden trad nu volledige beterschap in, en weldra was de Zondag daar dat moeder voor 't eerst ter kerk kon gaan.

Clara had Zaterdags alles bedisseld, zij zou thuis blijven met Jo, en Ella met vader, moeder, Willem, Kees, Frans en Bep ter kerk gaan. Mien wou ook wel thuis blijven, maar Clara vond dit niet noodig, Jo alleen was genoeg, die was

handig en kon goed met de kleintjes omspringen. Sientje, die gelukkig maar eenige dagen ziek was geweest, kwam Zondags nooit, en alles alleen doen was wat veel, de morgen was zoo om.

Vader en moeder vonden deze regeling goed, op een uitzondering na, en die was: dat zij mee zou gaan en Ella in haar plaats thuis zou blijven.

„Jij hebt moeder al den tijd verzorgd, en stellen we er prijs op, dat jij nu ook mee gaat om in Gods huis, Hem onzen dank te brengen.”

„Voortaan zullen ook niet meer alleen jij en moeder om beurten Zondagmorgens thuis blijven, maar ook Ella. Als er tijdig opgestaan wordt kan het best, niet waar Ella, we kunnen toch wel een morgen alles aan je over laten?”

„Ja hoor Pa, best, ik vind het trouwens niet meer dan billijk dat Clara mee gaat, ze heeft zoo lang thuis moeten blijven.”

„Juist kind dat vinden wij ook, dus dat is afgesproken.”

Zondagmorgens waren allen vroeg op, zoodat rustig ontbeten kon worden. Om den rustdag met gejaag en gevlieg te beginnen, had de familie Denk een hekel aan, en waren zij ook niet gewend.

Ella kweet zich goed van haar taak, bijgestaan door Jo. Ze waren vroeg klaar, en toen de familie uit de kerk kwam, vonden zij Ella op handen en voeten door de kamer loopen, met Jan op haar rug, die haar vlechten als leidsels gebruikte. Het paard sukkelde door de kamer, soms onverwachts een schreeuw gevend als haar bereider bang om te vallen zich in evenwicht trachtte te houden door aan de levende leidsels te trekken.

Dik liep juichend mee, en Henk danste van plezier in zijn box. Jo zat lachend aan tafel toe te kijken.

Ze hadden niemand thuis hooren komen, en schrokken min of meer toen vaders stem hen op deed kijken.

„Hé! is dat voor de boel zorgen?”

Jan liet zich van Ella's rug glijden, deze stond op, klopte zich wat af, streek lachend de haren uit haar gezicht, en zei: „We zijn al lang klaar hoor. Is 't goed gegaan, moeder, bent u niet erg moe?”

„Nee Ella, dat gaat wel; zoet geweest jongens?”

„Ja mam.”

Ella schonk koffie, en Jo bracht de kopjes rond, zelfs de kleintjes kregen voor

deze gelegenheid melk met een kleurtje.

Ze waren echt gezellig onder elkaar, er waren geen kennissen uit de kerk meegekomen om koffie te drinken, wat vader deze keer wel zoo goed vond, want hij was bang dat het anders te druk voor moeder zou zijn.

Willem was even met een vriend opgelopen, maar toen toch ook thuis gekomen. Van Willem was over 't algemeen weinig te merken. Hij was een stille jongen, zei weinig, leed liever ongelijk dan ruzie te maken, maar durfde als het er op aan kwam wel voor zijn meening uit te komen.

Vrouwelijk zacht kon hij met de kleintjes omgaan; en toch waren ze voor niemand zoo gehoorzaam als voor hem. In zijn zacht blauwe oogen wist hij zoo'n uitdrukking te leggen, dat hij hen maar behoefde aan te kijken om zijn meening kenbaar te maken.

Willem was nauwelijks binnen, of Kees riep: „wanneer krijg jij vacantie zeg? wij volgende week Donderdag.”

„Wij deze week nog, misschien een Woensdag al.”

„Zeker wel lang?”

„Tot acht September denk ik.”

„k Wou dat ik ook zoo lang had”, zei Kees uit den grond van zijn hart, „wij maar tot vijf en twintig Augustus.”

„Wij krijgen van de week ook”, zei Ella, „tot één September.”

„Toch nog veertien dagen langer als ik, of... nee, ik mag van 't jaar toch ook naar de H. B. S., hè vader?”

„Mogen? Als je ten minste van plan bent je best te doen. Ik ben niet van plan om mijn geld voor niets te geven.”

Kees kreeg een kleur, vaders vraag was niet zonder reden. Kees was verre van dom, maar toch had hij altijd voor de meeste vakken maar net een voldoende. Zijn slordigheid en onoplettendheid waren hiervan wel de oorzaak. Zelden ging er een dag voorbij dat hij niet de een of andere straf opgelopen had.

„Ja”, zei vader, „ik meen het hoor Kees, je mag naar de H. B. S. we zullen het een jaar aanzien, maar gaat het dan nog eender als tegenwoordig, ga je er onherroepelijk af, en doe ik je bij een baas.”

„k Zal mijn best wel gaan doen”, beloofde Kees.

„t Zal tijd worden”, gaf vader ten antwoord, „maar dat heb je al zoo dikwijls beloofd, dus we zullen eens zien wat er van je belofte komt.”

't Was niet prettig voor Kees dat zijn vader hem niet geloofde, maar hij had het verdiend.

(Wordt vervolgd).

DE MORGENGROET....

Betje-meu, vroeg opgestaan,
Is haar schuurtje doorgedaan,
Brenkt een emmer pap van rog
— (Oudel) — naar de varkenstrog....

Met een welgemeend „knor-knor”
Kruipt het varken uit z'n nor....
„Kukelekuku” zegt de haan:
„Betje-meu is opgestaan!”

ONZE COURANT

BINNENLAND

VAN ALLES OVER DE VOORMALIGE ZUIDERZEE.

De Ansjovisvangst in het IJsselmeer.

De invloed van den afsluitdijk doet zich nu al voelen. Gewoonlijk was de meeste ansjovis te vinden in het Noorden van de Zuiderzee. De visch werd dan aangevoerd naar de dichtstbijzijnde havens: Enkhuizen, Urk en Lemmer.

Dit jaar wordt de visch diep in het Zuiden aantroffen. Zoodat de visschers uit Bunschoten en Marken, die vroeger naar Enkhuizen trokken om te visschen nu dicht bij huis konden blijven.

Maar omgekeerd zijn nu de Enkhuizervisschers naar Huizen gevaren, omdat in de buurt van die haven de meeste visch gevangen wordt.

De autobus over den afsluitdijk.

Zoodra de weg over den afsluitdijk klaar is, zal er een autobus over rijden. Nu mogen er tegenwoordig geen autobussen rijden zonder toestemming van Gedeputeerde Staten.

Zoodat van alle kanten aanvragen binnenkomen om toestemming voor een autodienst. Ondernemingen en ondernemers uit Noord-Holland en Friesland doen hun best om het recht te krijgen. Natuurlijk kan de vergunning niet aan allen gegeven worden, zoodat iedere mededinger al zijn krachten inspant om de gelukkige te zijn. In afwachting van de autobus is een zestigjarige inwoner van Hoorn

een wandeltocht om de Zuiderzee

gaan maken. Donderdagmorgen 23 Juni „stak hij van wal". Hij wandelde den eersten dag van Hoorn naar Wieringen. Daarna over den afsluitdijk naar Bolsward. Van Bolsward naar Heerenveen, den vierden dag van Heerenveen naar Meppel, den vijfden dag van Meppel naar Nunspeet, den zesden dag van Nunspeet naar Amersfoort, den zevenden dag van Amersfoort naar Amsterdam en den achtsten dag weer op Hoorn af. Ik heb niet gelezen of deze oude baas zijn tocht ook volbracht heeft. In ieder geval is het een kranige wandelaar en het plan alleen al zou een veel jongere beschamen.

De eerste aardappelen uit de Wieringermeer.

De eerste aardappelen uit de Wieringermeer zijn geogost en deze bijzondere zending is niet zoo maar aan de markt gebracht. Ze zijn de echtgenoot van den Minister van Waterstaat, Mevrouw Reijmer, te 's-Gravenhage, aangeboden.

BUITENLAND

DE OLIFANT VAN NAPOLEON.

Napoleon heeft eens tijdens zijn leven een olifant uit Afrika naar Frankrijk overgebracht. Het dier werd Siam genoemd en heeft zijn heerscher ver overleefd, want nog altijd is hij in leven en staat thans in het middelpunt van de belangstelling, omdat een Parijzenaar hem weer „ontdekt" heeft. Het dier is nu ongeveer 150 jaar oud en heeft een bewogen verleden. Napoleon kreeg hem cadeau en bracht hem eerst naar Parijs. Helaas Siam was zeer wild en doodde ver-

scheidene van zijn bewakers. Toen gaf Napoleon hem aan den Keizer van Oostenrijk ten geschenke en Siam verhuisde naar Weenen. In Schönbrunn werd alles gedaan om het dezen vriend naar den zin te maken, doch tevergeefs. Hij kreeg weer een aanval van woede en doodde twee menschen. Nu mocht hij ook niet meer in Weenen blijven, doch werd naar Boedapest vervoerd. Hier scheen hij het eindelijk naar zijn zin te hebben, want sinds gedroeg hij zich keurig netjes. Met het geld dat hij ophaalt in de diergaarde, verdient hij als het ware zijn eigen brood.

Doch nu hij weer „ontdekt" is, wil men deze Napoleontischen olifant weer in Parijs hebben en dan b.v. ruilen voor een anderen olifant die niet zoo'n grootsch verleden heeft.

Indien dit niet lukt wil men probeeren Siam van de Boedapester diergaarde te kopen. Dus ondanks zijn 150 jaren wordt hij nog steeds begeerd.

OLIFANTENPLAAG.

Eén olifant, vooral wanneer hij in een diergaarde zit opgesloten en centen ophaalt, zooals Siam deed, is wel aardig, maar stel je eens voor dat er twee duizend olifanten op je af kwamen, waar moest je blijven? Eén olifantenpoot is dikker dan menige neef van me, dus als er viermaal twee duizend olifantenpooten aankomen wandelen, dan kun je wel begrijpen dat het geen kudde schaapjes is. Ze vernielen dan ook alles wat op hun weg komt. Zoo groot was de verwoesting in Kenya (Oost-Afrika), dat de bevolking uit de dorpen vluchtte. Van alle kanten kwamen nu jagers te hulp, die er in slaagden om 52 olifanten te doden. Dat waren er maar een paar in vergelijking met de heele kudde. Toch hielp het want de overige dieren namen de vlucht naar een hoogvlakte. Met man en macht werd rondom het boschland waarin ze zich verscholen hadden een lange, breede sloot gegraven. Zoodat ze nu ook in een soort diergaarde opgesloten zijn. De kudde vluchtende olifanten veroorzaakte natuurlijk grooten schrik in de dorpen waar ze langs kwamen rennen. Gelukkig dat ze nu „ingeperkt" zijn.

KON HIJ ZIJN TIJD NIET BETER GEBRUIKEN?

Te Neumünster heeft een zekere Willi Riekert het wereldrecord verbeterd, voor het zitten op een paal. Gedurende 50 dagen en drie uren heeft hij zich daar in evenwicht weten te houden.

Duizenden menschen waren gekomen om getuige te zijn van het naar beneden komen. De man was echter zoo uitgeput, dat hij niet meer langs de ladder kon afdalen, zoodat hij met groote moeite naar beneden is gehaald. Is het geen groote dwaasheid?

GEEN GELD VOOR DE BELASTING.

In Hongarije zijn verschillende wijnbouwers achter het hun belastingbetaling.

En die achterstand kunnen ze niet inhalen want hun schuld wordt telkens grooter. Nu probeeren ze om van de regeering gedaan te krijgen, die schuld in plaats van met geld, met wijn te mogen betalen.

Ze zijn arm aan geld, maar rijk aan wijn.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 15 JULI 1932

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M.F. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

De scheeve toren, die toch niet valt.....

DE STROOPPOT

Naar een oud Texelsch verhaal.

Schout Bartels zat voor zijn lessenaar verdiept in eenige documenten toen er zacht werd geklopt. Juffrouw Bartels stak haar hoofd om de deur. „Symen, daar is Klaas Kos. Hij komt weer om werk.” Het gelaat van den Schout betrok. „Hij kan naar den duivel loopen, ik wil hem hier niet terug hebben.” — „Dat heb ik ook al gezegd, maar hij houdt zoo aan.” — „Ik heb niets met den kerel te maken, hoor je, niets! Laat hij op de Koog blijven, ik wil hem niet meer op Den Burg zien, en als hij niet maakt, dat hij mijn erf afkomt, dan zal ik hem eraf laten trappen!”

De Schout had zich erg opgewonden. Dikke aderen stonden op zijn voorhoofd en zijn gezicht en hals waren vuurrood. Hij had luid genoeg geschreeuwd, dat zijn woorden in het voorhuis gehoord konden worden. Klaas Kos, om wiens komst de Schout zich zoo kwaad had gemaakt, had ze dan ook maar al te goed gehoord. Hij had wel vooruit geweten, dat het zoo zou loopen, maar Grieteka, zijn vrouw, had zoo aangedrongen, hij zou het nog ééns probeeren. Juffrouw Bartels was per slot nog zoo kwaad niet en misschien kon zij..... maar neen, hij had het al gehoord. En stil ging Klaas het erf af en sloeg, het dorp al spoedig achter zich latend, dwars door de velden de richting in van De Koog, waar hij, dicht aan den duinrand een klein armoedig hutje bewoonde. Er kwam storm opzetten. De wind, die Klaas pal in het gezicht joeg, benam hem bijkans den adem.

Grieteka stond al op den uitkijk met Janneke en Heintgen aan de rokken. „Was het om niet Klaas?” Klaas knikte. Grieteka troostte: „Kom Klaas, ge zijt een braaf man en ge moogt den moed niet verliezen. Er zal zeker uitkomst komen als wij het het minst denken. Maar komt er in man, het wordt al heelemaal donker en de wind steekt hoe langer hoe feller op.” Zij deed al haar best Klaas wat op te monteren, maar het wilde niet recht lukken. De kinders, die naar bed waren gebracht in de groote bedstee waren ook al onrustig en konden den slaap niet vatten. Een luik was losgegaan en sloeg klapperend tegen het venster. Klaas ging naar buiten om het vast te zetten. „Boos weer”, mompelde hij toen hij zoo gauw mogelijk weer naar binnen ging.

En dat was zoo. Met wilde vlagen veepte de Westerstorm over de duinen en zweepte de golven huizenhoog op. Het strand was geheel verdwenen en de zee beukte ongenadig de buitenste duinenrij.

* * *

Juffrouw Bartels had inderdaad nog een goed woordje gedaan voor Klaas. Maar de Schout was onverbiddelijk. En daar had hij zijn bijzondere redenen toe. Klaas had, toen hij op een avond laat door het dorp kwam geloopt om naar huis te gaan bij het erf van Boer Goossens onraad gespeurd en toen hij zacht was naderbij gekomen had hij een kerel gevonden, die bezig was een luik aan de achterzijde open te breken; in den donkeren nacht hadden Klaas en de kerel gevochten en Klaas had den ander zoo geraakt dat die bewusteloos was blijven liggen. Toen was Klaas bij den Schout aangifte gaan doen en die was met hem meegegaan en had, tot zijn groote ontsteltenis

bij het licht van de toortsen, die zij droegen, in den bewusteloozen man zijn eigen zoon Herman herkend. Herman had nooit willen deugen, maar dat hij tot een inbraak in staat zou zijn, dat wilde de vader niet gelooven. Zijn angst en woede keerden zich nu tot dien vlegel van een Klaas, die, nog buiten adem van zijn vechtpartij, zijn oogen niet kon gelooven bij het zien van Herman Symensz.

„Stommerik”, schold de Schout hem, „moet je mijn zoon voor een inbreker aanzien? Moet je den zoon van je meester bewusteloos slaan Wat deed jij hier midden in den nacht? Weet je wel zeker, dat niet jijzelf aan dat luik zat knoeien? Schelm, je zult mij niet beetnemen! Je bent op staanden voet ontslagen! En ik zal iedereen waarschuwen eer hij jou in dienst neemt!”...

Zoo kwam het dat Klaas, die een goede boerenknecht was, zijn ontslag kreeg, onder de meest ongunstige omstandigheden. Maar de schout was bij Klaas uit het dorp vandaan te hebben. Want zoo heel gerust was hij niet. Kon hij hem maar naar de overzijde, naar het vasteland krijgen, weg van het eiland! Maar daartoe zag hij voorloopig nog geen kans. En in dien stormnacht lag ook Symen Bartels onrustig te woelen, en ook hij luisterde naar den storm, die om de hoeken van zijn huis gierde en de boomen op zijn erf deed kreunen onder de kracht van zijn vlagen.

* * *

Den volgenden morgen trok Klaas er met Heintgen op uit naar de zee. De storm was wel wat verminderd, maar toch joeg de wind hun, telkens als ze over een duin moesten trekken, nog fel in het gezicht. Heintgen genoot. Hij hield van den wind en van de zee en hij had zijn vader overgehaald om mee te gaan kijken naar het woeste spel van de golven. Nu waren ze er bijna. Heintgen kon zich niet meer inhouden. Zoo vlug zijn korte beentjes hem dragen konden, werkte hij zich tegen het laatste duin op, en..... „Vader! Een schip op het strand! Gauw!” En ja waarlijk, daar lag het overblijfsel van een schip, in den stormnacht op het strand geworpen. Klaas zag, zoekend rond. Van de bemanning was niets te bespeuren, die was vermoedelijk in haar geheel omgekomen. Klaas en Heintgen kwamen nader en Heintgen gluurde nieuwsgierig door het groote gat aan bakboord naar binnen. „Allemaal zakken, Vader. Kijken wat erin zit?” „Niet doen jongen, dat moet de Schout doen.” „De Schout.” Heintgen trok een leelijk gezicht. Vader had zich al omdraaid om naar het dorp te gaan om nog een paar mannen te waarschuwen. Zou Heintgen nu dien leelijken Schout eens een poets bakken? Lekker, nu zou hij eens het allereerst weten wat er in die schuit zat. Vlug graaide zijn handje een zakje weg uit het donkere ruim. Wat was dat zwaar! „Ik ga naar huis Vader, Moeder vertellen!” Dan ploeterde hij weer door het mulle duin. Daar ergens op een luw plekje tusschen de duindoorns maakte Heintgen het zakje open. Hij schrok, deed het zakje weer dicht, en gauw, gauw maaiden zijn beentjes duin op duin af, naar huis, naar Moeder.

Een oogenblik later liet Grieteka peinzend de gouden schijven uit het zakje door haar vingers glijden. Ze zouden voorgoed uit den nood zijn. Maar de schout. Als die er achter kwam. En hij mocht Klaas toch al niet lijden!

* * *

„Wie heeft dit wrak het eerst gezien?” Schout Bartels, die na een oppervlakkig onderzoek, ontdekt had, dat het wrak een kostbare lading aan goud en zilver inhield, keek om zich heen. „Ik schout.” Het was Klaas, die gesproken had. „Jij?” „Zou hij gejut hebben?” schoot het door Bartel's brein. Dat moest hij zien te ontdekken. Hier was misschien een gelegenheid om zich voorgoed van Klaas te ontdoen, hem voorgoed van het eiland te krijgen. Twee van zijn rakkers liet hij bij het wrak achter om de wacht te houden, de andere moesten met hem mee naar de woning van Klaas. „Wijs me den weg naar je huis”, zei hij tegen Klaas. —

Grieteka zette den dampenden schotel gortebrij midden op tafel. Janneke kwam met de stroopkan aandra-gen. Heerlijk, stroop! Als Vader nu maar gauw kwam. Het goud lag op een hoopje op een hoek van de tafel. „Moeder!” Heintgen kwam binnenstormen, „daar komt de schout en zijn rakkers aan met Vader. Ze komen hiernaartoe!” Een oogenblik stond Grieteka verstijfd van schrik. De schout mocht het geld niet vinden; anders was Klaas verloren. Toen, met een snelle beweging streek ze de munten op en liet ze

in de groote stroopkan zakken. Langzaam kroop de stroop over het glinsterende goud, toen was er niets meer van te zien.

Klaas, die van niets afwist, liet de schout rustig begaan. Ze zouden immers toch niets vinden! En — dat deden ze ook niet. Toen er geen hoekje meer on-doorzocht was in het heele huis, moesten de mannen wel aftrekken. Grieteka zag ze in de richting van het dorp verdwijnen.

Later, toen schout Bartels voorgoed was vertrok-ken naar het vasteland, bouwde Klaas Kos een eigen hoeve van het geld, dat hij op zulk een wonderlijke manier gekregen had. En die hoeve bestaat nog heden ten dage. Je kunt haar makkelijk herkennen ook, want boven de deur staat met groote zwarte letters:

„DE STROOPPOT”.

Of het goed was wat Klaas deed? Vast niet maar dat „jutten” was een algemeen aan de kust voorkomend kwaad!

En..... mijn verhaal is *historisch!*

Wat een weertje hè, de laatste weken!

't Is maar te hopen, dat het in de vakantie ook zoo mooi is.

Hè, wat zullen we dan genieten! Het water lokt zoo echt voor een zwem- of roei-tochtje. Nu maar flink genieten hoor! Echter

....voorzichtig zijn hoor! Goed luisteren naar den raad van vader en moeder en ook zelf verstand gebruiken! Men is zoo licht onvoorzichtig en moet die onvoorzichtigheid soms met den dood en gróót verdriet van ouders en familieleden bekoopen!

"Goed, majesteit, gaat u maar voor.... ik ben niet bang."

"Het zal mij benieuwen, wat het is.... daar hoor ik het weer...."

"Oei... oei... oei... oei... klonk het in de keuken. Nu sloeg Ripitoe de schrik om het hart...."

"'t Is een spook", riep hij.

"Ben je niet lekker kerel", zei Schootzeil, den soldaat een por in de zij gevend, "spoken zijn er niet."

Ripitoe vatte weer nieuwen moed, en beiden slopen naar de keuken. Wat zouden zij daar vinden?

Voorzichtig opende Schootzeil de deur.... en onverschrokken vloog hem een witte gedaante voorbij. De lijfwacht gaf een gil.

"Een spook.... werkelijk een spook", riep hij. En zoo doordringend was zijn geroep, dat de andere lijfwachts opsprongen en zelfs juffrouw Slotter — die anders heel vast sloep — er van wakker werd en in haar nachtjapon naar beneden kwam.

"Wat is er aan de hand, dat die man zoo te keer gaat?" vroeg ze.

"Een spook.... een geest" herhaalde de lijfwacht voortdurend.

Schootzeil krabde zich achter het oor: "Er vloog ons een witte gestalte voorbij en ik weet ook niet wat het was."

"Daar vliegt het naar buiten", riep de lijfwacht, die in een hoekje van de hal ging staan, zoo bang was hij.

"Minachtend zag juffrouw Slotter hem aan: "Een mooi soldaat ben jij", zei ze, "je ziet toch wel, dat het spook minstens even bang is voor jou als jij voor hem.... vooruit, er achter aan". Ze stormde de deur uit, gevolgd door Schootzeil en de andere lijfwachts.... en zag nog juist de witte gestalte in een eenzaam in den tuin staanden boom klimmen. In het maanlicht viel de gestalte nu wat duidelijker te onderscheiden: het was een niet te groote.... witte aap. Nu veranderde de houding van den lijfwacht.

Bevend zonk hij ter aarde.... "Vergeving, vergeving, groote heer", smeekte hij.

"Nou ja", zei Schootzeil, "'t is al weer voorbij, het eenige nadeel is, dat je mij en de juffrouw voor niets uit bed gehaald hebt, maar zoo erg is het niet!"

Maar de lijfwacht was ontroostbaar. "Dat is het niet, hooge heer", kreet hij, "maar het was een heilige aap.... een witte aap is heilig."

"Nou, d'r is hem toch niets gebeurd, hij heeft het hazenpad, of liever het apenpad kunnen kiezen."

"Ja, maar hij is verjaagd.... en als een witte aap ergens intrek heeft genomen, dan is dat een bewijs, dat hij het huis goed gezind is en dat geluk zal wonen waar hij verblijft. Maar als hij verjaagd wordt, wreekt hij zich en komt er ongeluk."

Schootzeil en Juffrouw Slotter haalden de schouders op. "Het spijt mij", zei de koning, "maar we zullen het er op wagen."

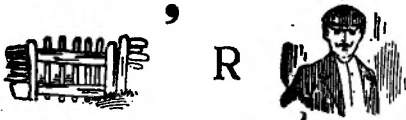
"O, neen, majesteit", protesteerde de lijfwacht, "dat kunnen we niet. De heilige aap moet gevangen worden."

Maar nu bemoeide juffrouw Slotter zich er mee. "Wat denk je wel, zoo'n smerige aap in het paleis, geen sprake sprake van, hoor". En toen de lijfwacht nog wat zeggen wilde, liet ze er op volgen: "laat ik het dier niet zien, want ik stuur het zoo het bosch weer in". Ripitoe zweeg, maar er lag een vastberaden trek om zijn gezicht, toen hij het paleis verliet. Hij sloop een paar maal om het paleis, zijn blik gevestigd houdend op den eenzamen boom in den tuin, en toen hij in het paleis geen gerucht meer vernam en begreep, dat Schootzeil en juffrouw Slotter hun bedden weer hadden opgezocht, haalde hij wat vruchten te voorschijn en liep voorzichtig naar den boom. Aan den voet van den boom legde hij de vruchten neer en wachtte. De witte aap keek begeerig naar het lekkere hapje, maar kwam niet direct naar beneden om er zich aan te goed doen. Maar toen hij geen onraad meer zag, liet hij zich langs den stam naar beneden glijden. Gulzig at hij van de vruchten en

RAADSELS.

Voor Ouderen:

7. Rebus.

lo ken
 ——— ———
 t sok

8. Wat gaat door het dikste papier zonder er een scheur in te maken?

9. Kom, zeg mij eens: Hoe kan het toch, Dat altijd gort is in een trog?

Voor Jongeren:

7. Rebus.

8. Zeg mij eens: welke Koningin Komt zeker met veel grooter stoet Dan onze Koningin dat doet, Steeds haar residentie in?
9. In welke huizen vangen de katten Geen ratten of muizen?

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossing.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koojsje p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch jbn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

ONDER ELF NEEF EN NICHTJES

9) DOOR NELLY

's Maandagsavonds bracht de post twee brieven. De eene was van oom Jan en tante Ella, met het verzoek, of twee van de meisjes lust hadden om een paar weken te komen logeeren. „We hadden gedacht”, schreef tante Ella, „van Ella en Jo, maar natuurlijk zijn de anderen ook van harte welkom, kan Ella, nu moeder pas ziek geweest is thuis niet gemist worden, stuur dan een paar van de kleintjes. Clara durven we haast heelemaal niet vragen, vreezende, dat zij in 't geheel niet gemist kan worden, we hadden haar anders weer eens graag in ons midden gehad, want het is al eenige jaren geleden dat zij geweest is.”

De brief van oom Ko en tante Jans, bevatte de uitnodiging voor twee jongens, onverschillig welke.

„Worden we uit logeeren gevraagd, vader?” vroeg Kees nieuwsgierig.

„Ja”, knikte vader, „doch stel je er niets van voor jongen, er gaat geen mensch de stad uit voor Clara geweest is, zij heeft het dubbel en dwars verdiend, en is bovendien al in geen paar jaar weg geweest.”

Kees zweeg, want vader had gesproken op een toon die geen tegenspraak duldde. Hij zocht Clara op en vroeg: „Ga jij de stad uit van 't jaar Clara?”

„Ik?, wel nee jongen, hoe kan dat nou.”

„O!” zuchtte Kees, die nu ook zijn uitstapje in rook zag verdwijnen.

„Maar waarom vraag je dat?” vroeg Clara.

„O, nergens om”, loog Kees.

„Ja dat doe je wel, zeg het maar gauw.”

Kees liet zich niet lang bidden en zei: „Vader zegt, dat er niemand de stad uitgaat voor jij geweest bent, en er zijn brieven gekomen.”

„Ja als jullie op mij moeten wachten, zal er voor jullie ook niet veel van komen”, zei Clara, „doch vraag maar niets, ik zal wel eens met vader en moeder praten.”

„Zou jij graag gaan Clara?”

Dat was ook een vraag, natuurlijk zou ze graag eens uit gaan, en ze hadden zulke gezellige familie, maar Clara begreep, dat er dit jaar voor haar wellicht niets van komen zou, ze had in de jaren dat ze thuis was, al zoo dikwijls moeten schikken, dat het haar niet zoo moeilijk meer viel.

„k Zou best eens willen”, zei ze tegen Kees, „maar het kan toch niet, tenminste nu nog niet, misschien in 't najaar.”

Clara wist, na met vader en moeder gesproken te hebben, het gedaan te krijgen, dat er vier van de kinderen uit logeeren mochten. Zij kon toch niet weg, dat was uitgesloten, en bleven ze allemaal thuis, dan was het veel te druk voor moeder, want al was ze nu weer gaande en staande, veel drukte kon ze toch nog niet verdragen.

„Kijk”, zei ze, „als Ella eens ging met Bep, Jo zal wel liever thuis blijven nu Mien er is, en ik ging eens, als het eenigszins mogelijk is, in 't najaar, dan heeft Ella toch nog een week vacantie, en kan ik misschien wel weg.”

Er was veel voor deze redeneering te zeggen, en vader en moeder eindigden dan ook met het toe te stemmen.

Kees en Frans zouden dan naar oom Ko gaan, deze had zelf een paar jongens, en op een kwajongen meer of minder zag hij niet, zooals hij het uitdrukte.

Ella, goed kind als ze was, wilde graag thuis blijven, en Clara in haar plaats laten gaan, maar moeder durfde dit niet aan, Ella was wel gewillig, maar lang zoo handig niet als Clara.

Jo vond het heel geschikt, dat zij dit jaar niet uit zou gaan, zij had immers Mien nu, „en we gaan toch wel eens een dag naar 't strand of bosch, hè moe?”

„Zeker Jopie, misschien wel dikwijls, want de buitenlucht is goed.”

„Dan blijf ik ook liever thuis,” zei Ella, „want met z'n allen uit gaan is zeker zoo gezellig als alleen uit logeeren te gaan.”

„Je behoeft ook niet hoor,” zei vader, „maar dan moet je gauw beslissen, dan kan ik terug schrijven. Als Bep nu ook niet wil, dan blijven alleen de jongens over.”

Doch Bep wou wel graag zelfs, hier was ze een uit velen, en daar was ze, als Ella niet mee ging, kindje alleen, want oom Jan en Tante Ella hadden zelf geen kinderen, en het stond haar wel aan verwend te worden.

„Heb jij eens geen zin om uit te gaan?” vroeg moeder aan Willem.

„Nee moe, wat heb je er aan. 'k Wou in de vacantie eens wat kleine karweitjes opknappen, zooals mijn duivenhok wat vergrooten, en de jongens hun speelgoed wat oplappen. En,” eindigde hij lachend, „misschien ga ik ook wel eens een eindje fietsen.”

„Jij bent toch een rare jongen,” zei moeder hoofdschuddend, „een ander zou blij wezen, als hij eens uit kon, en jij wilt niet.”

„t Zou anders makkelijk wezen als jij ook ging Wim,” oordeelde vader, „dan kon jij de anderen meenemen, en nu zal ik ze moeten brengen.”

„Maar als dat nu bezwaarlijk voor je gaat, kan Willem ze toch wel brengen, en desnoods een paar dagen blijven, hij heeft niets te verletten,” zei moeder.

„Daar heb je gelijk in vrouw,” stemde vader toe.

„Ja, dat wil ik ook wel doen, maar een paar weken bij een ander, nee hoor, dat niet, dan ben ik liever thuis.”

„Nou, dat blijft dan zoo afgesproken,” zei vader, „weet je het goed Els, dat je liever thuis blijft?”

„Ja Pa.”

„Best dan zal ik morgen schrijven.”

Eenige dagen later kwam er bericht dat de jeugdige gasten verwacht konden worden, ze moesten dan alleen nog maar dag en uur melden, dan zouden ze afgehaald worden.

Frans en Bep telden de dagen, en zeiden 's avonds voor ze gingen slapen, „nog zooveel nachtjes.”

Mien zei spijtig: „Ik wou dat ik ook dagen en nachten kon tellen.”

„Kom, kom Mien,” beurde Ella op, „niet zoo somber, je moet nu maar denken onverwachts komt zeker, voor je het weet is je straftijd om, en mag je weer naar huis.”

„Straftijd!” verontwaardigd keek ze Ella aan.

„Is het dan niet zoo,” lachte deze, „je zet een gezicht, alsof je op zijn minst op St. Helena verbannen zit.”

Mien lachte nu maar mee, maar het ging niet van harte. De afleiding die het groote gezin van de Donks haar verschaft bleek niet bij machte het verlangen naar haar ouders te vervagen.

„We zullen in de vacantie veel uitgaan”, zei moeder, „dan heeft Mien ook wat meer

afleiding, anders vrees ik dat het kind heimwee krijgt."

Jo, die deze woorden van haar moeder hoorde, vroeg: „Waarom is tante eigenlijk met oom mee gegaan moe? U zou toch ook niet mee gaan als vader voor een poosje weg moest?"

„Nee Jo, maar je weet toch ook wel, dat oom erg ongelukkig is. Hij is geheel op de hulp van anderen aangewezen, dus lag het voor de hand, dat tante met hem mee ging."

Ernstig knikte Jo, ja het was toch wel erg, als je haast heelemaal niet kon loopen. Ze bekeek haar eigen goed gevormde beenen, en kon niet begrijpen, dat daar de kracht heelemaal uit kon gaan, want ze had wel eens hooren zeggen, dat oom vroeger ook goed had kunnen loopen, maar door ziekte ongelukkig geworden was.

Mevrouw Donk, die scheen te begrijpen, wat er in haar dochtertje omging, zei: „Ja kind het is een groot voorrecht, als men gezond van lijf en leden is, een niet genoeg te waardeeren schat. Maar oom weet ook dat alle dingen en beproevingen van God gezonden worden, en berust daarom in zijn lot, hoewel ik van tante weet, dat zijn gebrek hem dikwijls bezwaart. Het gebruik van je ledematen te moeten missen. Dit bemerk je zelf in geringe mate als je ziek bent geweest, en voor 't eerst opkomt, dan is 't ook of je beenen in zullen zakken."

„Ja, dat weet ik ook nog moe, van ver-

leden jaar, toen ik de griep gehad heb, toen vond ik het ook zoo akelig, en was 't net of er honderd duizend spelden in mijn voeten staken, maar dat ging gauw genoeg over."

„Zeg moe als je nu eens een arm of een been breekt, ik bedoel dat beentje dat binnenin zit, moet dan al dat vleesch weggesneden worden om dat weer aan elkaar te passen?"

„Hè kind", griezeld moeder, „hoe kom je daar nu bij, foei 't is om van te rillen, een dokter voelt wel of het past hoor."

„Hebt u al eens een arm gebroken?"

„Nee gelukkig niet."

„Zou 't veel pijn doen moe?"

„Ja dat geloof ik wel, maar schei nu maar uit met die griezel-vragen, of ben je soms van plan vandaag of morgen zelf een been te breken?"

Jo lachte en zei: „Nee hoor moe, maar ik dacht er zoo ineens aan."

„Moeder! Kees zit in de pereboom!" riep Bep binnenhollend, „en Frans wil er ook in".

„Hè, die jongens", schrok moeder, „ze laten je ook nooit een oogenblik met rust. Ze ging den tuin in, en zag net hoe Frans zijn beenen om de stam van den boom sloeg, en handig naar boven klom, men kon zien dat het niet de eerste keer was dat hij dit deed.

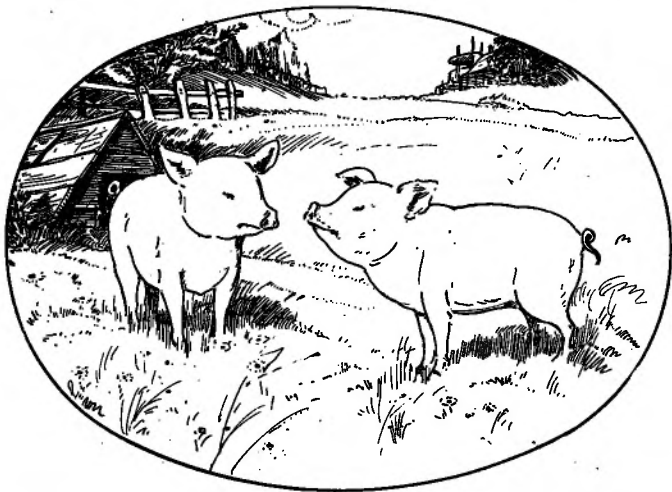
(Wordt vervolgd)

TWEE BIGGEN....

„Ik ga een beetje liggen"
(zoo sprak een dezer biggen).
„Ik ben zoo dik als potjerol,
En at mijn buikje lekker vol".

„Ik kan nog niet gaan slapen
— Zeg, sta niet zoo te gapen —
Ik heb nog niet genoeg gehad
En eet mij eerst nog lekker zat."

Maar na een klein kwartiertje
Slaap ook het and're diertje.
Wat hadden ze een mooien
droom:
Van gerstepap en zuren room.

ONZE COURANT

BINNENLAND

EEN RAMP VAN VIJFTIG JAAR GELEDEN.

Vijftig jaar geleden stonden de kranten vol van het bericht: „De rammonitor „de Adder” is met man en muis vergaan.” Een rammonitor is een soort pantserschip.

Ter herinnering aan dit droeve feit, is te Den Helder een gedenkteekeken opgericht. Woensdag 6 Juli is namens de Koninklijke Marine een krans gelegd aan den voet van dit gedenkteekeken, omdat het nu juist vijftig jaar geleden was.

Niet alle matrozen van „de Adder” zijn omgekomen, hoewel het schip met man en muis is vergaan. Twee zijn op wondervolle manier gered. De een matroos was met verlof bij zijn Moeder in Kampen. Hij was niet best te spreken, toen daar op eens bericht kwam, dat hij naar Amsterdam moest, om zich in te schepen op „de Adder”. Zijn verlofstijd was nog niets eens om. Hij ging toch! Hij moest wel. Maar in Amsterdam liep hij tegen een kameeraad aan, die ook al aan 't moppen was over den onderbroken verlofstijd. Daarom wilden ze samen eerst nog een glaasje bier gaan drinken om zich te troosten. Dat bier drinken heeft zeker wat heel lang geduurd, want toen zij bij de haven kwamen, was „de Adder” al verdwenen. Wat schrokken ze. Gelukkig wisten ze, dat de vaart naar Hellevoetsluis ging, dus zat er niets anders op, dan een kaartje te koop en per trein er heen te gaan.

Zoodra ze aankwamen gingen ze naar de kazerne, om daar op te biechten wat ze gedaan hadden. Eerst werden ze niet geloofd, want het schip was er niet en niemand wist iets van de aankomst af. Doch eindelijk begonnen er dingen, die van „de Adder” afkomstig waren, aan te spoelen op de kust. Nu moest het verhaal wel waar zijn. Met stoombootjes en barkassen trok men er op uit. Doch te laat, „de Adder” was met man en muis vergaan. Deze twee matrozen hadden hun redding te danken aan het feit, dat ze te lang in een kroeg waren blijven zitten. Toch hadden ze op een schandelijke manier hun locht verzaakt.

BUITENLAND

LAAT U WAKKER MAKEN PER TELEFOON!

Wie te Marseille woont en op tijd moet opstaan, hoeft geen geld uit te geven voor een wekker. Bovendien een wekker moet je elken dag opwinden, en wanneer je dat een keertje vergeet, dan loop je kans om je te „verslapen”. Neen, daar in Marseille weten ze iets veel beters. Sinds 1929 wil de Marseillaansche gemeentetelefoon elken abonné, die dit wensch, wakker maken. Je moet alleen maar, vier en twintig uur te voren opgeven, hoe laat je gewekt wilt worden en op de seconde nauwkeurig begint op dien tijd je telefoon dan te bellen. Twee minuten lang aan één stuk door wordt er dan gebeld, tenzij je een tegensignaal geeft. Zoo'n telefoon maakt een leven als een oordeel, zoodat zelfs de slaperigste mensch er akelig van wordt en uit zijn bed vliegt om de telefoon af te zetten.

Er wordt druk gebruik van gemaakt, zoodat het hoofdbestuur van den telefoondienst te Parijs, dezen wekdienst in het heele land zal invoeren.

VIJF MILLIARD MARKEN!

Men was nog bezig om de schadevergoeding te regelen van de oorlogsschulden *). Duitschland was het die alles moest betalen. Maar Duitschland beweerde niet meer te kunnen, want als Duitschland meer zou moeten geven, zou het als rijk in elkaar storten en in zijn val heel Europa meeslepen.

Nu wilde Frankrijk daar niets van gelooven. Het valt wel mee,” zegt Frankrijk en hield vast aan een bepaald bedrag dat Duitschland moet betalen. Alle groote heeren zaten met hun handen in het haar, hoe deze kwestie opgelost moest worden en intusschen had een slimmerd er al iets op gevonden. „Als de Franschen dan met alle geweld vier milliard Markten willen hebben, geef ze die dan”, heeft hij zeker gedacht, want de Fransche minister-president vond in zijn brievenbus een bankbiljet van 5 milliard mark, dus nog één milliard mark te veel. Er was een schrijven bij, dat dit diende „ter verrekening van de schadevergoeding”. Helaas kon Frankrijk hier geen genoegen mee nemen, want het bankbiljet was afkomstig uit dien tijd, toen het Duitse geld geen waarde meer had, en een ei miljoenen markten kostte. En dan had je nog meer aan een ei dan aan miljoenen markten. Want het was mogelijk dat je den volgende dag niets kon krijgen voor dien prijs. Daarom zijn de bankbiljetten uit dien tijd ook niet meer geldig!

*) Nu is de zaak schijnbaar „in kannen en kruiken”.

UIT RUSLAND.

Het gesproken Dagblad.

De Russische radio trakteert zijn luisteraars op een gesproken krant. Velen zullen denken, „wie zal daar nu naar luisteren, want zoodra de muziek zwijgt, zet ik de radio af”. 't Is ook vaak eentonig om allerlei berichten te hooren opdreunen. Toch heeft de Russische radio het zoo in elkaar gezet, dat er vast verschillende menschen naar zullen luisteren.

Ze beginnen gewoon: „Hier Moskou, wij geven thans de arbeiderskrant.” Maar nu komt het verschil, want een andere stem, veel zwaarder, roept nu: „Ernstige stakingsonlusten in Amerikaansche koloniën”. Dan komt een hooge vrouwenstem die vertelt wat er gebeurd is. Plotseling komt dan de „zwarte” stem weer en roept b.v. „twaalf dooden en zooveel gewonden”. De vrouwenstem vertelt dan weer de bijzonderheden. Dus net zoals in een courant niet alles met één letter wordt gedrukt, maar „de kop” van een artikel dik gedrukt wordt, zoo wordt de radiokrante met verschillende stemmen afgeroepen en nu luisteren de menschen er veel beter naar. Bovendien zijn er in Rusland veel menschen, die niet lezen en schrijven kunnen, die hooren zoo de berichten uit de courant.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 22 JULI 1932

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M.F. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

„Tijd”-klok (Bern).

G L A S.

In oude tijden moest men zich behelpen zonder vele zaken, die we nu dagelijks gebruiken en zonder welke we ons, naar we meenen, niet meer kunnen redden. Stoffen, die nu zoo algemeen voorkomen, dat ze bijna niets kosten, had men toen niet. Zoo had men geen zeep, geen leer, geen suiker en geen glas.

't Ligt ons nog versch in 't geheugen, hoe lastig het gedurende den oorlog was, dat we sommige zaken niet of bijna niet konden krijgen. Hoe kon men zich toch in vroeger eeuwen zonder die dingen redden? Het kon, omdat men niet anders gewoon was. Men kende die dingen niet en voelde dus ook niet hun gemis.

Eeuwen en eeuwen geleden kende men het glas nog niet. Zelfs de mooiste huizen in de oude beschaafde wereldrijken, zooals bij de Babyloniërs en Perzen, hadden vensters zonder glas. 't Waren eenvoudig openingen in den muur, wat men vensters noemde. Daardoor konden licht en lucht vrij naar binnen komen, maar dit was natuurlijk niet altijd aangenaam. Bij regen en wind is 't niet plezierig, ramen zonder glasruiten te hebben.

De Israëlieten hadden ook vensters zonder glas en in plaats van glazen flesschen gebruikten ze zakken en flesschen van leer, om vloeistoffen te bewaren.

Toch was ten tijde van Israël het glas niet geheel onbekend. In Openbaringen wordt gesproken van straten in het hemelsch Jeruzalem „van goud, gelijk doorluchtig glas.”

Er is een aardig verhaaltje over het uitvinden van glas. Men verhaalt, dat eens eenige Fenicische kooplieden met hun schip lagen aan den zandigen oever van de rivier Belus. Hun schip was met salpeter geladen.

Nu gebeurde het, dat deze kooplieden aan wal gingen, om op een vuur eten te koken. Het waaide echter hard en om hun vuur te beschermen, tevens om hun ketel er op te kunnen plaatsen, zetten ze rondom hun vuur eenige blokken salpeter. Deze begonnen te smelten door de hitte van het vuur, en de gesmolten salpeter vermengde zich met het oeverzand. Toen nu deze gesmolten massa afkoelde, werd ze stijf en zie — men had glas.

't Is wel een aardig verhaaltje, maar erg

waarschijnlijk klinkt het niet. Salpeter smelt niet gemakkelijk en 't is dus niet te denken, dat een vuur in de buitenlucht op het oeverzand warmte genoeg kon geven, om het te doen smelten.

Door wie en wanneer het glas werd uitgevonden, weet men niet. Wel weet men, dat de oude Egyptenaren het reeds kenden. 't Bleef echter eeuwen lang een zaak van weelde. Vensterruiten van glas, dat was een luxe, waaraan niemand denken zou.

Ten tijde van Christus' geboorte waren vensterruiten bij de Romeinen bekend, maar werden toch bijna niet gebruikt.

Het glas bleef nog eeuwen lang een weelde-artikel. Het was dan ook peperduur. Langzamerhand leerde men echter de kunst van glasmaken beter. Er kwamen in de meeste landen glasfabrieken. In sommigen echter vrij laat. Zoo leest men eerst in 1557, dat in Engeland glas gemaakt werd.

Wat een verschil met tegenwoordig, nu het glas zoo algemeen en zoo goedkoop is, dat zelfs de armsten glazen ruiten in hun woning hebben en flesschen en andere voorwerpen van glas maar een kleinigheid kosten.

De stoffen, waarvan glas gemaakt wordt, komen in de natuur in grooten voorraad voor. Men heeft er voor noodig: zand, potasch of soda en loodglit of menie. Deze stoffen worden door elkaar gesmolten en bij afkoeling vormen ze glas.

Dat smelten gaat echter niet zoo heel gemakkelijk. Men doet het in een grooten oven. Die oven kan niet van ijzer zijn. Als men de stoffen, om glas te vervaardigen, in een ijzeren oven probeerde te smelten, zou de heele oven eerder smelten, want ijzer smelt bij veel lager temperatuur dan glas.

Men bouwt daarom een oven van vuurvaste klei, die gezuiverd en tot steenen gemaakt wordt. In zoo'n oven worden op banken langs de kanten groote kroezen geplaatst, ook uit klei gemaakt, waarin de stoffen voor de glas-fabricatie gesmolten worden.

Ziezoo, nu stookt men een lustig vuurtje in den oven. Bij zoo'n glasoven was de vurige oven van Nebucadnezar, waarin de drie jongelingen geworpen werden, maar kinderspel. Men kan er een ontzaglijke temperatuur in bereiken.

De massa in de reusachtige kroezen wordt hierdoor tot smelting gebracht. Men heeft nu vloeibaar glas verkregen. Als men nu die massa liet afkoelen, kreeg men dus

een stuk glas in den vorm van den kroes, waarin het gesmolten werd. Maar met zoo'n stuk glas zou men niets kunnen doen. Ieder weet wel, dat glas, als het gestold is, niet tot allerlei dingen kan bewerkt worden. Men kan het niet buigen. Daartoe is het te broos. Het breekt zeer gemakkelijk. Natuurlijk laat vloeibaar glas ook geen bewerking doen. 't Is zoo dun als water. En probeer maar eens, van water een venster-ruit te maken!

Men heeft dus glas noodig, dikker dan water, maar vloeibaarder dan gewoon glas. Het moet taai zijn en niet meer vloeien. Een taai massa laat zich gemakkelijk vervormen. De werkmans, die van glas flesschen maakt, wordt glasblazer genoemd, om de eenvoudige reden, dat hij ze werkelijk blaast. Hij neemt daartoe een ijzeren buis, de blaaspijp. Het eene uiteinde daarvan steekt hij door een gat (werk gat) in den oven, juist in de gesmolten massa, waarmede zoo'n kroes gevuld is. Aan de blaaspijp blijft dan een weinig vloeibaar glas zitten.

En dan?

Wel, dan gaat de glasblazer belletjes blazen.

Ieder kind heeft wel eens zeepbellen geblazen. Een aardig werkje! Men kan van zuiver water geen bellen blazen. 't Is daarvoor te dun. Maar zeepwater is dikker en taaiër en dus voor bellenblazen geschikt. Zoo'n zeepbel heeft een dunnen wand van zeepwater en is met lucht gevuld.

Juist zoo blaast de glasblazer een groote bel van vloeibaar glas. Daar moet je een paar goede longen voor hebben! Het vloeibare glas wordt buiten den oven door afkoeling taai. Het spat dus, door 't inblazen van lucht, niet uit elkaar. Er vormt zich aan 't einde van de blaaspijp een groote glasbel. De blazer draait deze met de blaaspijp in de rondte, waardoor het einde, dat aan de pijp zit, dunner wordt en op een hals gaat gelijken. Ook past hij de flesch in een vorm (het marmertje), om te zien, of ze den vereischten vorm en grootte heeft. Met het rechtijzer wordt de flesch van anderen iets ingedrukt. Dat wordt de ziel. Zonder ziel kan een flesch niet goed staan. Van boven wordt de hals met een ijzeren tangetje iets omgebogen, waardoor hij minder scherp is. Dan is de blaaspijp er al af. Deze heeft men er afgekregen, door een druppel water er vlak bij op den hals te laten vallen. Het glas zet daar uit en knapt af.

Met het hechtijzer wordt de flesch naar den koeloven gebracht, die niet zoo heet is als de smeltoven. Men laat ze daar langzaam afkoelen. Als ze te snel afkoelt, wordt ze toch te broos. Door langzame afkoeling blijft ze wat taaiër.

Door een ferm tik op het hechtijzer te geven, valt ook dit af en de flesch is klaar.

Men kan tegenwoordig allerlei fraaie dingen van glas maken, door het in vormen te gieten.

Om vensterruiten te maken, blies men vroeger een reusachtige groote glasbel, die men van onderen open liet springen. Men had dan een grooten glazen cilinder. Deze buis sneed men in 't langs door en bracht ze dan in een oven. Door de warmte zakten de kanten naar beneden en het glas werd een vlakke plaat. Tegenwoordig giet men vensterruiten op vlakke platen. Men kan het glas op een draaibank slijpen. Zoo doende krijgt men allerlei fraaie vormen.

Ook heeft men reeds een machine uitgevonden, die glasblazen kan. Zoo'n machine blaast verscheiden flesschen tegelijk. Zoo'n machinale glasblazer heeft longen, die er tegen kunnen.

G e v a t .

Een heer kwam onlangs door het kleine plaatsje Banburg. Daar hij wist, dat men daar een kostelijk gebak verkocht, de Banburg Cakes, stapte hij aan het station uit den trein en gaf, daar de trein slechts weinig oponthoud had, een courantenjongen last, om zulk een cake voor hem te gaan koopen. De heer gaf den jongen geen 3 maar 6 stuivers, met de woorden: koop nu ook zulk een cake voor je zelf. De trein stond op het punt te vertrekken, toen de knaap kwam aanhollen, met een vollen mond. „Hier, mijnheer“, riep hij, „hier heeft u de drie stuivers terug; er was er maar één meer te krijgen.“

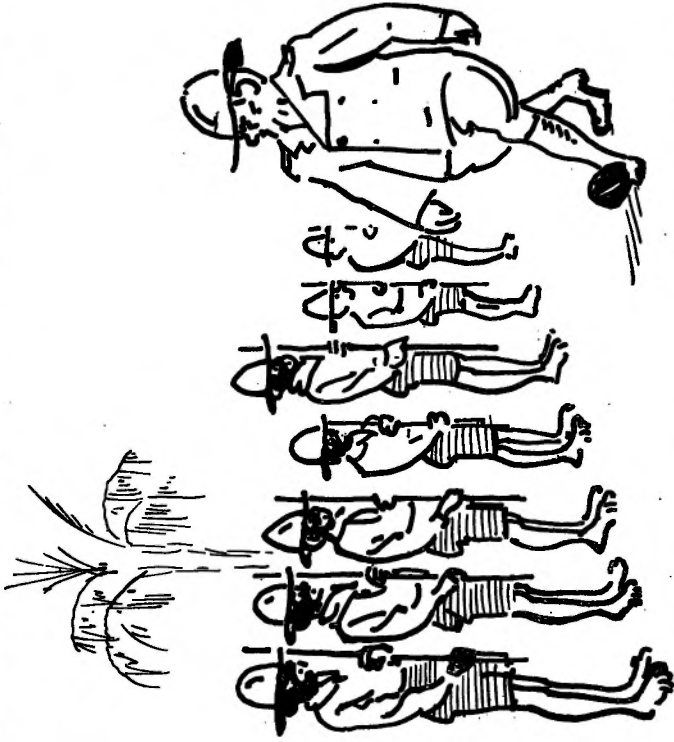
A a n h e t s t a t i o n .

Zenuwachtige dame: „Meneer de chef, wanneer vertrekt de trein van 9 uur?“

Stationschef: „Om 8 uur 60 mevrouw, op de minuut af.“

„O, dank u, dank u zeer!“

keek toen rond. De lijfwacht wierp weer enkele vruchten naar het dier. Eerst sprong het terug, maar later kwam het toch naderbij. Het spelletje herhaalde zich enkele malen en eindelijk was het dier zoo brutaal om uit Ripitoe's hand iets aan te nemen. Toen was zijn lot spoedig beslist. Handig

pakte de lijfwacht hem beet, en droeg hem in triomf naar de bijgebouwen.

Juffrouw Slotter ging den volgenden morgen duchtig te keer, toen bleek, dat de aap toch gevangen was. Maar het dier was zoo lief en vriendelijk — het had reeds vriendschap gesloten met het hondje Hannes — en Ripitoe smeekte zoo vurig of de aap mocht blijven, dat Schootzeil ten slotte toestemde.

„Maar denk er om”, zei Juffrouw Slotter, „als we er last mee hebben, gaat hij zóó het bosch weer in.” Waarmede de aap ongetwijfeld in z'n schik geweest zou zijn. Maar Ripitoe achtte zich gelukkig, dat hij het heilige, geluk aanbrensende dier voor het paleis had kunnen behouden. En hij was wát trotsch tegenover de andere lijfwachts. Van zijn nachtelijken angst zweeg hij wijselijk.

Maar Schootzeil begreep, dat, wilde hij wat aan zijn lijfwacht hebben, hij deze geducht moest oefenen. Want het scheen Schootzeil niet onmogelijk, dat hij werkelijk nog wel eens wat voor zijn soldaten zou hebben te doen. Telkens opnieuw kwamen er berichten, dat er nog duchtig aan de grens in slaven werd gehandeld en koning Hebi-Kjou-da-Ar scheen dezen handel in het geheim te steunen. Het liefst loste Schootzeil kwesties, die zich voordeden in alle kalmte en rust op, maar daar hij het nu eenmaal in zijn hoofd gezet had, den slavenhandel in zijn gebied uit te roeten, wilde hij dit ten koste van alles doorzetten.

Hij vroeg den machinist, of die misschien idee had, zich met de africhting der soldaten te belasten. En dat wilde deze wel. Heel veel verstand van excerceeren had hij niet, want hij had voor z'n nummer bij de marine gediend. En daar doen ze nu niet zooveel aan excerceeren. Maar iets wist hij er toch wel van en het kwam er hoofdzakelijk op aan de mannen orde en tucht te leeren. De machinist besloot over een aantal geweren en de mannen moesten ook leeren, hoe die te hanteeren. Schootzeil had eigenlijk in zijn hart aan allerlei „wapentuig”, zooals hij het noemde, stierlijk het land. Hij begreep ook, dat hij de mannen, die vooral aan de grens dienst zouden moeten doen, maar niet bloot kon stellen aan een eventueelen aanval van de mannetjes van koning Hebi-Kjou-da-Ar. Daarom moest alles gedaan worden om ze te beschermen. De lijfwacht voelde er nu niet zoo heel veel voor plotseling zwaarderen dienst te moeten doen. Ze waren het nu zoo goed en rustig gewend en het vooruitzicht door de bosschen en wildernissen te moeten

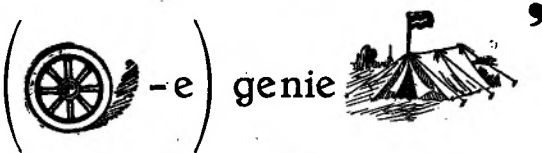
RAADSELS.

Voor ouderen:

10. Rebus.

De De De De De
De De De De De
De W De De
De De De De De

T eerste vrouw nhetwat R

(v=m) kunnenzw mmmmm

11. Eén van je ouders met een bepalend lidwoord en een zwemvogel kunnen samen sprookjes vertellen.

12. Hoe kun je van een rots iets maken wat de schipper gebruikt?

ONDER ELF NEEF EN NICHTJES

10) DOOR NELLY

Moeder trok hem aan zijn broekje omlaag en een klap op zijn achterste deelen was de belooning voor zijn handigheid in 't klimmen.

„Akelige klikspaan!” schold Kees uit den boom tegen Bep, „wacht maar meisje!”

„Kom naar beneden Kees! dadelijk!” gebod moeder streng.

„k Zit hier net zoo lekker”, poogde Kees zijn verblijf in de takken wat te rekken.

„Versta je me Kees!” riep moeder, boos wordend.

Kees slingerde zich van den tak waar hij op zat, rond den stam, en liet zich omlaag zakken. Beneden klopte hij buis en broek af en wilde den tuin ingaan.

„Nee, nee, hier jij, naar binnen”, zei moeder, „en probeer vandaag nog eens bui-

Voor jongeren:

10. Rebus.

l = y l

11. Wijs in het onderstaande zinnetje een gestreepten viervoeter aan:

Deze bramen zijn al fijn rijp.

12. Wat van hout en wat van haar, Wat ik ben? Kom zeg het maar!

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koosje p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbz., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

ten te komen. Schaam je je niet, hoe dikwijls ben je nu al verboden. En is 't niet genoeg dat je zelf ongehoorzaam bent, maar je leert je broertje ook ondeugende streken.”

„We vallen niet hoor”, zei Kees boos.

„Tot heden toe gelukkig niet, maar in ieder geval, ik verkies het niet, je vernielt dien boom heelemaal.”

„Hij geeft toch niets dan gestoken perren”, mopperde Kees. Hij had geweldig het land in dat hij naar binnen moest, en dat met het heerlijkste weer van de wereld op een vrijen middag. Of 't nog zoo erg was boompje klimmen, welke Hollandsche jongen deed dat nu niet. Maar Bep had wat te goed, die had het verraden. Hij zou ze.

Eenmaal binnen verjoeg een spannend jongensboek al gauw zijn wraakplannen.

't Zomerde volop. Mevrouw Donk was met haar oudste dochters bezig, de reisbehoedigheden, voor de uit stad gaande kinderen in orde te maken. Nog maar een

paar dagen en de heele bende kwam thuis, zooals Willem het uitdrukte. Zijn en Ella's vacantie was deze week al ingegaan.

De middagpost bracht een brief voor Mien uit Zuiddorp, haar eigenlijke woonplaats.

Nieuwsgierig opende zij hem, en riep toen blij verrast: „Tante dit is een brief van mijn vriendinnetje uit de buurt bij ons, zij vraagt of ik een week mag komen logeeren in de vacantie.

Hoort u maar. Ze schrijft:

Lieve Mien.

Moeder vraagt en ik natuurlijk ook, of je een week bij ons wilt komen logeeren in de vacantie, of kom je al gauw voor-good naar huis?

Vindt je het prettig bij al die neven en nichtjes?

Schrijf je gauw of je komt, en wanneer? Moeder zegt dat ze aan jou moeder had willen schrijven, maar ze weet niet waar je ouders zijn. Vraag jij het nu, en doe je het gauw?

„k Heb nog een heeleboel te vragen, maar wacht er mee tot je komt. Dag hoor. Je allerbeste vriendin

Marietje Post.

„Leuk hè tante? Zou het mogen, en zal ik het doen?”

„Wel mijn lieve kind, ik geloof niet dat er beletsel voor is. Als je gaan wilt moet je maar gauw aan vader en moeder schrijven, en het vragen.”

„Vindt u het goed tante?”

„Natuurlijk Mien, ik kan er geen bezwaar tegen hebben, maar ik ken die mensen niet, dus moeten je ouders er over oordeelen.”

„Dan zal ik maar dadelijk schrijven”, zei Mien, ze voegde de daad bij het woord, haalde pen en inkt, en begon.

Lieve Pa en Moe.

Van Marietje Post kreeg ik net een briefje, ze vraagt of ik een week in de vacantie mag komen logeeren. Mag ik moe? Tante vindt het goed. Schrijft u alstublieft gauw terug?

Nieuws heb ik niet, want u hebt van de week pas een grooten brief van me gehad. Doe ik goed mijn best?

Dag Pa, dag Moe, naar elke post kijkt uit, uw liefhebbend dochtertje

Mien.

Moeder liet niet lang op antwoord wachten. Het verlangde werd toegestaan, onder de voorwaarde dat zij niet langer zou gaan dan van Maandag tot Zaterdag. „Want Mien”, schreef moeder, „je weet dat de familie Post heel anders leeft als wij, en voornamelijk den Zondag besteden ze alleen om uit te gaan, en pret te maken, terwijl wij den Zondag wenschen te besteden in dienst des Heeren.

Dus mijn lieve kind, schijf maar aan Marietjes moeder, dat wij het goed vinden, dat je een week bij hen door brengt, en regel verder alles maar met tante Jo. Je mag dat kleine eindje best alleen reizen, maar niet uit de raampjes of tegen de deur leunen, en wachten met uitstappen tot de trein stil staat hoor.”

Nu dat alles beloofde Mien te volbrengen.

„Moeder vindt het goed hoor tante, als ik maar van Maandag tot Zaterdag ga. Welke week zou ik dan gaan? Volgende week al, of nog een week wachten?”

„Het blijft mij eender hoor”, gaf tante ten antwoord, „maar zou je niet eerst aan mevrouw Post schrijven om te vragen welke week of ze je het beste hebben kan?”

Eigenlijk vond Mien dit ook het beste, dus begon ze maar gauw.

Het was een karweitje dat niet mee viel, ze was al geen held in 't schrijven, maar na wat inspanning en herhaalde briefjes afgekeurd en verscheurd te hebben, was er toch eindelijk een die haar goedkeuring wégdroeg. Nu nog het adres er op en de brief was voor verzending gereed.

„Zeg Jo”, zei Kees, „als Mien nu ook de stad uit gaat had jij ook wel kunnen gaan.”

Jo haalde haar schouders op. „Och waarom, Mien gaat toch maar voor zes dagen en die zijn gauw genoeg om.”

„Hè Jo”, zei Mien verschrikt, „daar heb ik heel niet aan gedacht, vind je het akelig? Zal ik maar niet gaan? Toe, zeg het gerust hoor. De brief is toch nog niet weg, dus kan ik het nog best afschrijven.”

„En jij dan zeker al je werk voor niets gedaan hebben hè”, lachtte Jo, „nee hoor Mien, ga jij maar gerust hoor, en maak maar veel plezier.”

En zoo gebeurde het dat de eerste week van de vacantie vier Donkjes uit gingen en de week daarop Mien alleen.

Jo en Ella brachten haar naar den trein. Mien was opvallend stil. Nu het er op aan

kwam een week uit haar tegenwoordig huis te gaan voelde zij pas hoe sterk de band al was die haar bond.

Hadden ze in haar hartje kunnen lezen dan zouden ze gezien hebben dat zij nu liever hier gebleven was dan uit te gaan, daar waar zij zich zoo veel van voorgesteld had.

Zij kuste Ella en Jo alsof ze een wereldreis ging ondernemen inplaats van eenige dagen naar een uur sporens afgelegene plaatsje te gaan. Toen de trein vertrok wuifde zij tot er niets meer van haar nichtjes te zien was.

't Was werkelijk rustig in het gezin Donk, want de grootste druktemakers waren weg.

„Hè, hè”, zuchtte moeder, „dat heb ik nu nog nooit gehad, dat ik zeggen kon blij te zijn dat er een paar weg waren. Ik kan goed merken nog niet zoo sterk te zijn, want anders hinderde het me nooit, al maakten ze nog zoo'n leven, en nu, het is me al gauw te veel. Voor de kinderen zelf is het vervelend, als ze aldoor zoo in toom gehouden moeten worden kunnen ze toch niet echt van hun vacantie genieten.”

„Het zal met de kinderen wel schikken hoor moe”, troostte Clara, „als alle kin-

deren zooveel genoten als de onzen, zou het wel gaan.”

„Mien was zoo stil moe!” zei Jo toen ze thuis kwamen, „'t was net of ze het niet zoo leuk meer vond om te gaan. 't Zal wel vreemd voor haar wezen in haar eigen woonplaats te gaan logeeren.”

„Zouden oom en tante nog lang weg blijven moe?”

„Ik weet het niet Jo, heel lang denk ik wel niet meer, maar ze schrijven er niets over, wat voor Mien eigenlijk goed is anders wekt het maar weer ijdele hoop en onvervulde verwachting. Ze houdt zich anders kranig, 'k had niet gedacht dat ze het bolwerken zou.”

„Over drie weken is ze jarig moe, mag ik ze dan wat geven?”

„Natuurlijk Jo, ze is nu zoo goed als een kind van ons, dus krijgt ze van allemaal wat, en van jou toch zeker hè, want jij gaat het meeste met haar om.”

„Wat zal ik dan geven moe?”

„Dat weet ik niet hoor, weet jezelf niets?”

„Nee niets, 'k zou wel zelf wat willen maken, maar weet niet wat, weet jij niets Claar?”

(Wordt vervolgd).

HET REGENT.

„Kijk, nu was het prachtig weer,
„'t Zonnetje scheen keurig,
„Maar nu valt de regen neer,
„Vindt je het niet treurig?”

Zoo ving Piet te klagan aan,
Bij een spatje regen,
Kijk hem onbeholpen staan,
Hij kan d'r niet tegen!

Maar zijn kleine zusje Saar
Zegt: „huil nooit om regen,
„Want al vinden wij het naar,
„'t Is voor den boer een zegen.”

— ONZE COURANT —

BINNENLAND

BRUTAAL!

NEDERLANDSCHE STUDENTEN ALS HOOIERS NAAR IJSLAND.

Op IJsland was het tot voor kort gewoonte, dat allen, die in den zomer vakantie hebben, dien vrijen tijd nuttig en gezond besteedden door de boeren te helpen hooien. Het hoofdmiddel van bestaan is daarginds namelijk schapenteelt en als de boer 's zomers niet genoeg hooi opdoet, kan hij in den winter zijn beesten niet voeren en moet dan een deel ervan afschachten; dat is natuurlijk niet voordeelig.

Helaas moest dit nog al eens gebeuren in den laatsten tijd, want de onderwijzers, studenten enz. die vroeger hielpen hooien, gaan tegenwoordig liever mee op de haringvangst, die hun behalve kost en inwoning — zooals bij den boer — ook nog wat geld oplevert.

De boeren in IJsland zitten dus zonder hulp, maar in ons land zijn studenten, die in hun vakantie juist graag zulk werk willen doen. Nu heeft een Utrechtsche professor, die heel goed met IJsland bekend is, deze studenten aangeraden om hun vakantie in IJsland door te brengen en daar bij de boeren te werken. Ze moeten de reis dan zelf betalen, maar in IJsland krijgen ze kost en inwoning in ruil voor hun werk. 's Avonds, na volbrachte dagtaak kunnen ze dan van den boer een pony leenen om van de IJslandsche natuur te genieten.

DE ORANG-PENDANG BEDROG?

Een poosje geleden schreef ik jullie over den grooten aap, dien sommige menschen voor een mensch wilden houden.

Nu is de huid en het geraamte van het dier nauwkeurig onderzocht, en het blijkt, dat er niets mensche lijks aan te vinden is. Merkwaardig is, dat juist de gedeelten die op den dierlijken oorsprong wezen, ontbraken. De staartwervels zijn afgebroken met een scherpen hoek, de groote snijtanden zijn afgevijld. De huid is heelemaal kaal geschoren, behalve het hoofdhaar. De staart is zeer waarschijnlijk afgesneden. Zoodat de onderzoeker tot het besluit kwam, dat iemand hier waarschijnlijk, opzettelijk bedrog pleegde, om de wereld in den waan te brengen, dat het toch heusch mogelijk is, dat een aap een mensch wordt.

BUITENLAND

In de groote steden is altijd gebrek aan ruimte. Iedere vierkante Meter grond is peperduur, zoodat het geen wonder is, dat de huizen al hooger worden. Op straat mogen geen auto's blijven staan, ook al bij gebrek aan ruimte, ze belemmeren dan het verkeer. Wanneer een auto een poos moet wachten, moet hij naar een parkeerterrein worden gereden. Nu is het nieuwste dat er in Chicago een parkeermachine is gebouwd. Een soort koker waarin de auto's boven elkaar komen te staan. Op de plaats waar op den begane grond zes auto's kunnen staan, worden er nu 48 geborgen.

Het is gebeurd in Engeland. In de volksvertegenwoordiging vroeg een afgevaardigde aan den Minister van het transportwezen, of het wel aan den Minister bekend was, dat een passagier in den sneltrein van Londen naar Glasgow aan de noodrem had getrokken, zonder dat de trein gestopt had.

De Minister beloofde het geval te onderzoeken en kwam tot de volgende ontdekking: Een man zat in den sneltrein van Londen naar Glasgow met een kaartje voor een klein stationnetje tusschen deze beide plaatsen in. Toen de conducteur de kaartjes kwam knippen, maakte deze den man er op attent dat de sneltrein daar niet stopte, en dat hij dus een boemeltrein moest nemen. Daar had de man geen zin in. Hij wou niet uit den trein en zei: „Ik zal wel zorgen, dat jullie me er uit laat, ik trek gewoon aan de noodrem!”

De conducteur liep door, maar waarschuwde den machinist. „Denk er om, er zit een man in den trein die aan de noodrem wil trekken, dus zet die buiten werking.” Zoo gebeurde, en toen de man bij zijn stationnetje gekomen aan de noodrem trok, reed de trein met onverminderde vaart door. Wat was hij kwaad. Die noodrem deugde niet, hij zou er wel eens werk van maken. Zóó kwam het, dat die afgevaardigde aan den Minister een vraag had gesteld over de nalatigheid van het spoorwegpersoneel.

De Minister antwoordde nu, dat het een ongehoord brutaal stukje was om een sneltrein te willen laten stoppen aan een klein stationnetje, maar het brutaalste was nog om er den Minister mee lastig te vallen. De afgevaardigde, die niet wist dat de zaak zich zoo zou ontwikkelen, zocht zijn troost in de koffiekamer.

EEN SPRONG VAN 8000 M. HOOGTE.

8000 M. dat is acht K.M., dat is ongeveer 100 Amsterdamsche Westertorens op elkaar. Op zoo'n groote hoogte is een jonge Franschman uit een vliegmaschine gesprongen. Nog nooit heeft iemand het van die hoogte gedaan. Het zou ook misdadig zijn; wanneer deze sprong niet ten doel had gehad om de werking van zoo'n val op het lichaam te bestudeeren. Aan zijn kleeren waren verschillende wetenschappelijke instrumenten bevestigd, die de werking van hart en longen moesten controleeren, den bloeddruk nagaan en nog veel meer. En om door de groote snelheid van zijn val in die ijle lucht niet te stikken, droeg hij ook nog een speciaal toestel voor de ademhaling. Zijn parachute was natuurlijk van de sterkste soort, en opende zich dadelijk. De wind was zoo sterk, dat hij 20 K.M. verder beneden kwam dan hij het vliegtuig had verlaten.

WEER IETS NIEUWS.

Binnenkort zal er tusschen Duitschland en Nederland een beektelegramdienst worden geopend. Dus dan zou je b.v. een portret naar Duitschland kunnen telegrafeeren. Natuurlijk is dit iets, dat voorloopig alleen voor de pers of de politie belang heeft. Toch is het van belang dat het mogelijk is.

Duitschland wil ook met Frankrijk, Italië en Moskou een dergelijke verbinding zoeken.

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MIJ. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Het huisje in het bosch.

HET STIEFKIND.

Jan Knoppers had het niet makkelijk thuis. Noch zijn vader, noch zijn moeder waren zoo heel best voor hem. Nu ja, alleen met zijn moeder zou het nog wel gegaan zijn, vroeger tenminste hield hij veel van haar en was zij ook wel vriendelijk voor hem geweest. Maar de laatste jaren kon hij nu letterlijk niets goed doen. Kwam dat misschien door zijn vader? Ja, daar hebben wij het moeilijke punt in het leven van Jan. Zijn vader was niet zijn werkelijke vader, maar z'n stiefvader. Aan zijn echten vader had Jan nog maar een heel flauwe herinnering. Toen hij vier jaar oud was, stierf zijn vader en Jan bleef met moeder alleen achter. O, zooals ik al zei, het ging eerst heel best met moeder. Moeder kon er goed komen en zorgen waren er niet. Jan had een onbezorgde jeugd... tot moeder weer trouwde. Jan vond het niets naar, dat hij weer een vader kreeg. De flauwe herinnering aan zijn werkelijken vader was een heel aangename. Hij zat bij vader op schoot en vader deed allerlei spelletjes met hem. Zoo zou de nieuwe vader ook zijn, dacht Jan. Maar dat kwam heel anders uit.

Vader gaf wel om moeder maar trok zich in den beginne van Jan niets aan. Dat vond Jan vervelend vooral, omdat moeder Jan ook wat links liet liggen. Jan hoopte, dat alles wel zou verbeteren. Maar het verbeterde niet. Integendeel, toen zijn stiefvader zich weer met hem ging bemoeien, werd de toestand nog veel onplezieriger.

Vader had allerlei dingen op Jan aan te merken. Hij moest vaders schoenen poetsen... maar die glommen nooit mooi genoeg. Als

hij een boodschap moest doen bleef hij te lang weg, nooit was hij vroeg genoeg van school thuis en als zijn schoenen versleten waren kreeg hij een geducht standje, dat hij zijn ouders zoo op kosten joeg. Jan durfde zelfs niet voldoende te eten, want als hij voor de tweede maal om eten vroeg, keek zijn vader zoo zuur als azijn en mopperde zoiets van „schrokop”. In den beginne had moeder nog wel eens geprobeerd voor Jan in de bres te springen. Ze probeerde haar man wat zachter voor den jongen te stemmen. Maar dan was vader vreeselijk boos geworden en moeder had, om erger te voorkomen, maar gezwegen. Neen, Jan's leven was niet gemakkelijk.

Toen gebeurde er iets wat in het begin nog een nadeelig gevolg had voor Jan. Uit school komend had hij ruzie gehad met een jongen uit de klas. Ik geloof, dat het ging over „spieken” of zoo iets. Ik denk wel dat jelui weten, wat dat woord beteekent. Hoe de zaak nu precies in elkaar zat weet ik niet, maar de ruzie liep hoog en toen de jongen, die met Jan ruzie had niet wist, hoe hij er uit moest komen, ging hij schelden en uitte beledigingen.

„Jij”, zei hij, „jij, je moest zoo'n praats niet hebben... je wordt maar in genade bij je thuis gehouden.. Je hebt nieteens een vader en moeder.”

„Dat heb ik wel”, zei Jan, „zeker, mijn vader is dood, maar ik heb een stiefvader en mijn moeder leeft nog.”

„'t Is niet waar...”

„'t Is wel waar...”

„Och, jong, wat wil je, 't is je stiefmoeder.”

Nu werd Jan werkelijk kwaad. Met gebalde vuisten liep hij op zijn plaaggeest toe en riep: „dat zal ik je betaald

Jan kon niets goed doen.

„'t Is niet waar.”

zetten.” De jongens rolden al heel gauw door het zand en takelden elkaar leelijk toe. Jan kreeg een bloedneus en een leelijke scheur in zijn broek en de andere jongen een blauw oog en een winkelhaak in zijn jasje. Moe van het vechten en gekalmeerd door de verwondingen, lieten ze elkaar eindelijk los, en gingen ze naar huis.

Snikkend kwam Jan binnen. Nu waren vader en moeder niet gewend, dat Jan gevochten had en zoo kwam het, dat hij niet direct een geweldigen uitbrander kreeg, zooals hij verwacht had. Maar makkelijk was vader niet.

„En nou vertel je mij eens waarom je gevochten hebt, hè?”

Maar Jan zweeg.

„Zoo, zoo, mannetje ben je koppig, dat zullen we er wel uitkrijgen. . . .”

„Kom, vertel eens wat er gebeurd is”, zei moeder, die het met zachtheid wilde probeeren. . . .

En toen vertelde Jan wat er gebeurd was.

Moeder was bleek geworden toen Jan met zijn verhaal gereed was.

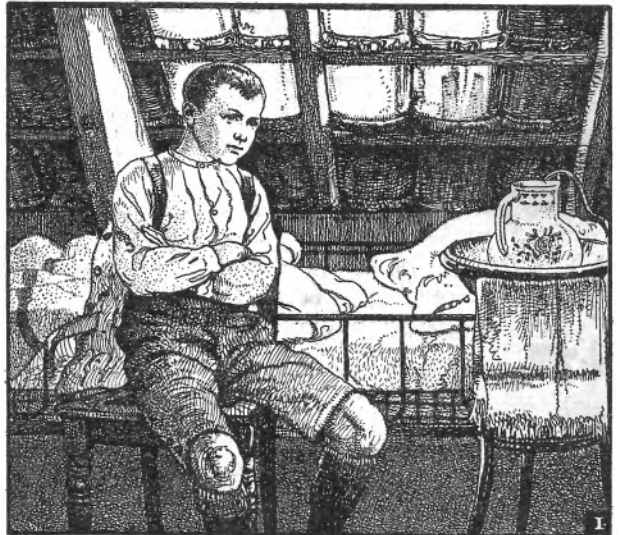
„Nu”, eindigde Jan, „u kunt zich toch wel voorstellen, dat ik den leugenaar op z'n gezicht sloeg.”

Nog zweeg moeder.

„Toe, moeder, zeg dan wat.”

Maar toen nam vader het woord.

„Het is misschien maar beter, dat de jongen de waarheid hoort. Vroeg of laat moet hij het toch hooren en het is een onvergetelijke zwakheid van je, dat hij het niet al lang weet.” En toen vertelde vader hem, dat de moeder van Jan gestorven was, toen Jan pas geboren was. Zijn vader bleef met den kleinen jongen alleen achter en toen hij nauwelijks anderhalf jaar oud was trouwde zijn vader met de vrouw, die hij nu moeder noemde. Omdat zijn vader uit het tweede huwelijk geen kinderen kreeg, werd maar net gedaan of Jan het kind van de tweede vrouw was. Zijn vader dacht, dat de jongen zich dan meer aan zijn „moeder” zou hechten. En op zijn sterfbed liet hij zijn vrouw beloven, dat ze Jan als haar eigen kind zou beschouwen en pas als hij volwassen was zou vertellen hoe alles precies was. „Ik heb het altijd verkeerd gevonden, eindigde zijn stiefvader het verhaal, en het is misschien maar gelukkig, dat op deze wijze alles aan het licht is gekomen. Jan was bleek geworden en ging zonder een woord te zeggen de kamer uit. Even keek hij om en toen zag hij, dat een paar dikke tranen over de wangen liepen van haar, die hij altijd als zijn moeder had beschouwd en die nu ten slotte bleek zijn stiefmoeder te zijn. Zijn stiefvader keek strak voor zich uit. Jan ging naar boven en naar bed. Hij kon den slaap niet vatten en wachtte geruimen tijd of zijn „moeder” soms boven komen zou om hem te troosten. Maar dat

Hij bleef voor z'n bed zitten.

dwalen lokte hen niet zoo erg aan. Maar er viel niet zooveel aan te veranderen. En zeker zouden ze niet hun baantje als lijfwacht in de waag willen stellen om voor de nieuwe werkring te bedanken. En... aan den anderen kant vonden ze het wel gewichtig ook, deftig met een geweer rond te loopen. Ze hadden vrij gauw te pakken, hoe ze er mee moesten omgaan.

Toen ze dat wisten waren alle lijfwachts er even graag op met een geweer te schieten. Ze wilden allemaal wel een geweer mee naar huis hebben. Dat was zoo makkelijk voor de jacht, vonden zij. Maar de machinist, nu tevens legercommandant, wilde daar niets van weten. Telkens na de oefeningen moesten de geweren weer worden ingeleverd. Toen men een poosje aan het oefenen was, kwam Schootzeil eens hoogte en diepte nemen, hoe het met de vorderingen van zijn mannetjes stond. Hij was heel tevreden, met wat de machinist bereikt had. Heel verwonderd was hij, dat ze zoo netjes het geweer — en die geen geweer hadden een stuk hout ter grootte van het geweer — presteerden. „Ik hou anders niet van die kouwe drukte”, zei hij tegen den machinist-commandant, „maar het doet mij plezier, dat alles tenminste ordelijk toe gaat. En ik denk wel, dat het noodig zal zijn, dat we zoo gauw mogelijk een wacht leggen aan dat gedeelte van de grens, waar het meest gesmokkeld wordt.”

„Dat is nu allemaal prachtig en goed”, meende de machinist, „maar ik vind, dat er wel eens mocht worden gedacht over een goede telefonische of telegrafische verbinding met de grens. Die luidjes komen daar nogal afgezonderd te zitten.”

„Van een telegraaf zal wel geen sprake kunnen zijn”, meende de koning, „een telefoon zou wat anders zijn... maar ik moet eerlijk zeggen, dat ik geen kans zie, hier zoo iets voor elkaar te krijgen... dan zouden wij eens naar Otapa moeten gaan... misschien hebben ze daar materiaal.”

„Nu, wat zou je er van denken, schipper”, zei de machinist, die nog heelemaal niet aan den nieuwen titel van

Schootzeil gewend was, „wat zou je er van zeggen, als ik eens met een paar negers naar Otapa ging om de boel in te kooplen?”

„Een pracht-idee... maar waar halen we de centen vandaan?”

„Ze moeten maar op de pof leveren... als we ze uiteen zetten, wat een goede zaken er hier te doen zijn in allerlei producten, heb ik wel hoop, dat ze daar toebijten.”

Dus werd de matroos Ijzerwijn met het commando van het leger belast en ging de machinist met het jacht Sling-Slang naar Otapa om materiaal voor de eerste telefoonleiding in het rijk van koning Schootzeil in te kooplen. Toen hij weggegaan was, kwamen er allerlei onrustbarende geruchten van de grens. Het scheen wel, alsof de mannetjes van koning Hebi-Kjou-da-Ar eens wilden kijken, hoever ze wel konden gaan. Elken dag bereikten koning Schootzeil berichten over het verhandelen van slaven. Schootzeil maakte er zich geweldig boos over.

„Wacht maar kereltjes, wacht maar, jelui zullen er nog genoeg plezier van beleven, jelui denken zeker, dat Schootzeil alleen maar gedreigd heeft en niet uit zijn hoek durft te komen. Maar jelui zullen raar staan te kijken als het een paar weken verder is.”

Nu was dat wel wat licht ingezien van den koning, het duurde geruimen tijd eer de machinist met z'n materiaal terug was. Maar zijn zending was buitengewoon goed gelukt. Er waren inderdaad menschen te vinden geweest op Otapa, die wel wat in de zaak zagen. Nu moest er, onder bescherming van de soldaten, met den aanleg worden begonnen. De negers begrepen niet, waarvoor al die palen en draden moesten dienen. Maar hoogst verwonderd waren zij, toen op een dag de machinist den koning opbelde en mededeelde, dat alles in orde was... Juffrouw Slotter moest ook telefoneeren... „Zeg, meester”, zoo vroeg ze aan den machinist, „Heb je bij je mannetjes ook een zekeren Lapijadi?”

„Kan wel”, was het antwoord, „maar ik kan ze niet uit

OPLOSSINGEN VAN DE JUNI RAADSELS.

Voor ouderen :

1. Opslagplaats van boter en kaas.
2. Tegen den grond of tegen zijn zin.
3. Steenwijk, Gouda, Hengelo, Ede.
4. Honing op een boterham is gezond.
5. Viool, schuiftrompet, gitaar, hobo, harmonica, orgel, cello, citer, mandoline, banjo, saxofoon, piano.
6. Freekstoel.
7. Er waren eens een broertje en een zusje.
8. Albast, Basalt.
9. Hoed of pet wordt het meeste afgenomen.

PRIJSWINNAARS

Snuffelgraag, Utrecht.
Moeders Oudste, Haarlo.
Bloesemknopje, Andijk.

Voor jongeren :

1. Vuur warmt.
2. Die stilstaan.
3. aar — taart — staart.
4. Huiskamer.
5. De klok.
6. De schoorsteen.
7. Tafelkleed.
8. Hooibergen.
9. Ada, Dal, Alg.

(Vervolg: „Het stiefkind“.)

gebeurde niet. Wel hoorde hij beneden een woordenwisseling tusschen zijn stiefvader en stiefmoeder, welke woordenwisseling eindigde in een huilbui van zijn „moeder“, doch niemand verscheen. Het was nog dag en Jan stond weer op; een oogenblik bleef hij nog op den stoel voor zijn bed zitten. Toen kleedde hij zich langzaam aan. Zijn besluit was genomen. Hij zou weggaan, weggaan uit deze omgeving, waar hij niets vriendelijks meer scheen te kunnen genieten. Hij sloop de achterdeur uit... en ging heen...

Het was reeds heelemaal donker, toen hij enkele uren later doodmoe in het dorpje L. aanlandde. Daar woonde een broer van

PRIJSWINNAARS

De Jongste, Barneveld.
Poppenmoedertje, Hazerswoude.
Vaders Oudste, Hillegersberg.

BOEKENLIJST.

Voor „Premieboeken“ kan uit de volgende boekenlijst een keus worden gedaan :

Jan van Batenburg, *Schobbertje*.
Nelly van Dijk—Has, *Het viertal van den Dokter*.
E. Gerdes, *De kanten zakdoek*.
E. Gerdes, *In Leiden en Vlaanderen*.
J. Gouverneur, *Van over zee*.
Joh. J. Hesseling, *Piet en z'n moeder*.
W. G. van de Hulst, *Zoo'n vreemde jongen*.
W. G. van de Hulst, *Jaap Holm en z'n vrienden*.
W. G. van de Hulst, *Ouwe Bram*.
Gesina Ingwersen, *Truitje*.
Gesina Ingwersen, *Vergeeft elkander*.
Gesina Ingwersen, *De Das*.

De winnaars schrijven een briefje aan de redactie met opgave van den titel van het boek dat ze graag willen hebben. Denk er om goed je naam en adres vermelden.

zijn vader, dat wist hij. En het kostte hem niet veel moeite diens woonplaats uit te visschen.

Jan vertelde al snikkende zijn wederbaren en werd liefderijk bij zijn oom opgenomen. Van zijn stiefvader hoorde hij nooit meer iets en pas later, veel later ontmoette hij nog eens zijn stiefmoeder. En die had veel spijt, dat alles zoo gelooopen was. Want ook haar derde man was gestorven en zij was alleen op de wereld overgebleven. En menschen die alleen zijn hebben dubbel behoefte aan hartelijkheid. Maar Jan was geheel in de familie van zijn oom opgenomen en ging daar niet vandaan.

OOM KEES.

ONDER ELF NEEF EN NICHTJES

11) DOOR NELLY

„Eens even bedenken hoor", gaf Clara ten antwoord. „Denk allemaal maar mee."

„Een taschje borduren", opperde Ella, „of laat me eens kijken. . .". Ze keek naar het playvond of het daar op geschreven stond. „Een boekomslag."

„Een taschje vind ik wel leuk," zei Jo, „maar welk zal het dan zijn, ik weet dat zoo slecht. Help je me dan Clara?"

„Dat weet je wel hè Jo. Zeg luister eens, als je mijn weeftoestelletje eens gebruikte en je weefde eens een taschje, dat is misschien iets duurder maar veel mooier, dan wanneer je er een met wol zou borduren, en maak er dan ook een portemonnaitje bij, dan betalen we het onder elkaar, is 't goed Els?"

„Best hoor", knikte Ella.

„Top!" zei Jo, „dat doe ik, maar wanneer zal ik beginnen? Eigenlijk zou ik het nu moeten doen, want nu zou ik er fijn aan op kunnen schieten. Mogen we dan nu nog maar om de wol gaan moe?"

Moeder knikte en lachte om den ijver van haar dochtertje.

„Met z'n drieën togen ze er op uit om wol te koopen. Clara had een mooi patroon, het was in vier kleuren gewerkt, zwart met pauwblauw, roodbruin en grijs, 't was nu zaak de juiste tinten bij elkaar te krijgen.

Zij slaagden uitstekend, en na de voorbereidende maatregelen getroffen te hebben begon Jo aan den arbeid. Ze had het reeds eenige malen van Clara gezien, dus wist hoe het moest, toch was het uitkijken om de juiste kleuren op tijd in te werken.

't Was een werkje dat fijn opschoot. Goed dat ze er nu aan gedacht had, dan was het al lang en breed klaar voor Mien weer terug kwam van de reis. In een paar dagen was het taschje en ook het portemonnaitje klaar. Jo keek met voldoening neer op haar werk.

„Nu heb ik van alle kleuren nog een restje over. Clara, zou er nog wat van gemaakt kunnen worden?"

„Is 't veel", vroeg Clara, „laat eens zien?"

Jo toonde den voorraad, en met kennersblik monsterde Clara de hoeveelheid.

„Veel is het niet", zei ze, „maar mis-

schien kun je er nog een boekenlegger van maken, doch dan moet je wachten tot morgen, dan zal ik vanavond een patroontje teekenen en uitmeten of je genoeg hebt."

Nu dat vond Jo goed, die Clara kon toch van alles, en ze deed het niet alleen voor zichzelf maar voor allemaal; ze was een reuze oudste zuster. Clara werd dan ook door allen gewaardeerd.

De jongeren noemden haar schertsenderwijs wel eens hun tweede moeder en 't had er veel van, ze kon zichzelf altijd vergeten voor de anderen. Toch verwende zij hen niet bepaald, want ze kon ook streng zijn, en liet niet met zich spelen.

's Avonds na haar gewonen dagelijkschen arbeid, teekende zij een patroon voor Jo en mat de wol na. 't Zal wel gaan dacht ze, als Jo voorzichtig is en er niets van verknoot.

„Nu geven we alle drie wat", stelde ze voor. „Jij het taschje Clara, Ella de portemonnaie en ik den boekenlegger."

„Dat kun je ook begrijpen", zei Clara, „jij alles maken, en wij het geven; niets daarvan hoor, jij geeft alles, maar je mag wel zeggen dat het van ons drieën is, wat jij Ella?"

„Natuurlijk", gaf Ella ten antwoord, „ik zou er toch ook geen oogenblik over denken om met een anders veren te pronken."

Jo pruttelde eerst nog wat tegen, maar moest zich toen toch bij de meerderheid neer leggen.

De vakantie vloog om. Mien was terug gekeerd van haar uitstapje, had het wel naar zin gehad, maar toch, daar dicht bij huis, meer haar ouders gemist, dan bij oom en tante en de vele neef- en nichtjes. Gelukkig monterde ze gauw weer wat op.

Tante deed alle mogelijke moeite het de kinderen zoo aangenaam te maken in de vakantie, dat zij echt gevoelden vrijer te zijn dan in het gewone dagelijksche leven, zooveel zij konden gingen zij naar buiten, soms naar 't bosch, een ander keer weer eens naar 't strand. Kwamen ze 's avonds vermoeid terug, dan bracht de slaap verkwikking, en de andere morgen waren allen in staat om weer uit te gaan.

Met het werk werd het in deze dagen niet zoo nauw genomen, „ten eerste", zei moeder, „zijn we er zoowat heele dagen uit, en ten tweede is het maar eens in 't jaar groote vakantie."

(Wordt vervolgd)

BRIEFWISSELING

Almkerk, Blondje. Ziezoo, dat was een brief vol zomerplezier, en nu ik je ga beantwoorden is het weer heelemaal omgedraaid. Maar van het mooie weer heb ik ook dubbel geprofiteerd net als jij. Heerlijk hè, als je kunt zwemmen en de zon zo fijn op je rug schijnt. Het water verveelt nooit. Hoe was de tocht naar Oisterwijk? Het is één van de mooiste plaatsen in ons land. De vennen zijn er beroemd.

Alphen a. d. Rijn. Zoo vergat je me te schrijven. 't Is mooi hoor, maar ik kan 't best begrijpen. In Wezep heb je volop gelegenheid om een zonsopgang te bewonderen. Alleen maar, je moet er vroeg voor opstaan en het moet mooi weer zijn.

Andijk, Bloesemknopje. Wat dom van me om de ansicht een maand te laat te sturen. Gelukkig, dat je, onder het concert door, kon schrijven. Heel vaak ga je er naar luisteren en dan komt er van verder werken niet veel. Hoe is het met Cornelis? Kan hij al lachen? Wat leuk zoo'n klein broertje!

Barneveld, De Jongste. Daar heb je nu waarlijk een prijs. Fijn hè? 't Mag ook wel, want je zult zeker wel flink mee helpen thuis, nu er twee zieken zijn. En dan nog wel moeder en een groote zuster. Pas maar goed op ze. Zijn ze al wat beter? Vacantie thuis is ook fijn, als je maar niet verlangt naar dingen die toch niet kunnen, dan kun je thuis nog meer plezier hebben dan ergens anders.

Bergschenhoek, Moeders hulp. Wat jammer dat je die raadsels niet kon vinden. Een volgende keer beter. Er zijn er ook die de raadsels te makkelijk vinden. Dus zoo nu en dan moeten er wel eens wat moeilijke tusschen. Toch altijd maar insturen, want het zou wel eens kunnen gebeuren, dat niemand de oplossing vond, en dan wint de prijs wie de meeste raadsels goed heeft.

Bleiswijk, Bruintje. Grappig niet, om naar het IJsselmeer te gaan. Je moet er steeds om denken, anders vergis je je nog en zegt: Zuiderzee. Was het er mooi? Als ik me goed herinner was het 8 Juli prachtig weer. Op dien dag heb ik ook aan het IJsselmeer gezeten. Leuk, niet?

Enkhuizen, De Jongste. Fijn dat je moeder het briefje voor je wou schrijven. Wil je haar bedanken voor me? Hoe is het nu met je arm, alweer in orde? Ik ben nieuwsgierig naar den uitgaansdag. Bergen aan Zee, dat is de moeite waard, hoor!

Gouderak, Kwikstaartje. Keurig heb je me uitgelegd hoe de familie in elkaar zit. Ik geloof, dat ik het nu niet meer zal vergeten. Je mag met de grooten meedoen, zoodra je de raadsels kunt oplossen. Dus probeer ze maar eens. De leeftijdsgrens is ongeveer 11 jaar, want kinderen van 12 jaar vinden de raadsels voor jongeren meestal te makkelijk.

Herfstroosje. Dat is om van te watertanden, zoo'n aardbeienfuif. Wat een weelde! Ook al op bezoek geweest bij Pijpje Drop?

Gouwerakker. Voor het hooien moet alles wijken, daar weet ik van mee te praten. Heb je mooie konijnen?

Den Haag, Zwartoog. Natuurlijk mag je broertje mee raden. Tenminste, als hij de raadsels kan oplossen.

Haarlo, Moeders Oudste. Bijna alle brieven staan vol met wat de zomer te genieten geeft. Heerlijk niet om in je jonge jaren zoo onbezorgd te kunnen rondspringen. Dan kan zelfs de regen het plezier niet bederven.

Hazerswoude, Poppenmoedertje. Wat word je kind keurig. Een pyama hoort er tegenwoordig bij, anders is de garderobe niet compleet. Mijn vacantië is bijna om.

Hillegersberg, Vaders Oudste. Staat de tent nog buiten? Je zou er nu voor den regen in kunnen schuilen. En anders maar naar huis en daar sommen maken, dan kun je met het mooie weer naar buiten om te spelen.

Joure, Huismoedertje. Leesgraag, zus. Het raadsel is dus opgelost. Ik vind mij zelf heel dom, hoor. Is de tocht naar Oranjewoud nu zonder regen afgeloopen? En wanneer komen jullie naar de stad met de verraderlijke spreuk?

Krimpen a. d. IJsel. Is het schoolreisje al achter den rug? Vriendelijk dank voor de raadsels, ik geloof wel, dat ik ze plaatsen zal.

Zus. Dank voor je gezellig briefje hoor. Je raadsel bewaar ik nog even, er liggen er nog zooveel te wachten. Fijn als Moeder zooveel meebrengt hoor.

Nieuw-Vennep, Meibloem. Ik kan best begrijpen dat de juffrouw niet meer krijgertje speelt, zoo'n winkelhaak in je jurk is niet prettig als je les moet geven voor de klasse. Hoe vond je Amsterdam?

Nieuw Weerdinge, Alva. Doe maar flink en trouw mee, dat is het beste om eens een prijs te kunnen winnen. Natuurlijk verlang je daar naar. Wie zou dat niet doen. Maar zonder prijs is het ook leuk om raadsels op te lossen hoor.

Pijnacker, Leesgraag. Dat ongeluk had ik in de krant gezien. Elken dag staat de krant vol met ongelukken, maar wanneer het zoo dicht in je buurt gebeurt, dan treft het je veel meer.

Ik ben jaloersch op jullie kleine praatjes-maker.

Waterrat. Vader is zeker weer beter hè? Je zei, dat hij met de ouden van dagen mee uit rijden was, toen moest ik me wel even bedenken hoe dat zat. Gelukkig ben ik er achter gekomen.

Tzummarum, Blauwtje. Wat een lange vakantie heb jij zeg. Natuurlijk mag je de raadsels oplossen. Hoe meer er mee doen hoe liever.

Utrecht, Robbedoes. Dat lijkt me een kolfje naar de hand van een Robbedoes. Zooveel kersen te gaan eten. Was de buikpijn gauw over? Wie komen er op de tentoonstelling kijken? Alle vaders en moeders? Of mag iedereen daar komen?

Snuffelgraag. Alweer een prijs, dat is een bof. Er waren dezen keer ook maar een paar die heelemaal goed waren. De meesten vonden de raadsels te moeilijk. Natuurlijk moet je de raadsels en brieven in één envelop doen, dan kun je met één postzegel toe.

Zevenhuizen, De kleine Koopman. Zoo'n kleine hummel al een nieuwe fiets. Geen wonder dat je niet mag rijden als het druk is op den weg. Er gebeuren toch al zooveel ongelukken. Zul je voortaan niet meer gaan schrijven als je naar bed moet? Ik ben bang dat ik het dan met Moeder aan den stok krijg.

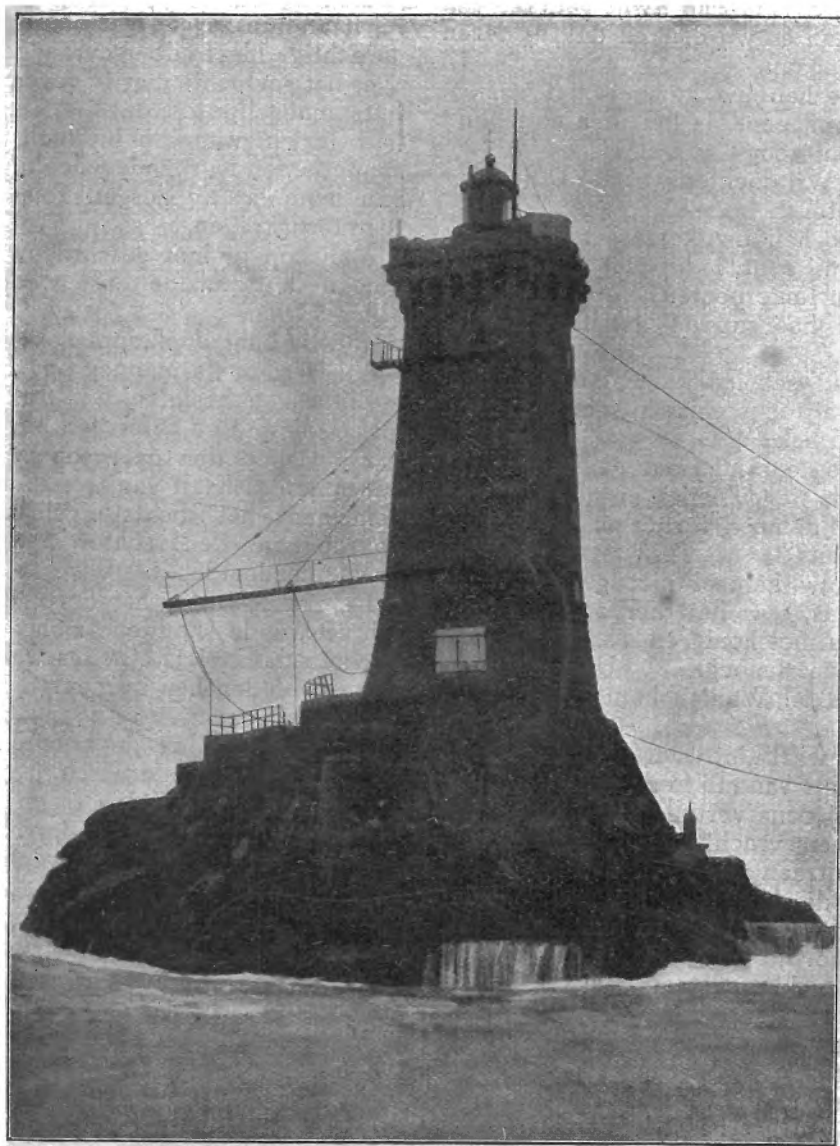
Omdat ik met vakantie van huis ben moeten de jarigen en het ruilhoekje deze maand overslaan.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 5 AUGUSTUS 1932

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^U. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

De vuurtoren.

DE LES VAN DEN DERWISCH.

In het Oosten noemt men een Moham-medaanschen monnik een derwisch, een Perzisch woord, dat a r m beteekent.

Eens liep een zeer, zeer oude derwisch alleen aan den rand der woestijn. Hij scheen verdiept in ernstige overpeinzingen. Met het hoofd voorovergebogen en de oogen op den grond gericht, liep hij maar altijd voort, zonder dat iets hem in zijn gepeins scheen te storen.

Twee mannen traden snel op hem toe en vroegen hem:

„Vrome man, hebt U ook een kameel gezien? Wij zijn er een kwijt geraakt van onze karavaan en wij denken dat hij dezen kant uit is gegaan.”

„Neen, ik heb uw kameel niet gezien. Maar zegt mij eens, is het dier niet blind aan het rechteroog?”

„Precies! Wij dachten wel dat U het dier had ontmoet.”

„Neen, ik heb uw kameel niet gezien. Maar zegt mij eens, is hij niet kreupel aan een van zijn linkerpooten?”

„Ja! Wij hooren wel dat U het dier gezien hebt.”

„Neen, ik heb uw kameel niet gezien. Maar zegt mij eens, mist hij niet een tand vóór uit den bek?”

„Juist! Zeg ons nu maar gauw in welke richting hij is weggelopen en doe ons geen kostbaren tijd meer verliezen. Waar hebt U hem gezien?”

„Ik heb uw kameel niet gezien. Maar zegt mij eens, was het dier aan één kant niet beladen met honig en...”

„Al vragen genoeg!... U weet waar onze kameel is! Welken kant is hij uitgegaan?”

„Neen, ik weet niet waar uw kameel is!... Maar in plaats van mij in de rede te vallen, moest U mij eens vertellen of hij aan één kant met een vracht honig en aan den anderen kant een vracht rijst droeg.”

„O, maar dat is al te erg!... U zegt dat U onzen kameel niet gezien hebt en vertelt ons tegelijkertijd dat hij blind is aan 't rechteroog en kreupel aan een linkerpoot, dat hij een voortand mist en aan één kant beladen was met honig en aan den anderen kant met rijst!... 't Staat U mooi den spot met ons te drijven! Is 't al niet erg genoeg, dat we het beest kwijt zijn? Moet U ons op den koop toe nog bespotten? U zou beter doen met ons te helpen en te

zeggén in welke richting het ontvlucht is.”

„Neen”, herhaalde de derwisch nu voor de zesde maal, „neen, ik heb uw kameel niet gezien!... Ik zou zelfs niet weten dat U er een kwijt is geraakt, als U 't mij niet waart komen zeggen!...”

Toen werden de twee kooplieden boos.

„Je bent een dief!” riep de eene, „een dief, die zich als derwisch vermomd heeft!”

„Geef ons tenminste de juweelen en kleinoodiën terug, die ook deel uitmaakten van de vracht van het dier!” schreeuwde de andere.

En zij dreigden den monnik, dat zij hem zouden slaan, als hij hun niet teruggaf wat hij naar hun zeggen gestolen had, en weigerachtig bleef de gevraagde inlichting over het gevluchte dier te geven. Het scheen hun onmogelijk toe, dat hij den kameel niet had gezien, waarvan hij toch zooveel bijzonderheden had medegedeeld. Zij eischten van hem dat hij zorgen zou, dat zij het dier terugkregen.

Maar op al hun geschreeuw en bedreigingen antwoordde de goede grijsaard alleen:

„Jullie bent domkoppen, kinderen!”

Nu werden de mannen nog boozér.

Zij waren bestolen!... En nu werden zij nog bespot en beleedigd bovendien!...

Zij grepen den derwisch bij den kraag en, buiten zichzelf van woede, brachten zij hem naar het dichtstbijgelegen dorp en daarop naar den rechter, aan wien zij 't geval meedeelden.

De menschen in het dorp, die hen luid schreeuwende hadden zien voorbijgaan, dachten dat er iets ernstigs was voorgevallen en volgden hen in menigte naar de gerechtszaal.

Zoo opgewonden de kooplieden waren, zoo kalm was de derwisch.

Nadat de overheidspersoon hunne verklaringen had aangehoord, vroeg hij den monnik, wat deze tot zijn verdediging kon aanvoeren.

„Niets, niets, niets!” zei de oude man, dit woord driemaal met nadruk herhalende.

Toen werden zijn zakken doorzocht, maar men vond er geen enkel voorwerp van waarde in. Men wilde hem opnieuw ondervragen, maar hij bleef hardnekkig zwijgen!... Men dreigde hem met zware straffen: hij haalde de schouders op!...

En toen hij daarna ook nog luidkeels begon te lachen, alsof het geval hem bui-

tengewoon vermaakte, was al het volk hem vijandig gezind.

't Was inderdaad een lastig geval. Men kon niet zeggen dat de grijsaard den kameel gestolen had, omdat er geen enkel bewijs van den diefstal was. . . . Maar hoe moest men dan verklaren dat hij al die bijzonderheden van het dier kon opgeven, die zoo precies met de waarheid overeenkwamen? . . . Hij moest dan toch in elk geval het dier gezien hebben!

De rechter krabde zich achter 't oor, wreef met den wijsvinger langs zijn neus, woelde met de handen door 't haar en vroeg zich vergeefs af, welk vonnis hij naar recht en waarheid moest wijzen.

„'t Is een tovenaar, een heksenmeester!” riep er een uit de menigte. „Men moet hem levend verbranden ten aanschouwe van het verzamelde volk! . . .”

„Zacht wat, mannetje, niet zoo haastig, als je blijft!” zei nu de derwisch met een heldere en duidelijke stem. „Wat ben jij heet gebakerd! Mij verbranden! Je bent er gauw bij om eerlijke menschen te veroordeelen. Ik ben evenmin een tovenaar als gij of iemand anders. Ik ben niets anders dan een arme, oude man, die zijn lang leven nuttig heeft trachten te besteden om wat ervaring op te doen. Ik heb nu lang genoeg gegekscheerd en als jullie 't goedvindt, zal ik je nu gaan uitleggen al wat je onbegrijpelijk voorkomt in deze zaak. . . .

Mijn beschuldigers zijn, ik heb het hun zelf al gezegd, domkoppen. Ik zal hun, en jullie allen er bij, nu eens een lesje geven dat je leeren zal, hoe men wijs wordt door, in plaats van niets te doen en zijn tijd te verbeuzelen, met aandacht te zien en acht te geven op 't geen er om je heen gebeurt.

Zeker, ik heb den kameel van deze kooplieden niet gezien. Maar — luistert nu goed naar mijn redeneering — terwijl ik in de woestijn liep, heb ik in het zand de indrukken waargenomen van de hoeven van het dier, en daar er niet het geringste spoor bij was van menschenvoeten, heb ik bij mijzelf gezegd: „Hier is een kameel langs gegaan, alleen, onvergezeld, die bijgevolg afgedwaald moet zijn van een karavaan of aan zijn eigenaar is ontvlucht!

Toen ik vervolgens het zand nauwkeuriger beschouwde, heb ik opgemerkt dat de indrukken van drie hoeven — waarvan twee rechts en de derde links — dieper waren dan die van den vierden hoof. Daar-

uit heb ik de gevolgtrekking gemaakt: „Het dier mankeert iets aan den linkervoerpoet.”

Mijn nauwkeurig onderzoek voortzettend, zag ik hier en daar kleine graszoden en gaf ik mij er rekenschap van dat het dier alleen gegeten had van de bosjes gras aan den linkerkant, dus had het die aan den rechterkant niet gezien en, daar het ze niet gezien had, moest het blind zijn aan 't rechteroog.

En eindelijk, aan de manier waarop de kameel gegraasd had, was gemakkelijk te zien dat hij een voortand miste, omdat overal op de graszoden die hij had afgegraasd, nog eenige groene scheuten zaten tusschen de afgebetene in,

Wat nu de dubbele vracht aangaat, die de kameel droeg, dat was nog veel eenvoudiger uit te maken! Ik bemerkte dat aan de ééne zijde van de voetstappen in het zand mieren bezig waren met het wegsleepen van rijstkorrels, terwijl een menigte vliegen zich aan den anderen kant vergastten aan droppeltjes honig! . . .”

„Ge ziet dus,” zoo besloot de derwisch zijn verslag, „dat ik noch een tovenaar, noch een dief ben, maar dat ik op de natuurlijkste wijze, alleen door mijn waarnemenden geest te raadplegen, de geringste bijzonderheden ben te weten gekomen van den kameel dien ik niet gezien had.

Jullie allen zoudt even schrander geweest zijn als ik, indien je je de moeite hadt willen geven steeds je aandacht te vestigen ook zelfs op schijnbaar nietige dingen.

En nu mag ik jullie zeker wel zeggen, dat het altijd verkeerd is iemand lichtvaardig te beschuldigen en dat de schijnbaar meest ingewikkelde zaken vaak het gemakkelijkst te verklaren zijn!”

Alle aanwezigen juichten luide deze rede toe.

Natuurlijk stelde de rechter den grijsaard onmiddellijk in vrijheid, nadat hij hem eerst hartelijk had gefeliciteerd met zijn levenswijsheid en vriendelijk bedankt voor de verstandige les.

Daar de derwisch een goed mensch was, vergaf hij den kooplieden hunne boosaardige verdenking en hunne beleedigingen en hij stelde aan de verzamelde menigte, die nu eerbiedig naar hem luisterde, voor, de kooplieden te helpen om het ontvluchte dier op te sporen. Dit vond algemeene instemming, en eenige uren later was de kameel teruggevonden.

elkaar. Als hij er is, moet ik dan de groeten van je doen?"
 „De groeten? Neen, niks er van, maar die was vroeger in de keuken hier en is 'm gedrost, omdat hij meer zin had in een avontuurlijk beroep.“

„Nou, wat zou dat?"

„Wat dat zou? Hij is de eenige, die varkens-croquetjes maken kan... en hij moet terug komen.“

„Ik zal hem telefonisch terugsturen hoor.“

Maar juffrouw Slotter was niet tevreden met een grapje. Ze was pas gerust, toen de machinist beloofde, hem, als er weer een transport soldaten terugging, mee te sturen.

Maar voorloopig kwamen er geen soldaten terug; die hadden het druk genoeg met het bewaken van de grenzen. Toen de mannen van koning Hebi-Kjou-da-Ar in de gaten kregen, dat het nu ernst werd, met Schootzeil's strijd tegen den slavenhandel, werden ze wat voorzigtiger. En pas goed op hun tellen gingen ze letten, toen de soldaten een heel transport slaven omsingelden, slaven, die in het land van koning Schootzeil geroofd waren en nu de vrijheid kregen. Koning Hebi-Kjou-da-Ar was danig uit zijn humeur, toen hij van de geschiedenis hoorde en in zijn woede beval hij, dat er oorlog verklaard moest worden aan koning Schootzeil. Zijn raadgevers waarschuwden Hebi echter, dat de mannen van Schootzeil heel goed gewapend waren en zelfs over vuurwapenen beschikten. Maar de koning wilde van niemand goeden raad aannemen, en zoo werd er oorlog verklaard. De machinist zag op een morgen door zijn verreijker een geweldige hoeveelheid goed gewapende krijgers aankomen. Hij kon ze door zijn verreijker heel goed opnemen. De mannen waren geheel in krijgstoel met veel tanden en veeren, met beschilderde gezichten en met schilden en werpspiesen. Toen hij een van de negers door zijn verreijker liet kijken, stond de man aan de beven op zijn beenen. Maar de machinist herinnerde hem aan de uitwerking van de geweren en dat stelde hem een beetje gerust. Op een paar uur afstand van de grens hielden de mannen op en de machinist begreep, dat ze een

nachtlijken aanval in den zin hadden. Telefonisch ver-wittigde hij Schootzeil van de plannen der negers en vroeg om versterking. Schootzeil be-loofde den volgende morgen troe-pen te sturen, maar dat bleek niet noodig. Immers, de machinist had posten uitgezet en toen hij werd gewaarschuwd, dat de negers na-derbij kwamen sluipen, liet hij zijn mannetjes rustig wachten, tot hij ze onder vuur kon doen nemen.

Toen liet hij vuur geven en moest een flink aantal in het zand bijten. Toen de mannen de verschrikke-lijke uitwerking van het geweer-vuur zagen, kozen ze het hazenpad. Hebi-Kjou-da-Ar was woedend, toen hij den ongelukkigen afloop vernam. Eigenlijk had hij het liefst een paar van zijn officieren gebraden en opgegeten. Maar hij zag ten slotte wel in, dat hij daarmee nog verder van huis kwam. Het smok-kelen was nu wel niet heelemaal uitgeroeid, maar het werd toch aanzienlijk minder en men kreeg vrees voor koning Schootzeil, zoo'n vrees, dat er spoedig een gezant-schap bij Schootzeil vrede kwam aanbieden en vragen, of er niet op de een of andere manier handel te drijven was, zoals koning Schootzeil in het vooruitzicht gesteld had.

De machinist vond, dat het met die telefoon nu wel heel mooi was, maar er moest toch ook, wilde er van handel iets komen, een postdienst worden ingesteld. Hij zag het als ideaal: goede postverbindingen en vlugge brievenbe-stellers, die naar alle zijden het land doorkruisten, om buitenlandse orders af te geven.

RAADSELS.

Voor *ouderen*:

1. Rebus.

Z U Z 11 T pje ?

2. Mijn eerste warmt. Mijn tweede is de 1ste persoon enkelvoud van een werkwoord dat vaak fout gebruikt wordt. Mijn geheel drijft in de lucht.

3. De vraag is vreemd, maar 'k wou weten:
Hoe kunnen de dames zonen heeten?

Voor *jonderen*:

1. Rebus.

W 8 1 $\frac{S}{\text{vader}}$

2. Een vurig, maar een goedig paard,
Had een gewonen kop,
Maar liep het over een houten brug
Dan trapte het er op.
Hoe kan dat?

3. Vul van het volgende spreekwoord de ontbrekende klinkers in:

.. st W . st th . . s b . st.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koojsje p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

DE WOLKEN.

De wolken drijven als schepen
Langs ijle, blauwige lucht.
Ze glijden als groote gevaarten,
En maken geen enkel gerucht.

Ze komen en gaan onophoudlijk,
En weten tóch niet waarheen,
En voor j' er één hebt bewonderd,
Komen de and'ren gegleen.

Ze schijnen te wand'len in rijen
Zóó langs het blauwe azuur,
Eerst klein en dan groot weer en grillig,
Geen één is bestendig van duur.

De menschen zijn als de wolken,
Ze zwerven het leven door,
Ze werken en zwoegen en sloven
En geen van hen weet er waar voor.

Och, waren ze toch als de wolken!
Maar vaker hoog in de lucht!
Want boven 't azuur en de wolken
Hooft God naar hun bee en hun zucht.

J. H. DRENTH.

ONDER ELF NEEF EN NICHTJES

12)

DOOR NELLY

Moeder knapte zichtbaar op en voelde zich met den dag sterker worden. Toen dan ook het einde van de vacantie daar was, was zij weer in staat zoo als gewoonlijk de huishouding te verzorgen.

Willem was buiten verwachting bij oom Ko en tante Jans blijven logeeren. Twee dagen nadat hij met zijn broers en zusje vertrokken was, kwam er een brief van hem, waarin hij mededeelde het zoo naar zin te hebben, dat hij aan de vriendelijke uitnoodiging van oom en tante om ook te blijven geen weerstand kon bieden, en daarom vriendelijk verzocht, oversturing van het hoogst noodige goed.

Bruin gebrand kwamen de logeergasten na bijna drie weken weg te zijn geweest, thuis. Nog een volle week waren allen thuis en dan begon voor de jongeren het schoolleven weer. Kees had zijn zin, hij ging naar de H.B.S. en had zodoende evenals Ella, nog een week langer vacantie. Hij zag er wel wat tegen op, naar een nieuwe school te gaan, maar met zijn gewone luchthartigheid, trachtte hij zich er overheen te zetten, en vertelde tegen ieder die het hooren wilde dat hij het prettig vond.

Ella vermaande hem zusterlijk geen dwaze streken uit te halen, opdat zij niet met haar broertje in schaamte viel.

Kees lachte haar hartelijk uit om dezen welgemeenden raad, en beloofde tevens onderdanig, Hare Koninklijke Hoogheid Ella Donk ter wille te zijn, en den eersten dag goed op te passen; hiermee moest zij zich tevreden stellen, want het was hem niet mogelijk zich langer dan één dag van kattekwaad te onthouden.

In de week voor het schoolleven begon, was Mien jarig, en tante had er alles op gesteld dat het dan een echte feestdag zou worden. „We zullen dien dag zoo gezellig trachten te maken”, had zij tegen Clara gezegd, „dat Mien geen tijd over zal blijven om over de afwezigheid van haar ouders te denken.”

Drie dagen voor zij verjaarde kwam er een brief van haar ouders, voor oom en tante; oom las hem eerst en stak den brief dadelijk na lezing in den binnenzak van zijn

jas. Toen hij even met zijn vrouw alleen was, gaf hij haar den brief met de mededeeling: „Die verjaardag zal een heugelijke dag worden, hier lees maar eens.”

Onder het lezen kwam er een blijde verrassing op het gelaat van mevrouw Donk. „Wat fijn voor het kind zeg, wat zal ze blij wezen. Als ze er nu maar niets van bemerkt.”

„Dat zal wel niet hoor, ze komen pas om half twaalf hier aan, en dan slapen de kinderen allang.”

„Nu komt er nog ineens spoedig een einde aan het verblijf van het kind hier, 't zal toch weer vreemd zijn als ze er niet meer is. Je raakt er zoo gewend aan, en 't is beslist een aardig kind ook.”

Als er bij de Donks een verjaarde, was het de gewoonte dat de jarige zelf het laatst binnenkwam. Alles was dan in gereedheid gebracht, de kamer had een feestelijk aanzien, en de cadeautjes lagen klaar. Eén werd er dan verkoren om de jarige te halen en bij het binnenkomen zongen allen een toepasselijk lied. Zoo ook nu dat Mien verjaarde. Jo ging haar van de slaapkamer halen en kwam in triomf met de jarige binnen. Terstond vielen allen in: „Dat 's Heeren zegen op u daal, Zijn gunst uit Sion u bestraal.”

Niemand had er erg in dat Clara onder het zingen de kamer verliet. Het vers was ten einde, en nog voor iemand gelegenheid had Mien geluk te wenschen, werd er hard gebeld.

„Dat zal de post zijn, ga maar gauw kijken of er iets voor je bij is.”

Mien liep haastig de gang in, ze wachtte natuurlijk iets van haar ouders, en als de post het nu bracht, waren zij nog de eerste die haar feliciteerden.

Toen ze in de gang kwam, hoorden ze haar binnen ineens een luïden kreet slaken.

„O! vader! moeder!” en een oogenblik later lag Mien schreiend van blijdschap, in haar moeders armen.

„Dat gaf even een verwarring, de kinderen liepen de gang in en keken elkaar verwonderd aan. Hoe kwamen oom en tante nu ineens hier?”

Frans was de tolk aller gedachten en vroeg: „Hoe komt u hier?”

„Uit de lucht komen vallen”, lachte oom. „Maar”, voegde hij er achter, „om jullie nieuwsgierigheid te bevredigen zal ik maar vertellen dat we gisteravond al gekomen zijn.”

„Had ik dát geweten“, zei Mien, „dan had ik vást niet kunnen slapen.“

„Dan is 't maar goed dat je het niet geweten hebt“, gaf haar vader ten antwoord, „want je zult nu ook een drukken dag hebben, dus had je slaap niet kunnen missen.“

Eindelijk was de orde weer zoover hersteld en Mien gekalmeerd, dat zij in staat was de cadeaux, die haar toebedacht waren te ontvangen. Ze kon het niet op dat ze zooveel kreeg. Telkens was het: „Krijg ik nog al meer?“ 't Was of er geen eind aan kwam, van allen, groot en klein, kreeg ze iets, 't waren meest wel kleinigheden, maar ze overweldigden Mien.

Met het taschje van de meisjes was ze zeer in haar schik, en vond het leuk dat Jo het zelf gemaakt had. Van oom en tante kreeg ze een mooi boek, en haar ouders hadden als cadeau en tevens als herinnering aan de lange scheiding een klein goud armband-horloge voor haar meegebracht. Wat was ze daarmee in haar schik, ze deed het dadelijk om, en mocht het ook, omdat ze jarig was, den heelen dag aanhouden.

't Werd een echt gezellige dag. 's Middags kwamen er een paar meisjes van

school feliciteeren, en kreeg zij ook nog al post, er waren er veel die dien dag om haar gedacht hadden.

De dag werd besloten met gezelschapsspelen; telkens werd de kring kleiner, en vielen er weer een paar Donkjes af die naar droomenland verhuisden. Al te lang werd het niet gemaakt, daar er den anderen morgen veel te doen was. Mien's ouders gingen den volgenden dag, 's middags, naar huis en Mien ging natuurlijk mee.

In optocht werd ze uitgeleide gedaan, allen hadden zich aan haar gehecht, en om strijd werd er gevraagd: „Kom je gauw weer Mien, en blijf je dan wéér zoo lang?“

Mien beloofde wel gauw te komen als vader en moeder het goed vonden, maar zóó lang, néé, dát hoopte ze niet.

De kleintjes konden niet begrijpen, waarom niet, maar de grooten, die al meer dan eens van huis geweest waren, wel. Die beseften, dat, al heb je het bij vreemden nog zoo goed, er niets gaat boven het eigen huis.

Hartelijk was het afscheid, en van weerszijden werd er een welgemeend tot weersziens geroepen.

DE VOGELJAGER.

Met pijl en boog wil hij de vogels het leven lastig maken, misschien wel benemen. Is dat een passend vermaak? Neen toch. Bewonderen wij liever deze schoone schepselen Gods, dan dat wij er jacht op maken!

BINNENLAND

'T IS OOK NOOIT GOED.

Op elk gebied zijn de menschen bezig het zich zoo gemakkelijk mogelijk te maken. Er wordt steeds meer geëischt. Ook van spoor en tram. De directie weet dit en doet haar best aan die verlangens tegemoet te komen. Helaas het blijkt dat je niet iedereen en zijn Papa kunt bevredigen of met andere woorden: 't is ook nooit goed!

Er waren n.l. geruischlooze spoorwagens in gebruik genomen. Spoorwagens die dus geen lawaai maken onder het rijden. Fijn! zou je denken, want ieder die wel eens in den trein heeft gezeten, weet hoe hinderlijk dat lawaai is. Maar mis hoor! Er was een reiziger die een langen brief schreef aan de directie waarin hij zich beklagde over deze wagens. Hij moet elken dag een paar uur in den trein zitten, en dezen tijd gebruikt hij dan om te leeren en te studeeren. Dat kan mooi, schreef hij, want door het lawaai dat de trein maakt kunnen mijn medereizigers mij niet storen.

In den nieuwen wagen kon hij heelemaal niet werken, want nu had ieder gelegenheid om gezellig met zijn buurman te gaan praten of om te gaan kaarten of misschien wel zingen. Hij verzocht dus dringend aan de directie om weer spoorwagens in te voeren, die flink lawaai maken.

NOG MEER NIEUWS VOOR REIZIGERS.

Dat overal aan het gemak voor de menschen wordt gewerkt, blijkt ook in Noord-Holland. Van Amsterdam liep een stoomtrammetje naar Purmerend en Edam. Erg vlug ging dat niet en prettig was zoo'n reis ook niet want een stoomtram schijnt noodzakelijk te moeten schudden en rammelen. Nu is dit trammetje vervangen door een electrischen trein. De eerste rit ermee heeft al plaats gehad.

BUITENLAND

SCHATGRAVERS TE LAND.

Het lijkt haast een sprookje, maar toch is het echt gebeurd.

In 1813 tijdens de Zuid-Amerikaansche vrijheidsoorlogen rukte de vijand op Caracas in Venezuela aan. De Spaansche inwoners van een paar steden, vluchtten met al hun kostbaarheden op een Engelsch schip. Ze hadden van alles bij zich. Gouden munten, vaatwerk, juweelen, gouden staven, en het verhaal ging zelfs van een gouden Mariabeeld, dat zoo zwaar was, dat drie mannen het niet van zijn plaats konden krijgen. Maar toen alles op het schip was, kon de kapitein zijn hebzucht niet bedwingen. Hij vermoordde de passagiers en zelde naar de West-eilanden midden in den Stillen Oceaan. Daar begroef hij alles, en reisde naar Engeland. Doch de regeering kwam achter het geheim van de roovers en stuurde vier schepen uit om ze te vangen. De medeplichtigen werden gevangen, maar de kapitein zelf ontkwam naar Canada. Daar is hij gestorven en heeft voor zijn dood aan een vriend verteld waar de schat lag. Deze reisde naar de plaats en vond er werkelijk wat goud. Hij ging terug met de bedoeling om later meer te gaan halen, doch toen hij weer kwam kon hij nergens de plaats meer

vinden waar de schat lag, want een aardstorting had de bodem onherkenbaar gemaakt.

Sindsdien hebben allerlei menschen geprobeerd die schatten weer te vinden. Sinds 1900 zijn er meer dan twintig expedities bezig geweest met schatgraven, doch zonder resultaat.

Nu in 1932 is het gelukt de schatten terug te vinden. Een Amerikaansch ingenieur vond een instrument uit, dat in werking trad in de nabijheid van goud en met behulp van dat instrument is het gelukt om de schatten te vinden. Het bleek, dat de vorige expeditie er maar 10 Meter vanaf was geweest. De verborgen schat was dus geen sprookje.

SCHATGRAVERS IN ZEE.

Ook de zee had haar verborgen schat. In 1922 kwam het Engelsche stoomschip „Egypt” in aanvaring met het Fransche stoomschip „Seine” dicht bij de kust van Bretagne. De „Egypt” zonk in twintig minuten. Aan boord bevonden zich zilveren en gouden staven, vijftig kisten met Indisch geld, alles samen voor meer dan 10 miljoen gulden.

Fransche, Zweedsche en Duitsche goudzoekers zijn bezig geweest om naar den schat te zoeken. Allen hebben hun pogingen opgegeven, de moeilijkheden waren te groot. Eindelijk heeft een Italiaansche expeditie den schat gevonden. Vier jaar lang zijn ze bezig geweest. Eerst moest precies de plek bepaald worden, waar het schip lag. Dat was niet makkelijk, want daar aan de Bretonsche kust liggen heel wat vergane schepen. 't Wordt dan ook wel het schepenkerkhof genoemd. Toen de plaats gevonden was, vloog de boot, die bezig was met zoeken, de lucht in, doordat ze op de resten van een zonken munitie-schip stootte. Groote teleurstelling natuurlijk bij de bemanning, want de beste duikers waren om 't leven gekomen. Doch de overlevenden wilden allen weer opnieuw beginnen.

Dat was geen kleinigheid. Het schip lag op den bodem der zee, en duikers moesten al het werk doen. Ze bleven zes uren aan één stuk op den bodem, dat is verbazend inspannend werk. Om iets op te tillen was een instrument uitgevonden dat 400 K.G. kon heffen en ook een lucifersdoosje vastgrijpen, zonder het in elkaar te drukken. Dit instrument is van het grootste nut geweest op den bodem van de zee, waar de geweldige zeestroomingen iedere minuut veranderen en waar het licht bijna niet meer doordringt.

Toen het schip bereikt was, konden de duikers met hun enorme pakken aan, natuurlijk niet de trap afloopen naar de schatkamer toe. Er moest door de vijf dekken van de Egypt heen een gat worden gemaakt, groot genoeg om een duiker door te laten met het grijpinstrument. Meer dan 5000 K.G. springstof is gebruikt om die opening te verkrijgen, een gang van dertig M. lang en 16 M. breed. Dus nu konden de duikers naar de schatkamer gaan. Hoe moeilijk dit was, kun je begrijpen als je leest, dat de duikers honderdmaal voorzichtig boven het gat werden gebracht en even zoo vaak terug moesten zonder iets te hebben uitgericht. Dan moest het schip weer naar de haven terug om nieuw materiaal of nieuwe hulpstroepen.

Je kunt dus begrijpen, hoe trotsch de bemanning is, nu al die moeite en volharding eindelijk met succes is bekrond, en de eerste goudstaven naar boven zijn gebracht.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 12 AUGUSTUS 1932

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MIJ. E. J. BOSCH Jbz., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

In den bloementijd.

SPELEVAREN.

In de vakantie is vader plotseling kind geworden met zijn kinderen. De zeilsport heeft blijkbaar steeds zijn liefde gehad, maar helaas, als men groot is en volwassen, zooals dat heet, moet men doen wat de hand vindt om te doen en menigmaal gebeurt het, dat men zijn roeping niet volgen kan. Hoe dikwijls zien wij het niet om ons: „toen gij jonger waart gorddet gij uzelf en ging waarheen gij wildet, doch wanneer gij oud geworden zult zijn, zal een ander u gorden en brengen waar gij niet wilt.”

Dat is een zeer waar woord.

De vader op onze foto heeft, wat hij als zijn roeping beschouwde tot liefhebberij gemaakt en toont daarbij tevens een echt prettige vader te zijn, daar hij belangstelling heeft voor zijn

kinderen. Hij benut zijn vakantie, om zich met hen bezig te houden.

Op het breede water vaart het heel kleine scheepje. Het vaart daar fier en trots en het ziet er uit als een nietig waterdrupje, een stofje in een oceaen. En toch heeft het zelfvertrouwen, omdat het geleid wordt door den stok van zijn eigenaar. Zoo varen wij menschen ook op de levenszee, we hebben trots, we hebben fierheid en zelfvertrouwen omdat wij weten dat we geleid worden. Wanneer ons deze zekerheid ontvalt dan is ook onze moed gebroken. In de, voor het kleine scheepje, zoo groote golven gaat het moedig voorwaarts, zoo zullen ook wij doen, het hoofd omhoog wàar ook de golven ons brengen zullen. Eén is er, die over ons waakt.

A. d. L.

VACANTIE

door ANS VAN DER SLUYS.

„Moes, waar gaan we dit jaar met de vakantie heen?" Met deze vraag stormde Kees Eilers de huiskamer binnen. Zijn zusje Greet kwam vlak achter hem aan.

„O, Moe moet U hooren hoe leuk, er gaan wel tien kinderen uit onze klas naar zee, naar dezelfde plaats, zou 't niet fijn zijn als wij daar ook heen gingen?"

Mevr. Eilers liet haar naaiwerk in haar schoot zakken en keek haar opgewonden tweetal aan. „Een klein beetje kalm, kinderen", vermaande zij, „ik weet niet waar we dit jaar heengaan, ik geloof zelfs, dat we dit jaar niet uitgaan."

Er klonk een kreet van teleurstelling uit twee monden tegelijk.

„Niet uit met de vakantie Moes, dat kan U toch niet meenen?"

„Waar hebben jullie het zoo druk over?" klonk de stem van Henk, hun oudste broer, achter hen.

„Moes zegt dat we dit jaar niet uitgaan", riep Greet uit.

„Waarschijnlijk niet", viel Moeders zachte stem in. „Het is nog niet vast."

„Dat zou jammer zijn", zei Henk be- daard, „waarom kan het niet, Moes?"

„Er zijn verschillende moeilijkheden, Henk, maar de grootste is wel, dat het wat duur is om met z'n allen uit te gaan. Je moet denken, jullie moeten ieder jaar meer leeren en krijgen pianolessen en zitten in een tennisclub, 't kost allemaal zooveel, dat Vader er over gesproken heeft, dat we dit jaar misschien niet met z'n allen uit kunnen gaan. Misschien vraagt Grootmoeder wel een paar van jullie of Oom Piet en Tante Jo, zoo kan je toch wel een prettige vakantie hebben, al gaan we niet met elkaar uit."

Moes zweeg en keek de kinderen om beurten aan om te zien hoe ze dit op zouden nemen. Henk keek even rustig als altijd. Hij was altijd erg gemakkelijk en zou er zich nu ook wel weer in weten te schikken.

Kees' gezicht klaarde ook langzamerhand op; naar Oom Piet of naar Grootvader was ook wel leuk.

Alleen Greet bleef even donker kijken. Ze was nog niet over de teleurstelling heen. 't Had haar zoo gezellig geleken om ook

naar de badplaats te gaan, waar de anderen heengingen.

Uit logeeren gaan was natuurlijk ook wel prettig, maar toch niet dat gezellige van met z'n allen uit te zijn.

„Hoe vinden jullie 't, kinderen?" verbrak Moeders stem de stilte.

„Vervelend", zei Greet.

„'t Kan misschien wel leuk worden", was Kees' bedachtzaam antwoord.

Henk zei eerst niets, keek zijn Moeder maar aan en vroeg toen plotseling: „Maar als wij nu uitgaan Moes, wat doet U dan?"

„Thuisblijven", zei Moes zoo doodleuk, dat ze onwillekeurig in een lach schoten.

Maar Greet keek dadelijk weer ernstig; thuisblijven als zij plezier gingen maken, dat beteekende, dat Moes 't dan even druk bleef hebben, nog drukker zelfs, want nu bemoeide zij zich vaak met de kleintjes. Maar dat kwam dan ook allemaal op Moes neer.

Opeens sloeg ze haar armen om Moeders hals en kuste haar, „ik ben een akelig zelfzuchtig spook Moes, om alleen maar aan mezelf te denken, maar ik ga niet uit als U dan harder moet werken."

Moes glimlachte en kuste Greet terug. „Je bent geen spook, maar mijn lieve meid hoor, en we zullen wel zien hoe het gaat."

Dit gesprek had plaats ongeveer een week voor de vakantie; er werd verder niet over gesproken.

Het was de laatste schooldag geweest en Kees en Greet kwamen samen uit school. „Zouden we nu nog uitgaan?" vroeg Kees. Greet haalde de schouders op, „ik weet het niet hoor, ik denk van niet."

„Misschien heeft Vader het als een verrassing voor ons bewaard", hoopte Kees.

„'k Zou er maar niet over spreken, Kees, aan tafel of zoo; als we niet gaan is 't vervelend voor Vader dat we er over zeuren."

„Wat een wijsheid", spotte Kees.

„Kijk daar heb je Lies ook", zei Greet en wuifde tegen haar zusje, dat nog op de gewone lagere school ging, terwijl zij en Kees op de H. B. S. waren.

Het gezin Eilers zat aan tafel. Het was een aardig troepje kinderen dat daar zat, Henk, de oudste, die 16 jaar was, vervolgens de tweeling Kees en Greet van 14 jaar, dan Liesje van 10 en tenslotte de kleintjes Lientje en Eddy, die 7 en 5 jaar oud waren.

Zie zoo nu kennen jullie meteen het heele

troepje, dat Vader zag, toen hij de tafel eens rond keek.

„Kinderen”, klomk opeens zijn stem, „ik heb iets te vertellen, dat jullie niet zoo erg prettig zult vinden, we gaan namelijk dit jaar in de vacantie niet uit.”

Mijnheer Eilers zweeg en keek nogeens rond. Overal zag hij teleurgestelde gezichten.

Zelfs de grooten, die er toch al op voorbereid waren, keken sip. Ze hadden nog aldoor gehoopt, dat Vader zich nog bedacht zou hebben. Even was het heel stil, alleen 't getik van de vorken op de borden werd gehoord.

Moes had ook eens rondgekeken en nam nu het woord. „Kom kinderen, kijk niet zoo mistroostig, dat wat Vader gezegd heeft beteekent niet dat je de heele vacantie thuis moet blijven, alleen maar dat we niet met z'n allen uitkunnen. Vader heeft al aan Grootvader geschreven of jullie daar om beurten mogen logeeren.”

De gezichten klaarden bij deze woorden weer heel wat op. Logeeren bij Grootvader en Grootmoeder was toch ook wel leuk.

De mondjes gingen open en de tongen raakten los om te overleggen wie er samen zouden gaan, wie 't eerst en zoo voort.

Eenige dagen later kwam er een brief van Grootvader dat de oudste drie Henk, Kees en Greet samen mochten komen en later de kleintjes. De jongens jubelden toen Moes hun het nieuws vertelde, maar Greet keek ernstig voor zich.

„Vindt je 't niet dol, Greet?” riep Kees en gaf haar een duwtje, „zeg toch eens wat, meid.”

„Ik vind het heel lief van Grootmoe om ons te vragen”, begon Greet wat aarzelend, „maar ik geloof dat ik maar thuis blijf.”

„Hè, waarom?” riepen de jongens.

„Omdat Moes het dan zoo extra druk heeft met de kleintjes en zoo; zou U zelf niet mee kunnen gaan, Moes?”

Moes schudde het hoofd, „nee Greet, dat gaat niet, ik laat jullie niet alleen achter en jij kan gerust meegaan hoor, Liesje is zoo flink, die helpt me wel met de kleintjes.”

„Heusch?” vroeg Greet.

„Heusch”, verzekerde Moes. Greets gezicht klaarde weer op en nu jubelde ze met de jongens mee. „Wanneer gaan we Moes?”

„Zoo gauw mogelijk, heeft Grootvader geschreven.”

„Echt leuk”, glunderde Greet en ging toen naar boven om te kijken wat er alzoo mee zou moeten.

Twee dagen later stond het troepje klaar en klaar om op reis te gaan. Moes met de kleintjes bracht hen naar 't station. Henk nam de kaartjes, en Liesje mocht perronkaartjes nemen. 't Was voor de kleintjes ook een heel feest, dat ze mee op het perron mochten.

De trein reed voor en Moes zocht een coupé voor hen uit.

„Voorzichtig zijn hoor kinderen en veel groeten aan Grootvader en Grootmoeder.”

„Ja, ja, dag dag!” klomk het dooreen.

De locomotief gilte en daar gingen ze. „Leuk zoo'n reisje”, glunderde Greet, terwijl ze behagelijk in haar hoekje leunde.

„'t Is nog een heel eind”, zei Henk.

„Toch niet zoo ver als naar het buitenland”, vond Kees. „Buitenland dat is ook weer heel wat anders.”

Nu ontstond er een levendig gesprek over reizen hier en in 't buitenland en ongemerkt schoot de tijd op.

Toen ze overgestapt waren en in den anderen trein zaten merkte Kees op, „nu zijn we er gauw.”

Doch zoo heel gauw ging het toch niet met het bommeltreintje, maar eindelijk stond de trein toch stil voor een welbekend perron.

„Daar heb je Grootvader”, gilte Greet, nog voordat de trein stilstond. Grootvader had hen ook al gezien en kwam naar de coupé.

Zoodra de trein stilstond sprong Greet er uit, „dag Grootvader” en een stevige omhelzing volgde. De jongens volgden wat bedaarder, omdat ze voor de bagage moesten zorgen.

„Allemaal klaar?” vroeg Grootvader, „dan vooruit maar”. 't Was nog twintig minuten loopen naar Grootvaders huis, maar 't was een mooie weg. Eerst de dorpsstraat uit en dan een zandpad op.

„Wat is 't hier toch mooi”, bewonderde Greet. „Jammer dat dit pad in den winter zoo slecht is”, zei Grootvader, „als 't regent kan je er haast niet door komen; kijk, Grootmoeder staat op ons te wachten.”

(Wordt vervolgd).

RAADSELS.

Voor Ouderen:

4. Rebus.

Gin Gin Gin
Gin Kon Gin
Gin Gin Gin

-e

-A

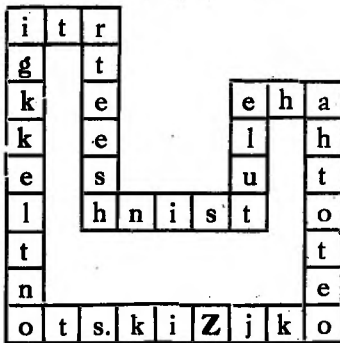
⊠⊠⊠⊠⊠

365 dagen

t
31 Augustus

Ingezonden door Raadselgraag.

5.

Welk spreekwoord kun je hieruit lezen als je driemaal in dezelfde richting leest. Je begint bij de dikgedrukte Z en slaat telkens evenveel letters over.

6. Wie kan onderstaande vreemde taal lezen?

De vent Erko ekis eenbek endel ekkern ij.

Voor Jongeren:

4. Rebus.

er

5. Ik ben geen boom, maar heb toch bladeren, die ik winter en zomer behoud. Geel kunnen ze worden, maar zij zijn nooit groen geweest.

6. Welken klomp kan niemand aan de voeten doen?

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koosje p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

KLEIN GREETJE.

Kleine Gré leert lopen;
't Gaat nog heel niet vlug.
Na 'n paar kleine stapjes
Ligt zij op haar rug.

Spartlend met haar beenen
En haar armen tracht
Zij weer op te komen
Met haar kinderkracht.

Langzaam zet ze 't voetje
Iets vooruit, o wee!
Als ze d'ander bijtrekt
Gaat 't weer naar benêe.

Zoo met vallen, opstaan
Leert de kleine Gré
Toch allengs wel lopen,
Al val 't eerst niet mee.

Alle eerste dingen
Brenge moeite aan.
Moed er in-gehouden,
Dan zal 't heusch wel gaan.

J. J. BAS.

OVER BOEKEN.

Er zijn menschen, voor wie niets heerlijkers bestaat dan het bezit van een ontzaglijk aantal boeken.

Er zijn menschen, die je geen grooter plezier kunt doen dan hun een boek te geven.

Nu ik dat zoo schrijf, moet ik moeite doen om mijzelf niet te verklappen. En de waarheid is me dan ook al ontsnapt vóór ik het goed en wel wist.

Menschen, een bibliotheek te hebben waarin je ontdekingsreizen kunt doen, waarin je soms door den overvloed overweldigd wordt..... dát is me wat! Dat is iets om van te watertanden.

Maar aangezien boeken tegenwoordig veel, véél geld kosten, en de meeste menschen nu eenmaal niet schatrijk zijn (want schatrijk moet je voor het verkrijgen van een groote particuliere boekenverzameling wel wezen!), blijft dit ideaal voor verreweg de meesten wel tot de onbereikbaarheden behooren.

En toch, wie heel veel van boeken houdt, en wie er zich heel groote opofferingen voor wil getroosten, kan het ver brengen, zoodat *alle* kans op een groote *volle* boekenkast toch nog niet verkeken is.

En bovendien, zónder dat kun je 't toch wel een heel eind sturen. Met wat overleg is het voor de meesten heel wel mogelijk, zich van tijd tot tijd een nieuw boek aan te schaffen. En, wie van jullie veel van boeken houdt en dolgraag meer van die kostelijke dingen in zijn bezit wil hebben, die moet maar bedenken dat hij nog vóórin zijn leven staat en, als hij tijd van leven heeft, zich naderhand nog genoeg boeken kan koopen. Want het is wonderlijk wat een mensch kan, als hij *wil*. Hierin niet het minst.

Natuurlijk, als ik het over boeken heb, bedoel ik goede boeken. En 't is lang niet overbodig tegen niet-goede boeken te waarschuwen, want die zijn er veel meer dan goede.

Eén ding is gelukkig. Wie eenmaal lust heeft in werkelijk goede boeken en die van het mooie en ware en opbouwende, dat er in staat, genieten kan, die zal als vanzelf niet veel met slechte te doen willen hebben, en, wanneer hij er eens een ongezoekt in handen krijgt, het ongelezen terugbrengen.

't Best is, bij boeken die je niet kent je ouders te raadplegen. En dan zijn er ook je onderwijzers of leeraars nog, die je helpen kunnen.

Opmerkelijk is het, dat ieder zoo'n beetje zijn eigen smaak heeft, wat boeken betreft. 't Spreekt vanzelf, dat die smaak ook andere dingen geldt, maar bij boeken komt ieders voorliefde toch wel heel sterk uit.

De een houdt veel van geschiedenis en snuffelt graag in boeken, die over oude toestanden en gebruiken handelen.

Een ander leest het liefst reisbeschrijvingen, weer een ander over techniek of natuurkunde, enz.

Ga maar door; eigenlijk is er geen eind aan. 'k Weet ook haast zeker, dat vele lezers zullen zeggen: hij heeft dit overgeslagen, en dát.....

't Is waar, 'k ben er van overtuigd. En dat ze zoo praten kunnen, is wel het beste bewijs voor de groote keus die er is, zoodra 't over boeken gaat.

En 't is wel eigenaardig, dat vele jongens, als ze grooter zijn geworden, minachtend neerzien op wat ze vroeger lazen. Eensdeels komt dat natuurlijk omdat ze ouder werden. Maar 't kan ook wel eens komen, doordat het soort boeken, dat ze lazen, hoewel goed, niet van het allermooiste was. Doch dan zijn ze gewoonlijk op den goeden weg: wie telkens naar mooier vraagt, zal, als zijn oordeel rijpen gaat, hoe langer hoe meer grijpen naar de schrijvers, die hun tijd en hun land hebben groot gemaakt, en die, al zijn ze reeds eeuwen geleden gestorven, toch altijd weer de schatten van hun geest geven aan hen, die ze waard zijn, die ze vinden kunnen.

Zoo waren er schrijvers als Thomas à Kempis, Augustinus en nog velen meer, aan wier werk je misschien nu weinig hebben zoudt, maar die vele oudere menschen door hun boeken nog dagelijks sterken en ten zegen zijn.

Voor hen die graag lezen is het een groot voordeel, in een groote stad te wonen. Die heeft toch altijd haar openbare en gemeentelijke bibliotheken en leeszalen. Maar, bij dat al, is het toch veel meer waard boeken te bezitten. 't Is net, of de inhoud veel meer van je zelf is, wanneer je de boeken grijpen kunt wanneer en zoo vaak je maar wilt.

„Een goed boek is een goed vriend.” 't Is een spreuk die zeer vaak gebruikt wordt, maar die toch altijd even waar blijft. En een waarheid slijt niet.

* * *

't Spreekt, boeken lezen zoowel als boeken verzamelen mag geen hartstocht worden, waaraan alles en alles wordt opgeofferd. De grootste deugd kan, met te veel hartstocht beoefend, misbruikt en tot zonde worden.

De geschiedenis maakt melding van menschen, die letterlijk alles voor hun boeken hebben opgeofferd. Velen van hen zijn tusschen hun boeken gestorven. Zoo was er in Griekenland, vele jaren vóór Christus, een groot wijsgeer en wiskundige, Eratosthenes, die jarenlang leider van de groote bibliotheek in Alexandrië is geweest. Hij stierf in 194 of 196 voor Christus, naar men schrijft, den vrijwilligen hongerdood uit woede en verdriet, omdat hij niet meer lezen kon. Blindheid belete hem n.l. zijn studie voort te zeten. Een ander geleerde, een Siciliaan, vond men na dagenlange afwezigheid, dood tusschen zijn boeken!

MOEDERS VACANTIE.

Dat was nu toch een moeilijk geval, dacht Mieke, nu stonden hier voor haar, haar vriendinnetjes, die kwamen vragen of ze buiten kwam knikkeren, en boven lag moeder met hoofdpijn in bed. Wat zou ze doen?

„Nou, kom je nou of niet?”

„Nn.....ee.”

„Waarom nou niet, je hebt toch ook vacantie?”

„Och, moeder heeft hoofdpijn en.....”

„Nou meid, loop door, wat kan jou dat kind eigenlijk schelen!”

Nou waren ze weer kwaad op haar ook.

„Zoo Miekepiek, wat sta je hier aan de deur? Je doet het huishouden vandaag zeker hè, zoo'n groote meid van bijna 20 jaar.”

„Hè va, ik ben pas 9, dat weet u best.”

„Nou dag, ik hol, anders krijg ik van de meester”, en vader liep met een mal sukkel-drafje de straat uit, naar kantoor.

Lachende ging Mieke naar binnen. Ziezoo, dacht ze, eerst maar eens een kopje thee voor moeder inschenken, dan kon ze, als ze 't naar boven bracht, meteen kijken of kleine Jaap al wakker was.

„Ssst, niks zeggen.”

Verschrikt keek ze om. „Hè, moe, bent u daar al, ik dacht dat u op bed bleef, en ben jij er ook al, lekkere schat”, tot haar éénjarig broertje dat kraaiend zijn armpjes naar haar uitstrekte.

„Och nee, 't is niet zoo erg meer, en ik kon jou toch niet alles alleen laten doen.”

„Dat zegt u nou maar, maar ik blijf u toch helpen, 'k weet toch niets te spelen.”

„Waren Nanke en Willy daarnet niet aan de deur?”

„Ja maar toen ik zei, dat ik niet kwam, zei Nanke tegen Willy: „Nou meid, loop door, wat kan jou dat kind eigenlijk schelen.” Nou toen had ik heelemaal geen zin meer, wat u moe?”

„Nee, dat was niet lief, maar dat kopje thee was lekker zeg.”

Mieke blozend om het pluimpje, zei maar gauw: „Kom Jaap, dan zal ik jou eens aankleeden, hè, vandaag heeft moeder eens vacantie.”

CORRIE
VAN DER BAAN.

BINNENLAND

EEN ONVERWACHTE BELOONING.

Zoo tegen de zomervacantie beginnen overal de uitverkoop. En wie er nu maar het eerste bij is, kan op de goedkoopste dingen beslag leggen. Op een nacht om half één, vond de politie te Almelo twee jongens in een portiek. „Wat voeren jullie daaruit, kereltjes?” vroeg de agent, en nu vertelden ze, dat ze hier vast waren gaan staan om morgenochtend het eerste in den winkel te zijn. Ze moesten een mantelpak voor hun moeder koopen, dat voor f 3.48 in de étalage stond. En de uitverkoop begon den volgenden morgen.

Dit feit werd in verschillende kranten opgenomen en kwam zoo ook terecht in het dagblad: „De Grondwet.” Dit blad verschijnt in Noord-Brabant.

Kort daarop kreeg de hoofdinspecteur van politie te Almelo een brief, van ongeveer den volgenden inhoud:

„Naar aanleiding van bijgaand uitknipsel, neem ik de vrijheid u bij dezen ingesloten een biljet van f 10.— toe te zenden, met het verzoek dit te willen overhandigen aan de beide brave jongens, waarvan in dat bericht sprake is.”

Beide „brave” jongens werden met hun moeder bij den inspecteur van politie geroepen, die de moeder het bankbiljet overhandigde. En de jongens wees hij er op, hoe een goede daad altijd beloofd wordt, ook al is het niet op zoo'n manier als deze keer.

Wat waren de jongens blij, en ze konden niet eens den vriendelijken gever bedanken, want die was onbekend.

BUITENLAND

DE KNAPPEN KOMEN ER ALTIJD.

Aan de Universiteit te Boedapest is een 23-jarige schoenmaker, Alexander Kojacs, gepromoveerd tot doctor in de Staathuishoudkunde. Kojacs leerde het schoenmakersvak in de werkplaats van zijn vader. Door de slechte tijdsomstandigheden moest zijn vader den winkel sluiten en Kojacs werd toen knecht bij een baas. Nu begon hij in zijn vrije uren te studeeren; al gauw bracht hij het daar heel ver mee. Terwijl hij overdag werkte met leest, els en pikdraad, snuffelde hij 's avonds in de problemen van de Staathuishoudkunde. Voor alle examens wist hij wonderlijk gauw klaar te komen. Zijn pogen werd met succes bekroond, want hij slaagde voor alle en eindelijk behaalde hij den doctorstitel, toen hij juist 23 jaar was. Een leeftijd, waarop nog lang niet iedereen klaar is, die al zijn tijd aan de studie kon wijden en niet overdag zijn brood moest verdienen.

ZIJN SLAKKEN WILDE DIEREN?

Wat zijn er toch een moeilijke vragen in de wereld! Als er nu aan mij gevraagd werd: zijn slakken wilde dieren, dan zou ik dadelijk een antwoord weten. Hu, slakken zijn griezelige beesten, maar wild, nee dat kan ik niet zeggen. Ik zou zelfs geen tammer dier weten te bedenken.

En toch in Frankrijk is de Minister van Landbouw die vraag gedaan en hij heeft ernstig moeten denken over het antwoord dat hij zou geven.

Dat komt zoo: De slakken komen veel voor op de wijnstokken. De wijnbouwers zoeken die slakken eraf en verkoopen ze dan. Wie koopt er nu slakken, vraag je natuurlijk en in ons land zal er wel niemand zijn, die er een cent voor wil geven. Maar in de Zuidelijke landen is dat anders. Het beestje wordt in zijn schelp gedood en afgedekt met vet vermengd met knoflook. De schelp wordt op het vuur heet gemaakt, tot het vet er uitspuutert, dan met een tang beetgepakt en met een soort vorkje wordt de warme slak er uit gehaald en heerlijk opgepeuzeld. 'k Geloof niet dat ik daar graag zou mee eten.

Nu zijn de wijngaarden heel uitgestrekt, zoodat de wijnbouwers niet altijd toezicht kunnen houden. Zoo begonnen langzamerhand allerlei andere menschen ook die slakken te vangen. Eerst werd dit toegelaten, doch langzamerhand kwamen er zooveel slakkenvangers, dat de wijnbouwer zelf er geen één meer vond. Integendeel zijn wijngaard leed schade door die vreemde menschen en door allerlei insecten, die anders door de slakken werden verjaagd. Nu werden de wijnbouwers boos en gingen zich beklagen. Ze wilden dat de jacht op slakken zoo verboden worden.

Nu zijn er in Frankrijk, net als in ons land, wel wetten die het jagen op wild verbieden of alleen in een bepaalden tijd toelaten, en zoo kwamen slimme advocaten op het idee, om een slak onder „wild” te rangschikken, dan mocht er maar een klein poosje op worden gejaagd. Een slak heeft immers twee piekjes op zijn kop, zeiden ze, dus het is een „geweidrager” en de wet verbiedt het jagen op geweidragers. De slakkenjagers lachten daarom en zeiden: een slak wordt niet geschoten of gevangen met een geweer of een net en valt dus buiten die wet. Daarom is tenslotte aan den Minister gevraagd, of hij in deze zaak wou beslissen.

GROETEN VAN THUIS DOOR DE RADIO.

Het radiostation Barcelona heeft iets nieuws ingevoerd, dat met veel enthousiasme is begroet, en dat weldra in veel landen zal worden ingevoerd.

Na sluiting van het radioprogramma komt het z.g. „uur voor de ouders van zeelieden”.

Al degenen, die vader, zoons of mannen op zee hebben en die sedert weken geen bericht hebben ontvangen, mogen dan door de microfoon hun groeten sturen.

Alle ouders of vrouwen van matrozen mogen dan gratis den zender gebruiken en hun familieleden groeten, nieuws, etc., zenden. Natuurlijk valt deze nieuwheid erg in den smaak. De meeste schepen hebben radio aan boord, zoodat het voor zeelui mogelijk is, op een bepaald uur groeten van thuis te ontvangen. Ze zitten dan bij het radio-toestel en hooren plotseling de stem van hun familieleden door den loud-speaker.

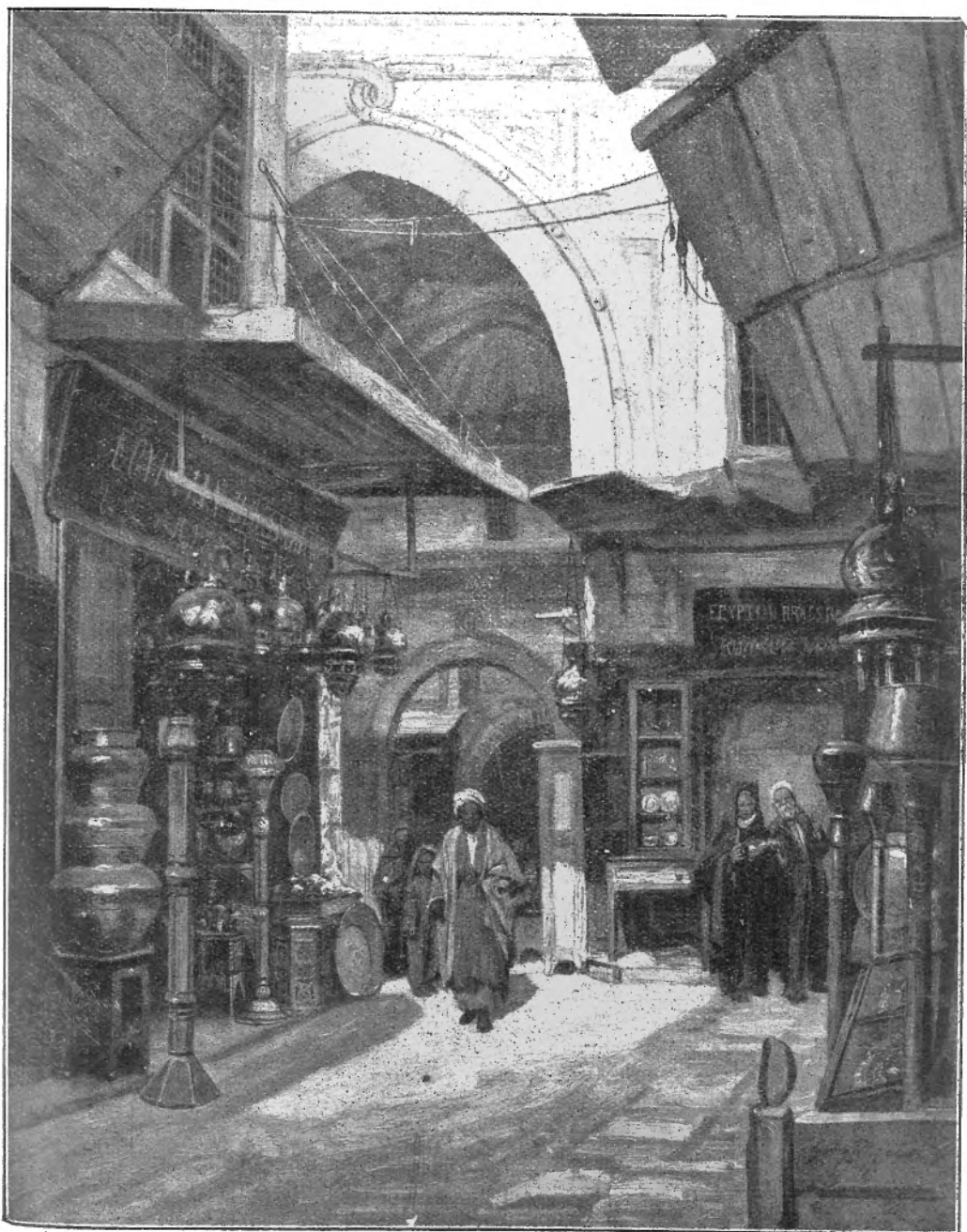
Deze dienst voor matrozen is tot ongeveer 60 minuten beperkt. Van de nieuwe instelling wordt rijkelijk gebruik gemaakt. Oude visschers uit ver weggelegen provincies komen naar Barcelona om hun zoons op zee groeten of gelukwenschen te zenden.

De omroeper leidt dit uur met de volgende woorden in: „Hallo, hallo, hier radio Barcelona, we beginnen nu met het uur voor zeelieden! Hallo, matroos..... uit....., uw vader spreekt tegen u”; of hij zegt: „Hallo, matroos..... op schip....., uw vrouw spreekt tegen u.”

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MIJ. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

De Oostersche bazar.

RIDDER WISBOLD.

In het kleine stadje Rümerhold, dat zoo bekoorlijk gelegen is aan de snelvlietende Rümer is de naam van Ridder Wisbold blijven voortleven. Het kasteel, waar het geslacht van Ridder Wisbold leefde, het vroeger zoo grootsche Rabeneck is niet meer dan een ruïne, waar men thans met kunst- en vliegwerk een jeugdherberg van heeft gemaakt, en men vindt er geen enkele herinnering aan den ridder. Maar in het stadje zelf! Daar is een Wisboldstraat, een Wisbold-toren, een Wisbold-gedenkteeken. Er is zelfs sprake van geweest een der katholieke kerken naar hem te noemen, maar daar heeft de geestelijkheid zich tegen verzet. Want hoe vroom en goed Wisbold ook geleefd heeft, hij stond sterk onder verdenking tot de Lutheranen te behooren. In werkelijkheid heeft hij zich niet bij Luther of het Protestantisme aangesloten. . . . maar ter misse ging hij, op het laatst van zijn leven, nooit meer. Ridder Wisbold was een man des vredes. O, zeker, onder Karel V trok hij mede ten strijde en dappere daden werden door hem verricht maar hij kreeg een afschuw van het wilde, woeste soldatenleven.

Als een groote ridderschaar op het gastvrije Rabeneck was, dan kon het er vroolijk toegaan. De beker ging lustig rond, er werden liedjes gezongen, het verkeerbord werd duchtig gehanteerd en men snoefde op de dappere heldendaden in werkelijkheid of alleen in fantasie verricht. Ridder Wisbold hield niet van die verschrikkelijke verhalen. Vooral als de snoevers prat gingen op daden die zij niet verricht hadden.

Op een avond, na een jachtpartij werd er weer duchtig te keer gegaan. Vooral Ridder Bernulf had een groot woord. Een tijd lang luisterde Wisbold stilzwijgend toe, maar toen Bernulf vertelde, hoe hij eens, midden in den nacht door zeker wel twintig „spoken" was lastig gevallen en hoe hij door zijn krachtadig optreden al die spoken op de vlucht had gejaagd, werd het Wisbold te sterk. Hij kende Bernulf als iemand, die het zwaard wel te hanteeren wist, maar die in

den grond van de zaak een vreesachtig man was. Daarom verdween Wisbold met een geheimzinnig lachje op zijn gezicht om na eenige oogenblikken weer terug te keeren.

„Wel, Ridder Bernulf", zoo sprak hij, „ik heb zoo juist met veel belangstelling naar uw verhaal geluisterd. . . . wij zouden hier ook wel iemand kunnen gebruiken, die de spoken een beetje bang maakte."

„Hoe zoo, heer Ridder?"

„Nu, er schijnt iederen Vrijdagnacht om twaalf uur een spookverschijning op den trans van den hoofdtoren te verschijnen, welk spook dreigende bewegingen maakt naar het slot en naar de stad."

„En daar wilt ge een eind aan maken?"

„Indien het eenigszins mogelijk ware, wel gaarne. . . . zoo ge weet, Ridder Ber-

Het trotsche kasteel.

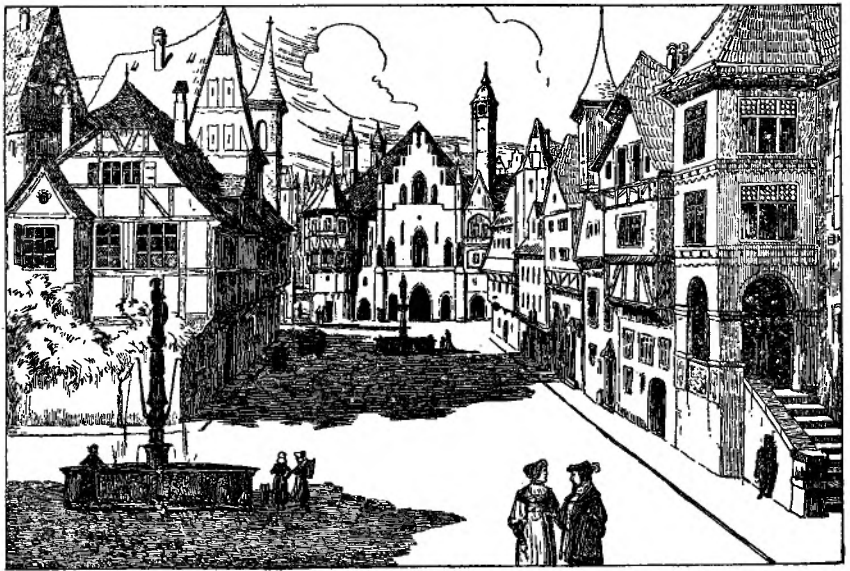
nulf, is 't juist Vrijdag vandaag en de avond gaat reeds in den nacht over. . . . durft gij vanavond — ongewapend — op den torentrans te gaan om het spook te verdrijven? Ge weet, spoken geven om wapenen niets, maar het optreden van een dapper man als gij zijt, brengt dikwijls het meest brutale spook in de war."

Verbeeldde Wisbold het zich of werd Bernulf een weinig wit om z'n neus? Hoe dan ook, de „dappere" ridder

slikte een paar maal en zei toen, maar met lang niet zoo'n krachtige stem, als waarmede hij zijn helden-verhaal gedaan had, dat hij bereid was de tocht te ondernemen. Er werd gewacht, tot het middernacht was en toen ging Bernulf vergezeld van Wisbold naar den toren. Bernulf zou vooruit gaan en Wisbold, die verklaard had wel wat bang te zijn, zou achter blijven. Het was een donkere nacht en de najaarswind huilde om de torens van het oude kasteel. Maar boven, op den omloop, was het pas echt onplezierig. Bibberend van koude ging Bernulf vooruit. . . . maar plotseling stond hij op eenige passen afstand van een spookachtige witte gedaante, die de handen ophief en een jammerenden kreet uitstootte. Bernulf had nu van wal moeten steken en het spook met alle mogelijke straffen moeten dreigen als het niet ophield met zijn ongepaste wandelingen op zoo'n wonderlijken tijd. Maar Bernulf zei niets. . . . hij bibberde als een juffershondje. En toen het spook opnieuw een nog hartverscheurender kreet uitte, keerde Bernulf hals over kop terug. . . . en liep in de armen van Wisbold. Bernulf zag bleek als een doode. . . . „Het spook. . . . het spook", kreet hij. Ridder Wisbold sloeg zich op de knieën van het lachen.

„Zie eens om, heer ridder", riep hij.

Maar Bernulf wilde er niets van weten. Nu pakte Wisbold hem bij de schouders.

In de stad.

„Omzien", zei hij kort. En daar stond, gemoedelijk en breed lachend, de kok van het kasteel, die voor spook gespeeld had. Beschaamd ging ridder Bernulf heen. . . . hij snoefde nooit meer op zijn dapperheid tegen spoken. Maar Wisbold liet de heeren jagers de volgende dagen feestvieren op zijn kasteel. Hij betrok voor eenigen tijd zijn rustige kamer in het stille Rümerhold, waar hij zich onder leiding van een bekwaam geleerde aan de studie van de oude schrijvers had gezet. En pas toen de ridders weer vertrokken waren, ging hij naar Rabe-neck terug.

P. H.

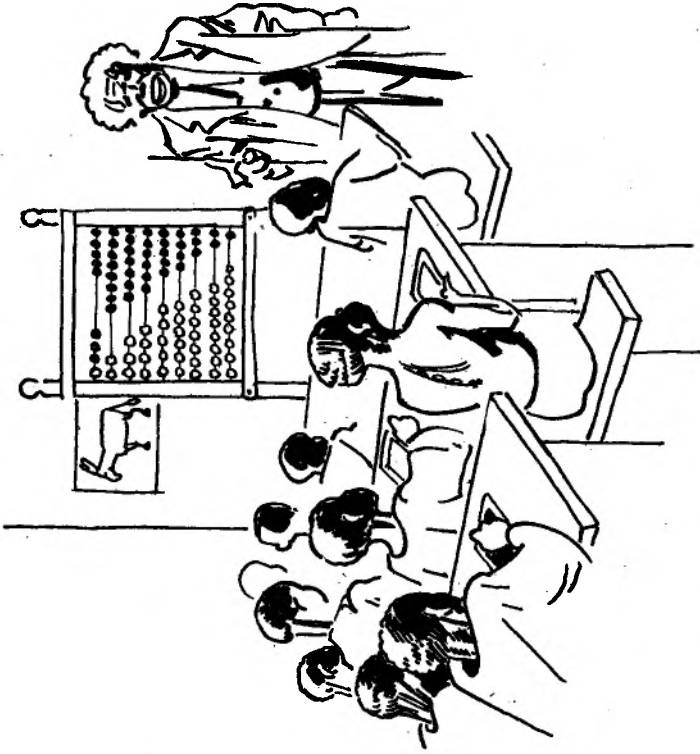
Aan onze jonge Vrienden en Vriendinnen.

Nog steeds zijn er, die geen nieuwe abonné op ons blad aanbrachten. Toe probeert het nog eens! En wie dit blad — te laat om nog aan wedstrijden, Briefwisseling etc. te kunnen meedoen — in de leesportefeuille ontvangt, vrage vader en moeder om een *eigen* abonnement.

Maar zoover was het nog lang niet. Er moest nog van alles en nog wat in orde gemaakt worden eer er van een geregeiden postdienst kon sprake zijn. Een groot bezwaar was, dat voor alle betrekkingen van inlanders moest worden gebruik gemaakt. Er waren behalve Schootzeil en zijn mannen geen Europeanen in het gebied van Koning Schootzeil en die paar Europeanen konden betrekkelijk maar heel weinig anders uitvoeren, dan leiding geven. Wilde er werkelijk sprake zijn van vooruitgang dan moesten de inlandsche bevolkingsgroepen zelf handel en industrie ter hand nemen. Maar, . . . er was bijna geen enkele neger, die lezen of schrijven kon. Rekenen dat ging wel, zij het ook, dat er op een heel primitieve wijze gerekend werd. Een eerste vraag was dus, hoe de negers wat meer ontwikkeld te krijgen. Schootzeil begon, met zijn Minister van Onderwijs op te dragen in de hoofstad een school te stichten. Schootzeil zelf zou ook zijn uiterste best doen deze school aan zooveel mogelijk nieuwe leerlingen te helpen. Dat was werkelijk niet zoo makkelijk. De negers moesten niets van die nieuwigheden hebben. Ze zagen, dat de „geleerde“ Europeanen — tenminste, dat vertelden de negers, die wel met Europeanen in aanraking waren geweest, — hard moesten werken. En daar voelden zij nu maar een heel bitter beetje voor. De hoogste levenswijshoud was, zoo weinig mogelijk uit te voeren. Wie het minste deed, stond het hoogste aangeschreven. Dus, toen de negers hoorden, waartoe dat leeren wellicht zou voeren, voelden ze er niets voor. Maar, door overreding en het uitloven van kleine belooningen waren er ten slotte toch een dertigtal kinderen te vinden, waarmede Lupido een school kon beginnen.

Lupido, dat was nu eigenlijk de eenige, die in de stad van Koning Schootzeil voor het ambt van onderwijzer geschikt was. Eigenlijk was hij uit een andere streek. Men had hem nooit ten volle als landgenoot beschouwd. Wel had men veel eerbied voor zijn weten en was men voor

zijn oordeel bevreesd. Hij was ook een der weinigen, die niet bang waren als de tovenaars erg geheimzinnig deden. Enfin, dat doet eigenlijk heelemaal niet terzake. Lupido

was geschikt voor schoolmeester en hij zou het worden ook.

Schootzeil ontving hem in particuliere audiëntie en drukte hem — door middel van een tolk — op het hart, wat hij doen moest.

„We doen het zoo eenvoudig mogelijk en geven niet meer dan ze kunnen begrijpen.“

RAADSELS.

Voor Ouderen:

7. Rebus.

de de de de de
de de de de de
de vac de an
de de de de de

10-n = $\frac{\text{dan}}{\text{gez}}$

1 Sp

=

8. Welke jongensnamen zijn in de volgende zinnetjes verborgen?

„Haal vlug bieten en veldsla”, riep moeder.

De winter was bar en duurde lang.
Lust je spek? Ja Neeltje.

9. Waar ging Mozes in toen hij 12 jaar oud was?

Ingezonden door Zus.

Voor Jongeren:

7. Rebus.

V + lo

8.

Met *w* drijf ik hoog in de lucht.

Met *k* word ik zeer geducht.

Met *d* ben ik gevaarlijk en doe pijn.

Met *v* moet ik een menschenmassa zijn.

9. Welke pot is in geen keuken

En zit meestal achter slot

Voor de dieven weggestopt?

Zeg mij eens, hoe heet die pot?

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koosje p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

DE HENGELAARS.

Aan den kant der wijde sloot
Staan Klaas, Piet en Jantje,
Met een hengel in de hand,
Heelemaal op 't kantje.

Dobber ligt op watervlak,
Aas hangt naar beneden.
En de kleuters staan daar saam
Stil, en zeer tevreden.

In die sloot zit heel wat visch
Die ze willen vangen,
Dat de dobber wegschiet, is
Nu hun grootst verlangen.

Eindelijk heeft Piet echt beet.
Dobbertje gaat onder;
En als Pieterbaas ophaalt
Ziet hij... o, wat wonder!

Aan zijn haak... een oude schoen,
Maar geen vischje, snap je;
Die zwom weg en was erg blij
Met zijn lekkere hapje.

Als ze lang nog blijven staan,
Turend vol verlangen
Naar hun dobber, zullen zij
Ook wel vischjes vangen.

J. J. BAS.

2) VACANTIE
door ANS VAN DER SLUYS.

De kinderen begonnen nu met de armen te zwaaien en Grootmoeder zwaaide terug. 't Werd een wedloop, wie 't eerste bij Grootmoeder was.

Grootvader kwam rustig achteraan wandelen, Kees won het en sloeg het eerst de armen om Grootmoeders hals.

Greet zat hem vlak op de hielen en die arme Grootmoeder werd haast platgedrukt onder al die liefkozingsen. „Nu is 't genoeg jongens, ga nu maar mee naar binnen”, zei ze eindelijk. Ze gingen naar binnen door de gezellige deur, een boven- en een onderdeur, en kwamen toen eerst in de hal daarna in de gezellige tuinkamer waar Grootmoeder met de gedekte koffietafel wachtte.

„Wat is 't hier toch altijd heerlijk”, zei Greet een paar dagen later, toen ze over de onderdeur hing om op de post te wachten. „Moet je al die bloemenkleuren zien, nergens zie je zulke mooie bloemen in zoo-veel verschillende kleuren. Ha, daar is de post, zou hij wat voor ons hebben?”

Gretig stak Greet haar hand uit, een krantje en twee brieven. „Even kijken. Den WelEd. Heer, nee dat is voor Grootvader, maar wacht eens. Aan Henk, Greet en Kees Eilers, hoezee een brief voor ons van Moes”; ze stooft weg om de jongens te gaan zoeken en samen lezen ze den brief.

't Was een reuze gezellige, Moes schreef dat ze met de kleintjes een dagje uit was geweest en dat ze zoo genoten hadden.

„Wat zou Moes hier ook genieten”, zei Greet, toen ze even later achter het huis een boschpad opgingen om een boodschap voor Grootmoe te doen, „jammer dat 't voor Grootva en Grootmoe veel te druk is als we hier met z'n allen zouden zijn.”

„Met z'n allen, stel je voor”, zei Henk. Hun boodschap was gauw gedaan en nu dwaalden ze verder het bosch in.

„Waar zullen we nu eens heengaan?” vroeg Kees.

„Laten we dat leuke beekje gaan opzoeken en dan eens gaan kijken waar het vandaan komt”, stelde Greet voor.

„Best”, riepen de jongens. Ze drongen door het struikgewas heen om des te gauwer bij het beekje te komen.

Al spoedig hoorden ze het klateren over

de steenen en even later stonden ze aan den oever.

't Was een allerliefst beekje zooals het daar tusschen twee hooge met braamstruiken begroeide oevers doorstroomde.

„Van welken kant komt het nu af?” vroeg Greet.

„Daar vandaan”, wees Henk, „zie je wel, het water stroomt zoo, dus van dien kant komt het.”

Ze volgden nu de oevers van het beekje, wat overal lang niet even gemakkelijk ging. Plotseling stuitten ze op een hek, een hoog ijzeren hek waar ze niet over konden klimmen.

„Dat is jammer”, vond Kees.

„Waar zou dat hek heengaan?” vroeg Greet.

„Laten we er eens langs loopen, we moeten toch dien kant op”, zei Henk.

Ze volgden nu het hek dat bij een buitenplaats scheen te behooren.

„Wat ziet het er daar leuk en geheimzinnig uit”, riep Greet, en ze wees door het hek. Allerlei oude boomen en woest in elkaar gegroeid struikgewas zag je daar.

Dan weer een stuk gras met vruchtboomen er op. „Waar komen we uit?” vroeg Kees „weet jij dat Henk?”. „Ik denk op den grooten weg” was 't antwoord en dat bleek juist te zijn.

Even later maakte het hek een bocht en bracht hun op den grooten weg.

„Even naar den ingang kijken”, zei Greet, „k vind het net een betooverd slot.”

De ingang bestond uit twee steenen pilaren die vroeger waarschijnlijk met twee leeuwen of zooiets versierd waren geweest. Daartusschen een hek, ook tamelijk vervallen. Door 't hek had je een kijkje op het huis dat er oud uitzag.

„Kom we gaan verder”, zei Henk, „kom jongens.” „Ja, we komen”, zei Greet; „o, kijk daar komt zeker de bewoonster aan, kijk eens wat een eigenaardige oude dame?” Van de oprijlaan kwam een dame langzaam aanwandelen.

Ze zag er ouderwetsch gekleed uit en droeg een parasol.

„Kom nu”, zei Henk weer. „Ja”, zei Greet „even kijken, wat loopt die dame wankel, kijk nu eens, o daar valt ze”.

Met een kreet van schrik holde het drielal naar de plaats waar de dame gevallen was en vergeefsche pogingen deed om op te staan.

't Was een gevaarlijke plaats, midden op

den weg. Voorzichtig tilden de jongens haar onder de armen op, Greet steunde van achteren en zoo hadden ze haar gauw van den weg af. Nauwelijks hadden ze een paar stappen gedaan of een auto suisde in volle vaart over de plaats waar de dame gelegen had.

Greet huiverde, stel je voor dat zij er niet juist geweest waren.

Ze brachten de oude dame tot 't hek en bleven toen even staan.

„Dank jullie wel hoor” zei de dame, nog hijgend van den schrik. „Ik kom nooit op straat maar nu wilde ik even een brief wegbrengen die noodzakelijk op de post moest en m'n dienstbode was er niet. Ik gleeed uit en als jullie niet gekomen waren had ik niet zoo vlug op kunnen staan en dan die auto!”

Ze stonden nog altijd bij het hek „willen we U even naar huis brengen”? vroeg Henk.

„Nee, dank je beste jongen, maar weet je wat jullie moesten doen? Morgenmiddag bij mij een kopje thee komen drinken dat zal gezellig zijn; dat spreken we af.”

Ze gaf de kinderen ieder een hand „nog wel bedankt hoor”.

„Moet Uw brief niet naar de post?” vroeg Kees en wees op den brief die de dame nog altijd in haar hand hield. „Ja, de brief die zou ik haast vergeten, zouden jullie hem mee willen nemen want ikzelf durf niet meer”.

„Geef U hem maar hier”, zei Henk, „we doen hem aan het postkantoor op de bus dan gaat hij nog vlugger. En nu moeten we gauw naar huis anders wordt Grootmoe ongerust.”

„Tot morgen”, zei de dame en wuifde hen na.

„Nu jullie hebben 't aardig uitgehouden” meende Grootvader „de tafel is al gedekt”. „We hebben ook een avontuur beleefd, geweldig!” zei Kees.

„Dat moet je aan tafel dan maar eens gauw vertellen” zei Grootmoe.

Wat keken Grootpa en Grootmoe verwonderd toen de kinderen vertelden.

„Wel, wel”, zei Grootvader, „dat is wel een heel avontuur; die arme Mevrouw Versteeg. Ze is in geen jaren het hek uit geweest en nu zou ze zoo een ongeluk krijgen.”

„Woont die dame alleen, Grootpa?” vroeg Greet. „Heeft ze geen kinderen?”

„Een zoon die in Indië woont.”

„Wat zielig”, vond Greet, „één zoon en dan in Indië.”

Den volgenden middag stonden ze weer alle drie bij het hek van „Beukenoord”.

Maar nu anders dan gisteren. Toen mochten ze alleen maar even kijken, en nu gingen ze er in. De oprijlaan was goed onderhouden en aan weerszijden geheel met beuken beplant.

„Mooi is 't hier hè?” fluisterde Greet. De jongens knikten. Ze waren toch wel een beetje onder den indruk van hun omgeving.

Tusschen de boomen door zag je telkens een groep heesters of een perk bloemen.

Daar was het huis, met een groote stoep ervoor. De bel ging luid klingelend over toen Henk er aan trok.

„Wat een leven”, zei Kees.

Even was 't stil in 't huis, toen hoorden ze slof, slof, en een oogenblik later werd de deur geopend door de dienstbode.

„Komt er maar in”, zei ze vriendelijk, nog voor Henk had kunnen vragen of mevrouw thuis was.

„Komt er maar in, Mevrouw wacht al op jullie.” Ze ging hen voor, een lange gang door, waar een groote klok statig tikte.

Achter in de gang tikte de meid op een hooge witte deur.

„Binnen”, werd er geroepen.

De meid deed de deur open en liet de kinderen binnen.

Even bleven ze verlegen staan, verlegen in de vreemde omgeving. Daar stond een zwarte gedaante op, uit een leunstoel en Mevrouw Versteeg kwam naar hen toe.

„Zoo kinderen”, klonk haar stem vroolijk en vriendelijk, „zijn jullie daar, nu moet je mij eerst eens vertellen hoe je heet. Zoo, Henk, Kees en Greet, nu kennen we elkaar, ga nu maar eens gezellig zitten.”

Ze bracht hen naar een zitje bij het raam waar je een mooi uitzicht in den tuin had.

Eerst waren ze nog wat verlegen, maar toen Mevrouw hun van allerlei ging vragen, raakten de tongen los en al gauw wist Mevrouw heel wat van hen af.

Ze vroeg veel over hun huis en of ze 't niet naar vonden dat Moeder niet mee kon. Daarna dronken ze thee en liet Mevrouw hun het huis en den tuin zien. 't Huis was heel eenvoudig, maar degelijk gemeubeld.

Dat vonden ze wel mooi, maar de tuin, die spande toch de kroon.

(Wordt vervolgd).

ONZE COURANT

BINNENLAND

MOEDER IN EEN VLEIEMACHINE.

Een dochtertje van een familie in Groningen mocht in haar vacantie naar Schiermonnikoog. Plotseling werd ze ernstig ziek. Haar ouders kregen een telegram om zoo spoedig mogelijk over te komen. Nu is dat makkelijker gezegd dan gedaan, want de wadden-eilanden zijn alleen bij vloed te bereiken, zoodat de ouders tot den volgenden dag moesten wachten. Maar zoo lang wilde moeder niet wachten om bij haar zieke dochtertje te komen. Er woonde in Groningen een sportvlieger die een eigen toestel had. Hiermee gingen de ouders onderhandelen, met het resultaat, dat een poosje later moeder naar Schiermonnikoog vloog. Binnen een half uur was de reis volbracht en de sportvlieger keurig geland op het eiland. Dat was nog extra moeilijk, want er is op Schiermonnikoog geen vliegveld. Wat zal het zieke meisje blij geweest zijn, toen daar op het alleronverwachtst haar moeder stond.

Moeders kunnen ook alles, zal ze wel gedacht hebben.

OOK GEVAARLIJK VOOR HERTEN.

Apennotjes hebben al vaak een ongeluk veroorzaakt. Telkens kun je in de krant lezen, dat een kindje is gestikt in een apennotje. Meestal zijn dat nog kleine kinderen, die de notjes dan in hun geheel doorslikken. Maar nu zijn er ook herten gestorven door het eten ervan. In een hertenkamp stierf een hert. Bij het onderzoek naar de oorzaak van den dood, bleek, dat het dier 43 onverteerde apennotjes in zijn maag had. Die konden er niet meer uit, en nu kon het andere voedsel niet behoorlijk verteren, zoodat het arme dier moest sterven. Een ander hert was ook al stervende. De kinderen willen de dieren graag voeren en de dieren nemen wat aan van de kinderen. Denken jullie er dan om dat wat voor het eene dier gezond is, bij het andere dier niet verteren kan, dus slecht is.

BUITENLAND

EEN NIEUW BESTRIJDINGSMIDDEL VAN OPSTOOTJES.

Het arme Duitschland heeft in den laatsten tijd veel te lijden door opstootjes. De politie heeft handenvol werk om de orde te bewaren. In de wereldsteden maakt de politie dan gebruik van pantserauto's van waaruit ze op de weerspannige menigte schieten. Maar heel vaak worden in zoo'n geval, de verkeerden geraakt. Nu hebben de Duitsche pantserauto's behalve hun geweren ook nog een grooten waterbak gekregen en op dien bak staat een krachtige pomp, die het water in een torentje op de auto perst, van waar uit een politiemann een spuit bedient die een waterstraal wel 50 M. ver kan spuiten. Bij opstootjes hoeft de politie dus niet meer te schieten maar kan met water spuiten. Dat het geen pretje is, kun je zien aan de kracht waarmee de straal gespoten wordt. Als je zoo'n sterke straal water tegen je aan krijgt, ben je niet alleen drijfnaat; maar je zult waarschijnlijk moeite hebben om op de been te blijven. En in den winter zal het heelemaal niet prettig zijn om zoo nat te worden gespoten.

BEIEREN HEEFT VLINDERS NOODIG.

De staat Beieren heeft een scheikundig laboratorium. Daar wil men 200.000 koolwitjes en 20.000 citroenvlinders hebben om het vleugelpigment te onderzoeken. Pigment is de kleurstof die in den vorm van o, zulke kleine korreltjes in de huid, in de haren, in het gekleurde van onze oogen en bij vlinders o.a. ook in de vleugels zit. Om daar nu iets meer van te weten te komen, hebben die Beiersche geleerden nu zooveel vlinders noodig. Een vlindermarkt, zoodaas een boteren kaasmarkt is er niet. Zelf ze gaan vangen zou onbegonnen werk zijn. Hoe moeten die menschen nu aan zooveel vlinders komen? Geen nood! Een verzoekschrift ging naar den Pruisischen Minister van Onderwijs, of de schoolkinderen ook mochten helpen. Ja, dat mocht, mits ze niet onder schooltijd vlinders gingen vangen. Het laboratorium wou voor vijf koolwitjes 1 cent betalen. Zoodat nu in de groote vacantie de kinderen allemaal wat te doen hebben. Ze hoeven nooit tegen hun moeder te zeggen: „Wat duurt die vacantie toch lang! Ik weet niet meer wat ik doen moet!“ Zeggen jullie dat wel eens? Nu, in Pruisen hoeven de moeders niet lang over hun antwoord te denken. „Ga maar vlinders vangen voor het laboratorium.“ Werk dus voor de heele vacantie.

OLIE UIT KERSENPITTEN.

Kerseneten is fijn. 't Is jammer dat de tijd maar zoo kort is, waarin er volop kersen zijn. De pitten gooi je natuurlijk weg. Daar kun je niets mee beginnen, tenzij je tot de groote heeren behoort, want volgens het spreekwoord, gooien die met de pitten.

Toch is iemand op het idee gekomen om die kersenpitten nog te gebruiken. Dat was geen wonder, want 't was een Amerikaan en hij bezat de grootste kersenplantage op de wereld. Al die achteloos weggeworpen kersenpitten vormden een heelen hoogen berg, en hij vond het jammer, dat die nergens meer voor gebruikt kon worden. Zoo kwam hij op het idee, de pitten te kraken en uit het binnenste zaadje, olie te persen. De schalen van de pitten, gebruikte hij weer als brandstof. Bij deze eerste proef won hij meer dan 1000 ton kersenpittenolie, die hij ook onmiddellijk kon verkoopen, want de olie bleek een uitstekend schoonheidsmiddel te zijn voor de Amerikaansche dames. Terwijl de uitgerpste zaadjes een zeer goede bemestingsstof vormen.

Van de schijnbaar waardelooze kersenpitten zijn dus drie bruikbare stoffen gemaakt: schoonheidsolie, mest en brandstof.

VAN ALLES WAT

TOENEMEND VERKEER.

In de periode van 10 Juni—15 Juli zijn meer dan 10.000 Amerikaansche en Canadeesche toeristen in Engeland aangekomen. Toeristen zijn menschen, die voor hun plezier reizen. Dus zooveel menschen hadden er het geld voor over om voor hun genoegens naar Engeland te reizen. Dit werd toegeschreven aan het feit, dat de passageprijzen over den Atlantischen Oceaan, zooveel lager waren geworden en ook aan het feit, dat het levensonderhoud in Engeland zoo goedkoop scheen te zijn.

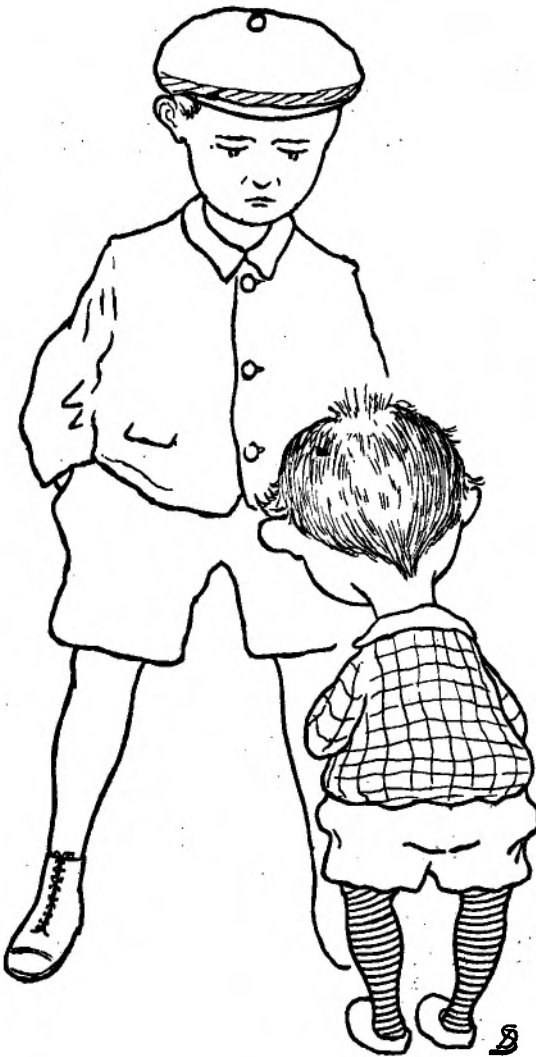
BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 26 AUGUSTUS 1932

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M.F. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Het avondgebed.

ZOO'N HELD.

De handen in de zakken
Gaat Bertus langs het pad.
Hij fluit een lustig deuntje
En slentert maar zoo wat.

Brutaal kijkt hij uit d' oogen,
Een vent van zessen klaar.
En bang is hij voor niemand.
Hé, wie ontmoet hij daar?

Och, wat een kleine dreumes !
Wat is die slecht ter been !
Hij kan maar moeilijk loopen
En wil naar moeder heen.

„Ga uit den weg, Klein Duimpje !”
Klinkt Bertus' ruw bevel.
„Ga uit den weg, zeg ik je !
Je hoort me zeker wel ?”

Het ventje kijkt heel angstig
En gaat verschrikt op zij.
En denkt : jij groote jongen,
Wat wil je toch van mij ?”

Maar Bertus met zijn knuisten
Geeft hem een valschen stoot.
't Kind waggelt op zijn beentjes
En tuimelt in de goot.

Bertus is heel tevreden
Over zijn heldendaad.
Hij lacht om 't schreiend jochie,
Waarop hij verder gaat.

Hij loopt een paar minuutjes,
Tot hij iets nieuws ontdekt :
Een kat, die, langzaam sluipend,
Het vrije veld intrekt.

„Een fijne grap,” denkt Bertus.
„Zeg kat, wat moet je hier ?
Wacht, 'k zal je mores leeren,
Ga weg, jij leelijk dier !”

Met heeft hij 'n steen gegrepen.
Hij werpt die naar de kat,
Die 't booze plan van Bertus
Niet in de gaten had.

Misgeraakt ! 't Arme poesje
Is doodelijk ontsteld.
Zij vlucht met groote sprongen
Dwars over 't weideveld.

Een tweede steen geworpen
Ploft neer in 't groene gras.
Poes, juist den dans ontsprongen,
Verdwijnt in 't struikgewas.

„Zoo'n leelijkerd”, bromt Bertus.
„Wat maakt die beenen zeg !
Wat kan mij 't beest ook schelen !”
En Bert vervolgt zijn weg.

Hij loopt nu vrij wat vlugger,
Want 't is al taam'lijk laat.
Zie, hoe in 't verre Westen
De zon ter kimme gaat !

Wel mag zich Bertus haasten,
Want 't pad loopt nu door 't bosch
En 's avonds met den donker
Komen de spoken los....

Bert heeft nog weinig schreden
In 't stille bosch gedaan,
Of plots'ling blijft de jongen
Verschrikt en bevend staan.

Zijn hart klopt snel en sneller,
En angstig staart zijn oog
Naar gindsche groep van struiken,
Waar langzaam iets bewoog....

Bert ademt weer wat ruimer,
Daar hij nu niets meer ziet.
Toch loopt hem 't zweeft langs
't voorhoofd
En beeft hij als een riet.

Heel stil en heel voorzichtig
Gaat hij drie pasjes voort.
Maar stopt weer bij de struiken,
Waar hij iets rits'len hoort....

Ontzet staat hij te luist'ren,
En wordt nu doodsbenauwd.
Daar hoort hij weer heel duid'lijk
Iets kraken in het hout.

Wie weet welk vrees'lijk monster
Op Bert te loeren ligt!
Och, kwam hem iemand helpen!
Doch niemand is in 't zicht.

Het rits'len in de struiken
Komt al maar dichterbij.
Bert staat te klappertanden,
Zoo beeft en siddert hij.

Zijn wanhoop kent geen grenzen.
En met een woeste vaart
Gaet plots'ling hij aan 't rennen,
Gelijk een hollend paard.

Voort! voort! Hij vliegt al sneller,
En staat niet éven stil.
't Is of het ijs'lijk monster
Hem zóó bespringen wil!

Na 't bosch volgt nog een weide,
Die Bertus over snelt,
Waarop hij 't dorp bereikt heeft.
Nu staat hij stil, de held.

En 't monster, dat hem dreigde?
Het was dezelfde kat,
Waarnaar de dapp're Bertus
Steenen gesmeten had!

„Ze zijn leep genoeg anders, majesteit, de jongelui hier uit de buurt.“

„Prachtig, maar het komt er alleen maar op aan, dat ze in den handel zich kunnen redden en met elkaar correspondeeren en zoo.“

„Dus schrijven moeten ze leeren; lezen, schrijven en rekenen natuurlijk....“

„Ja, en als ze een beetje verder zijn, dan moet je ze leeren hoe ze eenvoudig boek kunnen houden.... anders komt er van eene administratie toch niets terecht. En zonder administratie loopt de heele handel in het honderd.... en, o ja, dat zou ik nog vergeten, zorg vooral, dat ze met het Engelsch opschiëten.“

„Engelsch, majesteit?“

„Ja, dat hebben ze noodig, om met de Europeanen handel te doen. Dacht je soms, dat de Europeanen dat verschrikkelijke negertaaltje gingen leeren, om met die aanstaande handelaars zaken te kunnen doen? Niets er van hoor... Engelsch moeten ze leeren.“

„Maar ik versta slechts een heel klein beetje Engelsch?“

„Dan leer je het zelf maar eerst goed.“

„Daar heb ik geen tijd voor majesteit; ik zal er al genoeg werk mee hebben, om de negertaal, die hier gesproken wordt in Westersche letters neer te schrijven.“

„Ja, daar heb ik geen verstand van, maar Engelsch moeten ze kennen.“

De onderwijzer dacht even na.

„Er zou misschien eene oplossing zijn“, merkte hij eindelijk op.

„En die is?“

„Wel ik heb een vriend, die in de bergen woont, een geuzen tolk van de Engelschen. Die man spreekt prachtig Engelsch en de koning zou aan hem een zeer goede hulp hebben om de jeugd de vreemde taal te leeren.“

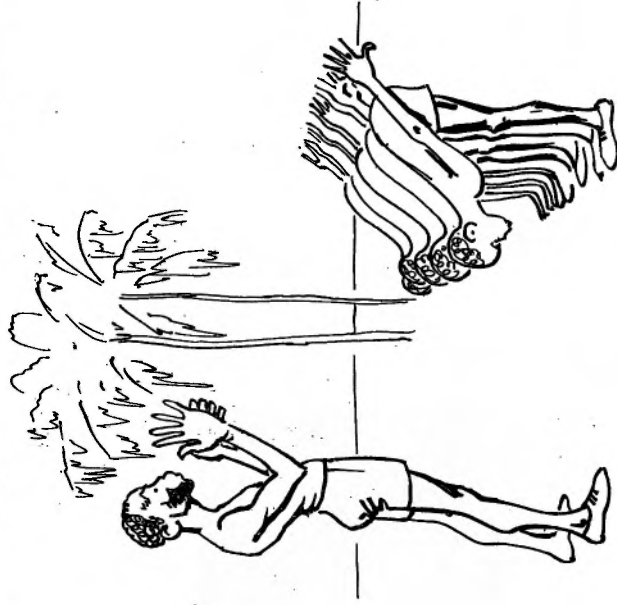
„Nu, dan moest hij je maar helpen. Kunnen jelui met z'n tweeën het zaakje baas?“

„Dat zal wel gaan, sire.“

„Nou, vooruit dan.... voedt de jeugd op zoo goed je het kunt, en zorg, dat ze wat leeren de jongelui.“

Zoo werd de eerste school in het rijk van Koning Schootzeil geopend en de jongelui bleken flinker dan de Koning had gedacht.

Meester Lupido had veel succes met zijn leerlingen!

In het eerst konden ze natuurlijk niet erg aan orde en netheid wennen, maar dat werd spoedig beter. Het begrip discipline was de negerkinderen geheel vreemd. Ook daarom liet Schootzeil gymnastiekles geven. Klimmen konden ze natuurlijk best, maar omdat niets zoo goed is om orde en regelmaat te bevorderen als vrije en orde-oefeningen, werd hiermede begonnen. En al spoedig hadden de kleine zwartjes ook daarin plezier.

OPLOSSINGEN VAN DE JULI-RAADSELS.

Voor ouderen :

1. Internationale Sportwedstrijd (leer was fout, er stond een pijltje bij!)
2. Tulband.
3. Jojada.
4. Hooge boomen vangen veel wind.
5. Zonnige dagen.
6. De letter S.
7. Herman loopt op sokken.
8. Vet of olie.
9. Gort is altijd in het woord trog.
10. Wie in de warmte van het water wil genieten moet kunnen zwemmen.
11. Moeder de gans.
12. Tros.

Voor jongeren :

1. Hoedenwinkel.
2. Moor, room.
3. Pen.
4. Henk schopt een bal in de sloot.
5. Friesche Hangklok.
6. Autobus of brievenbus.
7. Lampetkan.
8. Bijenkoningin.
9. Slakkenhuizen of klokhuizen.
10. Een is geen.
11. Zebra.
12. Borstel.

PRIJSWINNAARS.

Voor ouderen :

Raadselgraag, Krimpen.
 Boschviooltje, Scheveningen.
 Moeders Hulp, Bergschenhoek.

Voor jongeren :

Zus, Krimpen.
 Zus, Joure.
 Krullebol, Scheveningen.

BOEKENLIJST.

Voor „Premieboeken” kan uit de volgende boekenlijst een keus worden gedaan :

Jan van Batenburg, *Schobbertje*.
 E. Gerdes, *De kanten zakdoek*.
 E. Gerdes, *In Leiden en Vlaanderen*.
 J. Gouverneur, *Van over zee*.
 Joh. J. Hesseling, *Piet en z'n moeder*.
 W. G. van de Hulst, *Zoo'n vreemde jongen*.
 W. G. van de Hulst, *Ouwe Bram*.
 Gesina Ingwersen, *Truitje*.
 Gesina Ingwersen, *De Das*.

De winnaars schrijven een briefje aan de redactie met opgaaf van den titel van het boek dat ze graag willen hebben. Denk er om goed je naam en adres vermelden.

ZWEMMEN KAN NIET IEDEREEN

of hoe Kwakker z'n vriend
 Knaaggraag zwemmen
 wilde leeren; een poging,
 die heelemaal mislukte.

3)

VACANTIE

door ANS VAN DER SLUYS.

„Ik heb nog nooit zoo'n heerlijken sprookjestuin gezien", zei Greet.

De jongens lachten. „Een sprookjestuin, wat is dat nu."

„Nu ja, ik bedoel dat 't net een tuin is waar je in sprookjes wel eens van leest", verdedigde Greet zich. „Wat zouden Moes en de kleintjes hier genieten."

Henk keek op zijn horloge. „'t Wordt tijd om op te stappen, jongens."

„Jullie moeten maar dikwijls terugkomen", zei Mevrouw Versteeg hartelijk. Ze liet de kinderen uit en bracht hen tot aan het hek.

Bij 't afscheid nemen zei ze tegen Greet: „Wil je aan je Grootvader vragen of hij morgenmiddag even bij mij wil komen?"

„Ja Mevrouw", zei Greet.

„Tot ziens kinderen", en ze wuifde hen na.

Thuis gekomen brachten ze de boodschap voor Grootvader over en vertelden geestdriftig over 't mooie huis en den prachtige tuin.

Den volgenden middag ging Grootvader naar Mevrouw Versteeg. De jongens brachten hem weg en zouden in 't bosch op hem blijven wachten.

Greet bleef bij Grootmoeder. 't Duurde een heelen tijd voordat Grootvader terugkwam.

„Wat zou Grootva er toch moeten doen?" vroeg Greet telkens, „k heb net zoo'n idee dat 't iets bijzonders is."

„Ik weet het niet hoor", zei Grootmoeder dan, „weet je wat, lees jij je oude Grootmoeder maar wat voor, dan gaat de tijd gauw om."

Dat gebeurde en voor Greet er om gedacht had, zag ze Grootvader met de jongens aankomen.

De jongens draafden vooruit. „Grootvader doet zoo geheimzinnig Greet, hij wil maar niets vertellen."

Grootvader kwam bedaard aangewandeld met een ondeugend lachje om zijn mond.

Rustig ging hij zitten, veegde zijn voorhoofd af en zei: „'t Is warm vandaag, vrouw."

„Vertel nu, Grootpa", drong Greet aan. „Ja vertellen", riepen de jongens.

„Wat praat jullie toch van vertellen", zei Grootvader, „heb ik iets te vertellen?"

Maar toen hij de verlangende gezichtjes zag besloot hij ze maar niet langer te plagen. „Ik zal dan maar eens vertellen waarom Mevrouw Versteeg mij heeft laten roepen, want dat wil je toch eigenlijk weten, nietwaar?" En toen de kinderen „Ja" knikten, vervolgde hij: „in 't kort heeft Mevrouw mij dit gevraagd: of ik dacht dat het mogelijk was dat de heele familie Eilers de verdere vakantie bij haar kwam doorbrengen, omdat de kinderen zoo vriendelijk voor haar geweest zijn."

Grootpa zweeg en keek de kinderen aan.

In 't eerste oogenblik wisten ze niets te zeggen, maar toen barsten de uitroepen los. „De heele vakantie, in dat heerlijke huis met ons allen? O, Grootpa wat heerlijk!"

„Ja 't is een echt goed plan", vond Grootvader, „en ik zal maar gauw aan je ouders schrijven om te vragen hoe zij er over denken."

„Ik ga ook aan Moes schrijven", riep Greet, „om te vertellen hoe 'n heerlijke tuin er bij is."

De jongens lachten, „daar heb je Greet weer met haar tuin, die zou wel in den tuin willen wonen!"

De brieven werden zoo spoedig mogelijk verzonden en wekten natuurlijk bij Mijnheer en Mevrouw Eilers een groote verwondering, maar ook een groote blijdschap.

Vijf dagen nadat er een goed antwoord gekomen was, gingen Henk, Kees en Greet naar 't station om hun familie af te halen.

De auto van „Beukenoord" stond klaar voor Vader, Moeder en kleine broer.

„Daar komt de trein aan", riep Greet.

Even later stond de familie op 't perron en was er een kussen en omhelzen van belang.

„Nu zullen we U eens heel deftig naar Uw auto geleiden", zei Henk.

„Auto?" vroeg Moeder verbaasd.

„Ja Uw auto, die daar zoo deftig voorstaat", en hij bracht zijn Moeder er heen.

„Wel, wel", zei Vader, „we zouden eerst niet uitgaan en nu doen we 't maar extra deftig."

Toen de auto weggereeden was gingen Henk, Kees en Greet met Liesje en Lientje op stap. 't Was nog een heel eind, maar er

was zooveel te vragen en te vertellen, dat ze er waren voor ze er om dachten.

Henk, Kees en Greet wilden weten wat ze thuis alzoo gedaan hadden en de twee meisjes moesten natuurlijk van alles over „Beukenoord” hooren.

Vader, Moeder en Eddy waren er natuurlijk al een heele poos, ze hadden 't heele huis al gezien en de kamers die voor hen waren.

Mevrouw Versteeg bleef apart wonen, dat vond ze prettiger voor de familie Eilers.

„En hoe vindt U den tuin?” was 't eerste wat Greet aan haar ouders vroeg.

„Zoover zijn we nog niet gekomen”, zei Moeder, „als we even uitgerust zijn gaan we met jou mee naar den tuin, hoor.”

De kleintjes draafden er al in rond.

„Nu krijgen we toch nog een fijne vakantie”, fluisterde Greet tegen haar Moeder. En een fijne vakantie werd het.

't Was alle dagen prachtig weer en

Vader trok er vaak met de oudsten op uit voor groote wandelingen of verre fiets-tochten.

's Middags gingen ze meestal met elkaar uit naar 't bosch of naar Grootvader en Grootmoeder die 't natuurlijk ook prettig vonden dat 't heele gezin nu bij elkaar op 't dorp was.

Ook bleven ze wel eens thuis en Greet zei vaak, dat ze dat haast net zoo prettig vond als uitgaan. „Die heerlijke tuin” zei ze altijd.

't Was ook een heerlijke gelegenheid voor de kinderen om in te spelen en te ravotten, je behoefde nooit bang te zijn dat je iets in de war bracht of liep waar je niet loopen mocht.

Dat de familie Eilers zoo'n heerlijke vakantie had, was, volgens Greet, voor een groot deel te danken aan „dien heerlijken tuin”.

VOORBIJ !

Nu is de vakantie al weer voorbij
 En de vrijheid is weer gedaan!
 We hadden vanmorgen niet heel veel lust
 Om weer braaf naar school te gaan!
 Het was zoo gezellig! 's Morgens in bed,
 Dan had je gelukkig nooit haast,
 Dan deed je weer lekker je oogen dicht,
 Als de wekker had uitgeraasd.
 En 's avonds kwam het er niets op aan
 Al werd het ook wel eens wat laat,
 Je kunt best wat blijven liggen, nietwaar,
 Als je tòch niet naar school toe gaat!
 En we wachtten met geen enkel plan
 Tot het Woensdag of Zaterdag was!
 We waren toch iedèren middag vrij!
 Elke mooie dag kwam ons van pas!
 En of 't nu al dikwijls geregend heeft
 En al werden we honderdmaal nat,
 Nu ja, daar gaven we niet veel om,
 En we hebben tòch pret gehad!

N. v. S.—H.

BRIEFWISSELING

Andijk. Bloesemknopje. Heb je veel plezier gehad? Wat een ooms heb je in Broek wonen. Was het mooi weer toen je er was? En is de tocht naar Bergen doorgegaan? Noord-Holland is mooi, hè? Hoe lang heeft Keesje noodig gehad om een kilo te groeien? Toch zeker meer dan een maand, want een kilo is een heel gewicht om aan te komen voor zoo'n peuter.

Bergschenhoek. Moeders hulp. Toch een prijs. Dat had je niet gedacht, wel? Er waren deze keer maar heel weinig goede oplossingen, dat kwam zeker door de vacantie. Ik heb ook veel minder briefjes gekregen dan gewoonlijk, zoodat ik nu de anderen wel een beetje langer briefje kan schrijven voor antwoord. Weet je wel dat Gerdes, „De Kantenzakdoek“, en G. Ingwersen, „Truitje“, speciaal meisjesboeken zijn? En er staan nog meer op het lijstje, kijk maar goed. Wat een mooien tocht heb je gemaakt: Kijkduin, Scheveningen, Noordwijk. Heb je dat gedaan? Per auto? Of fietsende langs het strand? Gezellig om een zusje te hebben dat je uit mag kleeden. Hou je veel van haar?

Gouderak. Gouwerakker. Wat een logé's. Daar is het nu echt den tijd voor. Mooi werk dat pottendraaien. 't Lijkt heel makkelijk als je het zoo ziet doen, maar het moet nog aardig wat oefening vereischen om zoo'n keurig vaasje voor den dag te brengen. Hebben jullie het ook eens mogen probeeren? En dan nog met de auto naar Pijnacker, fijn hoor!

— *Herfstroosje.* Nog altijd vacantie? Of dat heerlijk is! Wat deftig om een nicht te logeeren te krijgen die schooljuffrouw is. In de vacantie zijn alle schooljuffrouwen leuk, vindt je ook niet? Speel maar veel, daar ben je nog jong voor.

— *Kwikstaartje.* Ja, de vacantie brengt veel drukte mee, zoodat je in de vacantie nog minder tijd hebt dan wanneer er school is. Toch was ik nog erg blij met je brief. Je had zoo netjes geschreven. Alleen had je een enkel woord overgeslagen, dat kwam zeker door de drukte. De groote stad Beiersche heb ik helaas nog nooit gezien. Heb je er veel plezier gehad?

Haarlo, Moeders Oudste. Fijn hè, om toch een prijs te hebben. Je vacantie is nu al weer om en ik ben blij dat je het prettig vond om weer aan het werk te gaan. Dat is ook het allermooiste. 't Is fijn om eens even vacantie te hebben, maar 't is ook weer fijn om opnieuw naar school te gaan. Je hebt anders wel geprofiteerd van de vacantie. Je staat er versted van hoe gauw zoo'n groote flesch Ranja in dorstige kelen verdwenen is. Zijn alle logé's al weer weg?

Hazerswoude, Poppenmoedertje. Je boft hoor om in Nunspeet te kunnen logeeren. Geen wonder dat je zooveel fietstochten hebt gemaakt. Je bent zeker erg bruin geworden van al dat fietsen op de heide? Wel bedankt voor je Ansicht hoor. Heb je die kleederdrachten zien dragen op de Veluwe? Wat zullen die kindertjes het daar warm in hebben.

Hillegersberg, Vaders oudste. Je hebt geen klagen gehad over slecht weer hoor. 't Was in die dagen volop zomer. Fijn dat opa in Amersfoort woont daar is het zoo mooi. Heeft grootvader ook een tuin?

Joure, Leesgraag. Gelukkig dat de regen in Oranjewoud de pret niet weg kon spoelen. En in Gaasterland heb je prachtig weer gehad. 't Is mooi dat je er nu ook kunt zeilen. 's Middags toch weer regen. Dat rad wil ik ook eens gaan bekijken. Het lijkt me iets nieuws. Wat kunnen jullie best visschen. 18 flinke groote visschen, daar kan een heele familie van eten.

Krimpen a/d IJssel, Z u s. Gelukkig dat jullie zoo

heerlijk van je vacantie weet te genieten. Stel je eens voor dat je heel rijk was, maar altijd op bed moest liggen, wat had je dan aan je vacantie? Te kunnen fietsen is ook al zoo fijn. Het verveelt nooit. Je raadsels zal ik bewaren. Eén van beide zal ik zeker plaatsen.

— *Raadselgraag.* Dat hebben jullie goed getroffen in Hoek van Holland. Het gebeurt vaak dat het weer in de war blijft als het geonweerd heeft. Is de kiek aardig geworden?

Scheveningen, Boschvooftje. Kijk eens bij de prijswinnaars. Gelukkig dat je den moed niet hebt laten zakken. En in de vacantie heb je altijd meer kans, want dan zijn er maar weinig die mee doen. Iedereen heeft het dan druk met de vacantie. Hoe gaat het met zwemmen? Dat valt niet mee in zee hoor. De golven gooien je telkens weer om. Flink hoor, om vroeg op te staan om de raadsels op te lossen. Hoe het komt dat er 12 raadsels zijn? Kijk maar eens op de kalender. In de maanden dat er vier Vrijdagen zijn, worden er negen raadsels opgegeven, maar sommige maanden hebben vijf Vrijdagen, dan komt er dus een week bij. Zelf ben ik ook fijn uitgeveest. Eerst regende het aldoor, maar later heb ik ook nog mooi weer gehad. 'k Heb ook gezwommen. Tegenwoordig kent iedereen het. En het werk is meegevallen hoor. Ik vind het erg gezellig om jullie briefjes te krijgen, en die heb ik niet in Amsterdam uitgezocht, maar de post heeft ze me nagestuurd. Op een regenachtigen middag, toen ik snip verkouden was, ben ik toen jullie briefjes gaan beantwoorden. Ik was blij, dat ik zulk werk had.

— *Krullebol.* Vindt je het prettig werk om naar de oplossing van de raadsels te zoeken? Ik vind jullie erg knap, dat je ze telkens zoo vindt. Je kent heel wat nichtjes, als er drie in een jaar bij komen. 't Is hier heerlijk weer.

Utrecht, Robbedoes. Een mooie reis is dat hoor van Utrecht naar Amersfoort. En wat aardig dat jullie ook aan mij hebt gedacht. De kaart was bijzonder mooi, met den toren op den achtergrond. Jullie hebt veel gezien.

— *Snuffelgraag.* Jij ook wel bedankt voor de Ansicht. Wat zijn jullie vroeg op pad gegaan. Je hebt dan ook een heerlijke lange dag gehad. Is de Amersfoortsche kei je tegengevallen? Dat kan ik me best voorstellen. In Hilversum is een kei, die vast veel groeter is. Maar van de Amersfoortsche kei zijn allerlei verhalen in omloop. Den volgenden keer krijg ik een beschrijving van den fietstocht?

Zevenhuizen, De kleine koopman. Voor dat ik je briefje ga beantwoorden moet ik een beetje op je brommen. Nu heb je weer je raadsels verkeerd ingestuurd. Je bent een domme koopman hoor. Alle raadsels van een maand moet je opsturen. Ik vind het zoo jammer, want die je stuurt zijn altijd goed. Denk er den volgenden keer nu eens goed om. Je begint met no. 1 en dan stuur je verder alle raadsels van die maand tegelijk in. Is dat afgesproken? Je bent fijn uitgeweest hoor! En ik ben ook in Paterswolde en in Assen geweest. In Paterswolde heb ik gezwommen, dat was heerlijk hoor. Nu dag allemaal. Veel harte-lijke groeten van

TANTE KOOSJE.

ONZE JARIGEN.

27 September Nelly de Bruin, Bleiswijk 55.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 2 SEPTEMBER 1932

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-MIJ. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Waar het altijd warm is.

TANTE LOES.

Toen Marietje nog heel klein was, had zij reeds hooren praten over Tante Loes uit Indië. Marietje had er toen nog geen flauw benul van waar Indië eigenlijk lag. Zij zelf woonde in Rotterdam en haar grootmoeder in den Haag. En als ze dan hoorde spreken over tante Loes, die in Indië was, dan vroeg ze: „Indië is dat ver?”

„Ja, dat is heel ver, kindje”, zei moeder dan.

„Is het wel zoo ver. . . . zoo ver als Den Haag?”

„Nog veel verder.”

Marietje was eenmaal mee geweest naar Den Haag. En wat had haar dat al een lange reis geschenen.

„Wel tienmaal zoo ver?” had ze gevraagd.

„Wel honderdmaal zoover, en nog veel meer.”

Toen had Marietje er niets meer van begrepen. Ze was grooter geworden, maar haar belangstelling voor dat verre land werd niet minder. Vader en moeder vertelden er haar veel van. Dat het er heel warm was en dat de menschen er donker gekleurd waren. . . . „Hè, wat zou ik Indië graag zien”, dacht Marietje, „dan ging ik gauw tante Loes opzoeken.” Tante Loes, dat was het vriendelijke jonge meisje, met de lachende oogen en de kuiltjes in de wangen, die een eereplaats had in het portretalbum dat in moeders kast lag. Marietje hield nu al van tante Loes. En ze zei tot haar zusje Hermien, dat ze erg verlangend was tante te zien. „Als ik naar Indië kon gaan”, zei ze voor de

zooveelste maal, „als ik naar Indië kon gaan, dan zocht ik haar gauw op.”

„Wees jij maar voorzichtig”, plaagde vader. „Indië is een gevaarlijk land. Daar loeren tijgers en slangen op je en er loopen hagedissen langs den wand.”

Neen, daar moest Marietje niets van hebben. Maar nieuwsgierig bleef ze en verlangend ook om die tante, die ze nooit ontmoet had, te zien. Nu ja, er zou toch wel wat bijzonders te zien zijn, aan iemand, die uit zoo'n afgelegen land kwam. Tante zou zeker bruin geworden zijn. Misschien had ze wel zwart krullend haar gekregen, zooals de negers. Moeder lachte er wat om. Maar Marietje geloofde, dat er toch wel wat bijzonders aan tante zou te zien zijn. Eindelijk kwam het bericht dat tante en oom naar Holland zouden komen. . . „Voor goed naar Holland”, zei moeder. Marietje mocht mee naar den trein, om tante af te halen. Ze vond het wel vreemd, dat oom en tante Loes met den trein kwamen, want ze had altijd gehoord, dat je met de boot

Het portret.

naar Indië ging. Maar moeder, zei, dat tante gedeeltelijk over land gereisd had. Marietje haalde haar schouders op. Ze was alleen maar blij, dat die wonderlijke tante zich nu eens zou laten kijken.

Marietje stond met haar ouders op het perron en wachtten op den trein, met welken tante en oom zouden terugkomen. Daar stoomde de trein met veel geraas het station binnen. De portieren werden opengeworpen. Vader en Moeder keken scherp uit. . . . Daar vloog Moeder op een oudere magere dame toe, die ze in haar armen sloot. „Da's tante Loes", zei Vader. Marietje kon het zich haast niet voorstellen. Was *dát* nu tante Loes, die dame, met dat al grijze haar en die scherpe trekken in haar gezicht? Die leek nu niets op die vriendelijke dame uit het portret-album. Marietje had zich voorgesteld, hoe ze naar tante zou toevliegen en deze haar in de armen zou sluiten. Maar zóó deed die dame op het Rotterdamsche perron niet! Ze boog even naar Marietje toe. Tikte haar met de handschoende vinger op de wang en zei: „Zoo Willemien — de Moeder van Marietje heette Willemien — is dat nu de kleine Marie." Marietje had het wel kunnen uitschreeuwen. Dat was dus de tante, waarnaar ze verlangd had. Dat was een vreemde dame, die heelemaal geen hart voor haar had. Had ze naar dit oogenblik zoo gehunkerd? Op deze begroeting zoo gehoopt? De tranen stonden Marietje in de oogen. Maar ze zei niets. Ze zette haar kleine, witte scherpe tandjes in haar roode lippen, om niet in huilen uit te barsten. En zonder iets te zeggen ging ze aan de hand van Vader en Moeder naar huis.

Moeder zag het wel, dien avond, dat haar lieveling stil was. En ze begreep iets

van Marietjes verdriet. Doch ze vroeg haar meisje niets, voor ze boven was om haar kindje toe te dekken. Dat was zoo het vertrouwelijke oogenblikje van Moeder en Marietje.

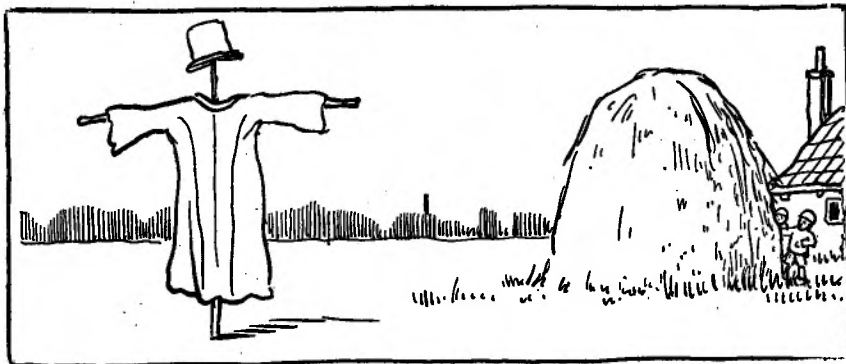
„Wat heeft mijn meisje?" vroeg Moeder. „scheelt er wat aan?"

Nu kon Marietje zich niet langer beheerschen en snikkend vertelde ze van haar teleurstelling. „Ik had," snikte het kleine ding, „ik had zoo gehoopt, dat tante Loes lief en vriendelijk zou zijn, als die tante van het portret. Maar ze is niet lief. En heelemaal niet vriendelijk!"

Moeder zweeg een oogenblik. Toen zei ze: „Ik zal mijn meisje wat vertellen. Toen tante Loes naar Indië ging, zag ze er uit als op het portret. Was vroolijk en kon o, zoo lief lachen. Tante heeft in Indië twee kindertjes gekregen, even lief als mijn meisje. Maar een paar jaar geleden zijn deze kinderen, binnen de maand gestorven, en daar heeft tante Loes verdriet van gehad. Veel verdriet. Ze kan bijna niet meer lachen en die gezellige kuiltjes in haar wangen zijn in trekken van droefheid veranderd. Heur haar werd grijs. . . . Zóó heeft ze gehuild om de kindertjes, waar ze zoo van hield. Begrijpt mijn meisje nu, dat tante Loes niet zoo vroolijk meer kan zijn."

Even dacht Marietje na. Toen sloeg ze de armen om haar Moeders hals en zei: „Ja Moes. . . . en ik zal van tante Loes houden evenveel alsof ze was, zooals ze er in het album uitziet."

JEANNE.

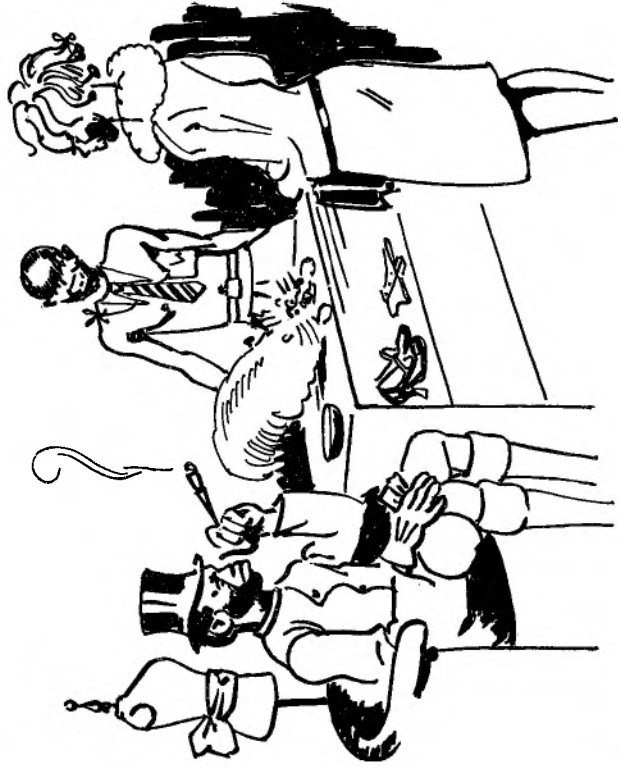
De vogelverschrikker, die kleine jongens bang maakte.

Lupido was te oud om in dat vak les te geven. En daarom moest zijn vriend, die tolk bij de Engelschen geweest was en daar het een en ander van de sport had opgestoken, dit vak voor zijn rekening nemen. Hij liet de nikkertjes diepe en dubbele kniebuigingen doen — en het moest allemaal heel precies gaan, want Kronok was niet gauw tevreden. Toen de school een paar maanden aan den gang was, kwam Schootzeil zijn eerste onderwijsinrichting inspecteeren en hij was danig tevreden toen hij zag, hoe ordelijk alles toeging en hoe aardig de zwartjes al op het bord werkten. „Nou, maatjes”, zei hij, „jullie zullen een hoop meer weten dan je vader en moeder. Wat een tijd zal dat wezen, als jullie allemaal zaken doen of een goede betrekking hebben: dan zou ik er nog trotsch op worden, me hier koning te hebben laten maken.”

Toen de oudere negers zagen, dat meester Lupido en zijn vriend zich zoo voor de kinderen inspanden, werden ze een beetje jaloersch en ze namen het Koning Schootzeil eigenlijk kwalijk, dat hij zich te veel van van de jongelui aantrok. Als er dan later zaken zouden worden gedaan en er viel geld te verdienen, dan zouden zij achter het net visschen. Waarom kon er nu niet mee worden begonnen? Schootzeil haalde zijn schouders op. „Breng jij die nikkers eens aan hun verstand”, zei hij tegen Erdal, „dat dat maar zoo makkelijk niet gaat. Ze moeten toch wat lezen en schrijven kennen en een beetje verstand hebben van geldzaken en zoo”. „Ja”, zei Erdal, „maar er zijn een man of tien, die beslist op hun leeftijd nog willen leeren”. „Nou”, zei Schootzeil, „dan maken we er een avondcursus van.”

En zoo konden een stuk of tien intelligente negers den avondcursus van meester Lupido volgen. Och, och wat deden ze hun best! Ze werkten als paarden. Het viel niet mee een potlood en nog veel minder een penhouder te hanteren, als je je met zulke dingen nooit had ingelaten. Maar de gedachte dat ze, als ze meer wisten dan de andere negers, zoo'n beetje de baas zouden kunnen spelen en het vooruitzicht later geld te verdienen, spoorde hen tot onverflauwd en ijver aan. Eindelijk was het zoover, dat School-

zeil toestond om zaken te doen. De kooplui van Otapa waren in hun schik, dat ze konden leveren. Kralen, mooie stofjes, allerlei versteringen enzovoort, enzovoort, werden ingevoerd. Er kon voorloopig natuurlijk niet met geld worden betaald en daarom verrekenden de dames, die inkoop-

kwamen doen, het gekochte met kokosnoten, boschproducten, en stukken ivoor. Nu, dat namen de kooplui van Otapa graag als betaling aan.

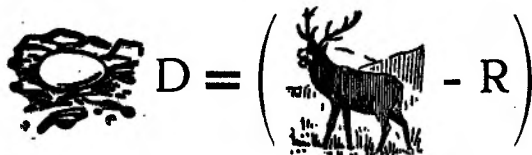
Zoo langzamerhand begon het rijk van Koning Schootzeil in bloei toe te nemen. De post kon nu functioneeren, de telegraafdienst werd van belang en uit alle omliggende landen kwamen de menschen kijken hoe het er in het land van Koning Schootzeil uitzag. Koning Hebi-Kjou-Da-Ar was eerst jaloersch genoeg geweest, toen hij de vooruit-

RAADSELS.

Voor Ouderen:

1. Rebus.

Ge / dane

bitter RUS

2. Mijn geheel bestaat uit negentien letters en mag ieder kind van God hebben.

4, 5, 10 is een viervoetig dier.

1, 3, 10, 18 is een lichaamsdeel.

19, 11, 5, 3, 18 is een kleur.

1, 13, 4 deel van een boom.

15, 2, 5, 17 gedroogd gras.

12, 17, 18, 7, 8 verdienste.

12, 13, 8, 10, 11 is het heerlijkste drinken.

9, 3, 16 is niet mager.

13, 14, 15, 16 is een getal.

3. Wie heeft in alle landen,
Geen kiezen maar wel tanden?

Voor Jongeren:

1. Rebus.

2. Wie hebben er goede ooren
En kunnen er niet mee hooren?

3. Zoek uit de volgende zinnnetjes op-
evolvende letters, die een meisjesnaam
vormen:

Moeder riep: „Nee laat dat nu!”
Zijn vader gaf hem in alles toe.

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet
eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuil-
naam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de
oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier
schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam,
daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk
weg, doch vóór den 12en van de volgende maand.
Op 't adres zet je: Aan Tante Koosje p. a. N.V.
Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbzn., Prinsengracht
493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en
je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hier-
boven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste
en die winnen den prijs. Dus doe je best.

Jan klaagt over allerlei
narigheidjes en moet bij
den dokter komen. Jan
vindt dat niet prettig,
maar vader en moeder
zeggen, dat hij gaan
moet. En dus..... gaat
hij. De dokter kijkt Jan
eens goed aan, en laat
hem z'n tong uitsteken.
Dan krijgt Jan een drank-
je. Hu, wat was dat
bitter.

EEN BOSCHWANDELING IN DEN HERFST.

Gaan jullie mee wandelen in het bosch? Natuurlijk hè, wie heeft daar geen zin in.

Gisteren heeft het hard geregend, maar nu is 't weer droog. 't Zal in 't bosch nog wel wat vies zijn, maar daar geven wij niet om.

Zullen we het pad nemen, dat daarginds is, of zullen we hier maar over de sloot springen? Over de sloot? Vooruit dan maar. Hoep! daar zijn we er al.

Kijk hier es. Allemaal honigpaddestoelen. De kleur lijkt er precies op. Hier dichtbij is een mooi plekje voor een haas, om een leger te maken. Dicht struikgewas, met bramentakken er doorheen.

We loopen verder. Pas op, glij niet, 't is hier nogal drassig. Zeg, wat gaat daar? 'k Geloof van een vogel, maar 'k zag niet, wat voor één. Nu zit hij in dien gindschen boom. Laten we er maar eens zachtjes naar toe loopen. Kijk, daar gaat hij al. 't Is een buizerd, een roofvogel. Heb je hem niet gezien? Dat 's jammer, maar kijk dan daar eens. Dat zie je wel, hé? Een eekhoortje. Hij zit op 't uiterste eindje van een tak. Schop maar eens tegen dien boom. Hup, daar springt ie. Van tak tot tak, en wij hem achterna. Moet je es zien, wat een gevaarlijke sprong. 'k Zou het wat leuk vinden, als ik ook zoo springen kon.

Nou zeg, nu zijn we heelemaal uit den koers. We zijn een eind teruggelopen. Dat heeft die eekhoorn gedaan. Kijk nu maar eens naar den grond, inplaats van in de lucht. Hier staan witte paddestoelen. Een kleintje, dat nog niet heelemaal boven den grond is, is nog geel. Nu zijn we bijna bij de Hooge Dennen. Je weet toch wel, dat ze dat daar zoo noemen hé. Daar is die eik ook, waar een berg ingegroeid is.

Schrokken jullie. 't Is een fazanthen. Kijk, daar vliegt ze. Ze heeft een grijs veenpak. Een fazanthetaan is mooier. Die lijkt haast van goud, als de zon er op schijnt.

Misschien, dat we die straks ook nog zien.

Nu staan we op een driesprong. Waar zullen we heen, rechts of links? Links is een weiland. Dat is misschien wel te nat. Dan maar rechts.

Maar wacht eens. Wat zie ik daar links, tuschen het hooge gras? Een hond dacht je? En jij dacht van een haas? We zullen eens kijken. Loop maar zachtjes. De wind is ons gunstig. Hij hoort het nog niet, dat we er aan komen. Stt., raap dien stok eens op. Nu zijn we nog een meter of zeven er van af en we zien, dat het een poes is. Dat is een teleurstelling. Kijk, ze wascht en poetst zich en heeft het zoo druk, dat ze ons nog niet ziet. Geef den stok eens aan, zeg. Daar gaat ie. Een meter voor de kat valt ie neer. 't Beest springt een keer in de rondte, gaat dan verbaasd even zetten, en kijkt naar ons, en . . . smeert 'em zou gauw als 't kan.

Wij lachen; dat 's een klucht, zeg.

Nu maar weer omgekeerd marsch; we zouden immers den anderen kant op. Moeten jullie eens zien, wat een eikels liggen hier. We kunnen wel een paar oprapen. 't Zijn dikken en langgen. Nu zijn er ook groote dopjes. Kk maijar, hier liggen ze al. Moet je soms een pijp opsteken? 'n Beetje gras er in en je kunt danpen.

Kijk, hier staan paddestoelen, die wel van zilver lijken. Kennen jullie die? Ik niet.

Moet je dien eik eens zien. Wat zou daar mee gebeurd zijn. Aan den eenen kant is ie al dood. De bliksem kon er wel ingeslagen zijn. Waar de schors weer begint, heett de eik een band van wondweefsel. Nu kan daar de schors eerst nog niet afgaan.

Hier komt zoo meteen een boerderij. Daar moeten we langs. Hier zijn al weilanden, die bij de boerderij hooren.

Een fazanthetaan! Och, dat is jammer, hij is al weg.

Moet je die varkens zien, zeg, die staan met hun pooten in het water van de sloot. O, ik weet 't al, ze zoeken eikels, van dezen eikeboom, die er boven staat.

Dat is een zoekerij. Ze steken hun heele snuit in 't water. Wacht, wij zullen ze hel-

pen. We hebben immers die eikels nog. Gooi ze er maar voor.

Wat een sufferd zeg, dat varken. Die ziet ze nog niet eens. Gooi er nog maar een paar. Ja, hoor, hij ziet ze. Daar knappen ze al. Maar nu komt dat andere varken er ook bij en begint te eten. 't Smaakt hun zeker lekker en ze begrijpen niet, waar die vetpot ineens vandaan komt.

Nu kun je de buizerds zien. Drie tegelijk. Kijk, daar zweven ze. Een paar angstige vogels maken dat ze wegkomen. Wat zweven ze toch mooi. Net een vliegmaschine.

Daar komen we bij de boerderij. Twee honden beginnen te blaffen. Een heeft z'n hok in een uitgehouden boomstam. Dat is al een oudgediende, maar de hond die hier aan den ketting zit, is een kwaje, hoor. Hij is er heelemaal niet van gediend, dat wij over zijn erf loopen.

We moeten zeker al haast naar huis, hè? Dan den korsten weg maar nemen. Nu loopen we op een-behoorlijk pad.

Lusten jullie boschbessen? Ja, hè? Nou, hier staan ze nog. Dikken, zeg, maar niet veel meer. Pas op, dat je die zwarte bessen niet neemt, die er vlak naast staan. Die zijn giftig, hoor.

Is 't lekker geweest? Nu doorgestapt naar huis. We kunnen wel met dat gedicht van Guido Gezelle zingen:

„Mij spreekt de blomme een tale,
Mij is het kruid beleefd,
Mij groet het altemale,
Dat God geschapen heeft.”

ANNIE PILON.

HET NIEUWE ZUSJE.

Zeg, Liesje en Lot, en Marietje en Mien,
Ga na schooltijd eens mee, dan laat 'k je wat zien.
Je kunt het nóóit raden! Bij ons is vannacht
Een splinternieuw, lief klein zusje gebracht!
Vanmorgen toen 'k opstond zei grootmoeder: „Noor,
Kom even hier binnen, maar zachtjes, hoor!”
En toen, in mijn nachtpon, bracht ze mij bij Moe.
Die lag nog te bed en lachte mij toe
En zei: „Dag Noortjelief! Geef me een kus!
En hier is voor jou. . . . een kleine zus!”
O, meisjes, zóó'n schatje, zóó lief en zóó klein!
Het leek wel een lèvende pop te zijn!
Ze lag in een wiegje en sliep zoo zacht!
Ze heeft een mondje, zeg, nèt of ze lacht!
Haar haartjes zijn blond, en een beetje gekruld,
Haar wangetjes rood, en zoo rond en gevuld!
En ze heeft aan haar handjes, vijf vingertjes klein,
Die nèt precies als de onze zijn!
Zeg, gaan jeliu mee? Want weet je, misschièn,
Als Moeder het goedvindt, dan mag je ze zien!

N. v. S. H.

ONZE COURANT

BINNENLAND

OP TIJD NAAR BED!

O, wat wordt er vaak gemopperd als het klokje van gehoorzaamheid slaat. Dan ben je natuurlijk net zoo fijn aan 't spelen en dan moet je naar bed. En waarvoor? Je kunt immers toch nog niet slapen? Wie van jullie kent dat liedje niet?

Luister nu maar eens wat er in het tijdschrift voor geneeskunde over te lezen staat. Kinderen tusschen 4 en 7 jaar moeten 12 uur slapen. Dus van zeven uur tot zeven uur. Tusschen 7 en 9 jaar minstens elf uur beter is twaalf, en kinderen van negen tot twaalf jaar moeten minstens 10 uur slaap hebben, beter is twaalf uur. Want, zoo zeggen de dokters, en die kunnen het toch zeker weten, een kind dat niet voldoende slaapt, wordt slap en suf. „Ja”, zeggen de onderwijzers, „dat merken wij op school!” Dat is zoo sterk, dat het merkbaar is, wanneer de zomertijd ingesteld wordt. Dat uur slaap halen de meeste kinderen niet meer in en zoo raken ze op school achter. Bovendien is een kind dat onvoldoende slaap krijgt vatbaar voor allerlei ziekten. Zoo, dat stond allemaal in het tijdschrift voor geneeskunde. Wees dus blij wanneer vader en moeder er streng de hand aan houden, dat je op tijd naar bed moet.

ZWEEFVLIEGEN.

Te Egmond aan Zee wordt een cursus gehouden voor zweefvliegers. Dit zijn de beoefenaars van een nieuwe sport, n.l. het vliegen in een vliegtuig zonder motor. Het vliegtuig wordt dan eerst op een hoogte gebracht. In Egmond worden daar de duinen voor gebruikt. Van deze hoogte gaat het dan om laag, en de kunst is nu om zoo lang mogelijk in de lucht te blijven. Ongeveer 70 leerlingen hebben dezen cursus gevolgd. De leeftijd van die leerlingen was zeer uiteenlopend. De oudste was 52 jaar en de jongste was een meisje van 16 jaar. Nu de vakantie achter den rug is, schijnt de belangstelling voor het zweefvliegen ook af te nemen, zoodat er sprake van is, den cursus in September te sluiten.

EEN ZWERM BIJEN OP JE RUG.

Dat is nu zeker wel het gekste wat een mensch kan overkomen. Wanneer bijen gaan zwermen, verlaat een heele kolonie met een koningin aan het hoofd den korf, om een nieuwe woonplaats op te zoeken. De bijenhouder of imker let altijd goed op waar zoo'n zwerm heengaat. Hij vangt ze dan op in een nieuwen korf, en zoo houdt hij zijn bijen, anders vlogen ze misschien ergens anders naar toe en dat is een stevig verlies voor een imker.

Dezen zomer is het in Limburg gebeurd, dat een oude imker, toen hij aan 't werk was, in eens een zwerm zag wegvliegen. Hij probeerde om voor den zwerm te komen om ze terug te jagen. Hij gooide ze met kluiten aarde om het doorvliegen te beletten en ze te dwingen in één van zijn manden te gaan, die daar klaar stonden. Maar alles was mis. De bijen dachten er blijkbaar anders over.

Ze vlogen naar den imker toe en gingen op zijn rug zitten. O, wat schrok de man, want nu kon hij ze heelemaal niet krijgen. Hard loopen durfde hij ook niet, want dan vlogen ze misschien weer weg, en o,

daar gingen ze op zijn puntbaardje zitten. Heel voorzichtig kroop hij toen op zijn knieën en probeerde zoo thuis te komen. Zijn puntbaardje hield hij stevig tegen zich aangedrukt, om ze daaruit te houden. Zoo werd hij door een buurman gezien. Die haalde gauw een zoon van den ouden man, want hij dacht dat de imker niet goed bij zijn verstand was geworden.

Wat keken ze vreemd op toen ze de oorzaak ontdekten. Zoo voorzichtig mogelijk trokken ze nu het kleedingstuk, met de bijen er op, uit en legden het op den grond. Een bijenkorf er over heen en klaar was de zaak. De bijen kropen tevreden in hun nieuwe woning.

BUITENLAND

DE TWEDE LUCHTREIS VAN PROFESSOR PICCARD.

Prof. Piccard is voor de tweede maal met een luchtballon naar de bovenste luchtlagen gereisd. Die luchtlagen worden stratosfeer genoemd. De professor vertelde hiervan, dat de ballon met groote snelheid omhoog ging, zoodat ze binnen drie uur al de grootste hoogte bereikt hadden, 16.000 M. Hoe hoog dat is, kun je je toch niet voorstellen. Op deze hoogte was de hemel heelemaal donker. 't Was er ijzig koud. De gondel waarin de luchtreizigers zaten, was wel stevig gesloten, maar toch drong de koude binnen, en met de instrumenten die in den gondel waren, kan een en ander gemeten worden. In het nummer van 1 Juli kun je de beschrijving van den gondel vinden. 't Was heel moeilijk om uit te zoeken boven welke plek van de aarde ze waren, want bergen waren niet meer te onderscheiden. Ze leken één groote vlakke. Lijkt het je niet griezelig om zoo hoog in de lucht te zweven? Het eenige waaraan ze nog iets konden herkennen, waren de meren, want die begonnen te glinsteren toen de zon er op scheen. Wat waren ze een eind van de aarde verwijderd, maar dank zij de radio, konden ze berichten naar beneden sturen. Om 12 uur seinde de Prof. hoe hoog ze waren en dat ze het koud hadden, en dat ze nu gauw zouden dalen, want de ballon dreef in de richting van de Adriatische Zee, en daar wou hij liever niet in terecht komen.

Om ongeveer vijf uur is de ballon weer geland. Hij was terecht gekomen dicht bij het Gardameer in Italië. De Prof. en zijn begeleider waren erg moe, en het eerste wat ze deden was: drinken. Ze hadden ergens dorst gekregen van dien langen dag in zoo'n nauwen gondel.

Zoo onderzoeken de menschen alles van Gods schepping, de aarde, dat mag ook, maar de mensch moet dan ook zijn knieën buigen voor dien Almachtigen God, Die de onbegrensde hoogten en de onpeilbare diepten gemaakt heeft, en den mensch daar als koning over zette.

BOUW VAN DE LANGSTE BRUG VAN EUROPA.

Een Engelsche firma heeft met de Deensche regering een contract gesloten voor den bouw van een reusachtige spoorbrug. De brug zal de verbinding vormen tusschen de eilanden Falster en Seeland en de hoofdverbinding met Duitschland vormen. De lengte wordt 3200 M. In November zal met het werk begonnen worden.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 9 SEPTEMBER 1932

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M.J. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Uit wandelen in het Spreewald (bij Berlijn).

OVER DEN ATLANTISCHEN OCEAAN DOOR VEEL GEVAREN

door P. A. ROVER.

Er waren eens drie mannen, drie helden. Die hadden afgesproken, dat zij het groote wijde water, den Atlantischen Oceaen, zouden overvliegen met een heel eenvoudig landvliegtuig.

Dat was een heldhaftige afspraak. Want zij waren niet de eersten die het waagden. Er waren hen al enkelen voorgedaan; die waren opgestegen met grooten moed en met het geloof in hun hart, dat zij den overkant van den Oceaen vast bereiken zouden.... Maar van niet één hunner heeft men ooit meer gehoord. Waar zijn ze gebleven? Waar zijn ze gedaald? In zee misschien?.. En dan?..

Kijk, nu staan ze gereed, de dapperen, om 't ook te wagen. Zouden zij er komen? Of zouden ze ook moeten dalen in de breede golven van den uitgestreken Oceaen, ver van eenige hulp en zonder kans op redding? Ze weten het niet. Maar ze gelooven het óók niet.

Hoor, weldra ronkt de machine; de schroef draait met duizelingwekkende snelheid rond. Het vliegtuig rolt over het vliegveld.. en duizenden kijken den stalen vogel na. 't Is ook zoo'n gevaarlijke tocht, welken die mannen gaan ondernemen.

Dan, opeens, o, kijk, een schaap steekt dwars het vliegveld over. Arm beest! De staart van het vliegtuig slaat er met onweerstaanbare kracht tegen aan en.. vermorzelt het..

Het vliegtuig wordt met bloed bevlekt. Zal de tocht ook menschenbloed kosten? De vliegers kijken elkaar aan.. 't Is een slecht voorteken. Zouden ze nu maar niet terugkeeren? Voorspelde dit niet hun dood?

Neen, van terugkeeren willen ze niet weten. Ze gaan door. Ze moeten immers hun tocht gaan volbrengen. Om roem, om eer! Ze móeten.

Dan ook vooruit en niet meer naar de bloedvlekken achter hen gezien. Ze kunnen niet meer terug. Ze moeten....

Hoog boven het altijd bewegende water, vrij in de uitgestrekte ruimten der lucht, vliegt het kleine ding met de drie waaghalzen. De tocht gaat voortspoedig; als alles zoo blijft gaan, zullen ze behouden overkomen. Dan zullen ze overladen worden met roem, met eer; dan zijn zij de helden der lucht; dan zullen duizenden hen luide toejuichen en die juichkreten zullen in hun ooren klinken als een machtige zang, 'n zang, die van helden zingt, van helden der lucht.

Ze gelooven immers, dat ze den tocht volbrengen zullen; ja, dat gelooven ze vast. Ze zullen niet ondergaan, niet omkomen op hun grooten tocht, 'al is die nog zoo gevaarlijk. Zij zullen doen wat weinigen durven. En zij zullen overwinnen.

Dat maakt hun harten blij en trotsch. En de machine ronkt haar eentonigen zang, maar die zang is voor hen niet eentonig; 't is muziek, vliegersmuziek.

Ja, als 't zoo blijft gaan, dan....

Maar wat komen daar dan aan?....

't Lijken flarden, geweldig-groote flarden, grillig-grijze nevelsluiers. Die komen op hun toestel af, als vogels, spookachtig-groote, dreigende vogels....

Nu zijn ze vlak bij hen....

Nu — o, ze zijn plotseling met hun machine in zware nevels gekomen; en nu kunnen ze immers niets meer voor 'zich uit zien!

Dan maar dalen. De bestuurder van de machine weet het: laag vliegen is nu 't beste. En als dan straks die nevels weer voorbij zijn, dan.... wel, dan zijn ze weer dicht bij hun einddoel gekomen.

En de machine ronkt dóór haar eentonigen luchtzang, en nog klinkt die in de ooren van de drie helden als muzick, overwinningmuziek....

Dan komt over de wijde wateren de nacht, de groote zwarte nacht. En in dien nacht heeft de kleine vogel daar hoog in de lucht geen rust. Er is geen plekje, waar hij dalen kan, geen plekje om te rusten. Hij móét door.... Beneden is het water, is de dood.. Daar, hoog, is het leven door die snorrende machine.

De bestuurder van het vliegtuig moet licht hebben om op zijn instrumenten te kijken. Van die instrumenten hangt alles af.

Maar hij kan geen licht maken. De electriche verlichting weigert. Dat is de eerste tegenspoed. En zoo, hoog, door den zwarten nacht vliegen ze, de drie waaghalzen en ze weten niet waarheen. Maar dan kunnen er toch ongelukken gebeuren? Er moet toch licht zijn!

O, zouden ze dan nu al verongelukken? Nu ze nog niet eens op de helft zijn? Zou dan nu de groote zwarte zee, die ze onder zich weten, hen al opslokken? Maar dat mag toch niet! Ze moeten toch overwinnen! Daarvoor zijn ze den tocht toch begonnen?

O, gelukkig, eindelijk gelukt het licht te maken. En dan.. dan bemerken ze, dat ze in een grooten kring gevlogen hebben, dat ze dus niet veel opgeschoten zijn. Dat is verlies. Dat heeft benzine gekost waar niets mee gewonnen is; en ze moeten zuinig zijn met hun benzine; ze zijn nog lang niet aan 't eind immers. Maar nu, nu kunnen ze de goede richting weer aflezen op hun kompas. Nu gaat het weer recht op het doel af, gelukkig.

En door den grooten zwarten nacht vliegt het nietige toestel verder..

En vroolijk ronkt de machine weer. Ja, ze zullen gaan overwinnen.. 't moet..

Maar er komt nieuw gevaar. O, de heele lucht is vol gevaren. Als 't eene voorbij is en gelukkig overwonnen, dan komt er weer een nieuw en dat vraagt weer nieuwen moed en nieuwe kracht en nieuw denken.

't Gaat stormen. En de wind duwt met ontzaglijke kracht tegen het toestel. O, die wind, die storm, die alles vernielen wil, wat op zijn weg hem tegenkomt, hij kan niet hebben, dat daar in de vrije ruimte der lucht, waar hij alleen baas is, zoo'n nietig ding met drie van die nietige menschen er in, hem durft trotseeren. Dat is te erg. Hij zal dat ding vernielen en hij zal die menschen vernielen; hij zal ze in zee storten en dan verdrinken ze, onherroepelijk..

Hij grijpt het kleine vliegtuig aan, dan hier, dan daar, dan boven, dan beneden. Hij duwt, hij rukt, onstuimig en plotseling; hij houdt even in en dan schiet hij weer met heviger kracht op dat ding los. Hij móét het vernielen; hier in de lucht is zijn rijk en wat daar inkomt móét vernield worden.

En de man, die het kleine vliegtuig stuurt, voelt wel hoe de wind duwt en stoot en rukt; hij kent wel de kracht van den wind; hij kent zijn vijand wel. Hij heeft hem meer ontmoet in de lucht; ze hebben meer samen gevochten daar in de vrije ruimte; hij heeft wel meer overwonnen.

Vaster omklemt hij het stuur en bij iederen aanval van den wind weet hij, hoe hij sturen moet.

En toch — o, nee, hij is niet bang, dat nooit, maar — ze komen haast niet vooruit. De machine werkt met volle kracht en om te blijven werken is benzine moodig. En daarmee moeten ze immers zuinig zijn! Als straks hun benzine op is en ze zijn niet aan het einddoel, dan.. dan moeten ze dalen in zee. En dan zullen ze immers verdrinken!

Er komen diepe rimpels op het voorhoofd van den bestuurder. Hij is niet bang voor den storm, dat niet, maar.. ze moeten overwinnen, en daarom wilde hij maar, dat de storm bedaarde, dan ging 't weer vlugger.

De machine ronkt voort. En als straks de storm ook werkelijk mindert, dan is dat snorren nóg muziek, luchtmuziek voor de drie waaghalzen. Dan hooren ze in dat ronken nóg een overwinningslied.

Weer hebben ze een van de gevaren der lucht overwonnen. De wind heeft het verloren. Maar als hij 't dan met stormen niet winnen kan, dan zal hij 't op een andere manier probeeren. Dan zal hij natte sneeuw naar dat vliegtuig jagen; die zal er aan blijven kleven, er aan bevriezen, en dan — dan zal 't zwaarder worden, al zwaarder, totdat het niet meer bij machte zal zijn in de lucht te blijven en dan zal 't toch in zee storten en dan zal 't tòch vernietigd zijn.

De morgen komt.

En door de schemering jagen de sneeuwjachten. De sneeuw gaat overal aan vastzitten, aan de vleugels, aan den staart, overal. Ze vriest er aan vast. En langzamerhand komt op het heele toestel een ijslaag te liggen, die het zwaarder maakt.

Deze vijand is gevaarlijker, de bestuurder weet het. Het wordt nu werkelijk een worsteling om het leven. De machine moet harder werken. En dat is eigenlijk ook niet goed. Dan kunnen er sommige deelen springen. En daardoor kunnen de vliegers óók neerstorten en in zee omkomen.

De bestuurder besluit lager te gaan vliegen. Hoe lager, hoe warmer immers. Misschien zal dan 't ijs wel wat smelten. Dan wordt het toestel weer lichter.

Hoe harder de machine werkt, hoe meer benzine ze gebruikt.

En al maar jaagt de sneeuwjacht..

Ze vliegen nu heel laag.

Maar eindelijk houdt ook de sneeuwjacht op,

gelukkig. Zullen ze dan toch het einddoel van den tocht bereiken?! Als er nu geen nieuwe tegenspoed meer komt, kan 't net. Dan hebben ze misschien net benzine genoeg. En dan.. Maar als er nog één zoo'n storm komt als eenige uren geleden, dan komen ze er niet, dat weten ze; en waar zullen ze dan terecht komen!..

Nog altijd golft de zee onder hen.

Ze vliegen over het groote graf van hun voorgangers.

Zal 't ook hun graf zijn?

Nee, daar nu niet aan denken. De sneeuwjacht is weer voorbij. Vooruitzien nu. Ze moeten er komen, ze móeten. En 't kan, 't kan nog best. Als er maar geen storm meer komt.

De machine ronkt trouw door. Dat ronken is nu voor de vliegers een zang van hoop, van hoop op overwinning. Ja, ze moeten hun einddoel bereiken, 't moet.

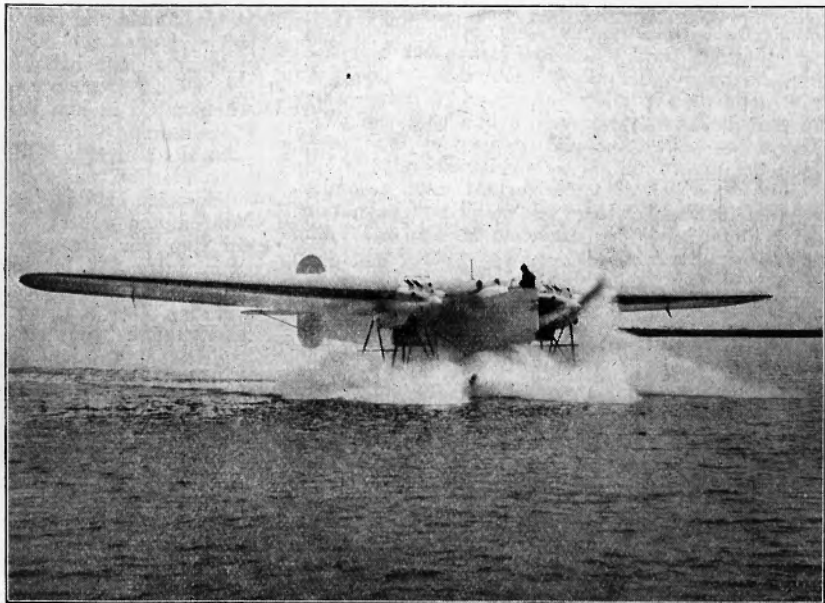
Maar..

Ze zijn al ver over de helft, de drie vliegers. Hun geloof, dat ze toch, niettegenstaande alle gevaren den overkant zullen bereiken, wordt sterker. Ze zullen er komen. 't Gaat immers prachtig nu; ze zijn al groote gevaren doorgekomen, ze zullen wel overwinnen, vast. En toch denken ze aan hun geringen voorraad benzine met zorgvolle gedachten.

Ja, als alles blijft gaan als nu, dan..

Dan — opeens — wordt het kleine vliegtuig aangegrepen door een geweldigen valwind, die 't even meesleurt in zijn onstuimige kracht. O, ze zijn nu plotseling in groot gevaar, in doodsgevaar. De bestuurder omklemt z'n stuur vaster.

't Vliegtuig maakt een machtigen zwaai; hij leest op z'n instrument, dat ze in duizelingwekkende vaart naar beneden gaan; hij voelt: ze zijn in den ijzeren greep van een hevigen valwind; ze worden meegesleurd, mee naar de diepte, mee naar de

Per vliegtuig over den Oceaan.

woelende zee onder hen. Maar dat is hun dood! Dat kan niet!..

Gelukkig, dat ze weer hoog vlogen. Nu heeft de bestuurder nog gelegenheid, alles in 't werk te stellen, om zijn machine weer in zijn macht te krijgen, voor ze in zee stort.

Met onbewogen gelaat werkt hij. En toch is 't een werken om 't leven. Het gaat tegen den dood, den dood in zee.

En kijk, wanneer ze ver naar beneden gezwaaid zijn, dan gehoorzaamt het vliegtuig toch weer aan het roer.. Dan klimmen ze weer, langzaam aan; dan gaan ze weer verder af van het groote graf, dat hen dreigde te verzwelgen, dan hebben ze dezen geweldigen valwind weer overwonnen..

Maar als ze eindelijk weer op hoogte gekomen zijn, en 't vliegtuig weer recht naar het doel zal gaan vliegen, dan worden ze plotseling opzij aangegrepen; de machine wordt opzij gesmaakt, als een bal, die een geweldigen stoot krijgt.

Nu moet de bestuurder weer anders sturen. Hij moet den val tegen houden. Als hij dat niet kan, zijn ze verloren..

En als deze valwind voorbij is, grijpt weer een andere hen aan. O, 't is een strijd, een hevige strijd, een doodstrijd.

En de wind, die in de wijde ruimten der lucht de baas is zal tóch overwinnen; kijk maar, nu valt het toestel weer naar beneden, en nu.. nu..

O, de drie waaghalzen! Wat kunnen zij, nietige menschen, tegen de ontzettende natuurkrachten, daar hoog boven den wijden Oceaen! En wat kan dat kleine vliegtuig tegen de ijzeren vuisten van den storm, die al maar er op neer beuken, nu hier, dan daar!?

Deze strijd duurt lang.. En al worstelend zien de drie vliegers hun hoop op behouden overkomst minderen. Was deze tegenspoed niet gekomen, dan..

Maar nu! De benzine is bijna op. Ze kunnen het einddoel van den tocht niet meer bereiken. Ze hebben geen brandstof meer.

De valwinden minderen. Ook daar is het vliegtuig gelukkig doorgelkomen. Maar wat beteekent deze overwinning? Immers niets meer.

De dood grijnst. Diep onder hen golft het water van den Oceaen; 't zal weldra hun graf zijn. Weldra zal het water hen opnemen en — zich boven hen toesluiten. Dan zal er nooit iemand zijn, die iets meer van hen terugvindt. Dan zullen ze ondergegaan zijn, voorgoed, in den strijd met de natuur. Dan hebben de winden overwonnen. Dan zal 't hun gaan als anderen voor hen, die ook ondergegaan zijn hier in den wijden Oceaen..

Nóg ronkt de machine. Maar 't is geen blijde zang meer, geen overwinningszang; 't is de een-tonige treurige zang van den dood; 't is hun doodlied.

O, ze hooren het wel, de drie daar in hun vliegtuig.

Ze komen tot een ontzettend besluit, een wanhoopsbesluit; ze zullen in de lucht blijven tot de laatste druppel benzine verbruikt is, en dan.. dan zullen ze de machine laten dalen, in zee. Dan zal de zee hen opnemen en de golven zullen zich boven hen toesluiten.. en dan zal het gedaan zijn.. dan zal het einde komen..

En in deze oogenblikken denken ze aan hun dierbaren, daar ver, in hun vaderland. Die zullen nu ook wel aan hen denken.

Zoo zullen ze sterven.

De benzine is bijna op. Nog enkele minuten.. nog één.. en nu.. de machine gaat dalen, langzaam maar zeker dalen.. naar zee, naar den dood..

Het uitzicht is helder. De mist, de sneeuwjacht, de storm, ze zijn voorbij. Nu komt de dood.. en dan..

Nog eenmaal blikte de bestuurder voor zich uit. Een laatste blik om uitkomst. De machine daalt.. dieper.. naar de zee.. naar het graf..

„Een zeilschip, daar, laag voor ons uit!“, schiet plotseling door het brein van den bestuurder.

Zal dat redding zijn?

Zullen ze dan toch nog niet sterven?

De machine daalt al vlug.

Hoe lager ze komen, hoe beter nog 't zicht wordt.

Een zeilschip?

Neen! Land! Redding! Uitkomst!

Nu zullen ze toch nog behouden blijven.

Ze zien een vuurtoren. Daar dichtbij zullen ze landen. En dan! Nieuwe moed, nieuw leven golft weer door hen heen.

Zullen ze dan toch nog overwinnen? Ja, ze zullen het. Ze zullen landen, al is het dan ook op een ijsmeer. Het is geen mooi landingsterrein. Maar dat is niet erg. Ze weten ook niet, of het ijs hun toestel en hen zal kunnen dragen. Maar ze zullen het probeeren.

Ze komen dan toch op land.

Ze zijn behouden.

Ze hebben overwonnen!

Eenige oogenblikken later strijkt de stalen vogel neer, dicht bij den vuurtoren. Het ijs kraakt onder het zware gewicht. Het toestel blijft er half in steken.

Dan stappen ze uit. Kijk, daar komt de wachter van den vuurtoren hen al tegemoet. Hij is de eerste, die de luchtvaarders komt begroeten.

Van dien lichtwachter vernemen ze, dat ze nog niet zijn aan het einddoel, dat ze zich voorgesteld hadden. Ze zijn op een eiland aangekomen, dat niet eens zoo heel dicht bij de kust ligt.

Maar ze zijn behouden. En ze hebben den grooten, wijden Oceaen overgevlogen. Ze hebben overwonnen. En in hun hart is de groote jubel om die overwinning.

Straks zullen ze luide toegejuicht worden door de duizenden en duizenden, die hen wachten. En die juichkreten zullen aanzwellen als het machtige bruisen van vele golven op de kust. Dat juichen zal hun zijn als een geweldige overwinningszang door duizenden tegelijk gezongen.

En ze zullen toegesproken worden met schoone woorden. Dan zullen er velen zeggen, dat ze dappere mannen zijn; en hun dappere daad zal luide uitgeroepen worden. Men zal ze noemen: helden der lucht.

Maar is dit wel echte dapperheid? Is dit geen roekeloosheid?

En.. roekeloosheid is zonde..

gang in het rijk aan zijn grenzen zag. Maar hij was ook verstandig genoeg om te begrijpen, dat het zaak was goede vrienden te blijven met Schootzeil en zijn medebestuurders. De slavenhandel lukte niet meer en daarom voerde hij in groote hoeveelheden goud en ivoor uit. Schootzeil leverde daarvoor allerlei levensbehoeften en versieringen, waarop de onderdanen van Koning Hebi-Kjou-Da-Ar gek waren. Juffrouw Slotter begon er op het laatst ook aardigheid in te krijgen. „Als je nou toch nagaat”, zei ze tegen Schootzeil, „als je nou toch nagaat, dat die leelijke zwarte kerels toen we hier kwamen ons bijna wilden opeten. En nu, nu hebben ze al scholen en er is een post” „Ja, ja”, zei Schootzeil, „ze zijn zoo dom niet. Als de menschen maar een beetje voortgeholpen worden, dan is er veel mee te bereiken.”

„Dus zou het eigenlijk een geluk geweest zijn, dat we hier gekomen waren.”

„Misschien wel”, zei Schootzeil nadenkend. „Maar weet je, het moet toch zoo gaan, dat wij ons op den duur kunnen terugtrekken. Zij moeten zichzelf helpen en zelf alles in stand houden.”

„Dat zal nog een tijd duren, eer ze dat kunnen”, vond juffrouw Slotter.

„Ja”, zei Schootzeil het hoofd schuddend en er klonk een toon van droefheid in zijn stem. „Dat belevan we niet meer Er moest eigenlijk een flink stel jonge mannen hier naar toe om de taak van ons over te nemen. Want juffrouw Slotter, ik word oud en begin naar Holland te verlangen. Maar weet je, wat het bezwaar is Als je hier Europeanen krijgt, denken ze meer om hun eigen belang, dan om het belang van de inlanders. En voor geen geld ter wereld zou ik willen, dat de negers dachten, dat wij hier zoo'n beetje ons wilden verrijken ten koste van hen. Maar naar Holland verlang ik wel, dat is zeker.”

HOOFDSTUK XVII.

Ja, Schootzeil ging naar huis verlangen. Het ging nu vooruit met de ontwikkeling van zijn land. De menschen, in de eerste plaats de kinderen, werden wat beter ontwikkeld. Ze konden tenminste lezen en schrijven, en ook de ouderen kwamen het een en ander aan de weet. En hoewel het, bij de ouderen althans, heelemaal geen buitengewone lust in de wetenschap was, die hen tot leeren dreef, maar meer lust om door hun ontwikkeling geld te kunnen verdienen, werden de gevolgen van hun opvoeding toch wel merkbaar. Uit de omliggende landen kwamen de menschen dikwijls kijken, hoe het in het land van koning Schootzeil toeling en zij stonden verstomd als zij zagen hoe goed alles er geregeld was. Zij zouden wel gewild hebben, dat Koning Schootzeil ook bij hen de touwtjes in handen had gehad. Maar daar kon natuurlijk niets van komen. Koning Hebi-Kjou-Da-Ar had moeite genoeg met zijn onderdanen. Zij hadden, nu de handel zoo'n beetje geregeld was, ook wel wat voordeel van de regering van Koning Schootzeil, maar ze hadden het graag nog beter gehad. En ze eischten van hun Koning, dat hij ook maatregelen zou treffen als Koning Schootzeil genomen had. Maar Schootzeil had genoeg te stellen met zijn eigen landgenooten. En nog eens, Schootzeil verlangde naar huis. Hij zou nog moeite genoeg hebben van het eiland af te komen, want de negers wilden hem natuurlijk niet laten gaan.

„Het beste is, dat je er eerst eens een halfjaartje tusschen uittrekt, schipper”, raadde juffrouw Slotter.

„Poe, poe wie zal de reis betalen?”

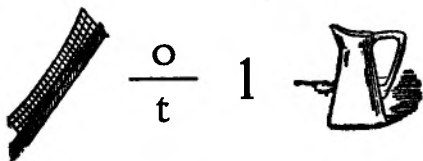
„Kan je het niet met die lui van Otapa op een accoordje gooien?”

„Misschien wel, maar zie je, dan moet ik terugkomen ten eerste kan ik eigenlijk die arme kerels hier niet aan hun lot overlaten en ten tweede zullen de handelslui van Otapa mij alleen gratis willen laten reizen als ik weer terugkom. Want ze begrijpen natuurlijk heel goed, dat als

RAADSELS.

Voor Ouderen:

4.

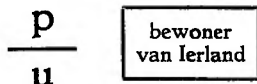
5. Hoe schrijft men *droog gras* met vier letters?

6. Uit het volgende spreekwoord zijn de medeklinkers weggefallen, vul ze eens in.

A. i. . e . eu . e . . o . . oo . . e . . e .
 . aa . . ei . . a . . . e . . aa . . . aa . . . e .

Voor jongeren:

4.

5. Met B. ben ik een visch
 Met K. kan ik licht geven
 Met L. draag je me aan de voeten
 Met V. ben ik een jonge koe.

6. Wiens staart
 Hangt ver van de aard
 Te waaien en te zwaaien?
 En zit aan een lichaam van papier?
 En is dus ook niet van een dier?

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Kooosje p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbzn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

EEN HAARPRAATJE.

„Ik heb krullen!” zegt Jo tegen Mien,
 „En *ij* hebt maar réchte haren!
 „Wat zou je blij zijn als aan jouw hoofd
 „Oók mooie krulletjes waren!”

„Ik heb een vlecht!” zegt Mien tegen Jo,
 „Dat mijn haar niet verward kan raken!
 „Jou Moes kan van jouw krullenbol
 „Toch lèkker geen vlechten maken!”

„Och, kinderen!” (de stem van de Juffrouw is boos!)
 „Waarom ga je nú weer aan 't vechten.
 „De één heeft nu eenmaal een krullenkop,
 „En de ander heeft lange vlechten.
 „Wat komt dat er eigenlijk op aan?
 „Zou dat nu heúsch wel wat geven?
 „Heb liever maar wat *in* je bol,
 „Daar heb je wat aan in je leven!”

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)
door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

I. Plannen.

Sedert een paar maanden woonde de familie Verheul op Beukenhorst, het gezellige, van ouds befaamde familiepension op het dorp G., waar jaarlijks talrijke families uit de groote steden kwamen doorbrengen, om van de heerlijke boschlucht en de uitstekende verzorging daar te genieten. De oude eigenaar van het hotel, die met zijn vrouw zijn laatste levensjaren rustig en stil in een klein huisje wenschte door te brengen, en wel in een verwijderde plaats waar zijn twee getrouwde zoons woonden, had erin toegestemd dat de Verheuls dezen eersten zomer nog niet als eigenaars zouden optreden, maar een gedeelte van het zomerseizoen samen met hem het pension zouden leiden, daarna de laatste zomermaanden zelfstandig en voor eigen rekening, en pas in den herfst een beslissing nemen of zij werkelijk tot de geheele overname wilden overgaan. Dit alles was bij een bezoek van Mia's ouders aan de Van Brakels op Beukenhorst besproken en vastgesteld. Notaris de Mooy had vriendelijk aangeboden hen met zijn auto daarheen te brengen en de besprekingen te leiden, en zoo was dan op Hemelvaartsdag de auto door Henk, den chauffeur, voorgebracht bij de lunchroom, die vanwege den feestdag gesloten was. Hoe graag de Verheuls ook op een anderen dag hadden willen gaan, het kon niet, zoolang zij de verantwoordiging voor de lunchroom nog droegen.

Na de deur goed afgesloten te hebben stapten vader en moeder Verheul met Mia dus in de auto en werden eerst gereden naar het huis der familie de Mooy, waar het meisje den dag zou doorbrengen bij haar vriendin Gonda. De notaris stond al gereed om zich bij zijn gasten te voegen, en zoodra hij gezeten was, zette de auto zich in beweging en de lange tocht naar het dorp G. ving aan. Onderweg werd natuurlijk reeds veel over een en ander gesproken, maar de notaris zeide: „Wacht maar tot ge alles gezien en bekeken hebt, vóór dien tijd kunnen we toch geen vaste plantien maken.”

Hoe dichter de auto het dorp G. naderde, hoe meer het landschap veranderde. De stad B., die zij daarstraks verlaten hadden, lag in een lage streek, vol weilanden, slooten en tuinderijen. Langzamerhand maakten deze plaats voor hooger grond, de weiden werden zeldzaam en de groenende korenvelden lagen ver uitgestrekt tegen den reeds een weinig glooienden bodem. De bezittingen der verschillende boeren waren niet langer door slooten gescheiden, maar door lage beuken- en eikenheggen, die reeds met jong blad prijkten, en in plaats van het glinsterend glas der tuinderijen zag men nu de hoenderparken met hun gaasafsluitingen en de honderden witte of zwarte kippen.

Een dennenboschje hier en daar wees ook al op veel droger grond dan in de buurt van B. te vinden was, en toen men het dorp G. tot op een minuut of twintig genaderd was zagen de Verheuls aan het heuvelachtige, beboschte terrein wel, dat Pension Beukenhorst een ideaal vacantieverblijf zou zijn.

Daar aangekomen werd kennisgemaakt met de reeds voorbereide Van Brakels en eerst gezamenlijk koffie gedronken in de gezellige huiskamer der oude lieden. Logeergasten waren er nog niet, die werden pas de volgende week verwacht tegen de Pinksterdagen, en het vertrouwde personeel kon de gaande en komende vreemdelingen, meest automobilisten en fietsers, wel een uurtje alleen bedienen zonder toezicht van den hotelhouder.

Na het maal, waarbij natuurlijk al over een en ander gesproken was, maakte de oude heer Van Brakel zich gereed om met zijne gasten huis en hof eens nauwkeurig te bekijken, terwijl de oude, levendige vrouw dan zoolang een oogje op de zaken zou houden.

Hoe het huis er aan de voorzijde uitzag hadden de Verheuls reeds opgemerkt toen zij met de auto waren aangekomen. De breede openslaande deuren voerden in een witmarmeren gang waar een paar antieke eikenhouten banken een deftigen voornaamen indruk maakten. Groene dennenboompjes in kuipen stonden hier en daar en staken mooi af met hun donker groen tegen de heldergewitte muren.

(Wordt vervolgd).

DE ZIEKTE VAN WEIL.

In den laatsten tijd zijn er gevallen voorgekomen van een besmettelijke ziekte, die de ziekte van Weil genoemd wordt.

Over de manier waarop de besmetting wordt overgebracht bestaan nog verschillende meeningen. De doktoren zijn het er lang niet over eens. Merkwaardig was, dat de ziekte het meest voorkwam bij menschen die in het water gevallen waren, of veel gezwommen hadden. Hierdoor dachten de menschen dat het gevaarlijk was in besmet water te zwemmen. Nu heeft de directeur van den gemeentelijken gezondheidsdienst te Rotterdam laten bekend maken, dat al het zwemwater in Nederland met deze ziektekiem besmet was, en dat de ziekte toch niet overal uitbrak, zoodat het onnoodig was bang voor besmet zwemwater te zijn. Iedere zwemmer, ook al is hij nog zoo geoeftend, loopt een kans om te verdrinken, zooveel kans loopt een mensch ook om deze ziekte te krijgen, zei hij. Wel worden er wenken gegeven om het zwemwater zoo rein mogelijk te houden. Gooi geen etensresten in 't zwemwater, zorg dat er geen vuiligheid in loopt, dan is er de minste kans voor besmetting. En verder werd de raad gegeven om dan maar rustig te zwemmen. Veel zal daar wel niet meer van komen want bijna iedereen heeft zijn vacantielijd genoten en is weer hard aan het werk.

BURENGERUCHT DOOR EEN DIRECTEUR VAN DEN DIERENTUIN.

Het is in groote plaatsen verboden om burengerucht te maken. D.w.z. wanneer er in iemands huis of iemands terrein zoo'n leven gemaakt wordt, dat een ander daar hinder van ondervindt, dan is hij strafbaar. Nu hadden in den Haagschen dierentuin een paar Kraanvogels in den nacht van 27 op 28 Juni zoo'n lawaai gemaakt, dat de omwonenden niet konden slapen. De directeur werd voor den kantonnerechter geroepen en heeft erkend dat hij had moeten zorgen dat zoiets niet kon gebeuren. Hij werd toen veroordeeld tot één dag hechtenis of één gulden boete.

DE JAVATHEE WORDT OP JAVA INGEVOERD.

Dat lijkt een raar opschrift en toch is het waar, want de thee die op Java werd verbouwd ging grootendeels het land uit. Nu de handel overal slap is, heeft men geprobeerd op Java het gebruiken van thee in te voeren, want de inlanders dronken het nooit. Vier groote reclame-auto's rijden het binnenland in van dessa tot dessa. Ze geven wat droge thee weg en schenken gratis een lekker kopje. Eerst stonden de inlanders wat vreemd tegenover dit vocht, maar het was merkbaar dat het langzamerhand ingang vond. Vroeger werden ook wel kleine hoeveelheden thee in het binnenland verkocht, maar meestal van de minste soort, en aan de armste menschen. De enkele rijken die thee dronken, kochten dan ook nog Chineesche thee.

Door de reclame die er gemaakt is hoopt men nu dat heel veel inlanders thee gaan gebruiken, zoodat de Javaansche thee een ruimer afzetgebied krijgt.

DAT WAS NOG EENS EEN BEROEP.

Wie tegenwoordig iets wil worden probeert zooveel mogelijk te leeren. Voor elke betrekking worden akten, diploma's, getuigschriften of iets van dien aard gevraagd. Je begint dan ook te water-tanden als je hoort dat er vroeger in Frankrijk een beroep was, waarvoor alleen personen in aanmerking kwamen die niets geleerd hadden, d.w.z. die niet konden lezen of schrijven. Want al kun je niet lezen en schrijven daarom kun je nog wel iets anders geleerd hebben, schoenmaken of stoelen-matten of iets van dien aard en waarom zou een mensch minder zijn, die wel flink zijn handen kan gebruiken, maar die nooit heeft leeren lezen? Het is dus wel mogelijk dat die beambten iets geleerd hadden, maar in ieder geval geen lezen en schrijven, want het beroep dat hier bedoeld wordt, was dat van bode bij de Fransche rekenkamer. En deze bode's moesten vaak zeer geheime stukken overbrengen, waar niemand kennis van mocht nemen. Daarom mochten ze zelf ook niet kunnen lezen. Heel lang heeft dat geduurd. Toch is in 1485 een man benoemd, die wel kon lezen. Hij was zoo geschikt voor de betrekking en zoo vertrouwd dat ieder vond dat hij bode moest worden. Helaas het mocht niet want hij kon lezen. Voor dit keer hebben de heeren dat toen door de vingers gezien.

OOIEVAARS NAAR HET POLITIE-BUREAU.

De prachtige zomer dien we gehad hebben, heeft ook schaduwzijden. Ja zeggen jullie. „k Had zoo'n last van de warmte!" Nu dat valt meestal nog wel mee, maar weet je wie er werkelijk zoo'n last van de warmte hadden? . . . De ooievaars! Niet in ons land, maar in Tsjecho-Slowakië. Honderden ooievaars werden het slachtoffer van de hittegolf. En omdat de ooievaar een nuttige vogel is, die hoe langer hoe minder voorkomt, werd alles gedaan om de vogels te helpen. De bevolking bracht de vogels naar het politie-bureau, waar ze in koele cellen werden opgeborgen. Zelfs gingen er speciale auto's door het land om de vogels die bij de uitgedroogde slooten en rivierbeddingen lagen te versmachten, te redden. Nu was de groote moeilijkheid om voor al die vogels voedsel te vinden, want ooievaars leven nu eenmaal niet van apennotjes. Gelukkig zijn er schoolkinderen in de wereld. Een groot aantal is ijverig op zoek gegaan naar levende kikkers die dan naar het politie-bureau werden gebracht. Zoo kwamen er niet alleen ooievaars, maar ook kikkers op het politie-bureau. Ik denk dat die kikkers het er wel niet erg prettig hebben gevonden.

NOG MEER NIEUWS VOOR REIZIGERS.

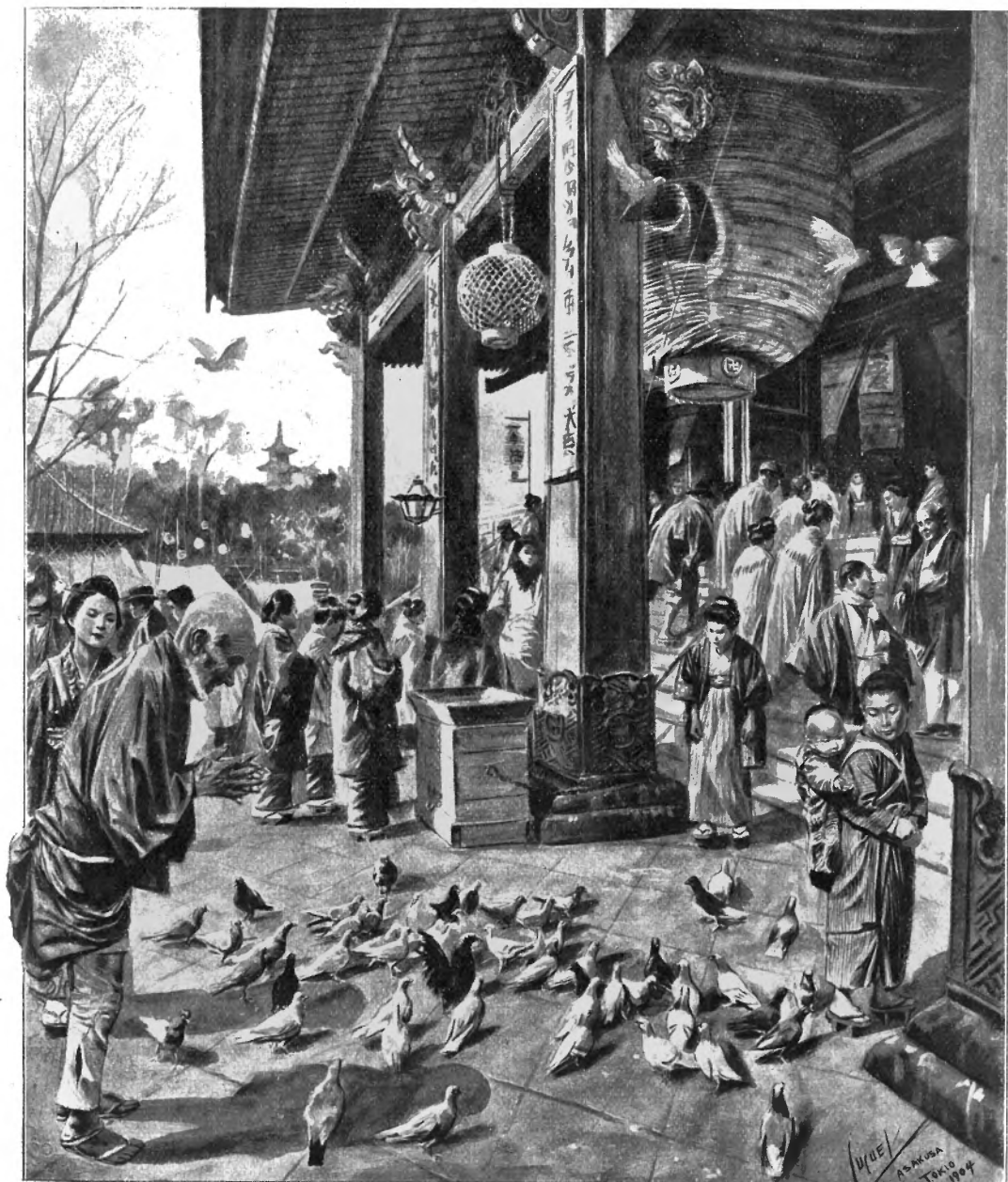
Herinneren jullie je nog dat ik vertelde hoe er in Engeland treinen liepen met een onbekende plaats van bestemming? Nu is dit nieuwtje ook tot Nederland doorgedrongen. Vanuit Rotterdam is al zoo'n trein vertrokken. Vraagteekentrein is de naam er van. De menschen stapten uit, zonder dat ze wisten waar ze waren. 's Avonds werden ze weer afgehaald. Het ligt in de bedoeling om meer zulke treinen te laten rijden. Jammer dat zoiets altijd op Zondag gebeurt.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 16 SEPTEMBER 1932

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^U. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

Voor den Japanschen tempel.

MET VADER UIT

door

ANS v. d. SLUIJS.

Al weken lang had Jaap zich erop verheugd. Hij zou met vader een heelen dag naar de stad gaan. Stel je voor een héelen dag!

Was Jaap dan nooit naar de stad geweest? Ja, hij had er met Vader of Moeder wel eens een boodschap gedaan, maar dan bleven ze meestal vlak bij 't station.

Als hij wat nieuws moest hebben, een pet of een jas of een paar schoenen, dan gingen ze naar de stad. Maar dit was heel wat anders.

Nu ging hij met vader voor plezier, een heelen dag. Tenminste, Jaap vond het een pleziertocht.

Voor vader was het heel gewoon. Die ging iedere week of eens in de 14 dagen naar de stad voor zaken en boodschappen.

Al zoo dikwijls had Jaap gevraagd of hij mee mocht, en nu kon het dan eindelijk. 't Trof mooi dat hij juist herfstvacantie had.

Morgen zouden ze gaan!!

't Was avond en Jaap moest slapen.

Moeder had hem wat vroeger naar bed gestuurd: „dan ben je morgen goed uitgerust”, had ze gezegd.

Maar van slapen kwam in den eersten

tijd niet veel. Jaap lag aldoor maar te denken aan morgen.

Eerst met den trein er heen en dan met vader overal naar toe. Boodschappen voor moeder doen en natuurlijk moest hij ook mee naar den heer met wien vader zaken had.

En dan gingen ze 's middags ergens eten had vader beloofd.

Dat leek Jaap haast nog het fijnste van alles. „Wat kan je daar eten?” had hij gevraagd.

„O, van alles”, zei vader, „bijvoorbeeld boerenkool met worst of erwtensoep”.

„Echt”? had Jaap ongelooftig gevraagd.

„Echt hoor, vraag het maar aan moeder.” Maar moeder, die Jaaps gezicht zag betrekken bij het vooruitzicht van hetzelfde eten als thuis te krijgen, had geruststellend gezegd: „je kan er ook een boel lekkere dingen eten, die je thuis niet krijgt hoor jongen.”

Nu lag Jaap te denken wat voor lekkers hij zou nemen. Pudding en taart en, en wat nog meer, o ja, ijs en dan nog. . . . hij werd moe van het denken, zijn oogen vielen toe en weldra sliep Jaap gerust.

Den volgenden morgen was het stralend weer. Moeder had Jaaps beste pak klaargelegd en zijn mooie pet. Wat sprong hij vlug zijn bed uit. Nog vlugger dan anders als hij naar school moest!

Hij kon maar niet begrijpen dat vader zoo rustig zijn boterham opat; hij kon haast niets naar binnen krijgen.

„Kom jongen, eet wat”, zei moeder, „je moet een heele reis maken.”

Ja, dat wist Jaap ook wel, maar hoe hij zijn best deed, hij kon heusch niet eten.

Als ze nu maar niet te laat kwamen; Jaap zat voortdurend op de klok te kijken.

Eindelijk stond vader op. „Kom jochie we zullen maar eens gaan.”

Jaap had zijn pet al op en stond al bij de deur. Vader moest eerst nog een pijp

Naar den trein.

stoppen en aansteken, toen nam hij zijn pet, ze zeiden moeder gedag en daar gingen ze.

't Was een heerlijke dag. De zon straalde aan een onbewolkten hemel. De boomen waren nog niet allen kaal, sommigen waren geheel geel, anderen rood en een enkele had nog groene bladeren.

„Mooi hè vader”, zei Jaap. „Heel mooi”, was 't antwoord, „maar dan zal je straks eens wat zien in het bosch bij de stad, dat is nog heel wat mooier dan hier; maar we moeten nu flink doorloopen, want het is niet vroeg meer.”

Daar was het station al en even later zaten ze in den trein.

Jaap vond het veel gewichtiger om met den trein naar de stad te gaan, dan met de tram.

Hoewel het ritje maar heel klein was, stelde hij zich toch graag voor, dat hij een groote reis ging maken naar verre vreemde landen. Waar hooge bergen waren met ijs en sneeuw bedekt, en waar je . . . bom, de trein stond stil en Jaap werd uit zijn droomen opgeschrikt.

Wat was het druk in de stad. Jaap greep vlug vaders hand toen ze het stationsplein over moesten steken.

„Waar gaan we eerst heen vader?” vroeg hij. „Eerst maar de zaken”, zei vader, „dus eerst naar Mijnheer v. Delden.

Om in de Zonnelaan te komen, waar die heer woonde, moesten ze de heele stad en een gedeelte van het bosch door.

Jaap keek zijn oogen uit. De vele winkels in de stad vond hij erg mooi, maar het bosch vond hij toch nog mooier.

De verschillende tinten en kleuren die hij in de duinen bewonderd had, waren ook hier, maar in veel grooter verscheidenheid.

Jaap werd er stil van, toen hij daar aan vaders hand langs den weg liep, vanwaar je het uitzicht op het bosch had.

Hij had het gevoel of hij in een betooverden tuin keek. Geen auto's of menschen zag hij meer, alleen het sprookje van rood en goud.

„Kom jongen”, zei vader, en trok hem mee, „den weg oversteken”.

Nu liepen ze recht er op af. Jaap haalde diep adem. Mocht hij maar zoo in die sprookjeswereld loopen?

Vol eerbied keek hij op naar de boomen met hun gouden schat. „Wat mooi vader”, zei hij eindelijk met een diepen zucht.

„Nou hè”, zei vader zacht en hij drukte Jaaps hand nog wat steviger.

Dit maakte Jaap nog blijer. Hij gevoelde dat vader net zoo genoot als hij.

Kijk daar was de groote weg alweer en nu liep vader zomaar het hek van een prachtige villa binnen.

Hij belde en een meisje deed open. Nu begon er weer een nieuw sprookje voor Jaap. Vader ging met Mijnheer in een kamertje en 't meisje nam Jaap mee naar de keuken.

„Wacht hier maar even op je vader”, zei ze vriendelijk, „wil je een glas melk?”

„Alstublieft juffrouw”, antwoordde Jaap.

Verbaasd zat hij rond te kijken. Die keuken was net zoo groot als hun huiskamer. Hoe groot zouden dan de kamers wel niet zijn? 't Meisje ging weer aan haar werk en Jaap zat maar te peinzen.

Hij keek in den tuin, wat een mooie bloemen bloeiden daar nog. Dat moest moeder eens zien, die hield zooveel van bloemen en in hun winderig tuintje was alles al uitgebloeid.

Hè, als hij hier eens een bos bloemen mocht plukken voor moeder!

Maar dat ging natuurlijk niet, stel je voor dat je daarom ging vragen, Jaap moest er in zichzelf om lachen.

Opeens viel hem iets in. Had hij op 't stationsplein geen mannen met bloemen zien staan?

Hij had nog een kwartje in zijn portemonnaie zitten, dat hij van oom Bram had gekregen, toen die den laatsten keer bij hen was.

Als hij daarvan eens bloemen voor moeder kocht!

Ring, ring, een scherp belletje stoorde Jaaps overpeinzingen. „Mijnheer belt, je vader is zeker klaar, ga maar mee”, zei het meisje!

Mijnheer stond nog wat met vader in de gang te praten. „Zoo, is dat uw zoon?” vroeg hij, „een flinke jongen, hoor, dag vent, geef me eens een hand.”

Verlegen gaf Jaap een hand en fluisterde schuchter „dag mijnheer.”

Hij was blij toen hij weer met vader op straat stond. Weer gingen ze door het sprookjesland en Jaap voelde zich nog blijer dan daarstraks, want nu had hij dat mooie plannetje bedacht.

Zou hij het dadelijk aan vader vertellen? Nee, hij zou maar even wachten, 't was zoo leuk een geheim met je zelf.

In de stad moesten ze eerst een paar boodschappen doen.

„Ziezoo”, zei vader, toen ze een winkel uitkwamen, de rest doen we straks wel, nu gaan we eerst wat eten, heb je trek Jaap?”

„Nou en of vader”. Doordat hij 's morgens zoo weinig gegeten had, had Jaap zelfs erge trek.

Vol verwachting ging hij met vader mee. Waar zouden ze heen gaan?

Daar liep vader maar zoo de openstaande deur van een huis binnen. Mocht dat wel?

Voordat Jaap iets kon vragen opende vader een tweede deur en nu zag Jaap een groote zaal waar menschen aan tafeltjes zaten te eten of te drinken en begreep hij dat het een restaurant was.

Vader ging aan een tafeltje bij het raam zitten, zoodat Jaap ook fijn naar buiten kon kijken.

„Wat wil je eten m'n jongen?” Vader nam een kaart op en wees Jaap, dat je daarop kon zien wat je kon bestellen.

„Wat neemt u vader?” vroeg hij, „'tzelfde wat jij neemt, want jij mag kiezen vandaag.”

Veel nadenken had Jaap niet nodig, want maar even had hij de spijskaart ingezien, of hij riep „biefstuk vader”, dat wond hij toch zoo'n lekker eten.

Vader bestelde „twee biefstuk” en tot Jaaps groote verbazing kreeg je niet alleen vleesch en aardappelen, maar ook nog fijne doperwtjes en worteltjes erbij.

Wat smulde die Jaap, er bleef haast niets over. En tot besluit kreeg hij van vader nog een portie heerlijk ijs.

Toen ook dat verdwenen was, moesten ze weer op stap gaan. Vader had nog verscheidene boodschappen te doen. Eindelijk waren ze klaar, maar toen zei vader met een knipoogje: „we kunnen toch niet met leege handen thuiskomen?”

Jaap keek even verbaasd, met leege handen en ze hadden een tasch voll!

Maar toen begreep hij het meteen, als vader uit de stad kwam, bracht hij altijd iets mee.

Meestal wat lekkers, ook wel eens klein speelgoed voor de kleintjes. Nu dacht Jaap ook weer aan zijn mooi geheim, dat hij in al de drukte haast vergeten had.

Haastig vertelde hij het en vader vond het ook een goed idee en heel best dat Jaap het zelf betaalde.

„We kunnen ze nu ook wel koopen”, zei vader, „even verder staat een bloemenman.”

Ze kochten nu eerst voor zus een bébépopje, een heel kleintje, want op haar vorige had vader bij ongeluk getrapt.

Voor broer namen ze een mooie priktol mee en voor allemaal samen een zak met chocoladebeestjes.

„Nu nog even verder naar dien bloemenman”, zei vader, Jaap was moe. 't Was ook een drukke dag voor hem geweest. Daar was de bloemenman. Jaap zocht een groote bos goudbruine chrysanten uit en betaalde vol trots zelf.

Bloemen voor moeder.

„Nu gauw in de tram”, zei vader. In de tram voelde Jaap pas hoe moe hij was.

Hij leunde met zijn hoofd tegen vader aan en sliep al bijna toen de conducteur „station” riep.

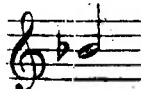
In den trein sliep hij echt, en droomerig sjokte hij achter vader het duinpad af. Maar thuis werd hij weer wakker, toen hij alles moest vertellen van dien heerlijken dag. Hij was nog altijd het meest verrukt over den „sprookjestuin”, zooals hij het noemde en dien beschreef hij heel nauwkeurig aan moeder. En wat was moeder blij met zijn bloemen! Jaap kroop na een lekker bord pap vlug onder de dekens en toen kwam al heel gauw het slaapmannetje en bracht hem in droomenland.

RAADSELS.

Voor ouderen :

7. Rebus.

I K H E

en en en en
 en en en en
 en en en en
 en en en en
 en en en en

8. Vul de onderstaande ladder in. Elk woord bestaat uit vijf letters; de middelste letters vormen van boven naar beneden den naam van een koninkrijk in Europa.

- ..X.. werpwapen.
- ..X.. marterachtig roofdier.
- ..X.. andere naam voor jongen.
- ..X.. stopplaats voor bus of tram.
- ..X.. vaak voorkomende verkoudheidsziekte.
- ..X.. snel vervoermiddel dat zich over rails voortbeweegt.

9. Twee dieren rijmen op elkaar
 Maar zijn niet van één soort.
 Het eene is groot, het andere klein
 Aan dom en bang denkt iedereen
 Die ze maar noemen hoort.
 Zoo dom als een
 Zoo bang als een

Voor jongeren :

7. Rebus.

+

P

8. Ik ben een edelman. Onthoofd mij, dan ben ik een vogel.
9. Weet ge soms of weet ge niet,
 Waar ge alles omgekeerd in ziet?

VOOR RAADSELVRIENDEN.

Ieder die meedoet aan het raadseloplossen moet eerst het onderstaande goed lezen.

I. Op een los blaadje schrijf je je naam, schuilnaam, leeftijd, woonplaats en adres. Daaronder de oplossingen.

II. Op een tweede blaadje of velletje postpapier schrijf je alleen je woonplaats, dan je schuilnaam, daaronder hoop ik een gezellig briefje te krijgen.

III. Je zendt alle raadsels van één maand tegelijk weg, doch vóór den 12en van de volgende maand. Op 't adres zet je: Aan Tante Koosje p. a. N.V. Uitgeversmaatschappij E. J. Bosch Jbzn., Prinsengracht 493, Amsterdam-C.

IV. Als je nu de raadsels goed hebt opgelost en je briefje hebt ingestuurd, precies zooals het hierboven staat, dan zoek ik uit dat werk de drie mooiste en die winnen den prijs. Dus doe je best.

DE OUWE SLOF.

Dikke Atie loopt te kraaien
 Als een jonge, vette haan.
 En zijn poezel-armpjes zwaaien,
 Tot.... hij een ouwe slof ziet staan.

Ziet hij goed? Ja hoor, daar staat ie....
 Gretig grijpt hij — al te vlug.
 Want daar ligt de driftige Atie
 Reeds te spart'len op zijn rug.

Doch hij strompelt overeind weer,
 Grijpt zijn prooi, en zet z'n voet
 Dapper in de wijde slof neer,
 Net zooals zijn moesje doet.

Voorwaarts nu! de tandjes klemmend
 Op elkander.... blijft hij stáán!
 Want de slof is als een remmend
 Blok aan 't been — Aat dūrf't niet gaan.

't Onderlipje trilt — en pruilend
 Wijst hij al maar naar beneên.
 „Tata! tata!” krijscht hij huilend
 Om die stouterd aan z'n been!

Eensklaps valt Aat op zijn broekje....
 Nijdig knijpt hij de ouwe slof,
 Slingert haar met kracht in 'n hoekje,
 Waar ze neersmakt met een plof!

ATé.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)

2) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

Aan weerszijden van de deuren waren vier hooge, openslaande ramen, die links tot de eetzaal behoorden, en rechts tot de gemeenschappelijke conversatiezaal. Aan de eetzaal was opzijde, aan den Zuidkant, een zeer ruime serre aangebracht, die met eenige treden toegang gaf tot een met tegels bevoerd terras, en dit weer tot een flink stuk tuin, waar groepjes stoelen en tafels zitplaats boden voor de toevallige gasten.

De achtertuin, een groot stuk grond met mooie boomgroepen, verschillende priëeltjes en tuinhuisjes, en kleurige bloemperken, werd gereserveerd voor de pension-gasten, die daar vrij en rustig van de lucht konden genieten als ze vermoeid waren van grootere tochten naar bosch en heide.

„Een héél onderhoud, zoo'n tuin!” vond de heer Verheul. „Dat kost zeker nog al wat?”

„Och, dat valt allemaal zoo mee op een dorp!” antwoordde de oude van Brakel. De hulp is hier niet zoo duur als in de stad, moet u denken. Kijk eens, 't zijn meestal vaste planten en struiken in de perken; het grasveld wordt om de paar weken in den zomer gemaaid met de tuinmachine en de grintpaden worden 's morgens vroeg aangeharkt. Daarvoor krijg je hier gemakkelijk een jongen, die blij is daarmee een paar kwartjes te verdienen. Neen, de tuin kost me niet zooveel!”

De tuinmeubels en de huisjes bleken in goeden staat te zijn, ook het schilderwerk aan de buitenzijde van het huis. Ieder jaar voor het seizoen begon moest het natuurlijk eens nagezien worden en bijgehouden waar weer, wind en zon het hadden aangetast. De groote zonzeilen echter, die voor alle ramen konden worden neergelaten, waren eene goede bescherming voor de te felle zonnehitte, die de grootste vijand was van het schilderwerk.

De bovenverdieping, die aan de voorzijde negen vensters had, met een balcon voor de drie middelste daarvan, was in slaapvertrekken verdeeld, met enkele badkamers erbij. Daar was plaats voor zestien bedden, en de verdieping daarboven bevatte aan de voorzijde nog vier eenpersoons-kamers, en aan de achterzijde slaapkamers voor den

hotelhouder en gezin en voor eenigen van het personeel. Was er in den zomer veel hulp noodig, dan werden de kellers ondergebracht op het dorp, terwijl de kamermeisjes in het hôtél zelf sliepen.

Een uitbouw opzijde van het huis bevatte een woon- en zitkamer en een klein kantoor voor den eigenaar en de zijnen.

Het geheel maakte een goed-onderhouden en prettigen indruk, die den gasten niet anders dan aantrekken en bevallen kon. De kamers waren eenvoudig maar smaakvol gemeubeld, niet met van die half-versleten saamgeraapte stukken, en de aparte zitkamers gelijkvloers, die aan de tuinzijde gelegen waren achter eet- en conversatiezaal, boden den zomergasten gezellige zitjes aan vol gemak en huiselijkheid, als regenachtige dagen of kille avonden hen dwongen binnenshuis te blijven.

Verheul en zijn vrouw keken elkaar telkens eens met een blik van verstandhouding aan, om elkaar zwijgend hunne ingenomenheid met alles te toonen, en de notaris had ook al direct gezien, dat zijne vrienden uit B. wel genegen waren op zijn voorstel tot overname van Beukenhorst in te gaan.

Nu restte nog het bezichtigen van keukens, voorraadkamers en kelders, en toen deze allen in denzelfden goeden staat waren bevonden als al het andere, hadden de Verheuls in hun hart al wel besloten op den koop in te gaan en het bedrijf van Beukenhorst over te nemen.

„En nu nog een en ander over de verbindingen met de stad, over de scholen en dergelijke,” zei de notaris, toen de eigenaars en hun gasten weer bijezaten in de rustige huiskamer van den uitbouw.

„Nu, mijnheer de Mooy, dat weet u zelf wel zoo ongeveer. We hebben het locaal-treintje naar T., dat zoowat elk uur rijdt, en de groote treinverbinding met V. We kunnen de gasten dus van twee zijden verwachten. Maar sedert u hier het vorige jaar was, hebben we drie verschillende autobuslijnen gekregen, en dat geeft een groot gemak voor het verkeer. Hier vlak bij, op de markt, rijden deze bussen af, één over al de tusschenliggende kleine plaatsen naar T., één naar de groote bosschen van het oude kasteel „Nijengeest”, en een heelemaal naar K. waar men een stukje zeestrand heeft en 's zomers kan

gaan baden. Een paar aardige uitstapjes dus van hier uit."

"Ja," zeide de notaris, "en wat nu de scholen betreft? Want mijnheer Verheul moet daarmee voor zijn dochtertje rekening houden."

"Wel, heel veel jongelui van hier gaan school in T., met het locaaltreintje, dat is korter verbinding dan met de bus. In T. is een normaalschool voor onderwijzeressen, een Hoogere Burgerschool, een meisjesschool, en allerlei particuliere instellingen, zelfs een cursus voor machine-schrijven en stenographie kan men daar volgen. Het reizen is met een abonnement of een tienrittenboekje volstrekt niet kostbaar, en voor het koffiedrinken tusschen den middag is er gelegenheid te over in T. Daar zijn zoo van die vaste adressen waar de schooljeugd onder toezicht rustig de vrije uren kan doorbrengen."

"Ja," zei mevrouw Van Brakel, "bij de Boonstra's, hè man, en de Van Zoeten's, en de Kievits, O, ik kan u adressen genoeg geven."

"Prachtig, mevrouw," zei Mia's moeder opgewekt, "u begrijpt wel, dat we in de eerste plaats aan ons meisje moeten denken, dat haar opvoeding en toekomst niet lijden onder de verplaatsing naar een klein dorp als G."

"Natuurlijk mevrouwtje, dat spreekt. Maar maak u daarover niet bezorgd, ze zal er niets bij verliezen, en er mee winnen, dat ze tenminste in haar vrijen tijd gezonde lucht kan happen."

"En voor mijn man zou dat laatste zeker wel de gróóste winst zijn!" meende mevrouw Verheul, terwijl ze het gezonde, blozende uiterlijk van den ouden heer Van Brakel vergeleek met het bleeke, zwakke gezicht van haar man.

"O, u zult eens zien, die wordt hier heelmaal een andere!" antwoordde de opgewekte oude vrouw.

Terwijl de beide dames zich zoo langzaam aan geheel tot elkaar gekeerd hadden en een levendig gesprek met haar beiden voortzetten, hadden de drie heeren de zaken zelf ter hand genomen en met praten en vragen, cijfers en lijsten, waren ze het onderling al wel geheel eens geworden. Beiden, Verheul en de oude Van Brakel, vertrouwden den notaris volkomen als tusschenpersoon, en ze stemden ten slotte in met al zijn voorstellen. Er werd dus beslo-

ten, zooals we reeds hoorden, dat de Verheuls zoo gauw mogelijk naar G. zouden komen en dit zomerseizoen gedeeltelijk te zamen met de Van Brakels, zouden werken op Beukenhorst. In den herfst zou dan de rest besloten worden.

"Eén bezwaar heb ik", zei mevrouw Verheul, toen de heeren mededeelden wat ze besproken hadden.

"En dat is, mevrouw?" vroeg de notaris.

"Onze Mia. Kijk eens, als we ze nu van school nemen in B. en hier een andere gelegenheid tot leeren voor haar zoeken — want het is nog bijna drie maanden vóór de groote vacantie — dan zouden we in October, als we eens anders besloten, haar weer terug moeten nemen naar B. Want ik heb u al verteld, dat wij waarschijnlijk plaatsvervangers voor de lunchroom kunnen vinden gedurende de maanden, dat wij hier zijn. We kunnen dan altijd nog terug, en werpen niet alles weg, wat we nu vast hebben."

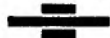
(Wordt vervolgd.)

Als de appels rijp zijn.

ONZE COURANT

BINNENLAND

IN HET „GEVANG”.

Dat de vakantie nog wel eens op onplezierige manier veranderd kan worden in een gedwongen vakantie is dit jaar in Duitschland gebleken. Er was een jongmensch uit Zaandam, die met zijn vriend een vakantie-reis naar Duitschland maakte op de fiets. Maar nauwelijks waren ze de grens over, of ze werden al gearresteerd. En in plaats van luchtig den nacht door te brengen in hun kampeertent, werden ze in het arrestantenhok gestopt en moesten daar maar slapen.

Wat hadden deze jonge menschen toch voor kwaad gedaan?

Wel toen hun bagage gecontroleerd werd, bleek dat één van hen behalve de stokken voor zijn kampeertent, ook een wapenstok bij zich had. Er zat wel geen looden knop in, maar het was toch een stok waar je iemand een gevaarlijken klap mee kon geven.

Nu is het verboden om wapens te dragen en daarom werd onze fietser als gevaarlijk buitenlander in het „Deutsche Gefang” gestopt. Meer dan drie weken heeft hij daar gezeten, zonder dat iemand iets kon doen om hem er uit te helpen. Zoo duurde zijn vakantie langer dan hij gedacht had, maar prettig zal hij het wel niet hebben gevonden.

EEN KOE IN BED.

Te Lankhuis, gemeente Uden lag een arbeider nog rustig te slapen, toen hij plotseling wakker schrok, doordat een koe uit de lucht kwam vallen en naast hem in bed stapte. Ik denk niet dat de man nog lang in bed gelegen heeft. Te meer omdat de koe den ongewonen weg door het dak had genomen, zoodat er nu boven zijn hoofd een groot gat was, waardoor het leelijk tochtte. Buiten gekomen ontdekte hij een paar ontselde mannen, die plotseling hun koe hadden zien verdwijnen, en nu bang waren dat er een ongeluk was gebeurd. Dat viel gelukkig mee. Ze moesten nu natuurlijk vertellen hoe de koe daar gekomen was, en dat was heel eenvoudig. De koe zou 's morgens in de weide worden gevangen om afgeleverd te worden aan een koper, maar de koe liet zich niet vangen. Ze wipte op een strooiselhoop en vandaar op het lage huisje. Helaas was dat dak niet sterk genoeg om een koe te dragen, zoodat het beest er door zakte in de armen van den man die daaronder rustig lag te slapen. Op deze manier wordt je niet elken dag „goeie morgen” gewenscht.

DE IEPENZIEKTE.

Dit is geen nieuwe ziekte. Al jaren lang zien we het gebeuren dat de mooiste boomen omgehouden moeten worden, omdat ze door een doodelijke ziekte zijn aangetast. Lang is er gezocht naar de oorzaak ervan en lang niet alle onderzoekers waren het met elkaar eens. Nu zijn toch verschillende onderzoekers het met elkaar eens geworden dat de schuldige overbrenger, de iepenspintkever is. Deze kever is zelfs al schadelijk voor de iepen, omdat ze aan schors en blad vreet. Maar nu is bovendien gebleken dat de ziektekiem van de iepenziekte ook door deze kever wordt overgebracht.

BUITENLAND

NA 3000 JAAR.

Een paar jaar geleden werd er veel gesproken over den Egyptischen Koning Toetankamen. Zijn graf werd gevonden en allerlei voorwerpen er uit gehaald, die het bestudeeren waard waren. Onder meer werden er erwten gevonden, en men was nieuwsgierig of de erwten die meer dan 3000 jaar oud waren ook nog kiemkracht zouden bezitten. En ja, hoe wonderlijk is het leven dat God mensch en plant en dier geeft, deze erwten gingen waarlijk nog groeien. Een Deensch professor die bij de opgravingen aanwezig was, had wat van die erwten meegebracht en gezaaid in een tuin te Smaaland. Dit gebeurde in 1930. De oogst was maar klein. Twee erwten van dezen nieuwen oogst, kwamen in het bezit van een zekeren mijnheer Stensson, die plantte deze twee en kreeg een oogst van 202 erwten. Van deze heeft hij er 65 opnieuw gepoot, die alle opgekomen zijn en nu een rijken oogst beloven. De planten worden vier tot zes voet hoog en dragen trossen van roode en witte bloemen. De medeburgers van Stensson stellen veel belang in het geval en leven mee met den welstand van de erwten. Is het ook niet merkwaardig dat na 3000 jaar dit zaad nog precies dezelfde eigenschappen bezit als toen het in het graf van Toetankamen werd ingesloten?

TEGEN HET KREUKEN VAN KATOEN.

Telkens worden er nieuwe dingen bedacht om de waren beter op de markt te brengen.

Een goedkoope en prettige stof voor dames- en kinderjurken is katoen. Jammer dat het zoo gauw kreukt zei men altijd, en daarom kon een jurkje dat netjes zonder kreukten moest zitten, niet van katoen zijn. Nu heeft een Engelsche firma er iets op gevonden, waardoor de katoen niet duurder wordt en toch niet meer kreukt. De firma hoopt nu op deze manier nog meer van haar katoentjes te kunnen verkoopen.

SCHILDERIJEN-VEILING.

In Stockholm wordt binnenkort een schilderijen-veiling gehouden, waar wel veel belangstelling voor zal zijn. In de eerste plaats zijn de schilderijen afkomstig van een man, die schat- en schatrijk was, maar zelfmoord pleegde, omdat zijn zaken niet in orde waren en al zijn rijkdom slechts schijn was. Die man heette Ivar Kreuger.

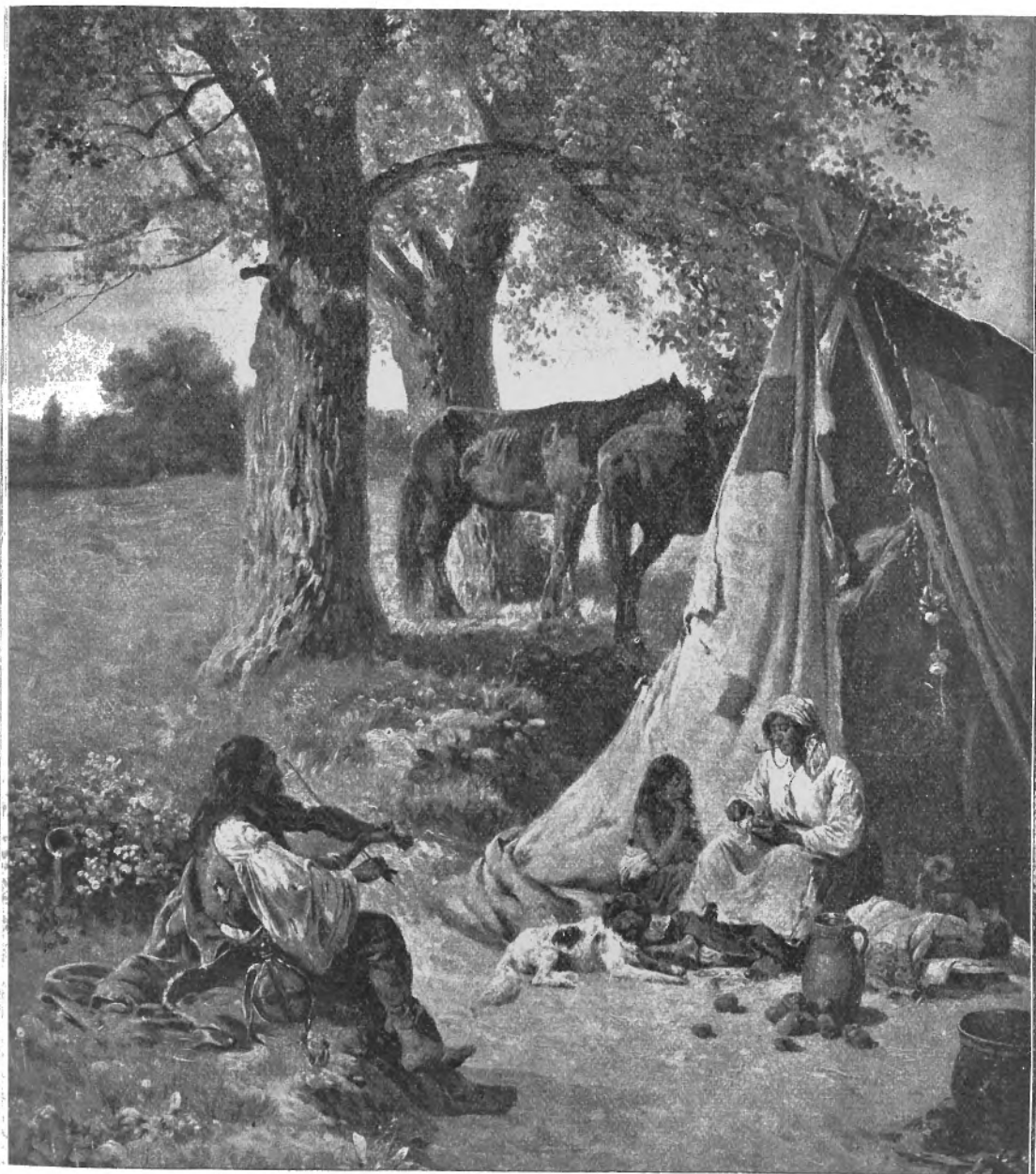
Hij had een verzameling prachtige schilderijen, die een museum eer zou aandoen, dus in de tweede plaats stelt ieder er belang in waar zulke mooie schilderijen blijven en hoeveel geld ze opbrengen. Kreuger had 48 schilderijen van Vlaamsche en Nederlandsche meesters, die hij alle tegelijk had gekocht van een beroemden verzamelaar. Er zijn schilderijen bij van Ruysdael en Govert Flinck, van Nicolaas Maes en Hobbema, van Rembrandt zijn er geen schilderijen, maar wel zes etsen. Een ets is een afdruk op papier van een teekening die eerst op een stalen plaat is gemaakt door er op een bepaalde manier met scherp vocht op in te werken. Deze schilderijen waren niet allemaal in Stockholm, maar voor een groot deel ook in New York waar de man ook een paleis had. Wat was hij rijk en wat is hij arm.

BEHOORT BIJ „HET SCHOUWVENSTER” VAN VRIJDAG 23 SEPTEMBER 1932

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-M^U. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

De Zigeuners.

POPPENMOEDERTJE.

Liesje keek naar buiten met een o, zoo treurig gezichtje. Naar buiten, waar de andere kinderen vroolijk speelden, terwijl zij binnen moest blijven.

Hoe kwam dat dan? Was zij ziek of stout geweest? Neen hoor, geen van beiden. Lies was niet ziek maar wel haar broertje Bob; die had roodvonk en daar dit een besmettelijke ziekte is, mocht Liesje in geen zes weken naar school of met andere kinderen spelen.

Eerst had ze het wel leuk gevonden om vakantie te hebben als iedereen naar school moest.

Je kon zoo prettig spelen en lezen en... je behoefde 's morgens ook niet zoo vroeg je bed uit. Dat laatste vooral was fijn.

Maar na een week begon het haar al geducht te vervelen. Ze had niet gedacht dat het zóo saai zou zijn.

Moeder zag ze haast niet, die moest boven blijven, bij Bob. Ze mocht bij Liesje niet komen omdat deze dan misschien ook ziek zou worden.

Grootmoeder deed nu het huishouden, Grootmoeder was wel lief maar ze was al oud en kon niet zooveel drukte velen. Dus Liesje moest zichzelf maar bezig houden. Natuurlijk moest ze schoolwerk maken, maar dat ging ook al niet zoo prettig als op school.

Je begreep je sommen veel beter als je ze met alle kinderen tegelijk leerde en met taal was dat al net hetzelfde. Aan het handwerk voor school kon ze niets meer doen. Het leuke manteltje, dat ze aan 't breien was, lag onafgemaakt in haar breimandje.

Grootmoeder kon haar hierbij niet helpen en Moeder mocht niet helpen. Als Liesje daaraan dacht kreeg ze haast traantjes in de oogen; ze hield zooveel van handwerken en nu kwamen ze op school haar allemaal voor.

Het spelen ging ook niet prettig alleen. Als je gewend bent met z'n tweeën te spelen, wil het alleen niet vlotten.

De prettigste tijd van den dag was 's avonds, als Vader thuiskwam. Dan hielp Vader haar aan haar werk en na het eten deden ze dan samen nog een spelletje.

Dat uurtje ging Liesje altijd veel te gauw om naar haar zin en ze verlangde er den heelen dag naar.

Ook nu keek ze telkens op de klok om te zien of de tijd nog haast niet opschoot. Maar het was pas drie uur en voor half zes kwam Vader niet thuis.

„Kom vrouwtje”, zei Grootmoeder, „ga eens wat spelen.” Lies keerde zich om. „Wat zal ik spelen Grootmoeder?”

„Als je eens met je poppen ging spelen dat ze naar een partij gingen en dat ze hun mooiste kleeren aan moesten hebben. Je kan dan met je serviesje de tafel dekken en als je eten noodig hebt kom je dat hier maar koopen, ik ben de winkel.”

Liesjes gezichtje klaarde heelemaal op. Wat een leuk plan. Grootmoeder was toch maar een schat, om zoo met haar te willen spelen.

Ze ging naar haar poppenhoekje, o foei wat zag het er daar uit.

Geen pop die behoorlijk op haar stoel zat, de poppenwagen heelemaal overhoop en 't tafelleedje scheef.

't Leek nog heelemaal niet partijachtig, maar dat zou wel komen. Eerst den wagen maar netjes maken, dan kon ze daarmede straks boodschappen gaan doen.

Ze haalde er alles uit en begon het er toen weer keurig netjes in te leggen. Ziezoo wie mochten nu mee en wie moesten thuisblijven? Liesje bekeek haar troepje eens, natuurlijk To en Els, die hadden hoeden en mantels. To had zelfs een mof en dat stond, al was het zomer, toch altijd netjes.

Maar wat zagen die kinderen er vuil en stoffig uit. „Grootmoeder kijk dat gezichtje eens vuil zijn, hoe komt dat nu weer schoon?” „Hoe komt jou gezicht schoon als het vuil is?”, lachte Grootmoe.

„Dan wasch ik het natuurlijk”, zei Lies ook lachend. „Nu wasch die pop dan ook.”

„Mag dat dan?”, vroeg Liesje aarzelend, „is dat niet teveel geknoei?”

„Je bent nu zoo groot dat je wel niet meer zal knoeien”, was Grootmoe's antwoord, „vraag aan Leentje maar een bakje water, zeep en een handdoek.”

Liesje haalde het en nu begon een nieuw pretje, alle poppen werden uitgekleeft, werden gewasschen en moesten dan weer aangekleed. Het nam heel wat tijd in beslag eer dat al die zeven kinderen in hun beste pakje waren gestoken, en bij alles moest Grootmoe raad geven.

Of ze Betsie een roze of blauwe strik in 't haar zou doen of ze het haar van de tweelingen To en Els op zou steken, of niet, en zoo voort. Grootmoeder antwoordde geduldig op al die vragen en eindelijk waren alle poppen keurig gereed en zaten ze op kleine stoeltjes om de tafel. Nu moest de tafel nog gereed gemaakt worden. Liesje ging eerst dekken met haar keurige eetserviesje.

Ze wist hoe het hoorde, hoor. Elke pop kreeg een servetje voor en een bord, vork, mes en lepel. Midden op tafel kwamen de schaaltes te staan, maar die schaaltes waren nog leeg.

En de poppen hadden al hun servetjes voor, dat was toch naar, vind je niet?

Stel je voor dat Moeder eerst de tafel dekte en je een servetje voordeed en dan pas eten ging koopen en koken.

Maar Liesje was maar een poppenmoedertje, dat is altijd wat anders dan een gewone Moeder. Els en To werden nu in den wagen gezet en Lies reed naar Grootmoe om inkoopen te doen.

„Tingeling” deed ze toen ze vlak bij was. Grootmoe legde haar werk neer en vroeg „Wat blijft U Mevrouw?”

„Ik wilde graag aardappelen en groente en vleesch en een pudding hebben”, zei Liesje, „kan ik dat allemaal hier krijgen?”

„Zeker dame”, was 't antwoord en Grootmoe nam een groote trommel van tafel en haalde er eenige gepelde apennootjes uit. „Hoeveel aardappelen blijft u?” „Twee kilo alstublieft.”

Grootmoe deed een handvol in een zakje dat ze uit de tafella haalde. Toen kwamen er rozijntjes uit de trommel. „Hier heb ik heerlijke zoete appelen, zal ik daar maar een pond van geven?”

Lies knikte, ze keek nu niet verdrietig meer; wat speelde Grootmoe echt. Ze was benieuwd wat vleesch en pudding zou wezen en zou dat ook uit die trommel komen?

Ja hoor, 't vleesch tenminste wel, dat bestond uit... Flikjes.

Maar de pudding moest ze maar even gaan halen uit den winkel aan 't eind van de gang. Ze

kon de kleintjes wel hier laten, daar zou de winkeljuffrouw wel zoo lang op passen.

Liesje liep haastig de gang door en kreeg in de keuken van Leentje een heerlijk stukje dat van de pudding van gisteren was overgebleven. Nee maar, dat was echt.

Toen ze bij Grootmoe terug was gekomen betaalde ze haar boodschappen en ging gauw naar huis. Even later waren alle schaaltes gevuld.

Ja dat was ook raar, ze kookte het eten niet eens, dat is voor poppen zeker niet noodig.

Nu werd er opgeschept en de smulpartij kon beginnen. Nu de poppen deden goed hun best en de poppenmoeder nog meer, zoodat na een poosje van het heele feestmaal niets meer over was.

Toen mocht Liesje met Grootmoe samen alles afwasschen en daarna moesten de poppen naar bed.

Terwijl ze er nog mee bezig was, kwam Vader thuis.

Na het eten moest Vader gauw weg en Liesje ging verder met haar poppen voor den nacht gereed te maken.

„Ziezoo“, zei ze eindelijk, „nu liggen ze er geloof ik allemaal in. Ze telde de poppen maar kwam maar tot zes.

Hoe kon dat nu?

En wie was er dan weg? Nu zag ze het. Greta de heele houten pop was er niet meer. Wel vond ze haar jurkje, maar ook haar nachtponnetje, hoe kon dat nu?

Opeens wist ze het. Toen Vader thuis kwam was ze juist met Greta bezig; maar waar had ze haar dan neergelegd? Zoekend keek Liesje rond, daar viel haar oog op de vensterbank die echter nu leeg en verlaten stond. Ze gaf een gil van schrik, zoodat Grootmoe opschrok en zei, „kindje wat is er?”

Lies begon te huilen en snikte, „o, Grootmoe, Greta is uit het raam gevallen“. „Hoe kan dat nu?“, vroeg Grootmoe.

„Ik heb haar op de vensterbank gezet en nu is ze er uitgevallen.“

Grootmoe kon dat haast niet gelooven. „Misschien heeft Leentje haar weggenomen voor een grapje. Kom, kindje, huil niet zoo, we zullen nog eens goed zoeken“. Liesje droogde haar tranen en ging ijverig aan het zoeken maar zonder resultaat.

Nergens was Greta te vinden, Leentje wist er ook niets van en tenslotte ging Grootmoe ook gelooven dat ze uit het raam gevallen was.

„We zullen aan Vader vragen wat 't beste is, een advertentie zetten of naar het politiebureau gaan. Zij komt vast nog wel terecht hoor liefje“, zei Grootmoe troostend.

Liesje keek erg bedroefd, de menschen die haar gevonden hebben, zullen mij wel een rare moeder vinden want ze was in haar onderjurk en haar haar zat zoo slordig.

Bij die gedachte dreigden de tranen weer door te komen. Grootmoeder troostte haar zoo goed mogelijk, ze moest nu maar niet meer huilen, daar kwam Greta toch niet mee terug.

Het beste wat ze doen kon, was gauw naar bed te gaan. Liesje ging gauw naar bed maar ze was niet gauw in slaap. Aldoor moest ze aan haar pop denken; waar zou ze nu zijn?, zou ze 't erg koud hebben? Eindelijk sloot ze de oogjes en vouwde haar handjes en bad zachtjes dat Greta weer terug mocht komen. Toen viel ze gerust in slaap.

Den volgenden morgen werd Vader het heele verhaal gedaan en Vader beloofde eerst bij de

politie te zullen hooren en als die er niets van wisten een advertentie te plaatsen.

Dien zelfden avond stond het al in de krant: „Wie de pop die uit het raam van Narcisstraat 11 gevallen is, gevonden heeft, wordt verzocht deze aan het genoemde adres terug te bezorgen.“

Nu wachtte Liesje vol spanning of er antwoord op die advertentie zou komen. Er verliepen een paar dagen en nog hadden ze niets van de pop gehoord.

„Ze komt vast nooit meer terug“, zei Liesje, maar Grootmoeder en Vader troostten haar door te zeggen dat misschien niet iedereen dadelijk de advertentie gelezen had en dat Greta dus nog best terecht kon komen. En ze hadden gelijk.

Vier dagen na het ongeluk werd er gebeld en kwam Leenje binnen met een pakje voor „de Jonggefuffrouw v. d. Berg“. Liesje maakte het gauw open, wat kwam er uit? Een doos.

Wat zat er in die doos? Dat raden jullie toch nooit. Zal ik het dan maar zeggen?

Greta. Ja, uit de doos haalde Liesje Greta. Maar hoe?, in haar onderjurk? Geen sprake van hoor. Een beeldige lichtblauwe blouse had ze aan op een donkerblauw rokje en ook een blauw manteltje.

Haar haar was keurig opgemaakt en ze had een allerliefst hoedje op.

Liesje wist niet wat ze zag. Met open mond stond ze er naar te kijken. „Van wie komt dat nu“, zei ze eindelijk tegen Grootmoe. „Kijk eens in de doos of er geen briefje bij is“, zei deze. Lies keek in de doos en uitte opnieuw een kreet van verrassing. Daar lag een keurige nachtzak met een nachtpon er in en daar onder lag een briefje. Wil je graag weten wat er in stond? Ik zal het voor je opschrijven.

Lieve . . .

„Ja nu weet ik niet hoe je heet, alleen je achternaam weet ik. Ik hoop dat je niet boos op me bent, dat ik je pop zoolang gehouden heb. Ik vond haar onder het raam en wilde haar eerst meteen terug geven.

Maar toen bedacht ik me opeens. 't Leek me zoo leuk om haar eens keurig aan te kleeden en dan zoo aan je te sturen.

Ik hoop dat je er niet teveel verdriet van gehad hebt. Wil je me eens op komen zoeken? Ik woon alleen in een groot huis en houd veel van kinderen, je moeder kent me wel een beetje.

Als er geen roodvonk meer bij je in huis is, moet je maar eens komen.

Met vriendelijke groeten,

Mevrouw VERMEULEN.

Je begrijpt hoe blij Liesje was en hoe leuk ze het thuis allemaal vonden.

Liesje schreef dadelijk een briefje terug om te bedanken en toen Rob weer beter was en het papier „Besmettelijke ziekte Roodvonk“ van de deur af was ging Moes een keer met hun naar Mevrouw Vermeulen.

't Was een prettig bezoek en Liesje en Rob zijn er na dien eenen keer nog dikwijls geweest. En Liesje zei wel eens tegen Moes. „'t Is toch maar goed dat Greta uit het raam gevallen is, anders hadden we Mevrouw Vermeulen niet gekend, en zoo dikwijls naar haar toe kunnen gaan. En 't is er toch zoo fijn.“

En Moes gaf haar natuurlijk volkomen gelijk.

ANS v. d. SLUIJS.

er geen Europeesche leiding is, het zaakje verkeerd marcheert."

Toen Schootzeil de zaak met Erdal en de andere invloedrijke negers besprak, trokken ze een benauwd gezicht, hetgeen onze schipper trouwens wel verwacht had.

"Ja maatjes", zei Schootzeil, "al hebben jelui er bezwaar tegen dat ik wegga, ik kan hier niet altijd blijven. Ik heb mijn best voor jelui gedaan en de boel marcheert hier heel aardig, maar op den duur gaat het zoo niet! Het is me hier veel te warm en ik verlang naar mijn land terug. En probeeren jelui nu maar niet me hier te houden, want dan krijg ik heimwee en dan kan ik toch niet regeeren. Maar ik zal wel eens op Otapa gaan praten. Misschien kan ik iemand vinden, die de zaken van mij wil overnemen."

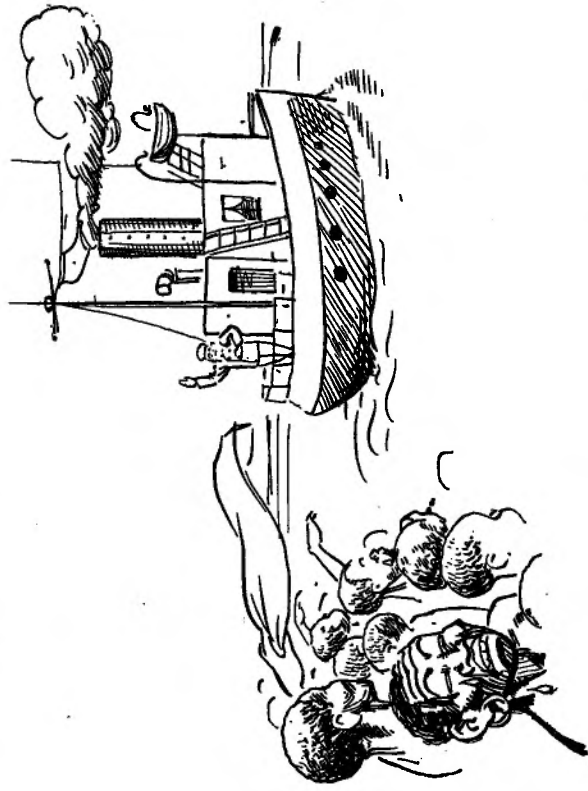
De handelslui op Otapa, die goede zaken gedaan hadden met de onderdanen van Koning Schootzeil, waren heelmaal niet blij, dat hij wegging. Doch toen ze zagen, dat het ernst was en dat de oude heer niet blijven wilde, haalden ze een handelaar in olifantstanden, die werkelijk goed met de negers kon opschieten, over, om in Schootzeils plaats Koning te worden. Koning Hebi-Kjou-Da-Ar had, toen hij van Schootzeil's vertrek hoorde, eigenlijk wel zin in dat baantje, maar de negers moesten niets van hem hebben. Er werd besloten, dat Schootzeil en juffrouw Slotter het eerst weg zouden gaan en dat de andere reisgenooten, die gebleven waren, later zouden volgen. Schootzeil lichtte zijn opvolger over alles in en liet hem beloven, dat hij de negers goed zou behandelen en niet alleen het oog zou hebben op eigen voordeel. Eindelijk was de groote dag aangebroken, dat schipper Schootzeil en juffrouw Slotter, vergezeld van het hondje Hannes, zouden vertrekken. Een schip van Otapa kwam hen halen. Het afscheid van de negers viel Schootzeil zwaar en er waren onder de zwartjes velen, die huilden als kinderen. Vooral Erdal had moeite z'n aandoening meester te blijven.

Wat een negers waren er samengestroomd bij de aanlegplaats van de boot! Van alle kanten klonken de toejuichin-

gen door de lucht. Er scheen geen einde te komen aan het afscheid nemen. Dan werd Schootzeil weer door dien, dan weer door een anderen neger opgehouden en allen verklaarden, dat ze nooit zoo'n goeden koning gehad hadden en dat het land zeker niet tot zoo'n bloei zou zijn gekomen, als Schootzeil niet in handen van den ouden Koning Oekelekoë gevallen was. Eindelijk werd het juffrouw Slotter te machtig: „Kom Schipper, schiet op een beetje".

„Kalmpjes aan, juffer", zei Schootzeil, „nu ben ik nog koning en heb ik te commandeeren."

„Maar het heet nu lang genoeg geduurd. Ik begin naar mijn keukentje te verlangen."

Eindelijk, eindelijk waren ze aan boord en onder donderende toejuichingen van de negers zette het schip koers naar Otapa, om Schootzeil, juffrouw Slotter en het hondje Hannes naar den grooten stoomer te brengen, die hen naar

RAADSELS.

Raadsels voor ouderen.

10. Rebus.

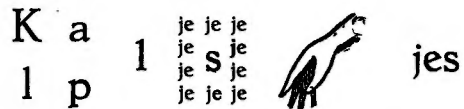
11. Het geheel bestaat uit 14 letters en houdt ik met mijn neven en nichten.

- 1, 3, 4, 2 is een drank.
2, 12, 13, 14 is rond.
10, 11 lengtemaat.
11, 7, 10, 5 een goede eigenschap.
6, 7, 8, 9, 10, 11 soort quitantie.

12. Wees nu heel knap in het raden
En zeg mij dan
in welke pan
Men niets kan bakken of kan braden?

Voor jongeren.

10 Rebus.

11. Maak van de helft van een paal en de helft van de maan eens twee menschen.
12. Wie heel knap is
Zegt mij ras
Hoeveel druppels water kunnen in een glas?

SLIM LIENTJE.

Zeg, heb ik jelui wel eens verteld
Van die kleine, domme Lien?
Die zat op school in de eerste klas
En daar telden ze pas tot tien.
Op een dag zei de juffrouw: „Nu opgelet!
„Nu komt er een nieuwe som!
En allemaal meedoen, want, die niet leert
Blijft altijd maar éven dom!
Nu schrijf ik een som voor je op het bord.
Hoeveel is zes plus drie?
Nu even goed denken, ik geef je wel tijd.
Ziezoo! Hoeveel is het, Marie?”
En Marietje staat rechtop in de bank.
En zegt: „Het is *negen*, juffrouw!”
„Jij bent een knappe meid, hoor, Marie!
En je wist het antwoord zoo gauw!”

Ons Lientje zet een verbaasd gezicht,
Met oogen, héél vragend en rond.
Ze begrijpt die malle juffrouw niet,
Die dat antwoord zoo prachtig vond!
Kan de juffrouw nu zèlf niet meer rekenen?

Lientje weet niet meer hoe ze het heeft!
Hoe kan de juffrouw nu zeggen: „Goed!”
Als je zoo'n verkeerd antwoord geeft!
De juffrouw heeft hen gisteren
Toch heel wat anders geleerd!
Maar.... als het gisteren *góéd* was, denkt
Lien,
Dan is het vandáág verkeerd!

Lien steekt parmantig haar vinger op,
En de juffrouw heeft het gezien.
„Heb jij het niet goed begrepen, zeg,
Of wou je wat vragen, Lien?”
„Ja juffrouw, ik begrijp er heüsch niets
van,

Van die som van zes plus drie!”
„Wát heb je dan niet begrepen, kind?”
„Het is *negen*, zegt Marie,
En gisteren hebt u pas gezegd,
En ik schreef het nog op mijn papier,
En u zette er nog een G. doorheen,
Dat negen was.... vijf en vier!”

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)

3) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

„Maar voor Mia vind je het misschien niet zoo dienstig, die verwisseling van school vóór wij zekerheid hebben?” vroeg Verheul, nu begrijpend wat het bezwaar was waarover zijne vrouw zoeven sprak.

„Juist; als ze met den overgang van school gaat, in B., dan kunnen we voor half September, als de vacantie om is, al wel weten, wat we zullen doen, en haar gewoon terugsturen naar de nieuwe klasse in B., of haar ineens bij 't begin van een nieuw leerjaar in T. op school doen. Dat is voor haar leeren toch veel beter.”

„Ja, maar . . . hoe zou dat dan móeten?” zei Verheul hulpeloos. „Om elken dag heen en weer te reizen tusschen G. en B. is veel te duur en te ver.”

„Mag ik eens wat voorstellen?” vroeg de notaris, die onder dit gesprek eens met zichzelf te rade was gegaan.

„Natuurlijk, gráág zelfs”, antwoordden de Verheuls.

„Kijk eens, de oplossing van deze moeilijkheid ligt eigenlijk voor de hand! Neem rustig het voorstel van de Van Brakels aan en ga zoo gauw mogelijk hierheen. En dan laat je Mia in B. op school tot de groote vacantie, en wel als onze gast op het Koningsplein. Neen, maak nu geen bezwaren!” ging hij haastig voort, toen hij bemerkte, dat de Verheuls den mond wilden openen tot tegenwerpingen. „Daarmee doen jelui onze Gonda, en óns ook, een groot plezier, en het lost immers ineens alle moeilijkheden op! Jelui vertrouwt ze ons toch wel toe?”

„O, natuurlijk, notaris!” zei mevrouw Verheul ontroerd, „maar dít is toch veel te veel! En zou mevrouw De Mooy dat dan maar goed vinden?”

„Daarvoor sta ik in! En Mia zal 't zelf ook wel plezierig vinden. Ze zal toch wel die paar maanden van u afkunnen?”

„Als ze weet dat het nóódig is, ja, dan well! Maar het is tè vriendelijk van u. . . .”

„Och, kom, dat groote huis van mij kan nog wel zoo'n klein ukje bergen! En 't lijkt mij voor de meisjes zoo aardig nog eens een poosje heelemaal samen te zijn, voor

ze elkaar voor een groot gedeelte van het jaar moeten missen. 't Zijn nu eenmaal zoo'n paar innige vriendinnen!”

„Ja! Door dik en dun!” lachte Verheul. „Dàárom! Dus zullen we maar zeggen, dat dit bezwaar opgelost is, mevrouw?”

„Als mevrouw De Mooy het goedvindt, dan neem ik 't héél graag aan voor Mia, notaris”, zeide Mia's moeder aangedaan. „U bent zoo'n echte vriend in nood!”

„Nu, daarop gaan we maar niet verder door! En reken er maar op, dat we u hier nog wel eens tusschendoor met de auto komen opzoeken. Op een Zaterdagmiddag gaat dat best eens!”

„Dát zou ik natuurlijk heerlijk vinden!” riep mevrouw Verheul, die 't in haar hart toch wel heel naar vond haar eenig kind zoo'n tijd lang te moeten missen.

Geruststellend lachte de notaris haar toe.

„En nu zullen we eens aan terugrijden denken”, zeide hij, opstaande. „Eerst nog een kop thee? Heeft u ze klaar, mevrouw Van Brakel? Dan wel graag, want het is nog een heele rit. U toch óók?” vroeg hij den Verheuls. Deze genoten nog een oogenblik mee van het geurige kopje thee, terwijl ze de laatste afspraken maakten met de eigenaars van Beukenhorst. Daarna reed de auto voor, en na een vriendelijk afscheid van de oude lieden, begaven de gasten zich weer op weg naar B. Onderweg werd nog veel nagepraat over de vriendelijke ontvangst op Beukenhorst en den gunstigen indruk, dien het geheel op de Verheuls, toch óók menschen van 't vak, gemaakt had.

„En nu moet ge me één plezier doen!” zei de notaris, terwijl zij het huis naderden. „Laat Mia nu nog niets hooren van ons afspraakje. Ik wilde zoo graag onze Gonda het genoegen gunnen het haar te vertellen! Afgesproken?”

„Natuurlijk, notaris! We laten niets merken. Wat zal het kind ervan opkijken!”

„Afgesproken dan! En hier zijn we weer thuis! Kijk eens, Mia en Gonda staan al voor 't raam op den uitkijk. Komt u er nog even uit, om mijn vrouw een en ander te vertellen?”

Na een goed half uur reed Mia met haar ouders naar huis terug in den auto van den notaris. Haar mondje stond natuurlijk niet stil van alle vragen over Beukenhorst. En vader en moeder hadden maar werk die alle te beantwoorden. Mia was verrukt van

de verhalen over den heerlijken tuin, het vriendelijk dorp en de mooie omgeving, en ze verlangde heusch al naar de verhuizing, al zei ze toch telkens tusschen al haar blijdschap door, dat het haar zoo speet van Gonda weg te moeten. De ouders glimlachten eens tegen elkaar, maar ze verklapten hun geheimpje niet.

's Avonds, toen Mia al lang sliep, en het echtpaar nog wat napraatte over de indrukken van dien dag, zeide Verheul eensklaps:

„Marie, als onze Mia bij de de Mooys gaat logeeren, al dien tijd, ben je dan niet bang, dat ze het later, bij ons, weer te eenvoudig zal vinden? Zoo'n rijke, weelderige omgeving, daaraan is ze hier niet gewend.”

„Neen!” zei Marie Verheul beslist. „Daarvoor ben ik geen oogenblik bang. Mia is een veel te eenvoudig en verstandig kind om zich door een beetje rijkdom het hoofd op hol te laten brengen. Ik ben heel blij, dat ze eens een paar maanden lang al de prettige dingen kan genieten, die wij haar niet geven kunnen. Dan heeft ze dat óók eens gehad. Maar dat ons meiske ontevreden zal worden als ze al die gemakken weer zal moeten missen, dat geloof ik niet. Laten we blij zijn, man, en het beschouwen als een groote goedheid van onzen Hemelschen Vader, dat Hij den notaris deze ingeving deed krijgen. En laten we er ons geen zorgen over maken, ik weet zeker, dat ze ongegrond zijn. In elk geval kunnen we ons kind aan Zijne hoede toevertrouwen in onze gebeden, en dan kunnen wij gerust over naar zijn!”

En haar man wist dat de moedige, trouwe vrouw aan zijn zijde ook hierin weer zijn hulp en steun zou zijn.

II. Een groote verrassing.

Het spreekt vanzelf dat de Verheuls, na het in het vorige hoofdstuk medegedeelde, direct werk ervan maakten de lunchroom voor eenigen tijd aan plaatsvervangers af te staan. De maatschappij in wier dienst zij waren stemde gelukkig, na ruggespraak met notaris de Mooy, die terdege voor zijn nieuwe bekenden ijverde, toe in eene tijdelijke vervanging,

en de lui, die de Verheuls hiervoor op 't oog hadden, konden direct in dienst treden als hun tegenwoordigheid geëischt werd. Zodoende waren de eerste weken vol drukte en zorgen om alles te schikken en in orde te maken. Mede met het oog op een mogelijken terugkeer naar B. meenden de Verheuls het verstandigst te doen, hun meubilair in de woning bij de lunchroom achter te laten, en zodoende dubbele verhuiskosten uit te sparen. Een slaapkamer op Beukenhorst was daar wel voor hen, en de plaatsvervangers konden in dien tijd hún meubelen wel gebruiken, ook al om onnoodige onkosten te sparen. Als alles beslist was kon de verhuizing dan plaats vinden en ieder het zijne ter bestemder plaatse bezorgen. Reeds een week na Pinksteren konden de Verheuls dus hun werk te G. aanvangen, maar vóór dien tijd moest Mia nog eerst verrast worden met het nieuws, dat zij bij Gonda zou mogen logeeren tot de groote vakantie toe.

Dit gebeurde op de volgende wijze.

(Wordt vervolgd).

Blijft U koffie?

ONZE COURANT

BINNENLAND

LEVE DE KONINGIN!

Onze Koningin heeft in het Gooi een nieuw Blinden-instituut geopend, en bij deze gelegenheid hebben de bewoners van het Gooi de Koningin een hulde gebracht die ontroerend is.

Toen het bekend werd dat de Koningin zou komen is er gevraagd of de Koningin dan ook gehuldigd mocht worden. Natuurlijk mocht dat, maar de Koningin liet uitdrukkelijk zeggen, dat het geen geld mocht kosten. En nu is gebleken, hoe ook zonder groote kosten iets moois bereikt kan worden. Wat ze dan gedaan hebben in 't Gooi? Wel ze hebben niets gedaan. Of ja, toch wel iets, ze hebben alle verkeer op den grooten weg stopgezet van half vier tot half zeven. Alle auto's moesten een omweg maken, want de weg moest vrij zijn om de Koningin te huldigen. En toen zijn ze allemaal zelf gekomen. Alle scholen, allerlei vereenigingen met muziek en vaandels, trokken naar den grooten weg. Iedere vereeniging en elke school had een eigen plaats, met een bordje aangewezen. En alle schoolkinderen hadden de armen vol bloemen. De bloemen werden op den weg gestrooid, zoodat de Koningin over bloemen zou gaan. En toen de Koningin er aan kwam hebben ze gejubeld en gezongen. Telkens werd het Wilhelmus ingezet. Tenslotte drongen menschen en kinderen zoo dicht naar voren, dat de Koningin niet verder kon.

Wat was dat mooi. Gelukkig dat er nog menschen zijn die veel van onze Koningin houden, want het is een groote zegen voor ons volk dat Zij regeert. Spare God Haar nog lang voor ons.

VAN EEN WONDERLIJKE RATTENVAL.

In het dorpje Kapelle (Z.-Beveland) woont een smid, die zelf rattenvallen maakt. Zijn buurman had nog al eens last van ratten en daarom gaf de smid hem zoo'n val in bruikleen. „Je zult zien hoe best deze werkt, en je koopt er vast een stuk of wat”, zei hij. Hoe best de val werkte zullen jullie hooren.

Den anderen morgen zat er werkelijk een groote rat in de val. De smid, in zijn nopjes met zijn beste val, nam val en rat terug en liet aan ieder die in de smederij kwam het geval bekijken.

Toen er na een uurtje weer iemand kwam, en de smid hem mee nam naar zijn rattenva, zag hij tot zijn verbazing dat er niet één maar tien ratten in de val zaten. De oude rat had er negen jongen bij gekregen, die nu allemaal om moeder heen kropen om bescherming. Nu besloot de smid om de rattenfamilie maar voor het raam te zetten, dan konden alle voorbijgangers de voortreffelijke val bewonderen.

BUITENLAND

EEN EIGENAARDIG BEROEP.

In den tegenwoordigen tijd is het wel heel moeilijk om een beroep te kiezen, want het meest voorkomende beroep is dat van werklooze.

Toch weten pientere menschen altijd weer iets

te bedenken om hun brood te verdienen. In Berlijn woont een man, die zijn brood verdient met... rupsenvangen. Hij verstaat zijn taak zoo goed, dat hij uit heel Duitschland en zelfs uit België, Engeland en Amerika bestellingen krijgt. Elken dag trekt hij er op uit om rupsen van zeldzame vlinders te vangen. Hij bewaart ze dan in doosjes, tot hij ze af kan leveren.

Hebben jullie ook wel eens een rups in een kistje gehad? Net zoo lang tot het diertje zich ging oppoppen? Nu, zoo heeft die man een heele verzameling, en die verkoopt hij aan andere verzamelaars. Maar hij vangt niet alleen rupsen. Ook sprinkhanen, kikkers, wespen, en zelfs ringslangen. Want verschillende vereenigingen die een aquarium of een terrarium hebben, bestellen het voer voor hun beesten bij hem.

Sprinkhanen zijn hagedissenvoer, kikkers, slangenvoer enz. De andere beesten dienen vaak om naar scholen te sturen, voor het gebruik bij het onderwijs. Een maakkelijk baantje is het niet, want overal moet hij de dieren vandaan zoeken. Door ervaring weet hij langzamerhand wel waar hij de meeste vinden kan. Een heel wespennest is een welkome buit voor hem, 's Zomers zijn er dieren genoeg te vinden, maar 's winters is het heel moeilijk, dan krijgt hij er echter veel meer voor betaald, zoodat hij dan ook weer kan leven.

NU NAAR DEN ZEEBODEM.

Professor Piccard is naar de hoogste luchtlagen gestegen, en heeft vandaar per radio zijn bevindingen meegedeeld. Nu bestaan er plannen om hetzelfde te doen van af den bodem der zee. Een Amerikaansche onderzoeker heeft een metalen kogel uitgevonden waarmee hij tot 800 Meter diepte denkt te kunnen zinken. Het moet een sterke kogel zijn die den druk van al dat water kan weerstaan. Door een speciaal daarvoor gemaakt venster zal hij op den bodem der zee kunnen zien en dan wil hij probeeren om per radio zijn waarnemingen te vertellen. 3 Ingenieurs van den Amerikaanschen radio omroep zijn al naar Bermuda getrokken om de uitzending voor te bereiden, die dan over het heele zendernet van die omroep-maatschappij zal worden doorgezonden. Heel Amerika ziet nu weer met spanning dit nieuwste nieuwtje tegemoet.

KERKEN ONBRUIKBAAR VERKLAARD.

Saksen is het Deutsche land dat wel het sterkste onder de crisis te lijden heeft. Eén dezer dagen heeft de politie er een heele reeks van kerkgebouwen laten sluiten. Al lang hadden deze gebouwen reparatie noodig, maar door voortdurende verwaarloozing tengevolge van geldgebrek, werden deze gebouwen een gevaar voor de menschen die er in samenkwamen, daarom zijn ze van hooger hand gesloten. Waar moet nu de gemeente samenkomen? Zouden ze wel alles gedaan hebben wat in hun vermogen was om de kerk in stand te houden?

Wat zullen ze dan bedroefd zijn.

HET KLEINE SCHOUWVENSTER

CHRISTELIJK KINDERWEEKBLAD WAARIN OPGENOMEN „DE KINDERCOURANT”
UITSLUITEND VOOR ABONNÉ'S VAN HET SCHOUWVENSTER 75 CENTS PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE N.V. UITG.-Mij. E. J. BOSCH Jbzn., PRINSENGRACHT 493, AMSTERDAM, C.

*Overal in de wereld
zorgen de moeders, vol
liefde voor hun kinde-
ren.*

Moeder en kindje.

VERDWAALD.

„Moe...oe! Moe...oes!”

Het was maar een heel klein dreumesje, van zoo ongeveer vijf jaar oud. Het kleine kereltje stond er zoo eenzaam, daar op een plaats, waar alleen groote menschen druk heen en weer gingen. Uit alle macht schreeuwde het bij tusschenpoozen door al die groote menschen heen:

„Moe...oe! Moe...oes..”

Eerst had er op dat koude jongensgezichtje een zeker verlangen gelegen; thuis was zeker zijn moesje, die hij nu riep, niet meer te vinden. Maar langzamerhand was dat verlangen overgegaan in ongerustheid, in angst. 't Was daarom, dat hij zijn kleine jongenskeel geheel openzette en uit alle macht schreeuwde:

„Moe...oes! moe...oes!”

Nú zagen de voorbijgangers het eenzame kereltje wei, maar ze schenen van dien kinderangst weinig te begrijpen. Ze liepen langs hem heen en gingen door: werklui, met een pakje onder den arm, haastig, zeker om gauw thuis te zijn, anderen met een tasch onder den arm, ook al haastig. Ze drongen het ventje soms opzij, ze dachten zeker, hoe kan een moeder zoo'n klein kind toch in 't donker en in de drukte op straat laten loopen?

Dikke tranen van groote droefheid kwamen uit zijn oogen, ze biggelden over z'n wangen. Zou z'n moeder dan nooit komen? Zou ze hem laten staan hier in die koude en in dat nat?

Het was een oud vrouwtje, dat met den armen kleuter medelijden scheen te hebben. Ze hield althans stil en bezag het poover jongetje. Met een behuild gezicht stond het daar. Hij had maar heel gewone kleertjes aan. Ze waren hier en daar al vuil gemaakt. Groote tranen rolden nu ook van zijn blousje af op den grond. Het vrouwtje kreeg bijna ook een traan in 't oog, toen ze dat hulpeloze stakkertje zoo zag staan. Ze dacht: „voor zoo'n oude vrouw als ik en voor zoo'n kleinen jongen als jij, is het thuis toch maar het allerbeste. Ik zal eens zien wat ik doen kan.”

Ze keek met haar oude oogen rond. Toen ging ze weg.

„Wacht maar effen”, zei ze nog tegen het zeker verdwaalde jongetje. Ze kwam terug. Ze had een politie-agent bij zich.

Met een gewichtig gezicht kwam de agent

naar het ventje toe en keek hem toen in zijn rood-behulde oogen.

„Waar kom je vandaan, ventje?”

„Ik... weet... het... niet.”

De agent vroeg aan het vrouwtje:

„Weet u ook, waar het joggie thuis hoort?”

„Nee”, antwoordde ze, „ik denk, dat hij uit een van deze zijstraten is komen loopen en dat hij toen de hoofdstraat is opgegaan.”

„Hoe heet je, vent?” vroeg nu de agent vriendelijk.

Meer wist het snikkende kereltje niet uit te brengen dan een huilerig: „Klasie.”

Nog meer vroeg de agent aan den verdwaalde, maar veel wijzer kon hij niet worden. „Klasie” hilde meer dan dat hij praatte.

Het oude vrouwtje was er nog steeds bij blijven staan. Ze had het kind graag meegenomen naar huis.

Er kwamen ook wat omstanders bij, nieuwsgierig, wat er aan de hand was. Velen dachten aan een ongeluk, misschien iemand overreden, of iets anders; toen ze zagen, dat het maar een verdwaald jongetje was, gingen ze gauw door.

En weer kwam het bekende geluid van „Klasie”:

„Moe...oes!”

Kort in de nabijheid had iemand de blijkbaar bekende stem opgemerkt. 't Was de vader van het verdwaalde jongetje, die van zijn werk thuis kwam. Zijn handen en gezicht waren wat vuil van het werk; haastig kwam hij door de hoofdstraat van het kleine stadje, en straks zou hij één der nauwe zijstraten inslaan en zijn woning opzoeken, waar zijn eigen moeder, de grootmoeder van Klasie, al twee dagen voor hem en Klasie zorgde.

De man had het huilerig stemmetje gehoord en ging op het kleiner geworden troepje af en — herkende zijn eigen kind. „Klasie” vloog op zijn vader af en riep huilerig nog:

„Ik mos moesie hebbe.”

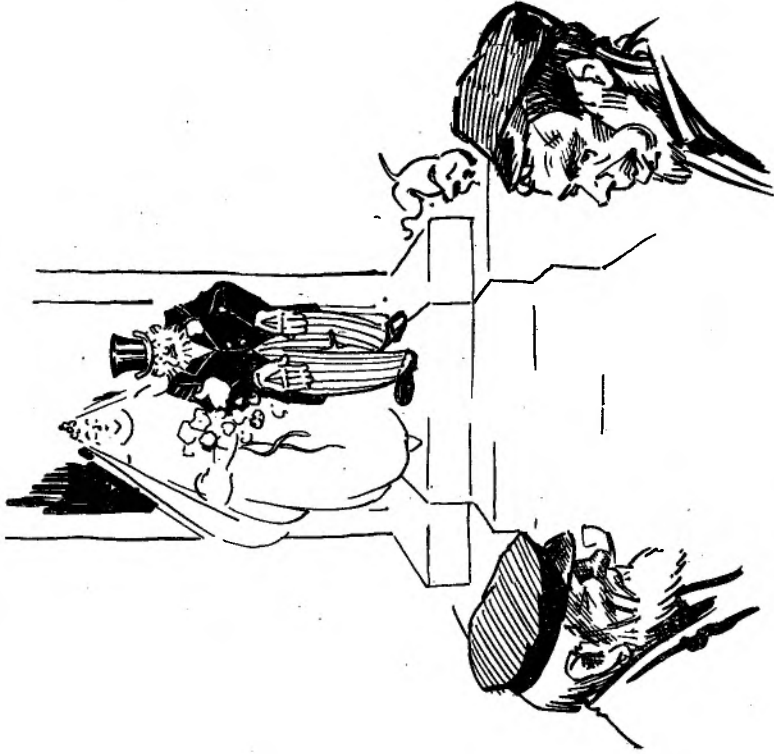
De agent sprak even met den vader en liet den man toen gauw gaan. Met het kind in zijn armen schoot deze iets verder een zijstraatje in.

„Waar was nu de moeder”, vroeg het vrouwtje aan den agent. Beiden hadden hen een oogenblik nagekeken.

„Ach”, zei de agent, „die vader vertelde me, dat zijn vrouw al een week geleden gestorven was.”

L. K.

de lage landen aan de Noordzee zou terugvoeren. Dat was het afscheid van Schootzeil van het land, waar hij zooveel had doorgemaakt, maar waar hij toch ook veel goeds had kunnen verrichten.

In Otapa moest hij enkele weken wachten, eer er gelegenheid was naar Europa te vertrekken. Schootzeil en juffrouw Slotter hadden maar liever direct naar Holland doorgegaan, maar daar was geen sprake van, want de boot moest wel twaalf havens aan de Afrikaansche kust aan-

doen. Het werd een lange, lange reis. Eindelijk kwam Suez in 't zicht. Nu was Schootzeil op bekend terrein... door het Suezkanaal was hij tallooze malen gegaan. De reis kenmerkte zich niet door veel bijzondere gebeurtenissen. De Middellandsche Zee was kalm, de golf van Biskajë onstuimig, maar behouden kwam het schip te Southampton aan. Daar moesten Schootzeil, juffrouw Slotter en het hondje Hannes van boord en over land reizen ze naar Londen. O, wat was het druk en wat stonden Schootzeil en juffrouw Slotter vreemd tegenover de drukte in de Londensche straten.

"Weet je wat ik geloof, juffer?" vroeg Schootzeil.

"Nou schipper?"

"Dat we nooit weer aan de drukte van zoo'n wereldstad wennen. Het beste zal wel zijn, dat we rechtsomkeerd maken en weer naar het nikkerland teruggaan."

"Neen, dat vast niet", verklaarde juffrouw Slotter. "Ik verlang zoo heel erg terug naar m'n Hollandsche omgeving." Nu, enkele dagen later waren ze er weer midden in. Toen de boot van de "Zeeland" in Vlissingen aankwam, stonden Brammetje Brom en Pietje Poot met hun ouders Schootzeil en z'n reisgezellin op te wachten. Dat was me een weerzien. Hannes kende de jongens nog en blafte van plezier.

"Kerei, kerei", meende de vader van Pietje Poot, "wat zie je er goed uit. En u, juffrouw Slotter, nou, u bent dikker geworden."

Vergenoegd gingen juffrouw Slotter en schipper Schootzeil naar hun dorp aan de zee terug... en Schootzeil had meer aan z'n oude vrienden te vertellen dan hij in zijn leven al gedaan had.

En het eind van de geschiedenis? Bekijk het plaatje maar eens, dat hiernaast staat afgedrukt. Schootzeil en juffrouw Slotter, die zoo ontzettend veel met elkander hadden meegemaakt, besloten verder gezamenlijk hun levensreis voort te zetten. Nog vele gelukkige jaren waren er voor hen weggelegd.

OP BEUKENHORST

(Vervolg van het verhaal: „Door Dik en Dun”)

4) door

N. v. SILLEVOLDT—HAASSE.

„Mia, kom je Woensdagmiddag bij ons koffiedrinken?” vroeg Gonda op een Maandag, terwijl de meisjes gearmd voor de school op en neer liepen, wachtende op de bel, die haar voor de ochtendlessen naar binnen zou roepen.

„Als ik mag van Moe, dan graag!” lachte Mia. „Hoe meer ik nog van je zie terwijl ik hier ben, hoe liever!”

„Dat zei vader ook!” zei Gonda. „Weet je al precies wanneer jelui weg gaan?”

„Nee, maar wel gauw, geloof ik. Nu is het Maandag vóór Pinksteren, dan krijgen we Vrijdag om vier uur vrij tot Woensdagmorgen. Nu, en dan die week uit zullen we nog wel blijven, denk ik. De nieuwe menschen, Van der Loo heeten ze, en vader kent ze nog van vroeger, kunnen komen zoodra vader maar wil en we laten onze meubels toch nog hier, dus veel in te pakken heeft moeder niet. Alleen onze kleeren en linnengoed en zoo.”

„Maar hebben ze dan al een school voor je uitgezocht, daar? En weet juffrouw Beekhuis al dat je weg gaat? Je bent hier pas van September af op school.”

„Ik weet van niets. Vader en moeder lachen maar eens als ik ernaar vraag. Ik begrijp er niets van!”

„Misschien mag je wel heelemaal thuisblijven tot na de groote vacantie, wie weet!”

„Nee, dat zéker niet. Moeder wil dat ik zoo min mogelijk verzuim. Ze vindt dat verhuizen van de eene school naar de andere toch al zoo slecht voor mijn leeren.”

„Nu ja, maar je moet toch weten of je hier blijft of niet; als ik jou was zou ik het nog eens vragen thuis!”

Toen Mia er thuis over sprak dat Gonda haar voor den aanstaanden Woensdagmiddag gevraagd had, keek Marie Verheul haar man eens aan en gaf hem achter Mia's rug een guitig knipoogje.

„Ga jij maar gerust, kindje!” zeide ze gul. „Heerlijk dat je nog eens van zoo'n vrij middagje met je vriendinnetje kan genieten! Blijf je thuis, den heelen middag,

of maken jelui een wandelingetje met juffrouw Verkooy?”

„Nee, moes, Gonda zei, als 't mooi weer was dan zouden we twee hangmatten ophangen, achter in den tuin, tusschen de kastanjeboomen, en dan gaan we daarin liggen. Wat moet dat leuk zijn, moe, als je zoo heerlijk schommelt tusschen hemel en aarde!”

„Ja, vroeger, als jong meisje, ben ik eens een zomer in 't bosch geweest, omdat ik zoo ziek was geweest in 't voorjaar. En toen heb ik dikwijls gelegen in zoo'n hangmat. Héerlijk was het!”

„Moeder, is zoo'n hangmat duur?”

„Waarom, lieverd? Wou je er zoo graag een hebben?”

„Nee, moeder, maar als U 27 Juni jarig bent dan wou ik U er graag een geven, want in G. kan U die toch wel gebruiken, denk ik, in den tuin?”

„'t Is erg lief van je, kind, om daaraan te denken, en 'k zou het ook prettig vinden eens weer in zoo'n hangmat te schommelen maar daarvoor zal ik te weinig tijd hebben! Wat zou er van ons pension terecht komen als mevrouw Verheul lekker lui in haar hangmat hing?”

„Nu, maakt U er maar wat van, Moe! Als het seizoen afgelopen is, komen er misschien nog genoeg mooie dagen om zelf te genieten!”

„Dat dienen we af te wachten. Maar zie jij nu Woensdagmiddag zelf maar eens hoe 't jou bevalt in zoo'n fijn schommelbedje.”

„O, ik verheug me er al op. Maar, Moe, vanmorgen vroeg Gonda wanneer ik nu eigenlijk van school ga, en ik wist het zelf nog niet eens!”

„Ik kan het je ook nog niet met zekerheid zeggen, kindje.”

„Wanneer dacht U dan naar G. te gaan?”

„Na de Pinksteren, natuurlijk. En ja, Mia, als je Woensdag bij Gonda bent, vraag dan eens aan juffrouw Verkooy of ze 2en Pinksterdag hier wil komen eten. Ze is dan waarschijnlijk vrij, en 't is misschien voor 't laatst in langen tijd, dat ze nog eens gezellig bij ons kan zijn. Het spijt mij haar nu weer zoo gauw te gaan verliezen, nu ik haar pas weer teruggevonden heb.”

„Ja, zoo'n oude schoolvriendin van u! En dat die nu juffrouw moest zijn bij Gonda thuis, en we haar op dien Kerstdag moesten ontdekken!”

„Zoo gaat het dikwijls in de wereld,

meisje. Met jou en Gonda immers nu ook? Pas ben je vriendinnen geworden, en nu is 't met een paar weken weer uit. Of vergis ik me?" En moe lachte eens vroolijk.

„Nee, dát mag u niet zeggen, Moel!" riep Mia half verontwaardigd. „Uit is het niet, al wonen we dan niet meer in dezelfde stad of gaan op dezelfde school! Vriendschap heeft toch niets te maken met afstand, of tijd, of zoo! Gon en ik blijven vriendinnen!"

„Door dik en dun, hè? Ja, lieve, weet je wat ik altijd zoo'n allerakeligst spreekwoord vind? Uit het oog, uit het hart! Dat zou wat moois zijn, als je maar direct iemand zou vergeten als je die niet meer zag! Het gebeurt wel, dat geef ik direct toe, maar dan is die persoon ook nooit werkelijk in je hart gewéést! Uit je gedachten, dát kan, maar uit je hart! Nee, het beste is, dat je de oude vriendschap altijd weer kunt aanknoopen, precies op hetzelfde punt waarop je, dikwijls voor jaren, gebleven bent."

„Net als u en juffrouw Verkooy, hè, Moe?"

„Juist, net als ik en Lotje Verkooy. Als je werkelijk veel van iemand houdt, dan is dat ook voor altijd, dan vervreemdt je ook niet van elkander, al zijn er jaren, dat je elkaar niet ziet of niet aan elkaar denkt. En ontmoet je elkaar dan weer, dan schieten je handen vanzelf weer naar elkaar toe, en je bent weer even goede vrienden als vroeger. De jaren die verlopen zijn, hebben niet de minste verandering daarin gebracht."

„Zou 't zoo met Gonda en mij óók zijn?" vroeg Mia peinzend.

„Ik geloof van wel, kindje. Zoals jullie elkaar gevonden hebt en vriendinnen zijn geworden, moet er wel échte vriendschap tusschen jullie zijn."

„Maar moeder, eigenlijk doet Gon alles voor mij, en ik voor háár bijna niets!"

„Dat is maar zooals je 't opvat, lievel! Heb jij Gon niet allerlei handwerkjes leeren maken, zoodat zij zich niet meer zoo altijd verveelt thuis? En vergeet je den Bond, dien Hans en zij met Kerstmis hebben opgericht?"

„Nee, maar ándere dingen, bijvoorbeeld mooie cadeautjes, en alles wat mijnheer de Mooi voor ons doet, dat is toch veel meer dan w ij kunnen doen?"

„Dat is verschil van waardeering, kind. En onthoud dit: bij ware vriendschap moet je nooit gaan uitrekenen, wie er meer voor den ander doet! De grootte van 't geschenk of den dienst doet er niets toe. Alleen de geest waarin het gegeven of gedaan wordt! En wie weet, of er nog niet eens een tijd komt, dat jij voor Gonda meer kunt doen dan nu, en dan komt het weer overéén uit."

„Wie weet!" zei Mia. „Maar in elk geval vind ik het toch hèèl akelig, dat ik over een paar weekjes al van haar wegmoet."

„Wie weet!" zei moeder op haar beurt, maar ze wilde niets zeggen, toen Mia haar vragend aankeek.

Toen het koffiedrinken bij de familie De Mooy was afgelopen, op dien Woensdagmiddag vóór Pinksteren, maakte Mevrouw zich gereed om uit te gaan. Mary, het oudste meisje, ging met vriendinnen tennissen, en Hans, die moest blokken voor zijn overgang, trok zich terug op zijn kamertje, brommend om het verlies van zoo'n prachtige vrijen middag. Duizendmaal liever zou hij zijn gaan fietsen, of zwemmen, maar de repetities op school lieten hem geen rust, en hij moest zich gaan opsluiten, boven in 't groote huis, op zijn warme kamer. Akelig genoeg!

(Wordt vervolgd).

EEN GESCHIEDENIS ZONDER WOORDEN.

OPLOSSINGEN DER AUGUSTUS-RAADSELS.

Voor Ouderen:

1. Zet u zelf thee oompje?
2. Wolken,
3. Amazonen.
4. Koningin Wilhelmina verjaart op 31 Augustus.
5. Zoals het klokje thuis tikt tikt het nergens.
6. Deventerkoek is een bekende lekkernij.
7. Een voetreis in de vakantie is gezonder dan een spoorreis.
8. Arie, Barend, Jan.
9. In zijn dertiende.

Voor Jongeren:

1. Wacht eens op vader.
2. Dan trapte het op de brug.
3. Oost West, thuis best.
4. Vingerhoed.
5. Boek.
6. Klomp goud of ijsklomp.
7. Venlo.
8. Wolk, kolk, dolk, volk.
9. Spaarpot.

PRIJSWINNAARS.

Voor Ouderen:

Koekoek, Andijk.
 Sinneblom, Heerenveen.
 Wildzang, Andijk.

Voor Jongeren:

Vlindertje, Pijnacker.
 Sprinkhaan, Utrecht.
 Herfstroosje, Gouderak.

BOEKENLIJST.

Voor „Premieboeken" kan uit de volgende boekenlijst een keus worden gedaan:

Jan van Batenburg, *Schobbertje*.
 E. Gerdes, *De kanten zakdoek*.
 E. Gerdes, *In Leiden en Vlaanderen*.
 J. Gouverneur, *Van over zee*.
 Joh. J. Hesseling, *Piet en z'n moeder*.
 W. G. van de Hulst, *Zoo'n vreemde jongen*.
 W. G. van de Hulst, *Ouwe Bram*.
 Gesina Ingwersen, *Truitje*.
 Gesina Ingwersen, *De Das*.

De winnaars schrijven een briefje aan de redactie met opgave van den titel van het boek dat ze graag willen hebben. Denk er om goed je naam en adres vermelden.

IN DEN REGEN.

Jantje, To en Tik
 Loopen door de slik.
 En de regen giet,
 Dat 's zoo prettig niet!

O, wat zijn ze nat....
 't Is nog ver naar stad,
 Bijna 'n half uur....
 Hu, wat is het guur.

Maar ze mopp'ren niet
 Kennen geen verdriet,
 Tootje houdt haar mand
 Stevig in de hand.

O, wat is dat fijn,
 Straks bij Moes te zijn
 En je denkt niet meer
 Aan het slechte weer.

BRIEFWISSELING

Alphen aan den Rijn, Sneeuwklompje. Dat was leuk twee Tonnie's bij elkaar. Raakten jullie niet in de war? Prachtig is het in Zeist vind je niet? Vlaardingen is ook een gezellige plaats om te logeeren. Het ligt bij Rotterdam en Hoek van Holland. 't Is alleen droevig dat er zoo veel haringvisschers en kuipers met dat bedrijf hun brood niet meer kunnen verdienen. Vroeger was Vlaardingen de haringstad.

— *Maartsch viooltje.* Je hebt genoten hoor. Zoo'n kamertje met zijn beidjes is echt gezellig. Wat is God goed, die ons zooveel te genieten geeft en de natuur zoo mooi maakt dat we nooit klaar komen met bewonderen. Zoo'n klein kirkervischje wat was daar veel aan te zien hè? Veel plezier in Vlaardingen! Dit keer zie ik dat er twee briefjes van jullie zijn, de vorige maal was je zeker even te laat.

Andijk, Bloesemknopje. Natuurlijk mag je schrijven zonder de raadsels in te sturen. Ik wou dat ik ook een prijs mocht geven voor de mooiste briefjes, dan kreeg je er vast één. 't Was een genoeg om je briefje te bekijken. Gelukkig dat er nog zooveel zijn die van den Koninginnedag zoo'n mooi feest weten te maken. 't Waren toch hoop ik melkkiesjes die je hebt laten trekken? Want je bent nog veel te jong om al een stuk van je gebit te moeten missen. Schrijf je me hoe je rapport er utzag?

— *Wildzang.* Ja, het is nu nog te moeilijk om naar je tantes in Amerika te gaan logeeren. Toch zou ik den moed maar niet verliezen, want de wereld gaat zoo snel vooruit. Misschien vinden we het over tien jaar heel gewoon om in de vacantie „even" naar Amerika te vliegen. Gelukkig heb je gemerkt dat je ook zonder zoo uit logeeren te gaan, veel kunt genieten. Van zoo'n tochtje als jij gemaakt hebt, kun je veel leren. En later wanneer de heele Wieringermeerpolder mooi groen en vruchtbaar land is geworden, kun jij vertellen, hoe het er in het begin uitzag.

Arnhem, Margrietje. Zoo daar was Margrietje ook weer. Denk er aan dat je beloofd hebt nu trouw mee te zullen doen. Nu reken ik daar op hoor. Je mag niet zoo maar wat beloven en wanneer je het eenmaal gezegd hebt moet je je woord houden. Dat is dus afgesproken.

Wanneer je de raadsels van ouderen te moeilijk vindt, dan stuur je die van de jongeren in. En heb je de oplossingen van de ouderen heelemaal zelf gevonden, dan stuur je die in. 't Hindert niets of je den eenen keer voor ouderen en den anderen keer voor jongeren instuurt, omdat je nog niet heelemaal met de ouderen kunt meedoen.

Bergschenhoek, Moeders hulp. „De das" is prachtig. Kun je het Amsterdamsch er in ook goed uitspreken? En vindt je de teekeningen erin niet aardig? Ze zijn van een beroemden tekenaar. Je moeder vertrouwt haar dochter wel heel erg hoor. Een broertje van zeven maanden te mogen wassen en aankleeden is een zaak van vertrouwen. Ik kan begrijpen, dat je daar trotsch op bent. Ik kan je niet schrijven, waar ik woon. Zeg dus maar in Nergenshuizen.

Enkhuizen. Jullie hebt een langen dag gemaakt hoor, met jullie schoolreisje. Ik moest lachen om die twee veldwachters. Gelukkig dat ze pas 's avonds kwamen. Nu konden jullie rustig weg-varen. Fietsen is een genot hoor!

Gouderak, Gouwerakker. 't Lijkt me beter om in een auto uit rijden te gaan, dan met een zak kippenvoer van den zolder te vallen. Hoe kwam je zoo dom? Wou je soms helpen? Aan zoo'n knecht heb je wat hoor! En dan wou je de kippen er bij halen om den rommel weer op te ruimen. Je bent een slimmerd. Gelukkig dat je er zoo goed bent afgekomen.

— *Herfstroosje.* Je hebt toch zeker ook een prettige vakantie gehad? 't Is heel gewoon hoor dat je aan 't eind van de vakantie weer naar school verlangt. Dat doet bijna ieder. En 't is ook heel gewoon dat je naar je verjaardag verlangt. Wie zou dat nu niet doen? Eén dag in 't jaar het feestnummer te zijn is ook werkelijk de moeite waard. Toch kan ik begrijpen dat moeder zegt „dat het den tijd nog heeft". Want om cadeaux te gaan koopen of maken is nog tijd in overvloed. Ik heb nog nooit zoo'n spaarpot gezien, waar je over schrijft. 't Lijkt me wel leuk te worden.

Groningen, Molleboontje. Ja... waarom er geen briefje kwam. Datzelfde vroeg ik ook. Doch nu kreeg ik van de redactie twee briefjes van Molleboontje. Je briefje was den vorigen keer dus even te laat gekomen. Dan blijft het bij de redactie liggen tot de volgende maand. Toch heb ik nog met plezier gelezen hoe je in Noordwijk hebt genoten. Is de waterbal ook weer mee naar Groningen genomen?

Heerenveen, Sinneblom. Je wordt eigenlijk veel te veel verwend. Maar eerlijk is eerlijk. Je verdient je prijs. En Jan maakt geen kans wanneer hij voetbalplaatjes gaat verhandelen. Is het prettig op de Mulo?

Hillegersberg, Vaders Oudste. Geen wonder dat je een langen brief schreef. Je hebt ook zooveel gezien. De lift in de Oldehove vind ik erg griezelig. Wanneer je omhoog gaat, kun je zoo in de diepte van den toren kijken. Hu! Van Leeuwarden ben je naar Meppel gegaan en toen over het Katerveer. Ja dat is nog eens een brug. Weet je wel dat je kort geleden er nog met een pont overheen moest?

Joure, Zus. Jammer dat ik jullie niet gezien heb. Wat is het heerlijk aan het paviljoen. 't Is een fiksche wandeling er heen, maar voor jonge beenen gezond. Alleen de terugweg valt wel eens tegen als je moe gespeeld bent. Het park is ook mooi er zijn zulke groote visschen. Heb je die gezien?

Krimpen aan de IJssel, Raadselgraag. Dank je wel voor je verrassing. Ik heb jullie door al mijn huisgenooten laten bewonderen. En allemaal vonden ze dat Maartje een guitig gezicht had, maar Raadselgraag heeft een paar mooie vlechten. Ze wordt toch niet ijdel? Die vriend heeft keurig werk geleverd.

— *Zus.* Is me dat een rapport! Het kan haast niet mooier. Niet ijdel worden hoor, want als we zooveel gaven gekregen hebben is het onze plicht om ze goed te gebruiken. Maar 't blijft heerlijk. Je aanvraag zal ik in 't ruilboekje zetten.

Nieuwerkerk, Poppenmoedertje. Dus dat is misschien voor 't laatst dat ik een briefje van je kreeg. Het spijt me, want je was een trouwe vriendin. Toch ben ik ook een beetje blij, want je bent me trouw gebleven, zoo lang als het kon. Er komt natuurlijk een tijd dat je te groot wordt voor een kinderblad. En als je tante oordeelt, dat